

Стивън Кинг
Вълците от Кала

Посвещавам тази книга на Франк Мълър, който чува
гласовете във въображението ми.

ПОСЛЕДНИЯТ СБЛЪСЪК

„Вълците от Кала“ е петият том от поредицата, вдъхновена от епическата поема на Робърт Браунинг „Чайлд Роланд“. Шестият и седмият том, наречени „Песента на Сузана“ и „Тъмната кула“, ще бъдат публикувани през 2004 година.

В първия том „Стрелецът“ се разказва как Роланд Дисчейн от Гилеад преследва и залавя Уолтър, мъжа в черно, който се представя за приятел на баща му, но всъщност е слуга на Пурпурния крал от далечния Краен свят. За Роланд залавянето на получовека Уолтър е първата стъпка по пътя към Тъмната кула, с чиято помощ се надява да спре и дори да обърне ускоряващото се разпадане на Средния свят и на Лъчите.

Тъмната кула се превръща в маниакална идея за Роланд, тя е неговият Граал, единственият смисъл на живота му. Научаваме как в детството му Мартен, любовник на майка му, се опитва да нагласи нещата така, че да изпрати Роланд „на запад“ и така да го „изхвърли от голямата игра“. Роланд обаче разбива на пух и прах плановете на Мартен, най-вече благодарение на оръжието, което избира за изпитанието за мъжественост.

Стивън Дисчейн, Роландовият баща, изпраща сина си с двама негови приятели (Кътбърт Алгууд и Алан Джоунс) в крайморското баронство Меджис, за да спаси момчето си от Уолтър. Там Роланд се запознава и се влюбва в Сюзан Делгадо, която си е навлякла гнева на вещицата Рия от Къос. Вещицата завижда на момичето за хубостта му и е особено опасен противник, защото притежава една от големите стъклени сфери, известни като топки на Дъгата... или магически стъкла. Те са общо тринайсет, най-могъща и опасна е Черната тринайсетица. Роланд и приятелите му преживяват много приключения в Меджис и макар че оцеляват (и отмъкват Розовата топка), красивата Сюзан Делгадо е изгорена като вещица. Тази история се разказва в четвъртия том, озаглавен „Магьосникът и стъклото“.

В хода на повествованието научаваме, че светът на Стрелеца е свързан с нашия чрез сложни и жестоки начини. Първата от тези връзки се разкрива, когато Джейк, момче, живеещо в Ню Йорк през 1977 година, се среща с Роланд на една бензиностанция сред пустинята дълго след смъртта на Сюзан Делгадо. Врати разделят света на Роланд и нашия, една от тях е смъртта. Джейк се озовава на пътя сред пустинята,

след като е бил блъснат от кола на Четирийсет и трета улица. Шофьорът, който го прегазва, се нарича Енрико Балазар. Онзи, който е блъснал момчето под автомобила, е серийният убиец Джек Морт, съвременният аналог на Уолтър.

Преди Джейк и Роланд да настигнат Уолтър, момчето отново умира... този път, защото Стрелеца, изправен пред избор между символичния си син и Тъмната кула, избира Кулата. Последните думи на Джейк, преди да полети в пропастта, са: „Върви тогава... има други светове освен тези.“

За последен път Роланд и Уолтър се срещат край Западното море. През дълга нощ на разговор мъжът в черно предсказва бъдещето на Стрелеца със странно тесте карти. Три от тях – Затворникът, Господарката на сенките и Смъртта („но не за теб, Стрелецо“) – привличат вниманието на Роланд.

„Трите карти“ започва на брега на Западното море, когато Роланд се събужда след срещата с Уолтър. Изтощеният Стрелец е нападнат от хищни чудовищни омари, загубва два пръста на дясната си ръка, раните му се инфектират. Той продължава пътя си по крайбрежието, макар че е болен и има опасност да умре.

Натъква се на три врати, изправени на брега. Те водят към три различни действителности. От 1987 година Роланд измъква Еди Дийн, „пленник“ на хероина. От 1964 взима Одета Сузана Холмс, загубила краката си, когато серийният убиец Джек Морт я блъска под мотрисата на метрото. Тя е Господарката на сенките, в съзнанието и се крие друга, жестока жена. Тази жена, злата и силна Дета Уокър, решава да убие Роланд и Еди, когато Стрелеца я прехвърля в Средния свят. Роланд решава, че трите карти се олицетворяват от Еди и Одета, защото тя представлява две личности. След като Одета и Дета се сливат в Сузана (най-вече благодарение на любовта и храбростта на Еди Дийн), той разбира, че е сгрешил. Мисълта за Джейк не му дава покой, спомня си думите му, че има и други светове.

„Пустош“ започва с един парадокс: за Роланд Джейк е и жив, и мъртъв. В Ню Йорк от седемдесетте години Джейк Чеймбърс си задава същия въпрос: жив ли е или мъртъв? След като убива огромния мечок, наречен Мир (от старците, които се боят от него) или Шардик (от Великите старци, които са го създали), Роланд, Еди и Сузана тръгват обратно по следите на звяра и откриват Пътя на Лъча, известен като Пътя от Шардик към Матурин или Пътя от Мечока към Костенурката. Тези лъчи са шест и свързват дванайсетте портала в краищата на Средния свят. В

пресечната точка на лъчите, в центъра на Роландовия и на всички останали светове, се намира Тъмната кула, свързваща всички реални и времена.

Еди и Сузана вече не са затворници в света на Роланд. Помежду им пламва любов, обучават се като стрелци, стават дейни участници в мисията и следват неотлъчно Роланд, последния сеппе-сай (търговец на смърт), по пътя на Шардик и Матурин.

Когато се озовават в говорещия кръг недалеч от Портала на Мечока, времето влиза в нормалния си ритъм, парадоксът изчезва, изтеглена е истинската трета карта. Джейк се връща в Средния свят след опасен ритуал, при който четиримата – Джейк, Еди, Сузана и Роланд – си спомнят лицата на бащите си. Не след дълго четворката става петорка, когато Джейк се сприятелява с един скункс. Скунксите са нещо средно между язовец, миеща мечка и псе и притежават ограничени способности за членоразделна реч. Джейк нарича новия си приятел Ко.

Пътешествениците попадат в град Луд, където две изпаднали банди са в постоянна война. Преди Луд в градчето Ривър Кросинг те се натъкват на неколцина старци, оцелели от Старите времена. Те виждат в Роланд себеподобен, оцелял от времето преди светът да тръгне към гибел, и обсипват с почести него и спътниците му. Разказват на пътешествениците за еднорелсовия влак, който може би още се движи между Луд и Тъмната кула.

Новината стряска Джейк, но не го изненадва; в Ню Йорк си е купил две книжки от книжарница, чийто собственик носи многозначителното име Калвин Тауър (Кула). Едната е с гатанки, в която страниците с отговорите са откъснати, а другата, „Чарли Пуф-паф“, е приказка, разказваща за Средния свят. На свещения език, който Роланд е изучавал в Гилеад, „чар“ означава „смърт“.

Лея Талита от Ривър Кросинг дава на Роланд сребърно кръстче и пътешествениците продължават пътя си. Докато пресичат река Сенд по полуразрушен мост, Джейк е отвлечен от умиращия (и много жесток) престъпник на име Гашър. Той замъква младия си пленник под земята при Тик Так, последния предводител на бандата на Беловласите. Докато Роланд и Ко се опитват да освободят момчето, Еди и Сузана намират гарата на Луд и събуждат Блейн Моно. Еднорелсовият влак е единствената надземна структура, останала от огромната компютърна система, която е разположена под града, и се интересува само от едно – гатанки. Той обещава да закара пътешествениците до крайната гара..., ако успеят да му зададат гатанка, на която не може да отговори. Иначе ще намерят

смъртта си – чарю трий.

Роланд спасява Джейк, дори смята, че е убил Тик Так. Андрю Куик обаче не е мъртъв. Полусляп и жестоко ранен в лицето, той е спасен от Ричард Фанин, демон, за когото Роланд е предупреден.

Пътешествениците потеглят с влака от умирация град Луд. Няма значение, че разумът, управляващ Блейн, остава далеч зад тях, в подземните компютри – единственият им шанс остава да зададат на влака гатанка, на която не може да отговори.

В началото на „Магьосникът“ Еди задава такава гатанка и побеждава Блейн с уникалното човешко оръжие – антилогиката. Влакът спира във версия на Топека, щата Канзас, обезлюден от болест, наречена „супергрип“. Когато продължават по Пътя на Лъча (апокалиптична версия на междушатско шосе 70), героите се натъкват на обезпокоителни надписи: „ХАЙЛ НА ПУРПУРНИЯ КРАЛ“ и „ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ВЪРВЯЩОТО КОНТЕ“. И както внимателният читател би се досетил, Вървящото конте е самият Ричард Фанин.

След като Роланд разказва на приятелите си за Сюзан Делгадо, пътешествениците се озовават в палат от зелено стъкло, поразително напоящ двореца, който търси Дороти Гейл в „Магьосника от Оз“. В тронната зала седи не Оз Велики, а Тик Так, последният оцелял от големия град Луд. След смъртта на Тик Так пред пътешествениците се появява истинският магьосник. Това е старият враг на Роланд, Мартен Броуд-клоук, известен в едни светове като Рандал Флаг, в други като Ричард Фанин, в а трети като Джон Фарсън (Добрия мъж). Нашите герои не могат да го убият и той ги предупреждава за последен път да се откажат от търсенето на Тъмната кула. В крайна сметка те успяват да се измъкнат.

След последно лутане из Магьосническото стъкло и едно ужасно разкритие – че Роланд от Гилеад е убил собствената си майка, като по погрешка я е взел за Рия – пътешествениците отново се озовават в Средния свят и пак тръгват по Пътя на Лъча. Възобновяват мисията си и точно с това започва „Вълците на Кала“.

Това накратко се случва в първите четири тома от поредицата „Тъмната кула“, но ако не сте ги прочели, съветвам ви да оставите за малко тази книга и да си ги намерите. Тези томове са неразделни части от едно дълго повествование и е най-добре да ги прочетете отначало, а не да започвате от средата.

СЪПРОТИВА 19

ПРОЛОГ

Тъпоумните

1.

Тян бе благословен (макар че малко фермери биха използвали тази дума) с три ниви: Крайречната, където родът му от незапомнени времена отглеждаше ориз, Крайпътната, където от също толкова отдавна Джафърдсови садяха остър корен, тикви и царевица от също толкова отдавна, и Крива нива, откъдето се сдобиваха предимно с камъни, мехури по дланите и разбити надежди. Тян не беше първият Джафърдс, решил да извлече полза от осемдесетте декара зад родната му къща; дядо му, съвършено нормален във всички други отношения, бе живял с убеждението, че там има злато. Майката на Тян пък си беше наумила, че може да отглежда порин, една изключително ценна подправка. Самият Тян бе вманиачен по мадригала. Без съмнение на Крива нива можеше да вирее мадригал. Трябваше да вирее. Беше се сдобил с хиляда семена (които струваха цяло състояние) и сега ги криеше под дъските в стаята си. Оставаше само следващата година да ги засее – което бе много по-лесно на думи, отколкото на дела.

Родът Джафърдс беше благословен с домашни животни, в това число три мулета, но само луд би използвал муле на Крива нива; още първия ден до пладне злощастното добиче я крак щеше да си счупи, я да бъде нажилено до смърт от стършели. Преди няколко години подобна участ едва не сполетя един от чичовците на Тян. Той бе дотичал у дома с отчаяни вопли, преследван от рояк огромни оси-мутанти с жила като пирони.

После откриха гнездото (е, Анди го откри – той не се боеше от оси, дори и гигантски), поляха го с керосин и го запалиха, но сигурно имаше още. Освен това бе пълно с дупки, а дупките не можеш да ги изгориш, нали? Старите хора наричаха терени като Крива нива „хлабава земя“. Бе осяна с почти толкова дупки колкото с камъни, имаше и няколко пещери, които бълваха гнусен, вонящ на разложение въздух. Кой знае какви духове и таласъми витаеха в непрогледните им дълбини.

Отгоре на всичко най-опасните дупки никога не бяха там, където

човек (или муле) би могъл да ги очаква. О, не, изобщо. Криеха се в най-безобидните туфи. Мулето ти си стъпва най-спокойно, изведнъж чуваш глухо изпращяване като от счупена клонка, и в следващия момент то вече лежи озъбено, с изцъклени очи и реве от болка. И така, докато не сложиш край на мъките му, а домашните животни бяха твърде ценни в Кала Брин Стърджис, дори най-опърничавите.

Затова Тян впрягаше сестра си. Нямаше причина да не го прави. Тия беше тъпоумна и затова не можеше да послужи за нещо по-полезно. Бе едро момиче – тъпоумните винаги израстваха повече от нормалните хора – и се подчиняваше с готовност, Христос да и е на помощ. Стареца и беше направил Исусово дърво, което наричаше „разпятие“, и тя не се разделяше с него. Сега го беше окачила на шията си и като теглеше ралото, украсението се поклащаше.

Ралото бе прикрепено за раменете и с кожени ремъци. Тян стискаше железните ръкохватки на сечивото и направляваше сестра си с юздите. Пъхтеше и енергично дърпаше и разклащаше ралото, когато то се забиеше твърде дълбоко или запреше в някой камък. Беше краят на Пълноземие, но на Крива нива бе горещо като посред лято. Дрехите на Тия бяха подгизнали от пот и прилепнали към едрите и бедра. Всеки път, когато Тян тръскаше глава, за да отметне косата от очите си, се разхвърчаваха капчици пот.

– Пррр, кучко! Ще строшиш ралото. Сляпа ли си?

Не, не беше нито сляпа, нито няма, просто тъпоумна. Тя свърна рязко встрани. Тян политна напред; едва не си строши врата и си удари крака в друг камък – поредния, който Тия не беше видяла, а ралото като по чудо бе пропуснало. Когато почувства топлата струйка кръв по глезена си, той се запита (не за пръв път) каква лудост бе карала Джафърдсови винаги да се връщат тук. Дълбоко в себе си подозираше, че мадригалът не ще вирее по-успешно от порина, макар че дяволската трева щеше да намери добра почва – да, ако поиска, можеше да засади всичките осемдесет декара с този гнусен плевел. Трудното беше да не му позволява да расте, основна задача за всички жители на Нова земя. Буренът...

Ралото се наклони надясно, сетне рязко дръпна напред и едва не извади ръцете му от раменните стави.

– Прр! Спокойно, момиче! Ще ми откъснеш ръцете!

Тия вдигна широкото си, потно, безизразно лице към осеяното с ниски облаци небе и се разкикоти. Исусе, дори смехът и звучеше като магарешки рев. Ала все пак си оставаше смях, човешки смях. За кой ли път Тян се почуди, дали този звук не означава нещо. Дали тя разбираше

думите му, или просто реагираше на тона му? Дали някои тъпоумни все пак...

– Добър ден, сай – прозвуча висок, почти безизразен глас зад гърба му. – Тян се стресна и изкрещя, но това не направи впечатление на новодошлия. – Благословени и дълги дни – добави той. – Тук съм след дълго скитане, изцяло на твоите услуги.

Тян се обърна, за да погледне новодошлия, в този момент сестра му направи голяма крачка напред и едва не го повали. Юздите се изтръгнаха от ръцете му, изплющяха и се увиха около гърлото му. Без да подозира какво е причинила, Тя се втурна напред. Ремъците стегнаха гърлото на Тян. Той захрипя и отчаяно задърпа юздите. Анди го наблюдаваше безучастно, както обикновено се хилеше глуповато.

Тя направи още една крачка, Тян загуби равновесие. Стовари се на земята и удари хълбока си на един камък, но поне освободи гърлото си и успя да си поеме въздух. Ала само за миг. Проклетата нива! Винаги бе носила нещастие! И вечно щеше да носи! Стисна здраво юздите, преди отново да се затегнат около гърлото му, и изкрещя:

– Стооой, кучко! Не мърдай, иначе ще ти увия големите и безполезни цици около врата!

Тя покорно спря и погледна любопитно назад. Устните и се разтегнаха в широка усмивка. Вдигна мускулестата си ръка и посочи:

– Анди! Анди дошъл!

– Не съм сляп – изръмжа Тян и се изправи, като разтриваше задника си. И там ли се беше разранил? Исусе, и още как.

– Добър ден, сай – поздрави я Анди и три пъти почука по металната си шия с трите си метални пръста. – Желая ти дълги дни и спокойни нощи.

Макар че поне хиляда пъти бе чувала официалния отговор на този поздрав, който гласеше: „А на теб два пъти повече“, Тя отново вдигна към небето широкото си безизразно лице и се закиска. Тян почувства изненадваща болка, не в ръцете, гърлото или натъртения си задник, а в сърцето. Смътно помнеше сестра си като малка – стройна и чевърста като водно конче, с ум като бръснач. После...

Изведнъж го обзе предчувствие. Сърцето му се сви. „Новината може да дойде всеки момент – помисли си. – Докато си губя времето в обработване на това проклето безполезно парче земя, което носи само лош късмет.“ Беше време. Крайно време.

– Анди.

– Да! Анди, твой верен приятел! Пред теб и на твоите услуги.

Искаш ли да научиш хороскопа си, сай Тян? Пълноземие е. Луната е червена – в Средния свят я наричат Ловджийска луна. Ще те посети приятел! Делата ти ще са плодотворни! Ще ти хрумнат две идеи, една добра и една лоша...

– Лошата беше да дойда на тази нива – тросна се Тян. – Не ме интересува проклетият хороскоп, Анди. Защо си дошъл?

Вероятно нищо не можеше да помрачи усмивката на Анди – нали беше робот, последният в Кала Брин Стърджис и на стотици километри наоколо, но на Тян му се стори, че изражението му е тревожно. Роботът приличаше на човек, нарисован от несръчна детска ръка, беше неестествено висок и неестествено хилав. Крайниците му бяха сребърни. Главата му представляваше кутия от неръждаема стомана, вместо очи имаше електрически крушки. Тялото му беше цилиндър от злато. По средата, където при един нормален човек се намират гърдите, бе шамповано:

ПРОИЗВЕДЕНО ОТ

НОРТ СЕНТРАЛ ПОЗИТРОНИКС ООД

И

ЛАМЕРИК ИНДЪСТРИС

АНДИ

Предназначение: ВЕСТОНОСЕЦ (многофункционален)

Сериен номер: DNF-44821-V-63

Защо и как бе оцеляла тази глупава машина няколко поколения след гибелта на всички роботи, Тян нито знаеше, нито се интересуваше. Анди скиташе из цяла Кала (никога не напускаше границите и), крачеше на невъзможно тънките си сребърни крака, надничаше навсякъде, от време на време цъкеше тихо, докато запамятаваше (а може би и отсяваше – кой знае?) информация. Той пееше, предаваше клюки и слухове от единия до другия край на града (неуморим беше този робот-вестоносец), но най-голямо удоволствие явно му доставяше съставянето на хороскопи, макар всички в Кала да твърдяха, че предсказанията му не се сбъдват. Анди обаче имаше още една функция и тя бе най-важна.

– Защо си тук, торба с болтове и гайки? Казвай! Заради Вълците ли? Да не би да идват от Тъндъркларп?

Тян се втрени в глуповатото, усмихнато лице на Анди. Обля го студена пот. Молеше се глупавата железария да отговори „не“ и отново да предложи да му каже хороскопа или дори да изпее „Зелени царевични поля“, всичките трийсетина куплета.

С непомръкваща усмивка Анди отговори:

– Да, сай.

– Христосе и Исусе! – промълви Тян (подозираше, че Стареца използва двете имена за един и същ човек, но така и не си направи труда да си изясни въпроса). – Колко време остава?

– Една луна, докато дойдат.

– Между две пълнолуния ли?

– Приблизително, сай.

Значи трийсетина дни. Трийсет дни, докато Вълците се появят. Нямахме надежда Анди да греша. Бог знае откъде роботът бе научил за идването им от Тъндърклап толкова време преди да се появят, но той разбираше. И никога не грешеше.

– Проклет да си за тази зла вест! – изкрещя Тян и долови гняв към Твореца в собствения си глас. – Каква полза има от теб?

– Съжалявам, че вестта е лоша – каза Анди; от вътрешността му се чу чегъртане, очите му заблестяха с ярка синя светлина, той отстъпи една крачка назад. – Не искаш ли да ти кажа хороскопа? В края на Пълноземие сме. Моментът е изключително благоприятен за довършване на започнати дела и за нови запознанства...

– Върви по дяволите с лъжливите ти пророчества!

Тян се наведе, взе буца пръст и замери робота. Едно камъче издрънча по металната обшивка на Анди. Тия издаде тих писък и заплака. Анди отстъпи още една крачка, дългата му сянка потрепна върху неплодната почва. Омразната му глуповата усмивка обаче остана непроменена.

– Не искаш ли да ти изпея нещо? Научих една забавна песничка от манихейците в северния край на града. Казва се „Във време на беди на Бог се довери“. – От дълбините на металното тяло на Анди прозвуча камертон, последван от пиано. – Започва така...

По бузите на Тян се стичаше пот, тестисите го сърбяха и залепваха за бедрата му. Долавяше миризмата на собствения си страх. Сестра му зяпаше небето. А на този малоумен робот, носещ винаги лоши вести, му се приискало да пее манихейски химни.

– Млъквай, Анди – сръза го, като се стараеше да говори спокойно, макар че стискаше зъби.

– Сай. – Роботът най-сетне млъкна.

Тян се приближи до разплаканата си сестра и я прегърна. Усети миризмата и – натрапчива, не и неприятна. Не надушваше страх, само мизма на усилен труд. Въздъхна и погали треперещата и ръка:

– Стига си ревала, тъпа кучко.

Думите бяха груби, но изречени с изключителна нежност. Тя се поуспокои. Хълбокът и докосваше корема му (тя беше с цели трийсет сантиметра по-висока) и всеки, който ги видеше, вероятно би се удивил от приликата в чертите им и голямата разлика в ръста. Приликата бе обяснима – бяха близнаци.

Тян успокои сестра си със смесица от нежни думи и обиди (след като се беше върнала от Изток тъпоумна, той използваше и двете в еднаква степен), дори се засмя, накрая тя престана да плаче, посочвайки ръждивчето, което кръжеше в небето и грозно грачеше.

В Тян се надигна чувство, толкова чуждо за природата му, че дори не успя да определи какво е.

– Не е справедливо – измърмори. – Не. В името на Човека Исус и всички богове, не е справедливо.

Загледа се на изток, където хълмовете се губеха сред съгъстващия се мрак, напомнящ пелена от облаци. Това бе границата на Тъндъркляп.

– Не е справедливо да ни го причиняват!

– Сигурен ли си, че не искаш да чуеш хороскопа си, сай? Виждам блестящи монети и красива смугла девойка.

– Смуглите девойки ще минат без мен – заяви Тян и се зае да снесе каишите от широките рамене на сестра си. – Аз съм женен мъж, както сигурно знаеш.

– Много женени мъже си имат цуни-гуни – самодоволно отбеляза Анди.

– Не и онези, които обичат жените си. – Тян нарами юздите и ремъците (беше ги изработил сам, тъй като в града не се предлагаша сбруи за хора) и тръгна към дома си, но преди това добави: – А за фермерите е немислимо. Покажи ми един земеделец, който може да си позволи любовница, и ще те целуна по лъскавия задник. Диий, Тя. Тръгваме.

– В къщи?

– Да.

– Обяд в къщи? – Тя го изгледа с надежда. – Картофи? Мазен сос?

– Разбира се. Защо не, мамка му?

Тя нададе радостен възглас и се втурна към къщата. Когато тичаше, нещо в нея навяваше страхопочитание. Както баща им бе отбелязал веднъж, малко преди фаталното си падане, „може да няма акъл, но е като планина от плът“.

Тян сведе глава и тръгна бавно след нея, внимаваше да не стъпи в някоя от многобройните дупки, чието разположение сестра му сякаш

знаеше с най-малки подробности. Странното непознато чувство се усилваше. Той познаваше гнева – всеки фермер, загубил кравите си при епидемията от млечна болест, или наблюдавал как лятната градушка изравнява посевите му със земята, го бе изпитвал, но това, което усещаше сега, беше много по-дълбоко. Това бе бяс, непознато ново измерение на гнева. Пристъпваше бавно, с наведена глава, със стиснати юмруци. Не забеляза, че Анди го следва по петите, докато не чу гласа на робота:

– Има още една новина, сай. На северозапад от града по Пътя на Лъча пришълци от Външния свят...

– По дяволите Лъча, по дяволите пришълците, и ти върви по дяволите. Остави ме на мира, Анди.

Анди спря за миг сред камъните, бурените и буците безполезна пръст на Крива нива, това неблагоприятно парче земя на Джафърдсови. Машинарията във вътрешността му зашрака. Очите му проблеснаха. Накрая реши да отиде при Стареца. Стареца никога нямаше да го прати по дяволите. Стареца винаги се интересуваше от хороскопа си.

И винаги се интересуваше от пришълците.

Анди се запъти към града и „Пресвета Богородица“.

2.

Заля Джафърдс не видя кога са се прибрали съпругът и и сестра му; не чу как Тия потопи няколко пъти глава във варела с дъждовна вода пред обора, след което изпръхтя като кон, за да издуха течността от ноздрите си. Заля беше от южната страна на къщата, простираше и наглеждаше децата. Разбра, че Тя се е върнал, едва когато го видя да я гледа от кухненския прозорец. Тя се изненада, че се е прибрал толкова рано, но изражението му я удиви още повече. Лицето му беше бледо, само на бузите му имаше червени петна, а трето, ярко като жигосано, се открояваше на челото му.

Тя остави кошничката с щипките и тръгна към къщата.

– Къде отиваш, мами? – изкрещя Хедон.

– Къде отиваш, мам-мами? – повтори като папагал Хеда.

– Не е важно. Вие само наглеждайте братчетата и сестричетата си.

– Защоооо! – проплака Хеда.

Тя бе истинска артистка, що се отнасяше до писъците. Някой ден така щеше да вбеси майка си, че щеше да и опита ръката.

– Защото вие сте най-големите.

– Ама... – Затваряй си устата, Хеда Джафърдс.

– Ще ги наглеждаме, мами – успокои я Хедон; той винаги слушаше. Може би не беше умен като сестричката си, но това не е най-важното в живота, нали? – Искаш ли да довършим простирането?

– Хед-донни... – предупреди го сестра му и отново нададе противния си вой.

Заля обаче нямаше време да се разправя с тях. Хвърли бърз поглед на Лиман и Лия, които бяха на пет, и на двегодишния Арон. Най-малкият седеше гол-голеничък в калта и радостно удряше два камъка. Рядка случайност бе да се роди само едно дете. Как и завиждаха жените от селището! Защото Арон винаги щеше да е в безопасност. Другите обаче, Хедон и Хеда... Лиман и Лия...

Изведнъж и хрумна какво би могло да означава неочакваното връщане на съпруга и в този ясен ден. Отправи мълчалива молба към боговете да не е така, но когато влезе в кухнята и забеляза как той гледа децата, всяко съмнение изчезна.

– Само не Вълците – изхриптя. – Кажи ми, че не е вярно.

– Вярно е – промърмори той. – Трийсет дни според Анди. Една луна. В подобни случаи Анди никога...

Не довърши фразата, защото Заля Джафърдс се хвана за главата и запищя. Навън Хеда подскочи стреснато. Понечи да се втурне към къщата, но Хедон я спря.

– Не взимат толкова малки деца като Лиман и Лия, нали? – изплака Заля. – Хеда и Хедон може би, не и мъничетата ми, нали? Ами че те ще навършат шест едва след половин година!

– Вълците са взимали деца и на три години, знаеш го.

Тян стискаше и отпускаше юмруци. Непознатото чувство в него продължаваше да расте – чувството, по-силно от обикновен гняв. Тя го погледна, обляна в сълзи.

– Време е да се противопоставим – рече той. Гласът му бе така променен, че сам не го позна.

– Как да го сторим? Как, в името на боговете, да го сторим?

– Не знам. Ела тук, жено, моля аз.

Тя се приближи, като хвърли последен поглед към децата си в задния двор, сякаш да се увери, че още са там, че Вълците още не са ги взели. Дядо седеше в ъгъла край студеното огнище, задрямал с наведена глава и олигавена беззъба уста. От тази стая се виждаше оборът. Тя заведе жена си до прозореца и посочи:

– Ето там. Виж ги, жено! Виж ги добре!

Сестрата на Тян, два метра и половина висока, плискаше огромните

си гърди с вода от варела. На вратата на обора стоеше Залман, братът на Заля, едър двуметров мъжага, висок колкото Анди и с безизразно лице като Тия. Млад мъж в разцвета на силите си, наблюдаващ една хубава млада жена, показваща голите си гърди. При такава гледка на панталона на всеки като него би се появила значителна подутина, но не и при Зал. Той никога нямаше да се възбуди при вида на гола жена. Беше тъпоумен.

Заля се обърна към Тян. Дватама се спогледаха – мъж и жена, запазили разсъдъка си, но по чиста случайност. Със същата вероятност сега на прозореца можеше да стоят Зал и Тия и да наблюдават несъразмерните и празноглави Тян и Заля.

– Виждам ги. Не съм спяла.

– Понякога не ти ли се ще да беше? За да не ги гледаш такива?

Заля мълчеше.

– Не е справедливо, жено. Не е справедливо. Изобщо не е!

– Да, но от незапомнени времена...

– По дяволите тези незапомнени времена! – изкрещя Тян. – Те са деца! Нашите деца!

– Да не би да предпочиташ Вълците да опожарят Кала? Да ни прережат гърлата, да изгорят очите ни ли? Защото вече се е случвало. Знаеш го, нали?

Да, знаеше го. Само че кой друг можеше да прекрати това страдание, ако не мъжете от Кала Брин Стърджис? По тези земи нямаше защитници на реда, само един шериф. Те бяха сами. Дори в дълбока древност, когато Вътрешните баронства бяха процъфтявали в светлина и ред, тукашните жители не бяха вкусили много от онова блаженство. В пограничните земи животът винаги бе необичаен. С идването на Вълците беше станал още по-странен. Преди колко време бе започнало? Преди колко поколения? Тян не знаеше, но смяташе, че е било доста след „незапомнените времена“. Вълците бяха безчинствали в пограничните селища в младежките години на Дядо – собственият му близък бе отвлечен, докато двамата играели на дама. „Взе'а го, зашот' беше по-близо до пъта – казваше Дядо (неведнъж). – Ако бях излял пръв от къщата в онзи ден, щя'а да взе'ат мен, на Бога благодарност!“ – Целуваше дървеното кръстче, дадено му от Стареца, вдигаше го към небето и се закискваше. Дядото на Дядо обаче бил разказвал, че по негово време – което според изчисленията на Тян би трябвало да е било преди пет-шест поколения – нямало никакви Вълци, които да излизат от Тъндърклап със сивите си коне. Веднъж Тян попита стареца: „А бебетата и тогава ли се раждали

предимно по две? Някой от старите споменава ли е за това?“ Дядо се замисли дълбоко, сетне поклати глава. Не, не си спомняше някой от старите да е споменава такава нещo.

Заля го наблюдаваше тревожно:

– Тази мисъл ти е щукнала само заради онази камениста нива. Ще ти мине.

– Няма да ми мине.

– Няма да направиш някоя глупост, нали, Тян? Някоя глупост на своя глава?

– Не – увери я той.

Без капка колебание.

„Вече си е наумил да направи нещo“ – помисли си тя, в сърцето и заблещука искрица надежда. Тян не бе в състояние да попречи с нищo на Вълците – никой не можеше да им попречи, но не беше глупав. В земеделско селище, където повечето мъже не бяха способни да мислят за по-далечни събития от засаждането на следващата леха (или топването на „чушките“ си идната събота), Тян бе необичайно явление. Умееше да пише името си, дори думи като „ОБИЧАМ ТЕ ЗАЛИ“ (именно с тях беше спечелил сърцето и макар че тя не можеше да ги прочете в прахта); можеше да събира и да брои наобратно, което както твърдеше, било още по-трудно. Възможно ли беше?...

Нещo я караше да се отърси от тази мисъл. Въпреки това, когато се замислеше за Хеда и Хедон, за Лия и Лиман, в майчиното и сърце се зараждаше надежда.

– Какво си наумил?

– Ще свикам градския съвет. Ще изпратя перото.

– Дали ще дойдат?

– Когато чуят вестта, всеки мъж от Кала ще се появи. Нека обсъдим всичко. Може този път да решат да се бият. Може да поискат да спасят децата си. Зад тях прозвуча познат хриплив глас:

– Глупав килин.

Хванати за ръце, Тян и Заля се обърнаха към стареца. „Килин“ беше груба дума, но в изражението на Дядо се четеше нежност.

– Защо говориш така, Дядо?

– Мъжете няма да взе'ат таквoз решение, дори да са фиркани до козирката. Камо ли трезви... – Старецът поклати глава. – Нивга няма да ги убедиш.

– Според мен този път не си прав – заупорства Тян.

Сърцето на Заля се сви от страх, ала някъде в дълбините му гореше

искрица надежда.

3.

Вероятно нямаше да роптаят толкова, ако им беше дал една нощ за размишление, но Тян не възнамеряваше да го прави. Не им остави дори миг да съберат мислите си. Когато изпрати Хедон и Хеда с перото, всички дойдоха. Точно както бе очаквал.

Залата за събрания на Кала се намираше в края на главната улица до смесения магазин на Тук и по диагонал от градския Павилион, прашасал и тъмен в този сезон. Скоро жените щяха да го украсят за Жътва, обаче в Кала този празник не се отбелязваше много тържествено. Децата, разбира се, винаги с интерес наблюдаваха изгарянето на чучелата и получаваха безброй целувки, но само толкова. Панаирите и карнавалите може би имаха място в Средния и Вътрешния свят, ала тук беше различно. Тук имаха много по-сериозни грижи, отколкото да си устройват празненства.

Например Вълците.

Някои от мъжете – от плодородните ферми на запад и трите чифлика – дойдоха на коне. Айзенхарт от „Рокинг Б“ дори носеше пушка и беше препасал патрондаши. (Тян Джафърдс не вярваше патроните да действат, а дори да имаше някои добри, старото пушкало надали бе в състояние да ги изстреля.) Манихейците дойдоха наблъскани в каруца, теглена от две изродени кобилки – едната с три очи, а другата с голям розов израстък на гърба. Повечето язدهа магарета или мулета, носеха характерните бели панталони и разноцветни ризи. Спираха пред Събранието, бутаха широкополите си шапки, така че да увиснат на връвчиците през вратовете им, и се споглеждаха смутено. Помещението бе обзаведено с деветдесет прости чамови пейки – тъй като жените и тъпоумните не присъстваха, мъжете се побраха на по-малко от трийсет. Някои разговаряха, но никой не се смееше.

Тян стоеше пред входа с перото в ръка. Съзерцаваше слънцето, спускащо се към хоризонта, преминаващо от златисто в кървавочервено. Когато то докосна земята, Тян хвърли последен поглед към главната улица. Беше празна, само трима-четирима тъпоумни седяха на стълбите пред магазина на Тук. Всичките бяха необичайно едри и не ставаха за никаква друга работа, освен да чистят нивите от камънак. Не се виждаха други мъже, нито яздитни животни. Той си пое въздух, издиша, отново изпълни белите си дробове, вдигна очи към тъмнеещото небе:

– Исусе, Богочовече, не вярвам в теб, но ако те има, помогни ми. Кажи на Господ благодарност-сай.

След тези думи влезе и затвори вратите на Залата малко по-шумно от необходимото. Разговорите секнаха. Пред очите на сто и четирийсетте мъже, повечето земеделци, Тян прекоси помещението. Шумоленето на белите му панталони и тропането на подметките му по дървения под се чуваха ясно. Очакваше да изпита страх, да загуби способността си да говори. Беше земеделец, не актьор или политик. Сетне се замисли за децата си и когато вдигна очи към събраните мъже, смело срещна погледите им. Перото в ръката му не потрепваше. Заговори спокойно, гладко. Може би мъжете нямаше да приемат предложението му, както бе предсказал Дядо, но изглеждаха готови да го изслушат.

– Всички ме познавате – рече той, стиснал с две ръце древното перо. – Тян Джафърдс, син на Люк, съпруг на Заля Хуник. Имаме пет деца, две двойки и едно самичко.

През залата премина тих шепот, вероятно коментари какъв късмет имаха Тян и Заля със своя Арон. Той изчака отново да се възцари тишина и продължи:

– Живея в Кала, откак съм се родил. Споделял съм с вас мъки и радости, вие – също с мен. Затова ме изслушайте, моля.

– Говори, сай – отговориха в хор присъстващите.

– Вълците идат. Научих тази вест от Анди. След трийсет дни ще бъдат тук.

Последва нов шепот. Тян долови възгласи на възмущение и гняв, не и на изненада. Като вестоносец Анди си вършеше удивително добре работата.

– Дори онези от нас, които можем малко да четем и пишем, не разполагаме с почти никаква хартия, за да си водим записки – продължи той. – Затова не мога да кажа със сигурност кога са идвали за последен път. Няма архиви, както знаете, всичко се предава от уста на уста. Бил съм дете, затова ще да е било преди повече от двайсет години...

– Преди двайсет и четири – обади се някой от дъното на залата.

– Не, двайсет и три – провикна се друг от по-предните редици.

Ройбен Кавера се изправи. Беше пълен мъж, вечно се усмихваше. Сега обаче в изражението му се четеше само тревога.

– Те взеха Рут, сестра ми, чуйте.

От седналите плътно един до друг мъже се чу тих ропот – всъщност по-скоро дружна въздишка на скръб. Можеха да се настанят по-удобно, но бяха предпочели да останат притиснати един до друг.

„Понякога неудобството създава чувство за уют“ – каза си Тян.

– Когато дойдох, играехме под големия бор в двора – продължи Ройбен. – Оттогава всяка година оставям чертичка върху ствола му. Продължих, дори след като я върнаха. Двайсет и три години са минали, защото има дваайсет и три нареза. Той отново седна на мястото си.

– Двайсет и три или дваайсет и четири, няма значение – отбеляза Тян. – Онези, които са били деца при последното идване на вълците, вече са големи, имат собствени чеда. Имаме добра реколта за онези мръсници. Реколта от собствените ни деца. – Замълча, за да им даде възможност да се досетят сами за следващата му мисъл, преди да я изкаже гласно: – И ако им позволим... ако допуснем Вълците да отведат децата ни в Тъндърклап, пак ще ни ги върнат тъпоумни.

– Какво, по дяволите, можем да сторим? – провикна се един мъж от средните редове. – Те не са хора!

Последваха дружни възгласи на съгласие (и съжаление).

Един от манихейците се изправи и се загърна плътно с тъмносиньото си наметало. Огледа се плахо. Не приличаше на слабоумен, но погледът му не беше на човек със здрав разум.

– Чуйте ме, моля.

– Говори, сай – дойде учтивият, но сдържан отговор.

Манихейците рядко се мяркаха в града, а сега бяха осмина на куп. Тян бе поласкан, че са дошли. Появата им ясно говореше за съдбовната важност на проблема.

Вратата на Залата се отвори, влезе някакъв човек с дълго черно наметало. Дълъг белег прорязваше челото му. Никой не му обърна внимание, дори Тян. Всички погледи бяха съсредоточени върху манихееца.

– Чуйте какво пише в Свещената книга на манихейството: „Когато Ангелът на смъртта мина над Айджип, той уби първороденото във всеки дом, чийто праг не бе наквасен с кръвта на жертвено агне.“ Така пише в Книгата.

– Слава на Книгата – възкликнаха в хор другите манихейци.

– Може би трябва да сторим същото – продължи спокойно говорителят им. – Може би трябва да превърнем тези трийсет дни в празник на радостта за чедата си, после да ги приспим навеки и да напоим с кръвта им земята. Нека Вълците отнесат труповете им на изток, щом искат.

– Ти си луд – възкликна възмутено Бенито Каш, като едва сподавяше смеха си. – Всички сте луди. За нищо на света няма да убием децата си!

– Не е ли за предпочитане, ако онези, които се връщат, умрат? –

отвърна манихеецът. – Те са само огромни безполезни туловища! Кухи кратуни!

– Какво ще кажеш за братята и сестрите им? – обади се Вон Ейзенхарт. – Защото Вълците взимат само по един от близнаците, както знаете.

Втори манихеец се изправи – старец с дълга бяла брада, спускаща се върху гърдите му. Мъдрият Хенчик огледа присъстващите, сетне се обърна към Тян:

– Ти държиш перото, млади момко. Мога ли да говоря?

Тян кимна. Началото изобщо не беше лошо. Нека обсъдят с подробности положението, в което се намираха, нека добре си дадат сметка за всичко. В крайна сметка ще осъзнаят, че им остават две възможности: или да позволят на Вълците да вземат по един от всичките им близнаци, невстъпили в пубертета, или да се опълчат и да се бият. Важното беше да разберат, че друг изход няма. Старецът заговори търпеливо, дори с лека тъга:

– Идеята наистина е ужасна. Ала помислете над това: ако Вълците дойдат и не открият никакви деца, може да ни оставят на мира веднъж завинаги.

– Да, може – измърмори един от по-бедните селяни на име Хорхе Естрада. – А може и да не ни оставят. Манихей-сай, наистина ли сте готови да избиеете всички деца в града заради това „може би“?

Старият манихеец не изглеждаше смутен от този въпрос, нито пък съмишлениците му със сини наметала.

– Това е една възможност – заяви. – Ние сме готови да го направим.

С тези думи той седна.

– Не и аз – обади се Гарет Стронг. – Все едно да си отрезеш главата, за да не се бръснеш всеки ден, чуйте, ако обичате.

Последва смях, неколцина възкликнаха:

– Чуваме те много добре.

Гарет като че си откъсна; седна и зашушука с Вон Айзенхарт. Един собственик на ранчо, Диего Адамс, напрегнато се вслушваше в разговора им.

Изправи се още един от дребните земеделци – Бъки Хавиер. Той имаше будни сини очи и малка глава, която сякаш израстваше от козята му брадичка.

– Ами ако напуснем града за известно време? – попита той. – Ако отведем децата си на запад? До западния ръкав на Великата река?

Последва кратко мълчание, докато останалите обмисляха тази

смела идея. Западният ръкав на Уай бе почти в другия край на Средния свят... според Анди край него по едно време се бил появил огромен дворец от зелено стъкло, който наскоро бил изчезнал. Тял тъкмо се канеше да отговори, когато Ибън Тук, собственикът на магазина, взе думата. Тял си отдъхна. Искаше да остави другите да говорят колкото се може по-дълго. Когато изчерпеха идеите си, щеше да им представи единствените две възможности.

– Да не си луд? – попита Ибън. – Вълците ще дойдат, ще видят, че сме избягали и ще опожарят всичко: ферми, посеви, магазини. Какво ще правим после?

– Има опасност да ни последват – обади се Хорхе Естрада. – Да не мислиш, че ще им е трудно? Ще опожарят домовете ни, както каза Тук, после ще ни догонят и пак ще ни отнемат децата!

Последваха гръмки възгласи на съгласие, тропане на крака, чуха се крясъци: „Истина е, истина е!“

– Освен това – рече Нийл Фарадей, като се изправи и притисна до корема си широкополата шапка – никога не отвличат всички деца.

Говореше плахо, с „гласа на разума“, който изправи Тял на нокти. Тъкмо от такова изказване се страхуваше. От измамния повик към въздържаност. Един манихеец, млад и голоблад, се изсмя презрително:

– О, да, само половината! Колко успокоително! Бог да те благослови!

Вероятно се канеше да каже още нещо, обаче Хенчик вкопчи в ръката му кривите си пръсти. Младежът замълча, но не сведе покорно глава, както можеше да се очаква. Очите му святкаха, така стискаше устни, че приличаха на бяла чертичка.

– Не твърдя, че е справедливо. – Нийл взе да върти шапката си толкова бързо, че на Тял му се зави свят. – Трябва обаче да погледнем действителността в очите, нали? Да. Те все пак не вземат всички. Ето, дъщеря ми Джорджина е умна и способна...

– Да, а синът ти Джордж е един голям празноглавец – прекъсна го Бен Слайтман.

Слайтман бе главен пастир на Айзенхарт и не понасяше глупаците. Той свали очилата си, избърса ги с кърпичка, сложи ги отново и продължи:

– Като идвах, го видях на стълбището на Туки. Много добре го видях. Него и неколцина други малоумници.

– Ама...

– Знам. Трудно е да се вземе такава решение. По-добре е няколко

празноглави, отколкото всички да са мъртви. – Замълча за миг, сетне добави: – Или да вземат само половината вместо всички.

Последваха възгласи като „Истина е“ и „Така е, сай“, Бен Слайтман доволно седна на мястото си.

– Винаги ни оставят толкова, колкото да преживеем, нали? – обади се дребен земеделец, чиито ниви бяха до тези на Тяг в края на Кала.

Казваше се Луис Хейкокс и говореше с печален тон. Под мустачки-те му устните се разтегнаха в подобие на усмивка.

– Няма да избием децата си – заяви, като гледаше манихейците. – С цялото си уважение към вас, господа, не вярвам дори вие да сте способни на такова нещо. Или поне не всички от вас. Не можем да си вдигнем багажа и да избягаме на запад, нито където и да е другаде, защото сме земеделци. Те ще изгорят къщите, ще опожарят нивите, ще ни последват и пак ще ни вземат децата. Нуждаят се от тях, един Господ знае защо. И пак се връщаме на същото: ние сме земеделци. Силни сме, когато ръцете ни са заровени в пръстта, слаби сме, когато сме отделени от нея. Имам две деца по на четири години и много ги обичам. Не искам да ги загубя. Готов съм обаче да се разделя с едното, за да запазя другото. В стопанството си. – Последваха възгласи на съгласие. – Какъв друг избор имаме? Едно ще ви кажа: ще допуснем огромна грешка, ако разгневим Вълците. Освен, разбира се, ако се опълчим срещу тях. Ако беше възможно, аз щях да се вдигна. Само че не виждам как ще стане.

При всяка дума на Хейкокс сърцето на Тяг се свиваше. Как само сломяваше устрема му този човек! Господи Исусе!

Уейн Овърхолсър се изправи. Беше шишко с голямо шкембе – красноречиво доказателство, че е най-преуспяващият фермер в Кала Брин Стърджис.

– Чуйте ме, моля.

– Благодарност-сай – промърмориха всички.

– Ето какво трябва да направим – рече той, като се огледа. – Онова, което винаги сме правили! Нима някой предлага да се опълчим срещу Вълците? Има ли такъв луд? С какво ще се бием? С копия и камъни, с няколко лъка ли? Или със стари ръждявали пушкала като това?

Той посочи пушката на Айзенхарт.

– Не се подигравай с моята огнена пръчка, синко – измърмори Айзенхарт, но се усмихна.

– Ще дойдат и ще вземат децата – продължи Овърхолсър и пак се огледа. – Част от тях. Сетне ще ни оставят на мира за поколения напред, а може би и за по-дълго. Така е било винаги, затова казвам да не правим

нищо.

Няколко души запротестираха, Овърхолсър изчака да млъкнат.

– Двайсет и три или двајсет и четири години, няма значение – рече, след като отново се възцари тишина. – Това е дълъг период. Дълъг период на спокоен живот. Вероятно забравяте туй-онуй. Първо, че децата са като плодовете. Господ винаги ни изпраща още. Знаем, че е жестоко, но така сме живели, така ще бъде и занапред.

Тян не изчака да чуе други подобни изказвания. Ако продължаваха в този дух, нищо нямаше да постигнат. Той вдигна опопанаксовото перо:

– Чуйте какво ще ви кажа! Чуйте, моля!

– Говори, сай – отвърнаха останалите, а Овърхолсър го изгледа накриво.

„Гледай ме, колкото щеш! – помисли си Тян. – Защото ми писна от такива страхливци, които все слушат «здравия разум».“

– Уейн Овърхолсър е умен и преуспяващ човек – подхвана – и поради това не искам да му противореча. Освен това е достатъчно възрастен, за да ми бъде баща.

– Имаш късмет, че не ти е баща – обади се Ротисър, единственият ратай на Гарет Стронг.

Избухна дружен смях. Дори Овърхолсър също се засмя, но подхвърли:

– Синко, ако не искаш да ми противоречиш, не го прави.

– Налага се.

Тян закричи бавно пред скамейките, ръждивочервеното опопанаксово перо в ръцете му се полюшваше. Той леко повиши глас, за да им даде да разберат, че не се обръща само към богатия фермер:

– Налага се, защото сай Овърхолсър е достатъчно възрастен, за да ми бъде баща. Неговите деца вече са пораснали и доколкото ми е известно, са само едно момче и едно момиче. – Замълча за миг, сетне нанесе решаващия удар: – Родени през две години!

С други думи, сами деца. И двете защитени от Вълците, макар че не се налагаше да го напомня. През залата премина шепот.

Лицето на Овърхолсър придоби заплашително яркочервен цвят.

– Не е честно, Джафърдс! Щях да съм на същото мнение, дори да бяха близнаци! Дай ми това перо. Искам да кажа още нещо.

Присъстващите обаче затропаха с крака, отначало бавно, сетне побързо, докато звукът премина в ожесточено барабанене като от градушка. Овърхолсър се огледа от гняв, лицето му бе станало почти пурпурно.

– Искам да говоря! – изкрещя. – Чуйте ме, моля.

Заляха го възгласи „Не, не“, „Не сега“, „Джафърдс държи перото“ и „Сядай и слушай“. Тя си каза, че сай Овърхолсър най-после ще научи – макар и твърде късно, че хората винаги таят дълбока омраза към най-богатия си и преуспял съгражданин. По-бедните и по-посредствените (двете най-често бяха свързани) докосваха почтително шапките си за поздрав при преминаването на богатите, седнали в каруци и файтони, подаряваха им прасенца или телета за благодарност, задето са изпратили работниците си да им помогнат при строежа на къща или хамбар, приветстваха ги, че са отпуснали средства за закупуването на пианото, съхраняващо се в музикалния салон на Павилиона, но сега с огромно задоволство тропача с крака, за да отнемат думата на Овърхолсър.

Овърхолсър, несвикнал на такова отношение, се опита още веднъж:

– Дай ми перото, моля!

– Не – отсече Тя. – По-късно.

Последваха възгласи на одобрение, главно от дребните земевладелци и ратаите. Манихейците мълчаха. Бяха се скупчили толкова близко един до друг, че приличаха на тъмносино мастилено петно по средата на залата. Явно развоят на нещата не им се нравеше. Вон Айзенхарт и Диего Адамс пък се приближиха до Овърхолсър и му зашепнаха нещо.

„Дадох ти възможност – помисли си Тя, – не я пропускай.“

Вдигна перото, гласовете стихнаха.

– Всеки ще има възможност да се изкаже – заяви той. – Чуйте какво мисля: можем да оставим нещата така, да се примирим, докато Вълците отвеждат децата ни. Те...

– Те винаги ни ги връщат – обади се плахо един ратай на име Фарън Посела.

– Връщат буци плът! – изкрещя Тя.

Последваха няколко възгласа „чуите го“, но не бяха достатъчно, доколкото можеше да прецени. Далеч не достатъчно. Все още.

Той понижи глас. Не искаше да ги сплашва. Овърхолсър се бе опитал и не беше успял, въпреки авторитета си на човек, притежаващ стоци декари земя.

– Връщат буци плът. И какво? Какво означава това за нас? Някои биха казали „нищо“ – Вълците са били винаги част от живота в Кала Брин Стърджис като бурите или земетресенията. Само че това не е вярно. Появили са се преди шест поколения, не по-рано. А Кала е създаден преди повече от хиляда години.

Старият кльошав манихеец със злобните очички се надигна:

– Право казва, хора. По тези земи са живели земеделци и сред тях манихейци много преди настъпването на мрака в Тъндърклап и появата на Вълците.

Присъстващите учудено се спогледаха. Старецът явно остана доволен от реакцията им, кимна и седна.

– Значи от гледна точка на историческото време Вълците са се появили сравнително скоро – продължи Тян. – Идвали са около шест пъти за сто и двацет или сто и четирийсет години. Кой знае? Защото, както знаете, времето е някак изкривено. – Хората замърмориха. Някои кимнаха. – Във всеки случай идват веднъж на едно поколение.

Около Овърхолсър, Айзенхарт и Адамс се събираше враждебна групичка. Бен Слайтман вероятно също ги подкрепяше. Тян не можеше да убеди тези мъже в правотата си, дори да беше сладкодумен като ангел. Е, ще мине и без тях... – може би. Ако спечели останалите.

– Идват веднъж на всяко поколение и колко деца отвлечат? Трийсетина? Четирийсет? Сай Овърхолсър може да няма малки деца, но аз имам. Не една двойка близнаци, а две. Хедон и Хеда, Лиман и Лия. Обичам и четирите, обаче след месец две ще ми бъдат отнети. А когато се върнат, ще бъдат тъпоумни. Каквато и искрица да определя човешкото в нас, тя ще е изгаснала завинаги.

– Истина е, истина е – отекна из цялата зала.

– Колко от вас имат близнаци, които нямат косми на другите места, освен на главите им? – попита Тян. – Вдигнете ръце!

Шестима мъже вдигнаха ръце. После осем. Дузина. Всеки път, когато си казваше, че няма повече, още нечия ръка сякаш изникваше от тълпата. Преброи двацет и две, което беше отличен резултат предвид факта, че присъстваха и хора без деца. Овърхолсър очевидно остана удивен от големия брой. Диего Адамс също гласува, Тян със задоволство забеляза, че леко се е отдръпнал от Овърхолсър, Айзенхарт и Слайтман. Трима манихейци също бяха вдигнали ръце. Хорхе Естрада. Луис Хейкокс. И много други, което не беше никак учудващо; той познаваше всички. Или почти всички с изключение на неколцина ратаи, които обикаляха дребните стопанства и се хващаха на работа временно срещу скромно възнаграждение и храна.

– Всеки път, когато дойдат и ни отнемат децата, те взимат частица от сърцата и душите ни! – натърти.

– О, стига, синко – обади се Айзенхарт. – Ако го представяш така...

– Млъквай, селяко – сръза го някой. Беше мъжът, който бе закъснял, онзи с белега на челото. В гласа му звучаха гняв и презрение: – Той

държи перото. Оставете го да говори.

Айзенхарт се извърна рязко, за да провери кой го е прекъснал така грубо, но като го видя, преглътна гнева си. Тя не се изненада.

– Благодаря, отче – рече спокойно. – Почти свърших. Мисля си за дърветата. Обрули листата на едно силно дърво, но то ще оцелее. Изсечи по кората му много, много имена, тя пак ще се възстанови. Дори да издълбаеш част от сърцевина а на ствола, то ще преживее. Ако обаче постоянно издълбаваш по малко от сърцевината, след известно време и най-силното дърво ще изсъхне. Виждал съм го в стопанството си и е грозна гледка. Сякаш нещо ги разяжда отвътре. Листата пожълтяват най-напред близо до ствола, после по клоните, та чак до върха. Точно това причиняват Вълците на нашето малко градче. Това причиняват на Кала.

– Чуйте го! – изкрещя съседът му Фреди Росарио. – Чуйте го добре!

Фреди също имаше близнаци, макар че още бяха кърмачета и вероятно не бяха застрашени.

– Казваш, че ако се опълчим, те ще ни избият и ще изравнят Кала със земята – продължи Тя.

– Да – обади се Овърхолсър. – Така казвам. И не съм единствен. Около него зазвучаха възгласи на съгласие.

– Добре, но всеки път, когато оставаме със сведени глави, докато Вълците ни отнемат онова, което е по-ценно от нивите и домовете ни, те издълбават по малко от сърцевината на дървото, което представлява нашето градче! – Тя говореше разпалено, вдигнал високо перото. – Ако не се опълчим, скоро ще сме мъртви! Това казвам аз, Тя Джафърдс, син на Люк! Ако не се опълчим, скоро самите ние ще сме тъпоумни!

Хората въодушевено затропаха с крака. Някои дори заръкопляскаха.

Джордж Телфорд, един от животновъдите, прошепна нещо на Айзенхарт и Овърхолсър. Те го изслушаха, сетне кимнаха. Телфорд се изправи. Бе с прошарена коса, загорял от слънцето и с хубаво лице.

– Изказа ли се, синко? – попита тихо, както би попитал някое дете дали се е наиграло и е готово за следобедния си сън.

– Да, така мисля. – Тя изведнъж се почувства обезкуражен. Телфорд не беше едър земевладелец като Айзенхарт, но имаше меден глас. Може би все пак нямаше да успее да ги убеди.

– Може ли тогава да получа перото?

Тя не замисли дали да не му откаже, но каква полза? Използвал бе най-убедителните си доводи. Беше опитал. Може би двамата със Заля

трябваше да вземат децата си и да избягат сами към вътрешността. Една луна според Анди. За трийсет дни човек можеше да си навлече един куп неприятности.

Той отстъпи перото.

– Всички оценяваме пламенността на младия сай Джафърдс и най-вече храбростта му – започна Джордж Телфорд.

Държеше перото отляво над сърцето. Погледът му обхождаше лицата на събраните мъже, сякаш искаше да срещне очите на всеки поотделно, да им покаже, че са приятели.

– Ние обаче трябва да мислим не само за отведените ни деца, а и за онези, които ще останат, нали? Всъщност трябва да се грижим за всички деца, независимо дали са близнаци, тризнаци или самички като Арон Джафърдс например. – Замълча за миг, после се обърна към Тяг: – Какво ще кажеш на децата си, ако Вълците убият майка им или запалят Дядо с огнепръчките си? Как ще оправдаеш всички писъци на болка, които ще последват? Как ще заличиш миризмата на изгоряла плът? Като им кажеш, че спасяваме душите ли? Или ще го обясниш с дървесината на някакво глупаво дърво? Пак замълча, за да даде на опонента си възможност да отговори, но Тяг запази мълчание. Почти ги бе спечелил на своя страна... но Телфорд щеше да провали всичко. Сладкогласият негодник, отдавна преминал възрастта, на която би се тревожил от нахълтването на Вълците с големите им сиви коне в двора му.

Телфорд кимна, сякаш мълчанието на Тяг бе повече от очаквано, и се обърна към задните редици:

– Когато Вълците дойдат, те ще носят огнепръчки и пушки, и онези летящи метални парчета, вече не помня как се казваха...

– Топчета-убийци – провикна се някой.

– Метални оси – извика друг.

– Прехващачи – обади се трети.

Телфорд кимна и се усмихна добродушно. Като учител на учениците си.

– Както и да ги наречете, все ще бъде вярно. Те летят, търсят жертвите си и ги поразяват с остриета като бръсначи. Могат да накълцат човек за пет секунди, да го превърнат в каша от кръв и косми. Вярвайте ми, защото съм виждал]

– Истина е, истина! – закрещяха мъжете в залата, очите им се разшириха от ужас.

– Самите Вълци са ужасни същества – продължи Телфорд, преминавайки плавно от една обаятелна приказка към друга. – Изглеждат като

хора, но не са. Те са по-едри и много по-страшни. А онези, на които служат в далечния Тъндърклап, са още по-ужасни. Вампири, както знам. Може би даже хора с глави на птици и зверове. Ходещи мъртъвци. Воини на Аленото око.

Мъжете в залата зашушукаха. Дори Тяг го побиха тръпки при споменаването на Окоето.

– Вълците съм ги виждал; за останалите само съм чувал – продължи Телфорд. – И макар не на всичко, вярвам на повечето сказания. Да не говорим за Тъндърклап и онова, което може да се изсипе тук. Да се ограничим с Вълците. Те са нашият проблем, който е достатъчно сериозен. Особено при положение, че са въоръжени до зъби! – Той поклати глава и се усмихна мрачно. – Какво можем да направим? Да ги събаряме от конете с мотики, а, сай, Джафърдс?

Думите му бяха посрещнати с подигравателен смях.

– Нямаме оръжия, с които да им се противопоставим. – Телфорд вече говореше сдържано и делово, като човек, излагащ горчивата истина. – Дори да имахме, ние сме земеделци, не бойци. Ние...

– Стига с тези съзлививи глупости, Телфорд. Засрами се – прозвуча глас, студен като стомана.

Присъстващите възмутено възкликнаха и се заобръщаха да видят кой се е намесил. Беловласият с дългото черно палто, който бе дошъл по-късно, бавно се изправи. Белегът с формата на кръст на челото му се открояваше на светлината на газените лампи.

Това беше Стареца.

Телфорд се окопоти сравнително бързо, но когато заговори, Тяг долови в гласа му колебание:

– Моля за извинение, татко Калахан, но перото е у мен...

– Върви по дяволите с проклетото си перо и малодушните си съвети.

Отец Калахан, когото всички наричаха „татко“, накуцвайки, застана в средата на залата. Не беше възрастен колкото старейшината на манихейците, камо ли колкото Тяновия Дядо (който твърдеше, че е най-стариият човек не само тук, а и в Кала Локуд на юг), но въпреки това изглеждаше по-стар и от двамата. По-стар от самото време. Отчасти това впечатление се създаваше от зловещите му очи, святкащи под белега (Заля твърдеше, че сам е разрязал челото си). Ала по-скоро се дължеше на гласа му. Макар че бе в градчето достатъчно дълго, за да построи странната си църква на Исус Човека и да накара половината жители на Кала да приемат неговата вяра, дори чужденец не би се заблудил, че

татко Калахан е местен жител. Личеше, че е чужденец от носовия му говор и неразбираемите думи, които често използваше (наричаше ги „уличен жаргон“). Без съмнение идваше от някой от другите светове, за които манихейците не спираха да бърборят, макар че никога не говореше за това и твърдеше, че сега Кала Брин Стърджис е неговият дом. Излъчваше неоспорим авторитет, затова човек трудно можеше да му откаже правото да говори, със или без перо.

Може би беше по-млад от Тяновия Дядо, но въпреки това си оставаше Стареца.

4.

Той огледа мъжете от Кала Брин Стърджис, без да удостои с поглед Джордж Телфорд. Перото клюмна в ръката на Телфорд. Той седна на първата скамейка, като още го стискаше.

Калахан започна с един от жаргонните си изрази, които обаче бе достатъчно ясен:

– Шубета такива!

Отново ги заоглежда. Повечето сведоха очи. Овърхолсър остана с вдигната глава, но под погледа на Калахан изглеждаше жалък.

– Шубета! – повтори човекът с черното палто, като натъртваше на всяка сричка.

Малък златен кръст проблясваше под вдигнатата му яка. На челото му другият кръст – който Заля смяташе, че е издълбал сам с нокти като покаяние за някакъв ужасен грях се открояваше като татуировка.

– Този младеж не е от моето стадо, обаче е прав и мисля, че всички го съзнавате. Чувствате го в сърцата си. Дори ти, господин Овърхолсър. И ти, Джордж Телфорд.

– Няма такова нещо – възрази Телфорд, но гласът му звучеше глухо и без предишната самоувереност.

– Лъжата е белязала очите ти, така би рекла майка ми.

Калахан удостои Телфорд с тънка усмивка, която Тян за нищо на света не би искал да е отправена към него. Сетне Стареца се обърна към него:

– Никога не бях чувал някой да излага нещата, както ти направи тази вечер, момче. Благодарност-сай.

Тян вдигна ръка и се усмихна смутено. Чувстваше се като герой в глупава панаирджийска пиеса, който в последния момент е спасен от свръхестествена сила.

– Познавам добре малодушието – обърна се Калахан към насядали-те мъже; вдигна дясната си ръка, обезобразена от някогашно изгаряне, втрени се в нея, сетне пак я отпусна. – Знам го от личен опит, повярвайте. Знам как едно малодушно решение води до друго... и до друго... и до друго... докато стане твърде късно да се върнеш, твърде късно за промяна. Господин Телфорд, уверявам те, дървото, за което говори господин Джафърдс, не е плод на въображението. Кала е в смъртна опасност. Вашите души са в опасност.

– Света Богородице – обади се някой, – Господ е с теб. Благословен да е плодът на утробата ти, И...

– Затваряй си устата – сопна се Калахан. – Запази си думите за неделя. – Очите му бяха като сини искрици. – Защото тази нощ няма да се занимаваме с Господ, Богородица и Исус Човека. Няма да се занимаваме и с огнепръчките и прехващачите на Вълците. Трябва да се съпротивлявате. Вие сте мъжете на Кала, нали? Тогава се дръжте като мъже. Не като кучета, които пълзят по корем и лижат обувките на жестокия си господар.

Овърхолсър почервения като рак и понечи да се изправи. Диего Адамс го хвана за ръката и му прошепна нещо. За миг Овърхолсър остана приклепнал, сетне си седна. Адамс се изправи.

– Добре звучи, падре – заговори с изразен акцент. – Храбро. Но все пак остават няколко въпроса. Хейкокс зададе един от тях. Как земеделци като нас ще се изправят срещу въоръжени до зъби убийци?

– Като наемем бойци – отвърна Калахан.

Последва миг на неловко мълчание. Сякаш Стареца бе проговорил на неразбираем език. Накрая Диего Адамс рече предпазливо:

– Не разбирам.

– Естествено, че няма да разбереш. Затова млъквай и слушай по-умните от теб. Селяко Адамс и всички останали, слушайте внимателно. На по-малко от шест дни езда на северозапад отгук по Пътя на Лъча идват трима стрелци и един чирак. Движат се на югоизток. – Той се усмихна на удивлението им и се обърна към Слайтман. – Чиракът не е много по-голям от твоя Бен, но вече е бърз като змия и сее смърт като скорпион. Другите са още по-бързи и смъртоносни. Научих го от Анди, който ги е видял. Искате тежка артилерия ли? Ето ви я. Гарантирам ви, че няма да сгрешите с тях.

Овърхолсър не издържа и скочи на крака. Лицето му гореше, като че ли беше трескав. Огромното му шкембе се тресеше.

– Що за бабини деветини са това? – тросна се. – Ако изобщо са

съществували такива мъже, те са изчезнали с Гилеад. А Гилеад не съществува от хиляда години.

Никой не се обади, за да го подкрепи или обори. Присъстващите още бяха като хипнотизирани от звученето на тази митична дума: стрелци.

– Греша – каза Калахан, – но няма да спорим. Предлагам да отидем и сами да се уверим. Достатъчен е малък отряд. Джафърдс... аз... и какво ще кажеш да вземем и теб, Овърхолсър? Искаш ли да дойдеш?

– Стрелци не съществуват. – изрева Овърхолсър.

Зад него Хорхе Естрада се изправи:

– Татко Калахан, Господ да ти даде милостта си... – ... и на теб, Хорхе.

– ... но дори тези хора наистина да са стрелци, как трима ще се изправят срещу четирийсет или шейсет? Не четирийсет или шейсет нормални мъже, а четирийсет или шейсет Вълка!

– Чуйте го, това е разумно! – провикна се Ибън Тук.

– И откъде-накъде ще се съгласят да се бият на наша страна? – продължи Естрада. – Изкарваме колкото да преживеем годината, не повече. Какво можем да им предложим освен топла храна? Кой ще рискува живота си за една гощавка?

– Истина е, истина е! – в един глас извикаха Телфорд, Овърхолсър и Айзенхарт.

Други затропаха равномерно по пода. Стареца изчака шумът да утихне и отвърна:

– У нас имам книги. Половин дузина.

Макар че това бе известно на повечето, споменаването на книги – толкова много хартия – извика възклицания на страхопочитание.

– Според една от тях на стрелците е забранено да взимат възнаграждение за услугите си. Вероятно защото са потомци на Артур Елд.

– Елд! Елд! – зашепнаха манихейците, неколцина вдигнаха юмруци, изпълвайки показалците и кутретата си.

„Хващай бика за рогата – помисли си Стареца. – Напред, Тексас.“ Успя обаче да съдържи смеха си, по устните му се изписа само лека усмивка.

– За юнаци, които обикалят земята и вършат добрини ли говорим? – попита с насмешка Телфорд. – Прекалено си стар, за да вярваш на такива приказки, татко.

– Не юнаци – поправи го търпеливо Стареца. – Стрелци.

– Как трима мъже ще се изправят срещу Вълците? – пита Тял.

Според Анди един от стрелците беше жена, но Калахан реши да не разбунва допълнително духовете (макар че от чисто злорадство му се искаше да го направи).

– Този въпрос ще зададем на техния дин, Тян. Освен това те няма да се бият само за една топла вечеря. Не.

– За какво друго? – поинтересува се Бъки Хавиер.

Калахан смяташе, че стрелците много ще се заинтересуват от онова, което лежеше под дъските на църквата му. Стареца, който преди много време бе избягал от един град на име Джерусалемс Лот в един друг свят, искаше да се отърве от него. Ако не го стореше скоро, то щеше да го погуби.

Ка бе дошло в Кала Брин Стърджис. Ка като вятъра.

– Всяко нещо с времето си. Всяко нещо с времето си, сай.

Мъжете засушукаха. Шепотът им преминаваше през залата като бриз на надеждата.

Стрелци.

Стрелци на запад, дошли от Средния свят.

И беше истина, слава Богу! Последните деца на Артур Елд приближаваха Кала Брин Стърджис по Пътя на Лъча. Ка като вятъра.

– Време е да докажете, че сте мъже – продължи Калахан; очите му святкаха като искри под яркия белег, ала гласът му бе изпълнен със състрадание. – Време е да се опълчите, приятели. Време е да окажете съпротива и да покажете на какво сте способни.

ПЪРВА ЧАСТ ТОДАШ

ПЪРВА ГЛАВА Отражение върху водата

1.

„Времето е отражение върху водата“ – гласеше една древна поговорка, популярна в далечния Меджис. Еди Дийн никога не бе стъпвал там.

Е, в известен смисъл беше. Една нощ Роланд бе пренесъл четиримата си спътници – Еди, Сузана, Джейк и Ко – в Меджис на магистрала 70, в един несъществуващ Канзас. Същата нощ им разказа за Сюзан Делгадо, първата му любов. Може би единствената. И как я бе загубил.

Поговорката може би е била вярна, когато Роланд е бил момче като Джейк Чеймбърс, но според Еди тя важеше с още по-голяма сила сега, когато светът се сриваше с главолмна скорост. Роланд им беше казал, че в Средния свят дори на такива основни неща като стрелките на компаса вече не може да се вярва; онова, което днес се намираще на югозапад, утре можеше да е на юг, колкото и безумно да звучеше. Времето също се беше превърнало в разтегливо понятие. Имаше дни, които със сигурност продължаваха четирийсет часа, следвани от още по-дълги нощи (като онази, когато Роланд ги пренесе в Меджис). Друг път още по обяд му се струваше, че вече вижда настъпващия от запад мрак. Понякога се питаше дали времето не се е загубило.

Бяха се измъкнали (по-точно – изгатанчили) от Луд с влака Блейн Моно. „Блейн Влака мамата си трака“ – бе рекъл няколко пъти Джейк, но това беше твърде меко казано; еднорелсовият бе абсолютно побъркан. Еди го беше убил с анти-логика („Бива си те за това, сладурче“ – го бе похвалила Сузана) и те се пренесоха в една Топека, доста различна от аналогичния град в света на Еди, Сузана и Джейк. Коеето беше прекрасно, защото в този свят – където професионалният бейзболен отбор на Канзас Сити се наричаше „Монарсите“, „Кока-кола“ носеше името „Ноз-а-ла“, а най-големият японски производител на коли бе „Такура“, не „Хонда“ – върлуваше някакво подобие на чума, която мореше всичко

живо. „Затова седи си в новата «Такура Спирит» и карай“ – мислеше си Еди.

През тези перипетии ходът на времето му се струваше в границите на нормалното. През голяма част от пътуването той бе уплашен до смърт – предполагаше, че всички са чувствали същото освен може би Роланд, но да, всичко изглеждаше реално и ясно. Не беше почувствал, че времето му се изплъзва, дори когато с куршуми в ушите вървяха по магистрала 70, гледаха застиналите автомобили и слушаха бученето на нещо, наречено от Роланд „изтъняване“.

Обаче след като в стъкления дворец се сблъскаха със стария познаник на Джейк, Тик Так, и стария познаник на Роланд (Флаг... или Мартен... или може би Мерлин), времето се промени.

„Не веднага – размишляваше Еди. – Влязохме в онова проклето розово кълбо... видяхме как Роланд по погрешка убива майка си..., а когато се върнахме...“

Да, тогава бе станало. Бяха се събудили на една морава на петдесетина километра от Зеления дворец. Все още го виждаха, но всички разбираха, че вече е в друг свят. Някой – или нещо – ги беше пренесъл над или през изтъняването, за да ги върне на Пътя на Лъча. Който или каквото го беше направило, бе проявило достатъчно предвидливост, за да пригответи на всеки обяд с по кутия „Ноз-а-ла“ и познатите им бисквити „Киблър“ с формата на елфи.

На едно дърво висеше бележка от единственото същество, което Роланд бе пропуснал да убие в палата: „Отречи се от Кулата. Последно предупреждение.“ Смешно. Роланд по-скоро щеше да убие домашния скункс на Джейк и да го изпече на шиш, отколкото да се отрече от Кулата. Никой от тях нямаше да се отрече от Тъмната кула на Роланд, за нищо на света. С Божията помощ щяха да вървят към нея до края.

– Има още няколко часа до мръкване – бе отбелязал Еди в деня, когато намериха предупредителната бележка на Флаг. – Искате ли да ги използваме?

– Да – бе отговорил Роланд от Гилеад. – Да ги използваме.

Така и сториха. Тръгнаха по Пътя на Лъча през безкрайни ниви, разделени с ивици от бодливи хрусталаци. Хора не се виждаха никъде. Времето оставаше облачно. Тъй като следваха Пътя на Лъча, облациите над тях понякога се разкъсваха и сред тях надничаха късчета синьо небе, но никога за дълго. Една нощ се изясни достатъчно, за да видят пълната луна, върху която ясно личеше едно лице, изкривено от гадната подгравателна усмивка на Пласъора. Роланд предполагаше, че е късно

лято, но на Еди му се струваше, че сезоните са се слели и объркали. Тревата бе пожълтяла, а на места напълно изсъхнала, дърветата (малкото, които виждаха) бяха голи, бодливите храсти – покафенели. Имаше много малко дивеч, за пръв път след напускането на гората на Шардик, мецока киборг, им се случваше с дни наред да си лягат гладни.

Никое от тези промеждия обаче не изнервяше Еди както чувството за безвремие – без часове, без дни, без седмици, без сезони, за Бога. Според луната можеше да е лято, но светът изглеждаше като през първите седмици на ноември, заспал вече зимния си сън. Според Еди времето се владееше до голяма степен от външни събития. Когато ти се случват много интересни неща, то сякаш тече по-бързо. Ако не се занимаваш с друго освен с обичайните досадни глупости, то забавя ход. А когато не се случва абсолютно нищо, времето сякаш си взема отпуска. Вдига си чукалата и отива на море. Звучи странно, но е вярно. „Наистина ли абсолютно нищо не се случваше?“ – размишляваше той (а когато нямаш друго за вършене, освен да буташ инвалидната количка на Сузана сред досадните ниви, време за размишления – колкото искаш). Единственото по-интересно след завръщането им от Кълбото бе така нареченото от Джейк „мистериозно число“, а и то се оказа пълна скука. На гарата в Луд трябваше да отговорят на една гатанка, за да се доберат до Блейн, и Сузана предположи, че мистериозното число е останало оттам. Еди изобщо не беше убеден в правотата и, но все пак това бе само теория.

И наистина, какво толкова може да му е специалното на числото деветнайсет? Мистериозно число, как не! Като помисли, Сузана изтъкна, че деветнайсет е просто число и по това поне приличаше на онези, с чиято помощ бяха отворили вратите към Блейн. Еди отбеляза, че то е единственото, което стои между осемнайсет и двамадесет при всяко броене. Джейк се засмя и му каза да престане с майтапите. Еди, който седеше до огъня и дереше един заек (после щеше да го прибере в торбата при котката и кучето), му се сопна да спре да се присмива на единствения си талант.

2.

След пет-шест седмици по Пътя на Лъча се натъкнаха на два коловова, останали от някогашен път. Не следваха посоката им, но Роланд тръгна по тях, като изтъкна, че вероятно са успоредни на Лъча. Еди се надяваше, че сега ще се измъкнат от влудяващото безвремие, но

грешеше. Пътят водеше към върха на било, осеяно със стъпаловидно подредени ниви. Като превалиха билото и заслизаха от другата му страна, се озоваха в тъмна гора. „Почти като в приказките“ – замисли се Еди, когато навлязоха сред сенките. На втория ден (а може би на третия... или на четвъртия) Сузана уби едно еленче, месото му им се услади, след като дни наред се хранеха само с питки. В гората обаче нямаше нито орки, нито тролове, нито елфи. Нямаше и елени.

– Всеки миг очаквам да видя къщичка от шоколад – измърмори Еди, намеквайки за приключенията на Хензел и Гретел в омагьосаната гора.

Вече няколко дни си проправяха път между огромните вековни дървета. А може би беше повече от седмица. Единственото сигурно бе, че още се движеха сравнително близо до Пътя на Лъча. Виждаха го в небето... и го чувстваха.

– За каква къщичка говориш? – попита Роланд. – Ако е приказка, искам да я чуя.

Разбира се, че ще иска. Умираще за приказки, особено, ако започваха с „Имало едно време, когато всички живеели в гората.“ Начинът му на слушане обаче бе малко странен. Какво ти странен, направо шантав. Веднъж Еди го сподели със Сузана и тя го определи съвсем точно, както често ставаше. Тя имаше таланта на поетите да изразяват чувствата с думи.

– Защото не слуша с широко отворени очи като децата, преди да си легнат – обяви. – А ти очакваш точно това, сладкишче.

– А той как слуша?

– Като антрополог – отвърна тя, без да се замисли. – Като учен, изучаващ някаква странна култура по легендите и митовете и.

Права беше. И ако начинът на слушане на Роланд смущаваше Еди, то вероятно бе, защото в сърцето си чувстваше, че ако някой ще слуша разказите на другите като учен, това би трябвало да са той, Сузана и Джейк. Защото идваха от много по-развита цивилизация. Нали?

Във всеки случай четиримата откриха, че много приказки от двата свята си приличат. Роланд знаеше една, озаглавена „Сънищата на Даяна“, наподобяваща „Момичето и тигъра“, която и тримата прокудени от дома нийоркчани бяха чели като деца. Легендата за господаря Пърт приличаше на библейската история за Давид и Голиат. Роланд бе слушал много разкази за Исус Човека, умрял на кръста за изкупление на всички човешки грехове, и беше казал на спътниците си, че Исус имал много последователи в Средния свят. Много песни също бяха еднакви.

„Безгрижна любов“ бе една от тях. Друга такава беше „Хей, Джуд“, макар че в света на Роланд започваше с „Хей, Джуд, да не си луд?“

Еди отдели поне час, за да разкаже на Роланд за Хензел и Гретел, като почти, без да се замисля, представи злата вещица като Рия от Къос. Когато стигна до момента с угояването на децата, той не издържа и попита:

– Тази не я ли знаеш? Някаква версия?

– Не – отвърна Роланд, – но ми харесва. Продължавай, моля те.

Еди продължи до края, който задължително беше „И заживели щастливо до края на дните си.“ Стрелеца кимна:

– Никой не заживява щастливо до края на дните си, но ние оставаме децата си да го разберат сами, нали?

– Дааа – съгласи се Джейк.

Ко, който припикаше по петите на момчето и го гледаше с безмълвно обожание, повтори, подражавайки на провлачената интонация на Джейк:

– Дааа.

Еди постави ръка на рамото на Джейк:

– Жалко, че не си в Ню Йорк, хлапе. Там вече да са те пратили при психиатър. Щеше да обсъждаш тези проблеми с родителите си. Щеше да стигнеш до сърцевината на неосъзнатите си терзания. Може би щеше да разполагаш и със свята дрога. Риталин или нещо подобно.

– Като те слушам, предпочитам да съм тук – измърмори Джейк и сведе очи към Ко.

– Да. Разбирам те.

– На това значи му викат „приказки“ – размишляваше на глас Роланд.

– Да.

– Ама то във всичко има приказване.

– Така е – съгласи се Еди. – Това е названието на жанра. В нашия свят има детективски разкази... научна фантастика... приключенски истории... приказки. Чаткаш ли?

– Да. Хората във вашия свят винаги ли искат само една есенция в историите, които слушат? Само един вкус в устата си?

– Май е така – намеси се Сузана.

– Никой ли не яде миш-маш?

– Понякога на вечеря – отбеляза Еди, – но когато е за забавление, ние наистина предпочитаме само по един вид есенция и не смесваме храните. Въпреки че казано по този начин, може би изглежда

скучничко.

– Колко приказки, казваш, че има?

Без колебание – и със сигурност, без да са се наговорили – Еди, Сузана и Джейк едновременно изрекоха една и съща дума:

– Деветнайсет!

След малко Ко също повтори с хрипливия си глас:

– Девет-найсет!

Спогледаха се и се разсмяха, защото „деветнайсет“ се бе превърнало в дежурния им лаф. Ала в смеха им се долавяше смущение, защото тази история с деветнайсетицата започваше да изглежда адски шантаво. Еди бе издълбал числото върху последната си дървена фигурка като запазена марка: „Заповядайте, драги клиенти. Купете си новия продукт на фирма «Деветнайсет».“ Сузана и Джейк бяха признали, че са носили дървата за лагерния огън в наръчи от по точно деветнайсет съчки. Никой от двамата не можеше да каже защо, просто им се беше сторило най-удачно.

На сутринта Роланд ги накара да спрат и посочи нагоре – на фона на небето разкривените клони на едно старо дърво образуваха фигура като цифрите на числото деветнайсет. Нямахше съмнение. Всички го видяха, но Роланд го бе забелязал пръв.

Въпреки това Стрелеца, който вярваше в предзнаменования и поличби, както Еди бе вярвал в електрическите крушки и триволтовите батерии, се стремеше да омаловажи внезапната мания на ка-тета за това число. Твърдеше, че са се сблизили и затова мислите, навиците и натрапчивите им идеи се предават помежду им като хрема. Предполагаше, че до известна степен Джейк улеснява този процес.

– Ти имаш излъчване, момче. Не знам дали е силно като при стария ми приятел Алан, но в името на боговете, вярвам, че е така.

– Не те разбирам – намръщи се Джейк.

Еди разбираше – поне до известна степен – и предполагаше, че един ден и Джейк ще разбере. Ако времето възвърне нормалното си темпо.

В деня, в който Джейк донесе хлебните топчета, времето се върна в обичайното си русло.

3.

Бяха спрели за обяд (еленското месо и бисквитите „Киблър“ бяха далечен спомен, отново трябваше да се хранят с безвкуските питки).

Еди забеляза, че Джейк го няма, и попита Стрелеца къде е отишъл.

– Изостана преди около едно колело – отвърна Роланд и посочи пътя с двата останали пръста на дясната си ръка. – Няма нищо тревожно. Ако имаше, щяхме да го почувстваме.

Роланд погледна питката си и отхапа равнодушно. Еди понечи да каже нещо, но Сузана го изпревари:

– Ето го. Хей, захарче, какво намери?

Ръцете на Джейк бяха пълни с кръгли предмети с размерите на топци за тенис. Само че тези не можеха да подскочат, защото имаха малки рогца. Когато хлапето се приближи, Еди ги подуши. Ухаеха прекрасно – на пресен хляб.

– Сигурно са ядливи – отбеляза Джейк. – Миришат на пресния хляб, който майка ми и госпожа Шоу, икономката, купуваха от „Забарс“. – Погледна Еди и Сузана и леко се усмихна: – Вие знаете ли „Забарс“?

– Разбира се – отвърна Сузана. – Най-вкусните лакомства, ммм. Тези наистина миришат чудесно. Нали още не си ги опитал?

– Не съм, разбира се. – Джейк погледна въпросително Роланд.

Стрелеца сложи край на колебанията им, като взе едно топче, откъсна рогцата му и отхапа.

– Хлебни топчета – обясни. – Не съм виждал такива от боговете знаят колко време. Прекрасни са. – Сините му очи заблестяха. – Не яжте рогцата. Не са отровни, но са много кисели. Можем и да ги изпържим, ако е останала еленска мас. Така вкусът им става почти като на месо.

– Бива – съгласи се Еди. – Гощавайте се. Аз обаче не смятам да опитвам тези гъби.

– Не са никакви гъби – поправи го Роланд. – По-скоро вид боровинки.

Сузана взе едно топче, отхапа малко парче, после – по-голямо.

– Не са за изпускане, захарче. Един приятел на баща ми, Поп Моуз, би казал: „Екстрааа.“

Тя взе друго топче от Джейк и прокара пръст по нежната му повърхност.

– Може би – заупорства Еди, – но веднъж четох в една книга, май се казваше „Записки от мрачния замък“, за една откачалка, която отровила цялото си семейство с такива неща. – Наведе се над Джейк, вдигна вежди и разкриви уста в, както се надяваше, зловеща усмивка. – Отровила ги и те издъхнали в ужасни МЪ-КИ!

Еди се изтърколи от дънера, на който седеше, и започна да се гърчи

сред шумата и боровите иглички, като правеше ужасни гримаси и издаваше сподавени звуци. Ко затича в кръг около него и тревожно заповтаря името му.

– Стига! – нареди Роланд.

– Къде ги намери, Джейк?

– Там. На една поляна, която видях от пътеката. Пълно е. А пък ако ви се яде месо... а на мен много ми се яде... има следи от всякакви животни. Има много пресни фъшкии. – Той се вгледа изпитателно в лицето на Роланд. – Много... пресни... фъшкии. Изрече последните думи бавно, сякаш говореше с някого, който не разбира много добре езика му. По устните на Роланд заигра тънка усмивка:

– Кратко, но ясно. Какво те тревожи, Джейк?

Момчето отговори, почти, без да движи устни:

– Някакви хора ме наблюдаваха. – Замълча, сетне добави: – И сега ни гледат.

Сузана взе едно топче, огледа го, сетне го приближи до лицето си, сякаш искаше да го помирише. – Назад по пътеката, по която дойдохме ли? – попита. – Отдясно?

– Да.

Еди вдигна юмрук пред устата си, сякаш да се изкашля, и прошепна:

– Колко?

– Струва ми се, четирима.

– Петима – намеси се Роланд. – Може би шестима. Една жена. И едно момче, не по-голямо от Джейк.

Момчето го изгледа удивено.

– От колко време са тук? – поинтересува се Еди.

– От вчера. Идват от изток и ни изпревариха.

– Защо не ни каза? – попита Сузана. Говореше натъртено, без да си дава труд да закрива уста.

Роланд я погледна лукаво:

– Интересно ми беше кой от вас ще ги подуши пръв. Всъщност бях готов да заложа на теб, Сузана.

Тя го изгледа хладно и запази мълчание. Погледът и напомни на Еди за Дета Уокър, радваше се, че не е насочен към него.

– Какво ще правим? – попита Джейк.

– Засега нищо.

Това явно не се хареса на момчето.

– Ами ако са като ка-тета на Тик Так? Гашър, Хутс и останалите?

- Не са.
- Откъде знаеш?
- Защото щяха вече да са ни нападнали и да са станали храна за мухите.

Никой не се сещаше за аргументи срещу това твърдение, затова пак тръгнаха. Пътят се виеше под дебелите сенки на вековните дървета. След двадесетина минути Еди чу стъпките на преследвачите им (или наблюдателите им): пращане на клонки, шумолене, веднъж дори тих шепот. „Непохватници“, както ги наричаше Роланд. Еди се ядосваше, че толкова дълго не ги е усетил, и се почуди с какво си изкарват прехраната тези непрокопсаници. Ако беше със следене и дебнене, сигурно гладуваха.

Макар да не го осъзнаваше, до голяма степен бе станал част от Средния свят, но все още измерваше разстоянието в километри, не в килолела. Доколкото можеше да прецени, бяха изминали двадесетина километра от мястото, на което Джейк намери хлебните топчета, когато Роланд обяви край на прехода за деня. Спряха на средата на пътя, както правеха след влизането си в гората; така опасността някоя искра от лагерния огън да запали околните дървета бе най-малка.

Еди и Сузана събраха голяма купчина сухи клони, а Роланд и Джейк устройоха лагера и се заеха да режат топчетата. Сузана обикаляше без затруднение между дърветата с инвалидната си количка и събираше съчките в скута си. Еди се приближи, като си тананикаше тихо.

- Погледни наляво, захарче – рече тя.
- Той погледна и видя далечен оранжев отблясък. Огън.
- Не са много опитни, а? – отбеляза.
- Не. Всъщност малко ми е жал за тях.
- Имаш ли представа какво са намислили?
- Не, но смятам, че Роланд е прав. Те ще ни кажат сами, когато му дойде времето. А може да решат, че не сме интересни и да се ометат. Хайде, да се връщаме.
- Един момент. Той вдигна още една клонка, замисли се, сетне взе друга. – Добре, да тръгваме.

По пътя към огъня Еди преброи съчките, които бе събрал, после онези в скута на Сузана. Все по деветнайсет.

- Хей, знаеш ли какво стана? – Тя го погледна в очакване. – Времето отново тече.

Сузана не го попита какво има предвид. Просто кимна.

Еди не устоя дълго на хлебните топчета; ухаеха толкова апетитно, докато цвърчаха в еленовата мас, която хитрецът Роланд бе скътал в кожената си чанта. Еди сложи своя дял в една от очуканите чинии, които бяха намерили в горите на Шардик, и опита лакомството.

– По-вкусни са от омар – обяви, но си спомни морските чудовища, които бяха откъснали пръстите на Роланд. – Исках да кажа – по-вкусни от сандвичите в „Нейтънс“. Извинявай, че ти се подиграх, Джейк.

– Няма нищо – кимна момчето. – Твоите подигравки никога не са прекалено жестоки.

– Да ви предупредя за още нещо – рече Роланд с усмивка (напоследък много често се усмихваше), но със сериозен тон. – Тези топчета понякога причиняват много реалистични сънища.

– Искаш да кажеш, че ще се надрусаме? – попита смутено Джейк.

Мислеше за баща си. Елмър Чеймбърс бе опитал не един забранен плод.

– Да се надрусаме ли? Не разби...

– Да се омаем. Да се упоим. Да ни се привиждат разни неща. Както когато взе мескалина и влезе в каменния кръг, където онова нещо за малко... за малко да ме нарани.

Роланд се замисли за миг. В каменния кръг бе затворена зла самодива. Ако не я бяха спрели, вероятно щеше да отнеме девствеността на Джейк Чеймбърс и да го умори от секс. В крайна сметка той я обузда. За отмъщение тя му изпрати видение на Сюзан Делгадо.

– Роланд? – Джейк го гледеше тревожно.

– Не се тревожи, хлапе. Има гъби, които причиняват това – променят съзнанието, възбуждат ума, но не и хлебните топчета. Те са като ягоди, просто са вкусни. Ако сънищата ти са прекалено реалистични, просто си спомни, че спиш.

Това изказване се стори доста странно на Еди. Роланд нямаше навика да се грижи за душевното им здраве. Нито пък обичаше да си хвърля думите на вятъра.

„Пак се започва и той го знае – помисли си. – Имахме кратка почивка, но сега времето отново тече. «Играта започва», както се казва.“

– Ще сложим ли пост, Роланд? – попита той.

– Не смятам, че е необходимо – отвърна Стрелеца и спокойно се зае да си свива цигара.

– Наистина ли мислиш, че не са опасни? – намеси се Сузана и се загледа в гората, където стволите на дърветата вече се сливаха със

сумрака.

Отблясъкът от другия лагерен огън не се виждаше, но хората, които ги следяха, бяха наблизко. Сузана ги чувстваше. Сведе очи към Ко – той гледаше в същата посока. Това не я изненада.

– Това е техен проблем – отвърна Роланд.

– Какво означава това? – поинтересува се Еди, но Стрелеца не продума повече.

Изтегна се напред пътя, облегна глава на едно навито парче еленска кожа, загледа се в черното небе и продължи да пуши.

По-късно ка-тетът на Роланд заспа. Не оставиха часови, никой не ги обезпокои.

5.

Заспаха и засънуваха, но сънищата изобщо не бяха сънища. Всички го разбраха освен може би Сузана, която в буквалния смисъл на думата не беше там тази нощ.

„Боже мили, пак съм в Ню Йорк – помисли си Еди. – Наистина съм в Ню Йорк. Това е реалност.“

Наистина се намираше в Ню Йорк. На Второ Авеню.

Джейк и Ко дойдоха откъм Петдесет и четвърта улица.

– Здравей, Еди – каза с усмивка Джейк. – Добре дошъл у дома.

„Играта започва – помисли си Еди. – Играта започва.“

ВТОРА ГЛАВА Отново в Ню Йорк

1.

Джейк заспа, загледан в пълния мрак – в облачното нощно небе не светеха нито звезди, нито луна. Докато се унасяше, му се стори, че пада. Чувството му бе познато: в предишния си живот като що-горе нормално дете често сънуваше, че пропада, особено, когато му предстояха изпити, но сънищата престанаха след бруталното му прераждане в Средния свят.

Сетне чувството за падане изчезна. Чу тих камбанен звън, който му се стори прекалено приятен: чуваш три такта и ти се иска да спре,

десетина – и вече си мислиш, че ще умреш, ако продължи. Всеки тон сякаш караше костите му да трептят като струни. „Като хавайска мелодия е“ – помисли си, защото макар че мелодията не приличаше на зловещото бучене на изтъняването, в известен смисъл бе именно това. Именно това.

Тъкмо си мислеше, че не ще издържи повече, ужасната и същевременно прекрасна мелодия секна. Мракът пред стиснатите му клепачи внезапно се обагри в тъмночервено.

Той предпазливо отвори очи, примижа срещу силната слънчева светлина. И зяпна от изумление. Беше в Ню Йорк.

Край него профучаваха таксито, ослепителножълти под слънцето. Наблизо мина чернокож младеж с уокмен; тактуваше с крак и припяваше: „Ча-да-ба, ча-да-боу!“ Прокънтяха удари на парен чук, които едва не спухаха тъпанчетата му. Парчета цимент се изсипаха с трясък в някакъв самосвал, ехото отекна между високите сгради. Светът се тресе от оглушителен шум. Без да осъзнава, Джейк бе свикнал с дълбоката тишина на Средния свят. Не, нещо повече. Обожаваше я. Въпреки това шумът и суматохата несъмнено бяха привлекателни. Добре дошъл в Ню Йорк. По устните му се изписа лека усмивка.

– Ейк! Ейк! – прозвуча тих, плах глас.

Джейк сведе очи и видя Ко, седнал с подвита опашка на тротоара. Нито скунксът, нито Джейк носеха червените обувки (слава Богу), но това посещение дяволски приличаше на пътуването до Роландовия Гилеад, където бяха попаднали с помощта на стъклената сфера, причинила им толкова главоболия и беди.

Този път нямаше магьосническа топка... Джейк просто бе заспал. Само че не беше сън. Бе твърде реално, за да е сън. Освен това...

Освен това двамата с Ко стояха пред някакъв бар като в уестърните, наречен „Канзас Сити Блус“, и хората ги заобикаляха. Една жена дори прескочи Ко, като леко повдигна правата си черна пола. Напрегнатото и лице (изражението и сякаш казваше: „Аз съм поредната забързана нийоркчанка, затова не ми се пречкай“) бе като от камък.

„Не ни виждат, но някак си ни чувстват – помисли си той. – А щом ни чувстват, значи би трябвало наистина да сме тук.“

Първият разумен въпрос, който му хрумна, бе „Защо?“ Позамисли се, но бързо се отказа. Реши, че отговорът сам ще дойде. Междувременно, след като така и така беше тук, защо да не се позабавлява?

– Хайде, Ко – рече и зави зад ъгъла.

Зверчето, което очевидно не беше свикнало с големите градове,

вървеше толкова близо, че той чувстваше дъха му върху глезена си.

„Второ Авеню – помисли си; сетне: – Боже мили...“

Дъхът му секна – видя Еди Дийн, застанал пред магазина „Барселона Лъгидж“. Изглеждаше замаян и не на място със старите си дънки, ризата и мокасините от еленска кожа. Косата му беше чиста, но личеше, че отдавна не го е подстригвал стилист. Джейк си даде сметка, че и самият той изглежда доста неугледно – също носеше риза от еленска кожа и опърпания панталон, с който беше в деня, когато завинаги напусна дома си на път за Бруклин, Дъч Хил и един друг свят.

„Добре, че никой не ни вижда“ – помисли си, но после реши, че може би не е прав. Ако ги виждаха, до обяд сигурно щяха да си напълнят джобовете с дребни монети. Тази мисъл го накара да се усмихне.

– Здравсти, Еди. Добре дошъл у дома.

Еди кимна замислено:

– Виждам, че си довел и приятеля си.

Джейк се пресегна и с любов потупа Ко.

– Той ми е като паспорт. Не мърдам никъде без него.

Смяташе да добави още нещо – беше в приповдигнато настроение и се сещаше много духовити реплики, но зърна момче, което ги отмина, без да ги погледне (като всички останали). Това промени всичко. Беше хлапе с панталон досущ като неговия. Защото наистина беше неговият. Не този, който носеше в момента, но наистина беше неговият. Също и марафонките. Онези, които беше загубил в Дъч Хил. Гипсовият демон, който пазеше вратата между световите, му ги беше събул.

Момчето, което ги подмина, бе Джон Чеймбърс, това беше той, но този негов вариант изглеждаше крехък, невинен и ужасно млад. „Как си оцелял! – запита той своя отдалечаващ се двойник. – Как си оцелял от душевния стрес, след като има глупостта да избягаш от дома и от онази ужасна къща в Бруклин? И най-вече как си се спасил от пазача? Сигурно си по-издръжлив, отколкото изглеждаш.“

Еди направи толкова смешна физиономия, че Джейк се засмя въпреки удивлението си. Лицето на Еди му напомни за онези комикси, в които Арчи или Джъгхед се опитват да гледат в две посоки едновременно. Сведе очи и скунксът също се пулеше комично. От това още повече го досмеша.

– Какво означава това? – възкликна Еди.

– Повторение на серията – отвърна Джейк и се разсмя още по-силно.

Държеше се като кръгъл глупак, но не му пукаше. Чувстваше се

глупаво.

– Както когато гледахме Роланд в Голямата зала на Гилеад, само че сега сме в Ню Йорк на 31 май 1977 година! Денят, когато се чухих от „Пайпър“! Повторение на серията, приятел!

– Когато се чуци... – започна Еди, но Джейк не му даде възможност да се доизкаже.

Дойде му нова мисъл. Като гръм от ясно небе. Само че това сравнение бе твърде слабо. Дойде му като ураган. Така засия, че Еди се отдръпна стъписано.

– Розата! – прошепна той.

Сякаш някой го душеше и не му позволяваше да говори по-високо, грълото му бе пресъхнало, все едно беше нагълтал пясък.

– Еди, розата!

– Какво общо има розата?

– В този ден я видях! – Той го докосна с треперещата си ръка. – Отидох в книжарницата... после на празния парцел. Мисля, че навремето там е имало закусвалня...

Еди закима възбудено:

– „Том и Джери“ на Второ Авеню и Четирийсет и шеста...

– Магазинчето го няма, но розата е там! Онзи мой двойник, който върви по улицата, ще я види. Ние също ще я видим.

Очите на Еди заблестяха:

– Да вървим тогава. Да не те изпусваме от очи. Него. Който и да е.

– Не бери грижа. Знаем къде отива.

2.

Другият Джейк – нийоркският Джейк, Джейк от 1977 година – вървеше бавно, оглеждаше се любопитно и явно не бързаше. Джейк от Средния свят си спомняше точно какво бе чувствало момчето – внезапното облекчение, когато спорешите гласове в главата му („Мъртъв съм!“, „Не съм мъртъв!“) най-сетне прекратиха досадната си препирня. Беше станало край оградата, където двамата бизнесмени играеха морски шах. Спомни си облекчението, че е избягал от училище, и идиотското си есе, възложено от госпожица Ейвъри. Есето участваше с цели два-сет и пет процента в оценката за годината, а той бе писал пълни глупости. Фактът, че учителката оцени с 6+ „творбата“, не променяше нищо, само доказваше за пореден път, че той се побърква; целият свят се беше побъркал.

Прекрасно бе да се измъкне – дори само за малко – от това безумие. Затова се наслаждаваше на свободата.

„Само че нещо не е като преди – замисли се Джейк, онзи Джейк, който вървеше след себе си. – Имаше нещо...“

Огледа се, но не разбра какво го притеснява. Беше краят на май, слънцето напичаше, Второ Авеню гъмжеше от народ и таксита, от време на време минаваше по някоя черна лимузина; всичко изглеждаше нормално. Обаче не беше. Нищо не беше нормално.

3.

Някой подръпна ръкава на Еди.

– Виждаш ли нещо особено? – попита Джейк.

Еди се огледа. Въпреки собствените си затруднения в приспособяването (беше попаднал в онзи Ню Йорк, съществуващ няколко години след неговото отпътуване) разбираше какво има предвид Джейк. Нещо не беше наред.

Сведе очи към тротоара, сигурен, че няма да има сянка. Очакваше да са загубили сенките си като децата в една от приказките... една от деветнайсетте приказки... или беше нещо по-ново, като „Лъвът, вещицата и дрешника“ или „Питър Пан“. Някоя от приказките, които можеха да се нарекат „Съвременните деветнайсет“? Нямахше значение, защото сенките им ги следваха.

„А не би трябвало – помисли си той. – Не би трябвало да имаме сенки в този мрак.“

Глушава мисъл, защото не беше тъмно. Беше утрин, за Бога, ярка майска утрин, слънцето се оглеждаше в лъскавите коли и в прозорците на магазините от източната страна на Второ Авеню, отблясъците го караха да примижава. Въпреки това му се струваше, че е тъмно, сякаш светлината бе ефирна повърхност, декор на театрална сцена. „На разсъмване пред нас се открива Арденският лес.“ Или някой датски замък. Или кухнята на Уили Ломан. В случая декорът бе Второ Авеню в Ню Йорк.

Да, нещо подобно, само дето зад кулисите нямаше гримьорни и складирани декори, само плътен мрак. Някакъв безкраен мъртъв свят, където Кулата на Роланд вече се бе сринала.

„Дано да греша – помисли си Еди. – Дано само да ми се струва заради шока от озоваването в Ню Йорк от миналото.“

Не му се вярваше обаче да греша.

– Как се озовахме тук? – обърна се към Джейк. – Нямахте врата... – Замълча, сетне добави обнадеждено: – Може би все пак е сън.

– Не. По-скоро е като пътуването в стъклената сфера. Само че този път няма сфера – отвърна Джейк, сетне му хрумна нещо: – Чу ли звъна? Мелодията? Точно преди да се озовем тук.

Еди кимна:

– Сякаш ме поглъщаше. Накара ме да се просъляз.

– Да. Точно така.

Ко подуши един пожарникарски кран. Еди и Джейк спряха и изчакаха дребосъка да вдигне крак и да остави подписа си на без съмнение препълнената вече дъска за обяви. Пред тях другият Джейк – Хлапе Седемдесет и седма – вървеше бавно и надничаше навсякъде. Приличаше на турист от Мичиган. Дори извиваше врат и се заглеждаше към покривите на небостъргачите – изглеждаше доста глуповато. Не че беше лошо, така момчето бе по-лесно за следене. Изведнъж Хлапе Седемдесет и седма изчезна.

– Къде отиде? За Бога, къде се дяна?

– Спокойно – ухили се Джейк (Ко повтори „Ойно!“). – Току-що влязох в книжарницата. „Манхатънски ресторант за мисълта“.

– Оттам си купил „Чарли Пуф-паф“ и книгата с гатанките.

– Да. – Лицето на Джейк се озари от възбудена усмивка. – Помниш ли колко се въодушеви Роланд, когато научи името на собственика?

Еди си спомняше. Собственикът на „Ресторант за мисълта“ се казваше Калвин Тауър.

– Побързай – настоя Джейк. – Искам да видя.

Не се налагаше да го подканят. Той също искаше да види.

4.

Джейк спря пред книжарницата. Усмивката му помръкна.

– Какво има? – попита Еди.

– Не знам. Струва ми се, че нещо е променено. Просто... толкова много неща се случиха от последния път, когато бях тук...

Гледаше черната дъска на витрината, която според Еди беше много удачна реклама. Приличаше на таблата, които човек може да види пред евтините ресторантчета.

СПЕЦИАЛИТЕТИ ЗА ДЕНЯ

От Мисисипи! Уилям Фокнър на тиган

С твърди корици: цена по договаряне
Антикварни копия с меки корици: 75 цента/бр.
От Мейн! Замразен Стивън Кинг
С твърди корици: цена по договаряне
Джобен формат: 75 цента/бр.
От Калифорния! Твърдо сварен Реймънд Чандлър
С твърди корици: цена по договаряне
С меки корици: 7 бр. за 5,00 \$

Еди се загледа в магазина и видя другия Джейк – онзи, който нямаше тен и пронизителен поглед, застанал пред малка витрина с детски книжки. Вероятно съдържаща както „Деветнайсет класически приказки“, така и „Съвременните деветнайсет“.

„Стига – смърти се той. – Това ти стана фикс-идея.“

Може би, но добрият стар Джейк Седемдесет и седма тъкмо се казеше да купи някоя от тези книжки, която по-късно щеше да промени на живота им – а вероятно и да ги спаси. По-късно щеше да умува за числото деветнайсет. Или изобщо да не се занимава с него, ако може да го избегне.

– Хайде – подкани спътника си. – Да влезем.

Момчето не помръдна.

– Какво има? Тауър няма да ни види, ако това те притеснява.

– Тауър не но какво ще стане, ако той ни види? Джейк посочи другия си „аз“, онзи, който тепърва щеше да се срещне с Гашър, Тик Так и старците от Ривър Кросинг. Тепърва щеше да се запознае с Блейн Моно и Рия от Къос.

Джейк изпитателно погледна Еди:

– Ами ако аз мога да се видя?

Възможно беше. По дяволите, всичко бе възможно. Това обаче не променяше вътрешната убеденост на Еди.

– Мисля, че трябва да влезем, Джейк.

– Да... – Момчето въздъхна дълбоко. – И аз.

5.

Никой не ги видя. Еди с облекчение преброи двайсет и една книги на витрината, която бе привлякла вниманието на момчето. Само че Джейк взе двете, които искаше да купи – „Чарли Пуф-паф“ и гатанките, и останаха деветнайсет.

– Избра ли си нещо, момче? – попита някой.

Беше шишко с бяла риза. Седнали до мраморен барплот, сякаш взет от началото на века, трима старци пиеха кафе и похапваха сладкиши. Наблизо имаше шахматна дъска, по разположението на фигурите личеше, че се разиграва някаква партия.

– И онзи от края е Арон Дипно – прошепна Джейк. – Той ще ми разтълкува гатанката за Самсон...

– Шшт! – прекъсна го Еди.

Искаше да чуе разговора между Калвин Тауър и Хлапе Седемдесет и седма. Изведнъж това му се стори много важно... само защо беше толкова тъмно, по дяволите?

„Само че изобщо не е тъмно. Слънцето огрява източната страна на улицата, при отворени врати светлината прониква в целия магазин. Защо си въобразяваш, че е тъмно?“

Защото в магазина наистина беше тъмно. Слънчевата светлина, точно контрастът между светлина и мрак, само подчертаваше тъмнината. Неспособността да види мрака само влошаваше положението... не-надейно Еди осъзна нещо ужасно: тези хора бяха в опасност. Тауър, Дипно, Хлапе Седемдесет и седма. Вероятно дори той, от Средния свят Джейк, и Ко.

Всички.

6.

Джейк наблюдаваше как другото му, по-младо „аз“, с разширени от изненада очи се отдръпна от собственика на книжарницата. „Защото името му е Тауър – помисли си. – Това ме удиви. Не заради Роландовата Кула – тогава не знаех за нея, а заради снимката, която залепих на последната страница на тетрадката с есето.“

Беше сложил снимка на наклонената кула в Пиза, сетне я бе потъмнил с черен пастел.

Тауър го попита как се казва. Джейк Седемдесет и седма му каза, човекът пусна няколко шеги. Добронамерени шеги, типични за възрастните, които обичат деца.

– Здраво ръкостискане, друже – говореше Тауър. – Ръкуваш се като супер-герой от някой уестърн – като оня, дето пристига с гръм и трясък в Блек Форк, Аризона, прочиства града от всички мошеници, после продължава по пътя си. Нещо като романите на Уейн Д. Овърхолсър, да речем...

Джейк пристъпи към бившето си „аз“ (ситуацията му напомняше тъп телевизионен сериал), очите му се разшириха.

– Еди! – Още шепнеше, макар да знаеше, че хората в книжарницата не са в състояние да го...

Само дете може би грешеше. Спомни си жената, която бе повдигнала полата си, за да прескочи Ко. Калвин Тауър за миг извърна поглед към него, после продължи да говори с другия Джейк.

– Може би не ни виждат, но за всеки случай да внимаваме – прошепна Еди.

– Добре. Само погледни „Чарли Пуф-паф“, Еди!

Еди погледна и отначало не видя нищо освен самия Чарли, разбира се: Чарли с фар като око и наивна усмивка. Сетне вдигна вежди:

– Мислех, че „Чарли Пуф-паф“ е от Берил Еванс.

Джейк кимна:

– Аз също.

– Коя тогава е тази... – Еди се вгледа по-внимателно в книгата. – Коя е тези Клаудия-и-Инес Батчман?

– Нямам представа. Никога не съм я чувал.

7.

Един от старците стана и тръгна към тях. Тръпки побиха Еди, Джейк пребледня, Ко тихо изскимтя. Тук нещо определено не беше наред. В известен смисъл те наистина бяха загубили сенките си. Еди просто не знаеше как.

Хлапе Седемдесет и седма плати двете книги, размени още няколко реплики с книжаря. Разсмяха се на някаква шега. После тръгна към вратата. Еди понечи да го последва, но Джейк от Средния свят го хвана за ръката:

– Чакай! Другото ми „аз“ ще се върне.

– Не, да изчакаме навън.

Джейк се замисли, прехапа устни и кимна. Тръгнаха към вратата, другият Джейк наистина се върна. Двамата спряха и се отдръпнаха встрани. Книгата с гатанките бе отворена. Калвин Тауър, който се беше върнал при шахматната дъска, посрещна хлапето с приятелска усмивка:

– Размисли ли за кафето, каубой?

– Не, исках да попитам...

– Ще го попита за загадката на Самсон – прошепна Джейк от Средния свят. – Не е важно. Сега Дипно ще разкаже доста увлекателна

история. Искаш ли да я чуеш?

– Ще мина без нея. Да тръгваме.

Излязоха. И макар че Второ Авеню изглеждаше все така странно, създавайки чувство за непрогледен мрак зад кулисите, зад самото небе, тук все пак бе по-добре, отколкото в „Ресторант за мисълта“. Поне бяха на въздух.

Джейк подхвърли:

– Да отидем на празния парцел между Второ Авеню и Четирийсет и шеста улица. – Кимна към „двойника“ си и добави: – Той ще ни настигне.

Еди се помисли, сетне поклати глава.

Лицето на Джейк посърна:

– Не искаш ли да видиш розата?

– Естествено. Изгарям от желание да я видя.

– Тогава...

– Мисля, че имаме още работа тук. Не знам защо, но го чувствам.

Джейк – Хлапе Седемдесет и седма – бе оставил вратата на магазина отворена. Еди отново влезе. Арон Дипно обясняваше на момчето гатанката на Самсон, която по-късно щяха да зададат на Блейн Моно. Джейк от Средния свят отново загледа таблото пред входа („Уилям Фокнър на тиган, Твърдо сварен Реймънд Чандлър“). Бърчеше чело, сякаш нещо го смущаваше. След секунда изтърси:

– Текстът също е променен.

– Как?

– Не помня предишния.

– Важно ли е?

Джейк се обърна към него – погледът му беше като на човек, преследван от призраци.

– Не знам – отвърна. – Това е поредната гатанка. Мразя гатанките!

Еди го разбираше. „Кога Берил не е Берил?“ – помисли си.

– Когато е Клаудия – изрече на глас.

– А?

– Нищо. По-добре се отдръпни, ако искаш да не се сблъскаш със себе си.

Джейк смаяно изглежда приближаващия се Джон Чеймбърс, после послуша съвета на Еди. Хлапе Седемдесет и седма тръгна по Второ Авеню с новите си книги в ръка. Джейк от Средния свят се усмихна тъжно:

– Спомних си нещо. Когато излизах от книжарницата, бях сигурен, че никога повече няма да стъпя тук. Значи съм сгрешил.

– Като се има предвид, че сме по-скоро призрци отколкото хора, не е много сигурно. – Еди го потупа по гърба. – А ако си забравил нещо важно, Роланд ще ти го напомни. Това поне му се удава.

Хлапето се усмихна облекчено. От личен опит знаеше, че Стрелеца умее да помага на хората да си спомнят забравени неща. Приятелят му Алан сигурно бе притежавал способността да чете мисли, а Кътбърт беше човекът с най-развито чувство за хумор в ка-тета им. Роланд обаче беше дяволски добър в хипнозата. Можеше да натрупа цяло състояние в Лас Вегас.

– Сега ще отидем ли при розата? – Джейк огледа подозрително Второ Авеню; улицата, която изглеждаше едновременно светла и мрачна. – Там вероятно е по-добре. Благодарение на розата всичко изглежда по-добре.

Еди тъкмо смяташе да отговори утвърдително, когато пред книжарницата на Калвин Тауър спря тъмносив линкълн. Паркира на забраненото място до пожарникарския кран, предните врати се отвориха. Когато видя кой слиза, Еди стисна рамото на Джейк.

– Ох. Човече, боли!

Еди не му обърна внимание. Стисна го още по-силно и прошепна:

– Боже! Всемогъщи Боже, какво става? Какво, по дяволите, става!

8.

Пребледня като мъртвец, очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите. Джейк с мъка се освободи от хватката му. Еди понечи да посочи нещо, но сякаш силите го бяха напуснали, защото отпусна безпомощно ръка.

Мъжът, който слезе от дясната предна врата на линкълна, заобиколи колата, докато шофьорът отваряше задната врата откъм тротоара. Движенията им изглеждаха добре заучени, почти като стъпките на някакъв танц. Човекът, който слезе, носеше скъп костюм, който обаче не променяше факта, че непознатият е нисък и трътлест. Черната му коса беше започнала да се прошарва на слепоочията. Отгоре на всичко имаше пърхот, ако се съди по белите люспици, обсипали костюма на раменете му.

Наоколо сякаш изведнъж притъмня. Джейк вдигна глава, за да провери дали слънцето не се е скрило зад облак. То продължаваше да грее необезпокоявано, но на момчето му се стори, че е обкръжено с черен ореол, все едно беше изплашено око, очертано с черен молив.

На около петстотин метра от тях Джейк Седемдесет и седма зяпаше витрината на малък ресторант, наречен „При Пуф-паф“. Наблизо беше магазинът за плочи „Кулата на килата“, където щеше да си помисли: „Кулите вървят евтино днес.“ Ако бе погледнал назад, предишното му „аз“ щеше да види сивия линкълн... но той не поглеждаше. Умът на Хлапе Седемдесет и седма бе зает с мисли за бъдещето.

– Това е Балазар – прошепна Еди.

– Какво!

Еди сочеше трътлестия мъж, който спря, за да оправи скъпата си вратовръзка. Другите бяха застанали от двете му страни. Изглеждаха едновременно спокойни и нащрек.

– Енрико Балазар. Изглежда много млад. За Бога, почти на средна възраст!

– Седемдесет и седма е – напомни му Джейк. – Него ли сте убили с Роланд?

Еди му беше разказал за престрелката в клуба на Балазар през 1987 година, като бе спестил най-жестоките моменти. Онази част например, когато Кевин Блейк беше хвърлил главата на брат му в кабинета на Балазар, за да накара Еди и Роланд да се покажат. Хенри Дийн, големият мъдрец и непоправим наркоман.

– Да – отвърна Еди. – Него убихме. Шофьорът му е Джак Андолини. Беше известен като Стария грозник. Влезе заедно с мен в заведение-то малко преди престрелката.

– Роланд е убил и него, нали?

Еди кимна. Беше по-лесно, отколкото да обяснява как Андолини бе умрял ослепен и с разкъсано лице под щипките на гигантските омари.

– Другият телохранител е Джордж Бионди по прякор Големия нос. Лично го убих. Ще го убия. След десет години – прошепна. Изглеждаше така, като че всеки миг ще припадне.

– Добре ли си? – разтревожено попита хлапето.

– Да. Ще се стегна, не бери грижа.

Бяха се отдръпнали от вратата на книжарницата. Ко клечеше в кратката на момчето. Другият Джейк бе изчезнал.

„Сигурно вече тичам – помисли си хлапето. – Може би дори прескачам количката на раздавача. Тичам към закусвалнята, защото съм сигурен, че това е пътят за връщане в Средния свят. Пътят към него.“

Балазар погледна отражението си във витрината до таблото със „Специалитетите на деня“, пооправи косата си и влезе. Андолини и Бионди го последваха.

- Корови копелета – отбеляза Джейк.
- Най-коровите – кимна Еди.
- От Бруклин.
- Да.
- Какво правят корови копелета от Бруклин в една манхатънска книжарница?
- Мисля, че сме тук, за да разберем. Заболя ли те, когато те стиснах?
- Нищо ми няма. Само дето никак не ми се влиза в книжарницата.
- И на мен. Давай!
- Двамата се върнаха в „Ресторант за мисълта“.

9.

Животинчето последва Джейк и заскимтя. Звукът беше дразнещ, но хлапето разбираше защо се тревожи Ко. В книжарницата сякаш мирисеше на страх. Дипно седеше до дъската за шах и наблюдаваше враждебно Калвин Тауър и новодошлите, които не приличаха на запалени читатели, търсещи първи издания с автограф от автора. Другите старци на големи глътки допиха кафетата си, все едно изведнъж са си спомнили важни ангажименти.

„Страхливци – помисли си презрително Джейк. – Долни страхливци. Напредналата възраст ги извинява донякъде, но не напълно.“

– Искаме да обсъдим два проблема, господин Торън – заговори Балазар бавно и спокойно, без следа от акцент. – Предлагам да отидем в кабинета ви...

– Нямам какво да обсъждам с вас – прекъсна го книжарят, без да откъсва поглед от Андолини. Джейк се досещаше защо. Джек Андолини напомняше на превъртял главорез от филм на ужасите.

– След петнайсети юли може да има какво да обсъждаме – продължи Тауър.

– Може, но едва тогава. Предполагам. Ако желаете. – Той се усмихна, за да покаже, че подхожда отговорно по въпроса. – Сега обаче не виждам смисъл. Юни още не е дошъл. И за ваше сведение, не се казвам...

– Не виждал смисъл – измърмори Балазар.

Погледна Андолини, сетне онзи с големия нос. Вдигна и отпусна ръце, сякаш да попита: „Какво им става на тези хора?“

– Джек? Джордж? Дадох на този човек чек, на който бе изписана

единица с пет нули, а той не виждал смисъл да разговаряме.

– Не е за вярване – съгласи се Бионди.

Андолини мълчеше и се вираше в Калвин Тауър; мътните кафяви очички под изпъкналото му чело приличаха на зловни зверчета, надничащи от входа на пещера. Джейк предположи, че с такова лице човек няма нужда да говори много, за да постигне своето.

– Аз искам да разговарям с теб – рече Балазар; говореше спокойно, но гледаше заплашително Тауър. – Защо ли? Защото моите шефове в тази сделка искат да говоря с теб. Това е достатъчно основателна причина. И знаеш ли какво? Мисля, че можеш да ми отделиш пет минути, за да заслужиш стоте бона. Не смяташ ли?

– Стоте хиляди ги няма – кисело промърмори Тауър. – Сигурен съм, че шефовете ти го знаят.

– Това не ме засяга. Парите ти са дадени. Мен ме интересува дали ще ни ги върнеш. Ако не, трябва да веднага да си изясним нещата още сега пред всички.

„Всички“ бяха Арон Дипно, един скункс и двама нюйоркчани-изгнаници, оставащи невидими за хората в книжарницата. Приятелите на Дипно бяха дезертирали като долни страхливци. Тауър отново се опита да се измъкне:

– Нямам друг продавач. Наближава обяд и по това време обикновено имаме доста клиенти...

– Оборътът на този магазин не надвишава петдесет долара на ден – намеси се Андолини. – Всички го знаем, господин Торън. Ако наистина се опасявате, че ще пропуснете големите продажби, нека той да застане на касата за няколко минути.

За миг Джейк си помисли, че Стария грозник има предвид Джон Чеймбърс (Джейк). Сетне си даде сметка, че Андолини посочва Дипно. Тауър (или Торън) се примири:

– Арон? Ще ме заместиш ли?

– Ако ти си съгласен – отвърна Дипно; изглеждаше разтревожен. – Сигурен ли си, че искаш да разговаряш с тези хора?

Бионди го изгледа заплашително. Старецът се държеше удивително смело. Необяснимо защо Джейк се почувства горд от поведението му.

– Да – увери го Тауър. – Да, всичко е наред.

– Не бой се, няма да отнемем девствеността на задника му – захили се Бионди.

– Внимавай какво говориш, намираме се в храм на писмеността – смърри го Балазар, но се ухили цинично. – Хайде, Торън. Да си

побъбрим.

– Не се казвам така! Законно се прекръстих на...

– Няма значение. – Балазар потупа Тауър по ръката.

Джейк още не можеше приеме, че всичко това... цялата тази мелодрама... се разиграва, след като той бе напуснал магазина с две нови книги (нови поне за него). Че това се случва зад гърба му.

– Твърдоглавецът си остава твърдоглавец, нали шефе? – ухили се Бионди. – Типичен холандец. Няма значение как му е името.

– Ако пожелаеш да заговориш, Джордж, ще ти кажа точно какво искам да чуя от устата ти – срязва го Балазар. – Ясен ли съм?

– Добре – измърмори Бионди, после явно реши, че не е прозвучал достатъчно ентузиазизирано, и добави: – Да! Разбира се.

– Хубаво.

Балазар хвана Тауър под ръка и го поведе към задната част на магазинчето. Там бяха струпани купища книги; носеше се тежък мирис на милион прашни страници. Спряха пред врата с надпис „ВХОД ЗАБРАНЕН“. Тауър извади връзка ключове, които издрънчаха, докато търсеше онзи за помещението.

– Ръцете му треперят – промърмори Джейк.

Еди кимна:

– Ако бях на негово място, и моите шяха да треперят.

Тауър намери ключа, който търсеше, отключи вратата. Отново погледна тримата си посетители – корави мъже от Бруклин – и ги пусна да влязат в стаята. Вратата се затвори, резето щракна – едва ли Тауър го беше дръпнал.

Джейк погледна в изпъкналото огледало в ъгъла на магазина. Дипно вдигна телефона до касата, замисли се, върна слушалката на вилката.

– Какво ще правим сега? – попита Джейк.

– Ще пробвам един трик – отвърна Еди. – Видях го в някакъв филм. – Застана пред заключената врата и намигна на момчето. – Готов съм. Ако не направя друго, освен да си цепна главата, можеш да ме наречеш глупак.

Преди Джейк да го попита за какво говори, спътникът му се хвърли към вратата. Затвори очи и стисна зъби като човек, който очаква силен удар.

Само че не се блъсна в дървения плот, а мина през него. Единият му крак остана за миг от външната страна, сетне и той изчезна. Чу се тихо шумолене като от прокарване на ръка по груба дървена повърхност. Джейк се наведе и вдигна Ко.

– Затвори очи.

– Очи – повтори зверчето и продължи до го гледа с безмълвно обожание.

Джейк стисна клепащи, животинчето стори същото. Момчето решително пристъпи към служебната врата. За миг го обгърна мрак, усети миризма на дървесина. В главата му отново прозвуча онзи обезпокоителен звън. В следващия момент се озова от другата страна.

10.

Складът беше много по-голям, отколкото бе очаквал, и претъпкан с книги. Някои от купчините, подпрени от страни с по две изправени греди, бяха по три-четири метра високи. Между тях криволичеха тесни проходи. В два от тях Джейк видя подвижни платформи, напомнящи рамките за достъп до самолетите на по-малките летища. Миризмата на стара хартия бе още по-силна, почти нетърпима. От тавана лампи с матови абажури хвърляха оскъдна жълтеникава светлина. Сенките на Тауър, Балазар и двамата бячи се кривяха зловещо по стената. Книжарят заведе посетителите си в един ъгъл, изпълняващ функцията на кабинет: имаше бюро с пишеща машина, три картотечни шкафа, на стената беше закачен стар календар. На страницата за май бе изобразен някакъв мъж от деветнайсети век, когото Джейк не познаваше... не, познаваше го. Робърт Браунинг. Беше го цитирал в заключителното си есе.

Тауър седна на стола си и веднага съжали, че го е направил. Джейк му съчувстваше. Начинът, по който останалите трима се надвесиха около него, вероятно никак не беше приятен. Сенките им затанцуваха по стената като зли духове.

Балазар извади от джоба си лист хартия, разгъна го върху бюрото:

– Това познато ли ти е?

Еди пристъпи напред, но Джейк го дръпна:

– Не се приближавай! Ще те усетят!

– Не ме интересува. Трябва да видя какво има на листа.

Тъй като не се сещаше нещо по-умно, Джейк го последва. Ко се размърда в ръцете му и изскимтя. Джейк му изшътка и животинчето примигна обидено.

– Извинявай, приятел, но трябва да пазиш тишина. Дали предишно-то му „аз“ от 1977 година бе все още на празния парцел? Там Джейк се беше ударил и бе изпаднал в безсъзнание. Това беше ли се случило вече? Нямаше смисъл да умува. Еди беше прав. Не му се нравеше, но

знаеше, че е вярно: те трябваше да са тук, не там, трябваше да видят какво пише на листа, който Балазар показваше на Тауър.

11.

Еди едва бе прочел първите няколко реда, когато Джак Андолини процеди:

– Шефе, тая работа не ми харесва. Имам кофти усещане.

Балазар кимна:

– И аз. Има ли някой друг тук, господин Торън?

Говореше спокойно и учтиво, но предпазливо заоглежда помещението, преценяваше възможните скривалища.

– Не – отвърна Тауър. – Ако не броим котарака Серджо. Предполагам, че се навърта наоколо...

– Това не е магазин – прекъсна го Бионди, – а бездънна яма, в която парите ни потъват. Дори шикозен дизайнер ще се затрудни да поддържа такова голямо нещо, а той... книжарница, моля ви се. Човече, кого си мислиш, че заблуждаваш?

„Себе си – помисли си Еди. – Заблуждава себе си.“

Сякаш извикан от тези мисли, ужасният звън се възобнови. Мафиотите в склада на Тауър не го чуваха, но Джейк и Ко го доловиха; пролича по смутените им лица. Изведнъж в и без това мрачното помещение притъмня.

„Скоро се връщаме – рече си Еди. – Исусе, връщаме се! Само не преди...“

Приведе се между Андолини и Балазар, нехаейки, че двамата мъже се оглеждаха подозрително. Интересуваше се само от документа. Някой бе наел Балазар да принуди Тауър (или Торън) да го подпише, после да го пхне под носа му. В повечето случаи за такава задача „Кръстника“ би се задоволил да изпрати двама от биячите си – които наричаше свои „джентълмени“. Тази обаче явно бе достатъчно важна, за да дойде лично. Еди искаше да разбере защо.

ДОГОВОР

Настоящият документ е договор, от една страна, между г-н Калвин Тауър, жител на щата Ню Йорк, собственик на празен парцел, регистриран като парцел №298 в участък №19, намиращ се...

Звънът прокънтя в главата му и го накара да потрепери. Този път бе по-силен. Мракът се съгъстяваше. Тъмнината ги заливаше. Можеше да ги отнесе и това го ужасяваше. Можеше да ги удави и това щеше да е още по-зле – да се удавиш в мрак сигурно бе ужасна смърт.

Ами ако имаше и разни същества в мрака? Гладни същества като пазача?

„Има. – Това бе гласът на Хенри. Чуваше го за пръв път от почти два месеца. Представи си Хенри, застанал зад него и ухилен глуповато като типичен наркоман, с кръвясали очи и жълти, немити зъби. – Знаеш, че има. Когато чуеш звъна, трябва да се чупиш, брато, както, струва ми се, добре знаеш.“

– Еди! – изкрещя Джейк. – Връща се! Чуваш ли го?

– Хвани се за колана ми.

Еди се вгледа в листа в ръцете на Тауър. Балазар, Андолини и Големия нос още се озъртаха. Бионди дори бе измъкнал пистолета си.

– Твоят?... – Не бива да се разделяме – промърмори.

Музиката се усили до нетърпимост, той изстена. Буквите на документа се размазаха пред погледа му. Той присви очи и отново зачете:

... регистриран като парцел #298 в участък #19, намиращ се в Манхатън, град Ню Йорк, на 46-та улица и 2-ро Авеню; и, от друга, „Сомбра Корпорейшън“, регистрирана в щата Ню Йорк. Днес, 15 юли 1976 година, „Сомбра“ изплаща безвъзмездно сумата от 100 000,00 долара на Калвин Тауър, свидетелство, за което е този договор. В замяна Калвин Тауър се задължава да не...

Петнайсети юли 1976, преди по-малко от година.

Еди почувства, че тъмнината ги обгръща, и се помъчи да запечати в съзнанието си останалата част от документа. Ако успееше да прочете достатъчно, може би щеше да разбере значението на всичко това.

„Ако звънът не ме подлуди – помисли си. – Ако съществата в мрака не ни изядат на връщане.“

– Еди!

Джейк явно бе уплашен до смърт. Еди не му обърна внимание.

... Калвин Тауър се задължава да не продава, дава под наем или обременява имота с други тежести за период от една година, считано от днес до 15 юли 1977 година. „Сомбра Корпорейшън“ получава предимство при евентуалното закупуване на споменатия имот. През този период Калвин Тауър се задължава да запази

и защитава с всички средства интересите на „Сомбра корпорейшън“ в споменатия имот и да не обременява имота с договорни или други тежести...

Имаше и още, но звънът бе ужасен, разкъсващ. За миг Еди осъзна – по дяволите, видя – колко е изтънял светът. Вероятно всички светове. Изтънял и износен като собствените му дънки. Успя да прочете един последен пасаж от договора:

„... ако тези условия бъдат спазени, ще получи правото да продаде или прехвърли по друг начин имота на «Сомбра» или трети страни.“

Сетне буквите изчезнаха, всичко изчезна, потъна в черен вихър. Джейк стискаше колана на Еди с една ръка, а Ко с другата. Ко лаеше гръмко, в миг на объркване Еди си представи Дороти, носеща се с торнадото към страната на Оз.

В мрака наистина имаше разни същества: огромни сенки с фосфоресциращи очи, каквито могат да се видят във филмите за изследването на най-дълбоките бездни на океанското дъно. Само че във филмите изследователите винаги се намираха в стоманени подводни камери, докато двамата с Джейк...

Звънът заплашваше да пръсне главите им. Еди се чувстваше, сякаш си удряше главата в камбаните на „Биг Бен“, когато отмерват полунощ. Крещеше, без да чува собствения си глас. После всичко изчезна – Джейк, Ко, Средният свят – и той се понесе някъде отвъд звездите и галактиките.

– Сузана! – изкрещя. – Къде си, Сюз?

Не получи отговор. Имаше само мрак.

ТРЕТА ГЛАВА

Мия

1.

Имало едно време през шейсетте (преди светът да се побърка) една жена на име Одета Холмс, мила и съвестна, богата, красива и готова да се притече на помощ на момчето (или момичето). Без да подозира, тази

жена делила тялото си с едно далеч не толкова симпатично същество на име Дета Уокър. Дета не давала пукната пара за момчето (или момичето). Рия от Къос би си паднала много по Дета и би я приела като родна сестра. Роланд от Гилеад, последният Стрелец, взел тази раздвоена жена в Средния свят и я превърнал в трета, много по-добра и по-силна от предишните две. В тази жена се влюбил Еди Дийн. Тя станала негова съпруга и приела името му. Незапозната с феминистките разбирания от последните десетилетия, сторила това на драго сърце. Ако не изпитвала особена гордост и щастие да се нарече Сузана Дийн, то било, защото майка и винаги я била учила, че гордостта е последното, което човек изгубва, преди да падне на колене.

Сега в това тяло живееше четвърта жена. Беше се родила от третата в едно ново време на тежнения и промени. Тя изобщо не се интересуваше от Одета, Дета или Сузана; само от новия човек, който бе на път да се появи на бял свят. Това същество се нуждаеше от храна. Пиршеството беше близо. Само това имаше значение.

Тази нова жена, не по-малко опасна от Дета Уокър, се казваше Мия. Тя не носеше чуждо фамилно име, наричаше се само с тази дума на висшия език, означаваща „майка“.

2.

Вървеше по дълги каменни коридори към мястото на пиршеството. Минаваше покрай стаи, пълни с отломки, покрай празни олтари и ниши, покрай забравени ходници, където апартаментите бяха пусти и никой не помнеше номерата им. Някъде в този замък имаше древен трон, облян с кръв. Някъде стълбища се спускаха към крипти със стени от кости, Бог знае колко дълбоки. Въпреки това там имаше живот; живот и богато угощение. Мия го знаеше със същата сигурност, с която знаеше, че краката и под пищната пола се движат. Богато угощение. „Богата трапеза за теб и челядта ти“, както се казваше. Тя беше гладна. Разбира се! Нали ядеше за двама.

Стигна до широко стълбище. През тялото и премина далечен, но мощен звук: боботенето на машини, заровени под земята, по-дълбоко от най-дълбоката крипта. Мия не се интересуваше от тях, нито от „Норт Сентрал Позитроникс“ ООД, която преди десетки хиляди години ги бе произвела и пуснала в експлоатация. Не я беше грижа за биполярните компютри, за вратите, Лъчите или за Тъмната кула, стояща в центъра на всичко.

Интересуваха я само ароматите. Те я обгръщаха, силни и прекрасни. Пиле с подправки, свинско печено с хрупкава мазна коричка. Говежди пържоли с капчици кръв, мек кашкавал, гигантски скариди от Кала, напомнящи тлъсти оранжеви запетайки. Риби с безжизнени черни очи, гарнирани с пикантен сос. Големи гърнета със супа от бамя, така любима на южняците. Стотици плодове, хиляди сладкиши и това бе само началото! Какви ордьоври! Изгаряше от нетърпение да вкуси от всяко блюдо.

Тичешком слезе по широкото централно стълбище, дланта и се плъзгаше леко по перилата, малките и чевръсти крака едва докосваха стъпалата. Веднъж бе сънувала, че я блъскат под влака на подземната железница и че той отрязва краката и до коленете. Сънищата са пълна глупост. Краката и си бяха на мястото, нали? Да! А също и плодът в уробата и. Мъничето, което искаше да яде. Синът и беше гладен, тя също.

3.

Широк коридор с под от черен мрамор водеше към висока порта. Мия забърза натам. Видя отражението си, носещо се под нея, и електрическите тръби, горящи в дълбините на камъка като факли под вода, но не забеляза мъжа, който слезе след нея, обут не с лъскави бални обувки, а с износени стари кубинки. Носеше избелели дънки и обикновена синя риза, не натруфена дворцова премяна. От едната му страна в кобур от необработена кожа висеше револвер с изтъркана ръкохватка от сандалово дърво. Лицето му бе загоряло, прорязано от бръчки, обрулено. Черната му коса беше прошарена. Очите бяха най-впечатляващото в него. Сини, хладни, неподвижни. Дета Уокър не се страхуваше от нито един мъж, дори от този, но се боеше от тези очи на стрелец.

Пред двойната врата се простираше голямо фойе, застлано с червени и черни мраморни плочи. На облицованите с дърво стени висяха избелели портрети на отдавна починали благородници. В средата стърчеше статуя от розов мрамор и никелирана стомана. Изобразен беше рицар с вдигнато над главата оръжие – револвер, а може би къс меч. Макар че лицето само беше загатнато от скулптора, Мия знаеше кой е рицарят. Кой би трябвало да бъде.

– Поздрав, Артур Елд – рече и направи дълбок реверанс. – Моля те, благослови нещата, които ще взема. Нещата, които ще взема за мъничето. Добра да е вечерта за теб.

Не можеше да му пожелае дълги дни на земята, защото дните му – както на повечето подобни на него бяха изтекли. Вместо това пленително се усмихна и му изпрати въздушна целувка. След като отдаде нужната почит към статуята, Мия влезе в залата.

Помещението бе широко четирийсет и дълго седемдесет метра. По стените бяха наредени ярки електрически факли в кристални поставки. Около огромната дървена маса, отрупана с лакомства, бяха подредени стотици столове. Пред всеки бе поставена бяла чиния с деликатни сини шарки. Никой не седеше на столовете, чиниите и чашите бяха празни, макар че на равни разстояния между тях бяха наредени златни кани с вино, охладено и готово за сервиране. Точно както Мия очакваше, както го беше съзряла в най-прекрасните си, най-ясни видения, както го бе заварвала толкова много пъти и щеше да го заварва, докато имаше нужда от тази храна (докато мъничето имаше нужда). Където и да се намираше, този замък беше наблизо. Какво, че миришеше на влага и натрупвана с вековете плесен? Какво, че под масата се чуваше топуркане на крачета (плъхове или дори невестулки)? Върху масата всичко беше свежо, светло, уханно, вкусно. Нека сенките под масата да правят каквото си искат. Те не я интересуваха.

– Аз съм Мия, ничията дъщеря! – провикна се в тихата зала, в която се смесваха ароматите на печени меса, сосове, десерти и плодове. – Гладна съм и ще се нахраня! Ще нахраня и мъничето! Ако някой има нещо против, да излезе и да каже! Нека да го видя добре и той мен!

Разбира се, никой не се показа. Онези, които някога бяха пирували тук, отдавна не съществуваха. Сега се чуваше само далечното боботене на машини (и тихото и неприятно шумолене на съществата под масата). Зад нея Стрелеца бе спрял и безмълвно я наблюдаваше. Не се случваше за пръв път. Той не виждаше замъка, само нея; виждаше я добре.

– Мълчанието е знак на съгласие! – извика тя; притисна ръка до корема си, който бе започнал да се издува, и се засмя: – Да, съгласие! Мия може да се нахрани! Тя ще се нахрани добре! Себе си и детето, което расте в нея! Добре ще се нахранят!

Започна да се храни, но без да седне и без да си сипва в чиния. Мразеше белите чинии със сините шарки. Не знаеше защо и не я интересуваха. Единствената и грижа бе храната. Обикаляше около трапезата, сякаш беше на най-голямата шведска маса в света, ровеше с пръсти, оглозгваше костите и ги хвърляше обратно в чиниите. Понякога не улучваше – парченца храна се разпръскваха по снежнобялата покривка, като оставяха петна от сос. Веднъж преобърна една сосиера, счупи и

кристална купичка с желиран крем от боровинки. Трети оглозган кокал падна на пода, чу се шум от боричкане, скимтене от болка. Сетне пак настъпи тишина. Ала за кратко, защото смехът на Мия скоро я наруши. Тя бавно прокара мазните си пръсти по гърдите си. Приятно и бе да гледа как петната от сос и лой покриват скъпата коприна. Приятно и бе да гали зърната си, твърди и възбудени.

Продължи да обикаля около масата, като си говореше с много гласове като побъркана.

– Как са ти циците, скъпа?

– О, все така твърди. Благодаря за вниманието, Мия.

– Наистина ли вярваш, че Осуалд е действал на своя глава, когато застреля Кенеди?

– В никакъв случай. Това си беше работа на ЦРУ. На тях и на самоабравилите се шибани милионери от Алабама.

– Бомбингам, Алабама, скъпа, нали?

– Чу ли за новия запис на Джоан Баес?

– Божичко, пее като ангел. Чух, че с Боб Дилън смятали да се женят...

И така нататък, и така нататък. Роланд чу интелигентния глас на Одета и грубите, но звучни цинизми на Дета, гласа на Сузана и много други. Колко жени живееха в главата и? Колко личности – изградени и недоразвити? Тя се пресягаше над несъществуващите празни чинии и чаши, взимаше храната направо от подносите и дъвчеше лакомо; лицето и постепенно лъсна от мазнина, горната част на роклята и потъмняваше все повече (макар че оставаше невидима за него) – тя продължаваше да бърше пръсти в плата, отъркваше ги в гърдите си (той ясно виждаше тези движения). От време на време спираше, грабваше нещо във въздуха пред себе си и хвърляше някоя невидима за него чиния или на пода, или през масата към стена, съществуваща само в съня и.

– На! – крещеше със злобния глас на Дета Уокър. – На ти, гадна Синя жено! Ще строша скапаните ти чинии! Как ти се струва? Харесва ли ти?

Сетне, когато пристъпеше към следващото блюдо, се засмиваше добронамерено, но въздържано, и питаше някого как е детенцето му в „Морхаус“ и не било ли чудесно, че има такова хубаво училище за цветнокожи, не било ли най-прекрасното!... нещо!

– А как е майка ти, скъпа? О, съжалявам, всички ще се молим за скорошното и оздравяване. Посягаше към следващата въображаема чиния. Взимаше голяма купа с черен хайвер, навеждаше глава като свиня,

ровеща се в тинята, започваше да лапа. Отново вдигаше глава и се усмихваше чаровно и самодоволно на светлината на електрическите факли; рибешките яйца бяха като черни капчици пот по мургавата и кожа, като миниатюрни перли по бузите и челото и, като засъхнала кръв около ноздрите и. („О, да, това е чудесно. Негодници като Бил Копър са вече залязващи величия и най-хубавото отмъщение за тях е, че го знаят.“) Сетне запокитваше купата над главата си като обезумял волейболист, по косата и се посипваше хайвер (Роланд си го представяше много ясно). Когато съдът се разбиваше в каменната стена, миловидното и лице се разкривяваше в злобната физиономия на Дета Уокър:

– На ти, гадна Синя жено, харесва ли ти, а? Заври този хайвер в супата си слива! Хайде! Добре ще ти дойде!

Пристъпваше към следващото блюдо. И към следващото. Хранеше се настървено. Себе си и мъничето. Без да се обръща, без да забележи Роланд. Без да осъзнава, че това място дори не съществува, поне в буквалния смисъл на думата.

4.

След като четиримата (петима, ако смятаме Ко) се нахраниха с пържени хлебни топчета и легнаха, Роланд не се замисли за Еди и Джейк. Умът му бе зает със Сузана. Беше сигурен, че тази нощ тя пак ще скита – и когато тръгна, той отново я последва. Не се питаше какво ще направи; вече знаеше. Следваше я, за да я пази.

Следобеда, когато Джейк донесе храната, Сузана започна да проявява познатите признаци: говореше отсечено, с кратки реплики, движенията и станаха по-резки, разсеяно потъркваше слепоочията и челото си, сякаш имаше леко главоболие.

„Нима Еди не ги забелязва?“ – питаше се Роланд. Наистина при първата им среща младежът не обръщаше внимание на подробностите, но оттогава много се беше променил и...

И я обичаше. Обичаше я. Как бе възможно да не забелязва онова, което виждаше Роланд? Признаците не бяха очевидни като на брега на Западното море, когато Дета се готвеше да отнеме властта на Одета, но все пак личаха и не бяха много по-различни.

От друга страна, майката на Роланд казваше: „Любовта заслепява.“ Вероятно Еди бе твърде влюбен, за да забележи. „Или не желае да забележи – помисли си Роланд. – Не иска да приеме, че отново може да се наложи да измине онзи трънлив път. Да я принуди да се бори със себе

си и раздвоената си същност.“

Само че този път случващото се не засягаше само нея. Роланд го подозираше отдавна – още преди неприятностите с хората от Ривър Кросинг, но сега беше сигурен. Не, това не засягаше само нея.

Изпъна се на постелката си, заслушан в равномерното им дишане: първо заспа Ко, после Джейк, Сузана. Еди се унесе последен.

Роланд чуваше шепота на хората от другата страна на възвишението, онези, които ги следяха. Вероятно спореха дали да се покажат. Той имаше остър слух, но не можеше да различи думите им. Последваха пет-шест приглушени реплики, сетне някой изшътка. Настъпи тишина, само вятърът шумолеше в короните на дърветата. Роланд лежеше неподвижно, загледан в черното, беззвездно небе; чакаше Сузана. По едно време тя стана. Преди това обаче Джейк, Еди и Ко изпаднаха в тодаш.

5.

Роланд и приятелите му бяха научили за тодаш от Ваней някогашния им придворен учител. Тогава бяха петима: Роланд, Алан, Кътбърт, Джейми и Уолъс, синът на Ваней. Уолъс, много интелигентен, но твърде болнав, бе починал от неизлечима болест, наричана понякога „проклятието на кралете“. Така останаха четирима, традиционният брой за един ка-тет. Ваней го знаеше и това със сигурност подсилваше скръбта му.

Корт ги научи да се ориентират по слънцето и звездите; Ваней – да си служат с пергел, квадрант и секстант и на основните математически похвати, които щяха да са им нужни. Корт ги научи да се бият. С помощта на примери от историята, логическите задачи и основите на наричаната от него „световна истина“ Ваней ги научи как понякога да избягват сраженията. Корт ги научи да убиват, когато се наложи. Ваней, накуцващ и с вечната си добродушна, но разсеяна усмивка, ги научи, че насилието най-често задълбочава проблемите, вместо да ги разрешава. Наричаше го „празна стая, където всички звуци се изкривяват от ехото“.

Преподаваше им физика – доколкото такава наука съществуваше. И химия – доколкото такива познания бяха останали. Научи ги да завършват изречения като „Това дърво прилича на...“ и „Когато тичам, съм щастлив като...“ или „Не можем да престанем да се смеем, защото...“ Роланд мразеше тези упражнения, но Ваней не го оставяше да се измъкне.

– Ти имаше оскъдно въображение, Роланд – бе казал веднъж

наставникът (Роланд вероятно е бил на единайсет по онова време). – Няма да позволя съвсем да го изгубиш.

Научи ги на седемте правила на магията, без да споменава дали самият той вярва в някое от тях. Именно във връзка с един от тези уроци Ваней спомена за тодаш. Дали пък не се пишеше с главна буква, Тодаш! Роланд не беше сигурен. Ваней им бе говорил за една манихейска секта, скитаща из целия свят. Май бе споменал и Магьосническата дъга...

Самият Роланд на два пъти бе получил розовата сфера на Дъгата, веднъж като малък и веднъж като възрастен и макар че и двата пъти бе пътувал в нея – втория път заедно с приятелите си, тя никога не го беше изпращала в тодаш.

„Да, но как можеш да си сигурен? – запита се той. – Как можеш да си толкова убеден, Роланд, след като си бил вътре?“

Можеше, защото Кътбърт и Алан му бяха казали, ето защо.

„Сигурен ли си?“

Стрелеца изпита странно, неопределено чувство – възмущение, ужас, или дори усещане, че е бил предаден. Не, не беше сигурен. Знаеше само, че сферата го бе погълнала в дълбините си и че е имал луд късмет, задето изобщо се е измъкнал.

„Тук няма сфера“ – помисли си и отново получи отговор от онзи глас – хладния, безжалостен глас на стария куц учител, чиято скръб по единствения му син го мъчеше до края. Думите бяха все същите:

Сигурен ли си?

Стрелецо, сигурен ли си?

6.

Започна се с леко прашене. Роланд си помисли, че е от огъня: някой бе донесъл свежи елови клони. Пламъците ги бяха достигнали и сега игличките изгаряха с прашене. Само че...

Звукът се усили, премина в бръмчене като от електрически проводник. Роланд седна и се вгледа в тлеещия огън. Отвори широко очи, сърцето му заби лудо.

Сузана се беше отдръпнала от Еди. Еди и Джейк се държаха за ръце. Пред погледа на Роланд телата им ритмично започнаха да изчезват и да се появяват. С Ко се случваше нещо подобно. Когато изчезнеха, оставаше слабо сивкаво сияние с формата на телата им, сякаш да запази местата им в реалния свят. Прашението съпровождаше всяко появяване. Роланд виждаше как очите им се движат под спуснатите клепахи.

Сънуваха. Но това не беше обикновен сън. Това бе тодаш, прехвърляне между два свята. Предполагаше се, че манихейците умеят да го правят. Някои съставни части на Магьосническата дъга бяха в състояние да те пренесат от един в друг свят независимо от волята ти.

„Могат да потънат между световите и да изчезнат – помисли си Роланд. – Ваней ни го каза. Твърдеше, че тодашът е пълен с опасности.“

Какво друго бе казал? Роланд нямаше време за размишления, защото в този момент Сузана седна, нахлузи меките кожени калъфчета, които той бе изработил за чуканчетата на краката и, седна на инвалидната количка и я подкара към вековните дървета от северната страна на пътя. Слава Богу – в обратната посока на лагера на преследвачите им.

За миг Роланд не помръдна, питаше се какво да предприеме. Бързо взе решение. Не биваше да ги събуди, докато бяха в тодаш, така би поел ужасен риск. Не му оставаше друго, освен да последва Сузана като всяка друга нощ, и да се надява, че тя няма да пострада. „Опитай се да предвидиш какво може да се случи. – Поучителният глас на Ваней отново прозвуча в съзнанието му; старият му учител явно се беше върнал и смяташе да остане известно време. – Ти никога не си бил особено далновиден, въпреки това опитай. Може да изчакаш натрапниците да се покажат, за да разбереш какво искат, но в крайна сметка, Роланд, ще се наложи да действаш. Преди това обаче мисли. Колкото по-рано, толкова по-добре.“ Да, колкото по-рано, толкова по-добре.

Последва ново силно изпращяване.

Еди и Джейк се появиха. Джейк прегръщаше Ко. Сетне отново изчезнаха, остана само леко ектоплазмено сияние. Е, да става каквото ще. Неговата задача бе да последва Сузана. Колкото до Еди и Джейк, оставаше да се надява, че ще завали дъжд.

„Представи си, че се върнеш, а тях ги няма. Случва се, Ваней го твърдеше. Какво ще и кажеш, когато се събуди и установи, че са изчезнали съпругът и осиновеното и дете?“

В момента не можеше да направи нищо по този въпрос. Трябваше да последва Сузана, за да бди над нея.

7.

От северната страна на пътя вековните дървета с огромни стволове растяха на значително разстояние едно от друго. Преплетените им клонови образуваха нещо като плътен балдахин, но на земята имаше достатъчно място за инвалидната количка на Сузана. Тя се придвижваше с

лекота, като се провираше между грамадните дървета и по уханния килим от мъх и борови иглички.

„Не е Сузана. Нито Дета или Одета. Тази нарича себе си Мия.“

Не му пукаше, ако ще да се наричаше „Кралицата на зелените дни“, стига да се върнеш цяла и невредима, а Еди и Джейк да са там при завръщането и.

Долови миризмата на тръстики и блатник, също на тиня. Чу крякане на жаби, насмешливото „ху, ху!“ на сова и плисък на вода. Последва приглушен предсмъртен писък – може би на животното, което бе скочило във водата. Сред изгнилите листа стърчаха ниски храсти. Балдахинът от клони изтъня. Наоколо бръмчаха комари, светулки прорязваха мрака. Миризмата на блато се усилваше.

Колелата на инвалидната количка не бяха оставили следи върху гниещите листа. Сега обаче Роланд виждаше счупени клонки, показващи пътя и. С приближаването към тресавището колелата бяха затъвали все повече в меката почва. След двайсетина крачки Роланд забеляза, че в коловозите се е събрала вода. Сузана обаче бе твърде опитна, за да затъне. Малко по-нататък той се натъкна на самата количка. Панталонът и ризата на Сузана бяха на седалката. Беше навлязла в блатото гола, само по набедрена превръзка.

Над локвите застояла вода се носеха ефирни дантели мъгла. Туктам се издигаха затревени островчета. Сред едно от тях стърчеше дебел кол. За него бе вързано нещо, което отначало Роланд взе за хилав старец. Оказа се скелет. Черепът бе строшен на челото, между очните кухини зееше триъгълна дупка. Несъмнено тази рана бе причинена от някаква примитивна бойна тояга и скелетът (или неспокойният му дух) бе оставен да означаи нечия територия. Племето вероятно отдавна бе измряло или се беше преселило, но предпазливостта никога не бе излишна. Роланд извади револвера си и продължи след жената. Прескачаше от туфа на туфа, от време на време присвиваше очи заради болката в бедрото си. Наложил се да мобилизира всичките си умения, за да не изостава. Вероятно защото се стремеше да не намокри дрехите си. Тя бе гола като русалка и се движеше като дете на водата, сякаш ходеше по твърда земя. Пропълзяваше през по-големите островчета, с плуване преминаваше разстоянието, спираше от време на време, за да се отърве от някоя пиявица. Наблюдавани отстрани, пълзенето и пързаянето и в тинята се сливаха в плавно змиевидно движение.

Продължи около половин километър навътре в тресавището, Стрелеца търпеливо я следваше. Стъпваше колкото се може по-безшумно,

макар че едва ли се налагаше; духом тя бе много далеч отгук.

Накрая Сузана спря, изправи се на чуканчетата си и се хвана за два храста, за да запази равновесие. Загледа се в черната повърхност на едно езерце. Стрелеца не можеше да определи колко е голям водоемът, защото бреговете му се губеха в мъглата. Водата обаче излъчваше светлина, слабо, разсеяно сияние, идвашо сякаш от самото дъно, вероятно от потънали и бавно разлагащи се дървесни останки. Сузана се взираше в покритото с жабуняк блато като кралица, наблюдаваща... какво? Какво виждаше? Отрупана трапеза? Така му се струваше. Почти си я представяше. Сякаш част от възприятията и стигаха до него; действията и думите и също го потвърждаваха. Илюзията за зала с богата трапеза бе начин за скриване на Мия от Сузана, както Одета и Дета бяха останали разделени. Мия сигурно имаше не една причина да пази съществуването си в тайна, но несъмнено най-важната от тях беше новият живот, който носеше в утробата си.

„Мъничето“, както го наричаше.

Сетне с рязко движение, което винаги го стряскаше (макар че го беше виждал и преди), тя тръгна на лов между тръстиките. Роланд я наблюдаваше със смесени чувства на ужас и похот. Сега, вместо да отстранява пиявиците от тялото си и да ги хвърля, тя ги лапаше като бонбони. Мускулите на бедрата и се открояваха като опънати въжета. Кожата и блестеше като мокра коприна. Когато се обърна към него (Роланд се беше скрил зад едно дърво и се бе слял със сенките), той видя, че гърдите и са наедрели.

Проблемът, разбира се, не беше свързан само с „мъничето“. Трябваше да мисли и за Еди. „Какво, по дяволите, ти става, Роланд? – представяше си гласа му Стрелеца. – Това може да е наше дете. Тъй, де, не можеш да си сигурен, че не е. Да, да, вярно, че нещо я беше обладало, докато измъквахме Джейк, но това не означава, че...“

И така нататък, „дрън-дрън-дрън“, както самият Еди би казал. И защо? Защото той я обичаше и искаше да си имат дете. И защото за Еди Дийн да спори бе естествено като дишането. Кътбърт беше същият.

Сред тръстиките жената замахна ловко и хвана едра жаба. Стисна я, около пръстите и се увиха черва и блестящи синджирчета с яйца, после я налапа още докато зеленикаво-белите крака се гърчеха; лакомо облиза от пръстите си кръвта и лъскавите ивици месо. Замахна, сякаш хвърляше нещо, и изкрещя:

– Харесва ли ти това, смрадлива Синя жено?

Ниският и гърлен глас накара Роланд да потрепери. Това бе гласът

на Дета Уокър. На Дета в най-безумните и моменти.

Жената тръгна отново. Хвана дребна риба... после още една жаба... след това един истински деликатес – воден плъх, който пискаше, гърчеше се и се опитваше да я ухапе. Тя смачка главата му и го погълна цял. След малко се наведе и повърна остатъците – безформена маса от косми и натрошени кости.

Роланд си помисли: „Ще ми се да му го покажа... ако двамата с Джейк се върнат от пътуването. И ще му кажа: «Знам, че бременните жени понякога се държат необичайно, но това не ти ли се струва твърде странно? Виж: я как ловува сред тръстиките като двукрак крокодил. Виж я и пак ми кажи, че го прави, за да нахрани детето ти. Което и да е човешко дете.»“

Еди отново щеше да спори. Роланд беше сигурен. Пък и нямаше представа как би реагирала Сузана, ако разбере, че в утробата и расте нещо, което иска сурово месо. Не стига това, ами сега имаше и тодаш. И никакви непознати ги следяха. Е, непознатите бяха най-малкият проблем. Всъщност присъствието им му действаше успокояващо. Не знаеше какво точно искат, но все пак имаше някаква представа. Многократно се беше сблъсквал с такива подробности. В общи линии, искаха едно и също.

8.

Жената, наричаща себе си Мия, заговори, докато ловуваше. Роланд познаваше и тази част от ритуала и, въпреки това го побиха тръпки. Наблюдаваше я внимателно, но пак не му се вярваше, че всички тези гласове излизат от едно гърло. Тя се питаше как се чувства. Говореше за някого на име Бил, а може би Бул. Интересуваше се за нечия майка. Питаше за някакво място, наречено „Морхаус“ или „Мор и хаос“, и твърдеше, че повече там няма да стъпи. Смееше се пресипнало след тази реплика, така че вероятно беше някаква шега. Представяше се няколко пъти (както и другите нощи) като Мия; името бе познато на Роланд от ранните му години в Гилеад. Беше почти свещено. На два пъти направи реверанс, като повдигаше въображаемата си пола; при този жест сърцето на Стрелеца се свиваше – за пръв път бе видял такива реверанси в Меджис.

Тя се върна на брега (при вратата на залата); беше мокра, кожата и блестеше. Остана неподвижно пет минути, десет. Совата отново издаде насмешливия си крясък, и сякаш в отговор луната изплува иззад облаците. На бледата и светлина се показва някакво животноче. Опита се да

пробяга покрай жената. Тя изръмжа, хвана го, заби зъби в коремчето му. Чу се леко прашене, сетне няколко примлясквания. Жената се оригна и пак се изгъркала във водата и взе да се плиска – Роланд разбра, че пирът е свършил. Беше погълнала и няколко светулки, които бе уловила чевръсто. „Дано да не е погълнала нещо отровно“ – помисли си Роланд. Досега не се беше случвало, но...

Докато тя измиваше кръвта и тинята, Стрелеца се върна, без да обръща внимание на усилващата се болка в крака си. Беше я наблюдавал в подобни сцени вече три пъти и се бе убедил колко изострени са сетивата и в това състояние.

Спря до инвалидната количка и се огледа, за да се увери, че не е оставил следи. Видя отпечатък от обувка, заглади го, за всеки случай го покри с малко листа. След като свърши, вече без да бърза, се запъти обратно към лагера. Тя щеше да спре да почисти инвалидната количка на Сузана. Какво ли щеше да види? Някаква моторизирана каручка ли? Нямаше значение. Важното беше, че жената е много лукава. Ако по време на един от първите и набези за храна, не се беше събудил, за да отиде по малка нужда, вероятно още нямаше да подозира нищо.

„Прекалено хитра е за теб, нещастнико. – Не му стигаха натякванията на Ваней, а сега и Корт го поучаваше. – И преди ти го е доказала, нали?“ Да, беше му доказала, че е хитра за три жени. А сега се бе появила и четвърта.

9.

Роланд дълбоко си пое въздух, като видя просеката между дърветата – пътя, който следваха и където бяха устроили лагера си. Опитва се да се успокои, но без особен успех.

„Ще има дъжд, ако даде Господ – каза си. – По отношение на важните събития нямаш думата, Роланд.“

Не особено успокояваща мисъл, най-вече за човек с неговата мисия, но трябваше да свикне с нея.

Отново си пое въздух и излезе на пътя. Издиша бавно, с облекчение – Еди и Джейк спяха дълбоко край изгасналия огън. Джейк вече не държеше Еди за ръката, а прегръщаше Ко.

Скункът отвори око и погледна Роланд, сетне отново замижа.

Роланд не я чу да се приближава, но я усети. Побърза да легне, обърна се на една страна и скри лице в свивката под лакътя си. Инвалидната количка се появи измежду дърветата. Жената я бе почистила

бързо, но качествено. Нямаше дори петънце от кал. Спиците проблеснаха на лунната светлина.

Сузана спря количката на предишното и място, смъкна се с обичайната си грация и пропъзля до Еди. Роланд се поразтревожи. Всеки, който бе познавал Дета Уокър, би изпитал подобно чувство. Защото жената, наричаща себе си „майка“, беше твърде близка по поведение до Дета.

Без да помръдне, той напрегна мускулите си, готов да се притече на помощ на младежа.

Сузана отметна кичур коса от челото на Еди и го целуна. Този нежен жест бе достатъчен за Стрелеца. Вече можеше да заспи. Затвори очи и позволи на мрака да го обгърне.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Споразумение

1.

Сутринта, когато Роланд се събуди, Сузана още спеше, но Еди и Джейк бяха станали. Еди беше наклал малък огън върху сивите кости на стария. Двамата с момчето седяха сгъшени един до друг, за да се топят, и закусваха „войнишки питки“, както ги наричаше Еди. Изглеждаха възбудени и разтревожени.

– Роланд – обади се Еди, – трябва да поговорим. Снощи ни се случи нещо...

– Знам. Видях. Бяхте в тодаш.

– Тодаш ли? Какво е това?

Той понечи да обясни, размисли и поклати глава:

– Ако ще разговаряме, Еди, да събудим и Сузана. Така няма да се налага да повтарям. – Погледна на юг. – Надявам се, че новите ни приятели няма да ни прекъснат. Това не ги засяга.

Той обаче се усъмни в думите си, още щом ги изрече. Загледа с интерес как Еди разтърсва Сузана; беше абсолютно сигурен, че това е Сузана. Излезе прав. Тя седна, протегна се, прокара пръсти през къдравата си коса:

– Какво става, захарче? Можех да поспя поне още час.

– Налага се да поговорим, Сюз.

– Както кажеш, но чакай да се разсъня. Бога ми, цялата съм схваната.

– Заради спането на твърдо е.

„Да не говорим, че цяла нощ гола лови жаби в блатото“ – помисли си Роланд.

– Дай ми малко вода, сладък.

Тя протегна шепа, Еди ги напълни с вода от един мях. Сузана нап- лиска лицето си и изпища:

– Студено, майка ти стара!

– Ти стара! – повтори Ко.

– Не, още не съм, но няколко месеца като последните със сигурност ще ме състарят. Роланд, в Средния свят нали има кафе?

Той кимна: – В плантацияте по Вършната дъга. Далеч на юг.

– Ако срещнем такова растение, нали ще си наберем?

– Обещавам.

Сузана изпитателно погледна Еди:

– Какво става? Изглеждате зле, момчета.

– Имах лош сън – обясни Еди.

– Аз също – обади се Джейк.

– Не са били сънища – поправи ги Стрелеца.

– Сузана, а ти как спа?

Тя го погледна спокойно. Роланд не зърна дори сянка на неискре- ност в очите и.

– Като пън – отвърна, – както обикновено. Поне тази полза имам от безкрайните пътувания – не ми трябва приспивателни.

– Какъв е, този де-одиш, Роланд? – попита Еди.

– Тодаш – поправи го Стрелеца и им обясни, каквото бе запомнил от лекциите на Ваней.

Най-ясно си спомняше, че манихейците прекарвали дълги пости, за да достигнат подходящото състояние на духа, и обикаляли дълго в тър- сене на подходящо място за влизане в тодаш. Определяли го с магнити и големи зидарски отвеси.

– Като те слушам, си мисля, че биха могли да си изкарват хляба ка- то екстрасенси – отбеляза Еди.

– Ще намерят бая клиенти в Гринидж Вилидж – добави Сузана.

– Наивници има навсякъде – заключи Джейк и всички се засмяха.

– Тодаш е начин за пътуване – досети се Еди. – Като вратите и стъклените сфери. Така ли е?

Роланд понечи да потвърди, но се поколеба и отговори:

– Струва ми се, че може да са варианти на едно и също нещо. Спо- ред Ваней стъклените сфери, частиците от Магьосническата дъга,

улесняват преминаването в тодаш. Понякога твърде много.

– Наистина ли святкахме и гаснехме като... като крушки? – попита Еди.

– Да... изчезвахте и се появявахте. Когато ви нямаше, оставаше бледо сияние, сякаш някой ви пази мястото.

– Слава Богу. Когато всичко свърши..., когато звънът отново започна и се понесохме... честно да ви кажа, не вярвах, че ще се върнем.

– Аз също – прошепна Джейк; пак се беше заоблачило, на бледата утринна светлина лицето му изглеждаше жълтеникаво. – Изпуснах те.

– Никога не съм се радвал толкова да се озова на някое място, както когато отворих очи и видях тази част на пътя. И че ти си до мен, Джейк. Дори скунксът ми беше мил. – Той погледна Ко, сетне Сузана. – Нищо ли подобно не ти се случи снощи, скъпа?

– Щяхме да я видим – отбеляза Джейк.

– Не и ако се е пренесла на друго място.

Сузана поклати глава:

– Спах като пън, нали ви казах? Ами ти, Роланд?

– Нищо особено – отвърна Стрелеца.

Както обикновено предпочете да запази тайната си, докато интуицията не му подсказе, че е време да я сподели. Освен това не лъжеше. Той изгледа изпитателно Еди и Джейк:

– Има проблеми, нали?

Те се спогледаха, Еди въздъхна:

– Да, вероятно.

– Много ли са сериозни? Имате ли представа?

– Не. Нали, Джейк?

Момчето поклати глава.

– Имам обаче някои предположения – продължи Еди. – И ако съм прав, ще имаме неприятности. Големи.

Той преглътна с мъка. Джейк докосна ръката му и Стрелеца с тревога забеляза как стабилният Еди се вкопчи в пръстите на момчето.

Роланд хвана Сузана за ръката. За миг си спомни как същата ръка стискаше жабата. Побърза да прогони този образ. Жената, която бе сторила това, я нямаше тук.

– Разказвайте – обърна се към Еди и Джейк. – Искаме да чуем всичко.

– От игла до конец – добави Сузана.

Еди и Джейк разказаха за премеждията си в Ню Йорк от 1977 година. Роланд и Сузана слушаха захласнато.

– Ха! – възкликна тя. – Същите злодеи! Като в роман на Дикенс.

– Кой е Дикенс и какво е роман? – попита Роланд.

– Роман е нещо като дълга приказка – обясни тя. – Дикенс е написал десетина. Той е може би най-добрият романист в света. В книгите му главните герои живеят в един голям град на име Лондон и постоянно срещат разни хора, които познават от други места или отпреди много време. Един мой преподавател в колежа мразеше този развой на събитията. Казваше, че Дикенсовите романи са пълни с плоски съвпадения.

– Този преподавател или не е знаел какво е ка, или не е вярвал в него – отбеляза Роланд.

Еди кимна:

– Да, това без съмнение е ка.

– Повече ме интересува жената, която е написала „Чарли Пуфпаф“. Джейк, можеш ли...

– Вече съм се подготвил. – Момчето разкопча раницата си. Със страхопочитание извади орфаната книжка за приключенията на локомотива Чарли и неговия приятел машиниста Боб. Всички се вгледаха в корицата. Името на авторката все още беше Берил Еванс.

– Човече! – възкликна Еди. – Много е странно. Направо ме изкарва от релси... – Той осъзна, че е използвал израз, свързан с влакове, и замълча. Тъй като Роланд нямаше особено чувство за хумор, продължи:

– Наистина е странно. Книгата, която Джейк купи... Джейк от седемдесет и седма, беше от Клаудия не знам коя си Батчман.

– Инес – вметна Джейк. – Освен това имаше и едно „и“. Малко „и“. Някой да се сеща какво може да означава?

Никой нямаше представа, но Роланд каза, че в Меджис имало такива имена:

– Предполагам, че се добавя за подчертаване на някакъв знатен произход. Джейк, казваш, че таблото при входа на книжарницата било различно от преди. В какъв смисъл?

– Не си спомням, но знаеш ли какво? Мисля, че ако пак ме хипнотизираш... нали се сещаш, с куршума, може би ще си спомня.

– Друг път. Времето лети.

„Като стана дума – помисли си Еди, – вчера времето изобщо не съществуваше, а днес лети. Какво му става на това време? Винаги е така. Особено напоследък.“

– Защо? – попита Сузана.

– Заради нашите приятели. – Роланд кимна на юг. – Имам предчувствие, че скоро ще се покажат.

– Наистина ли са ни приятели? – поинтересува се Джейк.

– Ще разберем. Сега да се съсредоточим върху онази „Книжарница на мисълта“ или както там се нарича. Онези негодници от Наклонената кула настъпваха собственика, така ли? Онзи Тауър или Торън.

– Притискаха го, това ли искаш да кажеш? – уточни Еди. – Извиваха му ръцете?

– Да.

– И още как! – намеси се Джейк.

– Как – повтори Ко. – Още как.

– Тауър и Торън означават едно и също – намеси се Сузана. – „Торен“ на холандски означава „кула“ – същото като „тауър“ на английски.

Роланд понечи да каже нещо, но тя вдигна ръка и добави:

– В нашия свят хората често правят така, Роланд. Сменят имената си, за да звучат по... американски.

– Да – потвърди Еди. – Така Стемпович става Стампър... Яков става Джейкъб... или...

– Или Берил Еванс става Клаудия-и-Инес Батчман – завърши Джейк и невесело се засмя.

Еди измъкна от огъня обгоряла пръчка и започна да драска в праха. Изписа с големи букви: К... Л... А... У...

– Големия нос дори спомена, че Тауър е холандец. „Твърдоглавецът си остава твърдоглавец, нали, шефе?“ В нашата страна хората от тази народност се славят с упорството си.

Той погледна Джейк за потвърждение. Момчето кимна, взе пръчката от ръката му и продължи: Д... И... Я...

– Логично е да е холандец – вметна Сузана. – Навремето по-голямата част от Манхатън е била собственост на холандци.

– Търсиш съвпадение в стил „Дикенс“ – подкачи я Джейк; след голямото КЛАУДИЯ в прахта написа едно „и“ и погледна Сузана. – Какво ще кажеш за призрачната къща, през която се прехвърлих в този свят?

– Имението – намеси се Еди.

– Имението в Дъч Хил.¹

– Дъч Хил. Да, точно така. По дяволите.

– Да разнищим тази работа – промърмори Роланд. – Казвате, че

1. Dutch Hill, букв. – Холандски хълм (англ.). – Б. пр.

имало някакъв договор. И ти си почувствал, че трябва да го видиш, нали?

Еди кимна.

– Като част от Лъча ли го почувства?

– Роланд, това беше Лъчът.

– Пътят към Кулата, с други думи.

– Да.

Еди си представи как всички облаци се събираха покрай Лъча. Как всички сенки се насочваха към него. Как всяка клонка растеше в негова посока. „Всичко на света служи на Лъча“ – бе казал Роланд, а необходимостта, почувствана от Еди да види документа, който Балазар бе сложил пред Калвин Тауър, беше силна и непреодолима.

– Каж ми какво пишеше.

Младежът прехапа устни. Изпитваше почти същия страх, както когато изработваше ключа, с който да спасят Джейк и да го прехвърлят от тази страна. Защото както с ключа, този въпрос беше съдбовен. Ако пропуснеше нещо, можеха да се сринат цели светове.

– Човече, не го помня целия. Не мога да го кажа дума по дума...

Роланд махна нетърпеливо:

– Ако ми потрябва такава информация, ще те хипнотизирам и ще науча точните думи.

– Мислиш ли, че е важно? – попита Сузана.

– Всичко е важно.

– Ами ако хипнозата не действа при мен? – поинтересува се Еди. – Ако не се поддавам на внушение?

– Остави това на мен.

– Деветнайсет! – възкликна изведнъж Джейк.

Всички се обърнаха към него. Той гледаше буквите, които двамата с Еди бяха изписали на земята.

– Клаудия-и-Инес Батчман. Деветнайсет букви.

3.

Роланд се позамисли, но реши да не се занимава с този въпрос. Ако числото деветнайсет наистина имаше значение, то щеше да им се изясни, когато му дойде времето. Сега имаха други проблеми.

– Да се съсредоточим върху документа – предложи. – Разкажи ми всичко, което си спомняш.

– Ами, беше нотариално заверен договор, с печат и прочие, както

си му е редът.

Еди се замисли върху един прост, но важен въпрос. Роланд вероятно разбираше за какво става дума (все пак той бе един вид пазител на законността), но не беше зле да се увери.

– Нали знаеш за адвокатите и нотариусите?

Стрелеца надменно го изгледа:

– Забравяш, че съм от Гилеад, младежо. От най-вътрешното на Вътрешните баронства. Имаме повече търговци, земеделци и занаятчии, но и адвокатите ни не са малко.

Сузана се засмя:

– Това ми напомня за една сцена от Шекспир. Двама герои (мисля, че бяха Фалстаф и принц Хал, но не съм сигурна) обсъждат какво биха направили, ако вземат властта. Единият казва: „Първо ще избия всички адвокати.“

– Би било добро начало – съгласи се Роланд, а Еди потрепери; Стрелеца отново се обърна към него: – Продължавай. Ти, Джейк, ако имаш нещо да добавиш, не се колебай. И се успокойте, в името на бащите ви. Засега искам да знам само в общи линии какво е станало.

Еди предполагаше, че е така, но думите на Роланд го успокоиха.

– Добре – подхвана. – Беше договор по взаимно съгласие. Пишеше го с големи букви най-отгоре, а отдолу имаше надпис „Заверен“ и два подписа. Единият на Калвин Тауър, другият – на някой си Ритчард, с „т“. Спомняш ли си другото име, Джейк?

– Сейъри – отвърна момчето. – Ритчард Патрик Сейъри. – Замълча за миг, като мърдаше устни, сетне кимна: – Деветнайсет букви.

– Какво пишеше в договора? – попита Роланд.

– Честно казано, нищо особено. Или поне така ми се стори. В общи линии гласеше, че Тауър притежава празен парцел на ъгъла на Четирийсет и шеста улица и Второ Авеню...

– Празния парцел – подчерта Джейк. – Онзи с розата.

– Да, същия. Както и да е, Тауър е подписал документа на 15 юли 1976 година. „Сомбра Корпорейшън“ му дала сто бона. В замяна, доколкото разбрах, той се задължава да не продава парцела на друг освен на „Сомбра“ в срок от една година, да се грижи за собствеността – да плаща данъци и така нататък, после да осигури на „Сомбра“ предимство при закупуването на имота, стига вече да не им го е продал. Това не беше станало, но до изтичане на договора оставаше още месец и половина.

– Господин Тауър каза, че стоте хиляди вече са похарчени – намеси се Джейк.

– Имаше ли клауза за изключително право на „Сомбра“ при закупуването? – попита Сузана.

Еди и Джейк се замислиха, поклатиха глави.

– Сигурни ли сте? – настоя тя.

– Не абсолютно, но почти – отвърна Еди. – Защо?

– Не знам. Такъв договор, за какъвто говорите... без клауза за изключително право... просто е безсмислен. Какво е основното тук? „Аз, Калвин Тауър, се съгласявам да обмисля продажбата на свободния си парцел. Дайте ми сто бона и ще си мисля за това цяла година. Докато не пия кафе и не играя шах с приятелите си. На края на годината може да ви го продам, може да го задържа или пък да го обявя на търг. Ако не ви харесва, сладури, ходете се гръмнете.“

– Пропускаш нещо – промълви Роланд.

– Какво?

– Тази „Сомбра“ не е обикновена търговска организация. Коя законна фирма ще наеме хора като Балазар за свои агенти?

– Имаш право – кимна Еди. – Тауър беше много, ама много уплашен.

– Както и да е – намеси се Джейк, – това изяснява поне две неща. Например знака, който видях на празния парцел. По силата на договора „Сомбра“ е получила право „да рекламира предстоящи проекти“ върху имота. Видя ли тази клауза, Еди?

– Струва ми се, че да. Точно след частта, задължаваща Тауър да не допуска обременяването на имота с договорни или други тежести поради изключителното право на „Сомбра“.

– Именно. На табелката, която видях на парцела, пишеше... – Джейк замълча, вдигна ръце и погледна между пръстите си, сякаш четеше невидим за другите надпис.

„СТРОИТЕЛНА КОМПАНИЯ «МИЛС» И ФИРМА ЗА НЕДВИЖИМИ ИМОТИ «СОМБРА» ПРОДЪЛЖАВАТ ДА ПРЕОБРАЗЯВАТ МАНХАТЪН.“ И после: „СКОРО В ТЪРТЪЛ БЕЙ ЦЕ СЕ ИЗДИГАТ ЛУКСОЗНИ ЖИЛИЩНИ ПОСТРОЙКИ!“

– Значи затова искат парцела – заключи Еди. – Да строят кооперации. Само че...

– Какво е кооперация? – намръщи се Сузана. – Звучи ми като селско сдружение.

– Вид жилищни сгради с много апартаменти – обясни Еди. – Сигурно и по твое време ги е имало, но под друго име.

– Да, наричахме ги блокове.

– Няма значение, защото не са имали намерение да строят нищо – върна се на темата Джейк. – Всичко е било само за... как беше изразът?

– Хвърляне на прах в очите?

Джейк се усмихна:

– Именно. Парцелът им е трябвал за розата, не за жилища! И не са могли да я пипнат, докато не получат собствеността върху земята, на която расте. Сигурен съм.

– Може да си прав, че не са смятали да строят, но названието Търтъл Бей не ви ли говори нещо? – Сузана се обърна към Стрелеца. – Тази част от Манхатън наистина се казва Търтъл Бей, Роланд.

Той кимна; не се изненадваше. Костенурката² беше един от дванайсетте пазители и стоеше в края на Лъча, по който сега пътуваха.

– „Милс“ може да не са знаели за розата, но на „Сомбра“ със сигурност им е била известна – заяви Джейк и зарови пръсти в дългата козина на Ко. – Мисля, че някъде в Ню Йорк... в някой небостъргач, вероятно в Търтъл Бей в Истсайд... има врата с надпис „СОМБРА“. И някъде зад тази врата има друга врата. През която можеш да преминеш и да се озовеш тук.

Той замълча. Замисли се за световите, въртящи се във все по-голям дисонанс около една ос.

4.

– Ето какво е станало според мен – продума Еди след малко. – Съюз, Джейк, прекъсвайте ме, ако мислите, че греша. Този Кал Тауър е един вид пазител на розата. Може сам да не го осъзнава, но е такъв. Вероятно е наследил тази роля от предците си с цели поколения преди него. Това обяснява името му.

– Само че той е последният – обади се Джейк.

– Не е сигурно, захарче – обади се Сузана.

– Нямаше венчална халка – настоя Джейк и тя кимна.

– Може би навремето е имало много Торънови, собственици на различни имоти в цял Ню Йорк – продължи Еди, – но това е отдавна минало. Сега единствената пречка между „Сомбра“ и розата е този почти фалирал шишко, който е сменил фамилията си име. Той е... как се нарича човек, който обича книгите?

– Библиофил – отвърна Сузана.

2. Turtle, костенурка (англ.). – Б. пр.

– Да, такъв е. Джордж Бионди може да не е гений, но каза поне едно умно нещо, докато ги подслушвахме. Че книжарницата на Тауър не е обикновен магазин, а бездънна яма за пари. Това, което се случва с него, не е ново за историята, Роланд. Когато мама виждаше някой богаташ по телевизията – Доналд Тръмп например...

– Кой? – попита Сузана.

– Не го познаваш. През 1964 година още е бил дете. „Семето ти скоро ще изчезне, приятелю – казваше майка ми. – Така е в нашата Америка.“ Тауър в известен смисъл прилича на Роланд – той е последен от рода си. Продава по някой и друг имот, за да свърже двата края. Обаче това е само предположение... той не го вижда в тази светлина.

– Не – съгласи се замислено Джейк, – не го вижда в тази светлина.

– Може би си споделил неговия кеф – предположи Роланд. – Много вероятно да си го докоснал. Както правеше приятелят ми Алан. Продължавай, Еди.

– Всяка година той се самозаблуждава, че нещата с книжарницата ще се обърнат. Че ще потръгнат неочаквано, както понякога се получава в Ню Йорк. Че отново ще стъпи на крака. Така накрая му е останал само един имот за продан: парцел двеста деветдесет и осем в сектор деветнайсет в Търгъл Бей.

– Две плюс девет плюс осем прави деветнайсет – пресметна Сузана.

– Питам се дали има значение, или е просто синдромът на синята кола.

– Какво е синдром на синята кола? – попита Джейк.

– Когато си купиш синя кола, всички коли ти се виждат сини.

– Не, тук случаят не е такъв.

– Не е такъв – повтори Ко, всички го погледнаха.

Понякога минаваха дни, дори седмици, през които зверчето повтаряше като папагал някои от репликите им. Сетне неочаквано изричаше нещо, звучащо почти като негова разумна мисъл. Обаче не бяха сигурни. Дори Джейк.

„Също както не сме сигурни за деветнайсет“ – помисли си Сузана и потупа скункса по главата. Ко и намигна приятелски.

– Той държи парцела незастроен, въпреки че иначе изнемогва – продължи Еди. – Тъй де, дори помещенията за книжарницата му са наети.

Джейк поде:

– Закусвалнята „Том и Джери“ фалира и Тауър събаря сградата. Защото някакъв вътрешен глас го кара да продаде парцела. Казва си, че би било глупаво да го задържи.

Момчето замълча за момент. Замисли се как понякога посред нощ на човек му хрумват разни идеи. Безумни идеи. Как чува вътрешни гласове, които постоянно му натякват.

– Само че друг вътрешен глас... – Гласът на Костенурката – добави тихо Сузана.

– Да, на Костенурката или Лъчът. Те вероятно са едно и също. Този глас настоява да задържи парцела на всяка цена. – Джейк се обърна към Еди: – Мислиш ли, че знае за розата? Мислиш ли, че понякога отива да я гледа?

– Ама че глупав въпрос. Разбира се, че ходи да я гледа. Разбира се, че знае. Трябва да знае. Защото парцел в Манхатън, на главна улица... колко мислиш, че струва, Сузана?

– По мое време вероятно милион. През 1977 година... кой знае? Може би три? Или пет? – Тя вдигна рамене. – Достатъчно, за да позволи на сай Тауър да продава книги до края на живота си, стига да инвестира разумно главницата.

– Всичко това показва колко голямо е нежеланието му да продава – заяви Еди. – Сюз вече изтъкна колко малко получава „Сомбра“ за стоте си бона.

– Все пак те получават нещо – отбеляза Роланд. – Нещо много важно.

– Възможност да сложат крак в процепа на откренатата врата.

– Точно така. А сега, по силата на договора им, те изпращат във вашия свят една версия на Великите ловци на ковчези. Тежка артилерия. Ако алчността или необходимостта не накарат Тауър да им продаде парцела, ще го принудят със заплахи.

– Да – обади се Джейк.

Кой щеше да застане на страната на Тауър? Може би Арон Дипно? Или никой?

– Какво ще правим?

– Ще го купим – отвърна Сузана, без да се замисля. – Няма друг начин.

5.

Последва миг на удивено мълчание, Еди замислено кимна:

– Добре, защо не? „Сомбра“ няма изключително право за закупуване. Вероятно са се опитали да си издействат, но Тауър не се е съгласил. Така че спокойно можем да я купим? Колко еленови кожи мислите, че

ще поиска? Четирийсет? Петдесет? Ако е опитен търговец, може да поиска някоя реликва от Старците. Глинени съдове, върхове на стрели. Доста са популярни сред колекционерите. Сузана го изгледа с укор.

– Добре, може би не е толкова смешно – съгласи се той, – но трябва да приемем фактите, скъпа. Ние сме просто едни въшльовци, шураци се между световите. Тъй де, вече дори не сме в Средния.

– Освен това – намеси се плахо Джейк – дори не бяхме там в истинския смисъл, поне не както когато минеш през някоя от вратите. Те ни чувстваха, но бяхме невидими.

– Да бъдем последователни – предложи Сузана. – Що се отнася до пари, аз имам предостатъчно. Ако успеем да се доберем до тях.

– Колко? – поинтересува се Джейк. – Знам, че е невъзпитано... майка ми щеше да припадне, ако ме чуеше, че задавам този въпрос, но...

– Твърде далеч сме стигнали, за да спазваме етикета, сладък. Всъщност не знам точно колко пари имам. Баща ми изобрети два нови начина за пломбиране на зъби и ги прилагаше на практика. Основа фирма и до 1959 година сам водеше финансите ѝ.

– Годината, през която Морт те е блъснал под мотрисата на метрото – уточни Еди.

Тя кимна:

– Случи се през август. Шест месеца по-късно баща ми получи сърдечен удар – първия от многото. Вероятно отчасти заради стреса от случилото се с мен, но не само. Много се натоварваше.

– Не се обвинявай, Сюз – опита се да я успокои Еди. – Не си скочила сама под влака.

– Знам, но човек не винаги се чувства както смята, че би трябвало. След като мама почина, трябваше аз да се грижа за него, а не се справях добре. Винаги ще чувствам някаква вина.

– Това е минало – намеси се Роланд без особено съчувствие.

– Голямо утешение – хладно измърмори Сузана. – Винаги внасяш здрав разум. Както и да е, след първия инфаркт татко повери финансите на фирмата на главния си счетоводител, стар негов приятел на име Моузес Карвър. След смъртта му Татко Моуз се грижеше за компанията от мое име. Доколкото мога да изчисля, когато Роланд ме измъкна от Ню Йорк в тази очарователна пустош, сигурно съм притежавала осем или десет милиона долара. Дали ще стигнат за имота на господин Тауър, ако се съгласи да ни го продаде?

– Може да го продаде и за еленови кожи, ако Еди е прав за Лъча – отвърна Роланд. – Мисля, че дълбоко в себе си господин Тауър ни чака.

Какво го е накарало да задържи парцела до сега.

– Чака кавалерията – отбеляза Еди с лека усмивка. – Като Форт Еди-кой-си в последните десет минути на филм с Джон Уейн.

Роланд го изгледа с каменно лице:

– Чака Белите.

Сузана вдигна тъмните си ръце:

– Значи не мен.

– Напротив, тъкмо теб – отвърна Роланд и се запита за миг какъв цвят е кожата на другата, на Мия.

– Нуждаем се от врата – каза Джейк.

– Поне от две – съгласи се Еди. – Една за сделката с Тауър, но преди това трябва да се върнем във времето на Сузана, и то колкото е възможно по-близо до момента, в който Роланд я е отнесъл. Голяма глупост ще е, ако се изтърсим през 1977 година и този Карвър ни каже, че Одета Холмс е законно обявена за мъртва през 1971. И че цялото и имущество са получили роднини от Грийн Бей или Сан Бердо.

– Или да се върнем през 1968 и да открием, че господин Карвър е изчезнал – добави Джейк. – Прехвърлил всичко в собствените си сметки и отишъл да живее в Испания. Сузана го погледна с удивено изражение, което би било смешно при всякакви обстоятелства.

– Татко Моуз никога не би направил такова нещо! Та той ми е кръстник!

Джейк се смути:

– Извинявай. Много кримки чета – Агата Кристи, Рекс Стаут, Ед Макбейн, а там постоянно се случват подобни неща.

– Освен това големите пари променят хората до неузнаваемост – допълни Еди.

Тя го изгледа хладно. Изражението и изглеждаше странно, чуждо. На Роланд, който знаеше нещо, за което другите двама не подозираха, му хрумна, че това е типичен поглед на жена, която се храни със сурови жаби.

– Как можа да си го помислиш! – сопна се тя, но бързо омекна: – О, мили, извинявай. Не биваше да го казвам...

– Няма нищо – усмихна се неувверено Еди. – Беше се разпалила.

Пресегна се и стисна ръката и. Тя отговори със същото. Усмивката на Еди стана по-искрена.

– Просто познавам Моузес Карвър – настоя Сузана. – Той е изключително честен човек.

Еди вдигна ръце в знак, че не е убеден, но не желае повече да

спори.

– Да видим дали съм разбрал правилно – намеси се Роланд. – Най-напред трябва да се върнем във вашия Ню Йорк, и то не в едно „кога“, а в две.

След кратка пауза Еди кимна:

– Да. Първо през 1964. Няколко месеца след изчезването на Сузана, докато хората още не са изгубили надежда, че ще се върне. Тя излиза на сцената и всички я аплодират. Завръщането на блудната дъщеря. Взимаме мангизите, за което сигурно ще е нужно известно време...

– Трудно ще убедим Татко Моуз да ни ги даде – отбеляза Сузана. – Когато стане дума за пари в банка, този човек не пуска лесно. Обзалагам се, че в неговите очи още съм дете.

– По закон обаче парите са твои, нали? – Еди говореше предпазливо. Още не беше преодолял стъписването от гневната и реплика... и от странния и поглед. – Така де, нали не може да ти попречи да ги вземеш?

– Не, скъпи. Баща ми и Татко Моуз създадоха попечителски фонд, но той стана невалиден през 1959, когато навърших двайсет и пет. – Тя го загледа с черните си, удивително красиви очи. – Така, вече можеш сам да изчислиш на колко съм години.

– Няма значение – отвърна Еди. – Времето е отражение върху водата.

Роланд го побиха тръпки.

6.

– Трябваше да са в брой – каза делово Джейк.

– Моля?

Еди с мъка отмести поглед от Сузана.

– В брой – повтори момчето. – Никой няма да приеме чек отпреди тринайсет години. Особено ако е за няколко милиона.

– Откъде знаеш такива неща, захарче?

Той вдигна рамене. Оставаше си син на Елмър Чеймбърс. Чеймбърс не беше от „добрите“ (Роланд никога не би го причислил към Белите), но оставаше майстор в областта си. „Трепач“, както се изразяваха работещите в телекомуникациите. „Велик ловец на ковчези в света на телевизията“ – помисли си Джейк. Да, Елмър Чеймбърс определено знаеше правилата на играта. Джейк беше достоен негов син. Още помнеше ясно лицето на баща си, но понякога му се искаше да не беше така.

– В брой, задължително в брой – съгласи се Еди. – Такива сделки се

сключват само в брой. Ако вземем чек, ще го осребрим през 1964, не през 1977 година. Ще напъхаме мангизите в някой спортен сак... през шейсет и четвърта имаше ли спортни сакове, Съюз? Няма значение. Ще ги напъхаме в голяма чанта и ще ги вземем с нас, когато се озовем в 1977 година. Не е задължително да е в деня, когато Джейк е купил „Чарли Пуф-паф“ и „Що е то“, но трябва да е скоро след това.

– И да не е след 15 юли – напомни момчето.

– В никакъв случай. Така рискуваме Балазар вече да е убедил Тауър да му продаде парцела и да останем с пръст в задника, глупави физиономии и цял куп безполезни пари.

Последва кратко мълчание – вероятно докато си представяха тази картинка – после Роланд каза:

– Звучи много лесно, и защо не? На вас прехвърлянето отгук във вашия свят ви изглеждаше естествено като за мен да яздя муле. Или да стрелям с револвер. Има логика, защото всичките сте минали през някоя от вратите. Еди дори е минавал и в двете посоки – насам и после пак към вашия свят.

– Да ти кажа, връщането в Ню Йорк не беше особено приятно – измърмори Еди. – Прекалено много се стреляше.

„Да не споменавам главата на брат ми, търкаляща се в кабинета на Балазар“ – помисли си мрачно.

– Никой от нас не е минавал през вратата на Дъч Хил – напомни Джейк. Роланд кимна:

– При първата ни среща ти изрече една голяма истина, хлапе. Каза го, когато умираше.

Джейк сведе очи, без да отговори. Не обичаше да си спомня онези мигове (за щастие не ги помнеше особено ясно) и знаеше, че Роланд също не обича. „Добре! – помисли си. – Разбира се, че няма да искаш да си го спомняш! Ти ме остави да падна! Ти ме остави да умра!“

– Каза, че има много други светове освен нашите. И наистина е така. Ню Йорк с многобройните си „кога“ е само един от тях. Той ни привлича по-силно заради розата. Сигурен съм в това. Сигурен съм, че в известен смисъл розата е Тъмната кула. Или...

– Или друга врата между световите – измърмори Сузана. – Врата, водеща към самата Тъмна кула.

Роланд кимна:

– Идвало ми е наум. Във всеки случай манихейците познават тези други светове и в известен смисъл са им посветили живота си. Тодаш за тях е най-светият ритуал, най-възвишеното състояние. Баща ми и

приятелите му добре познаваха стъклените сфери. Вече приехме, че Магьосническата дъга, тодаш и вълшебните врати може би са едно и също.

– Накъде биеш, сладурче?

– Искам просто да ви напомня, че съм скитал доста. Заради промените във времето, отекването на времето, което съм сигурен, че всички сте усетили, търся Тъмната кула повече от хиляда години. Понякога пропускам цели поколения като чайка, която прелита от една вълна към друга, като едва намокря краката си. През цялото това време никога не съм се натъквал на тези врати. До онзи път на брега на Западното море. Нямах идея какво представляват, макар че знаех някои неща за тодаш и сферите на дъгата.

Роланд ги изгледа сериозно:

– Говорите, сякаш моят свят е пълен с магически врати, както вашият със... – Той се замисли за миг и добави: – ... със самолети или автобуси. Само че не е така.

– Това място е особено, Роланд. – Сузана нежно докосна загорялата му от слънцето ръка. – Вече не сме в твоя свят. Сам го каза, когато се намирахме в онази разновидност на Топека, където Блейн се взриви.

– Съгласен съм. Просто искам да разберете, че тези врати може би се срещат много по-рядко, отколкото осъзнавате. А говорите не за една, а за две. Врати, които можете да насочвате във времето, както аз насочвам револвера си.

„Само че не ги насочваме с ръка“ – помисли си Еди и потрепери.

– Казано по този начин, Роланд, наистина звучи малко по-трудно.

– Добре, какво ще правим тогава? – попита Джейк.

– Може би аз ще ви помогна – прозвуча непознат глас.

Всички се обърнаха; само Роланд не се изненада. Бе усетил непознатия, когато се беше приближил по време на разговора им. Все пак се обърна към новодошлия с любопитство; един поглед му бе достатъчен да определи, че мъжът, застанал на пет-шест метра от тях, идва или от света на новите му приятели, или от някой подобен.

– Кой си ти? – попита Еди.

– Къде са приятелите ти? – поинтересува се Сузана.

– Откъде си? – добави Джейк; очите му блестяха възбудено. Новодошлият носеше дълго черно палто и тъмна риза. Дългата му побеляла коса бе щръкнала на слепоочията и отпред. На челото му имаше белег с формата на кръст.

– Приятелите ми чакат на известно разстояние оттук – отвърна той и разсеяно махна към гората. – Сега мой дом е Кала Брин Стърджис.

Преди това съм живял в Детройт, Мичиган, където работех в един приятел за бездомници, раздавах им безплатна супа и провеждах срещи на Анонимните алкохолици. Още по-преди за кратко съм живял в Топека, Канзас. – Той весело огледа удивените лица на тримата. – Преди това съм живял в Ню Йорк, а още по-преди – в едно градче на име Джерусалемс Лот в щата Мейн.

7.

– Ти си от нашия свят – установи с лека въздишка Еди. – Свети Боже, ти наистина си от нашия свят!

– Да, така излиза. Казвам се Доналд Калахан.

– Сигурно си свещеник – отбеляза Сузана. Премести поглед от малкия кръст на врата му – малък и скромен, но златен – към по-големия, прорязан на челото му.

Калахан поклати глава:

– Вече не. Навремето бях. Може би някой ден, с Божията благословия, отново ще бъда, но не сега. Сега просто съм един Божи служител. Мога ли да попитам... откога сте?

– 1964 – отвърна Сузана.

– 1977 – каза Джейк.

– 1987 – завърши Еди.

Очите на Калахан проблеснаха:

– От 1987, а? Аз пък съм тук от 1983. Кажете, младежо, „Ред Сокс“ бяха ли спечелили световната купа, преди да на минеш насам?

Еди разпери ръце и се разсмя. Звучеше едновременно удивено и развеселено:

– Не, човече, съжалявам. Загубиха един мач последната година – срещу „Мете“ на стадиона „Ший“. Бил Бъкнър играеше на базата и пропусна една. Не можа да го преживее. Ела и седни при нас. Няма кафе, но Роланд – този обрулен пич от дясната ми страна – приготвя хубав билков чай.

Калахан погледна Роланд и направи нещо неочаквано: коленичи, леко наведе глава и допря стиснатия си юмрук до челото си:

– Хайл, стрелецо, добра да е срещата ни.

– Хайл – промълви Роланд. – Ела, добри страннико, и кажи от какво се нуждаеш.

Калахан го погледна изпитателно.

Роланд кимна спокойно:

– Каквато и да е срещата ни, може би ще намериш онова, което търсиш.

– Ти също – отвърна Калахан. – Ела тогава при нас. Ела и се присъедини към разговора ни.

8.

– Преди да пристъпим към същественото, може ли да изясним нещо? – попита Еди.

Роланд бе наклал голям огън и ровеше в багажа за малкото глинено гърненце – реликва от Старците, в което обичаше да прави чай.

– Разбира се, младежо.

– Казваш се Доналд Калахан.

– Да. С две „л“.

– Какво е бащиното ти име?

Калахан наведе леко глава, вдигна вежди и се усмихна:

– Франк. Има ли значение?

Еди, Сузана и Джейк се спогледаха. Едновременно им хрумна една мисъл: Доналд Франк Калахан. Деветнайсет букви.

– Значи има значение – досети се Калахан.

– Може да има – отвърна Роланд. – А може и да няма.

Той наля вода за чая; служеше си умело с меха.

– Пострадал си – отбеляза Калахан, като гледаше дясната му ръка.

– Справям се.

– С малко помощ от приятелите си – добави сериозно Джейк.

Калахан кимна. Не разбираше, но знаеше, че не го засяга: те бяха ка-тет. Може би не знаеше точния термин, но самата дума нямаше значение. Близостта им личеше в погледите и поведението им.

– Вече знаете името ми – рече той. – Сега мога ли да науча вашите?

Те се представиха: Еди и Сузана Дийн от Ню Йорк; Джейк Чеймбърс от Ню Йорк; Ко от Средния свят и Роланд Дисчейн от Гилеад. При представянето на всеки Калахан кимваше и допираше юмрук до челото си.

– А пред вас стои Калахан от Лот – каза, когато всички казаха имената си. – Или така се наричах навремето. Сега съм просто Стареца. Така ме наричат в Кала.

– Приятелите ти няма ли да се присъединят към нас? – попита Роланд. – Нямаме много храна, но чаят винаги е в изобилие.

– Още не.

– Аха. – Роланд кимна, сякаш бе разбрал.

– Във всеки случай не сме гладни – рече Калахан. – В Кала реколтата е добра, поне засега, и сме готови с удоволствие да споделим храната си с вас. – Той замълча, сякаш си даваше сметка, че е избързал със сближаването, сетне добави: – Навярно. Ако всичко върви добре.

– Ако. Един мой учител го наричаше „думата с хиляда букви“.

Калахан се засмя:

– Сполучливо! Във всеки случай вероятно сме доста по-сити от вас. Освен това имаме пресни хлебни топчета (Заля ги откри), но предполагам, че и вие сте се натъкнали на тях. Тя каза, че някой вече бил брал.

– Джейк ги откри – потвърди Роланд.

– Всъщност Ко ги намери – уточни момчето и погали скункса по главата. – Надушва ги като куче-следотърсач.

– Кога усетихте присъствието ни? – поинтересува се Калахан.

– Преди два дни.

Калахан изгледа стрелеца леко раздражено:

– Значи, откакто ви застигнахме по по-прекия път. А толкова се стараехме да не вдигаме шум.

– Ако нямате нужда от някого с повече опит в следенето, нямаше да дойдете – отбеляза Роланд.

Калахан въздъхна:

– Истина е, изказвам благодарност-сай.

– За помощ ли идвате да ни молите? – попита Роланд.

В гласа му звучеше само леко любопитство, но Еди Дийн почувства, че кръвта му се смразява. Думите сякаш увиснаха във въздуха. Той не беше единственият, който го изпита. Сузана стисна ръката му. След миг Джейк го хвана за другата.

– По този въпрос нямам право да говоря от името на другите – отвърна предпазливо Калахан, може би дори плахо.

– Знаеш ли, че съм потомък на рода Елд? – попита Роланд със същия спокоен глас; посочи Еди, Сузана и Джейк, дори Ко. – Защото те са с мен. И аз съм с тях. Ние сме едно цяло. И ти знаеш какви сме.

– Такива ли сте? Всичките ли?

– Роланд, в какво ни забъркваш? – намеси се Сузана.

– В нищо, нищичко. Аз не съм ви задължен, нито вие на мен. Поне засега. Те още не са молили за нищо.

„Ще помолят“ – помисли си Еди. Сънищата за рози и закусвални и краткото тодаш забавление не бяха случайни. Не беше нужно да е ясно-видец, за да се досети, че хората на Калахан щяха да помолят за помощ.

Някой бе сложил да пече кестени и Роланд трябваше да ги извади от огъня. Само че не сам.

„Тук сгафихме, брато – помисли си Еди. – Съвсем закономерно, но сгрешихме. Ние не сме кавалерията. Не сме спасители. Не сме стрелци. Ние сме три заблудени души от Голямата ябълка, които...“

Всъщност не. Не. Еди беше разбрал кои са в Ривър Кросинг, когато старците бяха коленичили пред Роланд на улицата. По дяволите, знаеше го още от гората (която още наричаше Гората на Шардик), когато Роланд ги беше научил да се целят с очите си, да стрелят с ума си и да убиват със сърцето си. Не три, не четири. Един. Ужасно бе, че Роланд ги беше завършил по такъв начин. Беше ги целунал с отровни устни. Беше ги направил стрелци. Нима Еди наистина вярваше, че в този празен, опустошен свят не е останала работа за наследниците на Артур Елд? Че ще следват необезпокоявани Пътя на Лъча, докато стигнат до Тъмната кула на Роланд и оправят неразборията в нея? „Я пак си помисли, Еди.“

Джейк бе онзи, който изказа мислите му, и възбуденото изражение на момчето никак не му хареса. Предполагаше, че безброй хлапета тръгваха на война със същия жаден за приключения поглед. Нещастникът не подозираше, че е отровен, заразен.

– Ще помолят – каза той. – Нали, господин Калахан? Ще помолят за помощ.

– Не знам. Ще трябва да ги убедите...

Той замълча и се вгледа в Роланд. Стрелеца поклати глава:

– Не става така. Ти не си от Средния свят и може би не знаеш, но не се прави по този начин. Ние не убеждаваме. Само действаме.

Калахан въздъхна дълбоко, но кимна:

– Имам една книга. „Сказания за Артур“.

Очите на Роланд проблеснаха:

– Наистина ли? Наистина ли я имаш? Искам да я видя. Много искам да я видя.

– Може би. Разказите в нея не приличат много на легендите за Кръглата маса, които съм чел като дете, но... – Калахан поклати глава. – Разбрах какво имаш предвид, нека оставим нещата така. Има три въпроса, нали? И ти ми зададе само първия.

– Да, три. Три е магическо число.

„Ако искаш истинско магическо число, Роланд, пробвай с деветнайсет“ – помисли си Еди.

– Отговорът и на трите въпроса трябва да е „да“, нали?

Роланд кимна:

– Ако е „да“, ние сме на вашите услуги. Човек може да ни постави задача, сай Калахан, но не може да я отмени. Хората ти... – Роланд кимна към гората. – ...трябва добре да си дадат сметка за това.

– Стрелецо...

– Наричай ме Роланд. Ние сме приятели.

– Добре, Роланд. Чуй ме добре, моля аз. (Защото така говорим ние в Кала.) Тук сме само шестима. Ние не можем да решим. Само Кала може да вземе окончателното решение.

– Демокрация – измърмори Роланд; побутна шапката си назад, въздъхна и потърка челото си.

– Ако обаче и шестимата са съгласни, особено сай Овърхолсър... – Калахан замълча и погледна подозрително Джейк. – Какво? Нещо сбърках ли? Джейк поклати глава и му даде знак да продължи.

– Ако шестимата са съгласни, сделката почти със сигурност е в кърпа вързана.

Еди затвори очи, сякаш се разтапяше от удоволствие:

– Повтори пак, приятелю.

Калахан го изгледа озадачено и тревожно:

– Моля?

– Сделката е в кърпа вързана. Или някой друг израз от твоето време. От нашата страна на голямото ка.

Калахан се замисли, сетне се усмихна:

– Посирам се от кеф. Фиркан до козирката, възшлив от пари, ритам камбаната, умирам от гъдел, таралеж в гащите. Такива неща ли?

Роланд го изгледа озадачено (може би и малко отегчено), но по лицето на Еди Дийн се разля истинско блаженство. Сузана и Джейк се развеселиха и в същото време изпитаха неочаквана носталгия.

– Давай в същия дух, друже – изхриптя Еди и му даде знак да продължава; звучеше, сякаш всеки момент ще заплаче. – Не спирай.

– Може би друг път – отвърна тихо Калахан. – По-късно може да седнем и да се наговорим до насита за познати места и добрия стар жаргон. И бейзбол, ако щеш. Сега времето лети.

– Наистина лети – съгласи се Роланд. – Какво искаш от нас, сай Калахан? Говори по същество, защото ясно ти дадох да разбереш, че ние не сме пътуващи наемници, чиито услуги приятелите ти могат да изпълват, както и когато поискат, поне не както наемат ратаите си.

– Засега само ви моля да изчакате тук, докато ги доведе. С мен са Тян Джафърдс, който е главният виновник да сме тук, и жена му Заля. Също Овърхолсър, който трябва да бъде убеден, че се нуждаем от вас.

– Ние няма да убеждаваме нито него, нито някого друго – натърти Роланд.

– Ясно – побърза да го увери Калахан. – Да, това ми е пределно ясно. Освен това тук са Бен Слайтман и синът му Вени. Бен Младши е необичаен случай. Сестра му почина преди четири години, когато и двамата бяха на десет. Никой няма представа дали сега Бен Младши е близък или само дете. – Той спря рязко. – О, отплеснах се. Извинявайте.

Роланд му махна в знак, че няма нищо.

– Карате ме да се притеснявам, чуйте, моля аз.

– Няма нужда да молиш за нищо, сладурче – увери го Сузана.

Калахан се усмихна:

– Такъв е изразът. В Кала, когато срещнеш някого, се казва: „Как от главата до петите я караш, моля аз?“, а отговорът е: „Чудесно, без ръжда, кажи на боговете, благодарност-сай“. Чували ли сте такова нещо?

Те поклатиха глави. Изразите ясно показваха, че са попаднали на непознато място; място със странен говор и може би още по-странни нрави.

– Проблемът е – продължи Калахан, – че граничните земи страдат от безчинствата на едни същества, наречени Вълците. Те излизат от Тъндърклап веднъж на всяко поколение и отвлечат децата. Има много подробности, но това е основното. Тяг Джафърдс, който този път има опасност да загуби не едно, а две деца, не желае да се примири и подтиква към бунт. Други, като Овърхолсър, са на мнение, че това ще доведе до катастрофа. Със съмишлениците му бяха на път да надделеят, но вашата поява обърна нещата. – Калахан се приведе и продължи загрижено: – Овърхолсър не е лош човек, но е страхливец. Той е най-преуспяващият земеделец в Кала и затова има повече за губене от останалите. Ако обаче го убедим, че можете да прогоните Вълците..., че имаме шансове срещу тях... смятам, че ще се бие.

– Казах ти... – започна Роланд.

– Да, че няма да убеждавате никого. Ясно. Ако обаче ви видят, ако ви чуят и се убедят?...

Роланд вдигна рамене:

– Ако е рекъл Господ, ще има дъжд.

Калахан кимна:

– И в Кала се казва така. Може ли да премина на друга тема, свързана с тази?

Роланд вдигна рамене.

След миг колебание мъжът с белега заговори почти шепнешком.

Еди се наведе и напрегна слух, за да го чува.

– Имам едно нещо, което може би ще поискаш. Нещо, от което може би се нуждаеш. Мисля, че вече те е търсило.

– Какво те кара да мислиш така?

Калахан навлажни устни и изрече една-единствена дума:

– Тодаш.

9.

– И какво? Какво за тодаш!

– Не си ли се пренасял така? – Калахан за момент придоби неуверен вид. – Някой от вас не се ли е пренасял?

– Да предположим, че сме. Какво значение има това за теб и мястото, което наричаш Кала?

Калахан въздъхна. Въпреки че все още беше рано, изглеждаше уморен.

– По-трудно е, отколкото си го представях, много по-трудно. Вие сте много по... как да кажа... по-будни, отколкото очаквах.

– Сигурно си очаквал едри ездачи с празни глави – намеси се ядосано Сузана. – Е, явно си сбъркал, захарче. Може да сме скитници, но не сме ездачи. Нямаме коне.

– Довели сме ви коне.

Роланд не разбираше всичко, обаче последните думи на новодошлия му изясниха нещо. Калахан бе знаел за идването им, беше знаел колко са и че вървят пеша. Част от тази информация можеше да е получил от съгледвачи, ала не всичката. А и тодаш... той знаеше, че някой е бил в тодаш...

– Колкото до празните глави, може да не сме най-умната четворка на планетата, но...

Сузана изведнъж млъкна и присви болезнено очи. Хвана се за корема.

– Съюз? – възкликна тревожно Еди. – Съюз, какво има? Добре ли си?

– Просто газове – отвърна тя и се усмихна.

Усмивката и не изглеждаше никак убедителна за Роланд. Стори му се, че вижда напрежение в очите и.

– Явно съм прекарила с хлебните топчета снощи. – Без да даде възможност на Еди да я разпитва повече, тя се обърна към Калахан: – Продължавай, захарче.

– Добре. Притежавам един предмет с огромна сила. Въпреки че сте

още на много колела от църквата ми в Кала, където го крия, мисля, че той вече е установил контакт с вас. Причиняването на тодаш е само едно от нещата, на които е способен. – Калахан си пое дълбоко въздух и издиша шумно. – Ако се съгласите да ни направите услугата, за която ви моля... защото се надявам да завърши дните си в Кала и там да бъде погребан... ще ви дам и това... това нещо.

– За последен път те предупреждавам да не говориш така – рече Роланд; тонът му беше толкова рязък, че Джейк го изгледа удивено. – Това е обида за мен и моя ка-тет. Наше задължение е да ви помогнем, ако сметнем, че Кала е на страната на Бялото, а онези, които наричате Вълци, са агенти на Мрака, Лъчеунишожители, ако щеш. Ние не приемаме никакви награди за помощта си и ти не бива да ни ги предлагаш. Ако някой от приятелите ти ни говори така, този Тян или Овърхолстър...

Еди понечи да поправи произношението на Роланд, но се отказа – когато Стрелеца се ядосаше, най-добре беше да не се обаждаш.

– ... би било друго. Те са прости селянци и навярно са слушали само легенди, но ти, сай, имаш поне една книга, от която би трябвало да си научил повече. Казах ти, че ще помислим, обаче това не ни прави наемни убийци.

– Добре, добре...

– Колкото до онова, което имаш – повиши глас Роланд, – ти искаш да се отървеш от него, нали? Страх те е от него. Дори да решим да подминем града ти и да не се занимаваме с вас, ти си готов да ни молиш да те отървем от него. Нали!

– Да – призна Калахан. – Истина е, казвам благодарност-сай. Но... просто чух малко от вашия разговор... та разбрах, че искате да се върнете... да преминете, както казват манихейците... и не само на едно, ами на две места... или може би на повече... и в различно време... чух да говорите за насочване на времето като револвер...

По лицето на Джейк се изписа разбиране и страх.

– Коя имаш? – попита. – Не може да е розовата от Меджис, защото Роланд е влизал в нея и не е изпаднал в тодаш. Затова коя имаш?

По бузите на Калахан потекоха сълзи. Той ги избърса машинално и отвърна:

– Никога не съм имал куража да я използвам, но съм я виждал. Почувствал съм силата и. Исус Човека да ми е на помощ, държа Черната тринайсетица под дъските на църквата. И тя се събуди. Разбирате ли ме? – Той ги погледна. – Събуди се. – После закри лицето си с длани.

10.

Божият служител тръгна да извика другарите си, Стрелеца го изпрати с поглед. Стоеше с палци, пъхнати в старите си кърпени дънки и изглеждаше, сякаш може да остане така цяла вечност. След като Калахан се изгуби от погледа му, той се обърна към спътниците си и им махна припряно да се приближат. Те се скупчиха около него, той клекна. Еди и Джейк последваха примера му (така се изравниха със Сузана). Стрелеца заговори отсечено:

– Времето лети, затова кажете честно: искрен или не?

– Искрен – отвърна, без да се замисля Сузана, присви очи и се потърка под едната гърда.

– Искрен – рече Джейк.

– Скрен – каза Ко, макар че никой не го питаше.

– Искрен – съгласи се Еди. – Само че вижте това. Измъкна от огъня един недогорял клон, почисти малък участък от покритата с иглички земя и написа:

Кала Калахан

– Реалност или „Меморекс“ – попита Еди; сетне, след като видя недоумението на Сузана, обясни: – Съвпадение ли е, или означава нещо?

– Кой знае? – отвърна Джейк; всички говореха шепнешком, свели глави над надписа в прахта. – Нещо като деветнайсет е.

– Според мен е съвпадение – рече Сузана. – Не е възможно всичко, което срещаме по пътя си, да е ка, нали? Тъй де, дори не звучат еднакво. Тя отново произнесе двете думи: „Кала“ с ясно, отворено „а“ и „Калахан“, с много по-затворено, звучащо повече като „ъ“.

– „Кала“ в нашия свят идва от испанското „калье“... като много от думите, които помниш от Меджис, Роланд. Означава „улица“ или „площад“, струва ми се... не помня точно, защото съм го учила много отдавна. Ако обаче съм права, тази дума е като представка за името на града – или за няколко селища, какъвто е обичаят в този край. Има логика. Калахан, от друга страна... – Тя вдигна рамене. – Какво име е това? Ирландско? Английско?

– Със сигурност не испанско – отбеляза Джейк. – Само че това деветнайсет...

– Пикая на твоето деветнайсет – срязва го Роланд. – Не е време за гаtankи. Той всеки момент ще се върне с приятелите си, а аз искам да обсъдим един друг въпрос преди това.

– Мислиш ли, че може наистина да притежава Черната

тринайсетица? – попита Джейк.

– Да. Като съдя по случилото се с теб и Еди снощи, мисля, че да. Това нещо е опасно, но ние трябва да го имаме. Боя се, че ако не го вземем, ще попадне у Вълците от Тъндърклап. Няма нужда да обяснявам, че това ще ни навлече само беди. – Роланд изглеждаше много разтревожен. Обърна се към Джейк: – Ти се сепна, когато чу името на богатия фермер. Ти също, Еди, макар че го прикри по-сполучливо.

– Съжалявам – рече момчето. – Забравил съм лицето на...

– Нищо не си забравил. Освен, ако и аз не съм го забравил. Защото лично съм чувал това име, и то наскоро. Само не помня къде. – Роланд замълча, после добави неохотно: – Остарявам.

– В книжарницата – промърмори Джейк.

Взе раницата си и припряно я разкопча. Отвори я, сякаш да се увери, че „Чарли Пуф-паф“ или „Що е то“ са още там.

– В „Ресторант за мисълта «Манхатън»“. Толкова е странно. Веднъж участвах в тази случка, веднъж гледах как ми се случва. Само по себе си това е интересна загадка.

Роланд завъртя осакатената си дясна ръка, за да го подкани да побърза.

– Господин Тауър се представи – продължи хлапето. – После аз направих същото. „Джейк Чеймбърс“, казах, а той вика...

– „Добро ръкостискане, друже“ – намеси се Еди. – Това каза. После отбеляза, че Джейк Чеймбърс звучи като име на герой от роман за Дивия запад.

– „Като оня, дето пристига с гръм и трясък в Блек Форк, Аризона, прочиства града от всички мошеници, а после продължава по пътя си“ – цитира Джейк. – „Нещо като романите на Уейн Д. Овърхолсър, да речем.“ – Той се обърна към Сузана и повтори: – Уейн Д. Овърхолсър. И ако кажеш, че това е съвпадение, Сузана... – По устните му неочаквано се разля широка усмивка. – Можеш да ме целунеш по белия задник.

Сузана се засмя:

– Няма нужда, хлапе. Не вярвам да е съвпадение. А когато се запознаем с този фермер, смятам да го питам какво е бащиното му име. Обзалагам се, че е нещо като Дийнс или Дейни, с пет букви... – Тя отново опипа корема си. – Тези газове! Божке! Какво не бих дала за пакет бонбони „Тъмс“ или дори бутилка... Джейк, какво има?

Джейк бе вдигнал „Чарли Пуф-паф“; беше пребледнял като мъртвец. До него Ко изскимтя тревожно.

Роланд се наведе да погледне и очите му се разшириха:

– Мили Боже!

Еди и Сузана също погледнаха. Заглавието беше същото. Илюстрацията също: локомотив с око вместо фар и усмихната уста на предпазната решетка. Жълтите букви отдолу обаче – „Текст и илюстрации Берил Еванс“ – бяха изчезнали. Името на автора го нямаше.

Джейк обърна книгата. Отзад пишеше: „Чарли Пуф-паф“ и „Маколи Хаус Пъблишърс“, нищо друго.

От гората се чува гласове. Калахан и приятелите му идваха. Калахан от Кала. Калахан от Лот, както се беше нарекъл сам.

– Отвори на титулната страница, сладурче. Бързо. Джейк се подчини. Там също фигурираха само заглавието на книгата и името на издателството.

– Виж на страницата със запазената марка – предложи Еди.

Джейк отвори на нея. Там се съдържаше информацията за авторските права, но това не беше никаква информация:

„Всички права запазени 1936 г.“ Сборът от четирите цифри правеше деветнайсет. Нямаше нищо друго.

ПЕТА ГЛАВА

Овърхолсър

1.

Сузана имаше много възможности за наблюдения през този дълъг и интересен ден. Сутрешното и неразположение бе преминало, отново беше възвърнала равновесието си. Малко преди Калахан и спътниците му да се приближат, Роланд и прошепна:

– Стой близо до мен и не говори, освен, ако не ти кажа. Нека те мислят за моя женичка, ако искат.

При други обстоятелства тя би направила някоя пиперлива забележка, но сега нямаше време за шеги – сериозното му изражение ясно го показваше. Освен това нещо в ролята на малка послушна женичка я привличаше. Всъщност всичко я привличаше. Още като дете се беше забавлявала да играе различни роли. „Това вероятно обяснява всичко, от което се интересуваш, сладурче“ – помисли си.

– Сузана. Чуваш ли?

– Да, не бери грижа, ще те послушам.

– Ако мине, както искам, те ще разберат малко за теб, а ти – много

за тях.

Като чернокожа от средата на двайсети век в Америка (Одета се беше смяла и ръкопляскала на „Невидимият“ на Ралф Елиът, поклащайки се като хипнотизирана) Сузана добре разбираше какво цели той. И щеше да му помогне. Една част от нея – злонравната Дета Уокър – винаги щеше да мрази нахълтването на Роланд в сърцето и ума и, но по принцип тя го уважаваше като последен представител на рода си. Може би дори като герой.

2.

Докато Роланд ги представяше (Сузана бе представена последна, след Джейк и с леко пренебрежение), тя размишляваше колко добре се чувства сега, след като досадните болки от газовете бяха преминали. По дяволите, дори главоболието което я мъчеше повече от седмица – ту в тила, ту в слепоочията, ту непосредствено над лявото око като хронична мигрена, бе изчезнало. Да не говорим за утрините. Всяка сутрин в продължение на около час след ставане и се повръщаше ужасно, краката и се подкосяваха. Никога не повръщаше, но се чувстваше, сякаш всеки момент ще го стори.

Не беше толкова глупава, за да не разпознае симптомите, обаче имаше причини да вярва, че не означават нищо. Надяваше се да не се изложи като приятелката на майка си Джесика, която се бе подула не веднъж, а два пъти. Две лъжливи бременности, пък и в двата случая жената изглеждаше така, все едно ще има близнаци. Дори тризнаци. Разбира се, цикълът на Джесика Бизли спираше и това я караше да вярва, че е бременна. Сузана беше сигурна, че не е заченала, поради една проста причина: все още имаше менструации. За пръв път получи кръвотечение в деня, в който се събудиха на Пътя на Лъча на петдесетина километра от Зеления палат. Оттогава беше получила още една. И двете, разбира се, бяха необичайно тежки, налагаше се да използва много парцали, за да попива тъмната течност. Преди това кръвотеченията и винаги бяха леки, понякога оставяха само по няколко петънца, които майка и наричаше „момински розички“. Сега обаче не се оплакваше, защото преди идването и в този свят менструациите винаги бяха изключително болезнени, понякога до нетърпимост. А след връщането им на Пътя на Лъча не изпитваше мъчителната болка. Ако не бяха подгизналите парцали, които беше закопала, по нищо нямаше да се досети, че цикълът и е дошъл. Може би беше заради чистата вода.

Разбира се, знаеше какъв е проблемът – не беше нужно да си ядрен физик, за да се досетиш, както казваше Еди. Безумните, объркани сънища, които не помнеш, отпадналостта и гаденето сутрин, главоболието, странните газове и коликите означаваха едно: тя искаше дете от него. Повече от всичко на света желаше мъничето на Еди Дийн да расте в корема и.

Не искаше обаче да се подуе в унизителната лъжлива бременност.

„Зарежи това – помисли си, когато Калахан и останалите се приближиха. – Сега трябва да наблюдаваш. Следи за онова, което Роланд, Еди и Джейк ще пропуснат. Така нищо няма да ни убегне.“ Чувстваше, че ще се справи отлично. Наистина, никога не се беше чувствала по-добре.

3.

Калахан вървеше най-отпред. Следваха го двама мъже, единият около трийсетте, другият – два пъти по толкова. По-възрастният имаше пълни бузи, които скоро щяха да провиснат, и дълбоки бръчки от носа до брадичката. „Властни бръчки“ би ги нарекъл баща и (самият Дан Холмс имаше „колекция“ от такива). По-младият носеше орфаномомб-еро, старият – чисто нова бяла шапка „Стетсън“. Като я видя, на Сузана и стана смешно – той приличаше на добрия герой от стар чернобял каубойски филм. Този капак за главата му май не беше никак евтин. Собственикът на шапката по всяка вероятност беше Уейн Овърхолсър. „Големият фермер“ го бе нарекъл Роланд. Онзи, който трябваше да бъде убеден, според Калахан.

„Но не от нас“ – с облекчение си помисли Сузана. Стиснатите устни, изпитателните очи и най-вече дълбоките бръчки (имаше и една дълбоко врязана в челото, точно над очите) подсказваха, че сай Овърхолсър е костелив орех, когато стане дума за убеждаване.

Непосредствено зад тези двама мъже – и по-скоро зад по-младия – вървеше висока красива жена, може би не типична негърка, но с черна кожа почти като на Сузана. Зад нея пристъпваха мъж със строго изражение, очила и фермерски дрехи и момче със сходни черти, с две-три години по-голямо от Джейк. Приликата между двамата беше очевидна; това явно бяха Слайтман Старши и Младши. „Младежът може да е по-голям от Джейк, но има по-мекушав вид“ – помисли си Сузана. Кое то може би не беше недостатък. Джейк бе видял твърде много за възрастта си. Беше направил твърде много.

Овърхолсър погледна оръжията им (Роланд и Еди носеха големи револвери с ръкохватки от сандалово дърво; четирийсет и четири калибровият „Рюгер“ висеше под мишницата на Джейк), после лицето на Роланд. Поздрави го неучтиво, без да допира юмрук до челото си. Дори не загатна поклон.

Дори да се обиди, Роланд не го показва.

– Хайл, Стрелецо – поздрави мъжът, вървящ до Овърхолсър; коленичи, сведе глава и допря юмрук до челото си. – Аз съм Тян Джафърдс, син на Люк. А това е жена ми Заля.

– Тян. Моля. И нека ти и приятелите ти да имате два пъти...

– Аз съм Овърхолсър – прекъсна го рязко мъжът с бялата шапка. – Дошли сме да се срещнем с вас по искане на Калахан и младия Джафърдс. Предлагам да пропуснем официалностите и да говорим по същество, не се обиждайте, моля аз.

– За прошка моля, но нещата не стоят съвсем така – уточни Джафърдс. – Имаше събрание и всички мъже в Кала гласуваха...

Овърхолсър прекъсна и него. Явно такъв му беше стилът. Може би дори не го осъзнаваше.

– Градът, да. Кала. Идвам с най-добро желание да помогна на града и съседите си, но в този сезон наистина имам много работа и...

– Чарю-трий – изрече тихо Роланд.

Сузана знаеше едно по-дълбоко значение на този израз, значение, от което я побиваха тръпки. Очите на Овърхолсър се оживиха и тя започна да се досеща как ще премине денят.

– Реколтата е добра, да, изказвам благодарност.

Калахан гледеше втренчено някъде между дърветата.

Тян Джафърдс и жена му се спогледаха. Слайтман и синът му стояха с безизразни лица.

– Явно ме разбираш – добави Овърхолсър.

– В Гилеад сме заобиколени от стопанства. Аз също имам сеновали и хангари. Да, и остър корен.

Овърхолсър се подсмивва подигравателно. Сякаш искаше да каже: „Знаем се ние с теб, сай. И двамата сме от едно тесто.“

– Откъде си всъщност, сай Роланд?

– Друже, ти май имаш нужда от аудиолог – намеси се Еди.

Овърхолсър го изгледа озадачено:

– Извини ухото ми?

Еди махна, сякаш всичко е ясно, и кимна:

– Точно това имах предвид.

– Не се обаждай, Еди! – срязва го Роланд. – Сай Овърхолсър, мисля, че можем да отделим няколко минути за запознанство и по някое добро пожелание. Защото така правят възпитаните хора, нали? – Замълча за миг, за да подчертае важността на думите си, и добави: – Ако бяхме престъпници, нямаше да е така, но не сме.

Овърхолсър стисна устни и го изгледа заплашително, очаквайки някоя обида. Лицето на Стрелеца остана спокойно.

Фермерът се успокои и представи спътниците си:

– Това са Тян и Заля...

Заля направи реверанс, сякаш носеше дълга рокля, не избелели работни панталони. – ...а зад тях са Бен Слайтман Старши и Бени Младши.

Бащата допря юмрук до челото си и кимна. Синът коленичи с нескрито страхопочитание (главно заради оръжията, помисли си Сузана).

– Стареца вече го знаете – завърши Овърхолсър с пренебрежителен тон, от който сам би се обидил, ако някой го бе представил по този начин.

Сузана предположи, че големите фермери винаги се държат така. Питаше се кога ще осъзнае, че с хора като Роланд това не върви.

– Това са спътниците ми – рече Роланд. – Еди Дийн и Джейк Чеймбърс от Ню Йорк. А това е Сузана.

Махна към нея, без да се обърне. Изражението на Овърхолсър се промени, стана похотливо. Дета Уокър умееше да заличава това изражение от лицата на мъжете. Сузана обаче се усмихна любезно и направи лек реверанс. Беше убедена, че нейният поклон е бил не по-малко грациозен от този на Заля, но все пак имаше известна разлика, когато краката ти са отрязани до коленете. Новодошлите, разбира се, бяха забелязали тази малка липса, но мнението им не я интересуваше. Питаше се как им се струва инвалидната количка, която Еди и беше взел в Топека, след като се бяха отървали от влака Блейн. Бяха ли попадали на подобно нещо?

„Калахан сигурно е виждал – помисли си. – Защото той е от нашата страна. Той...“

– Това скункс ли е? – попита момчето.

– Шът – срязва го Слайтман; изглеждаше потресен, че синът му е проговорил.

– Няма нищо – успокои го Джейк. – Да, скункс. Ко, иди при него.

Посочи към Бен Младши.

Ко изприпка при момчето и го погледна с жълтите си очи.

– Никога не съм виждал питомен – отбеляза Тян. – Слушал съм, разбира се, за тях, но светът много се е променил.

– Може би не чак толкова – каза Роланд и погледна Овърхолсър. – Може би някои стари нрави са се запазили.

– Може ли да го погаля? – обърна се Бен Младши към Джейк. – Да не ме ухапе?

– Можеш. Няма да те ухапе.

Слайтман Младши клекна.

Сузана искрено се надяваше Джейк да не греши. Нямахше да създадат добро впечатление, ако зверчето отхапе носа на Слайтман.

Момчето се засмя:

– Как каза, че му е името на този мушморок?

Преди Джейк да отговори, скунксът изтърси:

– Ко!

Всички се засмяха. Сякаш бяха просто две весели компании, срещнали се случайно на Пътя на Лъча. Дори Овърхолсър се засмя и Сузана си помисли, че сигурно е добър човек, макар и малко мнителен и надут. Не знаеше дали това трябва да я плаши, или да я радва.

4.

– Предпочитам да поговорим насаме, ако ви устройва – каза Овърхолсър.

Двете момчета се бяха отдалечили с Ко. Слайтман Младши питаше Джейк дали зверчето може да брои, както бе чувал за някои от тези животни.

– Не съм съгласен, Уейн – намеси се Джафърдс. – В лагера се разрахме да седнем с тези хора и да им обясним от какво имаме нужда. И после, ако се съгласят да дойдат с нас...

– Нямам нищо против да поговоря насаме със сай Овърхолсър – прекъсна го Роланд. – Защото не е ли той вашият дин? – Преди Джафърдс да възрази (или да отрече), добави: – Направи чай на гостите, Сузана. Еди, ела с нас, ако ти е угодно.

Този израз, нов за останалите, дойде съвсем естествено от устата на Роланд.

Сузана се възхити – ако тя се бе опитала да изрече тези думи, щеше да прозвучи като бездарна актриса.

– В лагера имаме храна – намеси се скромно Заля. – Храна, графа и кафе. Анди...

– Ще хапнем с удоволствие и ще прием кафето ви с радост прие Роланд. – Ала първо пиете с нас чай, моля аз. Ще се забавим само няколко минути, нали, сай?

Овърхолсър кимна. Смущението му бе изчезнало. Изглеждаше спокоен. От другата страна на пътя (близо до мястото, откъдето бе минала жената на име Мия) се чу смехът на момчетата.

Роланд хвана Овърхолсър за ръката и го дръпна настрана. Еди се отдалечи с тях. Джафърдс понечи да тръгне след тях, но Сузана докосна рамото му:

– Недей. Той знае какво прави.

Джафърдс я изгледа подозрително, но остана при нея.

– Може би не е зле да подсиля огъня вместо теб, сай – промълви Слайтман Старши и хвърли загрижен поглед към краката и. – Защото виждам, че почти е изгаснал. – Много мило – отвърна тя.

Засега всичко изглеждаше толкова хубаво. Дори подозрително хубаво. Можеше да им струва живота, но тя се беше научила да вижда известен чар и в опасностите. Нали именно мисълта за нощта ни позволява да оценим светлината?

5.

Тримата мъже спряха на десетина метра от останалите. Овърхолсър говореше през повечето време и ръкомахаше оживено. Държеше се, сякаш Роланд бе случаен минувач, когото е засякъл по пътя, а другарите му са малоумни. Обясни на Стрелеца, че Тян Джафърдс бил глупак (макар и добронамерен), който не разбираше истините в живота. Джафърдс трябвало да бъде обуздан не само за свое добро, ами и в интерес на самата Кала. Увери Роланд, че ако можело да се направи нещо, Овърхолсър, син на Алан, пръв щял да се вдигне. Той никога не бягал от отговорност, но да се опълчват срещу Вълците било лудост. Освен това, добави шепнешком, като говорели за лудост, не трябвало да забравят Стареца. Когато си гледал църквата и свещените ритуали, всичко било наред. В тези неща малко лудост внасяла известна пикантност. Само че това било друга работа. Да, съвсем друга работа.

Роланд го слушаше търпеливо, като кимаше от време на време. Не казваше почти нищо. Накрая Овърхолсър замълча и се вгледа изпитателно в бледите му сини очи.

– Наистина ли си този, за когото се представяш? – попита след кратка пауза. – Каж ми честно, сай.

- Аз съм Роланд от Гилеад.
- От рода на Елд? Така ли?
- По кръв и призвание.
- Само че Гилеад... Гилеад отдавна не съществува.
- Аз съм тук.
- Ще ни избиеш ли, ще причиниш ли гибелта ни? Кажми, моля аз?
- Какво решаваш, сай Овърхолсър? Не по-късно; не след ден, седмица или месец, а в тази минута?

Овърхолсър запази дълго мълчание. Гледаше ту Роланд, ту Еди. Явно не бе свикнал да променя решението си; ако го стореше, би изпитал непоносима болка. От другата страна се чу смехът на момчетата; Ко им беше донесъл нещо, хвърлено от Бени – пръчка, голяма почти колкото скункса.

– Ще ви изслушам – рече накрая. – Само толкова, да ми помогнат боговете, и казвам благодарност.

– С други думи, обясни надълго и нашироко защо това начинание е пълна лудост – разказа по-късно Еди на Сузана, – а накрая направи онава, което Роланд искаше. Беше като магия.

– Понякога Роланд наистина омагьосва – отбеляза тя.

6.

Пратениците от Кала бяха устроили лагера си на полянка на върха на едно възвишение недалеч от пътеката, но малко встрани от Пътя на Лъча – там облаците изглеждаха толкова ниско, сякаш човек можеше да ги докосне. Пътят им през гората бе маркиран с издълбани по дърветата знаци, на места големи колкото човешка длан. Тези хора можеше да са опитни земеделци, но в леса явно се чувстваха като в небрано лозе.

– Може ли да ти помогна с количката, младежо? – предложи Овърхолсър на Еди, когато преодоляваха последната стръмна отсечка.

Сузана усети миризма на печено и се запита кой върши домакинската работа за цялата дружина. Жената бе споменала някой си Анди. Дали беше слуга? Личен прислужник на Овърхолсър? Може би. Несъмнено човек с такава голяма и скъпа шапка можеше да си позволи да има личен слуга.

– Разбира се – отвърна Еди.

Не посмя да добави „моля аз“ („Все още му звучи изкуствено“ – помисли си Сузана), но отстъпи встрани и направи място на Овърхолсър зад инвалидната количка. Фермерът беше едър мъж, склонът – доста

стръмен, и се налагаше да бутна жена, тежаша около шейсет килограма, но дишането му, макар и тежко, остана равномерно.

– Може ли един въпрос, сай Овърхолсър? – попита Еди.

– Разбира се.

– Какво е второто ти име?

Сузана почувства малко по-рязък тласък; отдаде го на изненадата.

– Странен въпрос, младежо. Защо питаш?

– О, чисто любопитство. Опитвам се да гадая бъдещето по средните имена.

„Внимателно, Еди, внимателно“ – помисли си Сузана, но все пак и се стори забавно.

– Тъй ли?

– Да. Знаеш ли, обзалагам се, че средното ти име започва с... – Еди се престори, че пресмята нещо. – ...с буквата Д. Произнесе я „де“, както бе прието в официалния език. – Предполагам, че е късо. Четири букви? Може би пет?

Сузана отново усети по-рязко бутване.

– Дявол те взел, моля аз! – възкликна Овърхолсър. – От къде позна? Кажи!

Еди вдигна рамене:

– С малко изчисления и отгатване. Да си призная, греша почти толкова често, колкото познавам.

– По-често – вметна Сузана.

– Да ти кажа, средното ми име е Дейли – рече Овърхолсър, – макар че сам не знам защо. Останал съм пълен сирак още като дете.

– Моите съболезнования – каза Сузана.

Еди се отдалечи. Вероятно, за да уведоми Джейк, че са познали за средното име: Уейн Дейли Овърхолсър. Деветнайсет букви.

– Този младеж мъдрец ли е, или глупак? – попита я Овърхолсър. – Кажи ми, моля аз, защото сам не мога да разбера.

– По малко и от двете.

– Не ще и дума за този стол обаче. Дяволски умно изобретение.

– Благодарност-сай – отвърна тя и си отдъхна; изразът прозвуча естествено, защото и дойде отвътре.

– Откъде си?

– Отдалеч.

Тази насока на разговора не и харесваше. Роланд трябваше да реши каква част от миналото им да разкаже (или да не разкаже). Той беше техният дин. Освен това, като говори само той, нямаше опасност от

разминаване на версиите им. Тя обаче реши да сподели още малко информация:

– Минахме през едно изтъняване. Идваме от другата страна, където светът е много различен.

Обърна се и го погледна изпитателно. Лицето му беше почервеняло от усилието, но иначе се справяше добре за човек около шейсетте. – Разбираш ли за какво говоря?

– Да – отвърна той, изхрачи се и плю настрани. – Не че ми се е случвало. Никога не се отдалечавам много от фермата. Ние в Кала обаче не сме глупави, да знаеш. „О, да, знам“ – помисли си тя, като гледаше поредния маркировъчен знак; бедното дърво, в чиято кора беше издълбан, надали щеше да преживее зимата.

– Анди ни е разказвал за изтъняванията много, много пъти. Казва, че издавали звук, ама не може да обясни какъв.

– Кой е Анди?

– Скоро ще го видиш, сай. И ти ли си от онзи Кала Йорк като приятелите ти?

– Да – отвърна тя и се наежи.

Заобиколиха едно разкривено дърво. Гората бе оредяла, а миризмата на месо се беше усилила. На месо... и кафе. Стомахът и изкъркори.

– Не може да са стрелци – рече Овърхолсър и кимна към Джейк и Еди. – Ти, разбира се, няма да го признаеш.

– Когато му дойде времето, сами ще прецените.

Той замълча. Количката затрака по каменист терен. Пред тях Ко припкаше между Джейк и Бени Слайтман, които веднага се бяха сприятелили като всички момчета на тяхната възраст. Тя се запита дали е за добро. Защото те бяха много различни. С времето щяха да разберат и това да им донесе разочарование.

– Той ме плаши – заговори Овърхолсър; шепнешком, сякаш на себе си. – Заради очите му, може би. Най-вече очите.

– Ще поискаш ли помощ? – попита Сузана. Въпросът и не прозвуча невинно, както се надяваше, но бурната реакция на Овърхолсър отново я изненада:

– Луда ли си, жено? Разбира се, че не, ако има начин да се избегне. Чуй ме добре! Този младок... – Той посочи Тян Джафърдс, вървящ напред с жена си. – ...той ме обяви за пъзъл. Пред всички изтъкна, че нямам деца на възрастта, на която ги взимат Вълците. За разлика от него, разбери добре. Ама не ме мисли за глупак, дето не може да прецени опасността!

– В никакъв случай – увери го Сузана.

– А той преценява ли я? Съмнявам се. – Овърхолсър говореше като човек, раздвоен между гордостта и страха. – Аз да не би да искам да давам децата на Вълците? Да не би да искам децата да се връщат тъпоумни и да тежат на града? Не! Ама не искам и някой самонадеян глупак да ни погуби! Сузана погледна назад и с изненада си даде сметка, че той очаква нейното одобрение. Очакваше от нея да разбере логиката му и да я приеме. Роланд бе събудил тези съмнения у него, и то без да пророни дума. Само... само го беше погледнал. Тя мярна някакво движение с крайчеца на окото си.

– Мили Боже! – възкликна Еди.

Сузана посегна машинално за оръжието си, но такова нямаше. Обърна се отново напред. Срещу тях бавно и внимателно пристъпваше двуметров метален човек.

Джейк бе стиснал револвера си.

– Спокойно, Джейк! – извика му Роланд.

Металният мъж с бляскави сини очи спря пред тях. Остана напълно неподвижно за няколко секунди, достатъчни Сузана да прочете надписа на гърдите му. „Норт Централ Позитроникс“ отново напомнят за себе си – помисли си. – Да не споменаваме „Ламерк Индъстрис.“

Роботът вдигна сребрилата си ръка и допря юмрук до стоманеното си чело:

– Хайл, Стрелецо от далечни земи. Дълги дни и спокойни нощи.

Роланд вдигна пръсти към челото си:

– Два пъти по толкова за теб, Анди-сай.

– Благодарност-сай.

От вътрешността на машината се чу неразбираемо скърцане. После Анди се наведе към Роланд и сините му очи заблестяха по-силно. Еди посегна към револвера си. Роланд не трепна.

– Опекъл съм вкусно месо, Стрелецо. Много хубави дарове на плодородната земя.

– Благодарност-сай.

– Удоволствието е за мен. – Роботът отново избръмча. – Междувременно искаш ли да научиш хороскопа си?

ШЕСТА ГЛАВА

Наследството на Елд

1.

В два часа десетимата седнаха на така наречения от Роланд „селски обяд“. По-късно той обясни на приятелите си:

– Докато се трудиш сутринта, го очакваш с нетърпение. Когато работиш вечерта, си го спомняш с носталгия.

Еди си помисли, че се шегува, но с Роланд човек никога не знаеше. Той бе лишен от чувство за хумор. Не беше най-богатата гощавка в живота на Еди (пиршеството при старците от Ривър Кросинг още държеше първенство), но след няколко седмици в гората и диетата от войнишки питки (от която успяваха да ходят по голяма нужда най-много по два пъти на седмица и изпражненията им бяха твърди и сухи като на зайци) не беше никак зле. Анди им сервира пържоли с гъбен сос, боб, палачинки със солен пълнеж и печена царевица, твърда, но вкусна. Имаше и кисело зеле, приготвено, както Тяг Джафърдс срамежливо обясни, от жена му. За десерт им поднесоха прекрасен пудинг, наречен „ягодова гондола“. И, разбира се, кафе. Според пресмятанията на Еди четиримата изпиха над три литра. Дори Ко опита малко. Джейк сложи пред него чинийка с тъмната, силна течност. Ко я подуши и каза:

– Каф!

Сетне я излочи бързо и без остатък.

По време на храненето не говориха за нищо съществено („Храна и разговор не се смесват“, бе една от многото малки мъдрости на Роланд), но въпреки това Еди научи много неща от Джафърдс и жена му, най-вече за живота в така наречените „гранични земи“. Еди се надяваше Сузана (седнала до Овърхолсър) и Джейк (при младежа, на когото Еди викаше Бени Хлапето) да научат поне наполовина колкото него. Беше очаквал Роланд да седне до Калахан, но Стареца се уедини. Взе храната си, отмести се встрани от останалите, промърмори някаква молитва, вкуси от храната, но съвсем малко. Дали бе ядосан на Овърхолсър, че му е отнел водещата роля, или просто беше самотник? Трудно бе да се определи при такова кратко познанство, но Еди беше готов да заложи на второто.

Еди се удивляваше най-много от цивилизоваността в тази част на света. В сравнение с тези хора вечно враждуващите Млади и Беловласи

в Луд приличаха на канибали от приключенски роман. Тук имаше пътища, законност и система на управление, напомнящи му градските съвети в Ню Ингълнд. Имаха Заседателна зала и перо, което изглеждаше някакъв символ на властта. Ако искаше да свика съгражданите си на събрание, човек трябваше да им го изпрати. Ако достатъчно хора докоснат перото, когато дойде в дома им, събранието се провежда. В противен случай не се състои. Перото се разнасяше задължително от двама души. Системата не беше много подходяща за Ню Йорк, но тук явно работеше добре.

Имаше поне седемдесет други Кали, разположени в дъга на север и на юг от Кала Брин Стърджис. Кала Брин Локуд на юг и Кала Амита на север също бяха селскостопански селища. И те страдаха от периодичните набези на Вълците. Още по на юг се разполагаха Кала Брин Бауз и Кала Стафъл, там се отглеждаше предимно добитък. Според Джафърдсови и те ставали жертва на Вълците. В Кала Сен Пиндър и Кала Сен Кре на север имало главно ниви и овце.

– Колкото по на север отиваш, толкова по-малки стават стопанствата – обясни Тян. – След това идват земите на снежните зими, поне така съм слушал. Не съм ги виждал, но знам.

– Говори се, че на север ходели с дървени обувки – сподели Заля с лека нотка на завист и сведе очи към износените си кожени цървули.

Жителите на Кала пътували малко, но пътищата в района били хубави и търговията вървяла. Освен това можело да се пътува по Уай, наречена още Голямата река. Тя минавала на юг от Кала Брин Стърджис и течала към Южните морета, или поне така се говореше. Имало миньорски и занаятчийски градчета, също с името Кала (там използвали парни машини и представи си, електричество), дори една Кала, осигуряваща само забавления: хазартни игри, шури, весели екскурзии и...

Тук Тян, който се бе поразпалил, почувства укорителния поглед на Заля и стана – да донесъл гърне боб и чиния кисело зеле за омилостивяване на жена си.

– И така – рече Еди, като начерта дъга в прахта, – това са граничните земи. Кала. Дъга, простираща се на север и юг в продължение на... какво разстояние, Заля?

– Това не е женска работа – отвърна тя; сетне, след като се увери, че мъжът и е още при огъня и оглежда гърнетата, попита: – В колела или в километри?

– Както ти е по-лесно, но предпочитам в километри.

Тя кимна: – Около три хиляди километра натам... – Посочи на

север. – И два пъти по толкова натам... – Махна на юг. Остана за момент с разперени ръце, сетне ги отпусна и отново зае предишната си смирена поза.

– И тези градове... тези Кала... се простират до края на тази ивица?

– Така се говори и търговците постоянно идват и си отиват. На североизток оттук Великата река се разделя на две. Източният ръкав се нарича Девар-тет Уай... Малки Уай. Разбира се, от север идват много повече лодки, защото реката тече от север на юг, ако разбираш.

– Ясно. А на изток? Тя сведе очи и прошепна едва чуто:

– Тъндърклап. Никой не ходи там.

– Защо?

– Там е мрак – отвърна тя със сведени очи, после вдигна ръка към посоката, от която бяха дошли Роланд и приятелите му, към Средния свят, – Там светът свършва. Или поне така се говори. А там... – Посочи на изток и вдигна очи към Еди. – ...е Тъндърклап. Там светът вече е свършил. Ние сме по средата и само искаме да ни оставят на мира.

– Мислиш ли, че ще стане?

– Не – отвърна тя и Еди видя сълзи в очите и.

Скоро след това Еди се извини и се оттегли в гората, за да се усамоти. Когато се изправяше и посягаше към някакви листа, за да се избърше, зад гърба му прозвуча глас:

– Не тези, сай, моля аз. Отровни са. Адски сърби.

Еди подскочи и се обърна рязко; с една ръка стисна смутено гашите си, с другата посегна към кобура, закачен на близкото дърво. Сетне видя кой (или какво) е заговорил и се успокои.

– Анди, не е готско да се промъкваш зад хората, докато кендзат. – Посочи един буен храст. – Ами тези? Какво ще си навлека, ако се избърша с тях?

Последва неразбираемо щракане.

– Какво? – попита с недоумение Еди. – Нещо сбърках ли?

– Не, просто обработвам информацията, сай. „Готско“ – непозната дума. „Промъквам се“ – не съм се промъкнал, а дойдох нормално. „Кендзам“ – вероятно жаргонен глагол за...

– Да, точно за това. Само че слушай, ако не си се промъкнал, как така не съм те чул? Тъй де, пълно е със сухи клонки. Нормално е да пращят, когато човек стъпва по тях.

– Аз не съм човек, сай – отвърна Анди и на Еди му се стори, че долавя известно самодоволство в гласа му.

– Робот, тогава. Как е възможно голям робот като теб да стъпва

толкова безшумно?

– Така съм програмиран. Тези листа са добри, моля аз.

Еди завъртя раздражено очи и откъсна една шепа.

– О, да, програмиран бил. Ясно. Трябваше да се досетя. Благодарност-сай, дълги дни, дрън-дрън ярина и манна небесна.

– Небеса – място, където се отива след смъртта; вид рай. Според Стареца онези, които отидат на небето, седят от дясната страна на Господа Всемогъщ во век и веков.

– Брей! Ами кой седи от лявата му страна? Рекламните агенти на „Тъпънуеър“?

– Сай, не знам. „Тъпънуеър“ е непозната дума за мен. Искаш ли да чуеш хороскопа си?

– Защо не?

Еди се насочи към лагера, като се ориентираше по смеха на момчетата и лая на Ко. Анди тръгна след него. Движеше се безшумно, почти като призрак.

– Кога си роден, сай?

Еди беше подготвен:

– Аз съм Лунна коза. Козел с брада.

– Зимен сняг – буен впряг, зимно момче – диво жребче.

– Див жребец, да, това съм аз. Не съм се къпал от месец, бъди сигурен, че мириша на пръч. Какво друго ти трябва, Анди, старче? Искаш ли да видиш дланта ми или нещо друго?

– Не е необходимо, сай Еди.

Роботът прозвуча весело и Еди си помисли: „Това е моето призвание – да нося радост по света. Дори роботите ме обичат. Това е моето ка.“

– Сега сезон е Пълнозем, благодарност ще речем. Месецът – червен на цвят; Ловджийска луна в Средния свят. Очаква те път, Еди! Дълъг път! Теб и приятелите ти! Още тази нощ ще се върнете в Кала Ню Йорк. Ще се срещнеш с дамата на мрака. И...

Еди се закова на място. Беше достатъчно близо до лагера, за да различи силуетите на останалите.

– Искам да науча нещо повече за това пътуване до Ню Йорк. И не ме будалкай, Анди.

– Ще попаднеш в тодаш, сай Еди! Ти и приятелите ти. Внимавайте. Когато прозвучи каммен – звънът, добре ме чуй, – трябва да свържете умовете си, за да не се загубите.

– Откъде знаеш тези неща, Анди?

– Така съм програмиран. Край на хороскопа, сай. Услугата е безплатна. Сай Калахан, Стареца, казва, че нямам разрешително да правя хороскопи, затова не мога да искам пари.

Това прозвуча на Еди като пълно безумие.

– Сай Калахан е прав. – Роботът тръгна към лагера, но той го спря:
– Почакай малко, Анди, моля аз.

Сам се удиви колко естествено звучат местните изрази от неговата уста.

Анди спря и се обърна.

Еди имаше стотици въпроси за тодаша, но сега го интересуваше нещо по-важно:

– Нали знаеш Вълците?

– О, да. Казах за тях на сай Тяг. Той се ядоса.

На Еди отново му се стори, че долавя самодоволство в гласа му; това го удиви. Как бе възможно робот, макар и оцелял от старото време, да злорадства заради бедите на хората? Как?

„Много бързо забрави влака, сладурче“ – прозвуча в съзнанието му гласът на Сузана. Сетне чу Джейк: „Блейн Влака мамата си трака.“ Накрая си помисли: „Ако смяташ това момче за обикновено панаирджийско чучело, Еди, жестоко грешиш.“

– Разкажи ми за Вълците.

– Какво искаш да знаеш за тях, сай Еди?

– Първо, дали идват тук само за забавление. Само да стъпят на тази земя и да се изпърдят юнашки. За кого работят. Защо отвличат децата. И защо ги връщат затыпели. – Сетне му хрумна един друг въпрос, може би най-логичният. – От колко време идват?

Откъм вътрешността на работа се чу тракане. Този път много дълго, може би цяла минута. Когато Анди заговори, гласът му беше променен. На Еди му напомняше на полицай Боскони в стария му квартал. Бруклин Авеню, това беше районът на Боско Боб. Когато го срещнеш случайно на улицата, Боб го заговаряше като човек – как си, Еди, как е майка ти, как е онзи нехранимайко брат ти, смяташ ли да се включиш в отбора на „Мидълърс“, добре, чао, до скоро в спортната зала, стой далеч от тревата, всичко хубаво. Ако обаче го заподозреше в нещо, Боско Боб ставаше съвсем друг човек. В такива случаи полицай Боскони не се усмихваше, очите му се превръщаха в кубчета лед. Боско Боб никога не беше удрял Еди, но на два пъти – единия точно след подпалването на магазина на Ву Ким – той бе почувствал, че униформеният негодник е готов да го пребие, ако се опита да му върти номера. Не беше

шизофрения – поне не като при Дета/Одета, – но много приличаше. В това тяло живееха двама полицаи Боскони. Добрият Боско Боб. И лошото ченге.

Когато заговори, Анди вече не звучеше като добронамерен, но за-тъпял дядка, който вярва във вестникарските истории за деца, отгледани от алигатори, или че Елвис е още жив и се намира в Буенос Айрес. Този Анди звучеше безстрастно и някак бездушно.

С други думи, като истински робот.

– Кажете ми паролата, сай Еди.

– Моля?

– Парола. Имаш десет секунди. Девет... осем... седем...

Еди се замисли за шпионските филми, които беше гледал.

– Имаш предвид нещо като „Розите в Кайро цъфнаха“, после ти ще кажеш: „Само в градината на госпожа Уилсън“, а пък аз ще отговоря...

– Грешна парола, сай Еди... две... едно... нула.

От вътрешността на Анди се чу неприятно глухо кълтене; като от острие на сатър, разсичащ парче месо и забиващ се в дъската на месаря. Еди се замисли за Старците, които бяха конструирали Анди (а може би дори за хората, живели преди тях, да ги наречем „Дъртаците“). Сигурно не бяха особено приятна компания, ако съдеше по последните им предстали в Луд.

– Имаш право на още един опит – обяви хладният глас; бе много далеч от онзи, с който го беше попитал дали иска да чуе хороскопа си. – Ще опиташ ли, Еди от Ню Йорк?

Еди бързо взе решение: – Не. Достъпът до тази информация май е ограничен.

След няколко изскаквания роботът каза:

– „Ограничен“ – достъпен при определени условия; на разположение само на упълномощени лица; упълномощените получават достъп след въвеждане на личната си парола. – Последва кратка пауза, накрая Анди потвърди: – Да, Еди. Достъпът е ограничен.

– Защо?

Не очакваше отговор, но Анди обясни:

– Параграф деветнайсет.

Еди го удари по стоманения корпус:

– Приятелю, това никак не ме учудва. Параграф деветнайсет, значи.

– Искаш ли да чуеш разширения си хороскоп, сай Еди?

– Предпочитам да пропусна.

– Ами една песен? Например „Сокчето, което пийнах вчера“? Има

много забавни стихчета.

От вътрешността на робота зазвуча металическа мелодия. На Еди перспективата за много забавните стихчета не му се стори особено привлекателна. Той се забърза към лагера.

- Хайде по-добре да го отложим за друг път. Пак ми се допи кафе.
- Да ти е сладко, сай.

Прозвуча малко разочаровано. Като Боско Боб, когато му кажеше, че е прекалено зает, за да играе футбол този сезон.

3.

Роланд седеше на един камък и пиеше кафе. Мълчаливо изслуша Еди и изражението му се промени само веднъж – вдигна леко вежди, когато чу за параграф деветнайсет.

От другата страна на поляната Слайтман Младши бе извадил някаква тръба и правеше с нея удивително здрави сапунени мехури. Ко ги гонеше, спуга няколко със зъби, но накрая явно разбра какво очаква от него момчето и се зае да ги събира в едно светло петно на земята. Купчината от мехури навя на Еди мисли за Магъосническата дъга, за онези опасни стъклени сфери. Калахан наистина ли притежаваше една от тях? Най-опасната?

Анди стоеше зад момчетата в края на поляната, скръстил на гърди си метални ръце. Еди предположи, че чака да раздигне скромната трапеза. „Съвършеният слуга – помисли си. – Готви, чисти, разказва ти за дамата на мрака, която трябва да срещнеш. Само не очаквай да наруши параграф деветнайсет. Поне не без вярната парола.“

– Елате всички – леко повиши глас Роланд. – Време е за разговор. Няма да е дълго, поне за нас, защото вече имахме, преди сай Калахан да ни прекъсне, а думите омръзват, както знаете.

Събраха се и послушно насядаха около него, пратениците от Кала и пътешествениците от далечни светове, на които вероятно предстоеше да изминат още по-дълъг път.

– Първо искам да чуя какво знаете за тези Вълци. Еди ми каза, че Анди отказва да сподели информацията, която има.

– Така е – измърмори Слайтман Старши. – Онези, които са го направили, или потомците им са го програмирали да не проронва и дума по тази тема, макар че винаги ни предупреждава за идването им. Иначе не можеш да му затвориш устата.

Роланд погледна големия фермер на Кала:

– Би ли започнал пръв, сай Овърхолсър?

Тян Джафърдс явно остана разочарован, че не са дали думата първо на него. Слайтман Старши кимна, сякаш Роланд бе направил най-логичния избор. Самият Овърхолсър не започна да се надува, както бе очаквал Еди. Той сведе очи и замълча, докато събере мислите си. Възцари се такава тишина, че Еди ясно чу чегъртането, когато фермерът се почеса по брадясалото лице. Накрая Овърхолсър въздъхна и вдигна очи към Роланд:

– Благодарност-сай. Трябва да призная, че не очаквах да срещна хора като вас. – Обърна се към Тян: – Добре направи, като ни доведе тук, Тян Джафърдс. Имахме нужда от тази среща и аз казвам благодарност-сай.

– Не съм ви довел аз – възрази Джафърдс. – Стареца ни доведе.

Овърхолсър кимна на Калахан, той също му кимна в отговор. Стареца прокара ръка по белега на челото си – сякаш да покаже, че не той, а Господ ги е довел. Може да беше така, но не Господ и Исус щяха да вадят горещите кестени от огъня, а Роланд от Гилеад.

Роланд чакаше мълчаливо, с учтиво изражение.

Накрая Овърхолсър заговори. Продължи петнайсетина минути, бавно, но по същество. Основното бяха близнаците. Жителите на Кала бяха осъзнали, че в другите краища на света раждането на две или повече бебета едновременно е по-скоро изключение, отколкото правило. В района на Великия полукръг обаче сами деца като Джафърдсовия Арон бяха рядкост. Голяма рядкост.

Преди близо сто и двайсет години (или може би сто и петдесет; невъзможно бе да се определи точно) се появили Вълците. Идвали приблизително на едно поколение, тоест веднъж на двайсетина години.

На Еди му се искаше да попита Овърхолсър и Слайтман как е възможно Старците да са засекретили информацията за Вълците в Анди, след като бяха измрели много по-отдавна, но запази мълчание. Задаването на въпроси, на които никой не може да отговори, беше чиста загуба на време. Все пак беше интересно. Интересно бе да се замислят кога за последно някой (или нещо) беше програмирал Анди Вестоносеца (многофункционален).

И защо.

Овърхолсър разказа, че Вълците отвличали по едно дете от всяка двойка близнаци на възраст между три и четиринайсет години и ги закарвали в Тъндърклап. (По време на този разказ Слайтман Старши прегърна сина си.) Там децата оставали сравнително за кратко, между

четири и осем седмици. После повечето се връщали. Онези, които оставали завинаги в Страната на мрака, вероятно не издържали зловещите ритуали, унищожавачи мозъка на останалите.

Завърналите се били пълни идиоти. Петгодишните например били способни само да пелтечат несвързано и да сочат онова, което искат. Налагало се отново да сложат пелените, забравени преди две-три години, и ги носели до десет-дванайсетгодишна възраст.

– Тази празноглавка Тия още се напикава поне веднъж седмично, веднъж на месец омацва гащите – измърмори Джафърдс.

– Истина казва – съгласи се мрачно Овърхолсър. – Собственият ми брат, Уеланд, беше същата работа до самата си смърт. И, разбира се, трябва някой постоянно да ги следи, защото, ако напипат някоя вкусотия, могат да плюскат до пръсване. Кой пази твоята, Тян?

– Братовчед ми – обади се Заля, преди съпругът и да отговори. – Хедон и Хеда също помагат. Вече са на такава възраст...

Тя рязко замълча и изкриви уста. Еди я разбираше. Да, Хедон и Хеда бяха достатъчно големи. Следващата година единият от тях още щеше да помага. Другият обаче...

Ако бъдело взето на десетгодишна възраст, детето все още било в състояние да произнася откъслечни думи и кратки изрази, но нищо повече. При най-големите било най-зле, защото те живеели с някаква представа за онова, което им е причинено. За онова, което им е отнето. Такива деца често плачели или се измъквали сами от къщи и дълго и тъжно гледали на изток. Сякаш виждали бедните си мозъци на хоризонта, реещи се като птици в небето. Някои от тях дори се самоубивали. (При тези думи на Овърхолсър Калахан се прекръсти.) Тъпоумните оставали с физика и поведение на деца до шестнайсетата си година. Тогава изведнъж израствали като млади великани.

– Не можете да си го представите, ако не сте го видели – каза Тян, свел поглед към изтлелия огън. – Нямате представа какво страдание им причинява това. Знаете ли как плаче бебето, когато му растат зъби?

– Да – отвърна Сузана.

Тян кимна:

– При тях всичко расте.

– Истина е – съгласи се Овърхолсър. – В продължение на шестнайсет или осемнайсет месеца брат ми само спеше, ядеше, плачеше и растеше. Спомням си, че плачеше дори насън. Ставах от леглото и се приближавах до неговото. От тялото и крайниците му се чуваше леко шумолене. Звукът от растящите му кости, истина ви казвам.

Еди си представи ужасната картина. Бе слушал всякакви приказки за великани, но никога не си беше представял какво е сам да си такъв. „При тях всичко расте“ – бе казал Тяг; Еди потрепери.

– Това продължава година и половина, не повече, но се чудя колко ли им се струва на тях, върнатите у дома с мозъци като на пилета.

– Безкрайно – обади се Сузана; беше бледа като платно. – Сигурно им се струва безкрайно.

– Шумоленето от растящите кости... – промърмори Овърхолсър. – Главоболието от растящия череп...

– Залман пища девет дни без прекъсване – намеси се Заля. Гласът и бе равен, но на лицето и се бе изписал ужас. – Скулите му опъваха кожата. Ставаше пред очите ми. Челото му се разширяваше, а ако доближиш ухо до главата му, долавяш прашене. Като от клони под тежестта на ледени висулки. Девет дни пища. Девет дни. Сутрин, обяд, посред нощ. Безспир. От очите му шуртяха сълзи. Молихме се на всички богове да пресипне, да онемее, но не стана, благодарност-сай. Ако имавме пистолет, сигурно щяхме да го застреляме, за да прекратим мъките му. Баща ми дори бе готов да го заколи като прасе, но точно тогава той млъкна. Костите му продължиха да растат, но черепът му беше спрял, слава на всички богове и Исус Човека.

Тя кимна към Калахан, който отвърна със същото и вдигна ръка. Заля се обърна отново към Роланд и приятелите му:

– Сега имам пет деца. Арон е в безопасност, благодарност-сай, но Хедон и Хеда са на десет точно каквито ги взимат. Лиман и Лия са на пет, но това е достатъчно за Вълците. Само на пет... Тя закри лицето си с ръце и замълча.

4.

Овърхолсър продължи разказа си. След края на растежа някои тъпоумни можели да работят. Други – мнозинството – не били в състояние да изпълняват дори такива прости задачи като плевене и копаене. Повечето просто седели на стълбището пред магазина на Тук или се мотаели като мухи без глави – огромни безмозъчни туловища, – понякога се хилели и бръщолевели нечленоразделно, понякога просто зяпали небето.

Не се съвкуплявали, слава на боговете. Макар че не всички достигали огромни размери и интелектуалните им способности се различавали в известна степен, по едно били абсолютно еднакви – връщали се напълно импотентни.

– Моля за прошка за цинизма – извини се Овърхолсър, – но след като се върна, брат ми не можеше да го вдигне дори за да се изпикае. Заля? Ти виждала ли си брат ти да е имал... нали знаеш какво...

Тя поклати глава.

– На колко години си бил, когато са дошли, сай Овърхолсър? – попита Роланд.

– Първия път ли имаш предвид? С Уеланд бяхме на девет.

Фермерът заговори по-бързо, сякаш рецитираше нещо назубрено, но Еди не вярваше случаят да е такъв. Овърхолсър бе неоспорим авторитет в Кала Брин Стърджис. Навярно не беше леко да си спомни онова отдавна отминало време, когато е бил дете, малко, безсилно и уплашено.

– Мама и татко се опитали да ни скрият в мазето. Така поне са ми разказвали. Нямам никакви спомени оттогава. Предполагам, че нарочно съм ги изтрил от паметта си. Да, много е вероятно. Някои си спомнят повече от други, но в общи линии историята е една: отвличат един от близнаците, после го връщат. Върнатият е пълен идиот, понякога способен да работи, но напълно безполезен от кръста надолу. После... когато навършат трийсет...

Когато навършели трийсет години, тъпоумните внезапно остарявали. Побелявали и напълно оплешивявали. Очите им помътнявали. Яките им мускули (като на Тия Джафърдс и Залман Хуник сега) атрофирали. Понякога умирали тихо в съня си. Понякога получавали язви по кожата, но най-често в корема или в главата. В мозъка. Всички умирали много преди обичайната възраст. При някои смъртта идвала като внезапния растеж в юношеството: с нетърпими болки. Еди се запита колко от тези идиоти, умиращи от нещо, подобно на рак, биват удушавани или просто приспивани със силни медикаменти от близките си. Не се престраши да зададе този въпрос, но предполагаше, че са доста. Хората от Кала, освободили езиците и спомените си, навярно можеха да разказват много, но Роланд не им позволи:

– Сега разкажете за Вълците, моля аз. Колко от тях идват?

– Четирийсет – отвърна Джафърдс.

– В цяла Кала ли? – намеси се Слайтман Старши. – Не, повече. – Обърна се към Тян едва ли не виновно: – Когато дойдоха последния път, ти си бил на не повече от девет. Аз бях на двайсет и няколко. Четирийсет в града може би, но в околните ферми дойдоха още. Бих казал по-скоро шейсет, Роланд-сай, дори осемдесет.

Роланд погледна Овърхолсър и вдигна вежди.

– Оттогава са минали двайсет и три години – отвърна той, – но мисля, че са били шейсетина.

– Наричате ги Вълци, но какви са всъщност? Хора ли са? Или нещо друго?

Овърхолсър, Слайтман, Тян и Заля се спогледаха – за миг Еди почувства как споделят общ кеф, почти ги чуваше. Почувства се самотен и отритнат, както се чувства човек, когато види влюбени да се целуват на улицата, прегърнати, впили погледи един в друг, опиянени. Е, нямаше причина за това, нали? Той имаше своя ка-тет, своя кеф. Да не говорим, че имаше и жена.

Междувременно Роланд нетърпеливо кършеше пръсти, сякаш искаше да каже: „Хайде, хайде, да не губим време.“

– Не се знае какво са – отвърна Овърхолсър. – Приличат на хора, но носят маски.

– Маски на вълци ли? – попита Сузана.

– Да, на вълци, сиви като конете им.

– Със сиви коне ли идват? – сепна се Роланд.

Настъпи кратко мълчание и Еди отново почувства това усещане за кеф и ка-тет, на свързани умове чрез нещо, наподобяващо телепатия.

– Дявол го взел! – възкликна Овърхолсър, сякаш казваше: „И още как; не ме обиждай с такива глупави въпроси.“ – Сиви коне. Носят сиви панталони, които приличат на кожа. Черни обувки с големи остри стоманени шпори. Зелени наметала с качулки. И маски. Знаем, че са маски, защото сме намирали изоставени. Приличат на метални, но гният като месо, дяволски бързо.

– Аха.

Овърхолсър го изгледа, наклонил леко глава като че питаше: „Абе ти малоумен ли си, или просто бавноразвиващ се?“

Слайтман се намеси:

– Конете им са бързи като вятъра. Някои носят по едно дете пред седлото и едно отзад.

– Наистина?

Слайтман кимна:

– На боговете благодарност. – Видя, че Калахан се прекръства, и добави: – Моля за прошка, Старче.

Калахан вдигна рамене:

– Живели сте на тази земя, преди да дойда. Можете да призовавате боговете колкото си искате, само знайте, че не вярвам в тях.

– И идват от Тъндърклап – уточни Роланд, без да му обръща

внимание.

– Да. Намира се в тази посока на стотина колела. – Овърхолсър посочи на югоизток. – Ще го видите, защото ще излезем от гората на последните възвишения преди Полукръга. Оттам се разкрива гледка към цялата Източна равнина и мрака зад нея, като буреносен облак на хоризонта. Говори се, че в древни времена там имало планини. – Като Скалистите планини в Небраска – възкликна Джейк.

Овърхолсър го изгледа озадачено:

– Моля, Джейк-сой?

– Нищо.

Джейк се усмихна смутено. Междувременно Еди обърна внимание на обръщението, което бе използвал Овърхолсър. Не сай, а сой. Поредната странност.

– Чували сме за Тъндърклап – обясни Роланд. Безизразният му глас бе смразяващ; Еди почувства ръката на Сузана върху своята.

– Там живеят вампири, духове и тахини, така се говори – обади се Заля с треперещ глас. – Разбира се, това са стари сказания...

– Това е самата истина – заяви Калахан; гласът му бе рязък, но Еди долови страх. – Наистина има вампири, навярно и други подобни. Тъндърклап е леговището им. Може да поговорим повече за това друг път, Стрелецо, ако ти е угодно. Сега само ме чуите, моля аз. От вампири разбирам много. Не знам дали Вълците отнасят децата на Кала при тях, по-скоро не, но вампири със сигурност съществуват.

– Защо говориш така, сякаш не вярвам? – попита Роланд.

Калахан сведе поглед:

– Защото мнозина се съмняват. Самият аз навремето. Много се съмнявах и... – Гласът му изневери; той се изкашля и добави шепнешком: – ...и това доведе до моето падение.

Роланд мълчеше, обгърнал с ръце свитите си кокалести колене. Сетне се обърна към Овърхолсър:

– По кое време през денонощието се появяват?

– Когато отвлякоха Уеланд, брат ми, беше призори. Малко след закуска. Спомням си, защото Уеланд попита мама дали може да вземе чашата си в мазето. Последния път обаче... когато взеха сестрата на Тя и брата на Заля, и много други...

– Загубих две племеннички и един племенник – вметна Слайтман Старши.

– Беше скоро след обедната камбана. Знаем в кой ден ще се появят, защото Анди ни го казва, само това. После чуваме тътена от копитата на

конете им на изток и виждаме прашния облак от приближаването им...

– Значи знаете кога идват. Разбирате го по три начина: от Анди, от тътена и от праха.

Овърхолсър разбра намека на Роланд и се изчерви като рак:

– Те са въоръжени, Роланд. С пушки, револвери, гранати и други оръжия. Страшни оръжия от Старците. Огнепръчки, които убиват с докосване, летящи метални дискове убийци, наречени стършели или прехващачи. Пръчките овъгляват кожата и спират сърцето... електрически са може би, а може би...

Еди чу следващата дума на Овърхолсър като „ант-НОМНИ“. Отначало си помисли, че фермерът има предвид „анатомия“. После се досети, че вероятно иска да каже „атомни“.

– Надушат ли те, прехващачите те преследват, колкото и да си бърз – намеси се синът на Слайтман. – Дори да бягаш на зигзаг, не можеш да се измъкнеш. Нали, тате?

– Дявол го взел! После изкарват остриета и почват да се въртят толкова бързо, че не можеш да ги видиш. И накълцват хората на кайма.

– Със сиви коне – размишляваше на глас Роланд. – Всичките в един цвят. Какво друго?

Нищо; изглежда, им бяха разказали всичко. Вълците идваха от изток в деня, предсказан от Анди, и в продължение на един ужасен час – може би и по-дълго – Кала гърмеше от тропота на сивите коне и писъците на отчаяни родители. Имаха зелени наметала. Маски, които приличаха на метални, но се разлагаха на слънцето като месо. Отвличаха децата. Понякога пропускаха някоя двойка близнаци, което показваше, че не са безпогрешни в търсенето. Все пак бяха дяволски добри в издирването, размишляваше Еди, защото, ако децата бяха преместени (както често се случваше) или скрити някъде в къщата (както ставаше почти винаги), Вълците ги откриваха, и то бързо. Дори под купчини остър корен и в копи сено. Ако някой се опиташе да им попречи, го застрелваха, изпепеляваха го с огнените пръчки (лазери или нещо подобно) или го насичаха на парчета с прехващачите. Когато се опита да си представи последната сцена, Еди си спомни кървавия филм, на който веднъж го беше завлякъл Хенри. „Призрака“. В стария „Маджестик“. На пресечката на „Бруклин“ и „Марки“. Както винаги, киното миришеше на урина, пуканки и бутилки вино, продавани в хартиени кесии. Понякога на седалките имате заложен карфици. Пълна мизерия – и все пак, обикновено посред нощ, когато не можеше да заспи, той си представяше лукса, на който се беше радвал този някога реномниран салон. Тогава плачеше

като дете за майка си.

Вълците отвличаха децата и тътенът от конете им заглъхваше в далечината. Това беше краят.

– Не, не може да бъде – възкликна Джейк. – Те трябва да ги върнат, нали?

– Не – отвърна Овърхолсър. – Тъпоумните се връщат с влака, истина ви казвам. Накачулени на вагоните... Какво? Какво има?

Джейк беше пребледнял и го гледаше със зинала уста.

– Наскоро имаме лошо преживяване на един влак – обясни Сузана. – Тези влакове, които връщат децата ви, да не са еднорелсови?

Не бяха. Овърхолсър, Джафърдсови и Слайтманови нямаха никаква представа какво е еднорелсов влак. (Калахан, който като дете бе ходил в „Дисниленд“, знаеше.) Влаковете, с които се връщаха децата, се теглели от класически стари локомотиви (за щастие никой от тях не се казваше Чарли), без машинист и с по два вагона-платформи. Децата стояли скупчени отгоре. При пристигането си обикновено плачели от страх (също от слънчевите изгаряния, защото времето на запад от Тъндъркляп било винаги ясно и горещо), били омазани с храна и собствените си засъхнали изпражнения и ужасно обезводнени. На линията нямало гара, но Овърхолсър предполагаше, че преди векове е имало. След свалянето на децата късите влакове били измъквани от релсите с конска тяга. На Еди му хрумна, че могат да пресметнат колко пъти са идвали Вълците, като преброят старите локомотиви – също както възрастта на дърветата се пресмята по годишните пръстени.

– Колко време пътуват? – попита Роланд. – Можете ли да прецените по състоянието им, когато дойдат?

Овърхолсър се спогледа със Слайтман, сетне със Заля и Тян:

– Два дни? Може би три? Те вдигнаха рамене и кимнаха.

– Два-три дни – обърна се той към Роланд. – Достатъчно, за да изгорят от слънцето и да изядат повечето от храната, която им оставят...

– Или да се омажат с нея – изръмжа Слайтман.

– ...но не прекалено дълго, та да умрат от жажда. Ако се надяваш да изчислиш по това разстоянието, на което ги закарват, пожелавам ти дълги дни и късмет с гатанката, защото никой не знае с каква скорост се движат влаковете през равнината. Идват толкова бавно, че може да тръгват просто от другия бряг на реката, но това нищо не означава.

– Не, нищо – съгласи се Роланд; замисли се. – Значи остават двайсет и седем дни, така ли?

– Вече двайсет и шест – уточни тихо Калахан.

– Още нещо, Роланд – каза Овърхолсър.

Говореше учтиво, но и леко високомерно.

На Еди му се прииска да го удари. Никога не беше харесвал прекалено важните хора.

Роланд вдигна въпросително вежди.

– Още не сме казали „да“ – напомни Овърхолсър и погледна Слайтман Старши, който кимна и виновно занарежда:

– Още не сме сигурни, че си такъв, за какъвто се представяш. Вкъщи нямаме книги да се образуваме. В чифлика също няма (аз съм главен пастир на Айзенхарт) – освен книгите за отглеждане на добитък. Като дете обаче съм слушал сказанията за Гилеад, стрелците и Артур Елд... за Джерико Хил и други такива приказки... но никога не съм чувал за стрелец без два пръста, за чернокожа жена или за момче, което още не се бръсне.

Синът му се сепна и се сви смутено. Слайтман също изглеждаше засрамен, но добави:

– Ако думите ми те обиждат, крещя за прошка, наистина...

– Истина е, истина е – измърмори Овърхолсър.

Еди си помисли, че ако бузите му потреперят още малко, няма да се сдържи и ще го фрасне.

– ...но каквото и да е решението ни, то ще има дълбоки последици. Трябва да разберете. Ако сгрешим, това може да погуби цялото градче и всички нас.

– Не мога да повярвам! – възкликна възмутено Тян Джафърдс. – Нима подозирате, че са мошеници? Богове, човече, само го погледни Не виждаш ли...

Жена му го стисна за ръката, толкова силно, че по мургавата му кожа останаха бели следи от пръстите и. Тя я погледна и стисна зъби.

В далечината изграчи гарван, ръждивче му отговори с писклив глас. После настъпи тишина. Един по един всички се обърнаха към Роланд от Гилеад в очакване на отговора му.

5.

Винаги ставаше така и вече му беше дотегнало. Молеха за помощ, но искаха гаранции. Цял куп свидетели, ако можеше. Искаха избавление без риск, просто да заспят и да се събудят свободни.

Роланд се поклящаше бавно напред-назад, обгърнал коленете си с ръце. Сетне кимна и вдигна глава:

– Джейк. Ела.

Джейк погледна Бени, новия си приятел; изправи се и отиде при Роланд. Ко го последва по петите, както винаги.

– Анди.

– Сай?

– Донеси ми четири чинии. – Когато Анди изпълни нареждането му, Роланд се обърна към Овърхолсър: – Ще загубите няколко съда. Стрелците винаги оставят доста счупено след себе си. Такъв е животът.

– Роланд, не е нужно...

– Тихо сега – срязва го Роланд и макар че думите му прозвучаха едва чуто, Овърхолсър млъкна начаса. – Вие разказахте вашата история, сега чуйте нашата.

Силуетът на Анди засенчи Стрелеца. Роланд вдигна чиниите, още неизмити и блестящи от мазнина. Обърна се към Джейк, който се бе променил до неузнаваемост. Досега, седнал между Бени и Ко, той не се беше различавал от всяко друго дванайсетгодишно момче – усмихнато и безгрижно. Сега лицето му бе съвършено сериозно, с изражение на възрастен. Сините му очи бяха станали като очите на Роланд. Той стискаше решително револвера на баща си. Спусъкът бе блокиран с къса скоба и Джейк го освободи с едно движение, без дори да поглежда.

– Покажи какво можеш, Джейк, син на Елмър.

Роланд очакваше Еди или Сузана да се намесят, но те не сториха нищо. Погледна ги. Лицата им бяха сериозни и напрегнати.

Джейк заговори хладно и уверено:

– Аз не се прицелвам с ръката си. Който се цели с ръката си, е забравил лицето на баща си. Аз се прицелвам с окото си. Не стрелям с ръката си...

– Не разбирам какво общо... – започна Овърхолсър.

– Млъквай – вдигна показалец Сузана.

Джейк сякаш не го беше чул. Гледаше втренчено Роланд. Държеше дясната си ръката с разперени пръсти върху гърдите си.

– Който стреля с ръката си, е забравил лицето на баща си. Аз стрелям с ума си. Не убивам с револвера си. Който убива с револвера си, е забравил лицето на баща си. – Замълча, пое си дълбоко въздух и продължи: – Аз убивам със сърцето си.

– Убий това – викна Роланд и хвърли чиниите.

Те се завъртяха и се разделиха във въздуха, черни силуети на фона на бялото небе.

Ръката на Джейк, онази, която държеше на сърцето си, сякаш

изчезна. Той мълниеносно измъкна револвера от кобура и натисна спусъка още преди Роланд да отпусне десница. Чиниите се пръснаха сякаш едновременно. Парченцата се посипаха като дъжд. Няколко паднаха в огъня и вдигнаха облак пепел и искри. Едно-две издрънчаха върху стоманената глава на Анди.

Роланд рязко вдигна ръце. Еди и Сузана последваха примера му, ръцете им сякаш се превърнаха в мъгла. Хората от Кала Брин Стърджис се свиха, уплашени от гърмежите и мълниеносната стрелба.

– Вижте ни, моля аз – заговори Роланд и разпери ръце.

Еди и Сузана сториха същото. Еди беше уловил три парченца от чиния. Сузана бе хванала пет (беше порязала единия си пръст). Роланд имаше цяла дузина в шепата си. Изглеждаха достатъчно за сглобяването на цяла чиния. Шестимата жители на Кала ги съзерцаваха с удивление. Бени Хлапето притискаше ушите си; сега бавно свали ръце. Гледаше Джейк, сякаш виждаше призрак или ангел небесен.

– Боже милостиви... – възкликна Калахан. – Прилича на номер от стар каубойски филм.

– Не е номер, не си и помисляй – рече Роланд. – Това е наследство на Елд. Ние сме от този ан-тет, кеф и ка, както сами се уверихте. Истински стрелци. Сега ще ви кажа какво ще направим. – Той потърси с поглед Овърхолсър. – Ето какво ще направим, защото ние сами взимаме решенията. Мисля, че няма да нарушим спокойствието ви твърде много. Ако все пак го нарушим...

Роланд вдигна рамене. Сякаш искаше да каже: „Няма какво да се направи.“ Хвърли парченцата от чинии на земята и изтупа ръце.

– Ако това бяха Вълците, вече щяха да са не шейсет, а петдесет и шест. Четирима щяха да лежат мъртви тук, преди да сте си поели въздух. Убити от това момче, както го наричате. – Обърна се към Джейк. – Ние умеем да стреляме.

– Момчето стреля невероятно, истина е – обади се Слайтман Старши. – Обаче Вълците не са глинени чинии.

– За теб, сай, може би. Но не и за нас. Когато боят започне, ние избиваме всичко, що се движи. Нали затова сте дошли при нас?

– Ами ако не ги лови куршум? – попита Овърхолсър. – Ако не могат да бъдат застреляни?

– Защо си губим времето, което и без това лети? Вие знаете, че могат да бъдат убити, иначе нямаше да дойдете. Не съм ви питал, защото отговорът е очевиден.

Овърхолсър отново се изчерви като доमत:

– Крещя за прошка.

Бени продължаваше да гледа втренчено Джейк и Роланд изпита съжаление. Двете момчета можеха все още да поддържат някакво приятелство, но случилото се току-що коренно бе променило отношенията им, беше ги лишило от обичайния момчешки кеф. Жалко, защото Джейк не беше призван за стрелец, той бе още дете. Почти на възрастта, на която самият Роланд трябваше да доказва мъжествеността си. Детството му скоро щеше да приключи. Жалко.

– Слушайте и добре ме чуйте – продължи Роланд. – Сега ще отидем в нашия лагер, за да вземем вещите си и да се посъветваме. Утре ще дойдем в града и ще се настаним у един от вас...

– Елате в „Седем мили“ – покани го Овърхолсър. – Ще ви приемем, благодарност-сай.

– Домът ни е много по-малък – рече Тян, – но със Заля...

– С радост ще ви приютим – намеси се жена му и се изчерви силно от Овърхолсър. – Истина казвам.

– Ти имаш къща и църква, нали, сай Калахан? – каза Роланд.

Калахан се усмихна:

– Да, слава на Бога.

– За първата си нощ в Кала Брин Стърджис можем да останем при теб. Нали няма проблем?

– Разбира се, добре сте дошли.

– Можеш да ни покажеш църквата си. Да ни запознаеш с тайните и.

– С удоволствие – отвърна Калахан, без да му трепне окото.

– След това – усмихна се Роланд – ще приемем гостоприемството на останалите жители на града.

– Няма да търсите дълго, гарантирам ви – увери го Тян.

Овърхолсър и Слайтман кимнаха в съгласие.

– Ако храната, която току-що ядохме, е знак за това, не се съмнявам. Благодарност, сай Джафърдс; благодарност на всички. В продължение на седмица ще обиколим целия град, за да разучим. Ще си набележим удобни места, ще говорим с хората и те ще говорят с нас. Вие, които сте тук, ще ни помагате, нали?

Калахан кимна:

– Не мога да говоря от името на манихейците, но съм сигурен, че останалите с готовност ще споделят всичко, което знаят за Вълците. Господ и Исус Човека са ми свидетели. Хората от Полукръга се боят до смърт от тази напаст. С радост ще ни помогнат.

– Манихейците също ще говорят с мен – уверено заяви Роланд. –

Разговарял съм с тях и преди. – Нека ентузиазмът на Стареца не те заблуждава, Роланд – предупреди Овърхолсър, вдигнал масивните си ръце. – В града има и други, които трябва да бъдат убедени... – Вон Айзенхарт например – намеси се Слайтман.

– Да, и Ибън Тук. Само магазинът носи неговото име, но той притежава също странноприемницата и гостилницата... както и половината от градския обор... и дял в повечето малки ферми в околността. А като заговорихме за дребни собственици, да не забравяме Бъки Хавиер. Той не е най-имотният сред тях, но само защото отстъпи половината си собственост на сестра си, когато тя се омъжи. – Овърхолсър се наведе напред с оживено лице, готов да сподели най-пикантните клюки на градчето. – Роберта Хавиер, сестрата на Бъки, е голяма късметлийка. При последното идване на Вълците двамата с брат и бяха на една годинка. Така се измъкнаха.

– Братът близък на Бъки обаче беше отвлечен – намеси се Слайтман. – Були умря преди четири години. От болестта. Оттогава Бъки се грижи като майка за двамата по-малки. Трябва да говорите с него. Той има само шестстотин декара, но е голям твърдоглавец.

„Те все още не разбират“ – помисли си Роланд, после каза:

– Благодаря. Засега преди всичко ще гледаме и ще слушаме. Ние сме стрелци, не войници. Мислим различно, действваме различно. Може да поискаме петима души да дойдат с нас. Може би и по-малко, двама или трима. Имаме обаче нужда от помощ, за да се подготвим.

– Защо? – попита Бени.

Роланд се усмихна:

– Още не мога да кажа, синко. Първо трябва да видя как стоят нещата в Кала. В такива случаи изненадата е най-силното оръжие, а за подготвянето на хубава изненада обикновено са нужни много хора.

– Най-голяма изненада за Вълците ще е, ако изобщо се вдигнем – отбеляза Тян.

– Ами ако решите, че нямаме шанс? – попита Овърхолсър. – Кажете ми, моля аз.

– Тогава ще ви благодарим за гостоприемството и ще си заминем, защото имаме свои дела по Пътя на Лъча. – Лицата на Тян и Заля посърнаха за миг, затова Роланд добави:

– Но не вярвам да стане така.

– Стига събранието да одобри – уточни Овърхолсър.

Роланд се подвоуми. Тук можеше да им съобщи горчивата истина. Ако тези хора наистина си мислеха, че един тет от стрелци може да бъде

нает от шепа селяни, явно не разбираха света, в който живееха. Но има-ше ли значение? В крайна сметка щяха да преживеят тази случка и тя да остане далечен спомен. Или пък не. Може би задачата му в Кала Брин Стърджис щеше да е последният подвиг в живота му. И в живота на приятелите му. Може би щяха да паднат мъртви някъде на изток от гра-да, леш за угощение на гарваните и ръждивчетата. Ка щеше да покаже.

Новите им познайници ги наблюдаваха изпитателно.

Роланд се изправи, болката в бедрото го накара да присвие очи. Еди, Сузана и Джейк също станаха.

– Добра беше срещата ни – каза Роланд. – Колкото до онова, което предстои, ако даде Господ, ще има дъжд.

– Амин – обади се Калахан.

СЕДМА ГЛАВА

Тодаш

1.

– Сиви коне значи – измърмори Еди.

– Да.

– Петдесет-шейсет, всички със сиви коне.

– Да, така казаха.

– Не ти ли се струва малко странно?

– Не.

– Наистина ли?

– Петдесет-шейсет коня все с един цвят? Бих казал, че е странно.

– В тази Кала също се отглеждат коне.

– Да.

– Довели са и за нас.

Еди никога не се беше качвал на седло и се радваше, че това „удолствие“ засега се отлага, но не го сподели с останалите.

– Да, оставили са ги от другата страна на хълма.

– Сигурен ли си?

– Подуших ги. Сигурно роботът се грижи за тях.

– Защо не им прави впечатление, че нападателите яздят все еднакви коне?

– Защото не са в състояние да мислят разумно. Прекалено ги е страх.

Еди си заподсвирква фалшиво, после пак измърмори:

– Сиви коне.

Спогледаха се и се засмяха. Еди обожаваше, когато Роланд се смее. Гласът му бе грозен като крясъците на огромните черни птици, които наричаше ръждивчета... но за него беше приятен. Може би, защото Стрелеца се смееше твърде рядко.

Нощта приближаваше. Облаците бяха изтънели и на места се показваше синьо небе. Овърхолсър и хората им се бяха прибрали в лагера си. Сузана и Джейк бяха отишли да съберат малко хлебни топчета. След обилния обяд не им се ядеше нищо тежко. Еди седеше на един паднал клон и дялкаше нещо. Роланд бе разглобил оръжията върху парче еленска кожа. Смазваше всички части и проверяваше цевите, сетне пак ги сглобяваше.

– Ти им даде да разберат, че всичко е в техни ръце – отбеляза Еди, – но те явно не вдяват. Защо не им го наби в главите?

– Щяха да се уплашат още повече. В Гилеад имахме такава поговорка: „Не мисли за злото, докато не го срещнеш.“

– Аха. В Бруклин имаше друга: „Лайното и с рози да го засипеш, пак вони.“

Еди вдигна фигурката, която дялкаше. Щеше да стане истински шедевър, помисли си Роланд. Отново се запита доколко приятелят му познава жената, с която си лягаше всяка нощ. Жените.

– Ако решиш, че можем да им помогнем, ще трябва да го сторим. Това е наследството на Елд, нали?

– Да.

– И ако не успеем да ги убедим да се вдигнат на оръжие, ще се оправяме сами.

– О, това не ме тревожи особено.

Роланд държеше чинийка с блестящо машинно масло, сякаш бе пълна със светлина. Потопи в нея ъгълчето на кадифено парцалче и се зае да чисти рюгера на Джейк.

– Тяг Джафърдс със сигурност ще се вдигне. Вероятно има неколцина съмишленици, които ще го направят независимо от решението на събранието. Жена му също.

– Какво ще стане с децата им, ако загинат? Имат пет. Подозирам, че се грижат и за някой старец.

Роланд вдигна рамене. Преди няколко месеца Еди погрешно бе взел този жест и каменното му лице за безразличие. Сега знаеше, че не е това. Роланд беше пристрастен към правилата и традициите, както той –

към хероина.

– Ами ако ние загинем? – попита Еди. – Няма ли последната ти мисъл да е нещо от рода на „Какъв глупак бях да проваля мисията си заради тези нещастници“?

– Ако не останем верни на призванието си, никога няма да стигнем до Кулата. Не ми казвай, че не го съзнаваш.

Еди го съзнаваше. Изпитваше и друго – жажда за кръв. Копнееше за нова битка. Изпитваше непреодолимо желание неколцина от тези Вълци да кацнат на мушката му. Нямаше смисъл да се заблуждава – искаше да вземе няколко скалпа. Или вълчи маски.

– Какво те тревожи, Еди? Искам да го обсъдим като мъже, на четири очи. – Стрелеца се усмихна леко. – Кажй, моля аз.

– Толкова ли си личи?

Роланд вдигна рамене, но не каза нищо.

Еди се замисли. Въпросът беше сериозен. Изпълваше го със смущение и отчаяние, почти както задачата за издълкването на ключа, с който трябваше да отворят на Джейк Чеймбърс вратата към техния свят. Само че тогава духът на големия му брат му беше нашепвал, че винаги е бил непрокопсаник и винаги ще си остане такъв. Сега въпросът на Роланд бе необятен. Защото всичко го тревожеше, нищо не му се струваше на мястото си. Нищо. А може би „не на мястото си“ не беше правилният израз. Защото всъщност нещата му се струваха прекалено подредени, прекалено съвършени...

– Ъррр – изръмжа Еди и заскуба косата си. – Не знам как да го кажа.

– Кажй първото, което ти дойде наум. Не се колебай.

– Деветнайсет. Целият проблем е в това деветнайсет.

Той се просна по гръб на меката горска земя и зарита бясно като истерично дете. „Може би убийството на неколцина Вълци ще сложи всичко в ред – помисли си. – Може би това ще е достатъчно.“

2.

Роланд отброи една минута, преди да попита:

– Сега по-добре ли си?

Еди отново седна.

– Да.

Роланд кимна и леко се усмихна:

– Кажй сега. Ако не можеш, няма проблем, но е хубаво да кажеш

болката си, Еди. Аз уважавам чувствата ти. Давай, слушам те.

Истина беше. Отначало Стрелеца се отнасяше към Еди със смесица от предпазливост и презрение, защото виждаше в него само слабости. Уважението дойде постепенно. Отначало в кабинета на Балазар, когато Еди се беше сражавал гол. Много малко мъже биха го сторили. Роланд започна да съзира у него много черти на Кътбърт. После, на влака, Еди бе проявил удивителна находчивост, на която Роланд можеше само да се възхищава, но не и да постигне. Еди Дийн притежаваше странното и понякога дразнещо чувство за хумор на Кътбърт Алгууд, а също и дълбоката интуиция на Алан Джоунс. В крайна сметка обаче бе коренно различен и от двамата приятели на Роланд. Понякога беше слаб и затворен, но притежаваше голям кураж и по-добрата сестра на куража, която Стрелеца наричаше „сърце“.

Сега Роланд се стараяше да събуди интуицията му.

– Добре – рече Еди, – ще ти кажа. Не ме прекъсвай. Не ми задавай въпроси. Само слушай.

Роланд кимна. Надяваше се Сузана и Джейк да се забавят още малко.

– Гледам небето, там, където облаците се разкъсват. И виждам числото деветнайсет, изписано в синьо.

Роланд вдигна поглед. И наистина – числото беше там. Той също го видя. Видя обаче и един облак с формата на костенурка и друга дупка в изтъняващите облаци, напомняща вагон.

– Поглеждам дърветата и виждам деветнайсет. В огъня – също. Срецам имена с по деветнайсет букви. Но само това, нищо повече. – Еди говореше бързо, втренчил се в очите на Роланд. – Има обаче и още нещо. Свързано е с тодаш. Знаем, че според вас всичко, което изпитвам, ми напомня за наркотиците, и може би сте прави, но, Роланд, състояние то на тодаш наистина е като наркотично опиянение.

Еди винаги му говореше, сякаш Роланд никога през живота си не беше опитвал нещо по-силно от графа, но това бе твърде далеч от истината. Може би трябваше да му го напомни някой път, но не сега.

– Самото пребиваване тук, в твоя свят, е като тодаш. Защото... о, как да го обясня?... Роланд, всичко тук е реално, но всъщност не е.

На Стрелеца му се прииска да напомни на Еди, че това тук вече не е неговият свят – за него градът Луд бе край на Средния свят и начало на всички мистерии, които се криеха отвъд, – но запази тези мисли за себе си.

Еди загреба шепя пръст и иглички; на земята останаха пет бразди

от пръстите му.

– Реално е, мога да го докосна и да го помириша. – Той вдигна игличките към устата си и прокара език по тях. – Мога да го вкуся. И в същото време всичко това е нереално като деветнайсетицата, която виждам в огъня, или като онзи облак, приличащ на костенурка. Разбираш ли ме?

– Разбирам те много добре – измърмори Роланд.

– Хората са истински. Ти... Сузана... Джейк... онзи човек, който грабна Джейк, Гашър... Овърхолсър и Слайтман. Само че начинът, по който разни неща от моя свят се появяват тук... това вече не е реално. Не е логично, далеч е от здравия разум, но не това имам предвид. То просто не е реално. Откъде се е взела песента „Хей, Джуд“ тук? Ами онзи киборг мечок, Шардик – откъде ми беше познато името му? Всички глупости от „Магьосника от Оз“, Роланд – всичко се случи с нас, но в същото време съм убеден, че не е било реално. Прилича ми на тодаш. На деветнайсет. Ами онова, което се случи в Зеления палат? Сега се скитаме из гората като Хензел и Гретел. Има път. Ядем хлебни топчета. Цивилизацията е изчезнала. Всичко се разпада. Ти сам ни го каза. Видяхме го в Луд. Само че знаеш ли какво? Не е вярно! Ха-ха, всичко е една голяма глупост, някой си прави майтап!

Еди се изсмя рязко. Прозвуча зловещо и налудничаво. Отметна косата от челото си и по кожата му останаха черни следи от пръстта.

– Безумието е, че тук, на края на света, попадаме на град като от исторически роман. Цивилизован. Културен. Населен с хора, които ти се струват познати. Може би не ти харесват...

Овърхолсър е наистина труден за понасяне. Но имам чувството, че ги познавам.

Еди бе прав и за това. Роланд дори не беше видял Кала Брин Стърджис, но тя вече му напомняше за Меджис. В известно отношение това изглеждаше разбираемо – земеделските селища по света си приличат – но, от друга страна, го тревожеше. Дяволски го тревожеше. Сомбрерото на Слайтман например. Възможно ли беше тук, на хиляди километри от Меджис, хората да носят подобни шапки? Вероятно да. Но възможно ли бе сомбрерото на Слайтман толкова да напомня на Роланд шапката на Мигел, стареца от Меджис? Дали беше само въображение?

„Колкото до това, Еди казва, че съм лишен от такава“ – помисли.

– Този град има проблем като от детска приказка – продължи Еди. – И жителите му извикват отряд филмови герои, – които да ги спасят от приказните злодеи. Знаем, че е реалност – ще умират хора, ще се лее

кръв, ще има писъци и плач, но в същото време всичко ми прилича на лош филмов сценарий.

– А Ню Йорк? – попита Роланд. – Как ти се стори?

– Същото. След като Джейк си тръгна с „Чарли Пуф-паф“ и книгата с гатанките, на рафта останаха деветнайсет книги... и после, не щеш ли, се появява не друг, а Балазар. Този задник!

– Ехо, полека! – бодро се провикна Сузана зад тях. – Без цинизми, момчета.

Скутът и бе пълен с хлебни топчета; Джейк буташе инвалидната количка. Изглеждаха весели и щастливи. Роланд предположи, че отчасти се дължи на обилната храна.

– Напуска ли те понякога това чувство за нереалност? – попита Роланд.

– Не е точно чувство за нереалност, Роланд. Просто...

– Да не умуваме точно какво е. То понякога изчезва. Нали?

– Да. Когато съм с нея.

Той се приближи до Сузана. Наведе се и я целуна. Роланд ги наблюдаваше загрижено.

3.

Свечеряваше се. Те седяха около тлеещия огън. Бързо бяха утолили глада си с хлебните топчета. Роланд размишляваше върху нещо, казано от Слайтман, може би малко по-задълбочено от необходимото. Накрая се отказа да умува и рече:

– Тази нощ някои от нас, или дори всички, може да се озоват в Ню Йорк.

– Надявам се и аз да съм в този списък – отбеляза Сузана.

– Ка ще реши. Важното е да не се разделяме. Ако някой се прехвърли сам, най-логично е да си ти, Еди..., ако само един премине, да остане на място, докато чуе камбаните.

– Каммен – уточни Еди. – Така ги нарече Анди.

– Разбрахте ли?

Те кимнаха, но по израженията им личеше, че са решили да постъпят както намерят за добре в зависимост от ситуацията. Така и трябваше. Все пак бяха стрелци.

Той се изсмя кратко, за своя собствена изненада.

– Кое е смешното? – попита Джейк.

– Просто се замислих, че когато човек живее дълго, среща странни

спътници.

– Ако имаш предвид нас, искам да ти кажа, Роланд, че и ти не си от най-нормалните – изръмжа Еди.

– Сигурно. Ако двама, трима или всички преминем – когато чуем звъна, трябва да се хванем за ръце и да не се пускаме.

– Анди каза да съсредоточим мислите си един към друг. Така няма да се загубим.

За изненада на всички Сузана запя. Песента и напомни на Роланд за марш.

– „Деца, когато чуете кларинета... Деца, когато чуете флейта! Деца, когато чуете дайрета... На колене пред идола паднете!“

– Какво е това?

– Трудова песен. Прадедите ми сигурно са я пели, докато са събирали памука на белите господари. Времената се менят. – Тя се усмихна. – За пръв път я чух в Гринидж Вилидж през 1962. От един бял блусар на име Дейв ван Ронк.

– Обзалагам се, че и Арон Дипно е бил там – възкликна Джейк. – По дяволите, обзалагам се, че е седял на съседната маса.

– Защо мислиш така, сладък? – изненада се Сузана.

– Защото е чул Калвин Тауър да казва, че Дипно киснел във Вилидж от... кога каза, Джейк? – намеси се Еди.

– Не във Вилидж, а на улица „Блийкър“. Господин Тауър и господин Дипно киснели на „Блийкър“ още преди Боб Дилан да изсвири първото си до на „Хонер“ – а. Това сигурно е някаква хармоника.

– Да и макар че не съм готов да се закълна, бих заложил доста на това, което казва Джейк. Твърде е вероятно Дипно да е бил там. Дори не бих се изненадал, ако Джек Андолини е стоял на бара. Защото точно така се нареждат нещата в Страната на деветнайсетицата.

– Както и да е. Онези, които прекосят, в никакъв случай не бива да се разделят – настоя Роланд.

– Не вярвам да се пренеса – отбеляза Джейк.

– Защо? – изненада се Стрелеца.

– Защото никога няма да мога да заспя. Прекалено съм възбуден.

Накрая обаче всички заспаха.

4.

Той знае, че е сън, предизвикан от случайната забележка на Слайтман, но не може да се измъкне от него. „Винаги търси задната врата“ –

обичаше да казва Корт, но засега Роланд не вижда такава. „Слушал съм за Джерико Хил и други такива приказки“ – бе рекъл главният пастир на Айзенхарт, само че за Роланд Джерико Хил не беше никаква приказка. Той бе ходил там. Беше станал свидетел на гибелта им. На сриването на един цял свят.

Жегата го смазва; слънцето като че е решило да стои вечно в зенита си. Под тях се простира наклонено поле, пълно със сивочерни каменни лица, очукани статуи на отдавна мъртви хора. Войниците на Грисъм напредват неумолимо, а Роланд и последните оцелели се изтеглят нагоре, като не престават да стрелят. Гърмежите не спират, куршумите свистят над главите им като жадни за кръв комари. Джейми Декъри е убит от снайперист, може би от самия Грисъм или от зоркия му син. За Алан краят бе далеч по-лош: той беше застрелян през нощта от двамата си най-добри приятели, глупава грешка и ужасна смърт. Няма да получат помощ. Войската на Демълет попадна на засада при Римрокс и хората му бяха изклани, а когато Алан се върна в полунощ, за да им съобщи вестта, Роланд и Кътбърт... гърмежите на револверите им... и после Алан ги извика по име...

Стигат върха и вече няма накъде. На изток зад тях се спускат отвесните скали към Соления океан – който на осемстотин километра на юг носи името Чисто море. На запад са хълмът на каменните лица и озверелите мъже на Грисъм. Роланд и другарите му са избили стотици, но има още две хиляди. Две хиляди мъже с боядисани в синьо лица, с огнестрелни оръжия – срещу десетина. Толкова са останали на върха на Джерико Хил под палещото слънце. Джейми е мъртъв, Алан е мъртъв – стабилният, надежден Алан, който можеше да избяга, но предпочете да остане, Кътбърт е прострелян. Колко пъти? Пет? Шест? Ризата му е прогизнала от кръв. Половината му лице е почервеняло; окоето му е безжизнено. Той още стиска рога на Роланд, онзи, с който според легендите е свирил Артур Елд. Не би го дал за нищо на света.

– Защото аз свиря по-добре от теб – казва на Роланд и се засмива. – Можеш да си го вземеш, когато издъхна. Внимавай да не го забравиш, Роланд, защото е твой по право.

Кътбърт Алгууд, който нахълта в Меджис с череп от врана на седлото.

– Това е съгледвачът ни – бе извикал и взе да му говори, сякаш беше жив.

Такъв си беше и понякога влудяваше Роланд с глупостите си. Сега, под палещото слънце, той пристъпя несигурно, полуослепял, стиснал

Рога на Елд, револверът му дими, той умира..., но продължава да се смее. О, богове, смее се!

– Роланд! Предадоха ни! Врагът ни превъзхожда стократно! Притиснати сме! Защо не минем в атака?

Роланд осъзнава, че е прав. Ако мисията им в търсене на Тъмната кула наистина е изправена пред провал тук, на Джерико Хил – предадени от собствените си другари и преследвани от тези варвари от войската на Джон Фарсън, – нека покажат всичко, на което са способни.

– Да! – кресва той. – Много добре. Бойци от замъка, при мен! Стрелци, при мен! При мен, заповядвам ви!

– Ако искаш стрелци, Роланд, аз съм тук. Ние сме последните.

Роланд го поглежда, сетне го прегръща под палещото слънце. Чувства как животът на другаря му изтлява, а той все се смее. Бърт не спира да се смее.

– Добре – изхрипява Роланд и оглежда неколцината си оцелели бойци. – Ще атакуваме. И никаква милост!

– Никаква милост – повтаря Кътбърт.

– Няма да приемаме, дори да се предават или да предлагат примирие.

– В никакъв случай! Дори всичките две хиляди да хвърлят оръжие.

– Свири с проклетия рог!

Кътбърт вдига рога към окървавените си устни и го надува с все сила – надува го за последен път, защото когато рогът пада от ръката му след няколко минути, Роланд ще го остави да лежи завинаги в прахта. В скръбта си и жаждата за мъст той ще забрави напълно за Рога на Елд.

– А сега, приятели мои – хайл!

– Хайл! – изкрещават последните му оцелели другари.

Това е техният край, краят на Гилеад, краят на всичко, но вече не го е грижа. Обхваща го бяс, влудяващ бяс. „За последен път – мисли си. – Така да бъде.“

– След мен! – изкрещява Роланд от Гилеад. – Напред! За Кулата!

– За Кулата! – приглася му Кътбърт; вдига рога и револвера.

– Никаква милост! – рещи Роланд. – НИКАКВА МИЛОСТ!

Втурват се срещу боядисаната в синьо орда. Дватамата с Кътбърт са най-отпред. Когато преминават първите сивочерни каменни лица, сред свистящите куршуми и стрели, проехтява звън. Неописуемо хубава мелодия; красотата и сякаш го разкъсва.

„Не сега – помисля си. – Не сега, о, богове... оставете ме да довърша започнатото. Оставете ме да свърша заедно с приятеля си и веднъж:

завинаги да намеря покой.“

Посяга към ръката на Кътбърт. За миг усеща докосването на окървавените му пръсти... сетне те изчезват. Или по-скоро Роланд изчезва от бойното поле. Започва да пропада, обгръща го мрак, падането му е безкрайно, музиката звучи, камнен звучи („Звучи като хавайска песен, нали?“), Джерико Хил го няма, Рогът на Елд е изчезнал, наоколо е само мрак и в него светят червени букви, достатъчно големи, за да ги прочете. Пише...

5.

Пишеше „НЕ ПРЕМИНАВАЙ“. Въпреки това много хора пресичаха улицата. Оглеждаха се бързо за коли и претичваха. Един мъж пресече въпреки приближаващото с голяма скорост такси. Таксито свърна рязко встрани и наду клаксон. Мъжът му изкрещя гневно и размаха среден пръст. Роланд се досещаше, че този жест не означава „дълги дни и спокойни нощи“.

В Ню Йорк беше нощ и макар че бе пълно с хора, нямаше никого от ка-тета. Роланд най-малко бе очаквал този развой на нещата – единственият преминал в другия свят да е той. Не Еди, а той. Къде, в името на боговете, да отиде? И какво да прави, когато стигне там?

„Помни собствения си съвет – рече си. – Ако някой премине сам, да остане на място.“

Означаваше ли това изобщо да не мърда от ъгъла на Второ Авеню и Петдесет и четвърта улица и да гледа безучастно как светещият надпис на светофара се сменя от червеното „НЕ ПРЕМИНАВАЙ“ на зеленото „ПРЕМИНИ“ и обратно?

Докато размишляваше над това, зад гърба му прозвуча радостен и почти истеричен вик:

– Роланд! Сладкишче! Обърни се и ме виж!

Роланд се обърна. Знаеше кого ще види, но въпреки това се усмихна. Споменът от Джерико Хил бе ужасен, но каква гледка го очакваше тук – Сузана Дийн тичаше към него, разперила ръце, от очите и бликаха сълзи на радост.

– Краката ми! – крещеше колкото и глас държи. – Краката ми! Отново са цели! О, Роланд, сладурче, слава на Исус, КРАКАТА МИ СА ЦЕЛИ!

6.

Тя се хвърли в обятията му и го разцелува горещо, като повтаряше:

– Краката ми, о, Роланд, виж, мога да ходя, мога да тичам. Краката ми отново са цели, слава на Бога и всички светии, краката ми са цели.

– Нека ти носят огромна радост, сърце мое – рече той бавно.

Още използваше официалностите, характерни за Кала, но след известно време в Ню Йорк вероятно и той щеше да псува и да размахва среден пръст след такситата.

„Аз обаче винаги съм бил чудак – помисли си. – Дори не мога да казвам «аспирин».“ Тя хвана ръката му и я допря до прасеца си:

– Чувстваш ли? Нали не си въобразявам?

Роланд се засмя:

– Нали сама дотича? Да, Сузана, истина е. – Докосна и другия и крак. – Два крака, цели-целенички. – Намръщи се. – Трябва обаче да ти намерим обувки.

– Защо? Това е сън. Нали?

Усмивката му бавно помръкна.

– Не е ли сън? Наистина ли?

– Изпаднали сме в тодаш. Ние наистина сме тук. Ако си отрежеш крака, Мия, утре, когато се събудим край лагерния огън, ще си с един отрязан крак.

Другото име сякаш само се изплъзна от устата му. Той застана нащрек, любопитен да види реакцията и. Ако тя забележи, щеше да и се извини и да и каже, че преди да изпадне в тодаш, е сънувал някаква стара позната (макар че освен Сюзан Делгадо в живота му бе имало само още една жена, заслужаваща да си я спомня, и името и не беше Мия). Тя обаче не забеляза и това не го изненада.

„Защото се е готвила за поредния лов – като Мия, – но музиката я е прекъснала. И за разлика от Сузана Мия има крака. Тя се гощава на богатата трапеза в голяма зала, разговаря с приятелките си, не е ходила в «Морхаус» или «Мор и хаос»... и има крака. Значи тази тук е едновременно и двете, макар че не го съзнава.“

Обнадежди се, че няма да срещнат Еди. Той можеше да долови разликата, макар че самата Сузана не я забелязваше. Това щеше да е лошо. Ако имаше право на три желания като в приказка, Роланд щеше да използва и трите за изпълняването само на едно: да приключат задачата си в Кала Брин Стърджис, преди бременността на Сузана (бременността на Мия) да проличи. Трудно щеше да се справи с двата проблема

едновременно. Може би дори беше невъзможно.

Тя бе впила в него големи, питащи очи. Не защото я бе нарекъл с друго име, а защото искаше да знае какво ще правят сега.

– Това е твоят град – рече той. – Искам да видя книжарницата и запустелия парцел. И розата. Можеш ли да ги намериш?

– Ами – измърмори тя и се огледа, – това е моят град, но Второ Авеню изобщо не изглежда, както когато Дета ходеше да краде от „Мейсис“.

– Значи не можеш да намериш книжарницата и парцела, така ли?

Роланд прозвуча разочаровано, но не отчаяно. Сигурно имаше начин да ги открият. Винаги имаше...

– О, няма проблем – отвърна тя. – Улиците са същите. Ню Йорк е като мрежа; авенютата са винаги в една посока, а улиците са перпендикулярни на тях. Фасулска работа. Хайде.

Светофарът се беше сменил на „НЕ ПРЕМИНАВАЙ“, но Сузана се огледа, хвана Роланд за ръката и двамата пресякоха Петдесет и четвърта улица. Сузана крачеше уверено, въпреки че беше боса. Разстоянията между преките бяха малки, но имаше много екзотични магазинчета и Роланд все се заляпваше. Макар че не внимаваше къде върви, никой не се блъсна в тях. Той се заслуша в тропането на тежките си обувки, хвърли поглед на сянката си.

„Почти реални – помисли си. – Ако силата, която ни прехвърли, беше по-могъща, щяхме да сме съвсем реални.“

Даде си сметка, че ако Калахан бе прав за предмета, скрит под църквата му, силата можеше да е по-могъща. С приближаването им до града и до източника и...

Сузана го дръпна за ръката. Роланд спря.

– С краката ти ли става нещо?

– Не – отвърна тя и той забеляза, че е уплашена. – Защо е толкова тъмно!

– Защото е нощ.

Тя нервно разтърси ръката му:

– Знам, не съм сляпа. Ти не... не го ли чувстваш!

Роланд си даде сметка, че е права. Защото нощта на Второ Авеню не беше тъмна. Той още не можеше да разбере защо хората в Ню Йорк хабят толкова разточително неща, които в Гилеад бяха редки и изключително скъпи. Хартия, вода, рафиниран нефт, изкуствена светлина. Последната беше навсякъде. Тя струеше от витрините на магазините (макар че повечето бяха затворени), от един павилион за сандвичи и

най-вече от странните оранжеви електрически лампи, които сякаш окъпваха всичко в светлина. Сузана обаче беше права. Въпреки оранжевите лампи той имаше чувството, че всичко тъне в черен мрак. Това го накара да си спомни думите на Еди преди известно време: „Всичко е станало деветнайсет.“

Невидимият мрак обаче нямаше нищо общо с деветнайсет. За да разбере какво всъщност става, трябваше да извади шест. За пръв път Роланд наистина повярва на Калахан.

– Черната тринайсетица.

– Какво?

– Тя ни е прехвърлила, тя ни е изпратила в тодаш, нея чувстваме сега. Не е същото като прехвърлянето с грейпфрута, но е нещо подобно.

– Усещането е отвратително – прошепна Сузана.

– Така е. Черната тринайсетица вероятно е най-ужасната реликва от времето на Елд. Сигурен съм, че е по-древна и от Магьосническата дъга...

– Роланд! Здравсти, Роланд! Сюз!

Те вдигнаха погледи. Забравил предишните си мисли, Роланд изпита огромно облекчение, като видя не само Еди, а и Джейк и Ко. Еди им махаше. Сузана му отвърна въодушевено. Роланд я сграбчи за ръката, преди да се затича, защото тя явно точно това се канеше да направи.

– Внимавай с краката – предупреди я. – Да не хванеш някоя инфекция.

Тръгнаха с бърза крачка. Еди и Джейк се затичаха насреща им. Пешеходците се отдръпваха от пътя им, без да ги погледнат, без дори да прекъсват разговорите си. Едно момченце на не повече от три годинки щъкаше несигурно край майка си. Жената не ги забеляза, но когато Еди и Джейк минаваха покрай тях, детето ококори очи и дори протегна ръчички да пипне подтичващия след тях Ко.

Еди пръв ги достигна. Спря пред Сузана и се втренчи удивено в нея.

– Е? Какво мислиш, сладурче? – попита тя нервно, като жена, която се е появила пред съпруга си с екстравагантна нова прическа.

– Това определено е подобрение. Не са ти нужни крака, за да те обичам, но са наистина прекрасни. Боже мили, сега си с два пръста по-висока от мен.

Сузана се засмя. Ко подуши глезените и, които не познаваше, и също се засмя, макар че звучеше по-скоро като лай.

– Харесва краката ти, Сюз – рече Джейк.

Този странен комплимент я разсмя отново. Момчето не забеляза; вече се беше обърнало към Роланд:

– Искаш ли да видиш книжарницата?

– Има ли какво да се гледа?

Джейк посърна:

– Всъщност не много. Затворено е.

– Ако има време, преди да ни върнат, искам да видя парцела. И розата.

– Болят ли те? – обърна се Еди към Сузана; гледаше я изпитателно.

– Идеално ги чувствам. Идеално.

– Изглеждаш променена.

– Нищо чудно!

Тя затанцува весело. Възбудата и компенсираше изгубената грация. Някаква жена с костюм и дипломатическо куфарче в ръка вървеше устремено срещу тях. В последния момент се отклони рязко.

– Как няма да съм променена? Нали имам крака!

– Също като в песничката – отбеляза Еди.

– Каква песничка?

– Няма значение.

Той я притисна в прегръдките си, но Роланд ясно виждаше недоуменето в очите му. „Може би все пак ще се откаже“ – помисли си.

Еди наистина се отказа от повече въпроси. Целуна жена си по устните и се обърна към Роланд:

– Значи искаш да видиш знаменития парцел и още по-знаменитата роза, а? Е, аз също. Води ни, Джейк.

7.

Джейк ги поведе по Второ Авеню. Спря за кратко, за да надникне в „Ресторант за мисълта «Манхатън»“. В този магазин обаче не се разхищаваше електричество и не се виждаше почти нищо. Роланд се беше надявал да зърне менюто с книгите, но го нямаше. Джейк прочете мислите му и обясни:

– Сигурно го сменят всеки ден.

– Сигурно.

Роланд остана втрещен в мрака на магазина още няколко секунди. Виждаше само тъмните етажерки, няколко маси и плота, който Джейк бе споменал – където старците пиеха кафето си и играеха тукашната версия на „Замъци“. Не се виждаше нищо интересно, но той почувства

нещо, дори през стъклото: отчаяние и скръб. Ако беше миризма, замисли се Роланд, щеше да е киснала и леко застояла. Миризмата на провала. На несбъднати мечти. Това правеше собственика идеална мишена за хора като Енрико Балазар „Ил Роче“.

– Видя ли достатъчно? – попита Еди.

– Да. Да вървим.

8.

За Роланд разходката по Второ Авеню от Петдесет и четвърта до Четирийсет и шеста улица бе като посещение на непозната страна, в чието съществуване досега не е бил съвсем убеден. „За Джейк сигурно е още по-странно“ – помисли си. Просякът, който бе поискал от момчето четвърт долар, го нямаше, но ресторантът „При Пуф-паф“ стоеше – на ъгъла на Второ и Петдесет и втора. Една пряка по-нататък беше музикалният магазин „Кулата на килата“. Още бе отворен – според електронен часовник, който показваше времето с големи червени точки, беше осем и петнайсет. Отвътре се чуваше музика. Китари и ударни. Типично за този свят. Роланд си спомни свещената музика, която свиреха Беловласите в Луд. В известен извратен смисъл това беше Луд, на друго място и в друго време. Нямаше съмнение.

– Това са „Ролинг стоунс“ – обясни Джейк, – но не същата песен като в деня, когато видях розата. Онази беше „Оцвети я в черно“.

– Тази не ти ли е позната? – попита Еди.

– Позната ми е, но не знам как се казва.

– А би трябвало. Това е „Деветнайсети нервен срив“.

Сузана спря и се огледа стреснато:

– Джейк?

Момчето кимна:

– Той е прав.

Еди беше откъснал от преддверието на магазина страница от „Ню Йорк Таймс“.

– Сладурче, майка ти не те ли е учила, че не е много възпитано да свиваш разни неща от почтените граждани?

– Гледайте! – възкликна Еди, без да обръща внимание на Сузана.

Роланд се наведе. Очакваше да прочете новини за нова убийствена епидемия, но не видя нищо потресаващо. Поне отначало.

– Какво пише? – обърна се към Джейк. – Не виждам ясно. Заради тодаша е; намираме се между световите.

– „Родезийски сили завземат мозамбикски селища“ – зачете Джейк.
– „Двама съветници на Каргър предричат спестяването на милиарди с плана за икономическо възстановяване.“ А тук долу: „Според данни на китайските власти земетресението от 1976 година е било най-опустошителното през последните четири века.“ Освен това...

– Кой е този Каргър? – попита Сузана. – Дали президентът преди...
Роналд Рейгън!

Тя изрече последните две думи с палаво намигане. Еди така и не можеше да я убеди, че Рейгън наистина е бил президент. Тя не вярваше и на Джейк, който признаваше, че идеята е налудничавя, но веднъж изтъкна, че избирането на Рейгън е напълно възможно, защото е бил губернатор на Калифорния. Сузана просто се беше изсмяла и бе закимала с престорено разбиране. Бе убедена, че Еди е придумал момчето да измисли тази история за лапнишарани, обаче нея нямаше да я хванат на въдицата си. Можеше да си представи Пол Нюман като президент, може би дори Хенри Фонда, който доста добре играеше президент, но посредствения актьор от „Долината на смъртта“? Абсурд!

– Зарежете Каргър. Вижте датата – прекъсна ги Еди.

Роланд се опита, но буквите сякаш плуваха пред очите му. За миг се подреждаха и после отново се размазваха.

– Каква е, в името на баща ти?

– Втори юни – прочете Джейк и вдигна поглед към Еди. – Но ако времето тук и от онази страна е едно и също, не би ли трябвало да е първи юни?

– Не е същото – отвърна Еди. – Изобщо не е същото. Тук времето тече по-бързо. Играта е започнала. Хронометърът не чака.

– Ако пак се върнем, всеки път ще изоставяме с повече, нали? – попита Роланд.

Еди кимна. Роланд продължи, като говореше по-скоро на себе си, отколкото на останалите:

– На всяка минута, прекарана от другата страна, в Кала, тук минава минута и половина. Може би две.

– Не, по-малко. Сигурен съм, че времето не тече два пъти по-бързо – заяви Еди, но погледът му издаваше несигурност.

– Дори така да е, не ни остава друго, освен да действваме – отбеляза Роланд.

– И да чакаме петнайсети юли, когато Балазар и хората му показват истинското си лице – вметна Сузана.

– Защо не оставим хората от Кала сами да се оправят? – предложи

Еди. – Съжалявам, че го казвам, Роланд, но може би това е най-правилното решение.

– Не можем да го сторим, Еди.

– Защо?

– Защото Калахан държи Черната тринайсетица – обясни Сузана. – Тя ще е наградата за помощта ни. А ние имаме нужда от нея.

Роланд поклати глава:

– Той ще ни я даде независимо от решението ни. Мисля, че вече ви го казах: той ужасно се страхува от нея.

– Да, и аз имам такова чувство – съгласи се Еди.

– Трябва да им помогнем, защото такава е наследството на Елд. За дължени сме.

Стори му се, че вижда насмешлив проблясък в очите и. Вероятно думите му звучаха смешно, но не Сузана му се присмиваше сега. Това беше Дета или Мия. Въпросът бе коя от двете. А може би и двете?

– Мразя това чувство – сподели Сузана. – Това усещане за мрак.

– На пустеещия парцел ще е по-добре – увери я Джейк; тръгна и другите го последваха. – Розата носи облекчение. Ще видите.

9.

Когато прекоси Петдесета, Джейк ускори ход. След Четирийсет и девета се затича. На ъгъла на Четирийсет и осма премина в спринт. Не можеше да се сдържи. На Четирийсет и осма светофарът беше зелен, но когато момчето премина, светна червено.

– Джейк, почакай! – извика Еди, но момчето не спря.

Може би не можеше. Еди, Роланд и Сузана също чувстваха привличането на розата. Доловиха лека мелодия, изключително приятна. В пълен контраст с отвратителното усещане за мрак навсякъде наоколо.

Мелодията навя у Роланд спомени за Меджис и Сюзан Делгадо. За горещи целувки върху килим от мека трева.

Сузана си спомни баща си, когато като малка бе пропълзявала в скута му и бе притискала нежната си буза в грубия му пуловер. Спомни си миризмата му: на тютюн за лула и билковия мехлем и мустерола, с които мажеше китките си, заболели от артрит още на двайсет и петата му година. За нея тази миризма означаваше, че всичко е наред.

Еди си спомни едно пътуване до Атлантик Сити в детството си. Сигурно е бил на не повече от шест. Майка им ги беше завела. По едно време тя и Хенри отидоха да купят сладолед. Госпожа Дийн бе

посочила тротоара с думите: „Посади дупето си тук, млади господинчо, и не мърдай, докато не се върнем.“ Той се подчини. Можеше да седи там цял ден, загледан в плажа и неуморните вълни на океана. Чайките се носеха над пенестата вода и сякаш разговаряха. При всяко отдръпване на вълните върху пясъка оставаше мокра ивица, толкова ярка под слънцето, че той не можеше да я гледа, без да примижи. Бученето на прибоя го опияняваше. „Мога да стоя тук вечно – беше си помислил. – Мога вечно да гледам тази красота, защото тук всичко е хубаво и спокойно. Тук всичко е наред.“

Сега петимата (защото и Ко го изпитваше) имаха същото чувство – че всичко е както трябва.

Без да разменят и дума, Роланд и Еди хванаха Сузана под мишниците, вдигнаха я и я понесоха. На Второ и Четирийсет и седма колите хвърчаха с пълна скорост. Роланд вдигна ръка към приближаващите фарове и изкрещя:

– Хайл! Спрете в името на Гилеад!

Те се подчиниха. Чу се свистене на спирачки, дрънчене на метал, звън от счупени стъкла, но колите спряха. Роланд и Еди пресякоха улицата, облени от светлината на фаровете и сподирени от гневния вой на клаксони; Сузана висеше между тях с новите си (вече много мръсни) боси крака на десет сантиметра над земята. С приближаването им към Четирийсет и шеста улица възбудата и усещането им за безопасност се усилиха. Роланд имаше чувството, че музиката на розата кара кръвта му да кипи. „Да – помисли си. – В името на всички богове, да. Това е. Може би не просто врата към Тъмната кула, а самата Кула. Богове, каква сила! Какво привличане! Кътбърт, Алан, Джейми... защо не сте тук?“

Джейк спря на ъгъла на Второ и Четирийсет и шеста и се втренчи в двуметровата дървена ограда. По лицето му течаха сълзи. Зад оградата звучеше песен. Пееше хор. „Тук е – нашепваха те. – Тук ще намериш радостта, блажената възбуда и покоя. Тук се сбъдват заветни мечти и идват съдбовни прозрения. Тук е любовта, която си получил и от която си се научил да обичаш. Тук са светостта и мъдростта, които си смятал за изгубени. Тук са всички блага.“ Джейк се обърна към останалите:

– Чувствате ли го? Чувствате ли?

Роланд кимна. Еди също.

– Сюз? – попита момчето.

– Това е почти най-прекрасното нещо на света.

„Почти“ – помисли си Роланд. – „Почти“. Не му убягна и когато Сузана вдигна ръка и погали леко корема си.

10.

Афишите, които Джейк си спомняше – Оливия Нютън Джон в „Рейдио мюзик“, Дж. Гордън Лиди и „Горте“ в някакво заведение на име „Меркюри лаундж“, филм на ужасите със заглавие „Войната на зомбитата“, табелка „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО“. Но...

– Не е същото – заяви той и посочи един надпис с розов спрей на стената. – Цветът и почеркът са същите, но преди имаше стихче за Костенурката: „Огромна КОСТЕНУРКА на корубата си носи земята.“ И нещо за Пътя на Лъча. Еди се приближи и прочете:

– „О, СУЗАНА МИА, психарката проклета, на ЮГ ще се паркира през 99-а.“ – Обърна се към Сузана: – Какво означава това? Имаш ли представа, Съюз?

Тя поклати глава. Очите и изглеждаха много големи Уплашени, помисли си Роланд. Но коя жена бе уплашена? Не можеше да определи. Знаеше само, че Одета Сузана Холмс бе разделена от самото си раждане, а това „миа“ подозрително напомняше за Мия. Тананикането зад оградата затрудняваше мисълта му. Искаше му се незабавно да отиде при източника на музиката. Копнееше за него, както умиращ от жажда копнее за глътка вода.

– Хайде – подкани ги Джейк. – Да прескочим. Лесно е.

Сузана сведе очи към мръсните си боси крака и отстъпи крачка.

– Не – заяви. – Не мога. Поне не без обувки.

Звучеше правдоподобно, но Роланд подозираще, че има и друга причина. Мия не искаше да прескочи. Тя чувстваше, че от другата страна дебне опасност. За нея и бебето. За миг му се прииска да я принуди, да остави розата да се погрижи за нещото, растящо в нея, и новата и самотичност, толкова силна, че Сузана се бе появила тук с краката на Мия.

„Не, Роланд – прозвуча в главата му гласът на Алан. – Не е тук времето и мястото.“

– Ще остана с нея – предложи Джейк.

В гласа му личеше огромно съжаление и колебание и Роланд изпита силна обич към момчето, което веднъж бе оставил да загине. Гласът зад оградата ги викаше с любов и на Стрелеца му се стори, че дочува и думи на прошка.

– Не – отсече Сузана. – Върви, сладурче. Ще се справя. – Усмихна се. – Аз също познавам този град. Мога да се грижа за себе си. Освен

това... – Зашепна, сякаш споделяше голяма тайна: – Струва ми се, че сме невидими.

Еди отново я изгледа изпитателно, сякаш се питаше как бе възможно да не иска да ги придружи, но този път Роланд не се разтревожи. Тайната на Мия засега щеше да остане скрита; повикът на розата бе твърде силен и не позволяваше на Еди да мисли за нищо друго. Той отчаяно искаше да я види.

– Не бива да се разделяме – неохотно рече той. – За да не се загубим. Ти сам го каза, Роланд.

– На какво разстояние е розата, Джейк? – попита Стрелеца. Трудно му бе да говори под звуците на мелодията.

– Приблизително в средата на парцела е. На трийсетина метра отгук.

– Щом чуем камбаните, всички се втурваме насам. Ясно?

– Ясно – съгласи се Еди. – Всички, заедно с Ко – допълни Джейк.

– Не, Ко ще остане със Сузана.

Джейк се намръщи. Роланд не беше очаквал да се възпротиви.

– Джейк, Ко няма обувки. Ти сам каза, че имало счупени стъкла.

– Дааа... – неохотно потвърди момчето; коленичи и се вгледа в златистите очи на животинчето. – Стой със Сузана, Ко.

– Ко! Окей!

Джейк се изправи, обърна се към Роланд и кимна.

– Сюз? Сигурна ли си? – отново попита Еди.

– Да.

В гласа и не личеше никакво колебание. Роланд бе почти сигурен, че Мия е установила пълен контрол. Почти. Дори сега не беше сигурен. Тананикането на розата не му позволяваше да мисли логично... просто създаваше усещането, че всичко ще е наред.

Еди кимна, целуна я и пристъпи към оградата със странното стихче: „О, СУЗАНА МИА, психарката проклета.“ Направи столче с ръце, Джейк стъпи в него и след миг беше от другата страна.

– Ейк! – изкрещя Ко, сетне се умълча, послушно приседнал до боите крака на Сузана.

– Ти си следващият, Еди – каза Роланд.

Направи столче с ръце, но Еди просто се хвана за оградата и се прехвърли. Наркоманът, който Роланд бе срещнал на летище „Кенеди“, никога не би направил така.

– Стойте тук и не мърдайте. И двамата – заръча Роланд.

– Слушам – отвърна Сузана и почеса Ко по меката козина. – Нали,

приятел?

– Окей!

– Отивай да видиш розата, Роланд, докато още можеш.

Роланд я изгледа колебливо, после се хвана за оградата и прескочи, оставяйки Сузана и Ко сами на най-съдбовния уличен ъгъл в цялата вселена.

11.

Започнаха да се случват странни неща.

Електронният часовник на музикалния магазин показваше часа и температурата на въздуха: 8:77/18; 8:77/18; 8:77/18. После изведнъж се смени на 8:34/18; 8:34/18; 8:34/18. Тя не сваляше поглед от екрана, можеше да се закълне. Дали електронното устройство се беше повредило?

„Сигурно – помисли си. – Какво друго?“ Това трябваше да е, но защо изведнъж всичко и изглеждаше променено? „Всичко. Може би моята машинария се е повредила.“

Ко изскимтя и протегна дългия си врат към нея. Тя най-после осъзна защо всичко изглежда променено. Освен, че някак си бе прескочил с цели седем минути напред, светът наоколо сякаш беше възвърнал предишния си вид. Тя отново го гледаше от по-ниско. Беше по-близо до Ко и до земята. Прекрасните и нови крака отново се бяха скъсили.

„Как е станало? И кога? В тези пропуснати седем минути ли?“

Ко отново изскимтя. Този път прозвуча почти като лай. Гледаше покрай нея, в друга посока. Тя се обърна. Шестима души пресичаха Четирийсет и шеста улица към тях. Петимата бяха нормални. Шестото бе жена с бяло лице и покрити с мухъл дрехи. На мястото на очите и зееха черни дупки. Устата бе отворена и по долната и устна пълзяха зелени червеи. Пресичащите заедно с нея вървяха така, че да има място и за нея, също както пешеходците по Второ Авеню се отдръпваха пред Роланд и приятелите му. Сузана предполагаше, че и в двата случая хората усещат нещо необичайно и се поместват. Само че тази жена не беше в тодаш. Тя бе мъртва.

12.

Тримата си проправяха път сред засипания с боклук и отломки парцел към усиливащото се тананикане. Както преди, Джейк виждаше лица

навсякъде. Гашър и Хутс, Тик Так и Флагс, войниците на Елдред Джо-нас, Дипап и Рейнълдс; видя майка си и баща си и Грета Шоу, домашната им прислужница, която приличаше на Едит Бънкър от телевизията и винаги махаше кората от сандвичите му. Грета Шоу, която понякога го наричаше „Бама“ и това беше тяхната малка тайна.

Еди виждаше хора от стария си квартал: Джими Полио, хлапето с деформирания по рождение крак, и Томи Фредерикс, който толкова се възбуждаше, докато гледеше уличните игри на бейзбол, че правеше безумни физиономии и си беше спечелил прозвището Призрачния Томи. Също Скипър Браниган, който би предизвикал на бой самия Ал Капоне, ако известният мафиот направи глупостта да си покаже носа в квартала им; и Чаба Драбник, Лудия Шибан Унгарец. Видя лицето на майка си в купчина натрошени тухли, с блестящи очи от две парченца стъкло. Видя приятелката си Дора Бертоло (Дора Цицата, както я наричаха всички хлапета, защото гърдите и бяха като дини). И, разбира се, Хенри. Хенри стоеше в мрака и го гледаше. Само че сега се усмихваше, не се мръщеше, както обикновено, и му показваше вдигнатия си палец. Усилващите се гласове сякаш нашепваха: „Давай смело. Хайде, Еди, покажи на какво си способен. Казвах ли им аз на ония? Когато бяха зад «Далис» и пушехме цигарите на Джими Полио, казвах ли им? «Братлето ми може да убеди и дявола да се самозапали», така им казвах. Нали?“ Да, така им беше казал. „Винаги съм вярвал в теб. Винаги съм те обичал. Понякога съм те разочаровал, но винаги съм те обичал. Ти беше моето малко братле.“

Еди заплака. Но това бяха щастливи сълзи.

Роланд виждаше всички неспокойни духове на живота си, от майка си и дойката до посетителите от Кала Брин Стърджис. С приближаването им към розата чувството му за сигурност се усилваше – убедеността му, че всичките му действия, страдания, загуби, цялата пролята кръв не са били напразно. Имаше причина. Имаше цел. Имаше живот и любов. Чуваше всичко това в песента. Заплака. Това бяха сълзи на облекчение след дългия, изпълнен с изпитания път. Мнозина бяха загинали. Душите им обаче още живееха тук и пееха с розата. Все пак животът му не беше преминал напразно.

Хванаха се за ръце и продължиха, като си помагаша взаимно да избягват дъските със стърчащи пирони и дупките.

Роланд не знаеше дали могат да си счупят нещо, докато са в тодаш, но не искаше да проверява.

– Заради това всички изпитания си струват – прошепна

прегракнало.

Еди кимна:

– Сега съм готов да продължавам вечно. Дори смъртта не може да ме спре.

Джейк вдигна палец и показалец, събрани в кръгче, и се засмя.

Този звук погали ушите на Роланд. Беше тъмно, но лампите от улицата хвърляха достатъчно светлина.

Джейк посочи една табелка сред отломките:

– Вижте, рекламата на закусвалнята. Аз я измъкнах от бурените, защото е тук. – Огледа се и посочи в друга посока: – Вижте там!

Табелката още стоеше. Роланд и Еди се обърнаха, за да я прочетат. Макар че не я бяха виждали, и двамата изпитаха усещането за нещо познато.

СТРОИТЕЛНА КОМПАНИЯ „МИЛС“ И АГЕНЦИЯ ЗА НЕДВИЖИМИ ИМОТИ „СОМБРА“ ПРОДЪЛЖАВАТ ДА ПРЕОБРАЗЯВАТ МАНХАТЪН! СКОРО В ТЪРТЪЛ БЕЙ ЩЕ СЕ ИЗДИГНАТ ЛУКСОЗНИ ЖИЛИЩНИ ПОСТРОЙКИ! ЗА ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ СЕ ОБАДЕТЕ НА ТЕЛЕФОН 661-6712! ЩЕ ВИ ЗАРАДВА ОНОВА, КОЕТО ЩЕ ЧУЕТЕ!

Както им беше казал Джейк, табелката изглеждаше стара. Той си спомни допълнителния надпис върху нея; Еди също, макар че бе слушал само разказите на момчето – не защото означаваше нещо за него, а просто, защото му се струваше странно. Надписът стоеше: БАНГО СКАНК. Като забравена визитна картичка.

– Струва ми се, че телефонният номер е друг – каза Джейк.

– Така ли? Какъв беше старият? – поинтересува се Еди.

– Не помня.

– Как тогава си сигурен, че този е друг?

При различни обстоятелства тези въпроси навярно щяха да ядосат Джейк. Сега обаче, успокоен от близостта на розата, той просто се усмихна:

– Не знам. Вероятно няма причина, но наистина ми изглежда друг. Като таблото в книжарницата.

Роланд почти не ги слушаше. Продължи напред сред отломките и счупените стъкла, втрещен в мрака. Беше видял розата. До нея лежеше нещо, на мястото, където Джейк бе намерил ключа, но Стрелеца не му обърна внимание. Виждаше само розата, израсла в туфа трева, изцапана с розова блажна боя. Отпусна се на колене. След малко Еди и Джейк коленичиха от двете му страни.

Розата бавно разтвори цвят сякаш за поздрав. Тананикането се усили, зазвуча като ангелски хор.

13.

Сузана се справяше добре. Държеше се въпреки загубата на краката и половината от личността си и сега се бе отпуснала в обичайната си унижителна поза, приседнала, със свити колене, на тротоара. Бе опряла гръб в оградата на запустелия парцел. „Трябва ми само надпис върху парче картон и пластмасова чашка“ – помисли си с горчива ирония. Остана така и след като видя мъртвата. Гласът на розата помагаше. Ко също и вдъхваше увереност с топлата си козина. Тя го погали. Не спираше да си повтаря, че не е луда. Добре, беше пропуснала седем минути. Може би. А може би електронният часовник ги беше изял. Добре, една мъртва жена пресичаше улицата. Може би. А може би просто беше надрусана – Ню Йорк бе пълен с всякакви типове... „Наркоманка със зелени червеи по устата?“

– Може би съм си въобразила – рече тя на зверчето. – Нали?

Ко бе насочил вниманието си повече към стрелкащите се светлини на фаровете, които сигурно му приличаха на блестящите очи на огромни хищници. Изскимтя плахо.

– Освен това момчетата скоро ще се върнат.

– Четата – съгласи се обнадеждено скунксът.

„Защо не отидох с тях? Еди щеше да ме пренесе.“

– Не можех – прошепна Сузана. – Не можех.

Защото част от нея се страхуваше от розата. От близостта и. Тази ли нейна половина бе владяла тялото и през загубените седем минути? Сузана се боеше, че е било така. Поне сега се беше махнала. Беше си взела краката, за да се върне в Ню Йорк през 1977. Така бе отнела и страха и от розата. Това вече беше добре. Тя не искаше да се бои от нещо толкова силно и прекрасно.

„Друга самоличност ли? Мислиш ли, че жената с краката има друга самоличност?“

Иначе казано, друга версия на Дета Уокър.

От тази мисъл и се доплака. Сега разбираше как се чувства човек, когато пет години след успешна операция рентгенолозите му кажат, че виждат сянка в белия му дроб.

– Не – прошепна отчаяно; група минувачи се отдръпнаха леко от оградата, въпреки че така намаляваха разстоянието помежду си. – Не, не

искам да се повтаря. Не може да се случи отново. Аз съм цяла. Аз съм... оправена.

Колко време се бавеха приятелите и? Тя погледна електронния часовник. Показваше 8:42, но не беше сигурна, че е верен. Струваше и се, че са се бавили много повече. Цяла вечност. Дали да не ги извика? Само да и се обадят, да се увери, че са още там.

„Не. Без такива. Ти си стрелец. Поне той така твърди. Така си мисли. Не върви да пициш като ученичка, видяла гъсеница. Стой тук и чайкай. Ще се справиш. Ко е до теб и...“

Тогавя видя мъжа на отсрещния тротоар. Стоеше до будката за весници. Беше гол. През гърдите и корема му бе изрязан знак У, защитнескопосано с черен конец. Безжизнените му очи я съзерцаваха. Погледът му сякаш минаваше през нея. Сякаш минаваше през света.

Всяка надежда, че може да е видение, изчезна, когато Ко изляя.

Сузана запищя.

14.

Когато розата се разтвори и им показа цвета си като алена пещ с яркожълто слънце в средата, Еди видя всичко, което беше важно.

– Боже мили! – възкликна Джейк; гласът му прозвуча сякаш от хиляди километри.

Еди виждаше велики събития и щастливи случайности. Видя Алберт Айнщайн, който за малко да бъде бутнат от фургон, разносящ мляко, докато пресичаше улицата. Видя момче на име Алберт Швайцер да стъпва на сантиметри от локвичка сапунена вода до оголен кабел. Един нацистки оберлейтенант да изгаря листче с датата и мястото на съюзническия десант на Западния фронт. Видя как един мъж, възнамеряващ да отрови питейната вода на цял Денвър, умира от инфаркт в колата си край магистрала 80 с пакетче пържени картофи от „Макдоналдс“ в скута. Видя как един терорист, обвинил тялото си с експлозиви, обръща гръб на претъпкан ресторант и вперва очи в небето като хипнотизиран. Видя четирима души да спасяват детенце от чудовище, чиято глава изглеждаше съставена от едно-единствено око.

Еди стана свидетел на безброй малки чудеса – от самолети, които не претърпяват катастрофа заради някаква нищожна подробност, до мъже и жени, които се озовават на подходящо място в подходящ момент и така дават началото на нови поколения. Видя целувки, разменени в тъмни входове, портфейли, върнати от съвестни граждани, и хора, стигнали

на кръстопът и избрали вярното разклонение. Стана свидетел на хиляди случайни срещи, в които нямаше нищо случайно, на взимането на десетки хиляди правилни решения, на стотици хиляди съдбовни отговори, на милиони изрази на грижа към ближния. Видя старците от Ривър Кро-синг и Роланд, коленичили в прахта, за да бъдат благословени от леля Талита; отново чу думите и. Чу как тя му заръчва да положи кръстчето и под Тъмната кула и да изрече името и на края на земята. Видя самата Кула в огнените листенца на розата и за миг разбра функцията и: как разпределя силовите линии във всички светове и ги крепи във великата спирала на времето. За всяка тухла, паднала на земята, вместо на главата на някое дете, за всяко торнадо, отминало някой паркинг за каравани, за всяка неизлетяла бойна ракета, за всяка ръка, непосегнала към насилие, заслугата беше на Кулата.

И тихия, напевен глас на розата. Песента, обещаваща, че всичко ще бъде спокойно, всичко ще бъде наред.

„Само че тук нещо не е наред“ – помисли си Еди.

В нежната мелодия звучаха фалшиви тонове. В листенцата на розата проблеснаха зловещи пурпурни светлинки, които не бяха на мястото си.

– Има два центъра на вселената – каза Роланд. – Два! – Гласът му звучеше, сякаш бе на хиляди километри. – Кулата... и розата. Въпреки това те са едно цяло.

– Едно цяло – съгласи се Джейк.

Лицето му бе обагрено в тъмночервено и яркочълто. Въпреки това на Еди му се струваше, че вижда и пурпурни отблясъци, напомнящи синини. Те се появяваха ту на челото на Джейк, ту на бузата му, ту около окото, изчезваха и отново изникваха на слепоочието му като физическо проявление на зла умисъл.

– Тук нещо не е наред – отбеляза Еди. – Какво?

Никой не му отговори.

Джейк посочи розата и започна да брои листенцата. Нямаше нужда, защото всички знаеха броя им.

– Трябва да купим този терен – заяви Роланд. – Да го вземем и да го пазим. Докато Лъчите се стабилизират и Кулата отново е в безопасност. Защото, когато Кулата е слаба, тази роза крепи света. Тя също отслабва. Болна е. Не го ли чувствате?

Еди отвори уста да каже, че го чувства, но в този момент Сузана за-пищя. Чуха и лая на Ко.

Еди, Джейк и Роланд се спогледаха като хора, събудили се от

дълбок сън. Еди пръв скочи на крака. Обърна се и олюлявайки се, затича към оградата, като крещеше името и. Джейк се забави само за да грабне нещо от земята и го последва.

Роланд хвърли сетен, изпълнен с болка поглед на дивата роза, израсла напук сред боклука и бурените. Тя вече се затваряше.

„Ще се върна – помисли си. – Кълна се в боговете на всички светове, в майка си и баща си, в приятелите си... ще се върна.“

И все пак изпитваше страх.

Той се обърна и се затича към оградата. В главата му проблесна мисълта: „Две. Два центъра на вселената. Розата и Кулата. Кулата и розата.“ Цялото битие се поддържаше от тях, цялата крехка дантела световите.

15.

Еди се прехвърли през оградата, приземи се тежко, изправи се и без да се замисля, се хвърли към Сузана. Ко продължаваше да лае.

– Сюз! Какво има?

Посегна към револвера, но не го намери. Оръжията явно не бяха преминали в тодаш.

– Там! – извика тя и посочи отсрещния тротоар. – Там! Виждаш ли го? Моля те, Еди, кажи ми, че го виждаш!

Еди усети как пулсът му се ускорява. Отсреща стоеше гол мъж, разрязан при аутопсия и после зашит. Един жив човек си купи вестник от близката будка, огледа се и пресече. Въпреки че веднага се зачете във вестника, той заобиколи мъртвеца. „Както заобикалят нас“ – помисли си Еди.

– Има още един – прошепна Сузана. – Една жена. Вървеше. Имаше червеи. Видях червеи в...

– Погледни!

Джейк бе коленичил и галеше Ко, за да го успокои. В другата си ръка държеше смачкан розов предмет. Лицето му пребледня.

Всички извърнаха очи. Към тях бавно вървеше дете. Личеше, че е момиче, само по рокличката на червени и сини шарки. Когато се приближи, Еди видя, че синьото би трябвало да символизира океана. Червените петна бяха платноходки. Главата и беше смазана в някаква ужасна катастрофа, бе така сплескана, че беше по-широка, отколкото висока. Очите и приличаха на спукани гроздови зърна. През бледото и рамо бе праметната бяла пластмасова чантичка.

Сузана си пое дъх да запищи. Мракът, който по-рано само беше чувствала, сега бе почти видим, обгръщаше я. Тя искаше да запищи. Трябваше да запищи.

– Тихо – прошепна Роланд в ухото и. – Не я плаши, горкичката. Заклевам те, Сузана.

Сузана преглътна писъка си и издаде лека въздишка.

– Мъртви са – тихо рече Джейк. – И двамата.

– Това са скитащи мъртъвци – обясни Роланд. – Слушал съм за тях от бащата на Алан Джоунс. Трябва да е било скоро след връщането ни от Меджис, преди всичко... как се казва, Сузана? Преди „всичко да отиде по дяволите“. Във всеки случай Горящия Крис ни предупреди, че ако изпаднем в тодаш, може да срещнем скитащите. – Той посочи мъртвеца на отсрещния тротоар. – Подобните на него са умрели толкова внезапно, че още не могат да осъзнаят какво им се е случило или просто отказват да приемат истината. Рано или късно се примиряват. Не вярвам да има много.

– Слава Богу – въздъхна Еди. – Прилича ми на филм за зомбита.

– Сузана, какво е станало с краката ти? – попита Джейк.

– Не знам. Изведнъж изчезнаха. – Тя забеляза погледа на Роланд и се обърна към него: – Нещо смешно ли виждаш, сладурче?

– Ние сме ка-тет, Сузана. Разкажи какво точно стана.

– Какво намекваш, по дяволите? – настръхна Еди.

Канеше се да добави още нещо, но Сузана го стисна за ръката.

– Хвана ме! – кимна на Роланд. – Добре, ще ви кажа. Според онзи електронен часовник съм пропуснала седем минути, докато ви чаках. Седем минути и хубавите ми нови крака. Не исках да ви го казвам, защото... Защото ме беше страх, че полудявам.

„Не от това се страхуваш – помисли си Роланд. – Не точно.“

Еди я прегърна и бързо я целуна по страната. Погледна нервно към другия тротоар и мъртвеца (за негова радост момиченцето с премазаната глава бе продължило по Четирийсет и шеста улица към сградата на ООН), после се обърна към Стрелеца:

– Ако онова, което каза преди известно време, е вярно, това прескачане на времето е лоша работа. Какво ще стане, ако вместо със седем минути, прескочи с три месеца? Ако при следващото ни идване Калвин Тауър е продал парцела? Не можем да го допуснем. Защото тази роза, човече... тази роза... очите му се насълзиха.

– Това е най-хубавото нещо на света – завърши мисълта чу Джейк.

– Във всички светове – уточни Роланд.

Запита се дали Джейк и Сузана щяха да се успокоят, ако научат, че прескачането на времето навярно е било само в главата на Сузана. Че през тези седем минути Мия е прескочила, за да се огледа, а после отново се е прибрала в дупката си. Вероятно не. Едно обаче ясно личеше от изражението на Сузана: тя знаеше какво става или поне подозираше. „Сигурно с истински ад за нея“ – помисли си Стрелеца.

– Ако искаме да направим нещо, трябва да се постареем повече – сподели Джейк. – Сега самите ние сме като скитащи мъртвци.

– Трябва да се върнем и през 1964 – напомни Сузана, – ако искаме да пипнем мангизите. Нали, Роланд? Ако Черната тринайсетица наистина е у Калахан, можем ли да я използваме като врата?

„Тя ще ни докара само пакости – помисли си Роланд. – Дори по-лошо.“ Преди обаче да изкаже мислите си на глас, звънът на тодаша започна. Минувачите не го чуваха, но мъртвецът отсреща бавно вдигна ръце и запуши уши; устата му се изкриви в болезнена гримаса. Тялото му стана прозрачно.

– Дръжте се един за друг – нареди Роланд. – Джейк, стисни силно Ко! Дори да го заболи!

Джейк се подчини. Звънът отекваше силно в главата му, хубав, но болезнен.

– Като вадене на зъбен нерв без новокаин – отбеляза Сузана.

Обърна се към оградата, която бе станала прозрачна. Отзад се виждаше розата, затворена, но все още излъчваща прекрасното си сияние. Сузана почувства ръката на Еди върху рамото си.

– Дръж се, Сюз... каквото и да става, дръж се.

Тя стисна ръката на Роланд. След миг всичко изчезна. Камбанният звън сякаш бе погълнал света и тя се носеше в нищото, хванала ръцете на Еди и Роланд.

16.

Когато се измъкнаха от мрака, петимата се озоваха на повече от десет метра от лагера. Джейк бавно се изправи, обърна се към Ко:

– Добре ли си, мушморок?

– Ко.

Джейк го погали. Огледа се за останалите. Всички бяха тук. Той си отдъхна.

– Какво е това? – попита Еди.

Когато чуха камбаните, беше хванал Джейк за ръката. Сега двамата

стискаха някакъв смачкан розов предмет. Приличаше едновременно на плат и на метал.

– Не знам – отвърна момчето.

– Вдигна го от земята на парцела точно когато Сузана изпищя – на-меси се Роланд. – Видях те.

Джейк кимна:

– Да. Предполагам, защото там беше ключът.

– Какво е това, сладурче?

– Прилича на сак от топка за боулинг. Имах такъв, когато играех, само че тук няма топка.

– Какво е написано отстрани? – попита Еди.

Взряха се в буквите, но не можаха да прочетат надписа. Облаците отново се бяха събрали и нямаше луна. Върнаха се в лагера, бавно, предпазливо; Роланд накладе нов огън. На неговата светлина погледнаха буквите върху розовия сак. Пишеше:

УДРЯЙ САМО В СРЕДНИЯ СВЯТ

– Сбъркано е – отбеляза Джейк. – На моя пишеше „Удряй само в средния улей“. Тими ми го подари, когато направих двеста осемдесет и две точки. Каза, че не съм достатъчно голям, за да ме черпи бира.

– Боулинг-стрелец – измърмори Еди и поклати глава. – Светът е пълен с изненади.

Сузана взе сака:

– Каква странна тъкан. Прилича на метал. Тежка е.

Роланд се досещаше какво е предназначението на сака, макар че нямаше представа кой или какво го е оставило.

– Прибери го в раницата си при книгите, Джейк – заръча. И го пази добре.

– Какво ще правим сега? – попита Еди.

– Ще поспим. През близките седмици ни се очертава много работа. Трябва да използваме всяка възможност за почивка.

– Ама...

– Лягайте – нареди Роланд и се изпъна върху кожата.

Накрая заспаха и всички сънуваха розата. Освен Мия, която стана посред нощ, за да се нахрани в голямата зала за пиршества. Много добре се нахрани. Все пак ядеше за двама.

ВТОРА ЧАСТ РАЗКАЗИТЕ НА СТАРЦИТЕ

ПЪРВА ГЛАВА Павилионът

1.

Ако нещо изненада Еди по пътя към Кала Брин Стърджис, бе лекотата, с която се държеше на седлото. За разлика от Сузана и Джейк, които бяха яздили, той дори не беше доближавал кон. Когато чу тропота на копита на сутринта след тодаш номер две, той изпита силен страх. Не се боеше от самото яздене или от животните; тревожеше го възможността – дявол да го вземе, голямата вероятност – да стане за смях. Какъв стрелец беше, ако никога не се беше качвал на седло?

Преди да тръгнат, сподели с Роланд:

– Снощи не беше същото.

Роланд вдигна вежди.

– Снощи не беше деветнайсет.

– В какъв смисъл?

– Не знам.

– И аз не знам – намеси се Джейк, – но той е прав. Снощи в Ню Йорк изглеждаше съвсем истинско. Знам, че бяхме тодаш, но въпреки това...

– Истинско – измърмори замислено Роланд.

– Истинско като роза – добави с усмивка момчето.

2.

Този път Слайтманови се движеха напред; всеки водеше по две животни за юздите. Конете от Кала Брин Стърджис не бяха буйни; и със сигурност нямаха нищо общо с онези, които Еди си представяше с разветви гриви покрай пропастта от Роландовия разказ за стария Меджис. Тези бяха ниски, с яки крака, дълга козина и големи, умни очи. Бяха поедри от шотландски понита, но далеч от необузданите жребци, които беше очаквал. Имаха не само седла, а и удобни кечета, навити на

гърбовете им.

Еди се приближи до своя (не се налагаше да му го посочват: дорестият) и всичките му съмнения и страхове изчезнаха. Зададе само един въпрос – на Бен Слайтман Младши, – след като огледа стремената:

– Тези ще са ми къси, Бен. Би ли ми показал как да ги удължа?

Когато момчето слезе от седлото, за да му помогне, Еди поклати глава:

– По-добре да се науча как става.

Момчето му показа; не беше трудно. Еди разбра как се прави още щом Бен обърна стремето и показа ремъчето от задната страна. Не беше като някакво скрито, подсъзнателно знание, нито като свръхестествено прозрение. Просто конят бе топъл и ухаещ на реалност и Еди разбираше как действа всичко. От попадането си в Средния свят бе имал само един подобен случай – когато за пръв път взе един от револверите на Роланд.

– Да ти помогна, сладурче? – попита Сузана.

– Само ми помогни да стана, ако се стоваря от другата страна – изръмжа Еди, но, разбира се, това не се случи.

Конят стоеше мирно и само леко потрепна, когато Еди стъпи в стремето и се метна чевръсто върху черното седло.

Джейк попита Бени дали има пончо. Другото момче подозрително погледна облачното небе:

– Не вярвам да вали. Тук често е такава с дни...

– Трябва ми за Ко.

Гласът на момчето бе съвършено спокоен, напълно уверен. „Той се чувства като мен – помисли си Еди. – Сякаш е вършил това хиляди пъти.“

Бен извади навита кожа от дисагите си и я подаде на Джейк, който му благодари, нахлузи пончото и сложи Ко в големия джоб отпред, подобен на торба на кенгуру. Зверчето влезе без протести. Еди се замисли: „Ако бях рекъл на Джейк, че съм очаквал Ко да припка след нас като куче, дали нямаше да заяви: «Той винаги язди с мен»? Не... но щеше да си го помисли.“

Когато тръгнаха, Еди си каза, че това му напомня различни случаи на въплъщение, за които бе слушал. Опита се да прогони тези мисли, да размишлява като реалист, като бруклинско хлапе, израсло на улицата под сянката на Хенри Дийн, но не му се удаде. Може би мисълта за превъплъщението нямаше да го тревожи толкова, ако му беше хрумнала изведнъж. Не беше възможно той да има някакво родство с Роланд; освен ако Артур Елд не се беше отбивал по някое време през Кооп Сити.

Например, за да хапне сандвич с лют кетчуп или от мекиците на Дали Лъндгрен. Какви глупави мисли, родени от способността да язди този очевидно кротък кон без предварителни уроци. Въпреки това идеята го преследваше през целия ден, а го беше измъчвала и в съня му през изминалата нощ: Елд, наследството на Елд.

3.

Обядваха, без да слизат от седлата, и докато ядяха сандвичи и пиеха студено кафе, Джейк се приближи с коня си до Роланд. Ко се втреничи в Стрелеца с широко отворени очи от джоба на пончото. Джейк беше дал на животинчето от своя сандвич и по мустаците на Ко имаше трохи.

– Роланд, може ли да говоря с теб като с дин? – попита смутено момчето.

– Разбира се.

Роланд отпи глътка кафе и го изгледа любопитно.

– Бен... всъщност и двамата Слайтманови, но най-вече хлапето, ме попита дали искам да отседна при тях. В „Рокинг Б“.

– Искаш ли?

Момчето се изчерви:

– Ами, помислих си, че ако вие сте в града при Стареца, а аз отида в покрайнините... на юг, нали се сещаш, така ще разучим района от два различни ъгъла. Татко ми казва, че човек не може да получи добра представа за нещо, ако го види само от една гледна точка.

– Вярно е.

Роланд се надяваше гласът и изражението му да не са издали съжалението, което внезапно изпита. Сега момчето се срамуваше, че е момче. Той се бе сприятелил със свой връстник и новият му приятел го беше поканил на гости, както често се случва. Бени несъмнено бе обещал на Джейк да му покаже как храни животните и може би да му даде да изпробва лъка му (или ба, ако стреляше с къси стрели). Бени искаше да го заведе в тайните си скривалища, където при други обстоятелства би отишъл с брат си. В дървената къщичка на някое дърво или в тръстиките около някое езеро, или на брега на реката, където се говореше, че е заровено пиратско съкровище. На такива места скитат момчетата. Сега обаче Джейк Чеймбърс се срамуваше, че му се правят такива неща. Тази част от детството му бе отнета от пазача в Дъч Хил, от Гашър, от Тик Так. И от самия Роланд, разбира се. Ако откажеше на Джейк сега, момчето може би никога вече нямаше да го помоли за такова нещо. И

нямаше да го намрази, че го е спрял, което беше още по-лошо. Ако каже „да“ по неподходящ начин – ако в гласа му прозвучи дори малко неохотата, – Джейк щеше да се разколебае.

Момчето. Стрелеца си даде сметка колко би искал да можеше да нарече Джейк така и колко малко още това определение щеше да е уместно. Имаше лошо предчувствие за Кала Брин Стърджис.

– Иди с тях след гошавката в Павилиона довечера. Отивай и се забавлявай.

– Сигурен ли си? Защото, ако мислиш, че може да имате нужда от мен...

– Баща ти казва мъдро нещо. Старият ми учител...

– Корт или Ваней?

– Корт. Той обичаше да казва, че еднооките виждат всичко плоско. За да видиш нещата, както са, трябва да имаш две очи, раздалечени малко едно от друго. Затова – давай. Иди с тях. Сприятели се с това хлапе, щом искаш. Изглежда добро момче.

– Да – измърмори Джейк; за радост на Роланд руменината му премина.

– Прекарай утрешния ден с него и приятелите му, ако има тайфа, с която излиза.

Джейк поклати глава:

– Живеят далеч в полето. Бен казва, че Айзенхарт има много ратаи и няколко момчета са на неговата възраст, но не му е разрешено да играе с тях. Предполагам, защото е син на главния пастир.

Роланд кимна. Не се изненадваше.

– Довечера в Павилиона ще ни предложат графа. Има ли нужда да ти напомням, че след първия тост преминаваш на сок?

Джейк поклати глава. Роланд докосна слепоочието, устните, ъгълчето на едното си око, сетне пак устните си:

– Трезва глава, затворена уста. Гледай добре, пести си думите.

Джейк се усмихна широко и вдигна палец.

– Ами ви е?

– Тази нощ ще спим у свещеника. Надявам се утре да чуем, каквото има да ни казва.

– И ще видите... – Бяха изостанали малко от останалите, но въпреки това Джейк понижи глас: – Ще видите онова, за което ни спомена?

– Не знам. Вдругиден тримата ще дойдем в „Рокинг Б“. Може би ще обядваме със сай Айзенхарт и ще останем за малък разговор. През следващите няколко дни четиримата трябва да огледаме града и

околността. Ако нещата вървят добре, можеш да прекараш в чифлика колкото време искаш.

– Наистина ли?

Макар че лицето му остана безизразно, по гласа на Джейк личеше, че е много доволен.

– Да. Доколкото разбирам, в Кала Брин Стърджис има три големи клечки: Овърхолсър, Тук магазинера и Айзенхарт. Много ще ми е интересно какво ще научиш за домакина си.

– Ще слушам внимателно и благодарност-сай.

Джейк се потупа три пъти по врата. По лицето му се разля широка усмивка. Подкара коня си в тръс и се изравни с новия си приятел, у когото му бяха разрешили да отседне и с когото го чакаха шури забавления.

4.

– Ухааа! – възкликна тихо и проточено Еди. След почти два месеца скитане из гората гледката, която се разкри пред тях, заслужаваше такава реакция. Освен това имаше и елемент на изненада. Както язدهа по горската пътека по двойки (Овърхолсър се движеше сам най-отпред, а Роланд – в края), изведнъж дърветата свършиха и пред очите им се откри необятна равнина. Пред тях сякаш от нищото изникна градът, чиито деца трябваше да спасят.

Еди обаче не спря поглед върху онова, което лежеше точно пред него. Забеляза, че Сузана и Джейк също са вперили очи в хоризонта зад Кала. Не се налагаше да проверява дали и Роланд гледа натам. „Определение за пътешественик – помисли си Еди. – Човек, който винаги гледа към хоризонта.“

– Да, хубава гледка, слава на боговете – каза равнодушно Овърхолсър, погледна Калахан и добави: – На Исус Човека също, разбира се, всички богове са като един, когато се стигне до благодарности, така съм чул да говорят старите хора.

Продължи да бърби, защото когато е богат чифликчия, човек свиква думата му да се слуша, но Еди престана да му обръща внимание. Отново насочи поглед към равнината.

Отвъд селището на юг преминаваше сивкава ивица. Ръкавът на Великата река, известен като Девар-тет Уай, спомни си Еди. След излизането си от леса Девар-тет течеше между стръмни брегове, но те се снижаваха, когато навлезеше сред обработваемите земи, и ставаха съвсем

plosки. Той видя няколко палмови горички, зелени и невероятно екзотични. Около средно голямото градче, на запад от реката, равнината бе яркозелена с оттенъци на сиво. Еди беше сигурен, че при ярко слънце сивото изглежда бляскаво синьо и че когато слънцето свети директно отгоре, блясъкът е твърде силен, за да го гледа човек. Насажденията пред тях бяха оризища.

На изток от реката равнината бе пуста в продължение на десетки километри. Еди видя две успоредни метални линии и се досети, че това е железницата. А зад пустинята – или над останалата и част – имаше само мрак. Издигаше се към небето като стена и сякаш пронизваше ниските облаци.

– Това е Гъндърклап, сай – обясни Заля Джафърдс.

Еди кимна:

– Страната на Вълците. И Бог знае още какво.

– Дявол ги взел – възкликна Слайтман Младши.

Стараше се да звучи спокойно и наперено, но на Еди му изглеждаше страшно уплашен, готов да заплаче. Вълците не би трябвало да го отвлекат, нали? Ако близакът ти е умрял, това те прави само дете, не е ли така? Е, така поне беше с Елвис Пресли, но Краля на рока, разбира се, не беше идвал в Кала Брин Стърджис. Нито дори в Кала Локуд на юг.

– Не, Краля беше хлапе от Мисисипи – тихо измърмори Еди.

Тян се обърна:

– Моля, сай?

Еди не беше осъзнал, че говори на глас.

– А, нищо, говоря си.

Анди, роботът-вестоносец (многофункционален), се приближи навреме, за да го чуе.

– Онези, които си говорят сами, не са добра компания. Това е поговорка от Кала, сай Еди, не го приемай лично, моля аз.

– Нека сега аз да ти кажа нещо. Лайното, и с рози да го затрупаш, пак ще вони. Стара поговорка от Кала Брин Бруклин.

Вътрешностите на Анди затракаха. Сините му очи проблеснаха.

– „Лайно“, физиологичен секрет. Също: противен и недостоеен човек. „Роза“, вид цвете, което...

– Не е важно, Анди – прекъсна го Сузана. – Приятелят ми просто говори глупости. Често му се случва.

– О, да – разпали се роботът. – Той е зимно дете. Искаш ли да ти направя хороскоп, Сузана-сай? Ще срещнеш красив мъж! Ще ти

хрумнат две мисли, една лоша и една добра! Ще имаш тъмнокосо...

– Изчезвай, глупако – срязва го Овърхолсър. – Тичай в града. Провери дали всичко е готово в Павилиона. Никой не се интересува от проклетите ти хороскопи, за извинение моля аз, Старче.

Калахан не отговори. Анди се поклони, потупа се три пъти по металното гърло и заслиза по стръмния, но широк път. Сузана с облекчение го изпрати с поглед.

– Доста грубо от твоя страна – отбеляза Еди.

– Той е само една ма-ши-на – отвърна Овърхолсър, като разчлени думата на срички, сякаш говореше на дете.

– И понякога наистина досажда – добави Тян. – Кажете ми сега, сайюве, какво мислите за Кала?

Роланд се вмъкна с коня си между Еди и Калахан и отговори:

– Много е красива. Каквито и да са боговете, несъмнено са дарили това място с благосклонността си. Виждам царица, остър корен, боб и... картофи? Това картофи ли са?

– Да, картофи – потвърди Слайтман, явно впечатлен от наблюдателността на Роланд.

– И какъв хубав ориз.

– Отглеждат го във всички малки стопанства край реката, където водата е топла и бавна – обясни Тян. – Съзнаваме какъв късмет имаме. Когато дойде време за сеитба или жътва, всички жени излизат на нивите и пеят. Дори танцуват.

– Ком-ком-комала – изрецитира Роланд, или поне така чу Еди.

Тян и Заля грейнаха от радостна изненада. Слайтманови се спогледаха и се засмяха.

– Откъде знаеш Оризовата песен? – попита старият. – Кога си я чувал?

– У дома. Много отдавна. Ком-ком-комала, ориза я садила. – Роланд посочи на запад, далеч от реката. – Там е най-голямото стопанство, пшеницата е избуяла. Твоето ли е, сай Овърхолсър?

– Да, благодарност-сай.

– А отзад, на юг, още ферми... после чифлиците с добитък. В онзи гледат крави... там овце... там крави... пак крави... пак овце...

– Как ги различаваш толкова отдалеч? – поинтересува се Сузана.

– Овцете пасат тревата по-ниско, мадам-сай – обясни Овърхолсър. – Затова, където има кафяви петна по пасищата, там са пасли овце. На останалите отглеждат говеда. Еди се замисли за каубойските филми, които беше гледал в „Маджестик“: Клинт Истууд, Пол Нюман, Робърт

Редфорд, Лий ван Клиф.

– В моята страна се разказват легенди за войни между говедовъдите и овчарите – сподели той. – Защото едните твърдели, че овцете пасат прекалено ниско тревата. Дори изтръгнали корените, та не можела да поникне.

– Пълни глупости, за извинение моля аз – изсумтя Овърхолсър. – Овцете наистина пасат тревата ниско, но когато прекараме кравите през пасището, в тора има достатъчно семенца.

– Аха.

Еди не се сети да каже друго, но като се замисли за войните между животновъдите, цялата идея му се стори наистина изключително глупава.

– Хайде – подкани ги Овърхолсър. – Скоро ще се стъмни, а в Павилиона е организирано пиршество във ваша чест. Целият град се е събрал да ви приветства.

„И добре да ни огледа“ – помисли си Еди.

– Да тръгваме – съгласи се Роланд. – До здрач ще сме там. Или греша?

– Напълно си прав.

Овърхолсър заби пети в хълбоците на коня и дръпна рязко юздите (толкова грубо, че Еди присви очи). Заслиза към града, останалите го последваха.

5.

Еди никога нямаше да забрави първата им среща с жителите на Кала. Предполагаше, че е така заради изненадите; всичко тук го удивляваше. Винаги щеше да си спомня начина, по който се промени светлината на факлите, когато свършиха изказванията – странното, разноцветно сияние. Винаги щеше да си спомня неочаквания поздрав на Ко към тълпата. Изпълнените с очакване лица, собствения си безумен страх, гнева си към Роланд. Изпълнението на Сузана на пианото в малката беседка, наричана от местните „Музиката“. О, да, незаличими спомени. Още по-ярък бе споменът за Стрелеца.

Роланд танцуваше.

Най-ярък обаче бе споменът за язденето им по пустата главна улица и усещането му за обреченост. Предчувствието за приближаваща катастрофа.

6.

Стигнаха града точно преди залез. Облаците се разкъсаха пред последните слънчеви лъчи. Улицата беше пуста и прашна. Копитата на конетите тропаха глухо по коравата земя. Еди видя голяма конюшня, комбинация от странноприемница и гостилница на име „Почивка“ и голяма двуетажна постройка в дъното на улицата, което вероятно бе Градското събрание на Кала. Вдясно от тази сграда светеха факли. Вероятно там ги чакаха всички жители на градчето, но на северния му край, откъдето бяха влезли, нямаше никого.

От зловещата тишина между празните дървени тротоари го побиха тръпки. Той си спомни разказа на Роланд за последното пътуване на Сюзан в Меджис, върху открита каруца, с вързани отпред ръце и примка на врата. Там улицата също била празна. Отначало. Сетне, недалеч от кръстовището на Големия път и Пътя на Коприненото ранчо, Сюзан и мъчителите и минали покрай самотен селянин с очи на касапин, както се беше изразил Роланд. По-късно тълпата я замервала с гнили зеленчуци и пръчки, дори с камъни, но този човек бил първият – ли не с известна нежност, когато го подминала на път за чарю-трий, древния празник на Жътвата.

Когато влизаха в Кала Брин Стърджис, Еди очакваше да види този човек, тези очи на касапин, и наръч царевични кочани. Защото този град му носеше лошо предчувствие. Не за стаено зло – както Меджис в последната нощ от живота на Сюзан Делгадо, – а за нещо лошо в най-обикновения смисъл. Лош късмет, лош избор, лошо предзнаменование. Лошо ка, може би. Той се наведе към Слайтман Старши:

– Къде, по дяволите, са всички, Бен?

– Там – отвърна фермерът и посочи светлината от факлите.

– Защо са толкова тихи? – попита Джейк.

– Не знаят какво да очакват – обясни Калахан. – Тук сме изолирани от света. Малкото чужденци, които ни посещават, са предимно скитници, разбойници, комарджии... о, през лятото понякога спира някой плаващ пазар.

– Какво е плаващ пазар? – поинтересува се Сузана.

Калахан обясни, че това са големи плоскодънни кораби, боядисани в ярки цветове и с много магазинчета на борда. Бавно плавали по Девартет Уай и спирали да търгуват във всяка Кала от Централния полукръг, докато свършели стоката. Всичко било боклук според Калахан, но Еди не беше склонен да приеме мнението му като чиста монета, поне по

отношение на плаващите пазари; пасторът говореше почти за всичко с пренебрежението, характерно за старите свещеници.

– А другите чужденци идват да откраднат децата им – заключи Калахан.

Посочи наляво, където дълга дървена постройка заемаше почти половината от главната улица. Еди преброи не два коневръза или четири, а осем. Дълги.

– Магазинът на Тук, с ваше позволение – с лек сарказъм обяви Калахан.

Стигнаха Павилиона. По-късно Еди оценяваше броя на присъстващите на седемстотин-осемстотин, но отначало морето от шапки, високи обувки и загрубели от работа ръце под червените лъчи на залеза му се стори огромно, необятно.

„Те са готови да ни замерят – помисли си. – Да ни замерят и да крещат: «Чарю трий».“ Тези мисли бяха глупави, но не можеше да се отърси от тях.

Жителите на Кала се разделиха на две, за да образуват проход към дървена платформа. По стените на Павилиона имаше факли, затворени в метални кафези. За момента всички горяха с обичайни жълти пламъци. Еди надуши силна миризма на растително масло.

Овърхолсър слезе от коня. Останалите от отряда му го последваха. Еди, Сузана и Джейк погледнаха Роланд. Стрелеца остана за миг на седлото, леко приведен, сякаш потънал в мисли. Сетне свали шапката си и протегна ръка към тълпата. Потупа се три пъти по гърлото. Тълпата зашумя. Доволно или изненадано? Еди не можеше да определи. Във всеки случай не гневно и това беше добре. Стрелеца вдигна единия си крак над седлото и чевръсто скочи на земята. Еди слезе по-предпазливо; създаваше, че всички погледи са съсредоточени върху него. Беше поел сбруята на Сузана преди, сега застана с гръб към коня и. Тя с лекота се спусна между ремъците. При вида на отрязаните и крака тълпата забуча.

Овърхолсър тръгна бързо през прохода сред тълпата, като стисна няколко ръце по пътя си. Калахан го последва, от време на време прекръстваше някого. Неколцина поеха конете им. Роланд, Еди и Джейк тръгнаха един до друг. Ко още стоеше в широкия джоб на пончото и се оглеждаше любопитно.

Еди надуши миризмата на тълпата – пот, коса, загоряла от слънцето кожа, дори урина. Надуши също храна: печено месо, пресен хляб, пържен лук, кафе и графа. Стомахът му закръкори, въпреки че не беше гладен. Не, изобщо не чувстваше глад. Мисълта, че проходите може да се

затвори и тълпата да ги стъпче, не му даваше мира. Бяха толкова тихи. Наблизо се чу песента на подранил козодой.

Овърхолсър и Калахан се качиха на платформата. Еди с тревога забеляза, че никой от другите им спътници не се присъедини към тях. Роланд без колебание изкачи трите широки дървени стъпала. Еди го последва, въпреки че коленете му бяха омекнали.

– Добре ли си? – прошепна Сузана в ухото му.

– Засега.

От едната страна на платформата имаше кръгла сцена, върху която стояха седмина мъже – всичките с бели ризи, сини дънки и черни колани. Еди разпозна инструментите им и макар че мандолината и банджото го наведоха на мисълта, че музиката ще е леко посредствена, гледката все пак го окуражи. Никой не вика оркестър за човешко жертвоприношение, нали? Може би най-много някой барабанчик, за подгръване на публиката.

Еди се обърна към тълпата. С ужас забеляза, че прохода, през който бяха минали, вече го нямаше. Всички го гледаха. Мъже и жени, млади и стари. Безизразни лица. И нито едно дете сред тях. Лица, прекарващи по-голямата част от деня на слънце, напуканата им кожа го доказваше. Лошото предчувствие не го напускате.

Овърхолсър застана до простата дървена маса на платформата. Върху нея лежеше голямо пухкаво перо. Фермерът го вдигна. Възцари се такава дълбока тишина, че Еди чу хрипливото дишане на някакъв старец.

– Свали ме, Еди – нареди тихо Сузана.

Той неохотно се подчини.

Овърхолсър излезе на ръба на платформата, вдигна перото и заговори:

– Аз съм Уейн Овърхолсър от фермата „Седем мили“. Чуйте ме сега, моля аз.

– Казваме благодарност-сай – измърмориха всички в един глас.

Овърхолсър посочи Роланд и неговия тет, застанали един до друг с прашните си дрехи (Сузана не стоеше в истинския смисъл на думата; крепеше се изправена между Еди и Джейк). На Еди не му се бе случвало да го оглеждат толкова изпитателно.

– Ние, мъжете от Кала, чухме Тяг Джафърдс, Джордж Телфорд, Диего Адамс и останалите, които се изказаха на Събранието. Там говорих и аз, като казах: „Те идват да вземат децата ни“, имайки предвид Вълците, разбира се, „после ни оставят на мира за поколение или

повече. Така стоят нещата и нека не се опитваме да ги променяме. “ Сега смятам, че думите ми са били малко прибързани. Тълпата леко зашумя.

– На същото събрание отец Калахан ни извести, че от север идва отряд стрелци.

Последва нов шепот, този път малко по-силен. „Стрелци... Среден свят... Гилеад.“

– Избрахме представители, които да отидат и да ги видят. Ето ги тези хора. Те твърдят, че са... каквито отец Калахан ги определи.

Овърхолсър смутено се заозърта. Сякаш се съдържаше да не пръдне. Еди беше виждал такова изражение и преди, главно по телевизията, когато някой политик не може да отрече неудобен факт.

– Твърдят, че са от изгубения свят. Тоест...

„Хайде, Уейн – помисли си Еди. – Изплюй камъчето. Можеш.“

– ...тоест от наследниците на Елд.

– Слава вам, богове! – провикна се някаква жена. – Боговете ги изпращат да спасят децата ни, истина е!

Някой и изшътка.

Овърхолсър изчака да настъпи тишина, сетне продължи:

– Те ще говорят от свое име, но аз видях достатъчно, за да се уверя, че са способни да ни помогнат. Носят добри оръжия, сами виждате, и могат да ги използват. Приемете думата ми за това и ще кажа благодарност-сай.

Тълпата зашумя по-силно и Еди долови добронамереност във възгласите и. Това го поуспокои.

– Добре, нека тогава се изправят пред вас един по един, за да чуете гласовете им, както виждате лицата им. Това е техният дин.

Овърхолсър посочи Роланд. Стрелеца пристъпи напред. Залязващото слънце обагри лявата част на лицето му в червено; дясната изглеждаше жълта от блясъка на факлите. Той тропна с крак и звукът отекна в тишината. На Еди по незначайна причина му заприлича на удар с юмрук върху капака на ковчег. Стрелеца се поклони, разперил широко ръце.

– Аз съм Роланд от Гилеад, син на Стивън. От наследниците на Елд.

През тълпата премина въздишка.

– Да е благословена срещата ни.

Роланд се отдръпна и погледна Еди. Представянето беше лесно:

– Аз съм Еди Дийн от Ню Йорк. Син на Уендъл. „Поне така твърдеше мама“ – добави наум. Сетне, без да се замисля, завърши: – От наследниците на Елд. Ка-тет Деветнайсет.

Той се отдръпна.

Сузана излезе напред, към ръба на платформата. Спокойно огледа тълпата и заговори:

– Аз съм Сузана Дийн, съпруга на Еди, дъщеря на Дан, наследница на Елд от ка-тет Деветнайсет. Благословена да е срещата ни и боговете да ви закрилят.

Направи реверанс, като повдигна въображаемата си пола.

Последваха смях и аплодисменти.

Докато тя говореше, Роланд се наведе до ухото на Джейк и му прошепна нещо. Джейк кимна и пристъпи напред. Изглеждаше много млад и красив под лъчите на залязващото слънце. Постави единия си крак напред и се поклони. Пончото се залюля смешно от тежестта на Ко.

– Аз съм Джейк Чеймбърс, син на Елмър, наследник на Елд от катет Деветдесет и девет.

Деветдесет и девет ли? Еди погледна озадачено Сузана, която едва забележимо вдигна рамене. Какви бяха тези глупости? Е, какво пък? – помисли си той. Ка-тет Деветнайсет също не съществуваше.

Джейк обаче още не беше свършил. Той извади Ко от джоба на пончото и го остави на земята. Тълпата зашепна при вида му. Джейк погледна Роланд, сякаш питаше: „Сигурен ли си?“ Стрелеца кимна.

Отначало Еди не очакваше мъхнатият приятел на Джейк да направи нещо. Жителите на Кала отново бяха замлъкнали. Беше толкова тихо, че вечерните песни на птиците се чуваха ясно.

Сетне Ко се изправи на два крака, пристъпи с единия напред и дори се поклони. Олюля се, но запази равновесие. Разпери предните си лапи, както бе сторил Роланд. От тълпата се чува удивени възклицания, ръкопляскане, смях. Джейк стоеше като сачисан.

– Ко! – избърбори зверчето. – Елд! Благодарност!

Изговори ясно всяка дума. Остана прав за миг, после се отпусна на четири крака и бързо избяга зад Джейк. Последваха гръмки аплодисменти. С един-единствен блестящ ход Роланд (защото кой друг би могъл да научи скункса на това?) бе превърнал тези хора в техни приятели и почитатели. Поне за тази нощ.

Това беше първата изненада: как Ко се поклони пред жителите на Кала и се представи за ан-тет с четиримата пътешественици. Втората дойде като гръм от ясно небе.

– Аз не съм добър в речите – обяви Роланд, след като отново излезе напред. – Езикът ми се преплита по-зле от езика на пияница в Жътвената нощ. Еди ще говори от името на всички ни.

Еди изстина. Под тях тъпата ръкопляскаше и тропаше с крака. Чуха се възгласи: „Благодарност-сай“, „Говори, слушаме те“ и „Чуйте го, чуйте го.“ Дори оркестърът се включи с няколко нестройни, но гръмки акорда.

Еди имаше време само колкото да пониже Роланд с убийствен поглед. „Какво, по дяволите, си намислил?“ – искаше му се да изкрещи. Стрелеца го изгледа безстрастно и скръсти ръце.

Аплодисментите заглъхнаха. А с тях и гневът му. На негово място дойде ужас. Овърхолсър го наблюдаваше любопитно, със скръстени ръце в подражание на Роланд, съзнателно или не. В тъпата Еди различи няколко познати лица: Слайтманови, Джафърдсови. От другата му страна стоеше Калахан, присвил очи; на челото му белегът във формата на кръст сякаш светеше.

„Какво очакват да им кажа?“

„По-добре кажи нещо, Еди – заговори в съзнанието му гласът на Хенри. – Чакат.“

– За извинение моля аз, ако започвам малко бавно. Много километри и колела сме изминали и вие сте първите хора, на които попадаме от много... От много какво? Седмици, месеци, години, десетилетия?

Еди се засмя. В своите уши звучеше като абсолютен глупак; човек, който не може да държи собствения си член, за да се изпикае, камо ли да стреля с револвер.

– От много сини луни.

Те се разсмяха при тези думи, и то силно. Някои дори изръкопляскаха. Бе успял да възбуди чувството им за хумор, без дори да го осъзнава. Това го накара да се отпусне и да заговори малко по-естествено. Хрумна му, че до неотдавна стрелецът, когото тези хора гледаха с такава надежда, бе седял по пожълтели гащи пред телевизора, бе хрупал „Нитос“, беше смъркал хероин и бе гледал „Мечока Йоги“.

– Идваме отдалеч и ни чака дълъг път. Времето лети, но ще сторим всичко, което е по силите ни, чуйте ме, моля аз.

– Продължавай, чужденце! – изкрещя някой. – Добри слова казваш!

„Нима? – помисли си Еди. – Това е нещо ново.“

Последваха няколко възгласа: „Да“ и „Давай.“

– Лечителите в моето баронство имат една поговорка: „Първо, внимавай да не навредиш.“ – Не беше сигурен дали това бе девиз на адвокатите, или на лекарите, но го беше чувал няколко пъти по телевизията и му звучеше добре. – Ние няма да навредим тук, имайте ми вяра, но

нойкой не може да изстреля куршум или дори да извади треска изпод нокъта на дете, без да пролее поне капка кръв.

Последваха възгласи на съгласие. Лицето на Овърхолсър обаче остана безизразно. В очите на неколцина Еди зърна съмнение. Нямаше право да се гневи на тези хора, които не им бяха сторили нищо лошо и не им бяха отказали нищо, но въпреки това им се ядосваше.

– В баронството Ню Йорк имаме и друга поговорка: „Няма нищо безплатно.“ Знаем, че положението ви е сериозно. Опълчването срещу тези Вълци ще е опасно. Понякога обаче бездействието кара хората да се чувстват гладни и болни.

– Чуйте го, чуйте го! – провикна се същият глас от задните редици.

Еди погледна натам и видя робота Анди, а до него – голям фургон, пълен с мъже с големи тъмни наметала. Това вероятно бяха манихейците.

– Ще огледаме – продължи той – и когато разберем всички страни на проблема ви, ще видим какво може да се направи. Ако решим, че не можем да ви помогнем, ще свалим шапките си пред вас и ще си тръгнем.

На втория или третия ред стоеше мъж с износена каубойска шапка. Рунтавите му бели вежди и мустаци бяха в тон с нея. На Еди му приличаше на Татко Картрайт в старото телевизионно предаване „Бонанса“. Този двойник на достолепния старец далеч не изглеждаше впечатлен от речта му.

– Ако можем, ще помогнем – продължи Еди. – Но няма да го сторим сами, мили хора. Чуйте ме, моля аз. Добре ме чуйте. Гответе се да се вдигнете на оръжие, за да постигнете своето. Гответе се да извоювате онова, което искате.

След тези думи той тропна с крак – мокасинът му не предизвика толкова ефектен шум като обувката на Роланд, но това не го притесни – и се поклони.

Последва мъртвешко мълчание. После Тян Джафърдс заръкопляска. Заля се присъедини към него. Бени също. Баща му го побутна, но момчето продължи; след малко Слайтман Старши също заръкопляска.

Еди изгледа свирепо Роланд. Стрелеца остана с непроницаемо изражение. Сузана дръпна съпруга си за крачола и той се наведе.

– Отлично се справи, сладурче.

– Проклет да е! – Еди кимна към Роланд.

След като всичко свърши обаче, той се чувстваше изненадващо добре. Освен това Роланд наистина не беше по речите. Ако му се

наложеше, можеше да се справи, но иначе избягваше да говори.

„Е, сега поне знаеш какъв си – помисли си Еди. – Говорителят на Роланд от Гилеад.“

Толкова ли беше лошо? Нали Кътбърт Алгууд бе изпълнявал тази функция преди него?

Калахан излезе напред:

– Можем да ги приветстваме малко по-топло, приятели мои. Поздравете ги, както подобава на Кала Брин Стърджис.

Заръкопляска и хората от тълпата моментално последваха примера му. Аплодисментите бяха възторжени и продължителни. Имаше весели възгласи, подсвиркване, тропане с крака (макар и не толкова гръмко без дървен под, който да усилва звука). Оркестърът изсвири няколко откъса от тържествени мелодии. Сузана хвана Еди за ръката. Джейк го стисна за другата. Четиримата се поклониха като рокмузиканти след някое особено ефектно парче и аплодисментите удвоиха силата си. Накрая Калахан вдигна ръце, за да вдвори тишина:

– Чака ни сериозна работа, хора. Сериозни планове, сериозни дела. Сега обаче да сядаме и да пируваме. После ще пеем, ще танцуваме и ще се веселим! – Те отново заръкопляскаха, но той пак даде знак да мълчат. – Достатъчно! – извика със смях. – И вие, манихейци, отзад. Знаем, че носите собствено ядене, но не виждам причина да не хапнете и пийнете от общата трапеза. Елате сред нас, хайде! Забавлявайте се!

„Дано не е пир по време на чума“ – помисли си Еди, който още не можеше да се отърси от лошото предчувствие. Сякаш някакъв зловещ гостенин ги наблюдаваше извън светлината на факлите. Сякаш предчувствието кънтеше в ушите му. Като тропане на крак по дървен под. Като удар с юмрук върху капака на ковчег.

7.

Макар че имаше пейки и дълги маси, само старците се хранеха седнали. Беше паметно пиршество със стотици вкусни ястия. Вечерята започна с тост за Кала, вдигнат от Вон Айзенхарт с пълна чаша в едната ръка и перото в другата. Това вероятно беше местният герб.

– Нека вечно да добрува! – извика фермерът и изпразни чашата си на един дъх.

Еди се възхити – местната графа бе толкова силна, че само да я помиришеш, очите ти се насълзяваха.

– ДА БЪДЕ! – отвърнаха в един глас останалите и отпиха.

В този момент пламъкът на факлите стана яркочервен като залязло слънце. Тълпата заохка, заохка и заръкопляска. За Еди това не беше голямо чудо – особено след Блейн Моно или биполярните компютри, управляващи Луд, но гледката беше хубава и безвредна за здравето. Той заръкопляска с останалите. Сузана също. Анди бе донесъл инвалидната и количка и и я разпъна, като и направи комплимент (също предложи да и разкаже за красивия чужденец, когото скоро щяла да срещне). Сега тя се разхождаше сред хората с пълна чиния в скута си, заговаряше се с едни, спираше при други и пак се преместваше. Еди предполагаше, че е присъствала на доста подобни приеми, и малко и завидя за небрежното държание.

В тълпата започнаха да се появяват и деца. Очевидно местните се убедиха, че гостите им няма да извадят огнените си жезла и да започнат да стрелят наред. Най-големите момчета и момичета се разхождаха сами. Движеха се на групички като уличните банди, които Еди помнеше от детството си, и поглъщаха огромни количества храна (макар че дори вълчий апетит на подрастващите не се отразяваше чувствително на претрупаните маси). Наблюдаваха чужденците, но се държаха на почетно разстояние.

Малките не се отделяха от родителите си. Децата в трудната междинна възраст се бяха скупчили около пързалката, люлките и сложната катерушка в самия край на Павилиона. Някои използваша съоръженията, но повечето само ги гледаха разсеяно. Еди се замисли за тях. Виждаше колко много са близнаците (от това го побиха тръпки) и се досети, че именно тези деца, вече твърде пораснали, за да използват спокойно съоръженията за игра, са предпочитаната плячка за Вълците... ако негодниците се измъкнат безнаказано. Наоколо не се виждаше никой от „тъпоумните“ и Еди се досети, че предвидливо не са ги довели, за да не развалят празненството. Това беше разбираемо, но той се надяваше и за тях да е организирано скромно пиршество някъде. (По-късно се увери, че е така – със сладкиши и сладолед зад църквата на Калахан.)

Джейк би се вписал чудесно в компанията на средно големите деца, ако бе от Кала, но, разбира се, не беше. Беше си намерил приятел, който напълно му подходеше – по-голям на години, по-малък като опит. Двамата обикаляха масите и хапваха отгук-оттам. Ко, както винаги, следваше Джейк по петите, като постоянно се озърташе. Еди не се съмняваше, че ако някой постъпи враждебно към Джейк от Ню Йорк (или приятеля му Бени от Кала), бързо ще се раздели с някой и друг пръст. По едно време двете момчета се спогледаха и без да разменят дума,

избухнаха в смях. Това толкова напомни на Еди за собственото му детство, че го заболя.

Нямаше много време за спомени. От разказите на Роланд (и от наблюденията си върху него) той знаеше, че стрелците от Гилеад не са просто рицари на справедливостта. Те бяха и вестоносци, счетоводители, понякога шпиони, дори дипломати. Еди, отгледан от брат си и неговата тайфа с такива мъдри сентенции като „Защо не ми го издухаш като сестра си?“ или „Ще шиbam майка ти и ще моли за още“, да не говорим за много популярното „Ако не млъкнеш, ще ти пикая в плювалника“, не беше уверен в дипломатическите си способности, но засега се справяше сравнително добре. Само Телфорд бе костелив орех, но останалите го накараха да замълчи, благодарност-сай.

Положението бе деликатно – жителите на Кала можеше и да се боят от Вълците, но не се стесняваха да питат как Еди и останалите от тета възнамеряват да се справят с тях. Еди осъзна, че Роланд му е направил огромна услуга, като го накара да говори пред всички. Така го бе подготвил за онова, което го очакваше сега. Той повтаряше все едно и също. Невъзможно беше да обсъждат стратегията, докато не огледат добре градчето. Невъзможно бе да се каже колко мъже от Кала трябваше да се присъединят към тях. Времето щеше да покаже. Щяха да огледат на светло. Ако даде Господ, щеше да има дъжд. И всякакви други клишета, за които се сетеше. (Дори му мина през ума да обещае кокошка във всяка тенджерата, след като Вълците бъдат победени, но навреме прехапа език, за да не изгърси тази канска глупост.) Един дребен фермер на име Хорхе Естрада се поинтересува какво ще правят, ако Вълците решат да запалят градчето. Друг, Гарет Стронг, искаше да знае къде ще скрият децата, докато опасността премине.

– Защото не можем да ги оставим тук, добре да знаеш – добави той и Еди, който съзнаваше, че знае твърде малко, важно отпи глътка графа.

Някой си Нийл Фарадей (Еди не можеше да определи дали е фермер, или ратай) се приближи, за да му каже, че нещата са отишли твърде далеч.

– Те никога не взимат всички деца, да знаеш – измънка.

На Еди му идваше да го попита какво би си помислил за човек, който казва: „Е, само двама изнасилиха жена ми“, но реши да запази този коментар за себе си. Един мургав мустакат мъж на име Луис Хейкокс се представи и заяви, че Тян Джафърдс е прав. Бил прекарал много безсънни нощи след събранието, много премислил и решил да се бие. Ако имали нужда от него, разбира се. Смесицата от искреност и страх в лицето

му трогна Еди. Това не беше възбудено дете, което не знае какво иска, а възрастен мъж, преценяващ всички рискове.

Така жителите на Кала идваха да му зададат въпросите си и се отдръпваха без ясен отговор, но с по-доволен вид. Еди говори, докато му пресъхна устата, сетне остави дървената чаша с графа и си наля студен чай, защото не искаше да се напива. Не му се ядеше повече; вече му се повдигаше от преяждане. Но те продължаваха да идват. Каш и Естрада. Стронг и Ечеверия. Уинкълър и Спалтър (братовчеди на Овърхолсър). Фреди Росарио и Фарън Посела... или бяха Фреди Посела и Фарън Росарио?

На всеки десет-петнайсет минути факлите сменяха цвета си. От червен на зелен, от зелен на оранжев, от оранжев на син. Графата се лееше като вода. Пируващите говореха все по-разпалено. Смееха се все по-гръмогласно. Еди чуваше все по-често възгласи като „Дявол да ги вземе“ и нещо, звучащо като „Ще ги гмурнем!“, винаги последвано от силен кикот.

Роланд говореше с възрастен мъж със синьо наметало. Старецът имаше най-дългата, гъста и бяла брада, която Еди бе виждал, ако се изключат филми с библейски сюжет. Той говореше сериозно, без да сваля очи от лицето на Роланд. По едно време хвана Стрелеца за ръката и леко я дръпна. Роланд слушаше мълчаливо и кимаше. „Това, което чува, му е интересно – помисли си Еди. – Да, старият негодник изгаря от любопитство.“

Музикантите тъкмо се връщаха на малката сцена, когато поредният жител на Кала се приближи до Еди. Беше онзи, който му напомняше за Татко Картрайт.

– Джордж Телфорд – представи се той. – Дълги да са дните ти, Еди от Ню Йорк.

Почука се по челото с юмрук, сетне протегна ръка и разтвори длан. Носеше каубойска шапка като скотовъдец, но кожата на дланите му бе изненадващо гладка, имаше неголеми мазоли само в основата на пръстите. „От стискане на юздите“ – помисли си Еди, после се поклони:

– Дълги дни и спокойни нощи, сай Телфорд.

Мина му през ума да попита дали Адам, Хос и малкият Джо са се върнали от Пондероса, но реши да си държи бързивата уста затворена.

– Два пъти повече за теб, синко, два пъти повече. – Телфорд погледна револвера на Еди с изпитателно и не особено приятелско изражение. – Вашият дин има подобен, предполагам.

Еди се усмихна, но запази мълчание.

– Уейн Овърхолсър разказа, че вашето ка-момче показало завидни способности с подобен патлак. Предполагам, че и жена ти има такъв.

– И аз предполагам.

Еди много добре знаеше, че рюгерът е у Сузана. Роланд беше решил, че не е разумно Джейк да отиде въоръжен в „Рокинг Б“.

– Четирима срещу четирийсет е доста лошо съотношение, не мислиш ли? – попита Телфорд. – Да, лошо съотношение. А може сега да дойдат шейсет. Никой не им помни точната бройка, а и защо да помним? Двайсет и три години е дълъг период. През цялото това време сме живели спокойно, благодарност на Господ и Исус Човека.

Еди се усмихна и не коментира с надеждата Телфорд да смени темата. Всъщност се надяваше другият мъж да се махне.

Де такъв късмет? Досадниците никога не се отказват, нали затова са досадници?

– Разбира се, четирима въоръжени срещу четирийсет... или шейсет... е малко по-добре от трима въоръжени и един кибик. Особено четирима, въоръжени с големи пищащи, добре ме чуй.

– Чувам те много добре – измърмори Еди.

Близко до платформата, от която се бяха представили, Заля Джафърдс разказваше нещо на Сузана. „Тя поема жената на фермера, Роланд се занимава с Властелина на шибаните пръстени, Джейк си намери приятел, а за мен какво остава? Двойник на Татко Картрайт, който ме разпитва като Пери Мейсън“ – помисли си Еди.

– Имате ли още оръжия? – попита Телфорд. – Не може да нямате, ако смятате да се изправите срещу Вълците. Аз лично смятам, че това е лудост, не го крия. Вон Айзенхарт е на същото мнение...

– Овърхолсър смяташе така, но си промени мнението – прекъсна го Еди кротко.

Отпи глътка чай и погледна Телфорд над ръба на чашата си с надежда да види колебание в очите на другия мъж. Може би леко раздражение. Не се получи.

– Уейн Ветропоказателя – подсмивва се Телфорд. – Да, да, върти се ту насам, ту натам. Не бъди толкова сигурен за него, млади сай.

На Еди му идеше да каже: „Абе това да не са ти шибани избори“, но запази мълчание. Дръж си устата, гледай добре, говори малко.

– Имате ли например бързострели? Или гранати? – продължи да разпитва Телфорд.

– Ами, може и да имаме.

– Никога не съм чувал за жена стрелец.

– Нима?

– Нито за момче, като стана дума. Дори чирак. Откъде да сме сигурни, че сте такива, за каквито се представяте? Кажете ми, моля аз.

– Ами... това е труден въпрос – отвърна Еди. Изпитваше силна антипатия към Телфорд, който изглеждаше твърде възрастен, за да има застрашени деца.

– Все пак хората ще искат да са сигурни. Преди да докарате бурята.

Еди си спомни думите на Роланд: „Можете да ни призовете, но никой не може да ни отзове.“ Ясно бе, че жителите на Кала още не го осъзнаваха. Поне Телфорд не го осъзнаваше. Разбира се, имаше въпроси, на които трябваше да се отговори, и то утвърдително; Калахан го беше споменал и Роланд го бе потвърдил. Три въпроса. Първият беше свързан с помощта. Еди не беше чул някой да задава тези въпроси и не очакваше да стане сега. Не смяташе, че ще им ги зададат и на събранието. Отговорите щяха да бъдат дадени от незначителни хорица като Посела, които дори нямаше да осъзнават какво ги питат. От хора, чиито деца бяха застрашени.

– Кой си ти всъщност? – попита Телфорд. – Кажете ми, моля аз.

– Еди Дийн от Ню Йорк. Надявам се, че не се съмняваш в честността ми. Моля се на Христос да не е така.

Телфорд отстъпи плахо крачка назад. Еди изпита мрачно удоволствие от реакцията му. Страхът не беше за предпочитане пред унижението, но все пак бе по-добре от нищо.

– Не, изобщо не се съмнявам, приятелю! Моля аз! Но кажете ми, използвал ли си някога револвера, който носиш? Кажете ми, моля аз.

По очите на Телфорд личеше, че не му вярва. Може би у Еди бе останало твърде много от нийоркския неудачник, за да убеди този фермер-сай, но той не мислеше, че това е причината. Поне не основната. Този човек вече бе решил да гледа безучастно как Вълците отвличат децата на съседите му и просто не вярваше в лесното разрешение на проблема със силата на оръжието. Еди обаче вярваше в револвера си. Дори го обичаше. Спомни си единствения си, ужасен ден в Луд, когато отчаяно тикаше Сузана с инвалидната и количка под сивото небе и тътена на божествените барабани. Спомни си Франк, Лъстър и Топси Моряка; спомни си жената на име Мод, коленичила, за да целуне един от безумците, когото бе застрелял. Какво беше казала? „Не трябваше да убиваш Уинстън; днес е рожденият му ден.“ Нещо подобно.

– Използвал съм този и другия, а също и рюгера. И не смея да говоря друг път така на мен и на приятелите ми, сякаш сме жалки

палячовци.

– Ако съм те обидил по някакъв начин, стрелецо, крещя за прошка.

Еди малко си отдъхна. Стрелецо. Белокосият негодник поне бе проявил здрав разум да го нарече така, дори да не му вярваше.

Оркестърът изсвири няколко акорда. Главният музикант праметна ремъка на китарата през врата си и извика:

– Хайде, всички! Стига сте се тъпкали! Време е да се поизпотим!

Тълпата му отвърна с весели възгласи. Проехтяха и няколко експлозии, които накараха Еди да посегне към револвера.

– Спокойно, приятелю – рече Телфорд. – Това са само бомбички. Децата хвърлят пиратки, нали се сещаш?

– Ясно. За извинение моля аз.

– Няма защо – усмихна се Телфорд.

Беше чаровна усмивка като на Татко Картрайт и от нея Еди ясно разбра, че този човек никога няма да застане на тяхна страна. Освен ако всички Вълци от Тъндърклап не бъдат проснати мъртви пред погледа му в този Павилион. Ако това се случи, той щеше да твърди, че ги е подкрепял от самото начало.

8.

Танците продължиха до изгряването на луната и тази нощ тя се виждаше ясно. Еди танцува с няколко местни дами. Два пъти игра валс със Сузана в ръце, а през останалото време тя го съпровождаше с количката си, като се обръщаше ту наляво, ту надясно в такт с музиката. На постоянно променящата се светлина от факлите лицето и бе влажно и радостно. Роланд също танцува, грациозно, но не особено въодушевено, помисли си Еди. Във всеки случай по нищо в програмата не личеше какъв завършек ги очаква. Джейк и Бени Слайтман се бяха отделили от тълпата, но по едно време Еди ги видя коленичили до едно дърво и записани в игра, подозрително наподобяваща „Забиване на ножка“.

След края на танците имаше песни. Оркестърът започна с тъжна любовна балада. Продължи с по-бърза песен, толкова наситена с местния жаргон, че Еди не успяваше да следи текста. Не се налагаше, за да разбере, че е леко циничен; мъжете се кикотеха, жените надаваха възторжени писъци, а някои старци запушваха уши.

След встъплението неколцина души се качиха на сцената при оркестъра, за да изпълнят по някоя песен. Не бяха особено надарени (освен една пищна дама, но с друго), но публиката изпращаше всеки с

възторжени овации. Две момичета на около девет години, очевидно близначки, изпълниха балада, наречена „Улиците на Кампара“ под съпровода на китарата в ръцете на едното. Еди се удиви от пълната тишина, която настъпи сред публиката. Макар че повечето мъже бяха много пияни, никой не наруши мъчанието. Никой не хвърляше бомбички. Мнозина, сред тях и Хейкокс, слушаха с просълзени очи. Еди си беше мислил, че разбира емоционалното напрежение, в което живееше градът, но се оказа, че се е лъгал. Сега си даваше истинска сметка за това.

Когато песента за отвлечената жена и загиващия каубой свърши, последваха няколко секунди на пълна тишина-дори нощните птици бяха замлъкнали. След това тълпата избухна в бурни аплодисменти. „Ако гласуват сега за опълчването си срещу Вълците, дори Татко Картрайт няма да посмее да се противопостави“ – помисли си Еди.

Момичетата се поклониха и скочиха сковано на тревата. Еди си помисли, че с това програмата е свършила, но за негова изненада Калахан се качи на сцената и заговори:

– Знам една още по-тъжна песен, на която ме е научила майка ми.

Запя весела ирландска песничка, наречена „Налейте ми едно, нещастници“. Текстът и беше не по-малко неприличен от изсвирената порано от оркестъра, но този път Еди разбираше повечето думи. Заедно с останалите слушатели той весело заприпява последното стихче на всеки куплет: „Преди да легна под земята, налейте ми едно в устата, нещастници!“ След песента на Стареца Сузана се приближи до сцената и околните и помогнаха да се качи. Тя размени няколко думи с тримата китаристи и им показа нещо на грифа на единия инструмент. Те кимнаха. Еди предположи, че знаеха песента или поне някоя версия.

Тълпата тръпнеше в очакване. Еди беше любопитен, но не се изненада, когато тя запя „Нешастното момиче“, която бе изпълнявала по време на пътуването им. Вярно, не пееше като Джоан Бейс, но гласът и бе наситен с емоции и изразителен. И защо не? В песента се разказваше за жена, напуснала дома си. След края на изпълнението и не последва мъчание като след песента на момичетата, но имаше искрени аплодисменти. Прозвучаха възгласи: „Да!“, „Още!“, „Хайде пак!“ Сузана не изпя друго (защото само тази песен знаеше), но направи дълбок реверанс. Еди ръкопляска, докато го заболяха дланите, накрая пхна пръсти в устата си и изсвири.

Сетне (чудесата на тази вечер сякаш нямаха край) самият Роланд се качи на сцената, докато неколцина мъже внимателно сваляха Сузана.

Джейк и новият му приятел дойдоха при Еди. Бени Слайтман

носеше Ко. До тази вечер Еди бе готов да се закълне, че зверчето би ухапало всеки, който се опита да го вземе, ако не е от ка-тета.

– Може ли да пее? – попита Джейк.

– Бих се учудил. Да видим.

Еди не знаеше какво да очаква и леко се удиви от възбуденото тупене на сърцето си.

9.

Роланд свали револвера и патрондаша си. Подаде ги на Сузана, която ги взе и ги закачи на кръста си. При това ризата и прилепна плътно към тялото и на Еди за миг му се стори, че гърдите и изглеждат по-големи. Реши, че само му се струва заради светлината.

Факлите бяха оранжеви. Роланд стоеше сред тях, строен като момче. За миг огледа мълчаливите, любопитни лица и Еди почувства дланта на Джейк, малка и студена, в своята. Нямаше нужда да пита момчето какво си мисли, защото същото минаваше и през неговата глава. Никога не беше виждал човек, който да изглежда толкова самотен, толкова лишен от радостите на живота, от приятелство и топлина. Видът му сред това весело множество само караше истината за него да изпъкна: той бе последният. Нямаше други. Ако Еди, Сузана, Джейк и Ко се представяха за наследници като него, това бе много далеч от реалността. Илюзия, едва ли не. Роланд обаче... Роланд...

„Стига – помисли си Еди. – Не мисли за това. Не и тази нощ.“

Роланд бавно скръсти ръце, притисна дясната си длан до лявата си буза и лявата длан до дясната. За Еди това не означаваше нищо, но седемстотинте жители на Кала нададоха възторжен рев, надминаващ обикновените аплодисменти. Еди си спомни един концерт на „Ролинг стоунс“. Тълпата бе издала същия шум, когато барабанисгът на групата, Чарли Уотс, заудря по инструментите си първите тактове на „Хонки тонк уман“.

Роланд остана така, със скръстени ръце и длани на бузите, докато настъпи тишина; сетне заговори:

– Радваме се на гостоприемството на Кала. Чуйте ме, моля аз.

– Казваме благодарност-сай! – закрещя тълпата. – Чуваме те много добре! Роланд кимна и се усмихна:

– Аз и приятелите ми идваме отдалеч и имаме още много да направим и видим. Затова ще се откриете ли за нас, ако ние се открием за вас?

Еди почувства, че го побиват тръпки. „Това е първият въпрос“ –

помисли си.

Джейк стисна ръката му.

Преди да завърши мисълта си, тълпата закрещя:

– Да, и благодарност-сай!

– Вярвате ли, че сме такива, за каквито се представяме, и приемате ли онова, което правим?

„Това е вторият“ – рече си Еди и сега той стисна ръката на Джейк.

Видя как Телфорд и Диего Адамс се споглеждат изненадано. Явно разбираха, че решението се взема пред очите им и те с нищо не могат да го предотвратят.

„Твърде късно, момчета“ – помисли си Еди.

– Стрелци! – изкрещя някой. – Истински стрелци, благодарност-сай! Благодарност в името Господне!

Последва одобрителен рев. Крясъци и ръкопляскане. Възгласи: „Благодарност!“, „Да“ и дори „Дявол го взел, истина е.“

Когато утихнаха, Еди зачака последния въпрос, най-важния: „Искате ли помощ от нас?“ Роланд не го зададе; просто каза:

– Сега ще се оттеглим и ще положим глави, защото сме уморени. Но преди това ще ви изпея една песничка, която съм сигурен, че знаете. Думите му бяха посрещнати с радостен рев; те наистина я знаеха.

– Знам я и я обичам – продължи Роланд от Гилеад. – Знам я от древни времена, но не бях очаквал да чуя „Оризовата песен“ от нечия уста, най-малкото от моята. Стар съм вече и гласът ми не е добър като преди, затова за прошка моля аз, ако пея фалшиво...

– Стрелецо, казваме благодарност-сай! – извика една жена. – Радост ще е за нас, да!

– А нима аз не чувствам същото? – попита тихо Стрелеца. – Не давам ли радост от моята радост и вода, която съм донесъл със собствените си ръце и сърце?

– Дай я на зелените нивя – изпяха в хор жителите на Кала и Еди почувства как в очите му напират сълзи.

– О, Боже – въздъхна Джейк. – Той знае толкова много...

– Радвайте се на ориза – завърши Роланд.

Остана неподвижен за миг, сякаш събираше сили от оранжевото сияние на факлите, после затанцува нещо средно между жига и степ. Отначало бавно, много бавно, на пети и на пръсти, на пети и на пръсти. Подметките му издадоха отново онзи звук като от удари върху ковчег, но този път в ритъм; все по-бързо и по-бързо.

Сузана се приближи до Еди и Джейк. Очите и бяха широко

отворени, в усмивката и се четеше удивление. Тя силно притисна ръце до гърдите си.

– О, Еди! Подозирал ли си, че е способен на това? Имал ли си дори най-малка представа?

– Не – отвърна той. – Ни най-малка.

10.

Краката на Стрелеца се движеха все по-бързо и по-бързо. Ритъмът ставаше все по-отчетлив и Джейк изведнъж осъзна, че тази мелодия му е позната. Знаеше я от първия си тодаш в Ню Йорк. Преди да срещне Еди, един млад чернокож с уокмен го беше подминал, потропвайки със сандалите си и тананикайки: „Да-да-ба, ча-да-боу!“ Сега Роланд изпълняваше същия ритъм, като на всяко „Боу!“ удряше силно с пета по дъските.

Хората наоколо заръкопляскаха в такт. Залюляха се. Жените, които носеха поли, ги вдигнаха и развяха. На лицата на млади и стари се четеше неподправена радост.

„Не само – помисли си Джейк и си спомни израза, използван веднъж от учителката му по английски. – Възторгът на познанието.“

Лицето на Роланд заблестя от пот. Той отпусна ръце и запляска. В този момент жителите на Кала запяха:

– Ком!... Ком!... Ком!... Ком!...

На Джейк му хрумна, че много деца използват тази дума за броене при криеница; съмняваше се да е съвпадение.

„Разбира се, че не е. Също като чернокожия, който си тананика тази мелодия. Това е Лъчът, това е деветнайсет.“

– Ком!... Ком!... Ком!...

Еди също запя. Джейк реши да не мисли повече за това и също затананика.

11.

Еди не успя да разбере цялата „Оризова песен“. Не заради диалекта, а защото се пееше твърде бързо, за да следи текста. Веднъж по телевизията бе чул един брокер на тютюн от Южна Каролина. Сега беше същото. Имаше непълни рими, идеални рими, звучни рими, дори груби рими – думи, които не се римуваха с нищо, но бяха вкарани сякаш

насила в песента. Дори не можеше да се нарече песен в истинския смисъл на думата; приличаше по-скоро на речитатив, на безумно дърдорене. Роланд не спираше да тропва, а жителите на Кала нареждаха безспир:

Ком!... Ком!... Ком!...

Все пак успя да разбере част от текста:

Ком-ком-комала
 Ориза я сади-ла
 Богато избуя-ла
 Реколта добра-ла
 Река по брегове-да
 Оризия ще гледа
 Оризо ни зелен-о
 Буйно избуе-но
 Буйно и зелено
 Ком-ком-комала!
 Ком-ком-комала.
 Ориза я сади-ла
 Богато в нива-ла
 Расте ком-комала
 Под небе синьо-йо
 В оризо буйно-йо
 Момиче с момче-но
 Един до друг лежа-но
 Тайно целуно-йо
 Под небе синьо-йо
 Ком-ком-комала
 Ориза я сади-ла!

Освен тези два куплета имаше поне още три. Еди загуби нишката, но вече имаше представа за какво се пее: младеж и девойка сеят ориз и деца през пролетта. Темпото, безумно бързо от самото начало, се ускоряваше все повече и повече, докато думите се сляха в неразбираемо бучене. Хората пляскаха толкова бързо, че ръцете им се виждаха размазано. Краката на Роланд също сякаш бяха изчезнали. Еди не можеше да повярва, че някой е способен да танцува с такава скорост, още по-малко след толкова обилна вечеря.

„По-бавно, Роланд – помисли си. – Тук няма Бърза помощ, ако получиш удар.“

Сетне, сякаш по сигнал, непонятен за Еди, Сузана и Джейк, Роланд и всички жители на Кала спряха рязко, изпънаха ръце към небето и издадоха устни като за страстна целувка.

– КОМАЛА! – изкрещяха в хор и това беше краят на песента.

Роланд се олюля, облян в пот... и падна от сцената в тълпата.

Сърцето на Еди подскочи.

Сузана изпищя и забърза с инвалидната количка към сцената.

Джейк я спря: – Мисля, че това е част от изпълнението!

– Да, и аз мисля така – потвърди Бени Слайтман.

Тълпата избухна в овации. Вдигнаха Роланд на ръце. Той държеше своите изпънати към звездите. Гърдите му се издуваха като ковашки мях.

Еди го наблюдаваше възторжено, но още не вярваше на очите си.

– Роланд пее, Роланд танцува и за капак на всичко скача сред почитателите си като Джоуи Рамон – измърмори.

– Какво приказваш, скъпи? – попита Сузана.

Еди поклати глава:

– Няма значение. Това беше върхът. Надявам се, че празненството най-сетне свърши.

Това наистина беше краят.

12.

След половин час четирима конници бавно яздеха по главната улица на Кала Брин Стърджис. Единият бе загърнат с дебел салид. Облачата пара излизаха от ноздрите на конете им и от устата на ездачите. Небето сякаш бе осеяно с хладни парченца диаманти, Стара звезда и Стара майка бяха най-ярки. Джейк вече бе тръгнал със Слайтман за имението на Айзенхарт. Калахан водеше другите трима пътешественици. Преди да тръгнат обаче, настоя Роланд да се увие с дебелото одеяло.

– Нали каза, че до къщата ти има по-малко от два километра... – започна Стрелеца.

– Няма значение. Облаците се разсеяха, толкова е студено, че нищо чудно да се образува скреж, а ти танцува комала, каквато не съм виждал никога през живота си.

– Колко години прави това? – поинтересува се Роланд.

Калахан поклати глава:

– Не знам. Наистина, Стрелецо, нямам представа. Помня много добре кога дойдох тук – през зимата на 1983, девет години след като

напуснах Джерусалемс Лот. Девет години след като се сдобих с това.

Той вдигна осеяната си с белези ръка, сетне рязко я отпусна.

– Прилича на изгаряне – отбеляза Еди.

Калахан кимна, но смени темата:

– Във всеки случай тук времето тече различно, както сигурно вече знаете.

– Объркано е – съгласи се Сузана. – Също и стрелката на компаса.

Роланд, вече увит с одеялото, бе изпратил Джейк с няколко напътствени думи... и още нещо. Еди чу дрънкане на метал, когато Стрелеца му предаде нещо. Малко пари може би.

Джейк и Бени Слайтман изравниха конете си. Когато Джейк се обърна да им помаха, Еди изпита внезапна тревога. „За Бога, ти не си му баща“ – помисли си. Вярно беше, но това не го накара да се почувства по-спокоен.

– Ще се справи ли, Роланд?

Еди не очакваше друг отговор освен „да“, искаше само да се увери.

Дългото мълчание на Стрелеца го уплаши. Накрая Роланд отговори:

– Да се надяваме.

Повече не обсъждаха темата за Джейк Чеймбърс.

13.

Църквата на Калахан беше ниска дървена постройка с кръст на вратата.

– Как си я нарекъл, отче? – попита Роланд.

– „Пресвета Богородица“.

Роланд кимна:

– Добре е...

– Чувстваш ли го? – попита Калахан. – Някой от вас чувства ли го?

Не се налагаше да уточнява какво има предвид.

Роланд, Еди и Сузана мълчаха.

Накрая Роланд поклати глава.

Калахан кимна доволно:

– Спи. – Замълча, после добави: – Слава Богу.

– Все пак чувствам нещо – каза Еди и кимна към църквата. – Като... не знам, някаква тежест.

– Да. Тежест. Ужасно е. Тази нощ обаче спи. Слава тебе, Господи.

Калахан се прекръсти. В дъното на добре отгъпкана и обградена с

грижливо оформени храстчета алея имаше друга дървена сграда. Къщата на Калахан.

– Тази ли нощ ще ни разкажеш историята си? – попита Роланд.

Калахан погледна слабо, изтощено лице на Стрелеца и поклати глава:

– Нито дума, сай. Дори да не бяхте уморени. Това не е разказ за през нощта. Утре на закуска, преди с приятелите ти да тръгнете по задачите си. Приемаш ли?

– Да.

– Ами ако се събуди през нощта? – попита Сузана и кимна към църквата. – Ако се събуди и ни изпрати в тодаш?

– Ще отидем – отвърна Роланд.

– Ти вече знаеш какво да правиш с него, нали? – осведоми се Еди.

– Може би.

Четиримата тръгнаха по алеята към къщата.

– Има ли нещо общо със стария манихеец, с когото разговаряше? – попита Еди.

– Може би – повтори Роланд; обърна се към Калахан: – Кажи ми, отче, теб изпращало ли те е в тодаш! Думата ти е позната, нали?

– Позната ми с. Да, два пъти. Веднъж в Мексико. В едно градче на име Лос Сапатос. И веднъж... мисля... в Кралския замък. Голям късметлия съм, че се върнах втория път.

– За кой крал става дума? – попита Сузана. – Артур Елд ли?

Калахан поклати глава.

Белегът на челото му проблесна на звездната светлина.

– По-добре да не говорим за това сега. Не е за през нощта. – Погледна Еди. – Вълците идват. Това е достатъчен проблем. Сега този млад човек ми съобщава, че „Ред сокс“ отново изгубили световната купа... от „Метс“?

– За съжаление.

Еди заразказва за последния мач (за който Роланд не знаеше нищо) и така неусетно стигнаха къщата. Калахан имаше домашна прислужница. Тя не беше тук, но бе оставила кана с горещ шоколад на огнището. Докато отпиваха, Сузана се обади:

– Заля Джафърдс ми разказа нещо, което може да те заинтересува, Роланд.

Стрелеца вдигна вежди.

– Дядото на съпруга и живее у тях. Известен е като най-стария жител на Кала Брин Стърджис. Тя и старецът от години не се погаждат.

Заля дори не знае за какво са си сърдити, толкова отдавна се е случило, но тя се разбира добре с него. Казва, че през последните две години доста оглупял, но още имал проблясъци. Той твърдял, че веднъж видял един от тези Вълци. Мъртъв. Твърди, че лично го убил.

– Мили Боже! – възкликна Калахан. – Не може да бъде!

– Това са думите на Заля.

– Струва си да го изслушаме – рече Роланд. – При последното идване на Вълците ли е станало?

– Не. И не при предпоследното, когато Овърхолсър едва е бил роден. Станало е още по-преди.

– Ако се появяват през двайсет и три години, трябва да е било преди около седемдесет – изчисли Еди.

Сузана кимна:

– Той е бил възрастен мъж още тогава. Разказал на Заля, че с един мойт местни младежи направили клопка на Вълците край Западния път. Не знам колко е един мойт, но...

– Пет-шест души. – Както и да е, дядото на Тян бил с тях. И убили един от Вълците.

– И какво после? – интересува се Еди. – Как е изглеждал, когато свалили маската му? – Заля не каза. Подозирам, че не и е разправил. Ние обаче трябва...

Чу се силно хъркане. Еди и Сузана се обърнаха изненадано.

Стрелецът беше заспал, отпуснал глава на гърдите си. Бе скръстил ръце, сякаш сънуваше танца. И ориза.

14.

Имаше само една допълнителна спалня, затова Роланд бе настанен на леглото на Калахан. Така Еди и Сузана можеха да се насладят на нещо като импровизиран меден месец: това бе първата им нощ заедно в едно легло и под един покрив. Не бяха прекалено изморени, за да се възползват. След това Сузана веднага заспа. Еди остана буден още малко. Колебливо насочи мислите си към църквичката на Калахан и се опита да почувства нещото, което лежеше вътре. Идеята вероятно не беше добра, но той не издържа на изкушението. Не усети нищо. Или поне нищо обезпокоително. „Мога да го събудя – помисли си. – Наистина мога.“ „Да и ако имаш развален зъб, можеш да го избиеш с чук, но защо да го правиш?“ „Рано или късно трябва да го събудим. Ще имаме нужда от него.“ „Може би, но когато му дойде времето. Не сега.“ Не му се искаше

да се откаже. През съзнанието му преминаваха образи като стъкълца от счупено огледало под яркото слънце. Кала, простираща се пред очите им под облачното небе; сивата лента на Девар-тет Уай. Зелените нивя: ориза я сади-ла. Джейк и Бени Слайтман, които се споглеждат и избухват в смях, без да разменят дори дума. Проходът сред тълпата между главната улица и Павилиона. Факлите, променящи цвета си. Ко, който се покланя и говори („Елд! Благодарност!“) кристално ясно. Сузана, която пее „Страдам аз, откак съм се родила“.

Най-ясно обаче си представяше стройния Роланд, застанал невъоръжен, със скръстени ръце и длани на бузите; как оглеждаше жителите на Кала със сините си очи. Как задаваше въпросите, два от трите. Сетне тропането на обувките му по дъските, отначало бавно, после все по-бързо и по-бързо, докато очите изгубеха способност да следят нозете. Как пляскаше. Потеше се. Усмивваше се, макар че очите му оставаха хладни. Какъв танц само! Мили Боже, как само играеше на светлината на факлите. „Ком-ком-комала, ориза я сади-ла.“ Сузана изстена в съня си.

Еди се обърна към нея. Нежно погали гърдите и. Последната му мисъл беше за Джейк. Дано се грижат добре за него в това ранчо. Иначе тежко им.

Еди заспа. Не сънува нищо. А под тях граничната земя се въртеше като развален часовник малко преди да спре.

ВТОРА ГЛАВА

Сухо разкривяване

1.

Роланд се събуди малко преди съмване от поредния кошмар за Джерико Хил. Рогът. Нещо, свързано с рога на Артур Елд. До него в голямото легло Стареца спеше намръщен, сякаш и той сънуваше нещо мъчително. По челото му се бяха образували дълбоки бръчки, прорязващи кръстовидния белег.

Роланд се беше събудил от болка, не от видението как рогът пада от ръката на Кътбърт. Краката му се разкъсваха от болка. Пред очите му затанцуваха ярки кръгове. Това бе цената за изтощението от предната вечер. Ако се разминеше така, щеше да е добре, но той знаеше, че причината за страданията му не бе само лудешката комала. Не беше и ревматизмът, който му напомняше за себе си през последните седмици,

докато тялото му се нагаждаше към влажния климат. Той добре си даваше сметка за причината, поради която глезените му, особено десният, бяха започнали да се подуват. Подобно подуване наблюдаваше и в коленете си и макар че бедрата му не проявяваха такива признаци, когато поставеше ръка върху дясното, усещаше, че и то претърпява някаква промяна. Не, не беше виновен ревматизмът, който така мъчеше Корт в последните му дни и го парализираше край огнището у дома при дъждовно време. Това беше нещо по-лошо. Артрит, и то от най-лошия вид, сух артрит. Скоро щеше да стигне и ръцете му. Роланд с радост би отгъпил дясната на болестта, ако това щеше да я задоволи. Беше се научил да върши много неща с нея, откакто гигантските раци бяха изiali първите му два пръста, но никога нямаше да може да я използва пълноценно. Само че болестите не се отказват толкова лесно, нали? Човек не може да ги омилостиви с жертвоприношения. Артритът идваше, когато си поиска, и го отпускаше, когато си реши.

„Остава ми може би година – мислеше си Роланд, легнал до свещеника от света на Еди, Джейк и Сузана. – Дори може би две.“

Не, не две. Вероятно нямаше дори една. Какво казваше Еди? „Не се самозалъгвай.“ Еди знаеше много поговорки от своя свят, но тази бе особено сполучлива. Особено подходяща за случая.

Не, нямаше да се откаже от Кулата, дори да изгуби способността да стреля, да язди, да реже кожени ремъци, да цепи дърва за огъня; щеше да преследва целта си докрай. Никак обаче не харесваше мисълта да се влачи след останалите, да зависи от тях, може би да язди вързан за седлото, защото нямаше да е в състояние да се държи сам. Стара котва, която нямаше да могат да изтеглят, ако се наложеше бързо отплаване. „Ако се стигне до това, ще се самоубия.“

Не, нямаше да се самоубие. Това бе горчивата истина. „Не се самозалъгвай.“

Това насочи мислите му отново към Еди. Трябваше да го предупреди за Сузана, веднага. С тази мисъл се беше събудил и може би болката бе добре дошла в този случай. Разговорът нямаше да е приятен, но трябваше да го проведе. Време беше Еди да научи за Мия. Сега, когато бяха в града – в къща, – беше по-трудно да се измъква незабелязано, но въпреки това щеше да и се налага. Не можеше да пренебрегва нуждите на бебето и собствените си копнежи; също както Роланд не можеше да не обръща внимание на изгарящата болка в краката, която все още не беше достигнала ловките му ръце. Ако не бъде предупреден, Еди можеше жестоко да загази. А точно в момента нямаша нужда от повече

неприятности.

Небето постепенно просветля. За изненада на Роланд зората не дойде от изток, а леко от юг. Тук дори слънцето бе объркано.

2.

Икономката беше симпатична жена около четирийсетте. Казваше се Росалита Муньос и още щом видя Роланд, каза:

– Изпий едно кафе и ела с мен.

После се зае да шета около печката.

Калахан погледна любопитно Стрелеца.

Еди и Сузана още не бяха станали. Двамата мъже бяха сами в кухнята.

– Сериозно ли е? – попита свещеникът.

– Само ревматизъм. Наследствено е. Ако е слънчево и сухо, до обяд ще се оправя.

– Знам какво е. Благодарни на Господ, ако не е по-лошо.

– Благодарен съм му. – Роланд се обърна към Росалита, която донесе големи чаши с горещо кафе: – И на теб казвам благодарност-сай.

Тя остави чашите и се поклони, после го изгледа сериозно:

– Никога не съм виждала по-хубав оризов танц, сай.

Роланд се усмихна мрачно:

– Затова тази сутрин страдам.

– Аз ще ти помогна. Имам специално котешко масло. Първо ще ти излекува болката, после куцането. Питай отеча.

Калахан кимна.

– Ще пробвам – склони Роланд.

– Благодарност-сай.

Тя отново се поклони и излезе.

Трябва ми карта на Кала – рече Стрелеца. – Не искам да е произведение на изкуството, само да е точна и с верен мащаб. Можеш ли да ми начертаяш?

– Не. Опитвам се да рисувам, но не мога да чертая, дори да ми опреш пистолет в челото. Нямам талант. Познавам обаче двама, които ще ти помогнат. – Калахан повиши глас: – Росалита! Роузи! Ела за минутка, моля аз!

3.

След двадесет минути Росалита хвана Роланд за ръката, заведе го в килера и затвори вратата.

– Свали си панталоните, моля аз. Не се срамувай, защото се съмнявам да имаш нещо, което не съм виждала, освен, ако в Гилеад и Вътрешния свят на мъжете не им расте нещо друго.

– Не вярвам да е така – отвърна Роланд и се подчини.

Слънцето отдавна се беше вдигнало, но Еди и Сузана още спяха.

Роланд не бързаше да ги буди. Очакваха ги много ранни ставания (и безсънни нощи), но тази сутрин той реши да ги остави да се насладят на покрива над главите си и пухения дюшек; на усамотението, осигурено им от вратата, която скриваше личния им живот от околния свят.

Росалита извади шишенце с бледа, гъста течност. Огледа дясното коляно на Роланд и опипа бедрото му. Той присви очи, въпреки че докосването и бе съвсем леко. Росалита вдигна черните си очи към него:

– Това не е ревматизъм. Това е артрит. От онзи вид, който се разпространява бързо.

– Да, там, откъдето идвам, го наричат сухо разкривяване. Не споменавай за това пред отца и приятелите ми.

– Няма да запазиш тайната задълго.

– Чувам те много добре. Все пак предпочитам да остане в тайна, докато може. И ти ще ми помогнеш.

– Добре, не се бой. Няма да кажа на никого.

– Благодарност-сай. Това мазило ще помогне ли?

Тя погледна шишенцето и се усмихна:

– Да. Тук има мента и блатна папрат. Тайната съставка обаче е котешката жлъчка. Само по три капки на бутилка, да знаеш. От скалните котки, които идват през пустинята от големия мрак.

Тя изсипа няколко капки върху дланта си. Силният аромат на мента бе примесен и с друга лека миризма, доста по-неприятна. Да, това можеше да е жлъчка от пума или каквото тук наричаха „скална котка“.

Щом Росалита втри мазилото в коленете му, той веднага почувства сгриване, почти нетърпимо. Когато обаче попремина, болката му се облекчи повече, отколкото се бе надявал. Когато приключи с мазането, Росалита попита:

– Как си сега, Стрелец-сай?

Вместо да и отговори, той я притисна силно към стройното си, голо тяло. Тя го прегърна без свян и прошепна:

– Ако наистина си такъв, за каквото се представяш, не позволявай

да отвлекат децата. Нито едно. Независимо какво мислят големите клечки като Айзенхарт и Телфорд.

– Ще направим, каквото можем.

– Добре, благодарност. – Тя се отдръпна и го огледа. – Една част от тялото ти няма артрит, нито ревматизъм. Изглежда съвсем здрава. Може би някоя жена трябва да гледа луната довечера, Стрелецо, и да моли за компанията ти.

– Може би ще я намери – отвърна Роланд. – Би ли ми дала шишенце с тази течност за пътуванията ни из Кала, или е прекалено скъпа?

– Не, не е прекалено скъпа. – Тя се бе усмихнала лукаво, докато флиртуваше; сега изражението и отново стана сериозно. – Но ще ти помогне само за кратко.

– Знам. Няма значение. Ние разпределяме времето си както намерим за добре, но накрая светът взима онова, което му се полага.

– Да. Така е.

4.

Когато излезе от килера, като си закопчаваше колана, Роланд най-сетне чу раздвижване в съседната стая. Еди измърмори нещо, последвано от женски смях. Калахан беше при печката и си наливаше ново кафе. Роланд отиде при него и заговори бързо:

– Видях боровинки покрай алеята в двора.

– Да, и са узрели. Остро зрение имаш.

– Няма значение. Ще отида да набера една шапка. Искам Еди да дойде да ми помогне, докато жена му се занимава с нещо, например пържи яйца. Ще го уредиш ли?

– Предполагам, но...

– Добре.

Роланд излезе, без да го изчака да довърши.

5.

Когато Еди излезе, Роланд бе напълнил наполовина шапката си с оранжевите плодове и беше изял няколко шепи. Болките в краката му бяха отслабнали удивително бързо. Докато береше, се запита колко ли би дал Корт за котешкото масло на Росалита Муньос.

– Човече, приличат на восъчните плодове, с които майка ми

украсяваше масата в Деня на благодарността – отбеляза Еди. – Ядат ли се?

Роланд взе една оранжева боровинка с големината на нокътя му и я пхна в устата на Еди.

– Прилича ли ти на восък?

Еди се ококори изненадано. Преглътна, усмихна се и посегна за още.

– Като червени боровинки, но сладки. Чудя се дали Съюз не може да направи сладкиш с тях. Дори да не знае рецепта, сигурен съм, че икономката на Калахан...

– Чуй ме, Еди. Слушай добре и обуздай емоциите си. В името на баща ти.

Еди тъкмо посягаше към един отрупан с плодове храст. Изведнъж спря и погледна Роланд. На бледата утринна светлина изглеждаше невероятно състарен.

– Какво има?

Роланд, пазил тази тайна толкова дълго, че проблемът вече му се струваше почти неразрешим, се изненада от лекотата и бързината, с която разказа всичко. Еди не изглеждаше много изненадан.

– От колко време знаеш?

Роланд очакваше да долови упрек в този въпрос, но упрек липсваше.

– Откога знам със сигурност ли? Откакто за пръв път я видях да се промъква в гората. Когато я видях да яде..., когато видях какво яде. Когато я чух да говори с несъществуващи хора. Подозирам го обаче от поотдавна. От Луд.

– И не ми каза.

– Не.

Време беше за упреците, облечени в характерния сарказъм на Еди. Те обаче не дойдоха.

– Искаш да разбереш дали съм ядосан, нали?

– Ядосан ли си?

– Не. Не съм ядосан, Роланд. Раздразнен – може би. И съм уплашен до смърт за Съюз. Защо да ти се сърдя? Нали си нашият дин? – Еди замълча, после добави: – Моят дин.

– Да.

Роланд докосна ръката му. Изненадваше се от желанието си – от нуждата си – да обясни. Не му се поддаде. Щом Еди го наричаше не просто дин, а свой дин, той трябваше да се държи като такъв. Затова

каза:

– Не изглеждаш особено изненадан.

– О, изненадан съм. Може би не смаян, но... е... – Еди откъсна няколко плодчета и ги пусна в шапката на Роланд. – Някои неща ми правеха впечатление. Понякога беше прекалено бледа. Понякога присвиваше очи и притискаше ръце до тялото си, но когато я питах, твърдеше, че просто имала газове. Освен това гърдите и са пораснали. Сигурен съм. Но Роланд, тя все още има кръвотечения! Преди около месец я видях да заравя няколко парцала и по тях имаше кръв. Бяха наквасени. Как е възможно? Ако е забременяла, докато измъквахме Джейк – докато отвличаше вниманието на демона от кръга, – оттогава минаха четири, може би дори пет месеца. Дори при това забавено време. Роланд кимна:

– Знам, че получава месечните си кръвотечения и това е ясно доказателство, че детето не е от теб. Плодът, който носи, ненавижда човешката и кръв.

Роланд си спомни как бе смачкала жабата, как бе изпила черната и кръв, как беше облизала пръстите си, сякаш бяха омазани с мед.

– Дали...

Еди понечи да лапне една боровинка, но се замисли и я хвърли в шапката. Вероятно дълго време нямаше да има апетит.

– Роланд, дали ще прилича на човешко дете?

– Почти съм сигурен, че няма.

– Какво тогава?

Думите сами излязоха от устата на Стрелеца:

– По-добре да не призоваваме дявола.

Еди присви очи; бе пребледнял като платно.

– Еди? Добре ли си?

– Не. Не съм добре. Но и няма да припадна като момиче на концерт на Анди Гиб. Какво ще правим?

– Засега нищо. Имаме прекалено много други грижи.

– Съвсем вярно. Вълците ще се появят след двайсет и четири дни, ако правилно съм разбрал. В Ню Йорк... кой знае кой ден е? Шести юни? Десети? С всеки изминал ден се приближаваме към петнайсети юли. Само че, Роланд, ако онова в нея не е човек, не можем да сме сигурни, че бременността и ще продължи девет месеца. Може да го изгърси след шест. Може би дори утре.

Роланд кимна и зачака. Еди бе стигнал дотук, нека сам да си направи основния извод. И той го направи:

– В безизходица сме, нали?

– Да. Можем да я наблюдаваме, но няма какво друго да сторим, защото е много вероятно да се досети защо постъпваме така. А имаме нужда от нея. Да стреля, когато му дойде времето, но преди това трябва да обучим тези хора да си служат с някакво оръжие. Най-вероятно с лъкове.

Роланд се намръщи. При последното изпитание бе улучил мишената на Северното поле с достатъчно стрели, за да задоволи Корт, но никога не си беше падал по стрелбата с лък или ба. Това бяха любимите оръжия на Джейми Декъри, не неговите.

– Значи ще се заемем с тази работа, така ли да разбирам?

– О, да.

Еди се усмихна. Въпреки тревогата си. Личеше си, че се радва.

6.

На връщане към дома на Калахан Еди попита:

– Ти изясни проблема с мен, Роланд, защо не го изясниш и с нея?

– Не те разбирам.

– О, разбираш ме, и още как.

– Добре, но отговорът няма да ти хареса.

– Чул съм доста отговори от теб и не бих казал, че съм харесал повече от един на всеки пет. – След кратко замисляне добави: – Не, това е твърде много. Един на петдесет.

– Онази, която нарича себе си Мия, което на свещения език означава „майка“, знае, че е бременна, макар че се съмнявам да е наясно какво е детето.

Еди запази мълчание.

– Каквото и да е то, Мия го смята за свое дете и е готова да го защитава с цената на живота си. Ако това означава обсебване на тялото на Сузана, както Дета Уокър понякога обсебваше тялото на Одета Холмс, тя ще го стори, ако може.

– И вероятно може – мрачно допълни Еди; обърна се и погледна Роланд в очите. – Поправи ме, ако греша. Не искаш да кажеш на Сюз за чудовището, растящо в корема и защото това може да навреди на способностите и като стрелец, така ли?

Роланд можеше да отрече, но предпочете да не го прави. В общи линии Еди беше прав.

Както винаги, когато се ядосаше, Еди заговори с по-изразен носов акцент:

– И ако следващия месец нещо се промени, ако бременността се окаже по-къса и тя роди, да речем, чудовището от Черната лагуна, това ще я свари напълно неподготвена. Ще и дойде като гръм от ясно небе.

Роланд спря на двайсетина крачки от къщата. През прозореца виждаше Калахан, който разговаряше с едно момче и едно момиче. Дори от тук се виждаше, че са близнаци.

– Роланд?

– Вярно казваш, Еди. Има ли смисъл? Ако да, ти ще го видиш. Времето вече не е просто отражение върху водата, както обичаш да казваш. То се превърна в лукс.

Отново очакваше някой от типичните за Еди Дийн изблици на ярост, пълен с изрази като „цуни ми задника“ или „яж лайна и умри“. И отново не позна. Еди просто го гледаше. Спокойно и малко тъжно. Скръбта му беше за Сузана, разбира се, но също и за тях двамата. Двамата заговорници, кроящи таен план срещу един член на тета.

– Ще се съобразя с теб, но не, защото си дин и не защото има опасност един от онези двамата да се върне с празна глава от Тъндърклап. – Еди посочи двете деца в стаята на Стареца. – Бих жертвал всяко дете в този град за онова, което расте в корема на Сюз. Ако беше дете. Моето дете.

– Не се съмнявам.

– Най-важна за мен е розата. Това е единственото, за което си струва да рискувам живота и. Въпреки това искам да ми обещаеш, че ако нещата се скапят, ако тя започне да ражда или тази Мия се опита да облада тялото и, ще направим всичко, за да я спасим.

– На всяка цена ще се опитам да я спася – отвърна Роланд.

Пред очите му за миг (само за миг) се появи един образ – Джейк, увиснал над пропастта.

– Закълни се.

– Кълна се.

Роланд срещна погледа на Еди. Пред очите му обаче Джейк падаше в бездната.

7.

Стигнаха вратата на къщата точно когато Калахан изпращаше децата. Те бяха може би най-красивите, които Роланд бе виждал. С катраненочерна коса, стигаща до раменете на момчето, а пък на момичето бе вързана с бяла панделка и се спускаше чак до кръста. Очите им бяха

тъмносини. Кожата им – бледокремава, а устните – яркочервени. По страните им имаше ситни лунички. Децата погледнаха Роланд, после Еди и накрая Сузана, облегнала се на кухненската врата с парцал в една-та ръка и чашка за кафе в другата. По лицата им се изписа еднакво изражение на любопитство. В очите им личеше предпазливост, но не страх.

– Роланд, Еди, запознайте се с близнаците Тавъри – Франк и Франсин. Росалита ги извика; Тавъри живеят на по-малко от половин миля, истина е. Ще имате картата до вечерта и съм почти сигурен, че няма да сте виждали по-хубава. Те са много талантиливи.

Близнаците се поклониха подобавашо.

– Много ни помагате, затова благодарност-сай – каза Роланд.

Двете деца се изчервиха по съвсем еднакъв начин; благодариха смутено и понечиха да се измъкнат. Преди да се шмугнат през вратата, Роланд постави ръце на раменете им и тръгна с тях по алеята. Интелигентността, личаша в пронизителните им сини очи, го удиви дори повече от невероятната им детска красота. Не се съмняваше, че ще начертаят картата; не се съмняваше и че Калахан ги е извикал, за да напомни едно нещо на онези, които се правеха, че не ги интересува – ако никоой не се намеси, след месец едно от тези хубави деца щеше да се върне като пълен идиот.

– Сай? – попита с лека тревога Франк.

– Не се бойте от мен – рече Роланд, – но ме чуйте добре.

8.

Калахан и Еди наблюдаваха Роланд и двамата близнаци, докато тримата бавно се отдалечиха по алеята. Хрумна им едно и също нещо: Роланд приличаше на добродушен дядо.

Сузана се приближи, погледа известно време, после дръпна Еди за ризата:

– Ела за малко.

Той я последва в кухнята. Росалита я нямаше и така останаха сами. Очите на Сузана изглеждаха огромни, блестяха.

– Какво има? – попита той.

– Вдигни ме.

Той се подчини.

– Сега бързо ме целуни, докато още имаш възможност.

– Това ли било?

– Не е ли достатъчно? Дано да ти стигне, господин Дийн.

Той я целуна страстно; не му убягна колко бяха наедрили гърдите и. Когато устните им се разделиха, той не се сдържа и потърси в очите и признаци за присъствието на другата. На онази, която наричаше себе си „майка“. Видя само своята Сузана, но си даде сметка, че отсега нататък все ще търси другата. И очите му като че ли сами се насочваха все към корема и. Опита се да ги отмести, но те не се подчиняваха. Еди се запита доколко ще се променят отношенията им от този момент. Мисълта не беше особено приятна.

– Така по-добре ли е? – попита.

– Много. – Тя леко се усмихна, но изражението и бързо стана сериозно. – Еди? Има ли нещо?

Той се усмихна и пак я целуна:

– Имаш предвид друго, освен, че всички можем да умрем тук? Не. Нищо особено.

Беше ли я лъгал досега? Не си спомняше. Но дори да беше, никога не го бе правил така безочливо. С такава лекота.

Това беше лошо.

9.

След десет минути, понесли нови чаши кафе (и купа с боровинки), четиримата излязоха в малкия заден двор на къщата. Стрелеца вдигна лице към слънцето, за да се наслади на топлината му. После се обърна към Калахан:

– Готови сме да чуем разказа ти, отче. После може да влезем в църквата ти и да видим какво има там.

– Искам да го вземете. То не е осквернило църквата, защото „Пресвета Богородица“ никога не е била освещавана, но въпреки това и вреди. Когато я построих, чувствах присъствието Господне в нея. Сега вече не. Това нещо прогони Божия дух. Искам да ме избавите от него.

Роланд понечи да отговори нещо уклончиво, но Сузана го прекъсна:

– Роланд? Добре ли си?

Той се обърна към нея:

– Да, защо?

– Все потриваш бедрото си.

Нима? Да, наистина. Болката вече се връщаше – въпреки топлото слънце, въпреки мазилото на Росалита. Сухото разкривяване.

– Нищо ми няма. Ревматизмът ми се обажда.

Тя го изгледа със съмнение, но се примири. „Страхотно начало, няма що – помисли си Роланд. – Вече двамина от нас имат тайни от другите. Не може да продължава така. Поне не много.“ Обърна се към Калахан:

– Разказвай. Откъде са тези белези, как си дошъл тук и как се е озовала при теб Черната тринайсетица. Слушаме те внимателно.

– Да – измърмори Еди.

– Всяка дума – добави Сузана.

Тримата се втрениха в Калахан – Стареца, свещеника, който позволяваше на хората да го наричат „отец“, но не и пастор. Той вдигна разкривената си дясна ръка и потърка белега на челото си. Накрая заговори:

– Всичко дойде от алкохола. Така смятам сега. Не от Господ, от дявола, от съдбата или от някой светец. Всичко дойде от алкохола.

Замълча, замисли се и се усмихна. Роланд си спомни Норт, човека от Тул, ядящ трева, който бе възкресен от един мъж в черно. Норт имаше такава усмивка.

– Ако обаче Господ е сътворил света, значи той е създал и алкохола. Значи все пак е било по Неговата воля.

„Ка“ – помисли си Роланд.

Калахан замълча отново, продължи да глади замислено белега във формата на кръст, сякаш събираше мислите си. След малко заразказва.

ТРЕТА ГЛАВА

Разказът на отца (Ню Йорк)

1.

Всичко идвало от алкохола, до такъв извод бе стигнал, когато спрял да пие и най-сетне мислите му се избистрили. Не от Господ, не от Сатаната или от някаква психосексуална битка между благословената му майка и благословения му баща. Просто от алкохола. А нима беше странна тази силна привързаност към уискито? Той беше ирландец, свещеник, какво по-логично?

От семинарията в Бостън поел енорията в Лоуъл, Масачузетс. Енориашите го обожавали, но след седем години в градчето Калахан започнал да се чувства неспокоен. Пред епископ Дъган използвал всички подходящи думи, за да опише източника на безпокойството си:

неспособност да се съсредоточава, неприязън към градската тълпа, липса на връзка с вярващите, отчуждение от духовния живот. Преди разговора сръбнал една чашка в тоалетната (последвана от два ментови бонбона – не бил глупак нашият отец) и бил особено красноречив. Красноречието не винаги идва от убедеността, често се корени в бутилката. Той не лъжел. Наистина вярвал в онова, което говорил в кабинета на Дъган. Във всяка своя дума. Също както вярвал във Фройд, богослуженията на английски, войната на Линдън Джонсън срещу бедността и обречеността на Виетнамската кампания. Вярвал, защото тези идеи (ако наистина бяха идеи, а не празни приказки) се търгували с най-голям успех по онова време: „Социално самосъзнание“ – покачване две и половина; „Дом и семейство“ – спад една четвърт, но още носи дивиденди. След време станало по-лесно. След време разбрал, че не пие заради душевното си разстройство, а е душевно разстроен заради прекаленото пиене. Може би изглежда твърде просто, но така стояли нещата. „Гласът Божи е тих и далечен, а гласът на врабчето гърми като буря“, така рекъл пророкът Исаия и всички казваме благодарност-сай. Трудно е да чуеш тихия глас, ако през повечето време си пиан като талпа. Калахан напуснал Америка и се прехвърлил в света на Роланд, преди компютърната революция да роди съкращението GIGO („боклук вкарваш, боклук изкарваш“), но достатъчно късно, за да чуе как на едно събрание на „Анонимни алкохолици“ някой заявил, че ако в Сан Франциско качиш един задник на самолета за Източното крайбрежие, той най-вероятно ще се озове в Бостън. Обикновено с четири-пет бутилки по джобовете. За това обаче по-късно. През 1964 година Калахан имал своите убеждения и много хора били готови да му помогнат да намери пътя си. От Лоуъл се прехвърлил в Спофорд, предградие на Дейтън, Охайо. Там останал пет години и отново започнал да чувства безпокойство. Впоследствие езикът му отново се развързал. Местният епископ пак го изслушал внимателно. Все същите обяснения. Неспособност да се съсредоточава. Отчужденост (този път от енорияшите в предградието). Да, те го харесвали (и той ги харесвал), но пак нещо куцало. Проблемът бил най-вече в тихия бар на ъгъла (където също всички го харесвали) и барчето в хола му. Освен в малки количества, алкохолът е отрова, а Калахан системно се тровел. Именно отровата в кръвта му, не тази в световния ред или душата му, го провалила. Винаги ли било толкова ясно? След време (на друга среща на „Анонимни алкохолици“) чул някой да сравнява пристрастяването към алкохола със слон в хола: как може да не го забележиш? Калахан имал обяснение, но си го спестил – още не бил преминал

първите си деветдесет дни на трезвеност и нямал право да се обажда („Извади си бананите от ушите и си дръж залепена устата“, съветвали ветераните и всички казваме благодарност-сай). Човек може да не забележи слона, ако слонът е вълшебен, ако притежава магическата способност да размътва човешкия разум. Да те накара да вярваш, че проблемите ти са душевни или умствени, но в никакъв случай не алкохолни. Мили Боже, дори само свързаната с алкохола загуба на бързия сън може да те скапе тотално, но човек никога не се замисля за това, когато е буден. Пиячката превръща целия ти мисловен процес в нещо като онзи цирков номер, когато всички клоуни се изсипват от невъзможно малка бричка. Когато се замислиш на трезва глава за онова, което си казал или направил, направо те побиват тръпки („Седях на бара и бях готов да разреша всички световни проблеми, а не можех да намеря колата си на паркинга“, бе споделил друг анонимен алкохолик и всички казваме благодарност-сай). Нещата, които си си помислил, са несравнимо поужасни. Как е възможно цяла сутрин да драйфаш, а след обяд да си мислиш, че имаш душевно разстройство? При все това точно така стояли нещата с него. Началниците му вярвали, може би защото повечето от тях също имали проблеми с вълшебни слонове. Калахан си помислил, че в по-малка църква, в някоя селска енория отново ще почувства Божието присъствие. И така през пролетта на 1969 година той пак се озовал в Нова Англия. Този път на север. Стоварил се с целия си багаж – разпятия, кадилници и тем подобни – в хубавото градче Джерусалемс Лот, щата Мейн. Там най-накрая се сблъскал с истинското зло. Срещнал го лице в лице. И това никак не му харесало.

2.

- При мен дойде един писател. Казваше се Бен Миърс.
- Мисля, че съм чел негова книга – обади се Еди. – „Въздушен танц“. За един човек, когото обесват за убийство, извършено от брат му. Калахан кимна:
- Същият. Имаше и един учител на име Матю Бърк. Дватамата смятаха, че в Сейлъмс Лот върлува вампир. От онези, които карат хората да вампирясват.
- Има ли други? – попита Еди, като си спомни десетки филми от „Маджестик“ и стотици книжки с комикси, купени (а някои и откраднати) от „Далис“.
- Има. Ще стигна и дотам, но всичко по реда си. И така, имаше

едно момче, което също бе на това мнение. Беше приблизително на възрастта на вашия Джейк. Не успяха да ме убедят – поне не в началото. Бяха сигурни и на мен ми беше трудно да ги разубеждавам. В Лот обаче определено се случваше нещо. Изчезваха хора. В градчето цареше страх. Невъзможно е да предам това усещане сега, докато седим на слънце, но то беше там. Трябваше да извърша опело на друго момче, Даниел Глик. Подозирам, че той бе първата жертва на вампира в Лот и със сигурност не последната, но във всеки случай беше първият явен случай. В деня на погребението му животът ми се промени. Не говоря за бутилката уиски, която изпивах всеки ден. Нещо се промени в главата ми. Сякаш някакъв ключ се беше завъртял. И макар че не съм пил алкохол от години, той е все още в онова положение.

„Тогава си преминал в тодаш, отче Калахан“ – помисли си Сузана.

Мислите на Еди бяха подобни:

„Тогава си станал деветнайсет, брато. А може би деветдесет и девет. Или и двете едновременно.“

Роланд само слушаше. Разумът му беше освободен от мисли, беше се превърнал в съвършен приемник.

– Писателят, Миърс, беше влюбен в едно момиче на име Сюзан Нортън. Вампирът я уби. Вероятно отчасти, защото я е харесал, отчасти, за да накаже Миърс за основаването на отряд – ка-тет, който да го преследва. Отидохме в къщата, купена от вампира – стара развалина на име Марстън Хаус. Обитателят и се представяше като Барлоу.

Калахан се замисли, огледа слушателите си, после отново се потопи в миналото:

– Барлоу беше изчезнал, но бе оставил жената. И едно писмо. Беше адресирано до всички ни, но основно до мен. В мига, когато я видях просната в мазето, разбрах, че всичко е истина. С нас имаше лекар. Той я преслуша и измери кръвното и налягане, просто, за да сме сигурни. Нямахме пулс. Кръвното налягане беше нула. Когато обаче Бен заби кола си в нея, тя се съживи. Потече кръв. Тя пищеше. Ръцете и... спомням си сенките на ръцете и върху стената...

Еди стисна Сузана за ръката. Слушаха с ужас. Това не беше разказ за говорещ влак, задвижван от развален компютър, или за група подивели старци. Тук се разказваше за нещо, подобно на невидимия демон, който се беше появил, когато измъкнаха Джейк. Или на пазача в Дъч Хил.

– Какво пищеше в това писмо? – попита Роланд.

– Че вратата ми била слаба и съм щял сам да се погубя. Прав беше,

разбира се. Тогава единственото, в което вярвах, беше уискито. Просто не го съзнавах. Той обаче го знаеше. Алкохолът също е вампир и те вероятно се надувшат. И така, момчето, което беше с нас, бе убедено, че вампирският принц е решил да убие родителите му или да ги превърне във вампири. За отмъщение. Момчето бе отвлечено, но успяло да избяга, като убило съучастника на Барлоу, получовек на име Стрейкър. Роланд кимна; това момче все повече му напомняше за Джейк.

– Как се казваше?

– Марк Петри. Отидох в дома му с всички могъщи оръжия на църквата: кръста, епитрахила, светената вода и, разбира се, Библията. Бях започнал обаче да гледам на тези неща като на прости символи и това бе ахилесовата ми пета. Барлоу беше там. Бе убил родителите на Петри. После хвана момчето. Вдигнах кръста и той заблестя. Отблъсна го. Той закрещя. – Калахан се усмихна при спомена за писъците на вампира; изражението му смрази Калахан. – Казах му, че ако нарани Марк, ще го унищожа, и в този момент наистина можех да го сторя. Той също го знаеше. Отвърна, че преди да посегна, ще разкъса гърлото на момчето. И това не бяха само заплахи.

– Патова ситуация – измърмори Еди, като си спомни онзи ден край Западното море, когато Роланд се беше озовал в подобно положение. – Патова ситуация, брато.

– Какво стана? – попита Сузана.

Усмивката на Калахан помръкна. Несъзнателно потърка белязаната си дясна ръка.

– Вампирът направи предложение. Да пусне момчето, ако оставя кръста. Да се изправим един срещу друг невъоръжени. Неговата вяра срещу моята. Съгласих се. Господ да ми е на помощ, съгласих се. Момчето...

3.

Момчето изчезва като в мътен водовъртеж.

Барлоу като че ли е станал по-висок. Косата му, пригладена назад по европейски маниер, стои като ореол. Носи черен костюм и яркочервена вратовръзка с безупречен възел и изглежда като част от мрака, който го заобикаля. Родителите на Марк Петри лежат мъртви в краката му, с разбити черепа.

– Изпълни своята част от сделката, шамане.

Защо да го прави? Защо не го прогони? Или направо да го убие?

Нещо не е наред в тази идея, нещо наистина не е наред, но той не може да разбере какво. А и сложните думички, помагали му в трудни моменти досега, не могат да му послужат. Това не е неспособност да се съсредоточи, липса на душевна връзка или екзистенциалната криза на двайсети век; това е вампир. И...

И кръстът му, който досега искреше ослепително, вече не свети.

Страхът закипява в корема му като нажежени въглени. Барлоу се приближава към него и Калахан добре вижда острите му зъби, защото вампирът се усмихва. Усмихва се победоносно.

Калахан отстъпва крачка назад. Две. Опира се в ръба на масата, а тя е долепена до стената; няма къде повече да бяга.

– Тъжно е да видиш как вярата изоставя някого – казва Барлоу и се пресяга.

Какво може да го спре? Кръстът на Калахан е съвсем тъмен. Сега той е проста гипсова отливка, купена от майка му в един дъблински магазин за сувенири, вероятно на космическа цена. Силата, способна да събаря стени и раздробява канари, я няма.

Барлоу изтръгва кръста от ръката му. Калахан изстенва жално, като дете, което е осъзнало, че Торбалан съществува и търпеливо е дебнал в прашния долап. И тук той чува звука, който ще го преследва до края на живота му, от Ню Йорк и потайните пътища на Америка през събранията на „Анонимни алкохолици“ в Топека, където най-после ще зареже алкохола, до последната му спирка в Детройт и живота му тук, в Кала Брин Стърджис. Ще си спомни този звук, когато получи белега на челото си и очаква смъртта. Ще го помни, когато наистина умре. Две глухи изпращания, когато Барлоу счупва кръста, и изтропването на отломките, хвърлени на пода. Ще помни също така невероятно абсурдната мисъл, която му хрумна, докато вампирът протяга ръцете си към него: „Боже, трябва да пийна нещо.“

4.

Отчето погледна Роланд, Еди и Сузана с очите на човек, който си спомня най-ужасните моменти от живота си.

– Всякакви мисли и девизи съм чул на срещите на „Анонимни алкохолици“. За една от тях се замислям винаги, когато си спомня онази нощ. Когато Барлоу ме стисна за раменете.

– Коя? – попита Еди.

– Внимавай за какво молиш Господ. Защото може да го получиш.

– Получил си нещо за пиене? – изненада се Роланд.

– О, да. Получих нещо за пиене.

5.

Ръцете на Барлоу са силни и непоклатими. Той дръпва пастора към себе си и Калахан изведнъж: разбира какво ще се случи. Той няма да умре. Смъртта би била избавление.

„Не, само това не“ – опитва се да извика, но от устата му се изтръгва само немощен, жалък стон.

– Хайде, отче – прошепва вампирът.

Той притиска устата на Калахан до вонящата плът на хладното си гърло. Тук няма неспособност за съсредоточаване, социално отчуждение, етични или расови противоречия. Само вонята на смърт и една вена, разкъсана и пулсираща с гнилата, заразна кръв на Барлоу. Няма чувство за екзистенциална загуба, постмодернистичен стремеж към смъртта на американската ценностна система, дори не религио-психологичната вина на западното общество. Само усилие да спре да диша завинаги, да извие глава или и двете. Не му се удава. Той задържа дъха си сякаш цяла вечност, кръвта се размазва по бузата и челото му като цветовете на войната по лицето на индианец. Напразно. Накрая Калахан постъпва като всеки пленник на алкохола – отпива.

Това е краят.

6.

– Момчето се измъкна. Поне то. Барлоу ме пусна. Нямахте да е интересно, ако ме убие, нали? Скитах из умирация град повече от час. Вампирите от първи тип не са много и слава Богу, защото първи тип могат да причинят дяволска бъркотия за много кратко време. Градът вече бе наполовина заразен, но аз бях твърде сляп, твърде шокиран, за да го осъзная. Никой от новите вампири не ме доближаваше. Барлоу ме беше белязал, както Господ белязал Каин, преди да го остави да се скита в пустинята. Белязан като негова собственост.

На улицата до аптеката на Спенсър имаше чешмичка, от онези, които след няколко години бяха затворени от Обществената служба по хигиена, но по онова време във всяко градче имаше по една-две такива. Измих лицето и врата си от кръвта на Барлоу. Опитах се да изплакна и

косата си. След това отидох в „Сейнт Андриус“, моята църква. Бях решил да помоля за втори шанс. Не Господа на теолозите, които вярват, че всичко свято и покварено идва от нас самите, а стария Бог. Онзи, който напътствал Мойсей и възкресил сина си. Втори шанс, само това исках. Бях готов да дам живота си за него.

Когато стигнах до „Сейнт Андриус“, почти тичах. Църквата имаше три врати. Насочих се към средната. Отнякъде се чу изгърмяване на ауспук и някой се разсмя. Ясно си спомням тези звуци. Сякаш известявах края на живота ми като служител на Светата римокатолическа църква.

– Какво стана после, сладурче? – попита Сузана.

– Вратата ме отблъсна. Дръжката беше желязна и когато я докоснах, тя ме поразиха като с токов удар. Изгърколих се по стълбите на циментовата алея. Това ми е оттогава. Калахан вдигна белязаната си ръка.

– И това ли? – поинтересува се Еди и посочи челото му.

– Не. То е от по-късно. Изправих се. Дълго се лутах. Върнах се при аптеката. Влязох и си купих бинт. Когато плащах, видях табелка: „Яхни голямото сиво куче.“

– Става дума за „Грейхаунд“ – обясни Сузана на Роланд. – Най-голямата автобусна фирма в страната.

Роланд кимна и направи знак на Калахан да продължава.

– Госпожица Куган ми каза, че следващият автобус бил за Ню Йорк, затова си купих билет за него. Дори рейсът да беше за най-затънтеното селце в страната, пак щях да се кача. Исках само да се махна от този прокълнат град. Не ми дремеше, че хората умират, дори по-лошо. Някои ми бяха приятели, някои бяха от паството ми. Исках само да се махна. Разбирате ли?

– Да – отвърна без колебание Роланд. – Много добре те разбирам.

Калахан се вгледа в лицето му и сякаш почерпи кураж от него. Когато продължи, гласът му беше по-спокоен:

– Лорета Куган беше стара мома. Сигурно съм я уплашил, защото ме накара да изчакам автобуса навън. Излязох. Накрая автобусът дойде. Качих се и дадох билета си на шофьора. Той го скъса и ми върна половината. Седнах. Автобусът тръгна. Минахме под мигация жълт светофар в центъра на градчето и това беше първият ми километър. Първият километър по пътя, който ме доведе тук. По-късно – може би в четири и половина сутринта – автобусът спря.

– Хартфорд – обявява шофьорът. – Това е Хартфорд. Имаме двадесет минути престой. Някой иска ли сандвич или нещо друго?

Калахан изважда портфейла с бинтованата си ръка и почти го изпуска. В устата си чувства вкуса на смъртта, гаден и блудкав като от гнила ябълка. Трябва да прогони този вкус с нещо, а ако не може да го прогони, поне да го промени, ако не може да го промени, поне да го поприкрие с нещо, като грозна дупка в разсъхнал се паркет, покрита с евтино чердже. Калахан подава двадесет долара на шофьора и казва:

– Бихте ли ми взели една бутилка?

– Не може, правилата... – И задръжте рестото. Половин литър стига.

– Не ми трябва пиани в автобуса. След два часа пристигаме в Ню Йорк. Там пий, каквото искаш. – Шофьорът се опитва да се усмихне. – Това е градът на забавленията, нали знаеш?

Калахан добавя десет долара. Отново казва на шофьора, че половин литър му стига и не очаква да получи ресто. Шофьорът явно не е глупав, защото взима парите.

– Само да не драйфаш – предупреждава. – Не искам да ми драйфат в автобуса.

Калахан кимва. Няма да драйфа. Шофьорът влиза в комбинирания магазин за хранителни стоки, алкохол и закуски на изхода на Хартфорд в последния час преди зазоряване под неоновите светлини. В Америка има тайни шосета, шосета скривалища. Това магазинче стои на входа към пътната мрежа на тъмната страна и Калахан го чувства. Усеща го по начина, по който празните пластмасови чашки и фасовете се търкалят по асфалта, носени от утринния вятър. Вижда го върху табелката над бензиновите колонки, на която пише: „ЗА НОЩНО ЗАРЕЖДАНЕ ПРЕДПЛАТЕТЕ“. В момчето от другата страна на улицата, седнало на прага на една къща, хванало глава с двете си ръце – мълчаливо олицетворение на болка. Тайните шосета са близо и му шепнат:

– Хайде, приятел. Тук ще забравиш всичко, дори името, което си получил, когато си бил голо, лигаво бебе, все още омазано с кръвта на майка си. Привързали са ти това име като консервена кутия за опашката на куче. Тук обаче не се налага да го влачиш. Ела. Хайде. Той обаче не помръдва. Чака и скоро шофьорът се връща с половин литър „Олд лог кабин“ в кафяв хартиен плик. Тази марка е добре позната на Калахан. Половин литър сигурно струва два долара и четвърт, което означава, че шофьорът е спечелил бакшиш от около двадесет и осем кинта. Не е зле. Но това е Америка, нали? Даваш много, а получаваш малко. А и ако

уискито премахне ужасния вкус от устата му – несравнимо по-мъчително от болката в обгорената му ръка, – ще си струва трийсетте долара до последния цент. По дяволите, ще си струва, дори да даде стотачка.

– Без драйфане – предупреждава шофьорът. – Ако започнеш да драйфаш, ще те сваля насред магистралата, кълна се в Господ, ще го направя.

Когато автобусът спира на Порт Оторити, Дон Калахан вече е пиан. Но не повръща; просто седи кротко и чака да дойде времето за слизане, за да се влее в ранната утринна тълпа под хладните флуоресцентни лампи: наркомани, таксиметраджии, ваксаджии, момичета, готови да ти духат за десет кинта, ченгета с палки, наркопласъори с транзисторчета, чиновници, идващи на работа от Ню Джърси. Калахан се смесва с тях, пиан, но кротък; ченгетата с палките не проявяват особен интерес към него. На автогарата мирише на цигари, пот и изгорели газове. Автобусите ръмжат. Всички тук изглеждат свободни. Под хладната бяла неонова светлина всички изглеждат мъртви.

„Не – мисли си той, докато върви към табелката с надпис ИЗХОД. – Не мъртви. Вампирявали.“

8.

– Човече! – възкликна Еди. – Гледал си войните, нали? Гръцки, римски, Виетнамската.

Когато Стареца започна разказа си, Еди се беше надявал да претупа набързо историята и скоро да отидат в църквата и да разгледат онова, което бе скрито там. Не беше очаквал да се трогне, камо ли да се почувства. Калахан бе изпитал неща, които Еди мислеше, че само той познава: тъгата на празните пластмасови чашки, търкалящи се по шосето, безнадеждността на ръждясалите табелки над бензиновите колонки, празния поглед на човешките очи в последния час преди зазоряване.

И най-вече непреодолимата жажда, която те мъчи понякога.

– Войните ли? Не знам. – Калахан въздъхна, после кимна: – Да, предполагам. Този първи ден прекарах по кината, след това спях в Уошингтън Скуеър Парк. Видях, че другите бездомници се завиват със стари вестници, затова и аз направих като тях. Ето пример как животът ми – самата ми същност – се беше променил в деня на погребението на Дани Глик. Няма да разберете веднага, но все пак следете мисълта ми. – Той погледна Еди и се усмихна. – И не се тревожи, синко, няма да говоря цял ден. Дори не цяла сутрин.

– Продължавай, разказвай, както ти е угодно, моля аз – подкани го Еди.

Калахан се засмя:

– Казвам благодарност-сай! Да, голяма благодарност-сай! Та мисълта ми беше, че се завих криво-ляво с „Дейли нюз“ и видях заглавната статия, която гласеше: „Братята Хитлер удрят в Куинс“.

– Мили Боже, братята Хитлер! Помня ги. Какви негодници. Обикаляха и пребиваха... кои? Евреите? Негрите?

– Всички. Издълбавах свастики на челата им. Моята не успяха да довършат. Това е добре, защото след обезобразяването ми имаха намерение да продължат с нещо повече от побой. Но това беше няколко години по-късно, когато се върнах в Ню Йорк.

– Свастика – намеси се Роланд. – Сигула на самолета, който намерихме край Ривър Кросинг?

– Да – потвърди Еди и с крака си начерта пречупен кръст в тревата.

Тревата се изправи почти веднага, но Роланд се увери, че точно това трябваше да стои на челото на Калахан; ако го бяха довършили.

– През онзи късен октомврийски ден на 1975 братята Хитлер присъстваха само на заглавната страница, с която се бях завил – продължи Калахан. – По-голямата част от втория си ден в Ню Йорк прекарах в скитане и вътрешна борба с желанието да надигна някоя бутилка. Дълбоко в себе си не исках да се предам. Исках да се покая. В същото време чувствах кръвта на Барлоу, която ме изгаряше, все по-дълбоко и по-дълбоко. Всичко около мен миришеше различно, и не по-добре отпреди. Всичко изглеждаше различно, и не по-добре отпреди. Вкусът на кръвта му постоянно се връщаше в устата ми, вкус на развалена риба и киснало вино.

Не се надявах на избавление. Никога не съм си го помислял. Покаянието обаче не е избавление, нали? То не се прави, за да умилостивиш Господ. Правим го, за да очистим съвестта си тук, на земята. А човек не може да се покае, ако е пиян. Тогава още не смятах, че съм алкохолик, но се чудех дали не съм вампирясал. Ако слънцето започнеше да ме изгаря и изпитах влечение към вратовете на жените, щях да имам отговор. – Калахан вдигна рамене и се засмя. – А може би към вратовете на мъжете. Нали знаете какво разправят за свещениците: че сме банда обратни, които знаят само да клатят кръстове пред очите на хората.

– Само че не си се превърнал във вампир – отбеляза Еди.

– Дори не във вампир от трети тип. Бях само покварен. Отритнат. Прокуден. Вонята му не ми даваше мира; виждах света сякаш през

неговите очи – в различни оттенъци на сиво и червено. Червеното бе единственият ярък цвят, който бях в състояние да виждам години наред. Всичко друго бе сиво.

Тръгнах да търся кантора на „Ман пауър“; нали се сещате, фирмата за набиране на работници на надница. По онова време бях доста як и, разбира се, все още млад. Не открих „Ман пауър“. Намерих обаче едно място, наречено „Дом“. На Първо Авеню и Четирийсет и седма улица, недалеч от сградата на ООН.

Роланд, Еди и Сузана се спогледаха. Каквото и да беше „Дом“, то се намираше само на две преки от запустелия парцел. „Само че тогава не е бил запустял – помисли си Еди. – През 1975 там още се е намирала Артистична закусвалня «Том и Джери», специалисти в организирането на забави.“ Изведнъж съжали, че Джейк не беше сред тях. Момчето сигурно щеше да заподскача от възбуда.

– Какъв магазин беше този „Дом“? – попита Роланд.

– Не беше магазин, а приют. Мокър приют – с разрешена консумация на алкохол. Не знам дали беше единственият в Манхатън, но съм сигурен, че е бил един от малкото. Тогава не знаех много за приютите, но постепенно научих много. Запознах се и с двете страни на медала. Понякога аз раздавах супата в шест следобед и одеялата в девет; понякога бях сред онези, които сърбаха супата и спяха под одеялата. След щателен преглед за въшки, разбира се.

В някои приюти не те пускат, ако миришеш на алкохол. В други те приемат, ако кажеш, че от последната ти чашка са минали поне два часа. В трети – и те са най-малко – можеш да влезеш дори да си мъртвопиян, стига да позволиш да те претърсят за бутилки. След това те заключват в специално помещение с другите отрепки. Така не можеш да се измъкнеш за пиячка, ако ти се прииска, и никой няма да се притесни, ако започнеш да блънуваш и да ти се привиждат разни работи по стените. В тези отрезвителни не се допускат жени; опасността да бъдат изнасилени е твърде голяма. Това е една от причините по улиците да измират повече бездомни жени, отколкото мъже. Така казваше Лупе.

– Кой е Лупе? – обади се Еди.

– Ще стигна и до него, но засега само ще кажа, че той беше архитектът на алкохолната политика в „Дом“. Там алкохолът стоеше заключен, не пияниците. Човек можеше да получи чашка уиски, ако обещае да мирува. Даваха ни и успокоителни. Това не е особено препоръчителна процедура – не съм сигурен дори че беше законно, тъй като нито Лупе, нито Роуан Магрьдър бяха лекари, – но явно действаше добре.

Когато отидех трезвен в някоя напрегната нощ, Лупе ме впрягаше на работа. Първите два дни работих безплатно, после Роуан ме повика в кабинета си, който бе приблизително с размерите на килерче. Попита ме дали съм алкохолик. Отвърнах му, че не съм. Попита ме дали полицията ме издирва. Отговорих отрицателно. Попита ме дали се крия от някого. Казах: „Да, от себе си.“ Накрая попита дали искам да работя и аз заплаках. Той прие това за положителен отговор.

Прекарах девет месеца – до юни 1976 – в „Дома“. Оправях леглата, готвех, участвах в акции за набиране на дарения с Лупе или Роуан, водех алкохолици на събирания с микробуса на приюта, наливах алкохол в устата на хора, треперещи твърде силно, за да държат сами чашата. Грижех се за счетоводството, защото бях по-способен в това от Магрьдър, Лупе или който и да е друг от персонала. Това не бяха най-радостните дни в живота ми и вкусът на вампирска кръв постоянно стоеше в устата ми, но все пак бяха спокойни дни. Не се измъчвах с много мисли. Просто стоях със сведена глава и правех каквото искаха от мен. Започнах да оздравявам.

По някое време през зимата си дадох сметка, че в мен настъпва обрат. Сякаш развивах шесто чувство. Понякога чувах камбанен звън. Ужасен и в същото време галещ ушите. Понякога, докато вървах по улицата, ми се струваше, че се спуска мрак, макар че слънцето грееше. Спомням си, че често поглеждах към земята, за да се уверя, че сянката ми още ме следва. Можех да се закълна, че няма да я видя, но тя винаги беше там. Слушателите му се спогледаха.

– Понякога надушвах нещо особено. Задушлива миризма като прегорял лук върху разтопено желязо. Усъмних се, че развивам някаква форма на епилепсия.

– Посъветва ли се с лекар? – попита Сузана.

– Не. Страхувах се, че може да открие нещо много ужасно. Например тумор в мозъка. Затова стоях с наведена глава и работех. Една вечер отидох на кино на Таймс Скуеър. Гледах два възстановени уестърна с Клинт Истууд. Наричаха ги „спагетени уестърни“.

– Знам ги – вметна Еди.

– Чух камбанен звън. И усетих онази миризма, по-силна от всякога. Идваше отпред и малко отляво. Погледнах натам и видях двама мъже, един възрастен и един млад. Лесно ги забелязах, защото салонът беше полупразен. Младият се беше навел към възрастния. Старият бе положил длан върху рамото му, без да откъсва поглед от екрана. Ако ги бях видял при други обстоятелства, положението щеше да ми е ясно, но не и

тази нощ. Продължих да ги наблюдавам. Видях тъмносино сияние, първо около младия, после около двамата. Не приличаше на никоя друга светлина, която бях виждал. Напомняше ми за мрака, който чувствах на улицата, когато чуех камбанния звън. За миризмата. Знаех, че тези неща съществуват само във въображението ми, но в същото време бяха реални. Тогава разбрах. Не можех да го приема – това дойде по-късно, – но разбрах. Младият мъж беше вампир.

Калахан замълча; мислеше как да продължи.

– Според мен съществуват поне три типа вампири. Наричам ги тип едно, две и три. Първият тип се среща рядко. Такъв беше Барлоу. Те живеят дълго и могат да прекарват големи периоди – петдесет, сто, дори двеста години – в дълбок сън. Когато са будни, са способни да превръщат хората във вампири. Ухапаните от тях спадат към втория тип. Те също могат да превръщат хора във вампири, но не са толкова хитри. – Калахан погледна Еди и Сузана. – Гледали ли сте „Нощта на живите мъртви“?

Сузана поклати глава.

Еди кимна.

– Вампирите в този филм са зомбита, напълно безмозъчни същества. Вампирите от тип две са по-умни от тях, но не много. Те не могат да излизат на открито през деня. Ако се опитат, ослепяват, обгарят или умират. Макар да нямам доказателства, почти съм сигурен, че живеят кратко. Не защото превръщането на живия човек във вампир скъсява живота му, а понеже водят изключително опасно съществуване.

В повечето случаи – това е само предположение, не доказан факт – вампирите от тип две създават други подобни на тях в ограничен радиус. На този етап на болестта – защото това е истинска епидемия – вампирът от първи тип, вампирският крал, вече се е преместил. В Сейлъмс Лот хората успяха да убият негодника, който беше може би един от десетимата като него в целия свят.

В други случаи вампирите от втори тип създават вампири от трети тип. Те са като комарите. Не са способни да превръщат хората във вампири, но могат да се хранят. И са ненаситни.

– Заразяват ли се със СПИН? – попита Еди. – Нали знаеш какво е това?

– Знам, макар че чух този термин за първи път през пролетта на 1983-та когато работех в приюта „Лайтхауз“ в Детройт и дните ми в Америка бяха преброени. Разбира се, от десетина години се знаеше, че има нещо. Наричаха го ХПИН – хомосексуално-придобита имунна

недостатъчност. През 1982 се появиха статии за новата болест, наречена „хомосексуален рак“, с предположения, че може да е заразна. На улицата я наричаха „петниста болест“, заради характерните петна по кожата. Не вярвам вампирите да умират от нея, но могат да я пренасят. А, да. Имам основания да смятам така. Устните на Калахан потрепнаха за миг.

– Когато вампирският демон те е принудил да пиеш от кръвта му, той ти е дал способност да виждаш тези неща – досети се Роланд.

– Да.

– Всички или само тип три? Най-малките?

– Само малките. – След кратко замисляне Калахан се изсмя кратко.

– Да, харесва ми този израз. Във всеки случай, откакто съм напуснал Джерусалемс Лот, съм виждал само тип три. Първи тип обаче са много редки, а тип две живеят твърде кратко. Собственият им апетит ги погубва. Те винаги са гладни. Тип три обаче могат да излизат на светло. И да поемат нормална храна като живите хора.

– Какво направи през онази нощ? – поинтересува се Сузана. – В театъра?

– Нищо. През първото си пребиваване в Ню Йорк не правех нищо, до април. Разберете, още не бях сигурен. В сърцето си знаех, но разумът ми отказваше да приеме. И през цялото време имаше едно нещо, което ми пречеше – бях алкохолик. Алкохоликът е като вампир и тази част от организма ми изпитваше все по-непреодолима жажда, докато другата се опитваше да отрече изконната ми същност. Затова се помъчих да се убедя, че съм видял просто двама обратни. Колкото до останалото – камбаните, миризмата, тъмносиньото сияние около младия – бях сигурен, че е от епилепсията или отзвук от онова, което ми беше сторил Барлоу. Разбира се, за Барлоу бях прав. Кръвта му живееше в мен. Тя виждаше.

– Било е нещо повече – намеси се Роланд.

Калахан го погледна изненадано.

– Бил си в тодаш, отче. Нещо от този свят те е извикало. Онова, което е скрито в църквата ти, предполагам, макар че когато си го намерил, не е било там.

– Така е – потвърди Калахан. – Не беше. Откъде знаеш? Каж ми, моля аз.

– Продължавай – подкани го Роланд, без да отговори на въпроса. Какво се случи после?

– Лупе, това се случи.

Фамилното му име било Делгадо.

Роланд само примигна изненадано, но Еди и Сузана го познаваха достатъчно, за да разберат, че това е израз на голямо удивление. В същото време толкова бяха свикнали с тези невъзможни съвпадения, че едно в повече не им направи голямо впечатление.

Лупе Делгадо бил на трийсет и две, бивш алкохолик, зарязал чашката преди около пет години, и служител в „Дом“ от 1974. Основател на приюта бил Магръдър, но Лупе Делгадо вдъхнал живот на идеята. През деня работел в поддръжката на хотел „Плаза“ на Пето Авеню. През нощта се занимавал с приюта. Той изковал „алкохолната“ политика на „Дом“ и бил първият, който посрещнал Калахан при пристигането му.

– Когато попаднах там, бях стоял около година в Ню Йорк, но през март 1976...

Калахан замълча и въпреки колебанието му тримата разбраха добре какво ще каже по изражението му. Той се изчерви, само белегът му запази цвета си. Сякаш блестеше като бяла звезда.

– О, добре. Може да се каже, че през март вече бях влюбен в него. Това прави ли ме обратен? Педераст? Не знам. Говори се, че всички сме такива, нали? Поне някои така твърдят. И не без основание. На всеки един-два месеца излизаше статия как някой пастор се гаврил с момченце от църковния хор. Колкото до мен, аз нямам причина да се смятам за обратен. Господ ми е свидетел, че видът на красив женски крак не ме оставя равнодушен, а и никога не ми е минавало през ума да блудствам с момче. Между нас с Лупе не е имало физическа близост. Аз обаче го обичах не само заради интелигентността, отдадеността и амбициите му за „Дом“. Не само защото бе избрал да посвети живота си на работа за бедните. Той ме привличаше физически.

Калахан замълча, вдигна рамене и избухна:

– Господи, колко беше красив. Красив!

– Какво се случи с него? – попита Роланд.

– Беше снежна мартенска нощ. Приютът бе пълен и питомците ни нервничеха. Имаше вече една схватка и едва се справяхме, след като бяхме разтървали побойниците. Един бе получил припадък и Магръдър го беше взел в кабинета си и му даваше кафе с малко уиски. Както вече ви казах, в „Дома“ нямаше изолатор. Беше време за вечеря, всъщност бяхме закъснели с час и половина и трима от доброволците не бяха дошли заради времето. Радиото свиреше и две жени танцуваха. „Време за хранене на животните“ – обичаше да казва Лупе.

Свалих палтото си и се запътих към кухнята... един мъж на име Франк Спинели ме хвана за яката... искаше да знае кога ще му дам препоръчителното писмо, което бях обещал да му напиша... после една жена, Лиза не знам си коя, искаше да и помогна за една от срещите на „Анонимни алкохолици“, направила списък на „онези, на които сме навредили“... един младеж искаше помощ да попълни молбата си за работа; можеше малко да чете, но не да пише... нещо загаряше на печката... пълен хаос! Но ми харесваше. Така се унасях, прогонвах мрачните мисли. Изведнъж обаче спрях. Нямаше камбанен звън и единствената миризма бе на пияници и загоряло... но онова сияние стоеше около врата на Лупе като нашийник. Видях белезите. Едва забележими. Като убождания от карфици.

Спрях рязко и сигурно съм залитнал, защото Лупе се приближи бързо. Тогава го подуших, съвсем слаб мирис: на лук и нагорещено желязо. Няколко секунди явно ми се губят, защото се опомних, седнал до шкафа с протоколите от „Анонимни алкохолици“. Лупе ме питаше кога за последно съм ял. Знаеше, че понякога забравям да се храня.

Миризмата беше изчезнала. Синьото сияние около врата му – също. Малките дупчици, където нещо го беше ухапало, също ги нямаше. Ако вампирът не е истински гладен, раничките бързо заздравяват. Аз обаче вече знаех. Нямаше смисъл да го питам с кого е бил, нито кога или къде. Вампирите, дори тип три – особено те – имат защитни похвати. Пиявиците отделят ензими, пречещи на кръвта да се съсирва. Слюнката им има и обезболяващ ефект, затова ако не видиш самото животно, не можеш да разбереш какво става. Вампирите от тип три явно причиняват кратка загуба на паметта.

Смотолевих нещо за оправдание. Казах му, че ми е прилошало, като го отдадох на горещината и суматохата. Той ми повярва, но каза да не го приемам толкова навътре. „Твърде си ценен за нас“ – рече и ме целуна. Тук. Калахан докосна дясната си буза с белязаната си ръка.

– Може би излъгах, като казах, че между нас не е имало физическа близост. Имаше една целувка. Още помня как се почувствах. Дори лекото боцкане на наболата му брада... тук.

– Съчувствам ти – обади се Сузана.

– Благодаря, скъпа. Питам се дали разбираш колко много означава това за мен. Да получиш състрадание от жител на собствения ти свят. То е като вести от дома за изгнаник. Или прясна изворна вода след години, през които си пил само застояла бутилирана помия.

Той хвана ръката и и я притисна между дланите си. На Еди

усмивката му изглеждаше малко пресилена, дори престорена. Изведнъж му хрумна нещо ужасно. Ами ако в момента отец Калахан надушваше миризма на лук и нагорещено желязо? Ако виждаше синьо сияние не около врата на Сузана, а около корема и?

Еди погледна Роланд, но лицето на Стрелеца беше безизразно.

– Имал е СПИН, нали? – попита Еди. – Някой гей вампир от трети тип е ухапал приятеля ти и го е заразил.

– Гей. Би ли ми казал какво означава тази глупава дума...

Калахан млъкна и поклати глава.

– Да, точно това означава – отвърна Еди. – „Ред Сокс“ още не са спечелили купата, а на обратните вече им викаме „гейове“.

– Еди! – предупреди го Сузана.

– Какво? Мислиш ли, че е лесно да си напуснал последен Ню Йорк и да си забравил да изгасиш лампите? Защото не е. И нека ти кажа нещо. Аз също чувствам, че губя връзка с действителността. – Еди пак се обърна към Калахан: – Както и да е, точно това се е случило, нали?

– Мисля, че да. Не забравяйте, че по онова време много неща не ми бяха известни, а онова, което знаех, отказвах да приема. Ожесточено, както казваше президентът Кенеди. Видях първия – първия „малък“ – в онова кино между Коледа и Нова година през 1975. – Калахан се изсмя кратко. – И сега, като се замисля, киното се наричаше „Гейти“. Не е ли удивително? – Той замълча и огледа лицата им с лека изненада. – Явно не е. Не изглеждате изненадани.

– Съвпаденията вече не съществуват, сладурче – обясни Сузана. – Напоследък живеем като в роман на Чарлз Дикенс.

– Не разбирам.

– Не е нужно. Продължавай. Разказвай.

Старецът се замисли за момент, докато намери нишката за мисълта си, и поде:

– Бях видял първия си тип три в края на декември, но през онази нощ три месеца по-късно, когато забелязах синьото сияние около врата на Лупе, бях срещнал още пет-шест. Само един, докато се хранеше. Беше в една уличка на Ийст Вилидж с друг мъж. Той – вампирът – стоеше така. – Калахан се изправи и показа, с изпънати ръце, опрени на невидима стена. – Другият – жертвата – стоеше между изпънатите му ръце, с лице към него. Можеше да разговарят, можеше да се целуват, но аз знаех – знаех, – че е различно. Другите двама видях в различни ресторанти, хранеха се сами. Сиянието струеше от ръцете и лицата им – беше размазано по устните им като... електриков боровинков сок – миризмата на

прегорял лук се носеше като парфюм. – Калахан се усмихна. – Странно как всеки път, когато говоря за тях, се опитвам да направя някакво сравнение. Защото не се старая да ги опиша, а да ги разбера. Още се опитвам да ги разбера. Да си обясня как е възможно онзи друг, таен свят да е съществувал през цялото време успоредно на този, който съм познавал.

„Роланд е прав – помисли си Еди. – Това е тодаш. Няма какво друго. Той не го съзнава, но е това. Не става ли така един от нас? Част от ка-тета.“

– Друга видях на опашка в банката „Марин мидланд“, с която работеше „Дом“. Беше посред бял ден. Редях се на гишето за внасяне, а жената беше на гишето за теглене. Излъчваше същото сияние. Видя, че я гледам, и ми се усмихна. Безстрашно. Безсрамно... Похотливо.

– Разпознавал си ги заради вампирската кръв в теб – отбеляза Роланд.

– Те разпознаваха ли те?

– Не. Ако можеха, нямаше да оцелея дълго. По-късно обаче научиха за мен. Мисълта ми беше, че ги виждах. Знаех, че съществуват. После видях какво се случи с Лупе. Те виждат същото като мен. Долавят същата миризма. Може би чуват камбаните. Жертвите им са белязани и след първото ухапване други вампири започват да се навъртат около тях, като насекоми около лампа. Като кучета, които маркират един и същ телеграфен стълб.

Сигурен съм, че през онази мартенска нощ Лупе бе ухапан за първи път, защото никога преди не бях виждал сиянието... нито раничките на врата му. След това обаче често го хапеха. Естеството на работата ни ги улесняваше, защото при нас хората идваха и си отиваха. Може би кръвта, примесена с алкохол, им носи евтино удоволствие. Кой знае?

Във всеки случай точно заради Лупе извърших първото си убийство. Първото от много. Беше през април...

10.

Април е и въздухът вече ухае на пролет. Калахан е в „Дом“ от пет часа, първо пише чекове за нескончаемите месечни сметки, после забърква кулинарния си специалитет – „супа от жаби с галушки“. Месото всъщност е говеждо, но шантавото име му звучи забавно.

Заема се да мие големите тенджери – не защото е необходимо (в „Дом“ съдове не липсват), а защото майка му го е научила да поддържа така кухнята – винаги чиста.

Взима една тенджерата и отива на задния вход; държи съда с една ръка, а отваря вратата с другата. Излиза на тясната улица с намерение да излее сапунената вода в покрития с решетка канал, но изведнъж: спира. Виждал е подобна гледка и преди, във Вилидж, но тогава двамата мъже – единият опрян с длани на стената, другият с лице към него и с долепен до тухлите гръб – бяха само силуети. Тези двамата се виждат ясно на светлината от кухнята и онзи с гръб към стената и с вид на заспал е познат на Калахан.

Лупе.

Въпреки че този участък на улицата е ярко осветен и Калахан не се е старал да пази тишина (дори пееше „Да направим нещо щуро“ на Лу Рийд), никой от двамата не го забелязва. Унесени са в транс. Мъжът пред Лупе е около петдесетте, с официален костюм. До него на паважа стои скъпо кожено куфарче. Главата му е приведена и наклонена леко встрани. Впил е устни във врата на Лупе. Какво има под тях? Яремната вена? Сънната артерия? Калахан не се интересува. Този път не чува камбаните, но вонята е толкова силна, че очите му се насълзват и носят му потича. Двамата мъже са обгърнати от тъмносино пулсиращо сияние. „Пулсира в такт с дишането им – мисли си Калахан. – Това означава, че е реално.“

Той чува лек шум от засмукване. Като звука от страстните целувки на влюбените в някой съзлив филм.

Калахан действа, без да се замисля. Остава тенджерата с мръсната, мазна вода. Тя издрънчава силно върху каменното стъпало, но двамата мъже не помръдват. Калахан се връща в кухнята. Сатърът, с който е насякъл говеждото, още стои на плота. Острието му блести. Той вижда отражението на лицето си в него и си мисли: „Е, поне аз не съм от тях. Още имам отражение.“ После стиска пластмасовата дръжка. Пак излиза на улицата. Прекрачва тенджерата. Въздухът е топъл и влажен. Някъде се чуват капки. Другаде звучи музика: „Някой спаси живота ми тази нощ“. От влагата около близката улична лампа се образува ореол. Април е, а на десет крачки от Калахан – доскоро ръкоположен католически свещеник – един вампир смуче кръвта на жертвата си. Смуче кръвта на мъжа, в когото Доналд Калахан е влюбен.

„Замалко да ме хванеш в ноктите си“ – пее Елтън Джон и Калахан пристъпва напред, вдигнал сатъра. Замахва и го забива дълбоко в главата на вампира. Лицето на вампира се разполовява. Той рязко изпружва глава нагоре като хищник, доловил стъпките на нещо по-голямо и опасно от него самия. След миг се отпуска на колене, сякаш се кани да

вдигне куфарчето си, но като че ли решава да мине без него. Изправя се, обръща се и бавно се отдалечава към края на уличката. Към гласа на Елтън Джон, който пее: „Някой спаси живота ми тази нощ, някой спаси жииввооотааа ми...“. Сатърът още стърчи от главата на вампира. Дръжката се поклаща при всяка стъпка като изпъната опашчица. Калахан вижда малко кръв, но не фонтана, който е очаквал. Прекалено е шокиран, за да мисли, но по-късно ще стигне до извода, че тези същества имат твърде малко от тази течност. Каквото и да ги поддържа, трябва да е доста по-неестествено от обикновената човешка кръв. Онова, което е текло във вените им приживе, се е пресякло като варен жълтък.

Вампирът прави още една крачка и спира. Раменете му увисват. Наглежда глава и Калахан вече не я вижда. Изведнъж дрехите му се свличат празни върху мокрия паваж.

Като в сън Калахан се приближава, за да ги огледа. Лупе Делгадо стои облегнат на стената, с извита назад глава, със затворени очи, все още е упоен. По врата му струят ситни капчици кръв.

Калахан се втренчва в дрехите. Възелът на вратовръзката е непокътнат. Ризата още е под самото и пъхната в панталоните. Калахан знае, че ако разкопчее ципа, ще види бельото отдолу. Той повдига единия ръкав на самото, най-вече за да се увери, че е празно, не само с поглед, а и с пипане. Часовникът на вампира се изтъркулва и пада със звън до друго украшение, приличащо на пръстен.

Има останки от коса. Има зъби, някои с пломби. Само това е останало от господина с куфарчето.

Калахан събира дрехите. Елтън Джон още пее „Някой спаси живота ми тази нощ“, но в това може би няма нищо чудно. Песента е доста дълга, сигурно има четири минути. Калахан слага часовника на китката си и пръстена на пръста си, само временно. Внася дрехите в приюта, като минава покрай все още упоения Лупе. Дупчиците на врата му, не по-големи от убождания от карфици, вече заравстват.

Кухнята сякаш по чудо е празна. От едната и страна има врата с надпис „СКЛАД“. Зад нея започва къс коридор с килерчета от двете страни. Те са заключени и преградени с дебела тел срещу крадци. От едната страна има консерви, от другата – сухи продукти. Следват дрехите. Ризите са в едно килерче, панталоните – в друго. В трето има поли и рокли. В четвърто – палта. В края на коридора има очукан стар гардероб с надпис „РАЗНИ“. Калахан намира портфейла на вампира и го пъха при своя. Джобът му се издува. Той отключва гардероба и хвърля вътре вампирските дрехи. По-добре, отколкото да се опитва да ги сортира,

макар че когато някой намери гащите в панталона, ще има недоволни. В „Дом“ не приемат използвано бельо.

– Може да приютяваме всякакви отрепки, но и ние си имаме стандартни – беше му казал веднъж Роуан Магръдър.

По дяволите, стандартите. Трябва да се погрижи за косата и зъбите на вампира. За часовника, пръстена, портфейла... и, Господи, за куфарчето и обувките! Те сигурно още са навън!

„Не се жалвай – съмря се Калахан. – Нали деветдесет и пет процента от него изчезнаха; съвсем навреме се изпариха. Досега Господ ти помага (мисля, че е той), затова не роптай, а действай.“ И той действа. Събира косата, зъбите и куфарчето, занася ги в края на уличката, като джапа през локвите, и ги хвърля през близката ограда. След кратко замисляне хвърля и часовника, портфейла и пръстена. Пръстенът отказва да излезе от пръста му за миг и това почти го хвърля в паника, но накрая се изхлузва – плък. Някой ще се погрижи за тези вещи вместо него. Това е Ню Йорк. Калахан се връща при Лупе и вижда обувките. Твърде хубави са, за да ги хвърли; имат още поне година носене. Той ги хваща с два пръста и ги внася в кухнята. Спира до печката и в този момент Лупе влиза.

– Дон?

Гласът му звучи малко замаяно, като на човек, който се е събудил от дълбок сън. Също и леко развеселено. Лупе посочва обувките:

– Да не ги сложиш в супата?

– Може да подобрят вкуса и но не, смятам да ги прибера в склада.

Калахан се изненадва от спокойния, си глас. И от спокойния си пулс! Сърцето му бие с обичайните шейсет-седемдесет удара в минута.

– Някой ги беше оставил отзад. Ти как я караш?

Лупе се усмихва; изглежда по-красив отвсякога.

– Бях спрял да изпуша един фас – отвърща. – Времето беше хубаво и исках да постоя навън. Не ме ли видя?

– Видях те. Изглеждаше като замаян, затова не исках да те прекъсвам. Би ли отворил склада?

Лупе отваря вратата.

– Хубави обувки. „Бали“. Кой ще остави такава скъпа марка на някакви си пияндета?

– Сигурно на собственика не са му харесвали.

Калахан чува камбаните, този зловещо примамлив звън, и стиска зъби. Причернява му за миг. „Само не сега – помисля си. – Само не сега.“

Това не е молитва (напоследък Калахан рядко се моли), но някой отгоре явно го чува, защото звънът заглъхва. Световъртежът му преминава. От другата стая някой се интересува какво става с вечерята. Друг ругае. Всичко тече постарому. На Калахан зверски му се пие. Както обикновено, но сега по-силно от всякога. Той си спомня чувството от докосването на пластмасовата дръжка. Тежестта на сатъра. Звукът от забиването. И усеща отново онзи вкус. Вкуса на смъртта от кръвта на Барлоу. Какво бе казал вампирът в кухнята на Петри, след като счупи кръста от майка му? Че било тъжно да гледаш как някой губи вярата си.

„Тази нощ ще присъствам на срещата на анонимните алкохолици“ – мисли си Калахан, докато стяга обувките с ластик и ги хвърля в съответното килерче. Понякога срещите помагат. Той никога няма да каже: „Аз съм Дон и съм алкохолик“, но все пак помагат. Лупе е застанал непосредствено зад него. Когато се обръща, Калахан се стряска.

– Спокойно – засмива се Лупе.

Почесва се небрежно по врата. Раничките още се виждат, но до сутринта ще са изчезнали. Въпреки това Калахан знае, че вампирите виждат нещо. Или надувшат. Или усещат по друг начин.

– Слушай – казва Калахан. – Мислех си да се измъкна града за седмица-две. Малко разпускане. Защо не дойдеш? Можем да попътуваме из щата. Да отидем за риба.

– Не мога. От хотела не ми дават отпуска преди юни. Освен това тук имаме доста работа. Но ако искаш, ще го уредя с Роуан. Няма проблем. – Лупе се вглежда изпитателно в лицето му. – Май наистина имаш нужда от почивка. Изглеждаш уморен. И нервен.

– Не, просто ми хрумна.

Калахан няма намерение да ходи никъде. Ако остане, може да бди над Лупе. И вече знае нещо. Можеш да ги убиеш със същата лекота, с която размазваш хлебарка. И от тях не остава много. Чиста работа. Лупе ще бъде добре. Тип три като господинчето с куфарчето явно не убиват жертвите си, дори не ги променят. Поне засега. Той обаче ще бди. Това ще е едно малко изкупление за случилото се в Джерусалемс Лот. И Лупе ще е в безопасност.

11.

– Само че не е бил в безопасност – прекъсна го Роланд. Зае се внимателно да свива цигара с някакви остатъци от тютюн и стара хартийка.

– Не беше – потвърди Калахан. – Не. Роланд, нямам хартийки за

цигари, но мога да ти предложа по-добър тютюн. Аз не пуша, но Росалита понякога запалва лула.

– По-късно ще се възползвам и ще кажа благодарност-сай – отвърна Стрелеца. – Не ми липсва като кафето, но все пак. Сега е важно да чуем разказа ти, защото...

– Знаем. Времето лети.

– Да. Времето лети.

– Тогава накратко; приятелят ми се зарази с онази болест, СПИН, както явно я наричат сега.

Калахан погледна Еди, който кимна.

– Добре – продължи свещеникът. – Името е без значение. Сигурно знаете, че тя не винаги се проявява веднага, но в случая с Лупе се разпространи като огън в слама. В средата на май 1976 Лупе Делгадо беше вече тежко болен. Изгуби цвета си. Често вдигаше температура. Понякога повръщаше по цяла нощ. Роуан смяташе да му забрани да работи в кухнята, но не се наложи, Лупе сам престана. Накрая се появила петната.

– Наричат се саркома на Капоши – обясни Еди. – Кожно заболяване. Израждане.

Калахан кимна:

– Същата седмица след появата на петната Лупе отиде в Нюйоркската многопрофилна болница. С Магръдър го посетихме една нощ в края на юни. Дотогава се зальгвахме, че ще оздравее; той беше млад и силен. Но още когато влязохме, разбрахме, че това е краят. Той беше на командно дишане. Целите му ръце бяха надупчени от системи. Изпитваше ужасни болки. Не искаше да се приближаваме. Опасяваше се, че е заразно. Тогава почти нищо не се знаеше за болестта.

– Затова е било още по-страшно – вметна Сузана.

– Да. Лекарите смятали, че има болест на кръвта, разпространяваща се между хомосексуалисти или с общи игли. Все повтаряше, че е чист, че всичките му изследвания за наркотици са отрицателни. „От деветнайсетгодишен не съм взимал. Дори едно джойнтче, кълна се в Бога.“ Успокоихме го, че знаем, че не взима наркотици. Седнахме до леглото му и той ни хвана за ръцете. Калахан преглътна шумно.

– Ръцете ни... накара ни да ги измием, преди да излезем. За всеки случай. Благодарни ни, че сме дошли. Каза на Роуан, че „Дом“ е най-хубавото нещо в живота му. Че това е истинският му дом.

Не съм изпитвал по-силна нужда от алкохол, както през тази нощ. Останах обаче с Роуан и минах покрай всички барове, без да ги

погледна. Легнах си съвсем трезвен, но знаех, че не е за дълго. Първата глътка е тази, която те напива, казват анонимните алкохолици, и аз скоро щях да отпия своята. Някой барман вече чакаше да ми я налее. Две нощи по-късно Лупе умря.

На погребението сигурно е имало повече от триста души, почти всички бяха пребивавали в „Дом“. Видях много сълзи и чух много красиви думи, някои от хора, които вероятно не можеха да вървят по права линия. Когато свърши, Роуан Магръдър ме хвана за ръката и каза: „Не знам кой си, Дон, но знам какъв си – дяволски добър човек и дяволски тежък пияница, който не е близвал алкохол... от колко?“

Очаквах да започне с безкрайни поучения, но въпреки това отговорих: „От миналия октомври.“ „Сега ти се пие, та две не виждаш. Личи ти по очичките. Затова ето какво ще ти кажа: ако мислиш, че алкохолът ще върне Лупе, натряскай се. Даже ме повикай и аз ще ти правя компания. Става ли?“ „Става“ – отвърнах. „Само че, ако се напиеш сега, това ще е най-лошият помен за Лупе. Все едно да се изпикаеш на мъртвото му лице.“ Беше прав, прекарах остатъка от деня в обикаляне на града, в борба с натрапчивия вкус в устата си и желанието да взема една бутилка и да се напия до безпаметност. Минах по Бродуей, по Десето Авеню, после по Парк Авеню и Трийсета. Започна да се смрачава и по Парк колите запалиха фаровете си. На запад небето беше оранжево и розово, улиците сияеха от прекрасна светлина.

Обхвана ме невероятно спокойствие. Помислих си: „Ще победа. Поне тази нощ.“ И тогава чух камбаните. По-силно отвсякога. Имах чувството, че главата ми ще се пръсне. Светът затрептя пред очите ми. „Тук нищо не е реално – рекох си. – Нито Парк Авеню, нито нещо друго. Всичко е декор. Ню Йорк е само една театрална завеса, но какво има зад нея? Ами нищо. Абсолютно нищо. Само мрак.“

Тогава престана да ми се вие свят. Камбанният звън заглъхваше... заглъхваше... и накрая изчезна. Тръгнах, много бавно. Сякаш стъпвах по лед. Страхувах се, че ако вървя прекалено бързо, ще се изпързаям от този свят и ще пропадна в мрака отвъд. Знам, че звучи налудничаво – по дяволите, дори тогава го съзнавах, – но понякога знанието не помага, нали?

– Не – съгласи се Еди, който си спомни дните, когато смъркаше хероин с Хенри.

– Не – обади се Сузана.

– Не – рече Роланд и си спомни за Джерико Хил и падналия рог.

– Извървах една пряка, втора, трета. Започвах да си мисля, че

всичко е наред. Наистина усещах вонята и виждах няколко вампира от трети тип, но в това нямаше нищо обезпокоително. Особено когато вампирите не подозираха за мен. Като ги наблюдавах, имах чувството, че гледам през еднопосочно стъкло на полицейска стая за разпити. Скоро видях нещо много по-зловещо от няколко вампира.

– Видял си някого, който е бил наистина мъртъв – досети се Сузана.

Калахан се втренчи в нея:

– Откъде... откъде знаеш?

– Защото и аз съм била тодаш в Ню Йорк. Всички бяхме. Роланд обясни, че това са хора, които или още не знаят, че са умрели, или отказват да го приемат. Те са... как ги нарече, Роланд? – Скитащи мъртви. Не се срещат много често.

– Имаше достатъчно – измърмори Калахан – и ме разпознаваха. Един мъж без очи и обгоряла жена без десни ръка и крак ме гледаха... сякаш се надяваха, че мога някак си да ги поправа.

Побягнах. Сигурно съм тичал страшно дълго, защото когато възвърнах част от здравия си разум, седях на тротоара на Второ Авеню и Деветнайсета улица, с наведена глава, и пухтях като парен локомотив.

Някакъв старец се приближи и ме попита дали съм добре. Бях нормализирал достатъчно дишането си, за да му отвърна, че да. Той ме посъветва да се омитам, защото някаква полицейска кола се приближавала към нас. Със сигурност щели да ме пребарат, дори може би да ме приберат. Погледнах го в очите и казах: „Виждам вампири. Убих един от тях. А преди малко видях ходещи мъртъвци. Мислиш ли, че две ченгета ще ме уплашат?“ Той се отдръпна. Викна да стоя настрана от него. Изглеждаше съм бил нормално и затова решил да ми помогне. Каза: „В Ню Йорк никое добро дело не остава ненаказано“, тропна ядосано с крак и се отдалечи.

Разсмях се. Изправих се и се погледнах. Ризата ми беше разгащена. Бях си скъсал панталона, макар че не си спомнях да съм се блъскал в нещо. Огледах се и в името на всички светци и грешници, видях един бар „Американо“. По-късно установих, че в Ню Йорк има още няколко такива, но тогава ги помислих, че специално този е останал само за мен от четирийсетте. Влязох, седнах на бара и изчаках бармана. „Запазил си ми нещо“ – казах. „Така ли?“ „Да, така.“ „Ами... ако ми кажеш какво е, ще ти го донеса.“

„Един «Бушмилс». И тъй като го пазиш от миналия октомври, защо не прибавиш лихвата и не го направиш двоен?“

Еди присви очи: – Лоша идея.

– Тогава ми се струваше най-гениалната, минавала през главата на смъртен. Така щях да забравя Лупе, да престана да виждам ходещи мъртъвци, може би дори вампири... комарите, както вече ги наричах. В осем часа вече бях пиан. В девет – много пиан. В десет – колосално пиан. Смътно си спомням как барманът ме изхвърли на улицата. Малко по-ясно – как на следващата сутрин се събудих завит с вестници.

– Върнал си се в самото начало – измърмори Сузана.

– Да, точно така, в самото начало и казвам благодарност-сай. Седнах. Имах чувството, че главата ми ще се пръсне. Подпрях я на коленете си и след като не се пръсна, отново я вдигнах. На една пейка на двайсетина метра от мен седеше възрастна жена с кърпа на главата; хранеше катеричките с орехи от една хартиена кесийка. Само че бузите и челото и бяха обгърнати от синкаво сияние, при всяко издишване сияние излизаше и от устата и. Тя беше една от тях. Комар. Ходещите мъртви бяха изчезнали, но все още виждах вампирите.

Най-логичното решение в този момент ми се стори пак да се напия, но имаше един малък проблем: нямах пари. Някой очевидно ме беше пребръкал, докато съм спял. Този ден все пак намерих „Ман пауър“. На следващия пак отидох, на по-следващия също. След това се напих. Стана ми навик: три дни оставах трезвен и работех, обикновено на някой строителен обект или в склад, на третата нощ се напивах, а на следващия ден се възстановявах. И така без прекъсване. Неделите почивах. Така протичаше животът ми в Ню Йорк през онова лято. И навсякъде ми се струваше, че чувам песента на Елтън Джон „Някой спаси живота ми тази нощ“. Не знам дали е била на върха на класациите. Просто я чувах навсякъде. Веднъж работих пет дни поред за „Ковей мувърс“, една хамалска фирма. Тогава се наричаха „Брадър аутфит“. Това бе рекордът ми по трезвеност през онзи юли. Отговорникът за персонала дойде на петия ден и ме попита дали не искам да остана за постоянно.

„Не мога – отвърнах. – В договора с фирмата за временно наемане изрично е забранено да се приема постоянна работа извън компанията в течение на един месец.“

„На кого му дреме? – отвърна той. – Всеки си затваря очите пред тази клауза. Какво ще кажеш, Дони? Ти си работяга. И съм сигурен, че можеш да вършиш и нещо по-полезно от пренасяне на мебели. Защо не премислиш?“

Помислих и мисленето ме върна към пиенето, както винаги през това лято. Както винаги се случва с изповядащите алкохолната вяра.

Вечерта ме завари в малък бар срещу Емпайър Стейт Билдинг; джубокът свирише: „Замалко да попадна в ноктите ти, скъпа“. Когато пак си потърсих работа, отидох при друга фирма за временна заетост, където не бяха чували за шибаната „Брадър аутфит“.

Калахан изсъска думата „шибана“ с чувство, както често правят мъжете, когато вулгаризмите се превърнат в последно средство за изразяване.

– Пиел си, бездействал си, хващал си се на работа – заключи Роланд. – Но това лято си имал да свършиш и още нещо.

– Да. Нужно ми беше известно време, за да се реша. Видях неколцина от тях – жената, хранеща катеричките, бе първата, – но те не правеха нищо. Знаех какви са, но все пак ми беше трудно да ги убивам хладнокръвно. Веднъж в Батъри Парк видях един да яде. Имах джобно ножче, носех го навсякъде. Приближих се зад вампира и го наръгах четири пъти: в бърбеците, между ребрата, високо в гърба и във врата. Последния удар нанесох с всички сили. Ножът излезе от другата страна, през адамовата ябълка на съществото, сякаш я бях набучил на шиш. Издаде лек звук от разкъсване.

Калахан говореше спокойно, но лицето му ставаше все по-бледо.

– Случи се същото като в уличката зад „Дом“ – вампирът изчезна и от него останаха само дрехите. Бях го очаквал, но, разбира се, не бях сигурен, докато не го видях отново.

– Една лястовичка пролет не прави – отбеляза Сузана.

Калахан кимна:

– Жертвата беше петнайсетгодишно хлапе, пуерториканче или доминиканче. Между краката си държеше касетофон. Не си спомням какво е свирил, но вероятно не е било „Някой спаси живота ми тази нощ“, защото щях да го запомня. Минаха пет минути. Тъкмо ми идеше да защракам с пръсти пред носа му или да го потупам по бузата, когато той примигна, олюля се и тръсна глава. Видя ме и първата му реакция бе да грабне касетофона. Притисна го до гърдите си като бебе. „К'во искаш, бе, пич?“ – попита. Казах му, че нищо не искам, че няма да му направя нищо, но се чудя какви са тези дрехи до него. Момчето ги погледна, коленичи и се зае да пребърква джобовете. Реших, че това достатъчно ще отвлече вниманието му (повече от достатъчно), и се отдалечих. Това беше вторият. С третия бе по-лесно. С четвъртия – още повече. В края на август вече бях убил шестима. Шестата беше жената, която бях видял в банката. Светът е малък, нали?

Често отивах на Първо и Четирийсет и седма и спирах пред „Дом“.

Понякога наблюдавах как пияниците и бездомните се събират за вечеря. Понякога Роуан излизаше и разговаряше с тях. Беше непущач, но винаги носеше цигари в джобовете си, два пакета, и ги раздаваше, докато свършат. Никога не съм се крил, но дори да ме е забелязал, не го показваше.

– Сигурно си се бил променил – отбеляза Еди.

Калахан кимна:

– Бях си пусал коса до раменете и започваше да посивява. Също и брада. И, разбира се, вече не полагах грижа за дрехите си. Половината взимах от убитите вампири. Единият бе пощальон с мотоциклет; имаше страхотни обувки. Не „Бали“, но почти нови и съвсем по моята мярка. Оказаха се вечни. Още ги използвам. – Калахан кимна към къщата. – Не мисля обаче, че заради това не ме познаваше. С професия като на Роуан Магръдър – когато се занимаваш с пияници, хипита и скитници, хората с един крак в реалността, а с другия – в Зоната на здрача – човек свиква с големите промени, и то не към по-добро. Научавах се да виждаш зад новите синини и кирливи петна. Мисля по-скоро, че се бях превърнал в нещо като скитащите мъртъвци, Роланд. Невидим за живите. Само дето, струва ми се, тези хора – тези бивши хора – са привързани към Ню Йорк...

– Никога не се отдалечават много – съгласи се Роланд. Цигарата беше готова. Сухата хартийка и ситният тютюн изчезнаха от пръстите му след две дръпвания. – Призраците винаги остават в една и съща къща.

– Разбира се, че остават, бедните. А аз исках да се махна. Всеки ден слънцето залязваше малко по-рано от предния, а аз чувствах повика на онези пътища, на онези тайни шосета, малко по-силно. Може би отчасти се дължеше на географското лекарство, за което, струва ми се, вече намерих. Противно на логиката ние се заблуждаваме, че ако се преместим на ново място, нещата ще потръгнат по-добре; че стремежът ни към саморазрушение ще изчезне. Несъмнено при мен това бе породено от надеждата, че на друго място няма да има вампири или ходещи мъртви. Но имаше и нещо друго... Нещо по-сериозно. – Калахан се усмихна мрачно. – Някой ме преследваше.

– Вампирите ли? – обади се Еди.

– Дааа... – Калахан прехапа устни, сетне повтори малко по-убедено: – Да. Но не само вампирите. Въпреки че това беше най-логично, не бях съвсем убеден. Сигурен бях, че не са мъртвите; те ме виждаха, но не проявяваха особен интерес към мен освен може би с надеждата, че ще ги поправя или избява от мъките им. Вампирите от трети тип обаче не

можеха да ме видят, както вече ви казах – поне не съзнавах, че съм си поставил за цел да ги избивам. А и тяхната памет не е особено добра; забравят всичко, когато тръгнат да преследват поредната си жертва.

За първи път осъзнах, че съм загазил, една нощ в Уошингтън Скуеър Парк наскоро след като убих жената от банката. Паркът беше станал мое обичайно жилище и Господ ми е свидетел, не бях единствен. През лятото той се превръщаше в истински хан под открито небе. Имах си дори любима пейка, макар че не успях да се доредя до нея всяка нощ... дори не ходех там всяка нощ.

През онази странна вечер – знойна и облачна – отидох в парка към осем часа. Носех бутилка в кафяво пликче и книжка от Езра Паунд. Приближих се до пейката си и на облегалката на съседната видях надпис:

„ТОЙ ИДВА ТУК. РЪКАТА МУ Е ОБГОРЕНА.“

– Мили Боже – възкликна Сузана.

– Веднага излязох от парка и спях в една уличка на двайсетина преки оттам. Нямах никакво съмнение, че в надписа става дума за мен. След две нощи видях подобен на тротоара пред бар „Леке“, където обичах да се отбивам. Беше написано с тебешир и се беше изтрило от краката на минувачите, но още се четеше: „ТОЙ ИДВА ТУК. РЪКАТА МУ Е ОБГОРЕНА.“ Около надписа бяха изрисувани звезди и комети, сякаш някой се е опитал да го замаскира. На една пряка встрани върху знак за забранено паркиране бе изписано със спрей: „СЕГА КОСАТА МУ Е ПОЧТИ БЯЛА“. На следващата сутрин на един автобус прочетох: „ИМЕТО МУ Е НЕЩО КАТО КОЛИНГУД“. След два-три дни започнах да намирам обяви за загубени кучета на много места, които имах навик да посещавам: Нийдъл Парк, „Рамбъл“, бара „Сити лайте“ на „Леке“, няколко клуба във Вилидж.

– Загубени кучета – измърмори Еди. – Добро попадение.

– Гласяха почти едно и също.

„ВИЖДАЛИ ЛИ СТЕ НАШИЯ ИРЛАНДСКИ СЕТЕР? ТОЙ Е ГЛУПАВ И СТАР, НО НИЕ ГО ОБИЧАМЕ. ИЗГОРЕНА ДЯСНА ЛАПА. ОТГОВАРЯ НА ИМЕТО КЕЛИ, КОЛИНС ИЛИ КОЛИНГУД. ГОЛЯМА НАГРАДА.“

Имаше споменати и суми.

– Кой ще разлепи такива обяви? – недоумяваше Сузана.

Калахан вдигна рамене:

– Не знам. Вампирите може би.

Еди потърка уморено лице:

– Добре, да видим сега. Имаме вампирите от трети тип... скитащите мъртъвци..., а сега и тези с обявите за изгубени животни. Кои са те?

– Подлеците – отвърна Калахан. – Така се наричат, макар че сред тях има и жени. Понякога се наричат „регулатори“. Много от тях носят дълги жълти палта... но не всички. И много от тях имат татуирани сини ковчези на ръцете..., но не всички.

– Това са Великите ловци на ковчези – измърмори Еди.

Стрелеца кимна, но без да отмества очи от Калахан.

– Остави го да говори, Еди.

– Всъщност това са войниците на Пурпурния крал – каза Калахан и се прекръсти.

12.

Еди подскочи. Сузана свали ръка и потърка корема си. Роланд си спомни разходката им в Гейдж Парк, след бягството им от Блейн. Мъртвите животни в зоопарка. Избуялата розова градина. Въртележката и влакчето. После металното шосе, водещо към още по-широк метален път, който Еди, Сузана и Джейк наричаха „магистрала“. На един пътен знак някой бе надраскал: ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ВЪРВЯЩОТО КОНТЕ. На друг, украсен с груба рисунка на око, пишеше: ХАЙЛ НА ПУРПУРНИЯ КРАЛ!

– Виждам, че сте чували за този господин – хладно отбеляза Калахан.

– Да речем, че беше оставил подписа си на видно място – отвърна Сузана.

Калахан кимна към Тъндъркларп:

– Ако пътят ви води натам, ще видите доста повече от надписи със спреи по стените.

– А ти? – попита Еди. – Какво направи?

– Първо седнах и обмислих положението. Реших, че независимо колко невероятно и параноично може да прозвучи, някой наистина ме преследва и не е задължително това да са третият тип. Все пак ми беше ясно, че онези, които пишат надписите и оставят обявите за загубени кучета, не биха се посвенили да използват вампирите срещу мен.

Не забравяйте, че още нямах представа каква може да е тази тайнсвечена група. В Джерусалемс Лот Барлоу се беше настанил в къща, която бе свързана с ужасни жестокости и се славеше като прокълнатата. Писателят, Миърс, твърдеше, че проклятието на сградата е привлякло слуга на

злото. Същата идея ми хрумна в Ню Йорк. Помислих си, че съм привлякъл друг вампирски крал, друг тип първи, както Марстън Хаус бе привлякла Барлоу. Вярно или не (оказа се, че не е), фактът, че мозъкът ми все още е способен на някаква логична мисъл, ме поуспокои. Първо трябваше да реша дали да остана в Ню Йорк, или да избягам. Осъзнавах, че ако не избягам, те скоро ще ме открият. Имаха описанието ми, а това беше добра отличителна черта. – Калахан вдигна обгорената си ръка. – Почти бяха налучкали името ми и със сигурност щяха да го научат до една-две седмици. Щяха да надушат местата, които посещавах най-често. Щяха да издирят хора, с които бях говорил, дружил, играл дама и крибидж. Хора, с които бях работил в „Ман пауър“ и „Брауни ман“. Това ме наведе на една мисъл, която трябваше да ми хрумне доста по-рано, дори след един месец на почти постоянно пиянство. Досетих се, че скоро ще открият Роуан Магръдър, „Дом“ и всички, които ме познаваха там. Персонал, доброволци, десетки клиенти. По дяволите, след девет месеца – стотици клиенти. На всичкото отгоре онези пътища ме викаха. – Калахан се обърна към Еди и Сузана. – Знаете ли, че има пешеходен мост над река Хъдсън до Ню Джърси? На практика е напълно засенчен от „Джордж Вашингтон“. Това е дървен мост, покрай който още има няколко корита за водопой на добитък.

Еди се засмя неловко:

– Извинявай, отче, но това е невъзможно. Минавал съм по моста „Джордж Вашингтон“ поне петстотин пъти. С Хенри често го използвахме на път за Палисейдс Парк. Няма никакъв дървен мост.

– Има. Останал е от началото на деветнайсети век, макар че оттогава е поправян няколко пъти. Дори по средата му има табелка, която гласи: „РЕМОНТ ЗА ДВЕСТАГОДИШНИНАТА, ЗАВЪРШЕН ПРЕЗ 1975 Г. ОТ ЛАМЕРК ИНДЪСТРИС“. Спомних си това име, когато видях работа Анди. Според табелката на гърдите му тази фирма го е произвела.

– Срещали сме това име – отбеляза Еди. – В Луд. Само че там беше „Ламерк фаундри“.

– Различни подразделения на една и съща компания, предполагам – намеси се Сузана.

Роланд не каза нищо. Само направи онзи нетърпелив жест с двата пръста на дясната си ръка: по-бързо, по-бързо.

– Мостът е там, но трудно се забелязва – продължи Калахан. – Скрит е. И това е едва първият от тайните пътища. Те тръгват от Ню Йорк и се разпростират като паяжина.

– Тодаш магистрала – измърмори Еди.

– Не знам дали е така. Знам само, че при скитанията си през следващите няколко години видях много невероятни неща и срещнах много добри хора. Обидно ще е, ако ги нарека нормални или обикновени хора, но те бяха такива. И със сигурност, когато са употребени за тях, думи като „нормален“ и „обикновен“ придобиват ново, величествено звучене.

Не исках да напусна Ню Йорк, без да се сбогувам с Роуан Магрьдър. Исках да научи, че може да се бях изпикал върху мъртвото лице на Лупе – бях се напил, наистина, – но не бях свалил гащите, за да свърша още нещо отгоре му. Това бе моят нескопосан начин да му кажа, че не съм се предал напълно. И че не смятам да се свия като заек в лъча от фаровете на приближаваща кола.

Очите на Калахан отново се насълзиха. Той ги избърса с ръкава си и продължи:

– Освен това предполагам, че исках да си взема сбогом с някого и някой да ми каже сбогом. Едно от онези сбогувания, с които се убеждаваме, че сме още живи. Исках да го прегърна, да му предам целувката на Лупе. И думите му: „Прекалено ценен си, за да те загубим.“ Исках...

Калахан видя Росалита, която се приближаваше с развети поли, и замълча. Тя му подаде малка плочка, върху която беше написано нещо с тебешир. За миг Еди си помисли, че посланието е обградено със звезди и полумесеци и гласи: „ЗАГУБЕН! КУЧЕ С ОСАКАТЕНА ПРЕДНА ЛАПА! ОТГОВАРЯ НА ИМЕТО РОЛАНД! С ЛОШ НРАВ, ЧЕСТО ХАПЕ, НО НИЕ ГО ОБИЧАМЕ!“

– От Айзенхарт – вдигна очи Калахан. – Ако Овърхолсър е най-богатият земеделец по тези места, а Ибън Тук – богатият магазинер, Вон Айзенхарт е най-крупният скотовъдец. Казва, че със Слайтман Старши и Младши и вашия Джейк ще дойдат в „Пресвета Богородица“ по обяд, ако ви е угодно. Трудно ми е да разбере почерка му, но доколкото разбирам, ще посетите няколко ферми на път за „Рокинг Б“, където ще нощувате. Угодно ли ви е?

– Не съвсем – отвърна Роланд. – Преди това бих искал да имам картата.

Калахан погледна Росалита. Еди реши, че тази жена е доста повече от обикновена икономка. Тя се беше оттеглила на почетно разстояние, но чакаше. „Като добре школувана секретарка“ – помисли си той. Не се наложи Стареца дори да и кимне; тя се приближи веднага щом я погледна. Размениха няколко думи и Росалита тръгна.

– Ще обядваме на моравата пред църквата – обяви Калахан. – Има едно голямо дърво с дебела сянка. Сигурен съм, че докато свършим,

близнаците Тавъри ще са готови с картата.

Роланд кимна доволно.

Калахан се изправи; присви очи и разтърка кръста си. – Сега искам да ви покажа нещо.

– Не довърши разказа си – напомни Сузана.

– Не, но времето лети. Ще разказвам, докато вървим, ако ще ви е удобно да слушате.

– Ще ни е удобно – каза Роланд и също се изправи. Испита само лека болка; котешкото масло на Росалита бе свършило добра работа. – Кажи ми само две неща, преди да тръгнем.

– Ако мога, Стрелецо, с удоволствие.

– Онези, които оставяха обявите; срещна ли ги при скитанията си?

Калахан кимна замислено:

– Да, Стрелецо. – Погледна Еди и Сузана. – Виждали ли сте цветни снимки от онези, правени със светкавица, когато очите на хората излизат червени?

– Да – отвърна Еди.

– Техните очи са такива. Яркочервени. Какъв е вторият ти въпрос, Роланд?

– Те ли са Вълците, отче? Тези подлещи? Войниците на Пурпурния крал? Те ли са Вълците?

Калахан се замисли дълбоко, преди да отговори:

– Не съм убеден. Не мога да кажа със сто процента сигурност, ако разбираш. Но не мисля. Наистина те отвличат хора, и не само деца. – Той отново замълча. – Може да се каже, че са един вид Вълци. – Пак се поколеба, сетне повтори: – Да, един вид Вълци.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Разказът на свещеника, продължение (Тайните пътища на Америка)

1.

Разстоянието от къщата до църквата бе късо, отне им не повече от пет минути. Това несъмнено не беше достатъчно, за да може Стареца да разкаже за годините си на скитане, преди да прочете статията в сакраментския „Бий“, която го накара да се върне в Ню Йорк през 1981

година. Въпреки това тримата стрелци чува цялата история. Роланд подозираше, че Еди и Сузана също като него знаеха значението на този разказ: че когато си тръгнат от Кала Брин Стърджис (ако изобщо се измъкнат живи оттук), Доналд Калахан най-вероятно щеше да тръгне с тях. Това не беше прост разказ, а кеф, споделяне на водата.. Кеф можеше да има само между хора, чиято съдба ги е събрала заедно, за добро или за зло. От хора, образуващи един ка-тет.

– Знаете ли я тая? – попита Калахан. – „Вече не сме в Канзас, Тото.“

– Звучи познато, сладурче – отвърна Сузана. – Да.

– Аха. Виждам, че ви е познато. Може би някой ден ще чуя и вашите разкази. Подозирам, че в сравнение с тях моят ще изглежда като детска приказка. Във всеки случай, когато наближих края на моста, осъзнах, че вече не съм в Канзас. И както изглеждаше, не бях и в Ню Джърси. Поне не в града, който очаквах да намеря от другата страна на Хъдсън. До парапета на моста имаше...

2.

...един смачкан вестник и Калахан се навежда да го вземе. Наоколо няма жива душа, макар че движението по големия висящ мост от лявата му страна е натоварено. Хладният вятър от реката развява дългата му прошарена коса.

Има само един лист със заглавната страница; вестникът е „Реджистър“ от Лийбрук. Калахан никога не е чувал за град с такова име. Няма откъде да е чувал, защото не е много вещ в географията на Ню Джърси. Дори не е стъпвал там, но винаги си е мислил, че първият град от друга страна на „Джордж Вашингтон“ е Форт Лий.

Зачита заглавията. Най-горното звучи съвсем нормално: „РАСОВИ ВЪЛНЕНИЯ В МАЯМИ ИЙЗ“. В последно време нийоркските вестници са пълни с подобни материали. Какво обаче означава „ВОЙНАТА НА ХВЪРЧИЛАТА В ТИЙНЕК, ХАКЕНСАК, ПРОДЪЛЖАВА“, придружено от снимка на горяща сграда? На снимката се виждат пожарникари, но всичките се смеят! Какво означава „ПРЕЗИДЕНТЪТ АГНЮ ПОДКРЕПЯ ПЛАНА НА НАСА ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ЗЕМЯТА“? Какво означава най-долното заглавие, написано на кирилица?

„Какво ми става?“ – пита се Калахан. През цялото време, докато се занимава с вампири и ходещи мъртъвци – дори след появата на обявите

за загубени кучета, – той не се е съмнявал в нормалността си. Сега, засанал от страната на Ню Джърси на този паянтов (но забележителен) мост над река Хъдсън – мост, на който няма друго освен него, – той за пръв път се усъмнява. Мисълта, че Спиро Агню може да бъде президент, е достатъчна, за да се усъмниш в здравия си разум, размишлява той. Нещастникът бе изхвърлен от политиката още преди години, дори преди шефа си.

„Какво ми става?“ – недоумява той, но дори да се е побъркал, сега никак не му се мисли за това. – Зарежи тая работа – казва си и хвърля остатъците от лийбрукския „Реджистър“ от моста. Вятърът подхваща вестника и го понася към „Джордж Вашингтон“. „Към действителността – мисли си Калахан. – Тя е там. Тези коли, тези камиони, тези автобуси.“ Изведнъж обаче забелязва червена кола с няколко кръгли вериги вместо гуми. Над каросерията на машината – тя е с големината на среден училищен автобус – има въртящ се ален цилиндър. БАНДИ пише от едната страна, от другата – БРУКС. БАНДИ БРУКС. Или БАНДИБРУКС. Какво, по дяволите, е Банди Брукс? Калахан няма представа. А и никога през живота си не е виждал подобна кола; дори не си е представял, че такова чудо – виж: само тези вериги, за Бога! – може да получи разрешително за движение по националната пътна мрежа.

Значи и мостът „Джордж Вашингтон“ вече не е безопасно място.

На Калахан му се завива свят и той се хваща за парапета на пешеходния мост; чувства, че залита. Парапетът изглежда достатъчно реален, загрял от слънцето и изпъстрен с хиляди припокриващи се инициали и надписи: „ДК О МБ“ в малко сърце, „ФРЕДИ И ХЕЛЕНА = ВЕЧНА ЛЮБОВ“, „СМЪРТ НА ЦИГАНИТЕ И ЧЕРНИЛКИТЕ“, обградено от свастики. Надписи на омраза и любов, и всичките до един – истински като тупкането на сърцето му или тежестта на няколко монети и банкноти в предния джоб на дънките му. Той си поема дълбоко въздух, също реален, примесен с миризма на автомобилни газове.

„Това наистина се случва – мисли си Калахан. – Не се намирам в изолатора на някоя лудница. Аз съм аз, тук съм и дори съм трезвен – поне засега. Ню Йорк е зад гърба ми. Също Джерусалемс Лот, в щата Мейн, с неговите неспокойни мъртъвци. Пред мен е цялата Америка, страната на неограничените възможности.“

Тази мисъл повдига духа му. Хрумва му още нещо, което го окрилява още повече: не просто една Америка, а може би десетина... или хиляда... или милион. Ако тук лежи Лийбрук вместо Форт Лий, може би има и друга версия на Ню Джърси, където градчето от тази страна на

Хъдсън е Лийман или Лейман, или Лий Блъфс, или Лий Палисейдс, или дори Легхорн Вилидж. Може би от другата страна на реката има не четирийсет и два континентални щата, а четири хиляди и двеста, или четирийсет и две хиляди, подредени един над друг в плетеницата на вероятностите.

Калахан интуитивно разбира, че това е много близо до истината. Натъкнал се е на огромно, може би безкрайно скупчване от светове. Всички те са Америка, но са различни. Свързани са с пътища и той ги вижда.

Бързо отива до лийбрукския край на моста и там спира. „Ами ако не намеря пътя за връщане? – запитва се. – Ако се загубя и никога не успея да се върна в онази Америка, в която на западния край на моста «Джордж Вашингтон» се намира Форт Лий и където президент на САЩ е не друг, а Джералд Форд?“ Сетне си казва: „И какво от това? Майната му.“ Калахан слиза от моста в Ню Джърси и се усмихва за пръв път след деня на погребението на Дани Глик в Джерусалемс Лот. Две момчета с въдици вървят към него.

– Някой от вас няма ли да ме поздрави с добре дошъл в щата Ню Джърси? – пита с усмивка той.

– Добре дошъл в щата Ен Джей, човече – казва с готовност едното, но и двете го гледат подозрително.

Разбираемо е, но това не помрачава настроението му. Чувства се, сякаш е излязъл след излежаването на дълга присъда зад решетките и вижда слънцето за пръв път от много години. Ускорява крачка, без да се обърне нито за миг за последно сбогом на Манхатън. Защо да го прави? Манхатън е минало. Пред него лежат много Америки, в тях е бъдещето му.

Той е в Лийбрук. Не чува камбани. По-късно ще чуе, по-късно ще види нови вампири и нови надписи с тебешир и спрей по тротоарите и стените (не всички обаче за него). Ще срещне подлещите с крещящочервените им кадилаци, със зелени линкълни и пурпурни мерцедеси, подлещи с червени очи, но не днес. Днес той върви под слънцето на една нова Америка, от западната страна на възстановения пешеходен мост над река Хъдсън. На главната улица на Лийбрук спира пред закусвалнята „Хоумстайл“; на вратата виси табела: „ТЪРСИМ ГОТВАЧ НА АЛАМИНУТИ“. Дон Калахан има голям опит с аламинутите още от семинарията, да не говорим за „Дом“ в Източен Манхатън. Хрумва му, че тук, в „Лийбрук Хоумстайл“, може би няма да му е зле. Оказва се, че е прав, макар че са му нужни три смени, докато възвърне умението си да

чупи яйца с една ръка. Собственикът, дългуч на име Дики Рюдбекър, го пита дали има здравословни проблеми – „нещо заразно“, както се изразява – и кимва доволно, когато Калахан го уверява, че няма. Не му иска никакви документи, дори не го пита за социално-осигурителния номер. Предпочита да не осчетоводява плащанията, ако няма проблем. Калахан го уверява, че няма.

– И още нещо – казва Дики Рюдбекър.

Калахан си мисли, че нищо не може да го изненада, но следващата реплика на Рюдбекър му идва като гръм от ясно небе:

– Ти си алкохолик.

Калахан го пита откъде е разбрал.

– Аз също съм такъв – отвръща Рюдбекър. – В този бизнес човек трябва да е с всичкия си. Няма да мириша дъха ти..., ако идваш навреме на работа. Ако два пъти закъснееш, можеш да си хващаш пътя. Няма да те предупреждавам повече.

Калахан готви аламинути в „Лийбрук Хоумстейл“ три седмици и спи на две преки от закусвалнята в мотел „Сънсет“. Само че тези имена не са постоянни. На четвъртия си ден в града той установява, че мотелът вече е „Съкрайз“, а закусвалнята – „Форт Лий Хоумстейл“. „Лийбрук Реджистър“, който клиентите често оставят по масите, вече е „Форт Лий Реджистър“. Фактът, че Джералд Форд отново е президент, не го успокоява много.

Когато Рюдбекър му плаща в края на първата седмица (във Форт Лий), Грант е на петдесетачките, Джаксън – на дващесетачките, а Алигзандър Хамилтън – на десетдоларовите банкноти. В края на втората седмица (в Лийбрук) на петдесетачките е Ейбрахам Линкълн, а на десетдоларовите банкноти – някой си Чадбърн. На дващесетачките все ще се купи Андрю Джаксън и това му носи известно облекчение. В мотела на Калахан покривката на леглото е розова в Лийбрук и оранжева във Форт Лий. Това е много удобно. Още щом се събуди, той разбира в коя версия на Ню Джърси се намира.

На два пъти се напива. Втория път, след затваряне, Дики Рюдбекър му прави компания и не изоставя с чашите.

– Това беше велика страна – жалва се лийбрукският Рюдбекър.

Калахан се замисля колко е хубаво, че някои неща никога не се променят; например вечното оплакване на дребните ресторанти.

В един прекрасен ден обаче той вижда първия си вампир от трети тип на опашка за билети пред кино „Туин“ и веднага известява собственика, че напуска.

– Нали каза, че нямаш нищо заразно – укорява го Рюдбекър.

– Моля?

– Имаш тежка форма на кракосьрбеж, приятелю. Това често върви с другото – Рюдбекър вдига ръка, сякаш, пие от бутилка. – Когато човек хване кракосьрбеж: на стари години, често е неизлечимо. Да ти кажа, ако няхах жена, която още е доста добра в леглото, и две деца в колеж: и аз щях да си вдигна шапката и да те последвам.

– Така ли? – удивлява се Калахан.

– През септември и октомври е най-зле. Просто го чуваш как те зове. Птиците също го чуват и отлитат.

– Кое?

Рюдбекър го стрелка с поглед, който сякаш му казва да не се прави на глухак.

– За тях това е небето. За хора като нас – пътят. Шибаният път ни зове. Хората като мен, с деца и жена, която още обича да го прави почесто от веднъж: седмично, просто усилват радиото, за да не слушат повика му. Ти няма да го сториш. – Той замълчава, изпитателно поглежда Калахан. – Защо не останеш още една седмица? Ще ти увеличи надницата с двайсет и пет кинта. Правиш страхотен „Монте Кристо“.

Калахан се замисля и поклаща глава. Ако Рюдбекър е прав, ако беше само един път, може би щеше да остане още една седмица... и още една... и още. Ала не е само един. Скритите пътища са много. Той си спомня заглавието на едно свое съчинение от трети клас и избухва в смях. То се казваше „Пътища завсякъде“.

– Кое му е смешното? – пита Рюдбекър.

– Нищо. Всичко. – Калахан потупва шефа си по рамото. – Ти си добър човек, Дики. Ако се върна някой път оттук, задължително ще се отбия.

– Няма да се върнеш оттук – казва Рюдбекър и, разбира се, е прав.

– Скитах около пет години – рече Калахан, докато вървяха към църквата, и в известен смисъл това бяха единствените му думи на тази тема.

Другите обаче чуха още много. И никак не се изненадаха, че Джейк, на път към града заедно с Айзенхарт и двамата Слайтман, също е чул част от разказа. Все пак това беше Джейк, който притежаваше най-силна интуиция от четиримата.

„Пет години скитах“, само толкова. Какво се криеше зад това?

Хиляди изгубени думи на розата.

Калахан скита пет години, само че пътищата не са само един, а може би, при определени обстоятелства, пет години могат да са цяла вечност.

Той минава по шосе 71 през Делауер и бере ябълки. Среща едно момче на име Ларс със счупен транзистор. Калахан поправя радиото и майката на Ларс му приготвя богат обяд, който не може да изяде с дни. Минава по шосе 317 през земеделските райони на Кентъки и постъпва на работа като гробокопач с мъж на име Пит Петарки, който нито за миг не си затваря устата. Едно момиче идва да ги гледа, красиво момиче на седемнайсет. Тя сяда на един каменен зид и есенните листа се сипят около нея като жълти снежинки; а Пит Петарки започва да размишлява какво ли ще е, ако тези дълги бедра се лишат от панталоните и се увият около врата ти, какво ли ще е да впиеш устни в този забранен плод. Пит Петарки не вижда синьото сияние около нея, нито, разбира се, как дрехите и се свличат празни на земята – след като Калахан сяда до нея, тя прокарва ръка по крака му и доближава устни до врата му, а той забива ножа си в тила и. Вече добре се е специализирал в този удар.

Минава по шосе 19 през Западна Вирджиния и се натъква на малък пътуващ цирк, където търсят някого да им оправя фургоните и да храни животните. „Или обратното – казва Грег Чъм, собственикът на цирка. – Да храниш фургоните и да оправяш животните. Както ти хареса.“ За известно време, когато стрептококова инфекция поваля на легло част от персонала, той играе ролята на Менсо, Екстрасенса чудо, и то с удивителен успех. Точно докато играе Менсо, ги вижда за първи път – не вампири или объркани ходещи мъртъвци, а високи мъже с издължени, бдителни лица, които обикновено се крият под старомодни широкополи шапки или модерни спортни шапки със свръхдълги козирки. В сянката очите им блестят яркочервено, като очите на миешките мечки или дивите котки, когато ги осветиш нощем с фенерче край кофите за боклук. Дали го виждат? Вампирите (поне тези от трети тип) не го различават. Мъртъвците го виждат. А тези мъже с ръце, пъхнати в джобовете на дългите жълти палта, и сурови лица, скрити под големите им шапки? Виждат ли го? Калахан не е сигурен, но решава да не рискува. След три дни в град Язу, Мисисипи, той оставя черната шапка на Менсо на закачалката, хвърля мазния гащеризон на пода в един фургон и напуска завинаги трупата на Чъм, без да си направи труда да вземе чека за последната си надница. На излизане от града вижда по телеграфните стълбове няколко от онези обяви за загубени животни. Една от най-показателните гласи:

ИЗГУБЕНА СИАМСКА КОТКА НА 2 ГОДИНИ
 ОТГОВАРЯ НА ИМЕТО РУТА
 МАЛКО Е БУЙНА, НО Е МНОГО ЗАБАВНА
 ГОЛЯМА НАГРАДА
 \$ \$ \$ \$ \$
 НАБЕРЕТЕ 764, ИЗЧАКАЙТЕ СИГНАЛА И ОСТАВЕТЕ НОМЕРА
 СИ
 ХИЛЯДИ БЛАГОДАРНОСТИ

Коя е Рута? Калахан няма представа. Знае само, че е малко БУЙНА, но много ЗАБАВНА. Дали ще е толкова буйна, когато подлиците я хванат? Ще бъде ли все така забавна?

Калахан се съмнява.

Той обаче има свои проблеми и единственото, с което може да и помогне, е да се моли на Господ, в когото вече не вярва особено, да не позволява мъжете с жълтите палта да я хванат.

По-късно същия ден, докато се тътри по шосе 3 през окръг Исакена под палещото слънце, което не ще да чуе, че е декември и скоро ще дойде Коледа, той отново чува камбаните. Те прокълтяват в главата му и заплашват да пръснат тъпанчетата и мозъка му. Когато звънът заглъхва, Калахан получава ужасно прозрение: те идват. Мъжете с червените очи, големите шапки и дългите жълти палта са по петите му.

Калахан се дръпва от пътя като подплашен заек и преодолява жабясалата канавка с лъвски скок. Покрай шосето има ограда, обрасла с диви лози и нещо, приличащо на отровна смрадлика. Той не се интересува дали е отровна, или не. Прескача оградата, изтъркулва се в тревата и надничка към пътя през хрусталака.

Отначало не се случва нищо. После по шосе 3 откъм Язу профучава бяло-червен кадилак. Движи се с над сто километра в час и въпреки че шпионката на Калахан е малка, той със свръхестествена яснота вижда трима мъже. Двамата носят жълти палта, третият – яке. И тримата пушат; затвореното купе на кадилака е пълно с дим. „Ще ме видят, ще ме чуят, ще ме усетят“ – трескаво си мисли Калахан и с мъка се опитва да прогони паниката, да я изтръгне от съзнанието си. Старае се да мисли за песента на Елтън Джон „Някой спаси, някой спаси, някой спаси жиивооотааа ми...“ и това явно действа. В миг на ужас му се струва, че кадилакът забавя ход – достатъчно дълго, за да си представи как го преследват през буренясалите нивя, достигат го и го завличат в някоя

изоставена барака, – но колата отминава и изчезва зад следващия хълм, на път за Начес може би. Или към Копая. Калахан изчаква десетина минути. „Внимавай да не те метнат, човече“ – би казал Лупе. Още докато чака обаче, той знае, че това е само формалност. Те не се опитват да го метнат, просто са го пропуснали. Как? Защо? Отговорът бавно се очертава в съзнанието му – някакъв отговор поне, но той е готов да се закълне, че той е верният. Те са го пропуснали, защото се е вмъкнал в друга версия на Америка зад обраслата с диви лози ограда и смрадликите. Може би различна по отношение на някои съвсем незначителни подробности – например с Линкълн на еднодоларовите банкноти и Вашингтон върху десетачките вместо обратното, – но достатъчно. Достатъчно, за да се скрие. И това е хубаво, защото тези хора не са заблудени като ходещите мъртъвци или слепи за него като кръвопийците. Тези каквито и да са, са много по-опасни.

Накрая Калахан се връща на шосето. След известно време се приближава стар очукан форд, каран от негър със сламена шапка и работен гащеризон. Той толкова прилича на черен фермер във филм от трийсетте, че Калахан почти очаква да се захили, да се удари по коляното и да закрещи: „Уха, шефе! Голяма работа!“ Вместо това чернокожият подхваща сложна политическа тема, обсъждана по Нешънал Пъблик Рейдио, което слуша в момента, а когато оставя Калахан в Шейди Гроув, му дава петачка и стара бейзболна шапка.

– Имам пари – казва Калахан и се опитва да му върне банкнотата.

– Когато човек бяга, парите никога не стигат. И моля те, не ме убеждавай, че не си беглец. Не обиждай интелигентността ми.

– Благодаря – казва Калахан.

– Моля. Та накъде си тръгнал? Приблизително?

– Ни най-малка представа си нямам – отвръща Калахан и се усмихва. – Съвсем приблизително.

5.

Берач на портокали във Флорида. Метач в Ню Орлиънс. Чистач на конюшни в Лъфкин, Тексас. Разпространител на рекламни брошури за недвижими имоти във Финикс, Аризона. Все занимания, които се заплашат в брой. Лицата върху банкнотите непрестанно се сменят. Имената на вестниците също. Джими Картър става президент, но заедно с него Ърнест Холингс – Фрица, и Роналд Рейгън. Джордж Буш също става президент. Джералд Форд решава пак да се кандидатира и също е

избран. Имената във вестниците (знаменитостите постоянно се променят и за много от тях той никога не е чувал) нямат значение. Образите върху банкнотите нямат значение. Важни са силуетът на ветропоказател на фона на тъмнорозовия залез, стъпките му по пустите пътища на Юта, воят на вятъра в пустинята на Ню Мексико, детето, което скача на въже до излязъл от движение шевролет „Каприс“ във Фосил, Орегон. Важни са бученето на електропроводите покрай шосе 50 западно от Елко, Невада, и мъртвата врана край пътя за Рейнбаръл Спрингс. Понякога Калахан е трезвен, понякога – пиан. Веднъж се настанява в една изоставена барака – на самата граница между Калифорния и Невада – и пие без прекъсване цели четири дни. След това в продължение на седем часа повръща. През първия час стомашният му секрет извира толкова постоянно и с такава сила от устата му, та той е убеден, че това ще го убие. По-късно съжालява, че не е умрял. Когато се съвзема, Калахан се заклева, че това е краят, че повече няма да близне алкохол, че това ще му е обеща на ухото, но само след седмица пак е пиан и лежи, загледан в странните звезди, на уличката зад ресторанчето, където е постъпил като мияч. Той е като звяр на верига, но не го е грижа. Понякога среща вампири и понякога убива някой от тях. Повечето не закача, защото се бои да не се набива на очи – на очите на подлещите. Понякога се пита какво си мисли, че прави, къде, по дяволите, отива и други подобни, които го карат бързо да посегне към бутилката. Защото той наистина не отива никъде. Просто следва скритите шосета на Америка и влачи веригата си; слуша зова на тези пътища и се прехвърля от един на друг. С верига или не, понякога е щастлив; понякога пее. Иска да види следващия ветропоказател на фона на поредния розов залез. Иска да види следващия порутен силос сред поредната запустяла нива и следващия раздрънкан камион на някоя строителна компания. Той е в рая на скитниците, загубен в поредната шизофренична самоличност на Америка. Иска да слуша вятъра в някой каньон и да знае, че е единственият, който го чува. Иска да крещи и да чува ехото на собствения си глас. Когато вкусът на вампирската кръв стане твърде негърпим, Калахан се напива. И, разбира се, когато види обяви за изгубени животни или надписи с тебешир по тротоара, бърза да се махне. На запад намира все по-малко от тях и никога с неговото име или описание. От време на време среща вампири, но не ги закача. Те са само комари, безобидни твари.

През пролетта на 1981 година Калахан влиза в Сакраменто може би с най-стария камион „Интърнешънал харвестър“, циркулиращ по пътищата на Калифорния. Наблъскан е заедно с трийсетина нелегални

имигранти от Мексико. В каросерията има мескал, текила, уиски и няколко бутилки вино; всички са пияни, но Калахан може би най-много. Имената на спътниците му ще се върнат в спомените му след години като бълнуване на болен: Ескобар... Естрада... Хавиер... Естебан... Росарио... Ечеверия... Кавера. Дали наистина са същите имена, които по-късно ще срещне в Кала, или е било халюцинация? Като стана дума за това, как ще разтълкува собственото си име, което е толкова близко до названието на града, в който най-накрая ще го отведат митарствата му? Кала, Калахан. Кала, Калахан. Понякога в съня му двете имена се гонят едно друго като коте, което се опитва да хване опашката си.

Понякога му хрумва едно стихче, перифраза от (поне така си мисли) „Заровено послание“ на Арчибалд Маклийш: „Не беше глас Божи, а просто гръм.“ Не е точен цитат, но той така си го спомня. „Не Господ, а гръм.“ Или така му се иска да вярва? Колко пъти съществуването на Господ е било отричано по този начин?

Във всеки случай това става по-късно. Когато влиза в Сакраменто, той е пиян и щастлив. Нищо не измъчва съзнанието му. Дори на следващия ден Калахан е почти толкова щастлив въпреки махмурлука. Лесно си намира работа – свободни работни места с лопата да ги ринеш, като ябълки в овощна градина, изпадали след буря. Стига да не се боиш, че ще си изцапаш ръцете, или че ще се опариш с горещата вода, или че ще ти излязат мехури от дръжката на брадвата или лопатата (през годините му на скитане из Америка никой не му предлага да работи като брокер на ценни книжа).

В Сакраменто се хваща като хамалин в един магазин за легла и дюшеци на име „Сънения Джон“. Магазинът се радва на небивал приток на клиенти и Калахан и колегите му по цял ден товарят и разтоварват единични легла, двойни и персон и половина. В сравнение с някои от предишните му занимания това тук е блага работа.

На обяд Калахан и останалите хамали седят на сянка край рампата. Доколкото вижда, сред колегите му няма никой от пътниците в камиона „Интърнешънал харвестър“, но не може да бъде сигурен; тогава беше безпаметно пиян. Знае само, че е единственият бял. Всички ядат тортиля с лют сос от „Щурата Мери“ на няколко преки от магазина. Един очукан транзистор върху купчина сандъци свири салса. Двама младежи заиграват танго, а останалите – включително Калахан – оставят храната и почват да ръкопляскат.

Приближава се млада жена с пола и блуза, поглежда неодобрително танцуващите, после се обръща към Калахан:

– Бял ли си?
 – Бял като този прекрасен ден.
 – Това може би ще ти хареса. На тях със сигурност не им говори нищо.

Тя му подава вестник – „Сакраменто Бий“ – поглежда мексиканците и изсумтява:

– Малоумници.

На Калахан му иде да стане и да я изрита по глупавия бял задник, но вече е обяд, прекалено късно, за да си търси друга работа. Дори да не го опандизят за хулиганство, няма да му платят. Задоволява се да и покаже среден пръст зад гърба и се засмива, когато неколцина от другарите му го аплодират. Младата жена рязко се обръща, поглежда ги подозрително, после се прибира в магазина. Все още усмихнат, Калахан разгръща вестника. Усмивката му помръква, когато отваря на страницата за вътрешни новини. Между две статии за дерайлирал влак във Върмонт и банков обир в Мисури се мъдри следното:

УЛИЧНИЯ АНГЕЛ В КРИТИЧНО СЪСТОЯНИЕ

НЮ ЙОРК: Роуан Магръдър, собственик и главен директор на може би най-популярния американски приют за бездомници, алкохолици и наркомани, постъпи в болница с опасност за живота, след като бе нападат от така наречените Братя Хитлер. Братя Хитлер действат на цялата територия на Ню Йорк от осем години. Според полицията те са отговорни за над трийсет нападения и за смъртта на поне двама души. За разлика от предишните им жертви Магръдър не е нито евреин, нито чернокож, но е бил намерен в безпомощно състояние недалеч от „Дом“, приюта, основан през 1968 година, с отличителния знак на Братята Хитлер – свастика, издълбана с нагорещен нож на челото. Магръдър е получил и многобройни прободни рани. „Дом“ спечели голяма известност, след като през 1977 година бе посетен от Майка Тереза, която помогна в сервирането на вечерята и се моли заедно с клиентите му. Самият Магръдър, наречен още Ййтсайдския уличен ангел, стана сензацията на „Нюзуик“ през 1980 година, когато кметът Ед Кох го обяви за най-популярния мъж на Манхатън.

Лекарите оценяват шансовете на Магръдър да оживее на „не повече от три на десет“. Освен раната на челото Уличния ангел е ослепен. „Аз съм милостив човек – заяви един лекар пред екипа ни, – но мисля, че такива хора трябва да бъдат ексекутирани.“

Калахан препрочита статията, чуди се дали това е „неговият“ Роуан Магръдър, или е друг – Магръдър от свят, където на някои банкноти стои ликът на някой си Чадбърн например. Нещо го кара да бъде сигурен, че е неговият и че по някакъв начин той е трябвало да прочете тази статия. Очевидно в момента се намира в света, който нарича „реален“, и това личи не само от няколкото банкноти в джоба му. Чувства, че е така. Ако е вярно (а той е убеден в това), колко ли важни събития е пропуснал, докато се е скитал по тайните шосета на Америка? Майка Тереза посетила приюта! Сервирала супа! По дяволите, може би дори е забъркала голяма тенджера „жабешка супа с галушки“. Напълно възможно – рецептата сигурно още стоеше там, залепена с тиксо до печката. Ами наградата! Сензация в „Нюзуик“! Калахан се ядосва, че не е научил за това, но човек не чете много често вестници и списания, когато играе в пътуващи циркове, поправя транзистори или рине тор след родеото в Енид, Охайо.

Толкова е засрамен, че дори не съзнава срама си. Усеща се едва когато Хуан Кастильо го пита:

– Засто плачеш, Дони?

– Плача ли?

Той избърсва очите си и пръстите му се намокрят. Наистина плаче. Само дето още не съзнава, че е от срам. Предполага, че е от шока; вероятно е прав, поне донякъде.

– Да, май наистина плача.

– Къде отиваш? – пита Хуан. – Почивка вече почти свърси, омбре.

– Трябва да вървя. Трябва да се върна на изток.

– Ако тръгнеш, няма да ти платят.

– Знам. Всичко е наред.

Каква лъжа! Защото нищо не е наред.

Нищичко.

6.

– Имах двеста долара, зашита в подплатата на раницата ми – продължи Калахан; четиримата седяха на слънце пред църквата. – Купих си самолетен билет за Ню Йорк. Бързината бе от голяма важност, разбира се, но това не беше единствената причина. Трябваше да се измъкна от скритите пътища. – Той кимна на Еди: – Тодаш магистралите. Лепят ти се като мухи.

– Меко казано – съгласи се Роланд.

Към тях се приближаваха трима души: Росалита водеше двамата близнаци, Франк и Франсин. Момичето носеше голям лист хартия, с изпънати напред ръце, почти със страхопочитание.

– Скитането е най-силният наркотик и всеки таен път води към душата други.

– Право казваш, благодарност-сай – отвърна Калахан. Изглеждаше угрижен и тъжен, потънал в мисли.

– Отче, бихме искали да чуем останалата част от разказа ти, но предпочитам да изчакаме до вечерта. Или до утре вечер, ако не се върнем довечера. Младият ни приятел Джейк скоро ще дойде...

– Усещате ли го вече? – попита изненадано Калахан, но не удивено.

– Да – отговори Сузана.

– Бих искал да видим онова нещо в църквата, преди да дойде – обясни Роланд. – Разказът как си се натъкнал на него, е част от историята ти и мисля...

– Да. Това е смисълът на историята ми.

– ...мисля, че трябва да дойде с времето си. Сега обаче то лети.

– Точно така става – разпали се Калахан. – С месеци, понякога дори с години времето сякаш е спряло. После всичко се струпва наведнъж.

– Право казваш – съгласи се Роланд. – Ела с мен да видим какво ни носят близнаците, Еди. Струва ми се, че младата госпожица ти е хвърлила око.

– Да гледа колкото си иска – обади се добронамерено Сузана. – За гледане не се плаща. Аз предпочитам да остана тук на слънце, Роланд, ако не ти трябва. Прекалено дълго яздихме и сигурно не е нужно да ти казвам, че задникът ми е натъртен. Тъй като нямам крака, цялата ми тежест се поема от него.

– Добре, стой тук.

Роланд имаше предвид не само прекия смисъл и знаеше, че Еди го разбира. Надяваше се само Сузана да не е схванала подтекста в думите му. Когато тръгнаха към Росалита и децата, Стрелеца бързо заговори на Еди:

– Ще вляза сам с него в църквата. Искам просто да знаеш, че не е, защото не ща да виждате онова, което е вътре. Ако това наистина е Черната тринайсетица, по-добре Сузана да не се приближава.

– Заради деликатното и положение ли? Роланд, мислех си, че най-много от всичко на света искаш Сюз да пометне.

– Не става дума за помятане. Опасявам се, че Черната тринайсетица ще даде сила на онова нещо в нея. Може би и на двете неща: на бебето и

на пазителката.

– На Мия.

– Да, на нея.

Роланд се усмихна на близнаците. Франсин го удостои с лека усмивка, после сякаш изля цялата си топлина към Еди.

– Да видим сега какво сте направили, ако ви е угодно – каза Роланд.

Франк Тавърн отвърна:

– Надявам се, че е добре. Може да не е. Беше ни страх, наистина. Господжата ни даде толкова прекрасен лист хартия, че ни беше страх.

– Първо я начертахме в пръстта – обясни Франсин. – После съвсем леко върху листа. Това го направи Франк, защото моите ръце трепереха.

– Няма от какво да се страхувате – успокои ги Роланд.

Еди се приближи и надникна над рамото му. Картата беше удивително грижливо изработена, със Събранието и града в средата и Великата река от лявата страна. Листът изглеждаше съвсем обикновена хартия. От онази, която може да се намери във всяка книжарница за канцеларски материали в Америка.

– Прекрасна е – похвали ги Еди и за момент му се стори, че Франсин Тавърн ще припадне.

– Да – съгласи се Роланд. – Отлична работа сте свършили. А сега аз ще направя нещо, което може би ще ви се стори като светотатство. Нали знаете думата?

– Да – отвърна Франк. – Християни сме. „Не споменавай напразно името Господне и на Сина Му, Исус Човека.“ Но светотатство се нарича и когато похабиш нещо красиво.

Момчето говореше със сериозен глас, но явно изгаряше от любопитство да види какво светотатство ще извърши чужденецът. Сестра му също.

Роланд сгъна наполовина листа – който те едва се осмеляваха да докоснат, въпреки че очевидно бяха изключително сръчни. Децата възкликнаха ужасено. Росалита Муньос също, макар и едва чуто.

– Не е светотатство, защото това вече не е обикновен лист хартия – обясни Роланд. – Това е инструмент, а сечивата са създадени да ни служат. Разбирате ли?

– Да – неубедено отвърнаха те.

Леко се поуспокоиха, когато видяха с какво внимание Роланд прибира картата в торбата си.

– Много, много благодаря – каза той и ги хвана за ръцете. – Благодарение на ръцете и очите ви ще бъде спасен животът на много хора.

Франсин избухна в сълзи. Франк се сдържа за миг, после сълзите му рукоаха.

7.

Докато се връщаха към църквата, Еди отбеляза:

– Добри деца. Талантливи.

Роланд кимна.

– Можеш ли да си представиш един от тях да се върне от Тъндърк-лап като пълен идиот?

Роланд не отговори; много добре си го представяше.

8.

Сузана се съгласи с решението на Роланд двамата с Еди да останат пред църквата и Стрелеца си спомни нежеланието и да влезе в запустелия парцел. Почуди се дали някаква част от нея се опасяваше от същото, от което се боеше и той. Ако случаят беше такъв, битката – нейната битка – вече бе започнала.

– Колко да изчакам, преди да вляза и да те измъкна навън? – попита Еди.

– Преди да влезем и да те измъкнем? – добави Сузана.

Роланд се замисли. Това бе уместен въпрос. Погледна Калахан засанал на последното стъпало, в дънки, с навити до лактите ръкави, скръстил ръце. Имаше яки мускули.

Стареца вдигна рамене:

– Тя спи. Не би трябвало да има проблеми. Но... – Посочи револвера на хълбока на Роланд. – По-добре да оставиш това. Може да спи само с едно око.

Роланд разкопча колана с кобура и го подаде на Еди. После свали торбичката си от кръста и я даде на Сузана.

– Пет минути. Ако има проблеми, може би ще успея да извикам. „А може и да не успея“ – помисли си.

– Джейк вече ще е дошъл – отбеляза Еди.

– Ако дойдат, задръжте ги.

– Айзенхарт и Слайтман няма да посмеят да влязат – отбеляза Калахан. – Те боготворят Оризия, оризовата богиня.

Направи физиономия, красноречиво показваща мнението му за

оризовата богиня и останалите второкласни божества на Кала.

– Да влизаме тогава – подкани го Роланд.

9.

Роланд Дисчейн отдавна не изпитваше религиозна боязън. Може би от детството си. Когато обаче отец Калахан отвори скромната дървена врата и му даде знак да влезе, той изпита страх.

Влязоха във фоайе с избеляла черга на пода. Насреща имаше отворена двойна врата, водеща към голяма стая с пейки и възглавнички за коленичене. В дъното се виждаше издигната над пода платформа и аналой с вази с бели цветя от двете страни. Лекият им аромат се носеше в застоялия въздух. По стените имаше прозорчета с прозрачни стъкла. На стената зад аналоя висеше голям железен кръст.

Роланд чуваше скритото съкровище на Стареца не с ушите, а с костите си. Като непрестанно тихо бучене. Като розата, но това тук нямаше нищо общо с розата. Това бучене говореше за всепоглъщаща празнота. Вакуум, какъвто всички чувстваха зад повърхностната реалност на тодашния Ню Йорк. Нищо, което можеше да се превърне в звук.

„Да, това е нещото, което ни пренасяше – помисли си Роланд. – Пренесе ни в Ню Йорк – един от многото, ако съдим по разказа на Калахан, – но може да ни прехвърли навсякъде и във всяко време. Може да ни прехвърли... а може и да ни скрие.“

Спомни си заключението от дългия си разговор с Уолтър в костницата. Тогава също бе изпаднал в тодаш, сега го съзнаваше. Беше се почувствал, сякаш расте, сякаш се раздува, за да стане по-голям от земята, от звездите, от цялата вселена. Силата беше там, в онази стая, и той се боеше от нея.

„Боговете да и дадат здрав сън“ – рече си, но веднага му хрумна побезпокоителна мисъл: рано или късно трябваше да я събудят. Рано или късно щяха да я използват, за да се върнат в Ню Йорк в нужното време.

На една стойка до вратата имаше купичка със светена вода. Калахан топна пръсти в нея и се прекръсти.

– Можеш ли да го правиш сега? – прошепна Роланд.

– Да. Господ ме прие отново в лоното си, Стрелецо, макар да ми се струва, че още съм на „изпитателен срок“, ако ме разбираш.

Роланд кимна. Влезе след Калахан, без да топне пръсти в купичката.

Отецът тръгна през средата на помещението и макар че стъпваше

уверено, Роланд долови страх в движенията му; може би подобно на собствената му тревога. Свещеникът, разбира се, искаше да се отърве от нещото, но трябваше да му се признае, че имаше немалко кураж.

В дъното на нишата на свещеника имаше три стъпала. Калахан ги изкачи.

– Няма нужда да идваш, Роланд; ще я видиш достатъчно добре от мястото, където си сега. Нали не искаш да я вземеш веднага?

– Не – отвърна Роланд; и двамата шепнеха.

– Добре. – Калахан коленичи; чу се леко изщракване на ключалка и двамата мъже се сепнаха. – Дори не докосвам кутията, ако не ми се налага. Не съм я пипал, откакто съм я оставил тук, в това скривалище, което направих, като помолих Господ за прошка, че използвам Неговия дом.

– Вдигни я.

Роланд бе нащрек, готов да реагира на най-леката промяна на безграничното бучене на нищото. Тежестта на револвера на хълбока му липсваше. Нима хората, които идваха да изразят вярата си, не усещаха ужасното присъствие на това нещо? Сигурно не, иначе нямаше да идват. Тук може би бе най-подходящото място за съхранение на такава вещ: чистата вяра на молещите се вероятно донякъде я неутрализираше. Може би дори я успокояваше и приспиваше.

„Тя обаче може да се събуди – помисли си Роланд. – Да се събуди и за миг да ги изпрати всички на деветнайсет стъпки от небитието.“ Тази мисъл му се стори особено жестока и той се опита да я прогони от главата си. Идеята да използва този предмет, за да защити розата, му изглеждаше все по-абсурдна. Беше се изправял пред хора и чудовища, но никога пред нещо подобно. Усещането за близостта на злото бе ужасно. Усещането за злокобната празнота – още по-страшно.

Калахан натисна с палец браздата между две дъски. Чу се леко изщракване и част от пода се повдигна. Калахан махна дъските и отдолу се откри квадратна дупка със страни по петдесетина сантиметра. Той се отдръпна назад, като притискаше дъските до гърдите си. Бученето се усили. За миг Роланд си представи гигантски кошер с пчели колкото вагони, тремаво пълзящи наоколо. Наведе се напред и погледна в скривалището на Стареца. Нещото вътре бе увито във фино бяло ленено платно.

– Столата на едно момче от хора – обясни Калахан; после, след като видя, че думата не е позната на Роланд, добави: – Вид църковна дреха. – Вдигна рамене. – Сърцето ми подсказва, че трябва да я увия, и така направих.

– Сърцето ти е подсказало правилно – прошепна Роланд.

Замисли се за торбата, която Джейк бе взел от запустелия парцел, омази с надпис „Удряй само в Средния свят“. Да, тя щеше да им послужи, но сега не му се мислеше за прехвърлянето.

Постара се да пропъди и тази мисъл – и страха също – и отметна плата. В дрехата бе увита дървена кутия.

Макар че се боеше, Роланд докосна тъмното, плътно дърво. „Все едно пипаш леко омазен метал“ – помисли си. Почти еротична тръпка премина през тялото му; тя сякаш целуна страха му, сетне изчезна.

– Черно желязно дърво – прошепна Роланд. – Чувал съм за него, но никога не съм го виждал.

– В моите „Сказания за крал Артур“ го наричат призрачно дърво.

– Така ли? Истина ли е?

Кутията наистина имаше призрачен вид, като дух, спрял да си почине, макар и временно, след дълго скитане. На Стрелеца много му се искаше да я погали отново – тъмното, плътно дърво мамеше ръката му, – но долови съвсем леко усилване на бученето отвътре. „Не буди зло куче“ – рече си той. Наистина не беше разумно, но това не го спря. Той все пак докосна още веднъж кутията, само с връхчетата на пръстите си, после ги подуши. Миришеха на камфор, дим и – можеше да се закълне в това – на цветя от далечна северна страна, които цъфтят в снега. На капака на кутията бяха гравирани три предмета: роза, камък и врата. Под вратата стоеше гравюра на роза.

Роланд отново посегна. Калахан се наведе напред, сякаш да го спре, после застина. Стрелеца докосна гравюрата под вратата и бученето отново се усили – бученето на черната топка в кутията.

– Не?... – прошепна и прокара връхчето на палеца си по символа. – Не... открита?

Не го прочете, а сякаш го чу с палеца си.

– Да, сигурен съм, че това пише. – Калахан изглеждаше доволен, но въпреки това хвана Роланд за китката и дръпна ръката му; по челото и по дланите му бяха избили капчици пот. – Има логика. Листо, камък, врата. Споменати са като символи в една от книгите ми. „Погледни към дома, ангеле“, така се нарича.

„Листо, камък и врата – помисли си Роланд. – Само смени листото с роза. Да. Изглежда логично.“

– Ще я вземеш ли? – попита Калахан малко по-силно и Стрелеца долови умолителна нотка. – Виждал си я, нали, отче?

– Да. Веднъж. Неописуемо ужасна е. Като гладкото око на

чудовище, израсло в сянката на Господ. Ще я вземеш ли, Стрелецо?

– Да.

– Кога?

Роланд чу едва доловим камбанен звън – толкова красиво ужасен, че стисна зъби. За миг стените на църквата потрепериха. Сякаш нещото в кутията им говореше: „Вижте колко сте жалки. Вижте колко бързо и лесно мога да ви отнема всичко, ако поискам. Внимавай, Стрелецо! Внимавай, шамане! Бездната е навсякъде около вас. Ако поискам, ще изплувате или ще пропаднете.“

После камненът заглъхна.

– Кога? – Калахан се пресегна над кутията в дупката и хвана Роланд за ризата. – Кога?

– Скоро – отвърна Стрелеца. „Твърде скоро“ – му идваше да добави.

ПЕТА ГЛАВА

Легендата за Сивия Дик

1.

„Само двайсет и три“ – мислеше си Роланд, седнал зад къщата на Айзенхарт, заслушан във виковете на момчетата и лая на Ко. В Гилеад на мястото на тази веранда, обърната към оборите и нивите зад главната постройка, би имало работилница. „Двайсет и три дни до появата на Вълците. А колко ни остава до раждането на Сузана?“

Хрумна му нещо ужасно. Какво щеше да стане, ако Мия, новата самоличност на Сузана, роди чудовищното си дете в деня, когато се появят Вълците? Не изглеждаше много вероятно, но според Еди съвпадения вече не съществуваха. Може би беше прав. Със сигурност нямаше начин да предскажат периода на развитие на чудовищния плод. Дори да беше човешко дете, бременността можеше да не продължи девет месеца. Времето тук бе изкривено.

– Момчета! – провикна се Айзенхарт. – Какво, в името на Исус Човека, ще кажа на жена си, ако се претрепете?

– Няма страшно! – извика Бени Слайтман. – Анди ни пази! – Момчето, по гащеризон и босо, се показа от горния отвор на плевнята точно над гравираните букви „РОКИНГ Б“. – Освен ако... наистина ли искаш да престанем, сай?

Айзенхарт погледна Роланд. Джейк стоеше непосредствено зад Бени и нетърпеливо чакаше своя ред да рискува живота си със скок от високата плевня. Той също носеше гашеризон – несъмнено един от тези на новия му приятел – и видът му накара Роланд да се усмихне. Някак не си беше представял Джейк в такива дрехи.

– Не виждам нищо страшно, ако се интересуваш от мнението ми – каза Стрелеца.

– Вървете по дяволите тогава! – провикна се собственикът на фермата и отново насочи вниманието си към оръжията, наредени на дъски пред тях. – Какво мислиш? Някое от тези може ли да стреля?

Айзенхарт бе изнесъл всичките си три огнестрелни оръжия, за да ги покаже на Роланд. Най-хубава бе карабината му, с която беше отишъл на събранието, свикано от Тян Джафърдс. Останалите бяха револвери, които Роланд и приятелите му като деца наричаха „барабанени пищови“. Роланд бе разглобил и трите. Беше излял малко смазка в една купичка.

– Попитах...

– Чух те, сай. Пушката ти е добра. Револверите... – Роланд поклати глава. – Никелираният може и да стреля. За другия не е сигурно. Може да успее да го оправя.

– Не ми харесват думите ти. Имам тези оръжия от баща си, а той – от своя баща, и така много поколения назад. – Айзенхарт вдигна седем пръста. – Още преди появата на Вълците, ако разбираш. Така се предават от поколение на поколение, като се завещават на най-големия син. Когато ги получих вместо по-големия си брат, бях много поласкан.

– Имал ли си близък?

– Да, Верна. – Айзенхарт се усмихна, но смутено, като човек, който има кървяща рана някъде под дрехите, но не иска другите да научават. – Беше хубава като зорница, истина е. Почина преди десетина години. Твърде рано, както често става с тъпоумните.

– Моите съболезнования.

– Благодарност-сай.

Слънцето се спускаше на югоизток и облагряше двора в кървавочервено. На верандата имаше двоен люлеещ се стол. Айзенхарт се беше настанил на едната половина. Роланд седеше с кръстосани крака на пода и се занимаваше със семейното наследство на фермера. Нищо, че револверите може би нямаше да могат да стрелят; Стрелеца прилежно ги почистваше и смазваше, занимание, което бе усвоил преди много години и което го успокояваше.

Роланд мълниеносно сглоби оръжията с няколко изшраквания. Остава ги върху квадратно парче овча кожа, избърса ръцете си в един парцал и се настани до Айзенхарт. Вечер собственикът на ранчото и жена му сигурно често седяха така и наблюдаваха спускането на слънцето зад хоризонта.

Роланд извади малка кесийка и си сви цигара с пресния тютюн на Калахан. Росалита бе добавила купчинка фини люспи от царевични кочани, които наричаше „свивалки“. Те бяха не по-лоши от която и да е хартия за цигари и Роланд за миг се полюбува на творението си, преди да го поднесе към кибритената клечка, която Айзенхарт бе запалил с грапавия си нокът. Стрелеца вдиша дълбоко и избълва голям облак дим, който бавно се издигна в топлия вечерен въздух.

– Блаженство.

– Така ли? Да ти е сладко. Аз лично никога не съм опитвал това зло.

Плевнята беше много по-голяма от самата къща, поне петдесет метра дълга и петнайсетина висока. Отпред бе украсена с талисмани за богатата реколта; отстрани като стражи стояха плашила с глави от остър корен. Над главната врата стърчеше част от носещата греда. На нея бе окачено въже. В двора момчетата бяха натрупали копа сено. Ко стоеше от едната и страна, Анди – от другата. Внимателно гледаха Бени Слайтман, който хвана въжето, опъна го и отстъпи няколко крачки назад, докато изчезна от поглед. Ко залая възбудено. След секунда Бени се затича напред, стиснал здраво въжето, с развяна коса.

– За Гилеад и Елд! – изкрещя и скочи от горния етаж на плевнята. Залюля се на фона на червеното слънце.

– Бен-Бен! – излая Ко. – Бен-Бен-Бен!

Момчето пусна въжето, падна в копата, изчезна за миг и отново се показа, заливайки се от смях. Анди му подаде металната си ръка, но Бени не я пое, изтърколи се от сеното на твърдата земя. Ко заподскача около него, без да спира да лае.

– Винаги ли викат така, когато играят? – попита Роланд.

Айзенхарт се засмя:

– Не! Обикновено крещят името на Оризия, Исус Човека, „да живее Кала“ или и трите. Момчето на Слайтман много се е запалило от разказите на вашето, мисля аз. Роланд не обърна внимание на леко неодобрителния му тон и отново погледна момчетата. Джейк беше хванал въжето и се готвеше за скок. Бени лежеше като мъртъв на земята и Ко ближеше лицето му. После Слайтман Младши се изправи и се закиска. Роланд не

се съмняваше, че ако някое от децата не уцели копата, Анди ще го улови.

От едната страна на плевнята стояха двайсетина коня. Тринастири с изгъркани работни обувки водеха още десетина при тях. От другата страна на двора имаше заграждение, пълно с кастрирани бичета. В близките седмици те щяха да бъдат заклани, а месото – изпратено по реката с търговските корабчета.

Джейк отстъпи назад в плевнята, след миг изскочи, като крещеше:

– Ню Йорк! Таймс Скуеър! Емпайър Стейт Билдинг! Близнаците! Статуята на свободата! Залюля се на въжето и изчезна с кикот в сеното.

– Има ли специална причина да оставиш другите двама у Джафърдсови? – попита Айзенхарт; говореше спокойно, но в гласа му личеше изгращо любопитство.

– Реших да се разпръснем, за да могат повече хора да ни огледат добре – отвърна Роланд. – Времето лети. Скоро трябва да вземем решение.

Това беше вярно, но имаше и друга причина и Айзенхарт вероятно се досещаше. Той беше по-умен от Овърхолсър. Освен това бе твърдо против опълчването срещу Вълците – поне засега. Това не пречеше на Роланд да го харесва – Айзенхарт беше едър, честен и притежаваше добро чувство за хумор. Може би щеше да ги подкрепи, ако Роланд му докаже, че имат шанс да победят.

По пътя към „Рокинг Б“ бяха посетили десетина малки ферми около реката, където се отглеждаше главно ориз. Айзенхарт добронамерено представяше собствениците на Роланд. Във всяка ферма Стрелеца задаваше двата въпроса от предната нощ в Павилиона: „Ще разтворите ли сърцата си за нас, ако ние разтворим нашите за вас? Приемате ли, че сме такива, за каквито се представяме?“ Всички му бяха отговорили с „да“, включително Айзенхарт. Роланд обаче не бързаше с третия въпрос. Все още не беше нужно. Имаха още три седмици.

– Ние винаги оцеляваме, Стрелецо – заговори Айзенхарт. – Въпреки Вълците продължаваме да съществуваме. Едно време е имало Гилеад, но сега вече не съществува; а ние сме оцелели. Ако се опълчим срещу Вълците, това може да се промени. За теб и твоите другари онова, което се случва в Полукръга, може би няма по-голямо значение от пръдня на силен вятър. Ако победите и оцелеете, ще продължите по пътя си. Ако бъдете победени и загинете, ние ще сме в безизходица. – Но... Айзенхарт вдигна ръка: – Чуй ме, моля аз. Ще ме чуеш ли?

Роланд кимна. Може би беше по-добре да остави фермера да

говори. Зад тях момчетата вече тичаха към плевнята за нов скок. Скоро мракът щеше да сложи край на играта им. Стрелеца се запита какво ли правят Еди и Сузана. Бяха ли говорили вече с дядото на Тян? И ако да, бяха ли научили нещо важно?

– Да предположим, че изпратят петдесет или шейсет. И да предположим, че ги избием. Какво ще стане, ако след седмица или месец, когато вас вече ви няма, изпратят сто срещу нас?

Роланд се замисли. През това време Маргарет Айзенхарт излезе при тях. Беше слаба жена около четирийсетте, с малки гърди, носеше дънки и сива копринена риза. Косата и, събрана на тила и, беше черна, няколко бели нишки я пресичаха. Държеше едната си ръка под престилката.

– Уместен въпрос, но може би е рано да му го задаваш – заговори тя. – Дай им време да огледат.

Айзенхарт погледна своята сай едновременно с обич и раздражение:

– Аз месея ли ти се в кухненската работа, жено? Уча ли те как да готвиш и миеш?

– Само четири пъти седмично – отвърна тя; после се обърна към Роланд, който понечи да стане. – Не ставай, моля аз. Един час седях и белих остър корен с Една, леля му. – Кимна към Бени. – Добре е да посетя. – Загледа с усмивка играта на децата. – С Вон не сме изпитали този ужас, Роланд. Имаме шест, всичките близнаци, но вече са пораснали. Затова може би не разбираме достатъчно проблема, за да вземем правилното решение.

– Да си късметлия, не означава, че си глупав – измърмори Айзенхарт. – Точно обратното, мисля аз. Спокойните очи виждат по-ясно.

– Може би – съгласи се тя, като гледаше как момчетата тичат към плевнята; бутана се и се смееха, всеки се стремеше пръв да се добере до стълбата. – Може би. Но сърцето също говори и който не го слуша, е глупак. Понякога е по-добре да скочиш, дори да е прекалено тъмно и да не виждаш сеното отдолу. Роланд докосна ръката и:

– Сам не бих могъл да се изразя по-мъдро.

Тя се усмихна разсеяно. Бързо насочи вниманието си отново към момчетата, но Роланд добре видя страха в очите и. Дори ужас.

– Бен, Джейк! – извика тя. – Стига! Измийте се и се прибирайте! Направила съм пай със сметана!

Бени се показа от горния етаж на плевнята:

– Татко позволи да спим в палатката ми на скалите, сай, ако ти е угодно. Маргарет Айзенхарт погледна съпруга си и той кимна.

– Добре – извика тя. – Спете там и се забавлявайте, но ако искате да ядете пай, побързайте. Последно предупреждение! И първо да се измиете! Ръцете и лицата!

– Добре, благодарност-сай. Може ли и Ко да яде пай?

Маргарет Айзенхарт потърка челото си с лявата ръка, сякаш я болеваше глава. Все още държеше дясната под престилката.

– Да – извика тя, – има и за скункса, защото може би той е самият Артур Елд и ще ме възнагради със скъпоценности и злато, и изцелителното си докосване.

– Благодарност-сай – изкрещя Джейк. – Може ли да скочим по още веднъж? Това е най-бързият начин за слизване.

– Аз ще ги хвана, ако падат встрани, Маргарет-сай – увери я Анди.

Сините му очи проблеснаха, после потъмняха. Той сякаш се усмихваше. На Роланд му се струваше, че роботът има две самоличности – сприхава стара мома и на безобиден измамник. На Стрелеца не му харесваше нито една от двете и добре разбираше защо. Той се отнасяше подозрително към всякакви машини, особено към онези, които се движат и говорят.

– Говори се, че стомната се чупи на последния път, но давайте, щом толкова искате – рече Айзенхарт.

Те скочиха и нямаше нищо счупено. И двете момчета се приземиха точно в средата на копата сено, скочиха на земята, като се заливаха от смях, после се втурнаха в кухнята, следвани от Ко.

– Прекрасно е колко бързо се сприятеляват децата – отбеляза Маргарет Айзенхарт, но не изглеждаше като човек, който е видял нещо прекрасно; беше тъжна.

– Да – съгласи се Роланд, – прекрасно е. – Канеше се да завърже връвчиците на торбата си, но неочаквано се разколеба и се обърна към Айзенхарт: – С какво умеят да стрелят хората ти? С лък или ба? Защото съм сигурен, че не е с карабина или револвер.

– Предпочитаме ба. Слагаш стрелата, навиваш, целиш се и стреляш, лесна работа.

Роланд кимна. Това беше очаквал. Не вършеше голяма работа, защото ба рядко бе точен на повече от двайсет и пет метра, и то при тихо време. Стрелите лесно се отклоняваха дори при лек ветрец... да не говорим за буря.

Айзенхарт гледеше жена си. В очите му се четеше обожание. Тя вдигна вежди. Какво имаше? Със сигурност беше свързано със скритата и под престилката ръка.

– По дяволите, кажи му – измърмори Айзенхарт.

– Това не променя нищо. Нищо! Благодарност-сай! – изкриви устни злобно.

Роланд бе объркан, но в него трепна надежда. Може би не беше оправдана, но по-добре празна надежда, отколкото тревогата и объркването – и болката, – които го измъчваха напоследък.

– Не – прошепна сконфузено Маргарет. – Мястото не е подходящо. За показване – може би, но не и за разказване.

Айзенхарт въздъхна, след кратко замисляне се обърна към Роланд:

– Ти танцува танца на ориза; значи знаеш за Великата Оризия?

Роланд кимна. Господарката на ориза, на места почитана като богиня, другадe – като героиня, на трети – и двете.

– И знаеш как отмъстила на Сивия Дик, който убил баща и?

Роланд отново кимна.

2.

Според легендата (много поучителна – трябваше да я разкаже на Еди, Сузана и Джейк) Господарката Оризия поканила Сивия Дик, известен принц престъпник, в Уейдън, замъка си край река Сенд. Искала да му прости за убийството на баща и, защото приела Исус Човека в сърцето си, а така повелявал Той.

– Ще ме подмамиш и ще ме убиеш, ако имам глупостта да дойда – казал Сивия Дик.

– Не, не – уверила го Господарката Оризия, – нищо подобно. Всички оръжия ще бъдат оставени пред замъка. Когато седнем в голямата трапезария, ще сме само двамата: аз на единия край на масата, ти – на другия.

– Ще скриеш кама в ръкава си или бола под роклята си, а ако не ти, аз ще го направя.

– Не, не, изобщо не си мисли, защото ще бъдем чисто голи.

Сивия Дик се поблазнил от тези думи, защото Оризия била много красива. Възбудил се при самата мисъл за голите и гърди и венерин хълм и за голия си член пред невинните и девически очи. Нищо чудно, че му направила такова предложение. „Алчността му ще го погуби“ – обяснила Оризия на прислужницата си (която се казвала Мериан и също имала доста интересни приключения).

Господарката била права. „Аз убих господаря Гренфал, най-могъщия владетел от всички крайречни баронства – рекъл си Сивия Дик. – И

кой остана да отмъщава за смъртта му? Слабата му дъщеря. (О, колко е красива!) Затова е решила да моли за мир. А може би да ми предложи да се ожена за нея, ако освен че е красива, има кураж и въображение.“

Затова приел поканата. Хората му претърсили трапезарията преди идването му и не открили оръжия – нито на масата, нито под нея, нито зад гоблените. Никой не подозирал, че седмици преди пиршеството Господарката Оризия се упражнявала в хвърляне на един специално изработен поднос. Тя била сръчна и имала остър поглед. Освен това ненавиждала Сивия Дик с цялото си сърце и била решена на всяка цена да го накаже.

Подносът бил масивен, а ръбът му – много остър. Хората на Дик не го забелязали, както двете с Мериан и очаквали. Така пиршеството започнало и много странно било то: хубавият престъпник се заливал от смях от едната страна на масата, от другата не по-малко красивата девойка се усмихвала кокетно, и двамата били чисто голи. Пиели най-ароматното вино на господаря Гренфал. Девойката побеснявала да гледа как гостът се налива с божествената течност като с вода, как разлива алени капки по брадичката и косматите си гърди, но не издавала чувствата си; само се усмихвала и отпивала по малко. Чувствала погледа му върху гърдите си, сякаш гадни хлебарки пълзели по кожата и.

Колко продължило това охолство? Някои разказвачи твърдят, че убила Сивия Дик след втория тост. (Неговият: „Нека ставаш все по-красива.“ Нейният: „Нека първият ти ден в Ада да е дълъг десет хиляди години и той да е най-краткият.“) Други – онези, които обичат дългите истории – описват вечеря с десетина ястия; чак след това Господарката Оризия взела специалния поднос, погледнала Сивия Дик в очите и се усмихнала, докато напипвала специалната вдлъбнатина за хващане.

Независимо как я разказват, легендата завършва по един начин: Оризия хвърлила подноса. От долната страна, под заострения ръб, били издълбани плитки улейчета, за да стабилизират полета му. Той прелетял над масата с леко свистене и сянката му преминала над печеното свинско и пуйката, над препълнените купички с варени зеленчуци и плодовете.

Един миг след като хвърлила подноса – още стояла с протегнатата ръка и палец и показалец, насочени към убиеца на баща и, – главата на Сивия Дик изхвърчала през отворената врата и се изтъркаляла във фойето отзад. За момент тялото му останало седнало, с изправен penis като обвинителен пръст. Сетне членът му се отпуснал и трупът се стоварил върху купчина говежди пържоли и планина от варен ориз с подправки.

Господарката Оризия, наричана от някои още Господарката на подноса, вдигнала чашата и отпила тържествено. Казала...

3.

– „Нека първият ти ден в Ада да продължи десет хиляди години“ – измърмори Роланд.

Маргарет кимна:

– Да „и нека той да е най-краткият“. Ужасен тост, но аз съм готова да вдигна такъв за Вълците! – Беше стиснала юмрук; на фона на тъмнеещото небе лицето и изглеждаше трескаво. – Шест деца. Половин дузина. Той разказа ли ти защо никое от тях не е тук сега, за да ни помага за събирането и клането на добитъка? Разказа ли ти, Стрелецо?

– Маргарет, няма нужда – смутено се размърда Айзенхарт.

– Но може би има. Свързано е с онова, което говорихме преди малко. Може би човек плаща, защото се е опълчил, но понякога, ако само гледаш от страни, цената е по-висока. Децата ни израснаха свободни и спокойни, без да се опасяваме от Вълците. Родих първите две, Том и Теса, по-малко от месец след последното нашествие. Скоро се появиха и другите, леко, като грахчета от шушулка. Най-малките са само на петнайсет.

– Маргарет...

– Но те нямаше да имат такъв късмет със своите деца и го знаеха. Затова избягаха. Някои отидоха далеч на север по Дъгата, други – далеч на юг. Да търсят място, където Вълците не се появяват.

Тя изви глава и макар че говореше на Роланд, произнесе следващите си думи, вперила поглед в съпруга си:

– Едно от всеки две, това са жертвите на Вълците. Толкова отвличат на всеки двайсет и няколко години от много, много семейства. Освен от нас. На нас те отнеха всички деца. Всички. – Тя се наведе към Роланд и го потупа по коляното. – Разбери!

Настъпи мълчание. Обречените на смърт бичета в заграждението мучаха лениво. От кухнята се чу детски смях, последван от някаква реплика на Анди.

Айзенхарт бе свел глава. Роланд виждаше само рунтавите му мустаци, но не се нуждаеше от друго, за да се досети, че фермерът с мъка съдържа сълзите си.

– Не исках да те натъжавам. – Маргарет нежно погали съпруга си по рамото. – Освен това те понякога ни посещават, което мъртвите не

правят, освен в сънищата. Не са пораснали толкова, че да не им е тъжно за майка им и да не се интересуват от баща си. Но все пак не са тук. Това е цената на сигурността, ако разбираш. Кажеш сега много ли ми се сърдиш.

Айзенхарт поклати глава.

– Не ти се сърдя – изрече едва чуто.

– Промени ли си мнението?

Той отново поклати глава.

– Стар инат – гальовно рече тя. – Упорит си като магаре.

– Добре съм премислил. Все още съм способен да мисля, колкото и странно да изглежда това на стари години. Когато реша нещо, държа на него и точка... Роланд, доколкото разбрах, младият Джейк е показал на Овърхолсър и останалите доста впечатляваща стрелба. Маги, иди да вземеш твоята Оризия.

– Взела съм я – отвърна тя и измъкна ръката си изпод престилката.

4.

Извади синя чиния с изящна рисунка, изобразяваща млад оризов стрък. Когато сай Айзенхарт почука съда с кокалчетата си, той издаде странен лек звън. Изглеждаше от порцелан, но не беше. По-скоро стъкло. Някакво особено стъкло.

Роланд протегна ръка с тържествен жест на човек, който уважава всички видове оръжия. Маргарет се поколеба, прехапа устни. Роланд извади револвера си от кобура и го подаде с ръкохватката напред.

– Не – въздъхна я. – Няма нужда да даваш револвера си за заложник, Роланд. Щом Вон те е поканил у дома, сигурно мога да ти поверя моята Оризия. Внимавай обаче как я пипаш, защото може да загубиш още някой пръст..

Един поглед към синята чиния му бе достатъчен да разбере, че предупреждението е съвсем уместно. Роланд изпита възхищение. Отдавна не беше виждал ново оръжие и никога не бе срещал нещо, подобно на това.

Чинията беше метална, не стъклена – от някаква лека и твърда сплав – и с нормални размери, трийсетина сантиметра в диаметър. Три четвърти от ръба бе остър като бръснач.

– Никога не се колебаеш къде да я хванеш – обясни Маргарет, – защото както виждаш тук...

– Да – отвърна възхитен Роланд.

Два от оризовите стръкове се пресичаха и образуваха великите букви „Зс“, които означаваха „зи“ (вечност) и „сега“. На мястото на пресичането им (само изключително остро око би забелязало) ръбът от тази страна бе по-тъп и леко удебелен. Удобен за хващане.

Роланд обърна чинията. Отдолу в средата имаше малко метално удебеление. На Джейк може би щеше да му заприлича на пластмасовата острилка, която като първокласник беше занесъл в училище. На Роланд, който никога не бе виждал острилка, му напомняше изоставен пашкул от насекомо.

– Това издава свирене, когато чинията лети – обясни Маргарет.

Бе забелязала възхищението на Роланд и се беше изчервила от удоволствие. Роланд бе чувал много пъти подобни разпалени обяснения, но от последния път беше минало дълго време.

– Няма ли друго приложение?

– Не – отвърна тя. – Трябва да свири, защото това е част от легендата, нали?

Роланд кимна. Разбира се, че трябваше. Маргарет обясни, че имало група жени, наричащи себе си „Сестрите на Оризия“, които обичали да помагат на хората...

– И да сплетничат – шеговито изръмжа Айзенхарт.

– Да, също и това – призна тя.

Те готвели за погребения и празненства (именно „Сестрите“ бяха организирали пиршеството в Павилиона). Понякога се събирали да шият дрехи и завивки за семейства, изгубили покъщнината си при пожар или при наводненията, периодично заливащи фермите покрай Девар-тет Уай. Те поддържали и чистели Павилиона и Градското събрание. Организирали танцови забави за младежите и ги закриляли. Понякога богатшите (Тук и други като него) ги наемали да подготвят сватбени тържества, които винаги били чудесни и с месеци били главна тема за разговор из цяла Кала. Когато се събирали, наистина клюкарели, не можеше да се отрече, и играели на карти, точки и замъци.

– И хвърляте чинията – досети се Роланд.

– Да, но само за удоволствие. Ловът е мъжка работа и те добре се справят със своите ба.

Ръката и, почиваща на рамото на съпруга и, трепна. Роланд си помисли, че ако мъжете наистина се справяха добре със своите ба, тя никога нямаше да му покаже тази красива и смъртоносна чиния. И Айзенхарт нямаше да я накара да я изнесе.

Роланд отвори кесийката си за тютюн, извади една от хартийките

на Росалита и я допря до ръба на подноса. Царевичната обвивка се разполови за миг. „Само за удоволствие, а?“ – помисли си той; едва съдържа усмивката си.

– От какъв метал е? – поинтересува се. – Знаеш ли, благонравна?

Тя вдигна вежди при това обръщение, но отговори:

– Анди го нарича титан. Произвежда се в един голям стар завод далеч на север, в Кала Ден Кре. Там има много развалини. Никога не съм ходила, но са ми разказвали. Било много злоещо.

Роланд кимна:

– А чиниите, как се правят? Анди може ли?

Тя поклати глава:

– Не може или не иска, не съм сигурна. Жените в Кала Ден Кре ги правят и ги изпращат в останалите градове. Струва ми се, че ги продават чак в Дивайн.

– Жени ли ги изработват? Жени!

– Сигурно имат машина – обясни Айзенхарт. – Не вярвам да е сложно от натискането на някое копче.

Маргарет се усмихна, но нито потвърди, нито отрече. Може би нямаше представа, но със сигурност знаеше как да запази доброто си семейство.

– Значи по цялата Дъга на север и юг има „Сестри“ – предположи Роланд. – И всичките умеят да хвърлят чинии.

– Да, от Кала Ден Кре до Кала Дивайн. Дали има по на север или по на юг, не знам. Обичаме да помагаме и да приказваме. Упражняваме се в хвърляне на чиния веднъж месечно в памет на Господарката Оризия, но малко от нас са точни.

– Ти точна ли си в хвърлянето, сай?

Маргарет прехапа устни.

– Покажи му – измърмори Айзенхарт. – Нека сам да види.

5.

Слязоха на двора. Зад тях вратата на кухнята се отвори и се затръшва.

– Божке, госпожа Айзенхарт ще хвърля чинията! – весело извика Бени Слайтман. – Джейк! Няма да повярваш!

– Накарай ги да се приберат, Вон – помоли тя. – Не е нужно да ме зяпат.

– Не, нека гледат. Няма да навреди да видят една способна жена.

– Не, да се прибират. Какво ще кажеш, Роланд?

Тя го погледна. Беше се изчервила и изглеждаше подмладена с десет години.

– Съгласен съм със съпруга ти. Нека да гледат.

– Както искате – примири се тя.

Всъщност явно и харесваше, че някой ще я гледа, тя искаше да има публика. Нова надежда обхвана Роланд. Може би тази женица с малки гърди и прошарена коса носеше сърце на боец. Може би не на стрелец, но той не би се отказал от помощта на неколцина ловци – на неколцина убийци, – мъже или жени.

Тя тръгна към плевнята. Когато се приближиха на петдесетина метра от плашилата от двете страни на постройката, Роланд я докосна по рамото и тя спря.

– Не – възрази, – твърде е далеч.

– Виждал съм те да хвърляш и от по-далече – намеси се леко раздразнено съпругът и.

– Истина е. – Не и в компанията на стрелец от наследниците на Елд.

Роланд се приближи до плевнята и свали ухилената глава на едното плашило. Влезе. Вътре имаше два големи сандъка, единият – с картофи, другият – с прясно изваден остър корен. Той взе един картоф и го сложи на мястото на главата на плашилото. Грудката беше едра, но въпреки това чучелото изглеждаше смешно, с твърде малка глава за такова тяло.

– О, Роланд, не! – възкликна Маргарет. – Никога не бих могла!

– Не ти вярвам. Хвърляй.

За момент Роланд си помисли, че тя ще се откаже. Маргарет погледна съпруга си. Ако той беше близо до нея, сигурно щеше да хвърли чинията в ръцете му и да избяга в къщата, без да се интересува дали ще го пореже. Вон Айзенхарт обаче се бе оттеглил при стълбището на верандата. Момчетата стояха над него. Бени Слайтман наблюдаваше с интерес, Джейк – напрегнато, със сключени вежди.

– Роланд, аз...

– Стига оправдания, моля аз. Искам да видя какво умееш. Хвърляй.

Тя леко отстъпи и очите и се разшириха, сякаш и беше ударил плесница. После се обърна към плевнята и вдигна дясната ръка над лявото си рамо. Чинията проблесна на оскъдната светлина. Маргарет стисна устни и застина неподвижно за миг.

– Оризия! – изкрещя и замахна.

Разпери пръсти, показалецът следваше посоката на чинията. От

всички зрители в двора (пастирите също наблюдаваха с интерес) само очите на Роланд бяха достатъчно остри, за да проследят чинията през целия и път.

„Вярно е! – помисли си. – Наистина е способна!“

Чу се леко свистене. След миг картофът отхвъркна разполовен на земята. Чинията стърчеше забита до вратата на плевнята и още трептеше.

Момчетата нададоха радостни викове. Бени вдигна ръце, както го бе научил новият му приятел, и Джейк удари с все сила дланите си в неговите.

– Отлично попадение, сай Айзенхарт! – извика.

– Добър удар! Благодарност-сай! – добави Бени.

При тази похвала Маргарет оголи зъби като кон, който е видял змия.

– Момчета, на ваше място бих се прибрал в къщата – посъветва ги Роланд.

Бени недоумяваше, но Джейк погледна Маргарет Айзенхарт и разбра.

– Хайде, Бен – подкани приятеля си.

– Но...

– Хайде.

Джейк хвана Бени за ризата и го дръпна към вратата на кухнята.

Роланд остана на мястото си за момент. Жената стоеше, свела глава, и леко трепереше. Лицето и бе порцеланово бледо, на бузите и грееха яркочервени петна. Изглеждаше, сякаш се мъчеше да не повърне.

Роланд се приближи до вратата на плевнята, хвана чинията за тъпия край и я издърпа. Изненада се какво усилие бе нужно, за да я извади. Върна я на Маргарет:

– Ето сечивото ти, благонравна.

Очите и засвяткаха гневно:

– Защо ми се подиграваш, Роланд? Откъде знаеш, че съм от маниейците? Кажи, моля аз.

Знаеше го от розата, разбира се – докосването и бе засилило интуицията му, – а също и от лицето и което бе просто по-млада версия на стария Хенчик.

Той обаче поклати глава:

– Ще премълча. Но знай, че това не е подигравка.

Маргарет неочаквано хвана Роланд за врата. Ръцете и горяха. Тя наклони главата му към устните си. Стори му се, че усеща цялото и

страдание, след като бе напуснала дома си, за да се омъжи за този богат фермер.

– Снощи те видях да говориш с Хенчик. Ще се срещаш ли още с него? Сигурна съм, че ще говорите пак.

Роланд кимна. Удивляваше се от силата на ръцете и. У всяка жена ли се крие такава неизчерпаема енергия?

– Добре, казвам благодарност. Предай му, че Маргарет от клана Редпат е добре със съпруга си, да, истина е. – Тя стисна по-силно. – Каж ми му, че не съжалявам за нищо. Ще го направиш ли?

– Да, благодравна, както искаш.

Тя взе чинията, без да се бои от острия ръб. Оръжието като че и вдъхна увереност. С насълзени очи погледна Роланд:

– За пещерата ли говори с татко? За Пещерата на прохода?

Роланд кимна.

– Какво искаш от нас, Стрелецо?

Айзенхарт се приближи, плахо погледна жена си, която бе изоставила близките си заради него. За миг тя се втрени в него, сякаш не го познаваше.

– Правя онова, което ми нареди ка – отвърна Роланд.

– Ка! – озъби се тя; гримасата и сигурно би уплашила момчетата. – Всеки, който носи неприятности, се оправдава с това! Не ме баламосвай!

– Правя онова, което ми нареди ка, и вие също ще му се подчините.

Тя го гледаше неразбиращо. Роланд хвана горещата и ръка и я стисна. – Вие също ще му се подчините.

Тя срещна погледа му, сетне сведе очи.

– Да – измърмори. – Да, ще му се подчиним. – Отново го погледна.

– Ще предадеш ли думите ми на Хенчик?

– Да, както обещах.

Настъпи тишина, само в далечината крякаше ръждивче. Пастирите още стояха край заграждението с конете. Роланд се приближи към тях.

– Добър вечер, господа.

– Добра да е и твоята – отвърна единият и докосна челото си.

– Вашата да е сто пъти по-добра. Госпожата хвърли чинията, хвърли я добре, ако сте съгласни.

– Благодарност-сай – съгласи се друг. – Добра е госпожата.

– Добра е, да. Знаете ли какво ще ви кажа, господа? Една дума, която да разговърка мозъците ви, както се казва.

Те го изгледаха тревожно. Роланд вдигна очи към небето и се

усмивна. После отново ги погледна:

– Не се съмнявайте в думите ми. Може би ще ви се прииска да разкажете на някого за това, което видяхте.

Те продължиха да го гледат предпазливо.

– Само някой да продума, и ще го убия – добави Роланд. – Разбрахте ли ме?

Айзенхарт докосна рамото му:

– Роланд, наистина...

Стрелеца отблъсна ръката му, без да го погледне.

– Разбрахте ли ме? – повтори.

Те кимнаха.

– Вярвате ли ми?

Те отново кимнаха. Изглеждаха уплашени. Роланд остана доволен.

Имаше защо да се страхуват.

– Казвам благодарност-сай.

– Благодарност-сай – престаши се единият.

– Да – потвърди друг.

– Благодарност, много, много – обади се трети и нервно изплю сдъвкания си тютюн.

Айзенхарт отново се опита:

– Роланд, чуй ме, моля аз...

Роланд обаче не искаше да го чуе. Мислите препускаха в главата му. Внезапно осъзна, че съзира пътя със съвършена яснота. Поне от тази страна.

– Къде е роботът? – попита.

– Анди ли? В кухнята с момчетата, предполагам.

– Добре. Имаш ли нещо като кабинет тук?

Роланд кимна към плевнята.

– Да.

– Да отидем там. Само аз, ти и жена ти.

– Бих искал да я заведа малко в къщата – рече Айзенхарт.

„Искам да я заведа където и да е, само да се махне от очите ти“ – се четеше в погледа му.

– Разговорът ни няма да е дълъг – увери го Роланд; вече знаеше какво му трябва.

6.

В така наречения кабинет имаше един-единствен стол зад бюрото и

Маргарет седна на него. Айзенхарт се настани на една табуретка, а Роланд клекна и се опря на стената; отвори торбата си. Беше им показал вече картата на близнаците. Отначало Айзенхарт не се беше досетил какво е изобразено на нея, но на жената и беше ясно. Роланд вече разбърше защо не е могла да остане с манихейците. Те бяха миролюбиви хора. Маргарет Айзенхарт беше борбена жена.

– Искам това да остане между нас – започна Роланд.

– Иначе ще ни убиеш ли? – попита тя.

Роланд я изгледа спокойно.

– Съжалявам, Роланд, разстроена съм. Заради хвърлянето е – изрече Маргарет; беше пламнала.

Айзенхарт я прегърна. Тя склони глава на рамото му.

– Коя друга от групата може да хвърля толкова добре? – попита Роланд.

– Заля Джафърдс.

– Истина ли?

Тя кимна енергично:

– Заля щеше да улучи от двайсет крачки повече.

– Има ли други?

– Сейри Адамс, жената на Диего. И Росалита Муньос.

Роланд вдигна вежди.

– Да – увери го Маргарет. – Заля и Роузи са най-добрите. – Замълча, после добави: – И аз вероятно.

Роланд се почувства, сякаш огромен товар падна от плещите му. Беше убеден, че по някакъв начин ще се наложи да донесе оръжия от Ню Йорк или от източния бряг на реката. Сега се оказваше, че не е необходимо. Добре. Имаха друга работа в Ню Йорк – свързана с Калвин Тауър. Не искаше да смесва двете, освен, ако не е неизбежно. – Искам четирите да дойдете у Стареца. Само четирите. – Той погледна Айзенхарт. – Без мъжете.

– Хей, я чакай! – възнегодува Айзенхарт.

Роланд вдигна ръка:

– Още нищо не е решено.

– Не ми харесва начинът, по който не е решено.

– Замълчи за минутка – сръза го Маргарет.

– Кога искаш да дойдем?

Роланд се зае да пресмята. Оставаха двайсет и четири дни, може би само двайсет и три, а имаше още много да се види. Трябваше да се заемат с нещото, скрито в църквата. И със стария манихеец, Хенчик...

Съзнаваше обаче, че когато дойде време, събитията ще се развият с главомайваща бързина. Винаги ставаше така. За пет-десет минути всичко щеше да е решено. Въпросът беше кога ще настъпят тези пет минути.

– След десет дни – отсече той. – Вечерта. Искам четирите да премерите силите си.

– Добре. Ще го направим. Само че, Роланд... аз няма да хвърля дори една чиния или да вдигна дори един пръст срещу Вълците, ако съпругът ми е против.

– Разбирам – съгласи се Роланд, макар да знаеше, че тя ще стори онова, което той и каже; всички щяха да постъпят според волята му.

На стената имаше малко прозорче, мръсно и покрито с паяжини, но достатъчно прозрачно, за да видят Анди, който крачеше из двора със святкащи сини очи. Тананикаше си.

– Еди казва, че роботите са програмирани да извършват определени дейности – отбеляза Роланд. – Анди върши ли онова, което му възложите?

– В повечето случаи – отвърна Айзенхарт. – Не винаги. И не винаги е наблизо, ако разбираш.

– Трудно ми е да приема, че е създаден с единствената задача да пее глунави песни и да прави хороскопи.

– Може би Старците са го програмирали да има хобита – предположи Маргарет. – Сега, след като е свършил основните си задачи, му остават само те.

– Мислиш, че Старците са го направили?

– Кой друг? – намеси се Вон Айзенхарт; Анди си беше отишъл и задният двор бе празен.

– Да, кой друг? – продължи да размишлява на глас Роланд. – Кой друг би могъл да има достатъчно знания и средства? Старците са измрели две хиляди години преди появата на Вълците в Кала. Две хиляди или дори повече. Искане ми се да знам кой или какво е програмирало Анди да не говори за тях, освен да предупреждава за идването им. Има и друг въпрос, не толкова интересен, но също доста любопитен: защо ви дава тази информация, ако не може – или не иска – да каже нищо повече?

Айзенхарт и жена му се спогледаха. Не бяха разбрали втория въпрос. Роланд не се изненадваше, но остана малко разочарован. Наистина тук имаше очевидни неща. Ако човек разсъждава трезво. Жителите на Кала вероятно нямаша желание да се замислят, докато децата им са застрашени. На вратата се потропа. Айзенхарт извика:

– Влез!

Беше Бен Слайтман Старши.

– Добитъкът е прибран, шефе. – Той свали очилата си и ги избърса с ризата. – Момчетата са в палатката на Бени. Анди ги пази, така че няма страшно. – Погледна Роланд. – Рано е за скални котки, но ако се появи някоя, Анди ще остави сина ми да стреля веднъж по нея с ба, както му е заповядано. Ако Бени пропусне, роботът ще застане между него и котката. Той е програмиран само за отбрана и това не може да се промени, но ако котката не се откаже...

– Ще я разкъса на парчета – със задоволство довърши Айзенхарт.

– Бърз ли е? – попита Роланд.

– И още как – отвърна Слайтман. – Не го гледай какъв е голям и непохватен. Ако иска, може да се движи като мълния. По-бързо от всяка скална котка. Предполагаме, че се охранява с ант-номика.

– Много е вероятно – съгласи се разсеяно Роланд.

– Да оставим това – намеси се Айзенхарт. – Слушай, Бен, защо мислиш, че Анди отказва да говори за Вълците?

– Програмиран е...

– Да, но както Роланд изтъкна преди малко (и трябваше да сме се сетили за това отдавна), ако Старците са го програмирали и после са измрели или са се преселили... много преди идването на Вълците... разбираш ли къде е проблемът?

Слайтман кимна и сложи очилата си:

– В древността може би е имало нещо подобно на Вълците. Достатъчно подобно, та Анди да не забележи разликата. Само това обяснение ми хрумва.

„Наистина ли само това?“ – помисли си Роланд.

Той извади картата и посочи едно дере на североизток от града. То криволичеше, дълбоко врязано, през хълмовете и излизаше в изоставената мина. Тя представляваше десетметрова шахта. Мястото не приличаше много на каньона Айболт в Меджис (най-малкото защото тук нямаше изтъняване), но имаше една обща черта с него – и от двете страни беше без изход. Както Роланд добре знаеше, човек често използва неща, които веднъж са му послужили добре. Нямаше причина да не избере дерето за засада срещу Вълците. Еди, Сузана, Айзенхартови и Слайтман щяха да разберат логиката му. Сейъри Адамс и Роузи Муньос също. И Стареца, разбира се. Той щеше да изложи плана си и пред други и те също щяха да видят логиката. И ако бъде пуснат слух; лъжлив слух... Ако Вълците научат този лъжлив слух и повярват...

Това щеше да е добре. Щеше да е добре, ако се втурнат в атака, но

изведнъж се окажат на неподходящо място.

„Да – помисли си, – но ще трябва да разкрия цялата истина пред някого. Пред кого?“

Не пред Сузана, защото сега тя отново беше раздвоена и той нямаше доверие на втората и самоличност.

Не пред Еди, защото той можеше да изпусне някоя жизненоважна подробност пред Сузана и Мия да научи.

Не пред Джейк, защото той се беше сприятелил с Бени Слайтман.

Роланд отново беше сам.

– Вижте – рече той и посочи дерето. – Ето подходящото място, Слайтман. Лесно се достига, но трудно се излиза от там. Не можем ли да съберем всички деца на определена възраст и да ги скрием в тази малка мина?

В очите на Слайтман пролича разбиране. Може би и надежда.

– Ако скрием децата, те ще разберат мястото – отбеляза Айзенхарт.

– Те ги надувшат.

– Знам. Затова предлагам да го използваме.

– За примамка, това ли имаш предвид, Стрелецо? Трудно ще стане.

Роланд нямаше никакво намерение да крие децата на Кала в изоставената мина, нито някъде наблизо.

– Много неща стават трудно, Айзенхарт.

– Истина е – отвърна сериозно фермерът и посочи картата. – Може да стане. Да, може... ако набуташ всички Вълци вътре.

„Където и да скрием децата, някой трябва да ми помогне да ги заведем там – помисли си Роланд. – Трябват ми доверени хора. И план. Само че сега е рано. Колко още мога да играя тази игра? Прилича на «Замъци». Защото един от играчите трябва да се крие.“

Сигурен ли беше в това? Не.

Чувстваше ли го? Да.

„Двайсет и четири – помисли си. – Двайсет и четири дни до появата на Вълците.“

Имаше достатъчно време.

ШЕСТА ГЛАВА

Разказът на Дядо

1.

Макар че беше градско момче до мозъка на костите си, Еди с удивление установи колко много му харесва къщата на Джафърдсови на Крайречния път. „Цял живот мога да остана на това място“ – помисли си.

Къщата беше дървена и издължена, масивна, пригодена да издържа на зимните вихрушки. На едната стена имаше дълъг прозорец, от който се откриваше гледка надолу към оризовите ниви и реката. От другата страна бяха хамбарът и дворът, разкрасен с кръгли островчета трева и цветя и малка зеленчукова градина отляво на верандата. Половината от нея бе засадена с някаква жълта трева, наречена мадригал, която Тян се надяваше да отглежда в големи количества догодина.

Сузана попита Заля как го пази от кокошките и домакинята се засмутено, отметна един кичур коса от челото си и отвърна:

– Трудно. Все пак мадригалът расте, а където има растеж, има и надежда.

На Еди най-много му харесваше чувството за уют, макар че не можеше да си обясни кое го създава, защото не беше само едно нещо, но...

„Да, има едно нещо. И то няма нищо общо с дългата дървена барака, градинката, кокошките или цветята.“

Семейният уют се създаваше от децата. Отначало Еди малко се изненада от броя им. Стояха строени мирно пред него и Сюз като взвод войници на парад. За Бога, те наистина изглеждаха достатъчно, за да попълнят цял взвод... или поне отделение.

– Тук в края са Хедон и Хеда – посочи Заля двете тъмноруси хлапета. – На десет години са. Поздравете прилично, вие двамата.

Хедон се поклони, като в същото време потупа мръсното си чело с още по-мръсния си юмрук. „По всички правила на етикета“ – помисли си Еди. Момичето направи реверанс.

– Дълги нощи и приятни дни – каза Хедон.

– Казва се „приятни дни и дълъг живот“, глупчо – суфлира му Хеда, после се поклони и повтори поздрава както смяташе за правилно.

Хедон изглеждаше твърде впечатлен от чуждоземците, за да смъмри всезнаещата си сестра или дори да я забележи.

– Двамата по-малки са Лиман и Лия – продължи Заля.

Лиман съзерцаваше гостите с големите си очи, широко отворил уста, и се поклони толкова ниско, че едва не падна. Лия обаче не успя да запази равновесие при реверанса си. Еди с мъка остана сериозен, докато Хеда вдигаше сестричката си от прахта.

– А този мъник е Арон, моето малко съкровище – завърши

домакинята и целуна пухкавото бебе в прегръдките си.

– Той няма близък – забеляза Сузана.

– Точно така. Самичък е.

Арон започна да рити и да се гърчи. Заля го остави на земята. Той се изправи несигурно и с олюляваща се походка се насочи към къщата, викайки татко си.

– Хедон, погрижи се за него – нареди Заля.

– Мамо, не!

Момчето отчаяно завъртя очи в знак, че страшно иска да остане да слуша какво приказват чужденците и да ги изпива с поглед.

– Мамо, да! Тичай да се погрижиш за брат си, Хедон.

Момчето сигурно щеше да продължи да спори, но в този момент Тян Джафърдс се появи от къщата и вдигна мъничето. Арон изпищя радостно, събори сламената шапка на баща си и задърпа мократа му от пот коса.

Еди и Сузана се втрениха в двамата облечени с гащеризони великани, които се появиха зад Джафърдс. При обиколката си из малките стопанства бяха видели може би десетина неестествено едри хора, но само от разстояние. („Повечето се страхуват от непознати, ако разбирате“ – беше обяснил Айзенхарт.) Тези двамата бяха на не повече от десетина крачки.

Мъж и жена или момче и момиче? „И двете едновременно – помисли си Еди. – Защото те нямат възраст.“

Жената, запотена и ухилена, сигурно надвишаваше метър и деветдесет и пет на ръст; гърдите и изглеждаха два пъти по-големи от главата на Еди. На врата и висеше дървено разпятие. Мъжът бе поне с петнайсет сантиметра по-висок от снаха си. Той изгледа смутено непознатите и започна да смуче палеца на едната си ръка и да се чеше между краката. За Еди най-удивително бяха не размерите им, а потресаващата им прилика с Тян и Заля. Все едно гледаше черновата на някое изключително сполучливо произведение на изкуството. Очевидно и двамата бяха малоумни, но толкова приличаха на разумните си двойници. Зловещи, това бе първото, което му хрумна за тях.

„Не – помисли си. – Тъпоумни“

– Това е брат ми Залман – обясни Заля с официален тон.

– И сестра ми Тия – добави Тян. – Поздравете гостите, малоумници.

Залман продължи да смуче пръста си и да се чеше. Тия обаче направи дълбок и непохватен реверанс.

– Дълги дни, дълги нощи, дълъг път! – изкрещя. – **ЩЕ ЯДЕМ КАРТОФИ-С-СОС!**

– Хубаво – тихо каза Сузана. – Картофите със сос са вкусни.

– **КАРТОФИ-С-СОС ВКУСНО!**

Хеда колебливо докосна ръката на Сузана:

– Ще го повтаря цял ден, ако не и кажеш да млъква, госпожо-сай.

– Шът, Тия – нареди Сузана.

Тия се ухили, скръсти ръце върху огромните си гърди и замълча.

– Зал – обърна се Тян към едрия мъж. – Не трябва ли да пишкаш?

Братът на Заля продължи да се чеше между краката, без да продума.

– Отивай да пишкаш – заповяда Тян. – Иди зад хамбара. Полей острия корен и казвам благодарност.

За момент Залман остана на мястото си. После се отдалечи с големи крачки.

– Като деца... – започна Сузана.

– Бяха умни, и двамата – отвърна Заля. – Сега при нея е зле, а при него – още повече.

Тя рязко закри лицето си с ръце. Арон се засмя и я имитира („Бу-гу-бу!“, изгука през пръсти), но четиримата близнаци останаха сериозни. Дори разтревожени.

– Какво и има на мама? – попита Лиман и подръпна крачолата на баща си.

Залман продължаваше да крачи безгрижно към хамбара, все още с палец в уста и ръка между краката.

– Нищо, сине. Майка ти е добре. – Тян остави бебето на земята и разтърка очи. – Всичко е наред, нали, Зи?

– Да – отвърна тя и отпусна ръце; очите и бяха зачервени. – И по волята на боговете, ако нещо не е наред, скоро ще се оправи.

– От твоите уста в Божиите уши – намеси се Еди, гледайки отдалечаващия се към хамбара великан. – От твоята уста в Божиите уши.

2.

– Дядо ти в просветление ли е днес? – обърна се Еди към Тян след няколко минути.

Бяха отишли да видят така наречената Крива нива, оставяйки Заля и Сузана с всички деца, малки и големи.

– Няма как да знам – мрачно измърмори Тян. – В последните

няколко години почти не възприема, а и без туй не ми говори. С нея, да, защото го храни в устата, бърше му лигите и му казва благодарност. Не ми ли стига, че имам двама тъпоумци да храня, ами и този opak старец? Дъската вече му хлопа. През повечето време дори не знае къде се намира!

Крачеха един до друг през високата трева. На два пъти Еди се препъна в камъни и едва запази равновесие, а веднъж Тяг го хвана за ръката и го дръпна да заобиколи невидима на пръв поглед дупка, в която можеше да си счупи крака. „Нищо чудно, че я нарича Крива нива“ – помисли си нюйоркчанинът. Въпреки това личеше, че някой е правил опити за облагородяване на тази земя. Трудно бе да си представи, че е възможно да се оре тук, но Джафърдс явно беше упорит.

– Ако жена ти е права, трябва да говорим с него – каза Еди. – Искам да чуя разказа му.

– Дядо ми бръщолеви какво ли не! Проблемът е, че повечето му истории са пълни измислици, а сега в главата му е пълна каша. Винаги е говорил неясно, а преди три години изгуби последните си три зъба. Цяло чудо ще е, ако разбереш дърдоренето му. Дано да не останеш много разочарован, Еди от Ню Йорк.

– Какво, по дяволите, ти е направил, Тяг?

– Не е заради мен, а заради онова, което причини на баща ми. Това е дълга история и няма нищо общо с проблема. Не се впрягай.

– Не, ти не се впрягай.

Еди рязко спря. Тяг го погледна изненадано. Еди кимна сериозно. Той беше на двайсет и пет, вече с една година по-голям от Кътбърт Алгууд през последния му ден на Джерико Хил, но сега, под лъчите на залязващото слънце, изглеждаше поне на петдесет.

– Ако наистина е видял мъртъв Вълк, трябва да го изслушаме.

– Не знам, Еди.

– Добре, но знаеш много добре какво имам предвид. Забрави онова, за което го мразиш. Когато се разправим с Вълците, прави каквото си искаш, но засега трябва да го търпиш. Става ли?

Тяг кимна. Загледа се мрачно в неравната нива.

– Наистина ли смяташ, че тази история за убития Вълк е въздух под налягане? Ако да, да не си губя времето.

– Склонен съм да му вярвам – неохотно отвърни Тяг.

– Защо?

– Ами защото, откак се помня, все я повтаря и не я е променил много. Освен това... – Тяг продължи през зъби: – На Дядо никога не му е

липсвал кураж. Ако някой се е претрашил да направи засада на Вълците на Източния път и още повече, да е бил достатъчно трум, за да накара и други да го последват, не виждам по-подходящ от Джейми Джафърдс.

– Какво е „трум“?

Тян се замисли как да го обясни:

– Ако не те е страх да пхнеш главата си в устата на скална котка, значи си смел.

„Безразсъдно смел“ – помисли си Еди и кимна.

– Ако успееш да убедиш друг да пхне глава в устата на скална котка, тогава си трум. Вашият дин е трум, нали?

Еди си спомни нещата, които Роланд го бе карал да прави, и отново кимна. Роланд наистина беше трум. Дяволски трум. Еди беше сигурен, че и старите приятели на Стрелеца биха го потвърдили.

– Да – продължи замислено Тян и отново се загледа в нивата. – Във всеки случай, ако искаме да измъкнем нещо смислено от дъртия, трябва да изчакаме да се навечеря. Когато си напълни корема и излочи половин литър графа, разумът му се прояснява. И нека жена ми да седне така, че да я вижда. Подозирам, че като по-млад и беше хвърлил око. Лицето на Тян отново помръкна.

Еди го потупа по рамото:

– Е, вече не е млад. Ти си млад. Хайде, по-весело!

– Добре. – Тян положи видимо усилие да се усмихне. – Какво мислиш за нивата ми, стрелецо? Догодина смятам да я засада с мадригал. Жълтото растение, което видя при къщата.

На Еди нивата му приличаше на пущинак. Предполагаше, че и Тян има същото мнение за нея; човек не нарича нивата си Крива нива, ако очаква нещо хубаво от нея. Изражението на Тян обаче бе красноречиво. Беше виждал такова върху лицето на Хенри, когато двамата отиваха да си купуват дрога. Този път щяха да си набавят най-доброто, най-най-доброто. Китайски бял прах или мексикански кафяв, който кара главата ти да се върти и карантите ти да се бунтуват. Щяха да се надрусат за една седмица, ама хубаво да се надрусат, направо да омекнат, пък после – майната и на дрогата, край! Така говореше Хенри и Еди си го представи сега на мястото на Тян, застанал до него и разправящ каква хубава реколта от мадригал ще излезе и как ще забучи по един стрък в задника на всички, които са му се присмивали, че растението не вирее толкова на север. После щял да купи нивата на Хю Анселм от другата страна на оня баир... да наеме още двама работници и цялата му земя да се покрие с големи златисти цветове... дори можел да зареже ориза и да стане

мадригалов монополист.

Еди кимна към недоизораната нива:

– Изглежда, трудно се обработва. Сигурно дяволски внимавах с мулетата.

Тян се изсмя: – Не бих пушал мулето си тук, Еди.

– Как тогава...

– Впрягам сестра си.

Еди зина от удивление:

– Будалкаш ме.

– Не. Със Зал също съм опитвал; той е по-едър и по-силен, но не е толкова интелигентен. Създава ми повече главоболия, отколкото помага.

Еди поклати глава. Дългите им сенки се плъзнаха по буренясалата земя.

– Ама... човече... тя ти е сестра!

– Какво друго занимание има? Да седи пред плевнята и да зяпа кошките? Да спи по цял ден и да става само да се тъпче с картофи? Така е по-добре, повярвай ми. А тя няма нищо против. Страшно е трудно да я накараш да върви по права линия; дори ралото да не се закачи, на десетина крачки почва да криви. Ама дърпа като вол и се хили като побъркана.

Еди бе потресен от искреността на селянина. В гласа му нямаше и следа от чувство за вина.

– Освен това след десетина години ще пукне. Дотогава може да помага. Заля също е на това мнение.

– Защо не накараш Анди да ти помага? Обзалагам се, че с него ще стане по-бързо. Помисли само колко ще се улесните, ако си го прехвърляте по фермите. Може да ви оре нивите, да копае кладенци, да строи хамбари. И няма да изяде нито един картоф. – Еди отново потупа Тян по рамото. – Много ще ви улесни.

Устата на Тян потрепна презрително:

– Хубаво щеше да е.

– Не иска ли да работи?

– Прави някои неща, но да оре и да копае... Ако го помолиш, ще ти поиска парола. Когато паролата ти е грешна, дава възможност за втори опит, а после...

– После ти казва, че нямаш късмет. Заради параграф деветнайсет.

– Като знаеш, защо питаш?

– Мислех, че е само по въпроса за Вълците, защото го питах за тях.

Не знаех, че се отнася за всичко.

Тян кимна:

– Всъщност не помага много и е доста досаден. Ако не си го разбрал, скоро ще го усетиш. Но винаги ни предупреждава за идването на Вълците и затова всички му казваме благодарност.

Еди прехапа устни, за да не зададе внезапно хрумналия му въпрос. Защо му благодаряха, като нямаша никаква полза от тази новина? Поне този път предупреждението на Анди можеше да им донесе промяна. Това ли беше целта на господин Хороскоп? Да накара хората от Кала да се изправят срещу опасността и да се бият? Еди си представи самодоволната усмивка на Анди и реши, че такова човеколюбив надали му е присъщо. Не беше справедливо да преценява хората (а може би и роботите) по начина, по който се усмихват, но всеки го правеше.

„Като се сетих за това, какво да кажа за гласа му? – помисли си. – Или за самонадеяното му поведение на всезнайко? Въобразявам ли си?“

За жалост нямаше представа.

3.

Песента на Сузана, съпроводена от веселия смях на децата (малки и големи), привлече Еди и Тян отново при къщата.

Залман стискаше единия край на дълго въже. Тия държеше другия. Хилеха се до уши и го въртяха бавно, а Сузана, седнала на земята, пееше песничката за скачане на въже, която Еди почти бе забравил. Заля и другите и четири деца скачаха едновременно, косите им се развяваха над главите и пак се спускаха на раменете им. Бебето Арон стоеше наблизо и наквашените пелени висяха почти до коленете му. Той също се смееше радостно. Въртеше юмруче, сякаш и той държеше въже.

– Пинки Попър тича бърже, връзките ми да развърже! Пипнах го, едно-две-три, и дупето го боли! По-бързо, Залман! Побързо, Тия! Да видим колко могат да скачат!

Тия завъртя по-бързо своя край, след малко Залман навакса със скоростта. Явно поне това му се удаваше. Засмяна, Сузана запя по-бързо:

– Пинки Попър се промъкна, чантичката ми отмъкна. Ще го хвана, четири-пет, ще му дам добър съвет. Хей, Заля, виждам коленете ти! По-бързо, момчета! По-бързо!

Четиримата близнаци се движеха като совалки; Хедон размахваше ръце като криле на птица. Преодолели първоначалното смущение от непознатите, двете по-малки деца скачаха в пълен синхрон. Дори косата

им се вдигаше и спускаше в същия ритъм. Еди си спомни близнаците Тавъри, чиито лунички дори бяха еднакви.

– Пинки... Пинки Попър... – Сузана изведнъж замълча. – Уф, Еди, не си спомням нататък! Ти знаеш ли я!

– По-бързо, момчета и момичета – извика Еди на великаните.

Те се подчиниха; Тия вдигна глава към небето и изцвили въодушевено. Еди се вгледа във въртящото се въже, прецени ритъма му; постави ръка на револвера на Роланд, за да се увери, че няма да падне.

– Еди Дийн, не можеш, абсурд! – закиска се Сузана. При следващото спускане на въжето обаче той се включи между Хеда и майка и. Обърна се към Заля, чието лице бе почервеняло и потно, и запя следващото стихче, внезапно изплуло в съзнанието му. За да спазва темпото, трябваше да рецитира бързо, като водещ панаирджийски търг. Едва по-късно си даде сметка, че е преиначил името на лошото момче в типичен бруклински стил:

– Свинки Пекър в джоба бръкна, пръстенчето ми отмъкна! Шест-и-седем-осем, стой! Този пръстен си е мой! Хайде! По-бързо!

Залман и Тия се засилиха и въжето се превърна в размазана сянка. Пред очите на Еди всичко се вдигаше и спускаше с главозамайваща скорост. Неочаквано от верандата се появи беловлас старец с коси като бодли на таралеж. Подпираше се на дълъг метален бастун. „Добър ден, дядка“ – помисли си бегло Еди, съсредоточен върху настоящото си занимание. В момента единствената му цел бе да продължи да скача и да не стане първият, който ще закачи въжето. Като дете много обичаше да скача на въже и много бе страдал, когато тръгна на училище и се наложи да се откаже от тази игра, за да не го обявят за женчо. По-късно, в гимназията, за кратко преоткри удоволствието от скачането на въже, но никога не бе скачал като сега. Имаше чувството, че е открил някаква магическа връзка между живота в Ню Йорк и тукашния свят, но без помощта на вълшебства, магически сфери или тодаш. Той се разсмя като обезумял и заскача с разкрячени крака, ту с единия напред, ту с другия. След малко Заля Джафърдс се зае да му подражава. Напомняше му на оризовия танц, дори повече му харесваше, защото го правеха в един ритъм.

За Сузана това изживяване също беше като магия и при всички чудеса, които им предстоеше да видят, миговете в двора на Джафърдсови завинаги щяха да запазят незабравим чар. На въжето скачаха не двама, не четирима, а шестима и двамата огромни ухилени идиоти въртяха, та свят да ти се завие.

Тян се засмя, затропа с крака и закрещя:

– Голям майтап! Хайде, хоп! Дявол да го вземеее!

Издаде прегракнал смях като скърцане на ръждясала врата и Сузана се запита от колко време този звук не е излизал от гърлото му.

Магията се запази още няколко минути. Въжето вече се въртеше толкова бързо, че окоето не бе в състояние да го забележи; чуваше се само леко бръмчене. Шестимата по средата – от Еди, който беше най-високият, до пълничкия Лиман – се издигаха и спускаха като бутала на двигател.

Когато въжето закачи нечий крак – крака на Хедон според Сузана, макар че всички поеха вината, за да не се чувства никой виновен – и шестимата се проснаха в прахта, задъхани и заливащи се от смях. Еди, с ръце на гърдите, срещна погледа на Сузана:

– Ще получа удар, слънчице, повикай линейка!

Тя се приближи до него и се наведе, за да го целуне.

– Не, няма да получиш удар, но моето сърце се разтуптя да те гледам, Еди Дийн. Обичам те.

Той я погледна сериозно. Знаеше, че колкото и да го обичаше тя, той щеше да я обича повече. И както винаги при тази мисъл, изпита предчувствие, че това ка няма да им донесе нищо добро, че връзката им е обречена на провал.

„Ако е така, трябва да направиш всичко, за да я запазиш колкото може по-дълго. Ще се справиш ли с тази задача, Еди?“

– С огромно удоволствие.

Тя вдигна вежди:

– Моля?

– И аз те обичам. Повярвай ми, много те обичам.

Той я прегърна, притисна я до себе си, целуна я по челото, по носа и най-сетне по устните. Близнаците се разсмяха и заръкопляскаха. Бебето загука. Изправен на верандата, старият Джейми Джафърдс му заприглася.

4.

Всички бяха огладнели. Сузана, с инвалидната си количка, и Заля Джафърдс наредиха голямо угощение на дългата маса в двора. Гледката беше прекрасна. В подножието на хълма избуяваше висок колкото човешки бой ориз, реката блестеше.

– Кажете свещените си думи, Зи, ако ти е угодно – подкани жена си

Тян.

Тя изглеждаше поласкана. По-късно Сузана обясни на Еди, че Тян не уважавал много религията на жена си, но това се било променило след подкрепата на отец Калахан на градското събрание.

– Наведете глави, деца.

Четиримата се подчиниха – шестима, ако броим двамата големи празноглавци. Лиман и Лия стиснаха очи, сякаш изпитваха непоносимо главоболие. Събраха чистите си розови ръчички върху златистата покривка.

– Благослови тази храна, Господи, и приеми нашата признателност. Благодарим, че ни изпрати тези гости и че благослови срещата ни. Пази ни от ужасите на деня и нощта. Всички казваме благодарност.

– Благодарност! – извикаха в един глас децата; Тия изкрещя толкова силно, че прозорците потрепераха.

– В името на Отца Господа и Сина му, Исус Човека.

– Исус Човека! – викнаха децата.

За забавление на Еди старецът, увесил на гърдите си огромно разпятие, блажено си бъркаше в носа.

– Амин.

– Амин!

– КАРТОФИ! – провикна се Тия.

5.

Тян седеше на единия край на дългата маса, Заля – на другия. Близнаците не бяха заточени на някоя „детска маса“ (както Сузана и братовчедите и на семейните събирания, които тя ненавиждаше), но седяха в редица от едната страна, по-малките – оградени от батко си и кака си. Хедон помагаше на Лия, Хеда – на Лиман. Сузана и Еди седяха срещу децата, между двамата великани. Отначало бебето беше в скута на майка си, а когато започна да се отегчава, се прехвърли у баща си. Старецът седеше до Заля, която му сервираше, кълцаше му месото на малки хапки и наистина бършеше лигите му. Тян ги наблюдаваше мрачно, но иначе мълчеше; само веднъж попита дядо си дали иска още хляб.

– Ръцете ми още ги бива, за да си зема сам – сопна се старецът и поsegна към панерчето с хляба, за да го докаже; добре се справи, ако не се брои прекатурването на шишенцето с оцет. – Мамичката му! – изкрещя.

Четирите деца се спогледаха с ококорени очи, закриха уста и се закискаха. Тия вдигна глава и се захла. Изръга с лакът Еди в ребрата,

като едва не го събори.

– Не говори така пред децата – предупреди Заля, докато вдигаше шишенцето.

– За прошка моля аз – извини се старецът.

Еди се запита дали щеше да реагира толкова смирено, ако беше получил упрек от сина си.

– Дай да ти помогна, дядо – предложи Сузана и взе шишенцето от Заля; старецът се втренчи в нея с влажни, почти боготворящи очи.

– Не съм виждал истинска черна жена от четирийсе години. Навремето идваха на плаващите пазари.

– Дано не си разочарован, че още ни има – засмя се Сузана и старецът и отвърна с широка, беззъба усмивка.

Месото беше жилаво, но вкусно, царевичата – хубава почти колкото приготвената от Анди в гората. Купата с картофите, макар че беше почти колкото леген, трябваше да бъде допълвана два пъти, а паничките със соса – по три пъти. Най-впечатляващ за Еди обаче бе оризът. Заля донесе три ястия от него и всяко беше по-вкусно от предишното. Джафърдсови обаче го ядяха равнодушно, както хората пият вода. Вечерята приключи с ябълков сладкиш, после децата отидоха да играят. Старецът сложи подобаващ завършек с гръмко оригване. Обърна се към Заля и се потупа три пъти по врата:

– Благодарност. Вкусно както винаги, Зи.

– Радвам се да те виждам с такъв апетит, Стар татко.

Тян изръмжа, после каза:

– Стар татко, тези двамата искат да им разкажеш за Вълците.

– Само Еди, ако ви е угодно – побърза да уточни Сузана. – Аз ще помогна за раздигането на масата и измиването на чиниите.

– Няма нужда – каза Заля.

В погледа и Еди прочете предупреждение: „Остани, той те харесва“, но Сузана не го забеляза или се направи, че не разбира.

– Не, не, няма проблем. – Тя сърчно се премести в количката. – Ще говориш с мъжа ми, нали, сай Джафърдс?

– Беше много отдавна – отвърна старецът, но не направи опит да откаже. – Не знам дали ще си спомня всичко, умът ми вече не е тъй ясен.

– Искам да чуя всичко, което си спомняш – подкани го Еди. – Всяка думичка.

Тя се закикоти, сякаш това бе най-смешното нещо, което е чувала. Зал последва примера и после загребва остатъците от варените картофи с

огромната си ръка.

Тян го плесна рязко:

– Не така, бе, глупако! Колко пъти ще ти казвам?

– Добре – измърмори дядото. – Ще ти разправа, щом се интересуващ, момко. Какво остава на стария човек, освен да бърби? Помогни ми да се върна на верандата, щото по-лесно слизам, отколкото се качвам. И ако ми донесеш лулата, дъще, добре ще направиш, щото лулата помага на мисленето, вярвайте.

– Разбира се – отвърна Заля, без да обръща внимание на гневния поглед на мъжа си. – Веднага.

6.

– Много отдавна беше, тъй да знайш – започна старецът, щом се настани на стола си с мека възглавница зад гърба и лула в ръка. – Не помня вече дали оттогава Вълците са идва ли два, или три пъти, щото тогава съм бил на деветнайсет и вече съм спрял да броя летата.

На северозапад хоризонтът бе обагрен с прекрасни розово-червени краски. Тян беше отишъл да се погрижи за животните заедно с Хедон и Хеда. Великаните Тия и Залман стояха в края на двора, мълчаливо загледали на изток. Приличаха на огромните каменни статуи на Великденските острови от една снимка в „Нешънал джеографик“. Тръпки полазиха Еди. Все пак имаше късмет. Дядото изглеждаше с всичкия си, говореше разбираемо, макар да фъфлеше.

– Не е важно колко отдавна е било, господине.

Старецът вдигна вежди. Изсмя се хрипливо:

– Гос'ин, а! Отдавна не съм чувал тва! Сигур си от северния народ!

– Може да се каже.

Старецът замълча и се загледа към залеза. После се обърна изненадано към Еди:

– Ядохме ли вече? Мина ли вечерята?

Сърцето на Еди се сви.

– Да, вечеряхме. На масата от другата страна на къщата.

– Питам, щото след вечеря обикновено ме изкарва. А сега не ми се ходи, затуй попитах.

– Вечеряхме.

– Аха. Как се казваш?

– Еди Дийн.

– Аха. – Старецът дръпна от лулата и от ноздрите му заизлиза дим.

– А твоята мургавелка? – Еди не го разбра, но дядото добави: – Жената.

– Сузана. Да, тя ми е съпруга.

– Аха.

– Господине... Стар татко... Вълците?

Еди вече не се надяваше да научи нещо смислено от стареца. Може би Сюз щеше...

– Доколкото си спомням, бяхме четирма.

– Не бяхте ли петима?

– Не не макар че и тъй може да се каже. Бяхме млади, луди глави, не ни беше грижа дали ще пукнем, или ще живеем, ако разбираш. Бяхме достатъчно луди, та да не се интересуваме от мнението на останалите. Бяхме аз... Поуки Слайдъл, най-добрият ми приятел... после Емън Дулин и жена му, оназ червенокоска, Моли. Беше истински демон в хвърлянето на чиния.

– Чиния ли?

– Да, Сестрите на Оризия ги хвърлят. Зи е от тях. Ще я накарам да ти покаже. Имат метални чинии със заострен ръб освен на едно място, дето се хваща, ако разбираш. Страшно оръжие, да знайш! Пред тях мъжете с ба са кат деца. Трябва да видиш.

Еди реши, че това е важно за Роланд. Не знаеше какви са тези чинии, но ясно съзнаваше, че всяко оръжие им е ценно.

– Тъкмо Моли уби Вълка...

– Не го ли уби ти? – изненада се Еди. Колко лесно се „пренаписват“ легендите.

– Не, не, въпреки че... – Очите на стареца заблестяха. – ...може някога да съм казал, че съм бил аз, за да накарам някое девойче да си разтвори краката, ако разбираш.

– Мисля, че разбирам.

– Та значи, Червената Моли го утрепа с чинията, таз е истината, ама туй камъче преобърна колата. Видяхме прашния им облак да се приближава, после, може би на шест колела от града се раздели трой.

– Какво е това? Не разбирам.

Старецът вдигна три пръста, за да покаже, че Вълците са се разделили на три.

– Най-голямата група, ако се съди по праха, влязоха в града и в магазина на Тук, което имаше логика, щото неколцина бяха скрили децата си в склада. Туки имаше тайна стаичка отзад, дето криеше пари, скъпоценности, няколко стари пушки и други ценни неща, които е взимал. Ненаправно ги наричат Тукови! – Дядото отново се изкиска хрипливо. –

Беше тайно местенце и дори работниците му не знаеха за него, но когат дойдоха, Вълците отишли право там, взели децата и убили всеки, който дръзнал да им се изпречи или дори само да ги моли. После запалиха магазина с огненпръчките си и той изгоря. Изгоря до основи, истина е, и добре че не се запали целият град, млади сай, щото огънят от пръчките на Вълците не е като обикновения. Него не мож го изгаси с колкот и вода да го обливаш. Водата само го разпалва! Разпалва го и туйто! Дявол го зел!

Той се изплю надалеч, за да наблегне на думите си, и се вгледа настойчиво в Еди:

– Думата ми е, че колкот и да го убеждавате със сина ми и твоята мургавелка, Ибън Тук нивга няма да се дигне. Неговото семейство държи магазина, откак свят светува и няма да рискуват пак да бъде опожарен. Веднъж им е достатъчно на тез жалки пъзльовци, ако разбираш.

– Ясно.

– По-големият от другите два прашни облака се насочи към ското-вълдните ферми, а най-малкият дойде по Източния път към земеделските. Там ги чакахме ние.

Лицето на стареца просветна. Еди не си го представи като младеж (Дядо беше твърде грохнал), но видя възбудата, решителността и страха от това отдавна минало време, отразени в очите му. Еди изпита жажда да чуе още, както човек, изгубен в пустинята, умира за капчица вода. Старецът явно го прочете по лицето му, защото се понадигна и сякаш го изпълниха нови сили. Очевидно не беше преживял такива моменти с внука си; Тя не страдаше от липса на кураж, истина беше, но си оставаше прост селяк. Този човек обаче, този Еди от Ню Йорк... можеше да не доживее дълбока старост и да умре с лице в калта, но – в името на Оризия – беше много по-интересен слушател.

– Продължавай – подкани го Еди.

– Да. Така ще сторя. Част от Вълците дойдоха към нас и се разделиха на две по Речния път към оризовите ниви, които са там..., а други продължиха по Боровинковия път. Спомням си, че Поуки Слайдъл се обърна към мен, ухили се, протегна ръка, в която държеше ба, и каза...

7.

Под обагреното в червено есенно небе и песента на последните шурци Поуки Слайдъл казва:

– Радвам се, че те познавам, Джейми Джафърдс, истина е.

Джейми никога не е виждал такава усмивка, но тъй като е едва на деветнайсет и цял живот не е напуснал това затънтено място, наречено от едни Ръба, а от други – Полукръга, вероятно има твърде много неща, които не е виждал. И които никога няма да види, както се очертава. Това е безумна усмивка, но в нея няма страх. Джейми предполага, че и на неговото лице е изписана такава. Те стоят под слънцето на техните бащи и скоро ще ги обгърне мрак. Наближава сетният им час.

Въпреки това той силно стиска ръката на Поуки и казва:

– Още не ме познаваш, Поуки.

– Дано да е така.

Пращният облак се приближава. След минута ще видят и ездачите. И нещо повече, ездачите също ще ги забележат. Емън Дулин казва:

– Я да се скрием в тази канавка! – Посочва отстрани на пътя. – Щом минат, скачаме и ги пипваме.

Моли Дулин носи тесни копринени панталони и бяла блуза с деколте, на което виси мъничък сребърен талисман: Оризия с вдигнат юмрук. Моли стиска заострения поднос от синкава титанова сплав, с изящни рисунки на млади оризови стръкове. На рамото си е преметнала червена торбичка. Вътре има още пет метални чинии, две нейни и три от майка и. Косата и е толкова ярка, че под слънчевите лъчи изглежда така, сякаш главата и гори. Скоро тя наистина ще гори.

– Каквото шеш прави, Емън Дулин – казва тя. – Колкото до мен, аз ще остана тук и ще изкрещя името на сестра си, та хубаво да го чуят. Може да ме премажат, но преди това ще убия поне един или ще прережа краката на някой от проклетите им коне.

Няма време за повече приказки. Вълците излизат от долчинката, служеща за граница на фермата на Ара, и четиримата младежи от Кола ги виждат ясно. Късно е да се крият. Джейми очаква Емън Дулин, който е мекушав и вече оплешивява, въпреки че е едва на двайсет и три, да хвърли своя ба и да вдигне ръце, че се предава. Той обаче застава до жена си и приготвя една стрела. Тетивата тихо бръмва.

Стоят на средата на пътя, здраво стъпили в прахта. Никой не може да мине покрай тях. Джейми се чувства окрилен. Това е праведно дело. Може да умрат тук, но така трябва. По-добре да загубят живота си, отколкото да гледат безучастно как отвличат децата. Всеки от тях е изгубил по един близък, а Поуки – който е доста по-възрастен от останалите – и брат си, и един от синовете си. Това е справедливо дело. Те разбират, че Вълците могат да накажат останалите заради тях, но са готови да поемат този риск.

– Хайде! – изкрещява Джейми и навива тетивата на своя ба; веднъж, два пъти, изщракване. – Хайде, негодници! Жалки страхливци, елате да си го получите! Да живее Кала! Да живее Кала Брин Стърджис!

Вълците сякаш са застинали на едно място. Изведнъж тропотът на конете им, досега приглушен и далечен, се усилва. Те сякаш правят огромен скок в трептящия от жегата въздух. Панталоните им са сиви като козината на конете им. Тъмносивите наметала се развяват зад тях. Маските им (защото не е възможно да не са маски) са забулени със зелени качулки и главите им напомнят главите на вълци.

– Четирима срещу четирима! – изкрещява Джейми. – Честен двубой! Стойте, мръсници! Нито крачка повече!

Четиримата Вълци препускат към тях със сивите си коне. Мъжете вдигат трите си ба. Моли – понякога наричана Червената Моли колкото заради ярката и коса, толкова и заради сприхавия и нрав – вдига чинията над лявото си рамо. Изглежда абсолютно спокойна.

Двама Вълци имат огнепръчки. Вдигат ги. Другите двама, в средата, вдигат ръце в зелени ръкавици, за да хвърлят нещо. „Прехващачи – помисля си мрачно Джейми. – Това държат.“

– Чакайте, момчета... – казва Поуки. – Раз... два... сега!

Стрелата му полита и замалко пропуска главата на втория Вълк отляво. Емън улучва врата на коня на най-левия. Животното изцвилва ужасено и се препъва. Вълците са на четирийсет метра от тях. Раненият кон се блъска в съседния точно когато ездачът хвърля оръжието си. Наистина е прехващач, но отлита далеч и насочващата система не прехваща никого.

Стрелата на Джейми се забива в гърдите на третия ездач. Джейми понечва да изкрещи победоносно, но радостният вик заглъхва в гърлото му. Стрелата отскача от гърдите на Вълка, както би се отклонила от Анди или от някой камък в Крива нива. „Носи броня проклетникът, броня, мамичката му...“

Вторият прехващач улучва Емън Дулин в лицето. Главата му се пръска във фонтан от кръв, раздробени кости и сиво вещество. Прехващачът продължава още трийсетина гропа и се връща. Джейми се навежда и оръжието прелита над главата му с едва доловимо бръмчене.

Моли стои неподвижно, въпреки че е опръскана от глава до пети с кръвта и мозъка на съпруга си. Изведнъж: изкрещява:

– ЕТО ВИ ЗА МИНИ, КУЧИ СИНОВЕ!

И хвърля чинията.

„Твърде силно, скъпа – мисли си Джейми и се навежда, за да

избегне огнепръчката, която издава онова зловещо съскане. – Твърде силно, дявол го взел.“

Вълкът, в който се е прицелила Моли обаче, сам се блъска в летящата чиния. Тя го улучва там, където зелената качулка е вързана под вълчатата маска. Чува се странен, приглушен звук – шуффт! – и ездачът пада назад с разперени ръце.

Поуки и Джейми надават победоносни възгласи, но Моли хладнокръвно бърка в торбата си, където петте останали чинии са наредени с тъпите краища нагоре. Точно когато изважда една от тях, огнепръчката откъсва ръката и. Тя залита, озъбва се и опира коляно на земята. В този момент блузата и пламва. За удивление на Джейми тя посяга с обгорената си ръка към падналата чиния.

Тримата оцелели Вълци ги подминават. Улученият от Моли лежи на земята и отчаяно се гърчи, размахва безпомощно ръце към слънцето, сякаш иска да попита: „Какво направиха? Какво направиха тези проклети селяци?“

Другите трима като един обръщат конете и се понасят към тях. Моли изпуска чинията, пада по гръб, пламъците я обгръщат.

– Скачай, Поуки! – крещи истерично Джейми пред неумолимо приближаващата се смърт. – Бягай, дяволи те взели!

Отново го изпълва онова усещане за справедливост. Те са постъпили правилно – да, защото Вълците могат да бъдат победени, макар че вероятно никой от четиримата смелчаци няма да оцелее, за да разказва, а ездачите ще отнесат мъртвия си другар и никой няма да разбере.

Чува се свистене на тетива и Поуки изпраща нова стрела. После един прехващач го удря в гърдите и тялото му избухва; от ръкавите, крачолите и между копчетата на издутия му панталон извират фонтани от кръв. Джейми е облян от горещата каша, в която се е превърнал приятелят му. Изстрелва втора стрела и тя се забива в сивия кон. Знае, че е безсмислено, но въпреки това се навежда, когато чува бръмчене над главата си. Един от конете го блъска и той се изгъркулва в канавката, където Емън бе предложил да се скрият. Безполезният ба излита от ръцете му. Той се просва на земята. Знае, че когато се върнат, единствената му надежда е да лежи неподвижно и да се прави на мъртъв. Те няма да го оставят така, разбира се, че няма, но единственото, което му остава, е да лежи и да се опита да придаде на очите си мътния поглед на мъртвец. Подушва прах, чува песента на шурците и се съсредоточава върху тези неща, съзнавайки, че последното, което ще види, ще са озъбените ласки на Вълците, когато се надвесят над него. Те се връщат с тропот.

Единият се обръща, докато го подминават, и хвърля прехващач. В този момент обаче конят му подскача, за да не се спъне в трупа на поваления Вълк, гърчещ се в предсмъртна агония. Прехващачът прелита над Джейми, пропуска го на сантиметри. Оръжието блуждае, търси жертви. После отлита в полето.

Вълците продължават на изток в облак прах. Прехващачът се връща и пак прелита над Джейми, този път по-високо и по-бавно. Сивите коне се изгубват от поглед зад завоя на петдесетина метра от него. Последното, което вижда, са три развети зелени наметала.

Джейми се изправя в канавката; краката му са омекнали. Прехващачът се връща, този път право към него, но вече се движи бавно, сякаш силите, които го движат, го напускат. Джейми се връща на пътя, отпуска се на колене до обгорените останки на Поуки и взима падналия си ба. Стиска го здраво като удавник сламка. Прехващачът се приближава. Джейми вдига оръжието и когато зловещото нещо идва, го удря с все сила. Прехващачът пада в прахта до едната обувка на Поуки и остава там, като гневно забръмчава при опита да се вдигне отново.

– На ти, мръсно! – кресва Джейми и започва да го засипва с прах; от очите му рукват създи. – На ти, мръсно! На! На!

Накрая прехващачът е напълно заровен в прахта, побръмчава още малко, потреперва и застива.

Джейми Джафърдс пропълзва на колене (няма сили да се изправи и още не може да повярва, че е жив) до чудовището, убито от Моли. То е мъртво, или поне лежи неподвижно. Джейми иска да свали маската му, да види лицето му. Изритва го. Вълкът се поклаща и отново застива. От трупа се разнася отвратителна воня. Маската сякаш се топи, от нея се издига пушек; мирише на мърша.

„Мъртъв е – мисли си момчето, което след много години ще се нарича Дядо и ще е най-възрастният човек в Кала – Да, мъртъв е, няма съмнение. Хайде, страхливец! Хайде, махни му маската!“

Той хваща маската, която на пипане напомня фина метална мрежа, издърпва я и вижда...

8.

За момент Еди не осъзна, че старецът е замълчал. Още беше опиянен от разказа, хипнотизиран. Представяше си всичко толкова ярко, та имаше чувството, че сам е коленичил с вдигнат като бухалка ба на Източния път и се готви да унищожи прехващача.

Сузана се появи с количката си и се насочи към хамбара с купичка жито в скута. Хвърли им любопитен поглед, когато минаваше. Еди се сепна. Не беше дошъл да се забавлява. Замисли се как може такъв разказ да му се стори развлекателен.

– И? – попита той стареца, когато Сузана отмина. – Какво видя? – А? Дядо го изгледа разсеяно; сърцето на Еди се сви. – Какво видя! Когато свали маската?

За момент старецът впи в него празен поглед. После (с огромно усилие на волята, както се стори на Еди) отново дойде на себе си. Погледна назад към къщата. Извърна очи към черния силует на хамбара, в който се виждаше бледо сияние. Огледа двора.

„Уплашен е – досети се Еди. – Уплашен е до смърт.“ Побиха го тръпки.

– Наведи се насам – прошепна дядото и когато Еди се подчини, продължи: – Казвал съм го само на сина си Люк... бащата на Тян, да знаеш. Бяха минали много години. Той ми рече никога да не споменавам пред друг. Аз му казах: „Люк, може да помогне. Следващия път може да ни помогне.“

Устните на Дядо едва помръдваха, но той говореше съвършено ясно, Еди го разбираше идеално.

– А той ми рече: „Тате, ако наистина вярваш, че може да помогне, защо не си го разказал на никого досега?“ Не можах да му отговоря, млади човече, щото някакво предчувствие ме караше да си държа устата. Освен тва каква полза може да има? Какво може да промени!

– Не знам – отвърна Еди; лицата им бяха толкова близко, че долавяше миризма на печено в дъха на стареца. – Как да знам, като не си ми казал какво си видял.

– „Пурпурният крал винаги намира противниците си“, така каза момчето ми. „Никой не трябва да научава, че си бил там, никой не бива да разбере какво си видял, още по-малко там, в Тъндъркларп.“ А аз видях нещо много тъжно, млади човече.

Макар че кипеше от нетърпение, Еди реши да остави стареца сам да разкрие тайната си.

– Какво беше то, Стари татко?

– Люк не ми повярва съвсем. Помисли си, че старият му баща си измисля, че разправя врели-некипели, та да се покаже герой. Само че и най-големият идиот ще разбере, че ако исках да се покажа, щях да разправям, че аз съм убил Вълка, не жената на Емън Дулин.

Имаше логика, но Еди си спомни как старецът бе признал, че

неведнъж се е самоизтъквал с тази история, и се усмихна.

– Люки се боеше, че друг може да чуе разказа и да ми повярва. Че може да стигне до Вълците и да ме затрият за една обикновена измислица. А то не е измислица. – В насълзените очи на стареца се четеше молба. – Ти ми вярваш, нали?

Еди кимна:

– Знам, че казваш истината, Стари татко, но кой...

„Кой ще те изтропа“ – щеше да попита, но старецът нямаше да го разбере.

– Кой може да им каже? Кого подозирахте?

Старецът се загледа в тъмнеещия двор, отвори уста, но не изрече и дума.

– Каж ми. Каж какво...

Голяма съсухрена ръка, трепереща от старост, но все още силна, го хвана за врата и придърпа главата му. Груби бакенбарди погъделичкаха ухото му и го накараха да потрепери. Дядо му прошепна деветнайсет думи, последният светлик на деня угасна и над Кала се спусна нощ.

Еди Дийн се ококори. Първата му мисъл беше, че сега разбира за конете – за сивите коне. Сетне си каза: „Напълно логично е. Трябваше да се досетим.“

След като прошепна деветнайсетте думи, Дядо отпусна ръка в скута си. Еди се втренчи в лицето му:

– Не може да бъде.

– Истина е, стрелецо. Самата истина. Не мога да говоря за останалите, защото еднаквите маски може да крият различни лица, но...

– Не.

Еди се замисли за сивите коне. За сивите панталони. За зелените наметала. Беше напълно логично. Каква песничка обичаше да пее майка му? „Вече си войник и не вървиш зад ралото. Никога не ще забогатееш, Кучи сине, това е само началото.“

– Трябва да разкажа това на моя дин – каза Еди.

Дядо бавно кимна:

– Да, трябва. Не се имам много с момчето, ако разбираш. Люки се опита да изкопае кладенец дето Тян посочи с пръчката, да знайш.

Еди кимна.

– Пръчка за търсене на вода ли? – попита Сузана, като излезе от мрака.

Старецът я погледна изненадано и кимна:

– Да, имаше суша. Бях против, но след като Вълците взеха сестра

му Тия, Люк изпълняваше всяко желание на момчето. Можете ли да си представите, да оставиш дете на седемнайсе да търси място за кладенец? Люки обаче го направи и наистина излезе вода, всички я видяхме, преди калта да поддаде и да затрупа момчето ми живо. Извадихме го, но гърло, дробове и всичко се беше напълнило, с кал. Старецът бавно извади кърпичката си и избърса очи.

– Оттогава с момчето сме във война; между нас зее пропаст, разбирате ли? Сега той иска да се изправи срещу Вълците и ако говорите с него, кажете му, че Дядо го поздравява и е страшно горд с него; голям, голям поздрав, дявол го взел! Той носи кръвта на Джафърдс, да! Ние сме непокорни и сега кръвта си проличава. – Възрастният мъж закима бавно. – Ти разправи всичко на вашия дин, да! Всяка дума! И ако се разчуе... ако Вълците дойдат от Тъндърклап, преди да пукна... Той показва голите си венци в отвратителна гримаса.

– Аз още мога да държа ба, а сигурно твойта мургавелка може да се научи да хвърля чиния, нищо, че са и къси краката.

Старецът се загледа разсеяно в мрака.

– Нека дойдат – завърши тихо. – Нека всичко се реши. Да се реши веднъж завинаги.

СЕДМА ГЛАВА

Среднощен глад

1.

Мия отново бе в замъка, но този път беше по-различно. Сега не пристъпваше бавно, спокойна, че тя и мъничето ще бъдат напълно заситени. Този път изпитваше зверски глад, сякаш в корема и бе затворен свиреп хищник. В сравнение с този глад онова, което беше чувствала предишните пъти, изглеждаше здравословен апетит. Сега беше различно.

„Моментът приближава – помисли си. – Той се нуждае от повече храна, за да събере сили. Аз също.“

Въпреки това тя се страхуваше – изпитваше ужас, – че тук не става въпрос просто за повече храна. Трябваше да изяде нещо определено, нещо специално. Мъничето се нуждаеше от това, за да... за да... „За да се развие пълноценно.“

Да! Точно така, да се развие! Тя трябваше да намери това

специално нещо в залата за пиршества, защото там имаше всичко – сто-тици блюда, кое от кое по-вкусни. Мия щеше да опита от всичките и ко-гато попадне на специалното ястие-на нужния зеленчук, подправка, ме-со или риба, – коремът и нервите и щяха да го пожелаят и тя да го изя-де... о, щеше да се натъпче...

Тя забърза, затича се. Носеше панталони. Дънки, като каубой. Обувките и също бяха високи и здрави.

„Каубойски обувки, стабилни каубойски обувки, благодаря.“

Това обаче нямаше значение. Важно бе само яденето, плюскането (ох, какъв глад само!) и търсенето на специалната храна за мъничето. Онова, което щеше да му даде сили и да ускори раждането.

Тя слезе по стълбището. Скритите под земята машини бучаха глу-хо. Вече трябваше да усеща прекрасните аромати – на печено месо, пти-ци, риба, – но не надушваше нищо.

„Сигурно имам хрема – помисли си, докато тътреше солидните си обувки по стъпалата. – Само това трябва да е, хрема. Носът ми е запу-шен и затова не подушвам нищо.“ Да, но тя усещаше миризми. Подуш-ваше прахта и мухъла, влагата, лекия мирис на машинно масло и пле-сента, безжалостно разяждаща скъпите гоблени и завеси. Всичко това, но не и храната.

Тя се втурна по черния мраморен под към двойната врата на залата, без да подозира, че я следят – не Стрелеца, а рошаво момче с големи очи, памучна фланелка и къси панталони. Мия прекоси преддверието с под на черни и червени карета и статуя от мрамор и метал по средата. Не спря за реверанс, нито дори да кимне за поздрав. Тя можеше да гла-дува. Но не и мъничето.

Онова, което я накара да спре (само за миг), бе собственото и неяс-но отражение в хромираната стомана на статуята. Над дънките носеше бяла фланелка с някакъв надпис и рисунка. Рисунката изобразяваше прасе.

„Не се заплесвай с тази фланелка, жено. Мъничето е по-важно. Трябва да го нахраниш!“

Тя нахълта в залата и застина. Помещението беше тъмно. Няколко електрически факли още светеха, но повечето бяха изгаснали. Пред пог-леда и една в края на залата примигна и угасна. Белите чинии бяха сме-нени със сини, украсени с рисунки на зелени оризови растения. Стъбла-та им се пресичаха във формата на Великата буква Зс, която означаваше „вечност“ и „сега“, а също и „ком“ като в „ком-комала“. Чиниите обаче не бяха от значение. Украсата не я интересуваше. Същественото бе, че

подносит и красивите кристални купи бяха празни и покрити с прах.

Не, не бяха съвсем празни. В една чаша лежеше мъртъв паяк със сгърчени космати крака. Мия видя една винена бутилка, стърчаща от сребърна кофичка, и стомахът и изкъркори. Тя грабна шишето, без да обърне внимание, че в кофичката нямаше дори вода, камо ли лед. В бутилката поне имаше достатъчно течност...

Но щом доближи гърлото към устните си, Мия усети острия мирис на оцет, толкова силен, че очите и се насълзиха.

– Мамка му! – изкрещя и захвърли бутилката. – Мамка му!

Бутилката се разби върху каменния под. Под масата с уплашено цвърчене се разбягаха разни същества.

– Да, бягайте! – изкрещя тя. – Пръждосвайте се, каквито и да сте! Аз съм Мия, ничия дъщеря, и съм бясна! Аз ще се нахраня! Да! Ще се нахраня!

Смели думи, но на масата не се виждаше нищо, което да става за ядене. Единственият къшей хляб се превърна в камък, когато посегна към него. Имаше някакви остатъци от риба, но бяха разложени и покрити с безелникави червеи.

Стомахът и къркореше. Още по-лошо, нещо под стомаха и се въртеше неуморно, риташе и искаше храна. Не и говореше, но изразяваше желанието си с помощта на някакви примитивни механизми на нервната и система. Гърлото и пресъхна, устата и изтръпна, сякаш бе отпила от киснатото вино. Зрението и се изостри, очите и се разшириха и се изцъклиха. Всяка нейна мисъл, всяко сетиво, всеки инстинкт се насочи към едно-единствено нещо: храната.

Зад масата имаше параван. Рисунката изобразяваше Артур Елд с високо вдигнат меч, препускащ сред някакво блато, следван от трима от рицарите му. Около врата му висеше Сайта, великата змия, която явно тъкмо беше убил. Поредната успешна мисия! Благодаря! Мъжете и техните мисии! Пфу! Какво и дремеше за убийството на някаква вълшебна змия? Тя носеше мъничето в корема си и то беше гладно.

„Гладну – помисли си тя с чужд глас. – То е гладну.“

Зад паравана имаше двойна врата. Мия я блъсна и влезе, без да забележи Джейк, застанал по бельо в другия край на залата, който я наблюдаваше с ужас.

Кухнята също беше празна и прашна. Плотовете бяха напукани. Тенджерите, тиганите и приборите бяха разхвърляни по пода. Отзад имаше четири мивки, едната – пълна със застояла, зеления сала вода. Стаята бе осветена с флуоресцентни тръби. Повечето от тях примигваха и

хвърляха кошмарни сенки.

Мия прекоси кухнята, като разритваше тенджерите и тиганите. Изправи се пред четирите огромни пещи. Вратата на третата беше открената. Излъчваше лека топлина и едва доловим мирис на печено, който отново накара стомаха и да закъркори. Мия я отвори. Вътре наистина имаше някакво печено. Един плъх с размерите на котка го гризеше. Гризачът я погледна. Размърда мазните си мустаци. После невъзмутимо се зае с печеното. Тя ясно чу мляскането и скърцането на зъбите му. „Не, господин Плъх, това не е за теб. Това е за мен и мъничето ми.“

– Омитай се, друже! – извика напевно и се обърна към плотовете и кухненските шкафове. – Спасявай се, докато не е станало късно! Последно предупреждение!

Нямаше голям ефект, разбира се. Господин Плъх също беше гладен.

Тя отвори едно чекмедже, но намери само дъски за рязане и една точилка. Посегна към точилката; не и се искаше да наквасва вечерята си с плъша кръв. В един долап откри форми за кейкове и луксозни десерти. Премести се, отвори друго чекмедже и там откри онова, което търсеше.

Мия огледа ножовете, но предпочете дълга двузъба вилица. Върна се при пещите, спря и провери другите три. Бяха празни, точно както бе очаквала. Нещо – съдбата, providението, ка – бе оставило храна, но само за един. Господин Плъх си мислеше, че е за него. Голяма грешка. Щеше да му е последната. Е, поне на този свят.

Тя отново се наведе и миризмата на печено свинско изпълни носа и. Потekoха и лиги. Този път господин Плъх не я удостои с поглед. Беше решил, че не е опасна. Хубаво. Тя се наведе още, пое си въздух и го набучи с вилицата. Плъхкебап! Измъкна го от пещта и го вдигна пред лицето си. Той цвърчеше от болка, риташе, гърчеше се и кръвта му течеше по дръжката на вилицата и капеше по пръстите и. Тя го занесе при мивката със застояла вода и го изгърси вътре. Той падна с плискане и изчезна в мътната течност. За миг връхчето на гърчешата му се опашка се показва, после бързо потъна.

Мия се зае да пробва чешмите. От последната потече тънка струйка вода. Изплакна кървавата си ръка и се върна при пещта, като се бършеше в панталона си. Джейк стоеше на вратата на кухнята, но тя не го видя, въпреки че той не се криеше; миризмата на месото сякаш я хипнотизираше. Не беше достатъчно, нито бе онова специално нещо, от което се нуждаеше мъничето, но засега стигаше.

Тя бръкна в пещта и хвана тавата, но бързо дръпна ръце, като

болезнено тръскаше пръсти. Господин Плъх или не усещаше горещината, или беше по-гладен от нея. Макар да не и се вярваше, че някой или нещо може да е по-гладен от нея.

– Гладна съм! – изкрещя през смях и се втурна да тършува из близките чекмеджета. – Мия е гладна, да! Не е била в „Морхаус“, не е била в „Мор и хаос“, но е гладна! И мъничету също е гладну!

В последното чекмедже (не става ли винаги така?) намери ръкохватките, които търсеше. Бързо се върна при пещта и с тяхна помощ извади тавата. Смахът и секна и тя издаде писък на ужас... но после отново избухна в кикот, по-силен отвсякога. Каква гъска беше! Тъпа патка! За миг и се беше сторило, че месото (с препечена коричка, съвсем леко нагрязана от господин Плъх) е бебешко трупче. Да, наистина прасенцата приличаха малко на деца... на бебета... на мъничета... но сега, когато го извади на светло, тя ясно виждаше опърлените му свински уши и ябълката в отворената му зурла.

Когато се настани в ъгъла, тя отново се замисли за отражението, което беше видяла в преддверието. Сега обаче нямаше значение. Червата и къркореха. Тя извади голям нож от чекмеджето с вилицата и отрязва нагрязаното от плъха, сякаш почистваше червива ябълка. Хвърли парчето зад гърба си, наведе се и захапа месото. Джейк продължаваше да я наблюдава.

Когато поуталожил глада си, Мия огледа кухнята със смесица от надежда и отчаяние. Какво щеше да прави, когато печеното свърши? Какво щеше да яде, когато пак огладнее? И как щеше да намери онова, от което се нуждаеше мъничето? Беше готова на всичко, за да осигури тази специална храна, напитка или витамин. Свинското почти уталожил глада му (достатъчно бе да го приспи, слава на всички богове и Исус Човека), но не съвсем.

Тя върна сай Свинчо в тавата, съблече фланелката си и я обърна, за да види какво е нарисувано отпред. Прасето беше изпечено до зачервяване, но явно нямаше нищо, против защото се хилеше до уши. Над него с букви като издялкани на дърво пишеше: „ДИКСИ ПИГ“ НА ЛЕКС И 61-ВА, а отдолу: НАЙ-ВКУСНИТЕ РЕБЪРЦА В НЮ ЙОРК.

„«Дикси пиг» – помисли си тя. – «Дикси». Откъде ми е познато това име?“

Не знаеше, но беше убедена, че може да намери Лекс, ако се наложи.

– Намира се някъде между Трето и Парк – каза на глас. – Там е, нали?

Момчето, което се беше измъкнало, но бе оставило вратата открехнатата, чу думите и и кимна мрачно. Там се намираще, точно така.

„Виж ти, виж ти – помисли си Мия. – Засега всичко върви добре и както се казва, и утре е ден. Тогава ще му мислим. Нали така?“

Точно така. Тя отново вдигна печеното и продължи да ръфа. Мляскането и не се различаваше много от мляскането на плъха. Изобщо не се различаваше.

2.

Тян и Заля искаха да отстъпят на Еди и Сузана своята стая. Трудно бе да ги убедят, че това не е нужно, че всъщност така гостите ще се почувстват неудобно. Накрая Сузана изгърси (колебливо и съзаклятнически), че в Луд им се било случило нещо ужасно, нещо толкова травмиращо, че вече не можели да спят спокойно на закрито. Много по-добре било в плевнята, където винаги можеш да видиш външния свят през отворената врата.

Обяснението беше правдоподобно и убедително представено. Тя и Заля я изслушаха с разбиране и съчувствие, от които Еди се почувства гузно. В Луд наистина им се бяха случили много лоши неща, но нищо чак толкова ужасно, че да смути съня им.

Сега той седеше с кръстосани крака върху едно от одеялата, дадени им от Заля, другите две бяха отметнати встрани. Гледаше навън към верандата и реката. Луната ту излизаше иззад облаците, ту се скриваше и околността ту се окъпваше в сребристо, ту потъваше в сянка. Еди не виждаше почти нищо. Стоеше заслушан в шумовете на долния етаж, където се намираха конюшната и кошарите. Тя беше някъде там, но, за Бога, толкова тихо се движеше.

„Коя всъщност е тя? Роланд твърди, че се нарича Мия, но това е само едно име. Коя е всъщност?“

Не, не беше само име. Според Стрелеца на свещения език това означаваше „майка“. Майка. „Да, но не майка на детето ми. Мъничето не е мой син.“

Отдолу се чу тихо подрънкване, после изпращяване на дъска. Еди застина. Тя наистина беше там. Бе започнал да се съмнява, но сега беше сигурен.

Когато се събуди от може би шестчасов дълбок и безпамятен сън, Еди установи, че Сузана я няма. Той се приближи до горната врата на сеновала, която бяха оставили отворена, и погледна навън. Тогава я

видя. Дори на бледата слънчева светлина си даде сметка, че в инвалидната количка не седи Сузана. Не, това не беше неговата Сюз, нито Одета Холмс или дори Дета Уокър. Това бе напълно непозната жена. Тя...

„Видях я в Ню Йорк, само че тогава имаше крака и знаеше как да ги използва. Имаше крака и не искаше да се приближава твърде много до розата. Изтъкна достатъчно основателни причини, но коя беше истинската? Според мен се боеше, че розата ще навреди на онова, което расте в корема и.“

Въпреки това той изпитваше жалост към жената. Независимо коя беше и какво носеше, тя се беше забъркала в това, за да спаси Джейк Чеймбърс. Беше задържала демона в себе си, за да даде възможност на Еди да използва ключа, който бе изработил.

„Ако го бях направил по-бързо, ако не бях такъв мухльо, може би това нямаше да и се случи.“

Еди пропъди тази мисъл. Имаше известна истина, разбира се – той наистина се беше колебал твърде много, докато дялкаше ключа и затова закъсня за измъкването на Джейк, – но с такива мисли нямаше да постигне нищо. Все едно да се самобичува.

Която и да беше, сърцето му принадлежеше на тази жена. В тишината на нощта, в редуващите се светли и тъмни петна на лунната светлина тя обикаляше двора с количката на Сузана... напред... назад... наляво... надясно. Малко му напомняше за старите работи на поляната на Шардик, които Роланд го беше накарал да застреля. И нищо чудно. Преди да се събуди, бе сънувал точно тях и думите на Роланд: „Това са едни нещастни същества. Еди ще ги избави от мъките им.“ И той го беше направил, макар и след известно убеждаване от страна на Стрелеца. Бе убил робота с вид на змия; онзи, който приличаше на тракторчето играчка, което бе получил за един рожден ден; и злонравния стоманен плъх. Беше застрелял всичките с изключение на последния, някакъв механичен летателен апарат. Той бе останал за Роланд.

Също като старите работи, жената в двора искаше да отиде някъде, но не знаеше къде. Искаше нещо, но не знаеше какво. Въпросът бе какво трябваше да направи той?

„Гледай и чакай. Измисли някое глупаво оправдание, ако някой се събуди и я види да обикаля с количката. Може пак да го обясниш със стреса от Луд.“

– Е, може и да повярват – измърмори, но в този момент Сузана се обърна и целенасочено тръгна към обора.

Еди легна, готов да се престори на заспал, но не чу тропането и по

стълбите, а леко дрънчене, пъшкане и скърцане на дъски в задната част на конюшнията. Представи си как е слязла от количката и е пропъзляла... за какво ли? За няколко минути се възцари тишина. Той тъкмо започваше да се притеснява, когато чу кратък писък. Толкова му заприлича на детски плач, че го побиха тръпки. Погледна към стълбата за долния етаж, но реши да изчака още. „Това беше прасе. Някое от малките. Сукалче.“ Може би, но това не му попречи да си представи малките близнаци. Особено момичето. Лия, римуваше се с Мия. Невръстни дечица. Безумно бе да си помисли, че Сузана може да пререже гърлото на някое от тях, напълно безумно, но... „Но това не е Сузана. Ако допуснеш грешката да си помислиш, че е тя, има голяма опасност да пострадаш, както замалко ти се размина предния път.“

Да пострада ли? Мамка му, едва не умря. Замалко да бъде разкъсан от чудовищните раци. „Тогава Дета ме хвърли на гадините. Това не е тя.“

Да, тази можеше да е много по-добра от Дета, но той не бе готов да заложи живота си на това. Нито живота на децата. Децата на Тян и Заля. Потеше се, не знаеше какво да прави.

След безкрайно чакане чу ново квичене и скърцане. Последното дойде от самата стълба към сеновала. Еди отново затвори очи, но не съвсем. През притворените си клепки видя как тя се качва при него. В този момент луната излезе иззад облак и освети сеновала. Той видя кръв около устата и, като размазан шоколад, и си напомни да я избърше добре на сутринта. Не искаше Джафърдсови да я видят.

„Искам да зърна близнаците – помисли си. – И четиримата, да се уверя, че са живи и здрави. Особено Лия. Какво друго? Искам на сутринта Тян да се качи намръщен и да попита дали не сме чули нещо, може би лисица или дори скална котка. Защото едно от прасенцата му ще липсва. Дано да е заличила добре следите си. Дано добре да ги е скрила.“

Тя се приближи, легна, обърна се веднъж и заспа – познаваше се по дишането и. Еди се понадигна и погледна към притихналата къща. „Не, през цялото време беше далеч от къщата.“

Освен ако не се беше приближила незабелязано. Лесно можеше да отиде с количката... да се промъкне през прозореца... да отмъкне някой от малките близнаци... момиченцето например... да го завлече в обора... и... „Не го е направила. Нямаше време, ако не друго.“

Може би, но той щеше да се почувства много по-добре на сутринта, когато види децата на закуска. Включително Арон, бебето с пухкави

крачета и издута тумбаче. Спомни си как веднъж майка му бе възкликнала за едно такова бебе на улицата: „Колко е сладък! Направо да го схрускаш!“

„Стига глупости. Заспивай!“

Дълго време обаче му беше нужно, за да заспи.

3.

Джейк се събуди от кошмар, не знаеше къде се намира. Седна, потрепери, притисна ръце до тялото си. Носеше само широка памучна флаanelка и шорти, които също му бяха големи. Какво?...

Чу ръмжене, после приглушено пръцкане. Погледна към Бени Слайтман, завит през глава, и всичко си дойде на мястото. Той носеше една от флаanelките и чифт от шортите на Бени. Намираха се в палатката на новия му приятел на едно възвишение над реката. Тук бреговете бяха каменисти и не ставаха за отглеждане на ориз, но бяха идеални за риболов, така обясни Бени. Ако имаха късмет, на сутринта щяха сами да си уловят закуската в Девар-тет Уай. И макар че след ден-два Джейк трябваше да се върне у Стареца при своя дин и ка-другарите си, Бени се надяваше приятелят му отново да го посети. Тук имаше добри места за риболов, хубави вирове за къпане и пещери със светещи стени, обитавани от флуоресциращи гущери. Джейк беше заспал с надеждата скоро да види тези чудеса. Не се чувстваше много спокоен без револвер тук (беше видял и преживял твърде много), но бе уверен, че Анди бди над тях, затова заспа спокойно.

После дойде сънят. Ужасен кошмар. Сузана в огромната, мръсна кухня на изоставения замък. Сузана, която държи гърчещия се плъх, набучен на голяма вилица. Кръвта, стичаща се по дървената дръжка към ръката и. „Това не е сън, знаеш го. Трябва да кажеш на Роланд.“

Следващата му мисъл бе още по-обезпокоителна: „Роланд вече знае. Еди също.“

Джейк седна, притисна колене до гърдите си и обгърна прасците си с ръце. Не се беше чувствал по-ужасно от деня, когато бе погледнал есе-то си за края на годината в часа по английски на госпожица Ейвъри. „Как разбирам истината“, бе озаглавено съчинението му и макар че сега той я разбираше много по-добре – съзнателно или подсъзнателно, – тогава беше изпитал истински ужас. Сега не чувстваше същото, по-скоро... по-скоро...

„Мъка“ – помисли си.

Да. Те бяха ка-тет, но сега единството им беше нарушено. Сузана бе обладана от друга и Роланд не искаше тя да научи, защото Вълците скоро щяха да се появят, тук и в другия свят. Вълците на Кала, Вълците на Ню Йорк.

Искаше му се да се ядоса, но нямаше на кого. Сузана беше забременяла, докато му помагаше, и ако Роланд и Еди не искаха да и кажат как-во става с нея, то беше, за да я защитят.

„Да, бе, как не – обади се едно злобно вътрешно гласче. – Искат също да е способна да се сражава, когато Вълците се появят. Ако пометне или получи някаква нервна криза, ще сме с един човек по-малко.“

Знаеше, че не е справедливо да мисли така, но кошмарът го беше разтърсил. Все си представяше този плъх, гърчещ се на върха на вилцата. А тя стискаше дръжката. И се хилеше. Не, не можеше да го забрави. Тази усмивка. В този момент беше прочел мислите и: плъхкебап.

– Божичко – прошепна Джейк.

Струваше му, се разбира защо Роланд не казва на Сузана за Мия – и за бебето, което Мия наричаше „мъничето“, – но нима Стрелеца не разбираше, че така с всеки изминал ден губи нещо друго?

„Възрастните знаят по-добре от теб“ – помисли си Джейк.

Глупости. Ако възрастните знаеха по-добре, защо баща му пушеше по три кутии цигари без филтър и смъркаше кокаин, докато му потече кръв от носа? Ако да си възрастен, означаваше да знаеш винаги какво е най-разумно, защо майка му спеше с масажиста си, който имаше огромни мускули, но нито капка мозък? Защо никой от двамата не беше забелязал, че през пролетта на 1977 година детето им (чийто прякор Бама беше известен само на икономката) се побърква?

„Това не е същото.“

А дали? Ами ако Роланд и Еди бяха толкова затънали в проблема, че не виждаха истината?

„Какво е истина? Как разбираш истината?“

Те вече не бяха ка-тет – така я разбираше.

Какво беше казал Роланд на Калахан на онзи първи разговор? „Ние сме едно цяло.“ Тогава беше вярно, но според Джейк вече не. Спомни си една стара шега, използвана от шофьорите, когато им се спуска гума: „Е, спаднала е само отдолу.“ Такива бяха те сега, спаднали отдолу. Вече не бяха ка-тет – как да бъдат, като криеха тайни един от друг? И дали Мия и детето в корема на Сузана бяха единствената? Не му се вярваше. Имаше още нещо. Нещо, което Роланд държеше в тайна не само от Сузана, а и от тримата.

„Можем да победим Вълците само ако се държим заедно – помисли си Джейк. – Само ако сме ка-тет. Не както сега. Нито тук, нито в Ню Йорк. Просто няма да стане.“

Хрумна му друга мисъл, толкова ужасна, че отначало той се опита да я пропъди, само че тя беше твърде натрапчива. Колкото и да не му се искаше, налагаше се да реши. „Трябва да поема нещата в свои ръце. Трябва да и кажа.“

И тогава какво? Какво щеше да каже на Роланд? Как да се оправдае?

„Не мога. Няма с какво да се оправдая, а и той няма да иска да ме чуе. Мога само...“

Спомни си разказа на Роланд за деня, когато се изправил срещу Корт. Опитният стар воин с тоягата му и момчето със сокола. Ако той, Джейк, тръгнаше срещу решението на Роланд да не казва нищо на Сузана, щеше да се наложи да доказва мъжествеността си.

„Не съм готов. Може би Роланд е бил, но аз не съм той. Никой не е като него. Ще ме победи и ще ме изпрати сам на изток в Тъндърклап. Ко ще поиска да дойде, но няма да го взема. Защото там дебне смъртта. Може би не за целия катет, но със сигурност за само хлапе като мен.“

Въпреки това Роланд грешеше, че криеше тези тайни. Тогава какво? Скоро щяха да се съберат, за да чуят края на разказа на Калахан и (може би) да се заемат с онова нещо в църквата му. Какво трябваше да направи тогава?

„Говори с него. Опитай се да го убедиш, че греши.“

Добре. Това можеше да направи. Щеше да е трудно, но можеше да го направи. Трябваше ли да говори и с Еди? Не мислеше. Така само щеше да усложни нещата. Нека Роланд да реши дали да каже на Еди. Все пак той беше техният дин.

Платното на палатката се разклати и Джейк посегна към хълбока си, където щеше да стои рюгерът, ако го беше взел. Не беше там, разбира се, но този път нямаше нищо обезпокоително. Ко вмъкна глава в палатката.

Джейк го погали. Ко леко хвана ръката му със зъби и го подръпна. Джейк с готовност го последва; чувстваше, че няма да може да мигне цяла нощ.

Навън светът изглеждаше чернобял. Каменистият бряг се спускаше към реката, която на това място беше широка и плитка. Луната светеше като лампа. Джейк видя два силуета на каменистия плаж и застина. В този момент луната се скри зад облак и притъмня. Ко отново го хвана

със зъби за ръката и го подръпна. Джейк приклепна и го последва. Главата му се изравни с главата на Ко, дишането на зверчето звучеше в ухото му като малък мотор.

Луната отново се показа и пак стана светло. Джейк видя, че Ко го е завел до голям гранитен блок, стърчащ от земята като нос на заровен кораб. Добро скривалище. Джейк надникна иззад камъка.

За единия нямаше съмнение; ръстът и блестящата му метална обшивка бяха достатъчни, за да разпознае Анди, робота-вестоносец (многофункционален). Другият обаче... кой беше? Джейк присви очи, но отначало не го позна. Намираха се поне на двеста метра от скривалището му и макар че имаше светлина, видимостта не беше добра. Мъжът бе вдигнал лице към робота и луната го огряваше, но чертите му изглеждат размазани. Само шапката му... да, шапката беше позната на Джейк.

„Може и да не е.“

Мъжът извъртя глава и две светли кръгчета проблеснаха над очите му. Сега Джейк беше сигурен. В Кала имаше много пастири с големи кръгли шапки, но само един носеше очила.

„Добре, това е бащата на Бени. Какво от това? Не всички родители са като моите; някои се тревожат за децата си, особено, ако са загубили някое, както господин Слайтман – сестричката на Бени. Умряла от горещ дъх, което вероятно означава пневмония. Преди шест години. Логично, ние идваме да спим на палатка и господин Слайтман изпраща Анди да ни пази, но през нощта се събужда и решава да ни нагледа лично. Може би и той е сънувал кошмари.“ Може би, но това не обяснява защо господин Слайтман и Анди разговаряха до реката, нали?

„Е, може би не иска да ни събуди. Може би ще дойде да провери палатката, така че по-добре да се прибирам, а може би ще приеме на доверие думите на Анди, че всичко е наред, и ще се върне в «Рокинг Б».“

Луната се скри зад облак и Джейк реши да остане на мястото си, докато отново се появи. Когато стана светло, онова, което видя, го изпълни със същия ужас, както сънят за Сузана в изоставения замък. За миг си помисли, че може да е сън, да се е пренесъл направо от единия в другия, но боцкането на камъчетата в коленете му и дишането на Ко в ухото му бяха съвсем реални. Това наистина се случваше.

Господин Слайтман не се качи да нагледа палатката, нито тръгна към ранчото (макар че Анди се запъти с дълги крачки натам). Не, бащата на Бени нагази в реката и се насочи на изток. „Сигурно има причина за това. Основателна причина.“ Нима? Каква можеше да е тази основателна причина? От другата страна вече не беше Кала, Джейк го знаеше.

Там имаше само пустиня, неутралната зона между граничните земи и царството на мъртвите, Тъндърклап.

Първо, нещо не е наред със Сузана – с приятелката му Сузана. После излиза, че и около бащата на новия му приятел има нещо нередно. Джейк забеляза, че отново е започнал да гризе ноктите си, което му беше станало навик в последните седмици в училище „Пайпър“, и се застава да спре.

– Не е честно, да знаеш. Изобщо не е честно.

Ко го близна по ухото. Джейк се обърна, прегърна зверчето и притисна лице до меката му козина. Скункът остана неподвижно. След малко Джейк се измъкна на по-равното мястото, където бе застанал Ко. Почувства се малко по-добре, по-спокоен. Луната се скри зад друг облак. Джейк не помръдна. Ко леко изскимтя.

– Потрай малко.

Луната отново изплува иззад облака. Джейк се вгледа в мястото, където бяха разговаряли Анди и Бен Слайтман, помъчи се да го запомни. Имаше голям кръгъл камък с гладка повърхност. До него бе изхвърлен гнил клон. Джейк беше почти сигурен, че може да намери мястото, дори палатката на Бени да я няма.

„Ще кажеш ли на Роланд?“

– Нямам идея – измърмори.

– Не-дея – каза Ко до крака му и го стресна.

Или може би „недей“? Това ли искаше да каже скункът?

„Луд ли си?“

Не беше. Имаше период, когато си бе мислил, че е луд – или че полудява, – но вече не смяташе така. Понякога Ко наистина четеше мислите му.

Джейк се върна в палатката. Бени спеше дълбоко. Джейк погледна другото момче – по-голямо на години, но по-малко в много по-важни отношения – и прехапа устни. Не искаше да навлича на баща му неприятности. Освен, ако не се наложи.

Легна си и се зави с одеялото. Никога не се беше чувствал толкова несигурен за толкова много неща и му се плачеше. До сутринта не можа да мигне.

ОСМА ГЛАВА

Магазинът на Тук; неоткритата врата

1.

През първия половин час, след като тръгнаха от „Рокинг Б“, Роланд и Джейк яздиха в мълчание на изток към малките стопанства. Роланд се досещаше, че момчето е намислило нещо важно; личеше от изражението му. Въпреки това Стрелеца се изненада, когато Джейк стисна юмрук, допря го до гърдите си над сърцето и каза:

– Роланд, преди да се съберем с Еди и Сузана, може ли да поговоря с теб дан-дин?

„Мога ли да открия сърцето си пред теб?“ – това означаваше изразът, но подтекстът бе още по-сложен. Думите бяха останали от времето преди Артур Елд, или поне така твърдеше Ваней. Означаваша да споделиш пред своя дин някакъв нерешим емоционален проблем, обикновено свързан с любов. Когато го направи, човек приемаше безпрекословно и незабавно да стори онова, което му каже динът. Джейк Чеймбърс със сигурност нямаше любовен проблем – освен ако не се беше влюбил ненадейно в красивата Франсин Тавъри, – а и откъде всъщност беше научил този израз?

Момчето го гледаше с големи очи и тържествено изражение, което никак не му харесваше.

– Дан-дин... откъде си чул това, Джейк?

– Отникъде. Предполагам, че съм го научил телепатично от теб. Не се опитвам да проникна в съзнанието ти, но понякога хващам такива неща. През повечето време не е нищо съществено, но научавам някои изрази.

– Както гаргите и ръждивчетата събират лъскави предмети от земята.

– Може да се каже.

– Какво друго си научил? Каж ми няколко изречения.

Джейк го погледна смутено:

– Не си спомням много. Дан-дин означава да отворя сърцето си пред теб и да постъпя както ми кажеш.

Беше по-сложно, но момчето бе схванало същността.

Роланд кимна. Слънцето галеше лицето му. Показаното от Маргарет Айзенхарт го беше успокоило, по-късно бе провел плодотворна

среща с баща и и беше спал добре за пръв път от доста време.

– Да.

– Да видим... Има каж-и-ми, което означава, струва ми се, да клюкариш някого. Лесно съм го запомнил, защото звучи познато.

Роланд се засмя. Всъщност изразът беше „каземей“, но Джейк го бе запомнил по звучене. Това го изненада. Напомни му да пази най-съкровениите си мисли. Имаше как да се постигне, слава на боговете.

– Има даш-дин, което е някакъв религиозен водач. Тази сутрин си го помисли... мисля, че за онзи стар манихеец. Той даш-дин ли е?

Роланд кимна:

– В много отношения. А името му, Джейк? – Стрелеца съсредоточи мислите си върху думата. – Можеш ли да го прочетеш в ума ми?

– Разбира се, Хенчик. Разговарял си с него... кога? Късно снощи?

– Да.

Роланд не се беше съсредоточил върху тази информация и щеше да му е по-спокойно, ако Джейк не беше научил за това. Момчето обаче имаше силна интуиция и Роланд му вярваше, че не го прави нарочно.

– Госпожа Айзенхарт мисли, че го мрази, но ти смяташ, че просто се бои от него.

– Да. Имаш силна интуиция, по-силна от интуицията на Алан, на последък дори е нараснала. Заради розата е, нали?

Джейк кимна. Да, заради розата. Продължиха в мълчание, копитата на конете им вдигаха лек прах. Въпреки че слънцето грееше, беше хладно, истинска есен. – Добре, Джейк. Говори ми дан-дин, ако искаш. Благодаря ти, че се доверяваш на мъдростта ми.

Джейк мълчеше. Роланд се опита да проникне в мислите му, както той беше проникнал в неговите (с такава лекота), но не успя. Не намери нищо. Нищо... Не, имаше. Един плъх... гърчещ се, набучен на нещо...

– Къде е замъкът, в който ходи? – попита момчето. – Знаеш ли?

Роланд не успя да скрие изненадата си. Удивлението си. Изпита и малко вина. Изведнъж разбра... е, не всичко, но много.

– Няма никакъв замък и никога не е имало. Това е въображаемо място, вероятно изградено въз основа на приказките, които е чела, и разказите около лагерния огън. Пренася се там, за да не вижда онова, което яде в действителност. Онова, от което се нуждае бебето.

– Видях я да яде печено прасенце. Преди това един плъх го гризеше. Тя го набучи с вилица.

– Къде го видя?

– В някакъв замък. В съня и. Бях в съня и.

– Тя видя ли те?

Сините очи на Стрелеца заблестяха. Конят му усети нещо и спря. Конят на Джейк също спря. Останаха неподвижно насред Източния път, по-малко от километър от мястото, където Червената Моли Дулин някога бе убила един от Вълците от Тъндърклап. Гледаха се в очите.

– Не – отвърна Джейк, – не ме видя.

Роланд се замисли за нощта, когато я беше последвал в блатото. Тогава бе усетил, че тя си представя, че се намира на друго място, но само толкова. Беше доловил само неясни образи от съзнанието и. Сега знаеше. Разбра и още нещо: Джейк не приемаше решението на своя дин да остави Сузана на спокойствие. Може би имаше право. Но...

– Тази, която си видял, не е Сузана, Джейк.

– Знам. Това е онази, която все още има крака. Нарича се Мия. Бременна е и е уплашена до смърт.

– Ако ще ми говориш дан-дин, разкажи ми всичко, което си видял в съня си и което те е накарало да се събудиш. Тогава ще ти дам мъдростта на сърцето си, докато имам такава.

– Няма ли... няма ли да ме упрекваш?

Роланд не успя да скрие изненадата си:

– Не, Джейк. В никакъв случай. Може би аз трябва да те моля да не ме упрекваш.

Момчето се усмихна вяло. Конете отново тръгнаха, по-бързо отпреди, сякаш бяха почувствали опасност и искаха да се махнат от нея.

2.

Джейк не знаеше какво ще сподели с Роланд, докато не заговори. Когато се събуди, още се колебаеше дали да му разкаже за Анди и Слайтман Старши. Накрая думите на Роланд му подсказаха правилното решение. „Разкажи ми всичко, което си видял в съня си и което те е накарало да се събудиш.“ Реши да не споменава нищо за видяното край реката; всъщност тази сутрин това не му се струваше толкова важно.

Той разказа как Мия беше изтичала по стълбите и за страха и когато видя празната зала за угощения. После за кухнята. Как беше намерила печеното и плъха. Как бе отстранила конкуренцията. Как се беше тъпкала. После как се бе събудил, разтреперан и с желание да закрещи.

Замълча и погледна Роланд. Стрелеца му даде нетърпелив знак: продължавай, по-бързо, да чуем края.

„Е – помисли си момчето, – той обеща да не ме упреква и ще

удържи на думата си.“

Вярно беше, но Джейк още не смееше да му признае, че е обмислял да каже истината на Сузана. Все пак сподели основното си опасение: че докато тримата пазят тази тайна от четвъртия, връзките им в ка-тета се разклащат точно когато трябва да са най-здрави. Дори каза на Роланд старата шофьорска шега: „Гумата е спаднала само отдолу.“ Не очакваше Стрелеца да се засмее, но чувстваше, че Роланд изпитва известен срам, и това го разтревожи. Беше си мислил, че срамът е характерен за хората, които не знаят какво правят.

– До вчера беше още по-лошо – заключи Джейк. – Защото искаше и мен да държиш в неведение.

– Не.

– Нима?

– Просто реших да не предприемам нищо. Споделих само с Еди, защото се боях, че когато останат в една стая, той ще научи за среднощниците и скитания и ще се опита да я събуди. Страхувам се какво може да се случи, ако го направи.

– Защо просто не и кажеш?

Роланд въздъхна:

– Чуй ме, Джейк. Когато бях дете, Корт се грижеше за физическата ни подготовка. Ваней ни даваше други знания. И двамата се опитваха да ни предадат моралните си ценности. В Гилеад обаче бащите ни бяха тези, които трябваше да ни научат за ка. И тъй като всеки мъж има различни схващания, всеки от нас получи различна представа за ка. Разбиращ ли?

„Разбирам, че искаш да избегнеш отговора на един много прост въпрос“ – помисли си Джейк, но кимна.

– Баща ми ми е разказвал много на тази тема и повечето от това се е запечатало в съзнанието ми, но едно нещо се откроява най-ярко. Той ме учеше, че когато не знаеш какво да правиш, трябва да оставиш ка да разреши проблема.

– Значи оставяме всичко на ка – разочаровано измърмори Джейк. – Роланд, това не ни помага много.

Стрелеца долови тревога в гласа на момчето, но разочарованието го поразя. Той се обърна на седлото, отвори уста, но си даде сметка, че оправданията му ще прозвучат смешно, и пак я затвори. Вместо да се оправдава, реши да каже истината:

– Не знам какво да правя. Ако знаеш, ти ми кажи.

Момчето силно се изчерви и Роланд осъзна, че е приело думите му

за подигравка. Че му се сърди. Тази липса на разбиране го плашеше.

„Той е прав – помисли си Стрелеца. – Ка-тетът наистина се разпада. Боговете да са ни на помощ.“

– Не се цупи. Чуй ме, моля – чуй ме добре. В Кала Брин Стърджис Вълците скоро ще дойдат. В Ню Йорк Балазар и неговите „джентълмени“ скоро ще се появят. Дали бебето на Сузана ще изчака, докато разрешим тези проблеми? Не знам.

– Дори не и личи, че е бременна – промълви Джейк; руменината му понамаля, но той не вдигаше глава.

– Наистина не личи. Гърдите и са леко наедрели, може би и бедрата и, но това са единствените признаци. Затова имам надежда. Трябва да се надявам, ти също. Защото освен Вълците и проблемите в твоя свят остава въпросът с Черната тринайсетица. Мисля, че знам какво да правя с нея, но трябва пак да говоря с Хенчик. И да изслушаеме края на историята на отец Калахан. Да не възнамеряваше да съобщиш истината на Сузана?

– Ами...

– Виждам, че си го помислил. Откажи се. Ако друго освен смъртта може да разтури ка-тета ни, то е това. Ако и кажеш без мое позволение. Аз съм твоят дин, Джейк.

– Знам! – изкрещя момчето. – Мислиш ли, че не го разбирам?

– Мислиш ли, че ми харесва? Знаеш ли колко беше лесно преди...

Роланд замълча, ужасен от онова, което замалко щеше да каже.

– Преди ние да се появим – завърши мисълта му Джейк. – Знаеш ли какво? Никой от нас не е дошъл тук доброволно.

„Никой от нас не е умрял доброволно“ – искаше му се да добави.

– Джейк...

Стрелеца въздъхна, вдигна ръце и отново ги отпусна. Вече приближаваха завоя, зад който се намираше стопанството на Джафърдс.

– Мога само да повторя, каквото казах: когато не си сигурен какво да правиш, остави всичко на ка. То ще нареди всичко. Когато човек не е сигурен, почти винаги взема грешното решение.

– На това в Ню Йорк му викаме кръшкане. Решение, което не дава отговор на въпроса, а само оправдава каквото си си наумил.

Роланд се замисли. Стисна устни:

– Ти ме помоли да разреши проблема ти.

Джейк кимна плахо.

– Ето какво ще ти кажа дан-дин. Първо: тримата, аз, ти и Еди, ще поговорим ан-тет със Сузана преди появата на Вълците и ще и разкажем

всичко. Че е бременна, че почти със сигурност носи демонично дете в утробата си, а в главата – друга жена, наречена Мия, която е негова майка. Второ: забранявам да засягащ този въпрос, докато не дойде време да и кажем.

Джейк се замисли. Лицето му просветна.

– Наистина ли?

– Да! – Роланд прикри обидата си от този въпрос; все пак добре разбираше момчето. – Обещавам и се кълна, че така ще направя. Приемаш ли?

– Да! Приемам!

Роланд кимна:

– Взимам това решение не защото съм убеден в правотата му, а защото ти си убеден, Джейк. Аз...

– Чакай малко – прекъсна го Джейк и усмивката му помръкна. – Не се опитвай да хвърлиш цялата отговорност върху мен. Аз никога...

– Стига глупости – срязва го Роланд с хладния тон, който рядко използваше. – Ти поиска да вземеш участие в решението. Допуснах го, трябваше да го допусна, защото ка повелява да зачета мнението ти. Ти ме принуди, като постави под съмнение решението ми. Ще отречеш ли?

Джейк пребледня, изчерви се и пак пребледня. Изглеждаше уплашен. Мълчаливо поклати глава.

„О, богове – помисли си Роланд. – Мразя тези разговори. Отвратително е.“

Той продължи по-тихо:

– Не, ти наистина не дойде доброволно. И аз не съм искал да ти отнемам детството. При все това вече сме стигнали дотук и ка ни гледа и ни се присмива. Трябва да изпълним волята му или да загинем. Джейк сведе глава и прошепна:

– Знам.

– Според теб Сузана трябва да знае. Аз, от друга страна, не знам какво да правя. Когато един знае, а друг – не, онзи, който не знае, трябва да се подчини, а другият – да поеме отговорността. Разбираш ли ме, Джейк?

– Да – прошепна момчето и докосна челото си с юмрук.

– Добре. Да оставим сега тази тема. Ти имаш силна интуиция, момче.

– Иска ми се да нямах!

– Както и да е. Можеш ли да проникнеш в нейните мисли?

– Да. Не го правя нарочно, но понякога се случва. Долавям откъси

от песни, които си тананика наум, или мисли за апартамента и в Ню Йорк. Той и липсва. Веднъж си помисли: „Да можех да прочета онзи роман от Алън Дръри в библиотеката.“ Този Алън Дръри сигурно е бил известен писател по нейно време.

– Повърхностни неща, с други думи.

– Да.

– Можеш обаче да проникнеш и по-дълбоко.

– Вероятно мога да разголя душата и, но няма да е оправдано.

– При тези обстоятелства ще бъде, Джейк. Представи си, че е кладенец, от който всеки ден трябва да отпиваш по няколко глътки, за да си сигурен, че водата още е хубава. Искам да ми кажеш, когато нещо в нея се промени. Особено ако замисля алейо.

Джейк го погледна удивено:

– Бягство? Къде ще бяга?

Роланд поклати глава:

– Не знам. Къде се крият котките, когато раждат? В някой шкаф? В плевнята?

– Ами ако и кажем и другата вземе нещата в свои ръце? Ако Мия замисли алейо и завлече Сузана със себе си?

Роланд не отговори. Точно от това се опасяваше и Джейк бе достатъчно умен, за да се досети.

Джейк го погледна с известно отвращение..., но и с примирение.

– Веднъж на ден. Не повече – каза.

– По-често, ако усетиш, че нещо се е променило.

– Добре. Отвратително е, но аз поисках да говорим дан-дин. Ти ме надви.

– Това не е канадска борба, Джейк. Не е игра.

– Знам. – Момчето поклати глава. – Имам чувството, сякаш си обърнал нещата срещу мен.

„Не съм обърщал нищо срещу теб, Джейк“ – помисли си Стрелеца. Радваше се, че никой от другите не подозира колко объркан се чувства, колко му липсва интуицията, помагала му в толкова трудни ситуации досега. „Обърнах го... но само защото ме принуди.“

– Сега ще мълчим, но ще и кажем преди идването на Вълците – заключи Джейк. – Преди да влезем в битка. Разбрахме ли се?

Роланд кимна.

– Ако се наложи първо да се бием с Балазар, в другия свят, ще трябва да и кажем. Ясно?

– Става. Добре.

- Отвратително е – измърмори Джейк.
- И за мен.

3.

Еди седеше на верандата на Джафърдсови и дялкаше; слушаше някакъв объркан разказа на Дядото и кимаше с надеждата, че го прави на подходящите места. Когато Роланд и Джейк се появиха, остави ножа и скочи да ги посрещне, като извика Сюз.

Тази сутрин беше в изненадващо добро настроение. Среднощните му страхове се бяха разсеяли, както почти винаги става – като вампирите от първи и втори тип на отец Калахан тези страхове са алергични към дневната светлина. Най-важното бе, че на закуска всички деца на Джафърдсови бяха налице. От обора наистина беше изчезнало едно прасенце сукалче. Тян бе попитал Еди и Сузана дали не са чули нещо през ношта и кимна мрачно, когато поклатиха глави.

– Да. Мутантните породи са почти изчезнали от другите части на света, но не и на север. Всяка есен ни посещават глутници подивели кучета. Преди две седмици бяха в Кала Амита, следващата вече ще досаждат на Кала Локуд. Тихи са. Не че не вдигат шум, просто са неми. Тук нямат нищо. – Тян посочи гърлото си. – Е, поне ми направиха една услуга. Намерих огромен плъх в обора. С откъсната глава.

– Гаднооо – измърмори Хеда, бутна купичката си и направи красноречива гримаса.

– Яж си кашата, госпожичке – предупреди я Заля. – Трябват ти сили, когато простираш.

– Ма-мооо, защооо ааз!

Еди погледна Сузана и и намигна. Тя му отвърна със същото; всичко беше наред.

Е, беше поскитала през ношта. Беше похапнала. Бе заровила остатъците. Да, трябваше да направят нещо за тази бременност. Без съмнение. Само че – когато му дойде времето. През деня мисълта, че Сузана би могла да нарани дете, му се струваше абсурдна.

– Хайл, Роланд, Джейк – поздрави Заля от верандата и Еди се обърна към нея.

Тя направи реверанс.

Роланд свали учтиво шапката си, после си я сложи и попита:

– Сай, подкрепяш ли съпруга си за противопоставянето срещу Вълците?

Тя въздъхна, но в очите и се четеше увереност:

– Да, Стрелецо.

– Искаш ли помощ от нас?

Роланд зададе въпроса с нормален тон, почти между другото, но сърцето на Еди подскочи, а Сузана стисна силно ръката му. Това беше третият въпрос, най-важният, и той не го задаваше на едрите земевладелци в Кала или на богатия търговец. Задаваше го на тази обикновена селянка със скромно вързана коса, напукани и задебелили ръце и избеляла престилка. И така трябваше да бъде. Защото душата на Кала Брин Стърджис беше в петдесетината дребни стопанства като това. Нека Заля Джафърдс да говори от името на всички. Защо не, по дяволите?

– Искам и благодаря – простичко отвърна тя. – Светият Господ и Исус Човека да ви благословят.

Роланд кимна небрежно:

– Маргарет Айзенхарт ми показа нещо.

– Така ли? – попита Заля и се усмихна леко.

Тян излезе иззад ъгъла; изглеждаше уморен и потен, макар че беше едва девет часът. През рамо носеше изтъркана конска сбруя. Той поздрави Роланд и Джейк и прегърна жена си през кръста.

– Да, и ми разказа легендата за Господарката Оризия и Сивия Дик.

– Хубава приказка – отбеляза Заля.

– Така е. Ще говоря направо, сай. Готова ли си да се присъединиш към нас с чинията си, когато му дойде времето?

Тян се ококори. Отвори уста и пак я затвори. Погледна жена си, сякаш е получил велико прозрение.

– Да – отвърна Заля.

Тян пусна сбруята на земята и прегърна жена си. Тя се притисна до него за момент, после пак се обърна към Роланд и приятелите му. Стрелеца се засмя. Еди почувства леко замайване, както винаги в такива случаи.

– Добре. Ще научиш ли Сузана да хвърля?

Заля замислено погледна гостенката:

– Ще се справиш ли?

– Не знам – отвърна Сузана. – Толкова ли е наложително, Роланд?

– Да.

– Кога, Стрелецо? – попита Заля.

Роланд се замисли:

– След три-четири дни, ако всичко върви добре. Ако не и се удава, ще ти изпратя Джейк.

Момчето подскочи.

– Мисля, че ще се справи – продължи Роланд. – Не съм виждал стрелец, който не може да усвои ново оръжие за няколко дни. Трябва да имам поне един, който може или да хвърля чиния, или да стреля с ба, защото четиримата имаме само два револвера и един пистолет. Освен това чинията ми харесва. Много ми харесва.

– Ще я науча на каквото мога – обеща Заля и смутено погледна Сузана.

– Тогава след девет дни ти, Маргарет, Росалита Муньос и Сейъри Адамс ще дойдете у Стареца и ще покажете на какво сте способни.

– Имаш ли план? – попита с надежда Тян.

– Тогава вече ще имам.

4.

Тръгнаха към града в редица, един до друг, но когато Източният път пресече друг, опънал се от север на юг, Роланд се отдели от спътниците си.

– Тук ще ви оставя за малко. – Посочи на север към хълмовете. – На два часа оттук е селището, наречено от скитащите хора Манихейска Кала. Там ще се срещна с Хенчик.

– Техния дин – отбеляза Еди.

Роланд кимна:

– В планината на около час от манихейското селище има няколко изоставени мини и много пещери.

– Мястото, което посочи на картата на близнаците Тавъри, това ли? – попита Сузана.

– Не но и то е наблизно. Сега ме интересува една пещера, която наричат Портала. Ще чуем за нея довечера, когато Калахан довърши разказа си.

– Той ли ти го каза, или е предчувствие? – поинтересува се Сузана.

– Знам от Хенчик. Говорихме за нея снощи. Разказа ми и за отца. Мога да ви предам какво ми каза, но по-добре да го чуем лично от Калахан. Във всеки случай пещерата е много важна за нас.

– Това е пътят за връщане, нали? – обади се Джейк. – Мислиш, че през нея ще можем да се върнем в Ню Йорк.

– Нещо повече. Мисля, че с Черната тринайсетица ще можем да отидем, където и когато си поискаме.

– И в Тъмната кула ли? – прошепна Еди.

– Не знам, но се надявам, когато Хенчик ми покаже пещерата, да разбере повече. През това време вие тримата имате малко работа в магазина на Тук.

– Така ли?

– Да.

Роланд бръкна в торбичката си и извади кожена кесия, която останалите не бяха виждали досега.

– Имам това от баща ми – обясни разсеяно. – То е единственото, което пазя от времето, когато с другарите ми отидохме в Меджис.

Останалите погледнаха кесийката със страхопочитание. Този предмет трябваше да е на повече от сто години. Роланд я отвори, погледна вътре и кимна:

– Сузана, дай си ръцете.

Тя събра длани и Стрелеца изсипа в тях десетина сребърни монети.

Кесийката се изпразни.

– Еди, дай си ръцете.

– Ъ... Роланд, вътре май не остана нищо.

– Дай си ръцете.

Еди вдигна рамене и се подчини. Роланд вдигна кесийката и изсипа в дланите му дузина жълтици.

– Джейк?

Джейк протегна ръце.

Ко наблюдаваше с интерес от джоба на пончото. Този път от кесийката изпаднаха половин дузина бляскави скъпоценни камъни.

Сузана ахна.

– Обикновени гранати – обясни Роланд; звучеше почти виновно. – Доколкото ми е известно, тук са законно платежно средство. Не е кой знае какво, но мисля, че ще задоволят нуждите на едно момче.

– Страхотно! – възкликна Джейк. – Благодаря! Много, много!

Тримата се втренчиха удивено в празната кесийка; Роланд се усмихна:

– Повечето магии, които владеех, вече са се изгубили, но пак ми остава нещо. Като утаени листа на дъното на чайник.

– Има ли още нещо? – поинтересува се момчето.

– Не. След време може пак да се появи. Това е растяща кесия.

Роланд я прибра в торбата си, извади малко от тютюна на Калахан и сви цигара.

– Идете в магазина. Купете каквото ви хареса. Нови ризи например; и една за мен, ако ви е угодно. После излезте и седнете отпред като

обикновените граждани. Сай Тук с удоволствие би видял гърбовете ви, докато се отдалечавате на изток към Тъндърклап, но няма да ви изгони.

– Нека само да посмее – измърмори Еди и докосна револвера си.

– Няма да имаш нужда от това – успокои го Роланд. – Традицията ще го принуди да остане зад щанда си. Както и настроенията в града.

– Те са на наша страна, нали? – попита Сузана.

– Да. Ако ги попитаме направо, както попитах сай Джафърдс, няма да ни отговорят, затова по-добре да изчакаме. Те обаче са готови да се бият. Или да ни позволят да се бием за тях. Това е нашата работа, да се бием за онези, които не могат сами.

Еди отвори уста да изрече онова, което беше чул от Дядото, но остана безмълвен. Роланд не го бе попитал, макар че затова ги беше изпратил у Джафърдсови. Сега си даде сметка, че Сузана също не се интересуваше. Дори не беше споменала за разговора със стария Джейми.

– Ще зададеш ли на Хенчик въпроса, който зададе на госпожа Джафърдс? – поинтересува се Джейк.

– Да, на него ще му го задам.

– Защото знаеш как ще ти отговори.

Роланд кимна и се усмихна хладно:

– Един стрелец никога не задава въпрос, ако не знае какъв ще е отговорът. Ще се срещнем на вечеря у отца. Ако всичко е наред, ще съм там, когато слънцето докосне хоризонта. Добре ли сте всички? Еди? Джейк?... Сузана?

Те кимнаха. Ко също.

– Тогава до довечера. Бъдете благословени и нека слънцето никога да не залезе в очите ви.

Той пришпори коня си и потегли по занемареното пътче на север. Тримата изчакаха да се изгуби от поглед. Испитаха едно и също сложно чувство – страх, самота и странна гордост. После продължиха, като още повече приближиха конете си.

5.

– Марш, марш, веднага да махнеш този звяр оттук! – закрещя Ибън Тук иззад щанда.

Гласът му беше писклив, почти като на жена; кънтеше като звъна на счупени стъкла. Търговецът сочеше Ко, който надничаше от джоба на пончото. Няколко клиентки се обърнаха да видят какво става.

Двама ратаи с работни дрехи плахо отстъпиха от тезгяха, сякаш

очаквах двамата въоръжени чужденци да извадят оръжията си и на мига да пръснат черепа на сай Тук.

– Разбира се – отвърна смирено Джейк. – Извинявайте. – Извади Ко от джоба и го остави на огрятата от слънцето площадка пред магазина. – Стой тук, момче.

– Ко, стой – повтори скунксът и се сви на кълбо.

Джейк се присъедини към приятелите си в магазина. Миризмата в помещението напомни на Сузана за дюкянчетата от детството и в Мисисипи: смесица от мирис на сушено месо, кожа, подправки, кафе, нафталин и дребно мошеничество. Зад щанда имаше полуотхлупено буре, от което се разнасяше остра миризма на туршия; до него на стената висяха метални щипци.

– Не давам на вересия! – продължи да крещи Тук със същия противен глас. – Никаква вересия на чужденци! Истина казвам! И благодаря!

Сузана предупредително докосна ръката на Еди. Той се отдръпна, но когато заговори, гласът му беше смирен като на Джейк преди това:

– Благодаря, сай Тук. Ние не искаме нищо на вересия. – Спомни си един израз от Татко Калахан и реши да го използва: – Да пази Господ.

В магазина се чу одобрителен шепот. Вече никой от клиентите не се преструваше, че се интересува от стоките. Тук се изчерви. Сузана пак хвана мъжа си за ръката и този път му се усмихна.

Отначало мълчаливо огледаха магазина, но преди да свършат с покупки, неколцина – всичките бяха присъствали на празненството в Павилиона – ги поздравиха и ги попитаха (смутено) как са. Тримата отвръщаха, че са добре. Взеха няколко ризи (включително две за Роланд), дънкови панталони, бельо и три чифта високи обувки, груби, но практични. Джейк си избра пакетче бонбони и мълчаливо ги посочи на Тук. Търговецът неохотно и изнервящо бавно ги сложи в торбичка от оплетени блатни треви. Когато поиска пакет тютюн и цигарени хартийки, Тук му отказа с явно задоволство:

– Неее, неее, не продавам тютюн на деца, за нищо на света.

– Хубаво – одобри Еди. – Трябва да се пазим от дяволската трева, чичо доктор казва благодаря. На мен обаче ще ми продадеш, нали, сай? Нашият дин обича да пуши вечер, докато прави планове как да помогне на градчето.

Тези думи бяха последвани от изненадано цъкване. Магазинът вече гъмжеше от хора. Имаха значителна публика и Еди нямаше нищо против. Тук се държеше като задник и нищо чудно. Той си беше задник.

– Никога не сме виждали някой да танцува толкова хубаво комала!

– обади се някой от вътрешността на магазина и околните зашумяха одобрително.

– Казвам благодаря – отвърна Еди. – Ще му предам.

– И твоята госпожа пее добре – отбеляза друг.

Сузана направи реверанс. Завърши избора си на покупки, като отмести още малко капака на бурето и извади огромен зеленчук с щипците.

Еди се наведе към нея и прошепна:

– Веднъж извадих такова зелено нещо от носа си.

– Не бъди гаден, скъпи.

Еди и Джейк я оставиха да води пазарлъка и тя с удоволствие се зае. Тук направи всичко възможно да ги одруса, но Еди предполагаше, че в това няма нищо лично, а е, обичайна практика на търговеца (или може би свещено призвание). Явно все пак умееше да преценява настроението на клиентите си, защото когато свършиха с покупките, се беше отказал да им натяква за щяло и нещяло. Това не му попречи да измери монетите им на специална везна и внимателно да огледа гранатите на Джейк на светлината и да откаже единия (който изглеждаше досущ като останалите).

– Колко още ще останете тук? – попита небрежно, след като прибра парите.

Наблюдаваше ги изпитателно и Еди не изпита дори капка съмнение, че каквото и да кажат, още преди мръкване ще достигне до ушите на Айзенхарт, Овърхолсър и другите важни клечки.

– Ами, зависи какво ще видим – отвърна Еди. – А пък то зависи от онова, което хората ни покажат, не мислиш ли?

– Така е – съгласи се Тук, но явно нищо не разбираше.

В магазина се бяха събрали вече петдесетина души и повечето просто зяпаха. Усещаше се напрежение. На Еди това много му харесваше. Не знаеше дали така трябва, но му харесваше.

– Зависи и от желанието на хората – добави Сузана.

– Аз ще ти кажа какво искат, мургавелке! – пискливо заяви Тук. – Искат спокойствие, това искат! Искат градът да продължи да съществува и след като вие четиримата...

Сузана хвана търговеца за палеца и го изви. Направи го изключително чевръсто. Джейк се съмняваше дори двама трима от най-близките посетители да са забелязали, но Тук пребледня като платно и очите му се изцъклиха.

– Мога да приема такова обръщение от някой изкуфял дъртак –

изсъска тя, – но не и от теб. Ако още веднъж ме наречеш мургавелка, тлъста свиньо, ще ти изтръгна езика и ще ти го завра в задника.

– Моля за прошка! – промълви Тук; по лицето му избиха едри капки пот. – Моля за прошка, наистина!

– Добре – каза Сузана и го пусна. – Сега ще излезем да поседнем пред магазина, защото пазаруването е уморителна работа.

6.

Пред магазина на Тук нямаше статуетки на пазители на Лъча, както в Меджис според разказите на Роланд, но на верандата бяха наредени двайсетина стола. По стъпалата имаше чучела в съответствие с традицията за този сезон. Тримата ка-другари на Роланд излязоха и седнаха. Ко легна в краката на Джейк, покри муцуната си с лапи и заспа. Еди посочи с палец над рамото си към Ибън Тук:

– Жалко, че Дета Уокър я няма да свие туй-онуй от този задник.

– Не си мисли, че не се изкушавах – отбеляза Сузана.

– Идват някакви хора – предупреди Джейк. – Май ще искат да разговарят с нас.

– Разбира се, че ще искат – отвърна Еди. – Нали затова сме тук. – Усмихна се чаровно и добави шепнешком: – Запознайте се със стрелците, почтени граждани. Ком-ком-комала, стрелба ще има-ла.

– Затваряй си плювалника, бе, зевзек – засмя се Сузана.

„Тя са луди“ – помисли си Джейк. Но ако той правеше изключение, защо също се смееше?

7.

Хенчик Манихеца и Роланд от Гилеад обядваха в сянката на висока скала; ядяха студено пилешко и ориз, завити в плоски питки, и пиеха ябълково вино. Хенчик бе произнесъл кратка молитва към Силата и Отвъдното, после и двамата се умълчаха. Това се понрави на Роланд. Старецът беше отговорил утвърдително на най-важния въпрос.

Когато приключиха обяда, слънцето вече се беше скрило зад високите скали. Те тръгнаха по сенчеста пътека, прекалено тясна за конете, които бяха оставили в една горичка по-надолу. Пред тях се стрелкаха гущерчета и се шмугваха между камъните.

Сенчесто или не, тук бе горещо като в ада. След малко повече от

километър постоянно изкачване Роланд вече се задъхваше и често бършеше потта с кърпичката си. Хенчик, който изглеждаше около осемдесетте, вървеше напред, без да спира. Дишаше леко, сякаш се разхождаше в градската градина. Беше оставил наметалото си, но по ризата му не личаха петна от пот.

Излязоха зад един завой на пътеката и за миг пред тях се откри гледка на север и запад. Роланд видя големите сивкави петна на пасищата. Кравите, пръснали се по тях, приличаха на играчки. На юг и изток зеленината се дължеше на близостта на реката. Роланд видя Кала и дори големия лес, от който бяха дошли, далеч на запад. Тук ги лъхна лек бриз, толкова хладен, че Стрелеца затаи дъх. Въпреки това той жадно вдиша свежия въздух, ухаещ на добитък, ниви, река и ориз, ориз, много ориз.

Хенчик свали широкополата си плоска шапка и затвори очи, сякаш унесен в мълчалива молитва. Вятърът развя косата му и игриво раздвои дългата до кръста брада. Останаха така няколко минути. После старецът отново сложи шапката си и се обърна към Роланд:

– Как мислиш, че ще дойде краят на света, Стрелецо? С огън или с лед?

След кратко замисляне Роланд отговори:

– Нито с едното, нито с другото. По-скоро с мрак.

– Така ли казваш?

– Да.

Хенчик се замисли за миг, после се обърна и продължи по пътеката.

Роланд изгаряше от нетърпение да стигнат целта на пътуването си, но докосна манихееца по рамото. Беше дал обещание.

– Снощи преспях у една от блудните. Нали така наричате онези, които са напуснали ка-тета ви?

– Да, говорим за блудни, но не и за ка-тет. Думата ни е позната, Стрелецо, но не означава нищо за нас.

– Във всеки случай, трябва...

– Във всеки случай, си спал в „Рокинг Б“ у Вон Айзенхарт и нашата дъщеря Маргарет. И тя ти е показала как хвърля чинията. Не засегнах тази тема при разговора ни снощи, защото знаех много добре какво е станало. Освен това имаме други, по-важни въпроси за обсъждане. Пещерите например.

– Така е.

Роланд се опита да скрие изненадата си. Явно не успя, защото Хенчик кимна и устните му, едва видими в брадата, се изкривиха в лека

усмивка.

– Манихейците имат начини да научават такива неща, Стрелецо.

Винаги са имали.

– Можеш да ме наричаш Роланд.

– Не.

– Тя ме помоли да ти предам, че Маргарет от клана Редпат е щастлива със съпруга си.

Хенчик кимна. Не издаде чувствата си, дори да изпитваше мъка.

– Тя е прокълнатата – заяви.

Прозвуча, сякаш просто обсъждаше времето.

– Да и го кажа ли? – попита Роланд; беше му едновременно любопитно и страшно.

Сините очи на Хенчик се бяха замъглили от възрастта, но въпреки това в тях пролича изненада. Той вдигна рунтавите си вежди:

– Не си прави труда. Тя много добре го знае. Ще дойде време и ще се кае, че е отишла при този мъж. В На'ар ще плаща за греховете си. Добре го знае. Хайде, Стрелецо. Още четвърт колело и стигаме. Става обаче доста нанাগорно.

8.

Нанাগорно, и още как. След половин час стигнаха голяма канара, препречваща пътеката. Хенчик се зае да я заобиколи, с плющящи панталони, развята брада и дълги нокти, вкопчени в скалата. Роланд го последва. Камъкът бе нагрял от слънцето, но вятърът бе толкова студен, че го пронизваше. Той чувстваше как токовете на обувките му стърчат на стотици метри над урвата. Ако старецът бе решил да го убие, сега беше най-подходящият момент.

„Дори така няма да постигне нищо – помисли си. – Еди ще заеме мястото ми и другите двама ще го следват, докато имат сили.“

От другата страна на канарата пътеката свършваше с голям тъмен вход. Отвътре полъхваше леко течение. За разлика от планинския бриз то носеше неприятна миризма. Също и крясъци, човешки крясъци.

– Това писъците на клетниците в На'ар ли са?

– Престани с подигравките си поне тук – смъмри го сериозно старецът. – Защото сме изправени пред безкрая.

Роланд му вярваше. Предпазливо пристъпи напред, камъчетата под краката му изскърцаха и той постави лявата си ръка на кобура.

Вонята от зиналата паст на пещерата се усили. Задушлива, ако не

направо отровна. Роланд притисна кърпичката до устата и носа си с осакатената си дясна ръка. Взя се в мрака. Кости, да, видя кости на гущери и други дребни животинки, но и нещо друго, силуета на нещо познато...

– Внимавай, Стрелецо – предупреди Хенчик, но се отдръпна, за да му даде път да влезе, ако иска.

„Желанието ми не е важно – помисли си Роланд. – Аз трябва да го направя. Вероятно това улеснява нещата.“

Силуетът в мрака се отвори по-ясно. Роланд не се изненада да открие врата, същата като онези на брега на морето; защо иначе ще наричат пещерата Портала? Вратата бе от желязно дърво (а може би от призрочно) и стоеше на пет-шест метра навътре. Беше висока около два метра, също като онези на брега. И по същия начин стоеше самотно, пантите и не бяха закрепени никъде.

„При все това тя свободно се отваря и затваря на тези панти – помисли си той. – Ще се отвори, когато дойде време.“

Нямаше ключалка. Топчестата брава изглеждаше от кристал. На нея беше гравивирана роза. На брега на Западното море трите врати бяха написани на свещения език: ЗАТВОРНИКЪТ, ГОСПОДАРКАТА НА СЕНКИТЕ и СМЪРТТА. Върху тази стояха йероглифите, които беше видял върху капака на кутията в църквата на Калахан:

– Означава „неоткрита“ – отбеляза Роланд.

Хенчик кимна, но когато Стрелеца понечи да заобиколи вратата, старецът го хвана за ръката.

– Внимавай да не се срещнеш лично с онези, на които принадлежат тези гласове.

Роланд видя какво имаше предвид. На три-четири метра зад вратата наклонът рязко се увеличаваше. Нямаше за какво да се задържи, скалата беше гладка като стъкло. След десетина метра подът изчезваше в пропаст. От нея долиташе хор от стонове. Сред тях се отвори един глас. На Габриел Дисчейн.

– Роланд, недей! – крещеше духът на майка му от бездната. – Не стреляй, това съм аз! Аз съм ма...

Но преди да довърши, силен гърмеж прекъсна виковете и. Болка раздра главата на Роланд. Той притискаше кърпичката толкова силно до лицето си, че можеше да счупи носа си. Опита се да отпусне ръка, но не беше в състояние. От бездната прозвуча разочарованият глас на баща му:

– Откакто си се родил, знам, че не си гений, но никога не съм подозирал, че си пълен идиот. Така да го оставиш да те изработи! О, богове!

„Не им обръщай внимание. Това дори не са духове. Струва ми се, че е само ехо, отразено някак си от собствените ми мисли.“

Когато заобиколи вратата, внимавайки да не се подхлъзне в пропастта отдясно, тя изчезна. Остана само силуетът на Хенчик като изрязан от черна хартия на входа на пещерата.

„Вратата още е там, но се вижда само от едната страна. И в това отношение е като другите.“

– Страшничко, а? – долетя гласът на Уолтър от бездната. – Откажи се, Роланд! По-добре да се откажеш и да умреш, отколкото да откриеш, че стаята на върха на Тъмната кула е празна.

Последва тревожният зов на Рога на Елд и Роланд настръхна. Това беше последният боен призив на Кътбърт Алгууд, преди да намери смъртта си от ръцете на диваците с омазаните в синьо лица.

Роланд смъкна кърпичката от лицето си и заотстъпва. Една крачка, втора, трета. Костите прашяха под краката му. На третата крачка вратата пак се появи, отначало странично, с езиче, сякаш закачено във въздуха. Той спря за момент, загледа се с възхищение в нея, както бе гледал другите три. Ако мръднеше главата си напред, вратата изчезваше. Ако я дръпнеше назад, тя отново се появяваше. Вратата не трептеше и контурите и не се размазваха. Тя или беше там, или я нямаше.

На връщане той се опря на железното дърво. Почувства леки вибрации като от мощен двигател. От тъмната бездна Рия от Къос крещеше, наричаше го копеле, което никога не е видяло истинския си баща, после от гърлото и се изтръгнаха писъци на агония, както когато изгаряше на кладата. Роланд не и обърна внимание и хвана кристалната топка на бравата.

– Не, Стрелецо, не смей! – тревожно извика Хенчик.

– Ще посмея.

Роланд понечи да завърти топката, но тя не помръдна. Той отново се отдръпна.

– Вратата е била отворена, когато сте намерили свещеника, нали?

Бяха говорили за това предишната нощ, но Роланд искаше да научи повече.

– Да. Дватамата с Джемин го открихме. Нали знаеш, че ние, старите манихейци, винаги търсим други светове? Не за съкровища, а за просветление.

Роланд кимна. Знаеше също, че някои се връщаха от странстванията побъркани. Други никога не се връщаха.

– Тези планини са магнетични и прорязани с безброй проходи към

други светове. Бяхме отишли в пещерата при старата гранатова мина и получихме послание.

– Какво послание?

– На входа на пещерата имаше някаква машина. Натиснахме копчето и тя заговори. Каза ни да дойдем.

– Знаехте ли за пещерата?

– Да, но преди да намерим отеца, я наричахме Пещерата на гласовете. Вече знаеш защо. Роланд кимна и даде знак на Хенчик да продължава.

– Гласът от машината говореше с акцент като твоите ка-другари, Стрелецо. Каза двамата с Джемин да дойдем тук и че ще намерим една врата, един човек и едно чудо. Така и стана.

– Някой ви е дал инструкции.

Роланд се замисли за Уолтър. Мъжа в черно, който им беше оставил бисквитите, наречени от Еди „Киблърс“. Уолтър беше Флаг, Флаг беше Мартен, а Мартен... беше Мерлин, старият престъпен магьосник от легендите, но дали? По този въпрос Роланд не беше сигурен.

– По име ли се обърна към вас?

– Не, не знаеше имената ни. Само ни нарече манихейци.

– Как е знаел този човек къде да остави говорещата машина?

Хенчик стисна устни:

– Защо мислиш, че е човек? Не може ли да е бил бог с човешки глас? Защо не някой пратеник от Отвъдното?

– Боговете оставят сигули. Хората оставят машини. Ако съдя от собствен опит, разбира се.

Хенчик махна пренебрежително.

– Просто от любопитство ли изследвахте пещерата с говорещата машина? – поинтересува се Роланд.

Хенчик вдигна рамене:

– Хората ни шпионират. Някои може би ни наблюдават с далекоглед и бинокли. Освен това и този железен човек се вре навсякъде. Не спира да дърдори.

Роланд прие този отговор за „да“. Явно някой е знаел предварително за идването на Татко Калахан. И че ще има нужда от помощ, когато се появи в покрайнините на Кала.

– Колко широко беше отворена вратата?

– Питай Калахан. Аз обещах само да ти покажа мястото и го направих. Това трябва да ти е достатъчно.

– Беше ли в съзнание, когато го открихте?

След кратко замисляне старецът отвърна неохотно:

– Не. Само бълнуваше.

– Значи не може да ми отговори, нали? Не и за това. Хенчик, ти поиска помощ от мен. Поиска я от името на целия си клан. Помогни ми сега! Помогни ми, за да ти помогна и аз!

– Не виждам с какво може да ти помогне това.

Можеше да не помогне по въпроса с Вълците, който тревожеше манихейците и всички жители на Кала Брин Стърджис, но Роланд имаше други тревоги и нужди; друга риба да лови, както би се изразила Сузана. Той се втренчи в Хенчик, без да сваля ръка от кристалната топка.

– Беше открехната – каза накрая манихеецът. – Също и кутията. Съвсем малко. Старецът лежеше по очи ето тук. – Той посочи покрития с кости под в краката на Стрелеца. – Кутията беше до дясната му ръка, открехната ето толкова. – Раздалечи палеца и показалеца си на около два сантиметра. – Отвътре се чуваше каммен. Чувал съм го и преди, но никога толкова силно. От този звук очите ме заболяха и се просълзах. Джемин заплака и тръгна към вратата. Ръцете на Стареца бяха разперени и Джемин настъпи едната, но не забеляза. Вратата беше съвсем леко открехната, като кутията, но от процепа идваше ужасна светлина. Много съм пътувал, Стрелецо, бил съм в много „къде“ и „кога“, виждал съм много други врати, виждал съм тодаш отвори и дупки в действителността, но никога такава светлина. Беше черна като абсолютното нищо, но в нея имаше и нещо червено.

– Окото – възкликна Роланд.

Хенчик го изгледа изпитателно:

– Око ли казваш?

– Така мисля. Мракът е идвал от Черната тринайсетица. Червеното трябва да е било от Окото на Пурпурния крал.

– Кой е той?

– Не знам. Знам, че живее далеч на изток, в Тъндърклап или отвъд него. Според мен той е един от пазителите на Тъмната кула. Дори може би си мисли, че я притежава.

При споменаването на Кулата манихеецът закри очите си с две ръце, знак за дълбок религиозен страх.

– Какво стана после, Хенчик? Каж ми, моля.

– Посегнах към Джемин, после си спомних как бе настъпил ръката на Стареца и се отказах. Помислих си: „Ако се опиташ да го спреш, той ще те повлече със себе си.“ – Старият манихеец погледна изпитателно Роланд. – Ние се скитаме, знаеш го добре, и рядко изпитваме страх,

защото имаме вяра в Отвъдното. Въпреки това аз се побоях от светлината и звъна. Изпълваха ме с ужас. Никога досега не съм разказвал за онзи ден.

– Дори на Татко Калахан?

Хенчик поклати глава.

– Той не разговаря ли с теб, когато дойде на себе си?

– Попита дали е умрял. Казах му, че ако е мъртъв, трябва всички да сме призраци.

– А Джемин?

– Умря след две години. От сърце.

– Колко години минаха оттогава?

Хенчик бавно поклати глава – един от обичайните манихейски жестове:

– Не знам, Стрелецо. Защото времето...

– Да, в застои е. Колко мислиш, че е минало?

– Повече от пет години, защото за това време успя да построи църквата си и да събере достатъчно суеверни глупаци, за да я напълни.

– Какво направихте? Как успя да спасиш Джемин?

– Коленичих и затворих кутията. Само това се сещах да направя. Ако се бях поколебал дори за миг, сигурно щеше да погуби и мен, защото от нея излизаше същата черна светлина. Караше ме да се чувствам слаб... и неясен.

– Не се съмнявам.

– Обаче реагирах бързо и когато затворих кутията, вратата също се затръшна. Джемин започна да думка с юмрук по нея, да крещи и да се моли да го пуснат да влезе. После припадна. Извлякох го навън. Извлякох и двамата. След малко се свестиха.

Хенчик вдигна ръце и отново ги отпусна, сякаш да каже:

„Ето, това е всичко.“

Роланд за последен път се опита да завърти топката. Тя не помръдна. Със сферата обаче...

– Да се връщаме. Искам да съм у отеча преди мръкване. Това означава, че трябва бързо да слезем при конете и още по-бързо да яздим.

Хенчик кимна. Брадата добре скриваше изражението му, но на Роланд му се струваше, че изпитва облекчение, че си тръгват. На кого му е приятно да чува обвинителните крясъци на нечии мъртви майка и баща? Да не говорим за мъртвите приятели.

– Какво стана с говорещата машина? – попита Роланд по пътя за връщане.

Хенчик вдигна рамене:

– Нали знаеш байдерите? Батерии.

Роланд кимна.

– Докато работеха, машината повтаряше същото послание: да отидем в Пещерата на гласовете и да намерим вратата, човека и чудото. Имаше и една песен. Веднъж я пуснахме на отеча и той се разплака. Питай го за нея, защото това е част от разказа.

Роланд пак кимна.

– След известно време байдерите се изтощиха. – Хенчик вдигна рамене с презрение; към машините, към изчезналия свят или и към двете. – Извадих ги. Бяха „Дурасел“. Ти знаеш ли „Дурасел“, Стрелецо?

Роланд поклати глава.

– Занесохме ги на Анди и го попитахме дали може да ги презареди. Той ги пъкна в себе си, но когато ги извади, пак не вършеха работа. Анди се извини, а ние му казахме благодаря. – Хенчик отново вдигна рамене. – Отворихме машината с помощта на друго копче и извадихме езика и. Беше толкова дълъг. – Той раздалечи пръстите си на десет сантиметра. – Имаше две дупки. Вътре имаше нещо блестящо и кафяво като плоска връвчица. Отецът го нарече „касета“.

Роланд кимна:

– Благодаря ти, че ме доведе, Хенчик и че ми разказа всичко това.

– Трябваше да го направя. Ти също ще изпълниш обещанието си, нали?

Роланд кимна:

– Нека Господ избере победителя.

– Да, и ние така казваме. Говориш като един от нас. – Старецът замълча и го изгледа изпитателно. – Или така ми се струва? Защото всеки, който е чел Светото писание, може да говори така.

– Надявам се, не допускаш, че се преструвам. Защото в такъв случай си глупак.

Хенчик се замисли, после протегна разкривената си ръка: – Бъди благословен, Роланд. Слава на името ти.

Роланд протегна десница и когато старецът я стисна, за пръв път изпита силна болка там, където най-малко му се искаше.

„Не, още не. Най-малко искам да я почувствам в другата ръка. Онази, която още е цяла.“

– Може Вълците да ни избият – отбеляза Хенчик.

– Може.

– Въпреки това срещата ни може би е за добро.

– Може би.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Завършекът на разказа на отца

1.

– Леглата са готови – обяви Росалита Муњос, когато се върнаха.

Еди беше толкова уморен, че отначало не повярва на ушите си. Стори му се, че по-скоро е казала: „Трябва да се оплеви градината“ или „Още петдесетина души искат да разговарят с вас в църквата.“ Все пак кой говори за легло в три часа следобед?

– А? – попита разсеяно Сузана. – Какво каза, скъпа? Не те разбрах добре.

– Леглата са готови – повтори икономката. – Ще получите стаята си от онзи ден. Момчето ще спи в леглото на отца. Скункът може да легне при теб, Джейк, ако искаш; отецът разреши. Щеше да ви го каже сам, но този следобед трябваше да посети неколцина болни. Да им даде причастие. Тя изрече последните думи с нескрита гордост.

– Легло – измърмори Еди, сякаш не схващаше значението на тази дума; погледна яркото слънце. – Легло ли?

– Отецът ви видял в магазина – обясни Росалита. – Помислил си, че ще поискате да дремнете след толкова много срещи.

Еди най-после разбра. Не си спомняше някога да се е чувствал благодарен за нещо. Отначало онези, които искаха да говорят с тях, се приближаваха плахо, на малки групички, но когато видяха, че чужденците няма да застрелят никого, а разговаряха оживено и дори се смееха, започнаха да приивдат все повече и повече. Когато потокът се превърна в наводнение, Еди най-после разбра какво е да си известна личност. С удивление установи колко е изтощително, съсипващо. Те очакваха прости отговори на хиляди трудни въпроси – първите два бяха откъде идват стрелците и къде отиват. На някои въпроси можеше да се отговори искрено, но Еди все по-често започна да дава изгъркани политически клишета и чуваше същото от устата на приятелите си. Не бяха лъжи, просто кратки неясни обяснения, звучащи като отговори. Всички искаха да ги погледнат право в очите и да се уверят, че говорят със сърцата си. Дори Ко не бе оставен на мира: постоянно го галеха и го караха да говори. Накрая Джейк влезе в магазина и помоли за купичка вода. Тук му

подхвърли празна консервена кутия и му каза да я напълни от коритото отпред. Дори докато изпълняваше тази проста задача, Джейк бе заобиколен от граждани, обсипващи го с въпроси. Ко бързо излочи водата и отново бе оставен на милостта на любопитните, когато Джейк се върна да напълни пак кутията.

Това бяха най-дългите пет часа, които Еди беше преживявал; представата му за знаменитост се промени коренно. Все пак постигнаха нещо – когато си тръгнаха, вече бяха говорили с всеки жител на града и с голяма част от фермерите от покрайнините. Слухът се разпространяваше бързо: чужденците седяха пред магазина и бяха готови да изслушат всекиго.

А сега, слава на Бога, тази жена – този ангел – говореше за легла.

– Колко време имаме? – попита той.

– Отецът ще се прибере към два часа, но вечерята е едва в шест, и то, ако вашият дин се върне навреме. Мога да ви събудя в пет и половина. Така ще имате време да се измиете. Съгласни ли сте?

– Да – отвърна Джейк с усмивка. – Не съм подозирал, че говоренето е толкова измерително. И че така се ожаднява от него. Тя кимна:

– В килера има кана със студена вода.

– Не трябва ли да ти помогна за вечерята? – попита Сузана и се прозина.

– Сейъри Адамс ще ми помогне, освен това няма да готвя нищо особено. Хайде, вървете. Починете си. Личи си, че сте съсипани.

2.

Джейк влезе в килера, напи се добре, сипа вода в една паничка за Ко и отиде в спалнята на Калахан. Чувстваше се неудобно да спи тук със скункса си, но пухкавите завивки сякаш го викаха. Той остави паничката на пода и Ко започна тихо да лочи. Джейк се съблече по бельо, легна и затвори очи.

„Сигурно няма да мога да заспя – помисли си. – Още като малък ненавиждах следобедния сън.“

След по-малко от минута вече леко похъркваше. Ко също бе заспал на пода с муцуна, заровена под лапите.

3.

Еди и Сузана седнаха един до друг на леглото в спалнята за гости. На Еди още не му се вярваше: не само щеше да спи, ами щеше да спи в истинско легло. Невиждан разкош. Не искаше нищо друго, освен да легне, да прегърне Сузана и да затвори очи, но преди това поне трябваше да се съблекат. През целия ден го беше глождила една мисъл.

– Сюз, дядото на Тян...

– Не ме интересува – сръза го тя.

Той изненадано вдигна вежди, макар че трябваше да се досети.

– И до това ще стигнем, но сега съм уморена. Спи ми се. Разкажи на Роланд или на Джейк, но мен не ме занимавай. Засега. – Тя се вгледа в очите му. – Чуваш ли?

– Чувам те много добре.

– Казвам благодаря, много, много.

Той се засмя, прегърна я и я целуна.

Скоро спяха дълбоко, прегърнати и допрели чела. Светъл четиригълник бавно пълзеше по телата им, докато слънцето клонеше към залез. Спускаше се към истинския запад, поне засега. Роланд също го забеляза, докато яздеше бавно към дома на Стареца, отпуснал нозе край хълбоците на коня, за да облекчи болката.

4.

Росалита излезе да го посрещне.

– Хайл, Роланд. Дълги дни и спокойни нощи.

Той кимна:

– Двойно повече за теб.

– Чух, че може би ще поискаш някои от нас да хвърлят чиния срещу Вълците, когато дойде времето.

– Кой ти каза?

– О..., едно птиченце.

– Аха. Ти съгласна ли си? Ако те помоля?

Тя се озъби:

– Няма нищо по-приятно за мен. – Гримасата и премина в нормална усмивка. – Макар че с теб може би мога да изживея удоволствие, което се доближава. Искаш ли да видиш малката ми къщурка, Роланд?

– Да. А ти ще ме разтъркаш ли пак с вълшебния си мехлем?

– Да те търкам ли искаш?

– Да.

– Силно или леко?

– Чувал съм, че по малко от двете помага при болки в ставите.

Тя се замисли, после избухна в смях и го хвана за ръката:

– Хайде. Докато слънцето свети и това малко кътче от света още спи.

Той се подчини с готовност. Намери скрито изворче сред нежен мъх и там се ободри.

5.

Калахан се прибра около пет и половина точно когато Еди, Сузана и Джейк се събуждаха. В шест часа Росалита и Сейъри Адамс сервираха зеленчуци и студено пилешко на верандата. Роланд и приятелите му ядоха лакомо; Стрелеца си досипа не два, а три пъти. Калахан, от друга страна, само ровеше храната в чинията си. Тенът му придаваше вид на здрав човек, но не можеше да скрие тъмните кръгове под очите му.

Когато Сейъри – весела, червендалеста жена, дебела, но пъргава – донесе десерта, отецът само поклати глава.

Когато на масата останаха чашите и кафеникът, Роланд извади тютюна си и вдигна вежди.

– Давай – подкани го Калахан. – Роузи, донеси му нещо, в което да тръска!

– Хайде, отче, мога да те слушам цял ден – каза Еди.

– Аз също – добави Джейк.

Калахан се усмихна:

– Готов съм, момчета.

Наля си половин чаша кафе. Росалита донесе на Роланд глинена паничка за пепелта. Когато тя се отдалечи, Стареца започна:

– Трябваше да довърша разказа си вчера. Цяла нощ се мятах в леглото, докато обмислях как да ви представя останалото.

– Ще ти помогне ли, ако ти кажа, че вече отчасти го знам? – попита Роланд.

– Вероятно не. Хенчик те е завел при Пещерата на портала, нали?

– Да. Каза, че на говорещата машина имало някаква песен и ти си се просълзил, когато си я чул. За тази, за която ни спомена вече, ли става дума?

– „Някой спаси живота ми тази нощ“, да. Казвам ви, ужасно странно ми беше да седя в бараката на манихейците в Кала Брин Стърджис, да гледам към мрака на Тъндърклап и да слушам Елтън Джон.

– Чакай, чакай – прекъсна го Сузана. – Давай подред, отче. Бяхме

стигнали до Сакраменто през 1981, когато си прочел във вестника, че така наречените Братя Хитлер накълцали приятеля ти. – Обърна се към Еди и Джейк: – Трябва да отбележа, господа, че нямате голям напредък срещу престъпността от последното ми пребиваване в Америка.

– Не обвинявай мен – оправда се Джейк. – Аз бях още ученик.

– Аз пък бях друсан до козирката – измънка Еди.

– Добре, аз приемам упрека – каза Калахан и всички се засмяха.

– Да чуем края на разказа ти – подкани го Роланд. – Може би тази нощ ще спиш по-спокойно.

– Може би. – След кратка пауза Калахан поде: – Спомените ми от болницата (каквито може би остават у всеки) са свързани главно с мизантропията на белина и шума на апаратите. Най-вече с апаратите. Постоянното пиукане. Такъв шум издават само уредите в пилотската кабина на самолетите. Веднъж питах един пилот и той ми каза, че е от навигационните устройства. Онази нощ си помислих, че в едно интензивно отделение се извършва дяволски много навигация.

Докато работех в „Дом“, Роуан Магръдър беше ерген, но предположих, че това се е променило, защото в стаята му имаше някаква жена, която четеше вестник. Добре облечена, с хубав костюм, панталон и ниски обувки. Не се притеснявах да и се покажа; бях се измил, сресал и не бях близвал алкохол от Сакраменто. Когато обаче се изправихме лице в лице, всичко се провали. Блъснах се в касата на вратата, жената се обърна и цялото ми самообладание се изпари. Отстъпих крачка и се прекръстих. За пръв път, откакто с Роуан бяхме посетили Лупе в същото отделение. Досещате ли се защо?

– Разбира се – отвърна Сузана. – Защото пъзелът се е подредил. Пъзелът винаги се подрежда. Едно и също нещо се повтаря до безкрай. Просто не знаем какви ще са рисунките.

– Или не ги разбираме – добави Еди.

Калахан кимна:

– Сякаш гледах Роуан, но с руса коса и цици. Негова близначка. Засмя се. Попита ме дали съм си помислил, че виждам призрак. Почувствах се... неестествено. Като че бях по паднал в поредния от онези други светове, почти като реалния (ако има такъв), но не съвсем. Изпитах безумното желание да извадя портфейла си и да проверя кой е на банкнотите. Не беше само заради приликата, а и заради смеха и. Да седи до мъжа, който имаше нейното лице (ако му беше останало някакво под тези превръзки), и да се смее.

– Добре дошъл в стая 19 на болница „Годаш“ – измърмори Еди.

– Моля?

– Искам само да кажа, че чувството ми е познато, Дон. На всички ни е познато. Продължавай.

– Представих се и попитах дали мога да вляза. В този момент си помислих за Барлоу, вампира. Помислих си: „Трябва да ги поканиш само първия път. После започват сами да идват.“ Тя ме покани да вляза. Каза, че дошла от Чикаго, за да бъде с него в „последните му мигове“, както сама се изрази. После: „Познах ви веднага щом ви видях. Заради белега на ръката ви. В писмата си Роуан твърдеше, че сте били свещеник в другия си живот. Постоянно говореше за другия живот на хората, тоест преди да започнат да пият, да взимат наркотици, да се побъркат или и трите едновременно. Този бил дърводелец в другия си живот. Онази била фотомодел. Прав ли е бил за вас?“ И всичко това с такъв любезен глас. Сякаш си бърбехме на чашка. А Роуан лежеше там, целият бинтован. Ако носеше тъмни очила, щеше да прилича на Клод Рейнс в „Невидимия“.

Влязох, Казах, че някога съм бил свещеник, но че това вече е минало. Тя протегна ръка. Аз и подадох моята. Защото, разбирате ли, помислих си...

6.

Той и подава ръка, защото си мисли, че тя иска да се ръкува с него. Любезният глас го е подлъгал. Не осъзнава, че Роуена Магръдър Роулинг всъщност вдига ръка, не я подава. Отначало дори не усеща плесницата, толкова силна, че кара ухото му да звъни, а лявото му око се насълзява. Помисля си, че внезапната топлина, която усеща в лявата си буза, се дължи на алергична реакция или на стрес. Тя се нахвърля върху него и лицето и, толкова поразително напомнящо Роуановото, се облива със сълзи.

– Хайде, погледни го. Защото знаеш ли какво? Това е другият живот на брат ми! Единственият, който му остава! Приблужи се и го разгледай добре. Те са изболи очите му, отрязали са едната му буза – можеш да видиш зъбите му през нея, отрепка! Полицията ми показа снимки. Не искаха, но аз ги принудих, Проболи са го в сърцето, но с това лекарите се справиха. Той умира заради черния дроб. Проболи са и него и той умира.

– Госпожице Магръдър, аз...

– Госпожа Роулинг, не че има някакво значение. Хайде! Хубаво го

разгледай! Виж: какво му причини!

– Бях в Калифорния... прочетох във вестника...

– О, не се съмнявам. Не се съмнявам. Само че сега ти си ми паднал, не разбираш ли? Единственият, който е бил близък с него. Другият му приятел умря от педерастката чума, а останалите ги няма. Сърбат безплатна чорба в онзи коптор, предполагам, или обсъждат какво се е случило на събранията им. Как се чувстват. Е, преподобни Калахан... отче? Видях да се прекръстваш – нека да ти кажа как се чувствам аз. Чув... ствам... се... БЯСНА! Тя още говори учтиво, но когато той отваря уста да отвърне, пъха пръст между устните му и натиска с такава сила, че той се отказва. Нека говори, защо не? Той от години не е слушал изповед, но някои неща никога не се забравят, като карането на колело.

– Той завърши Нюйоркския университет с отличие – продължи тя. – Знаеше ли? Спечели втора награда на поетичния фестивал в Белойт през 1949 година, знаеше ли това? Като ученик! Написа роман... прекрасен роман..., който събира прахта на тавана ми.

Калахан чувства топли капчици по лицето си. Идват от нейната уста.

– Помолих го – не, умолявах го – да продължи да пише, но той ми се изсмя. Каза, че нямало смисъл. „Остави това на Мейлървците, О'Харовците и Търуиншоувците, на хора, които наистина ги бива. Аз ще свърша в някой луксозен кабинет с лула в уста“ – така ми каза. Нямах да имам нищо против, но се забърка с „Анонимни алкохолици“ и се захвана с този вертеп. Отдаде се на „приятелите“ си. На такива като теб.

Калахан изпитва ужас. Никога не е чувал думата „приятели“, изговорена с такава омраза.

– Къде са те сега, когато умира? А? Къде са всички хора, на които е помогнал, всички репортери, които го наричаха гений? Къде е Джейн Поли, която го интервюира за „Тудей“? Два пъти! Къде е шибаната Майка Тереза? В едно от писмата си я наричаше светица. Е, точно такава му трябва сега, светица, но къде е тя?

Сълзите и текат като река. Тя изглежда едновременно прекрасно и ужасно. Калахан се замисля за една статуя, която е виждал навремето – Шива, индуският бог на разрушението. „Тази няма достатъчно ръце“ – мисли си и едва устоява на безумното желание да се изсмее.

– Няма ги. Тук сме само ти и аз, нали? И той. Можеше да спечели Нобелова награда за литература. Или в продължение на трийсет години да обучава по четиристотин студенти на година. Така можеше да остави отпечатъка си в съзнанието на дванайсет хиляди души. Вместо това

лежи в тази болница с обезобразено лице и трябва да разчита на пари от шибания си вертеп, за да плати лечението на това последно заболяване – ако да бъдеш накълцан на парчета, може да се нарече заболяване, – ковчега и погребението си.

Тя го поглежда с усмивка, с обляно със сълзи лице и един сопол, висящ от носа и.

– В предишния си друг живот, отче Калахан, той беше Уличния ангел. Това тук обаче е последният му друг живот. Къде е блясъкът? Сега слизам в стола да си взема кафе и бисквити. Ще се бавя десетина минути. Достатъчно за малкото ви свиждане. Направи ми услуга и изчезни, преди да се върна. Повръща ми се от теб и от останалите му „приятели“.

Тя излиза. Тракането на токчетата и заглъхва в коридора. Накрая остава само непрекъснатото пиукане на апаратите и той осъзнава, че целият трепери. Чувства се, сякаш има треска.

Когато Роуан проговаря изпод плътния слой бинтове, Калахан едва не изкрещява. Гласът на стария му приятел е леко приглушен, но той не среща трудности да го разбере.

– Изнася тази малка проповед вече за шести път днес и на никого не споменава, че когато взех втората награда в Белойт, имаше само четирима участници. Предполагам, че войната е убила любовта на хората към поезията. Как я караш, Дон? Говори завалено, пресипнало, но това е старият Роуан. Калахан го хваща за ръцете и те стискат неговата с удивителна сила.

– Колкото до романа... човече, беше по-зле от третокласен Джеймс Джоунс, пълна боза.

– Как си, Роуан? – пита Калахан.

Той плаче. Скоро ще вижда проклетата стая съвсем размазано.

– О, ами доста кофти. Благодаря, че се отби.

– Няма защо. Какво мога да направя за теб, Роуан? Как да ти помогна?

– Стой далеч от „Дом“ – предупреждава Роуан; гласът му отслабва, но мъжът продължава да стиска ръцете му. – Те не бяха дошли за мен. Търсеха теб. Разбираш, ли, Дон? Търсеха теб. През цялото време питаха къде си и накрая, ако знаех, шях да им кажа, кълна се. Но, разбира се, не знаех.

Един от апаратите започва да пиука по-бързо, звукът преминава в постоянно пищене, което всеки момент ще задейства аларма. Калахан няма откъде да го знае, но някак му е известно.

– Роуан... бяха ли очите им червени? Носеха ли... не знам... дълги

палта? Шлифери? Имаха ли големи, луксозни коли?

– Не – прошепва Роуан. – Бяха около трийсетте, но облечени като тийнейджъри. Имаха вид на деца. Сигурно още двайсетина години ще бъдат така младолики – ако доживеят до толкова, – после изведнъж ще грохнат.

Калахан си мисли: „Просто двама улични негодници. Това ли иска да ми каже?“ Почти със сигурност е така, но това не означава, че Братята Хитлер не са наети от подлещите. Има логика. Дори във вестника пишеше, че Роуан Магръдър не е като обичайните жертви на Братята.

– Стой далеч от „Дом“ – прошепва Роуан, но преди Калахан да му отговори, алармата се включва.

За момент той стиска ръката му по-силно и това напомня на Калахан за неизчерпаемата енергия на Магръдър, благодарение на която вратите на „Дом“ бяха стояли винаги отворени дори в най-трудни времена; енергията, която бе привличала доброволци, вършещи онова, което Роуан Магръдър не можеше.

Изведнъж стаята се изпълва със сестри; един лекар с надменна физиономия крещи някой да докара количка и скоро красивата сестра на Роуан също ще се появи и този път ще сипе огън и жупел. Калахан решава, че е време да се омита от този цирк и още по-големия цирк, наречен Ню Йорк. Подлещите явно се интересуват от него, живо се интересуват и ако имат някаква централа, това вероятно е Градът на забавленията. Най-добрата идея му се струва да се върне на Западното крайбрежие. Той не може да си позволи пак да лети със самолет, но има достатъчно пари, за да яхне „Голямото сиво куче“. Няма да му е за пръв път. Да се върне на запад, защо не? Вече си представя как седи в автобуса с нова, неотворена кутия цигари в джоба, нова, неразпечатана бутилка уиски в кафяв хартиен плик и новия, неразгърнат роман на Джон Д. Макдоналд в скута. Може би вече ще е на края на първа глава и ще отминава Форт Лий, когато апаратите в стая 577 най-после бъдат изключени и старият му приятел се гмурне в мрака, за да попадне в онова, което ни чака от другата страна.

7.

– Петстотин седемдесет и седем – промърмори Еди.

– Деветнайсет – отбеляза Джейк.

– Моля? – не разбра Калахан.

– Пет плюс седем плюс седем – обясни Сузана. – Равно на

деветнайсет.

– Има ли някакво значение?

– Огромно – усмихна се Еди. – Колосално.

Сузана не му обърна внимание:

– Нямаме представа. Ти не успя да избягаш от Ню Йорк, нали?

Иначе нямаше да получиш това на челото.

– О, успех. Но не достатъчно бързо. Когато напуснах болницата, имах доброто желание да отида на Порт Оторити и да се метна на рейс четирийсет.

– Какво е това? – поинтересува се Джейк.

– Жаргонен израз за най-далечното място, до което можеш да стигнеш. Ако си вземеш билет за Феърбанкс, Аляска, значи ще пътуваш с автобус четирийсет. – При нас е автобус деветнайсет – отбеляза Еди.

– Докато вървах, ме обзеха спомени. Някои бяха смешни, например когато момчетата в „Дом“ си направиха цирк. Някои бяха страшни, да речем, на вечеря някой казва на друг: „Стига си бърка в носа, Джефи, че ми се повдига“, а Джефи вади огромен нож и преди който и да било да реагира, прерязва гърлото на другия мъж. Лупе скача и закрепва „Боже! Мили Боже!“, а кръвта шурти... Роуан дотичва от кенефа, придържайки гашите си с една ръка, стиснал руло тоалетна хартия, и знаете ли какво прави?

– Използва хартията – досети се Сузана.

Калахан се ухили. Това сякаш го подмлади.

– Дявол да го вземе, да! Набута цялото руло в дупката и изкрещя на Лупе да се обади на 211, което по онова време беше телефонът на Бърза помощ. Аз стоях безучастно и гледах как рулото се напоява с кръв, как почервенява от периферията към картонената сърцевина. Изведнъж Роуан изтърси: „Приемете го като най-дълбокото порязване при бърснене на света“, и всички се заляхме от смях.

Много такива случки минаваха през главата ми. Хубави, лоши и ужасяващи. Смътно си спомням как се отбих в едно магазинче и си купих две кутии бира в хартиено пликче. Отворих едната и започнах да пия, докато крачех през града. Не мислех къде отивам, но краката ми явно бяха поели командването, защото по едно време, когато се огледах, установих, че съм стигнал ресторантчето, където понякога ходехме да вечеряме, ако бяхме, така да се каже, паралии. На Второ и Четирийсет и втора. – „При Пуф-паф“ – възкликна Джейк.

Калахан го изгледа с искрено удивление, после се обърна към Роланд:

– Стрелецо, това момче започва да ме плаши.

Роланд само кимна: „Давай, давай.“

– Реших да вляза и да си взема хамбургер заради добрите стари времена. Докато похапнах, реших, че не мога да напусна Ню Йорк, без да хвърля поне един прощален поглед на „Дом“. Щях да мина по отсрещния тротоар, както след смъртта на Лупе. Защо не? Докато бях там, никой не ме беше закачал, нито вампирите, нито подлещите. – Калахан погледна за миг слушателите си. – Не знам дали наистина вярвах в това, или беше самоубийствена заблуда. Мога да обясня много от мислите и действията си през онази нощ, но не и това.

Във всеки случай изобщо не стигнах до „Дом“. Взех хамбургера и тръгнах по Второ Авеню. „Дом“ беше на Първо и Четирийсет и седма, но не исках да отида направо. Реших да стигна първо до пресечката на Първо и Четирийсет и шеста и оттам да се приближа.

– Защо не Четирийсет и осма? – тихо попита Еди. – През Четирийсет и осма щеше да е по-бързо. Щеше да ти спести връщането през една пряка.

Калахан се замисли и поклати глава:

– И да е имало причина, не помня.

– Имало е причина – намеси се Сузана. – Искал си да минеш покрай запустелия парцел.

– Защо...

– По същата причина, по която хората се отбиват покрай хлебарницата, когато се вадят пресните кифли – обясни Еди. – Някои неща просто са приятни.

Калахан го изгледа със съмнение и вдигна рамене:

– Щом казваш. – Истина е, сай.

– Във всеки случай, вървах си аз по Второ и надигах бирата, стигнах почти до Четирийсет и шеста, когато...

– Какво е имало тогава? – попита разпалено Джейк. – Какво е имало на ъгъла през 1981-ва?

– Не знам... Ограда. Висока ограда. Три-четири метра.

– Не онази, през която се прехвърлихме, Роланд – отбеляза Еди. – Освен ако после не е пораснала сама.

– Имаше нещо нарисувано на нея. Добре си го спомням. Един вид улична стенопис, но не видях какво, защото лампите на ъгъла бяха развалени. Изведнъж ми хрумна, че допускам голяма грешка. Сякаш в главата ми зави аларма. Звучеше почти като онази, която привлече толкова много хора в болничната стая на Роуан. Не можех да повярвам, че съм

отишъл там. Това беше безумие. В същото време обаче си мисля...

8.

В също време си мисли: „Добре де, просто няколко лампи са изгорели. Ако има вампири, ще ги видиш, ако има подлещи, ще чуеш звъна и ще подушиш миризмата на гнил лук и нагорещен метал.“ Въпреки това решава да се омиа, незабавно. Със или без камбани всяко нервче в тялото му сякаш хвърля искри и го изгаря.

Обръща се и вижда двама мъже. За секунда те толкова се стряскат от рязката промяна на посоката му, че сигурно може да се шумгне между двамата и да избяга, но той също е изненадан и се заковава на място.

Братята Хитлер са като Крачун и Малчо. Дребосъкът едва надвишава метър и петдесет, носи широка риза, черни панталони и спортна шапка с обръната козирка. Очите му са като две капки катран, а изражението му не предвещава нищо хубаво. Калахан веднага го кръщава Лени. Големият е над метър и деветдесет, с фланелка на „Янките“, дънки и маратонки, има рижави мустаци. Носи раница, но отпред, над корема си. Калахан веднага решава, че този се казва Джордж.

Калахан се обръща с намерение да побегне по Второ Авеню, ако случи зелен светофар или успее да се промъкне между колите. Ако не, ще се втурне по Четирейсет и шеста към хотел „Плаза“, ще се скрие във фоя...

Едрият, Джордж, го хваща за яката и го дърпа. Яката се разкъсва, но за нещастие не достатъчно, за да се освободи.

– Никъде няма да ходиш, друже! – изсъсква дребосъкът. – Никъде няма да ходиш.

Бързо се стрелва напред като насекомо и преди Калахан да разбере какво става, посяга между краката му и стиска тестисите му. Болката е неопишуема.

– Кефши ли се, педал? – пита го Лени с тон на искрена загриженост, сякаш иска да каже: „Този момент е страшно важен за нас и искаме да го споделим с теб.“

Дърпа още по-жестоко тестисите му и разкъсващата болка обхваща корема на Калахан. „Ще ги откъсне – мисли си той, – вече ги направи на каша, а сега ще ги откъсне, те се държат само на ивица мека кожа и тя ще се скъса...“ Запищява и Джордж запушва устата му с ръка.

– Стига! – изръмжава на партньора си. – На улицата сме, мамка му!

Въпреки че болката го раздира, Калахан се замисля за абсурдността

на ситуацията: оказва се, че Джордж е шефът, не Лени. Джордж е помнният от двамата. Изобщо не е по Стайнбек.

Изведнъж, отдясно, се чува тананикане. Отначало той си мисли, че камбаните звънят, но тананикането е приятно. И силно. Джордж и Лени го чуват. И не им харесва.

– К'во е туй? – пита Лени. – Чу ли нещо?

– Не знам. Да се чупим. И не му барай топките. После можеш да ги мачкаш колкото си искаш, но сега ми помогни.

Те го хващат за двете ръце и го повличат по Второ Авеню. Високата дървена ограда остава от дясната им страна. Мелодичното тананикане идва от другата страна.

„Ако успея да се прехвърля през оградата, всичко ще се оправи“ – мисли си Калахан. Там има нещо, могъщо и прекрасно. Те няма да посмеят да се приближат.

Това е много хубаво, но той се съмнява, че ще успее да прескочи триметровата ограда, дори тестисите му да не изпращаха раздиращи морзови сигнали от болка и да не се подуваха. Неочаквано той се навежда и повръща гореща струя полусмляна храна върху ризата и панталоните си. Чувства как се стича по тялото му, топла като урина.

Насреща вървят две млади двойки. Двамата мъже са едри, вероятно могат да пометат улицата с Лени и да пребият Джордж, но изглеждат отвратени и бързат да дръпнат любимите си далеч от Калахан.

– Просто е пийнал повече от необходимото – обяснява с добронамерена усмивка Джордж. – Случва се и в най-добрите семейства.

„Това са Братята Хитлер! – иска да изкрещи Калахан. – Това са Братята Хитлер! Извикайте полиция!“ Разбира се, нищо не излиза от устата му, както във всички подобни кошмари, и скоро двете двойки ги отминават. Джордж и Лени отново помъкват Калахан по Второ Авеню между Четирийсет и шеста и Четирийсет и седма улица. Краката му едва докосват бетона. Хамбургерът от „Пуф-паф“ е размазан по ризата му и изпуска пара. Той дори надушва миризмата на горчицата.

– Дай да видя ръката му – казва Джордж малко преди следващата пресечка и когато Лени хваща лявата ръка на Калахан, изръмжава: – Не тази, бе, тъпако, другата.

Лени вдига дясната ръка на Калахан, който не може да му се противопостави. Коремът му е като пълен с нагорещен асфалт. Стомахът му сякаш се е вдигнал в гърлото му и трепери като уплашено животинче. Джордж, поглежда белега на ръката му и кимва:

– Този е. Никога не пречи да провериш. Хайде, мърдай, отче.

Алилуя!

Стигат Четирийсет и седма. Отпред се виждат ярки светлини: „Дом“. Калахан дори зърва няколко прегърбени силуета, мъже, които стоят на ъгъла, разговарят и пушат.

„Някои може би дори ме познават – мисли си объркано. – По дяволите, сигурно ме познават.“

Те обаче не продължават натам. Малко след Второ по посока на Първо Авеню Джордж завлича Калахан във входа на един изоставен магазин с табелка: ПРОДАВА СЕ/ ДАВА СЕ ПОД НАЕМ. Лени се суети след тях като кученце.

– Ще те шибам, педалче! – нарежда той. – Заклали сме хиляди като теб и ще капичнем още милион, преди да ни пипнат, можем да накълцаме всеки негър, дори да е як като горила, както се пее в песента, която съчинявам, наречена „Убийте всички негри и педали“, когато я свърша, ще я пратя на Мърл Хагард, той е върхът, точно той каза на всички хипита да му цунат задника, шибаният Мърл е истински американец, знаеш ли, че имам, „Мустанг 380“ и пищака на Херман Гьоринг, а, педалче?

– Млъквай, бе, малоумник – срязва го Джордж, но звучи разсеяно.

Извадил е голяма връзка ключове и се е съсредоточил в търсенето на ключ за празния магазин.

Калахан си мисли: „За него бръщолевенето на Лени е като радио, което постоянно свири в някой магазин или ресторант. Той дори не осмисля думите му, пропуска ги покрай ушите си.“

– Така е, Норт! – не се отказва Лени. – Имам шибания пищак на шибания Гьоринг, истина е, и с него мога да ти прасна шибаните топки, защото много добре знаем какво искат да направят педалите като теб и негрите с тази страна, нали така, Норт?

– Нали ти казах да не споменаваме имена – изръмжава Джордж/Норт, но го казва просто, за да се заяде и Калахан знае защо: той никога няма да може да каже имената им на полицията, не и ако направят с него онова, което са замислили.

– Извинявай, Норт, но точно педалите, негрите и шибаните еврейски ентелегенти прецакват страната ни, мисли си за това, когато изтръгвам шибаните ти топки от шибания ти скротум, педалче...

– Топките и скротумът са едно и също, празноглавецо! – поучително казва Джордж/Норт. – Бинго!

Вратата се отваря. Джордж/Норт блъска Калахан вътре. Помещението е празно и мирише на белина, сапун и нишесте. От стените стърчат

дебели кабели и тръби. На места личат по-светли петна, където са стояли перални машини и сушилни. На пода е захвърлена табелка, чийто надпис едва се чете: ПЕРАЧНИЦА „ТЪРТЪЛ БЕЙ“, СЪС ИЛИ БЕЗ НАША ПОМОЩ, ТУК ВСИЧКО СЕ ОЧИСТВА!

„Да, и мен ще очистят“ – мисли си Калахан. Обръща се към пресъпниците и с изненада вижда, че Джордж/ Норт е насочил пистолет срещу него. Това не е пищакът на Херман Гъоринг, а евтин 32-калибров, какъвто може да се купи от всеки оръжеен магазин, но пак върши работа. Джордж/Норт разкопчава раницата си, без да сваля очи от Калахан – движенията му говорят за дългогодишен опит, – и изважда руло тиксо. Калахан си спомня една мисъл на Лупе, че без тиксо Америка ще загине за броени дни. Беше го нарекъл „тайното оръжие“. Джордж/Норт подава рулото на Лени, който доприпква до Калахан със същата насекомска походка.

– Сложи си ръцете зад гърба, педалче – нарежда дребосъкът.

Калахан не се подчинява.

Джордж/Норт размахва пистолета:

– Хайде, или ще ти изпратя един куршум в корема, отче. Не си чувствал такава болка, гарантирам ти.

Калахан се подчинява. Няма избор.

Лени отива зад гърба му и заповядва:

– Събери ги, педалче. Не знаеш ли как се прави? Не си ли гледал филми?

Закисква се като обезумял.

Калахан събира китките си. Лени изръмжава от усилие, докато развива тиксото, и започва да омотава ръцете му зад гърба. Калахан стои неподвижно и вдишва миризмата на прах, белина и по някаква причина успокоителния аромат на омекотител за дрехи.

– Кой ви нае? – пита той. – Подлеците ли?

Джордж/Норт мълчи, но на Калахан му се струва, че вижда леко потрепване на очите му. По улицата навън се стрелкат коли. Минават неколцина пешеходци. Какво ще стане, ако закрепци? Отговорът му е известен. В Библията пише, че жрецът и левитът отминали ранения, без да чуят стоновите му, „но един самарянин... се смилил над него“. Калахан има нужда точно от такъв добър самарянин, но в Ню Йорк те не са в изобилие.

– Очите им червени ли бяха, Норт?

Клепачите на Норт отново потрепват, но пистолетът продължава да сочи корема на Калахан.

– Луксозни коли ли караха? Познах, нали? Колко мислите, че ще оцелеете, след като...

Лени отново го хваща за топките, стиска ги, извива ги, дърпа ги.

Калахан изкрещява, причернява му. Краката му омекват и той се свлича на колене.

– И той ПАДА! – възторжено крещи Лени. – Муха без-глава Али ПАДА! БЕЛИЯТ ВЕЛИКАН РАЗМАЗВА МАЗНАТА ЧЕРНИЛКА КАТО МУХА! НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ!

Имитира спортния коментатор Хауард Коузъл, и то толкова сполучливо, че въпреки болката на Калахан му става смешно. Той чува ново скърцане и дребосъкът започва да омотава глезените му.

Джордж/Норт изважда голяма раница от ъгъла. Отваря я и измъква фотоапарат за моментни снимки. Навежда се над Калахан, блесва ослепителна светлина. След това Калахан вижда само огромно синьо петно и неясни сенки около него. Оттам чува гласа на Джордж/Норт:

– Напомни ми да го снимам след това. Искат да видят как сме се справили.

– Да, Норт, добре!

Дребосъкът сякаш е полудял от възбуда и Калахан разбира, че истинската болка тепърва ще започне. Спомня си една стара песен на Дилън, „Наближава страшна буря“, и си мисли, че много добре пасва на ситуацията, по-добре от „Някой спаси живота ми тази нощ“.

Усеща миризма на доматиен сос и чесън. Някой е вечерял италианска храна, вероятно докато Калахан е бил в болницата. Над него се надвесва неясен силует.

– Няма значение кой ни е наел – казва Джордж/Норт. – Важното е, че ни е наел, а ти си същият педал и защитник на чернилките като Магръдър. Братята Хитлер се разправят точно с такива нищожества като теб. През повечето време работим за чест и слава, но не се отказваме и от някой и друг кинт, като всеки истински американец. – След кратко замисляне добавя абсурдното: – Ние сме много популярни в Куинс, да знаеш.

– Майната ви – изсъсква Калахан и дясната половина на лицето му се раздира от болка.

Лени го е изритал с подкованата си обувка и по-късно ще се окаже, че му е строшил челюстта на четири места.

– Хубава работа! – долита гласът на Лени сякаш от някаква безумна вселена, където Господ е пукнал и лежи вмирикан на пода на опустошения Рай. – Така ли говори един свещеник? – После гласът му става

писклив като на разглезено дете: – Дай на мен, Норт! Хайде, дай на мен! Искам аз да го направя!

– Не – отсича Джордж/Норт. – Аз издълбавам свастиките на челата, ти винаги ги прецакваш. Мога да ти оставя онези на ръцете, става ли?

– Той е вързан! Ръцете му са покрити с това шибано...

– След като го убием – обясни Джордж/Норт с ужасяващо търпелив глас. – Когато умре, ще развием тиксото от ръцете му и...

– Норт, моля те/ Ще правя както кажеш. И слушай! – В гласа на Лени прозвучава радост като при внезапно гениално хрумване. – Слушай какво! Ако видиш, че ще го прецакам, просто ми казваш и аз спирам! Моля те, Норт! Моля!

– Е... – Калахан е чувал този тон и преди; грижовен баща, който не може да откаже нищо на любимото си, макар и бавно развиващо се дете. – Добре.

Зрението му се прояснява и той горчиво съжалява за това. Лени изважда фенерче от раницата. Двамата си предават инструментите. Джордж насочва фенерчето към бързо подуващото се лице на жертвата си. Калахан присвива очи. Погледът му е достатъчно ясен, за да види как Лени размахва скалпел.

– Супер! – възбудено крещи дребосъкът. – Супер ще стане!

– Гледай да не го оплескаш – предупреждава Джордж.

Калахан се замисля: „Ако беше филм, кавалерията щеше да се появи сега. Или ченгетата. Или шибаният Шерлок Холмс с машината на времето на Х. Г. Уелс.“

Лени коленичва пред него (възбуденият му член личи през панталоните) и кавалерията не идва. Той се навежда със скалпел в ръка и ченгетата не се появяват. Той не мирише на доматен сос и чесън, а на пот и цигари:

– Чакай малко, Бил – казва Джордж/Норт. – Хрумна ми нещо. Нека първо ти го начертая. Имам химикалка в джоба.

– Зарежи това – прошепва Лени/Бил.

Посяга със скалпела. Калахан вижда треперещото Острие, отразяващо възбудата на дребосъка, после то изчезва от погледа му. Нещо студено се допира до челото му, после става горещо, но Шерлок Холмс не се появява. В очите му потича кръв и го заслепява, но на помощ не му се притичва нито Джеймс Бонд, нито Пери Мейсън, Травис Макги, Еркюл Поаро или шибаната мис Марпъл.

Издълженото бледо лице на Барлоу изниква в съзнанието му. Косата на вампира прилича на ореол. Барлоу се пресяга към него: – Ела,

лъжлив свещенико, познай истинската вяра. Той чува глухия звук от счупването на кръстчето от майка му.

– Ти си малоумен, бе! – изръмжава Джордж/Норт. – Това не е свастика, а кръст/ Дай на мен!

– Стига, бе, Норт, остави ме, още не съм свършил! Те се сборичкват над него като деца, тестисите му горят от болка, челюстта му пулсира, зрението му е замъглено от кръв. По дяволите всички безумни спорове дали има Бог! Исусе, виж: го само! Виж го! Как може да има съмнение? В този момент се появява кавалерията.

9.

– Какво точно имаш предвид? – попита Роланд. – Искам да чуя тази част много добре, отче.

Още седяха на верандата, но вечерята беше свършила, слънцето бе залязло и Росалита беше донесла свещи. Калахан бе прекъснал разказа, за да я покани да седне при тях. По прозореца на верандата пърхаха насекоми, привлечени от светлината.

Джейк прочете мислите на Стрелеца. Не се съдържа и сам зададе въпроса:

– Ние ли бяхме кавалерията, отче?

Роланд се стресна, после се усмихна.

Калахан ги изгледа изненадано:

– Не. Не мисля.

– Не си ги видял, нали? – попита Роланд. – Не си видял кой те е спасил.

– Както ви казах, Братята Хитлер имаха фенерче. Истина е. Но другите, кавалерията...

10.

Които и да са, те носят прожектор. Изоставената перачница се изпълва със светлина, по-ярка от светкавицата на евтиния фотоапарат и за разлика от нея тя е постоянна. Джордж/Норт и Лени/Бил закриват очи. Калахан би сторил същото, ако ръцете му не бяха омотани с тиксо зад гърба.

– Норт, хвърли пистолета! Бил, хвърли скалпела!

Гласът, идващ откъм яркото сияние, е страшен, защото говорещият

е уплашен. Това е глас на човек, готов на всичко.

– Ще броя до пет и ако не се подчините, ще ви застрелям като кучета.

Започва да брои, но не бавно, а с главозамайваща скорост:

– Днодветричетри...

Притежателят на гласа иска да стреля, той бърза за нещо и иска да приключва вече с тези формалности. Джордж/Норт и Лени/Бил нямат време за мислене. Те хвърлят оръжията и при падането си pistolетът изгърмява. Калахан няма представа къде отива куршумът. Може дори да го е улучил. Нямаше ли да го усети в този случай? Съмняваше се.

– Не стреляй, не стреляй! – пищи Лени/Бил. – Ние не сме, ние не сме, ние не сме...

Не са какво? Дребосъкът явно не знае.

– Горещете! – заповядва друг глас от ярката светлина. – Горещете, гадове!

Те вдигат ръце.

– Не, не така – казва първият. Тези момчета са страхотни и Калахан с радост ще им изпраща поздравителни картички за всяка Коледа, но очевидно сега за първи път правят нещо такова. – Събуйте си обувките! И гащите! Хайде! Живо!

– Какви са тези глупости? – измърморва Джордж/ Норт. – Ченгета ли сте? Ако да, трябваше да ни прочетете правата, шибаните...

Откъм светлината проехтява гърмеж. Калахан вижда оранжев проблясък. Вероятно е pistolет, но в сравнение с играчката на Братята Хитлер е като топ. Върху главите им се посипват мазилка и прах. Джордж/ Норт и Лени/Вил изпищяват в един глас. На Калахан му се струва, че единият от спасителите му (вероятно другарят на онзи, който беше стрелял) също изкрещява.

– Сваляй обувките и гащите! Живо! Живо! Ако докато преброя до трийсет, не сте готови, ще ви пръсна черепа те. Днодветричетрипе...

Бързината на броенето отново не оставя време за замисляне. Джордж/Норт понечва да седне и Глас номер две предупреждава:

– Стой прав, иначе ще ти пръсна черепа. Братята Хитлер започват да подскочат на един крак като щъркели около раницата, фотоапарата, pistolета и фенерчето, а Глас номер едно продължава да брои с главозамайваща скорост. Бързо свалят обувките и панталоните си. Джордж носи боксерки, а Лени – слипове. Членът на дребосъка вече е спаднал, скрил се е в миша дупка.

– Сега вън – заповядва Глас номер едно.

Джордж се обръща към светлината. Тениската му с емблема на „Янките“ виси над гашетата, стигащи почти до коленете му. Прасците му са мускулести, но треперят силно. Изведнъж лицето му се издължава – той е осъзнал нещо ужасно:

– Слушайте, пичове. Ако си тръгнем, без да очистим този тип, ще ни убият. С онези шега не бива...

– Ако сте още тук, след като преброя до десет, аз ще ви убия – предупреждава Глас номер едно. Глас номер две презрително добавя:

– Гей кокниф ен йом, жалки пъзльовци! И да ви пречукат, не ни пука!

По-късно, след като повтаря израза пред десетина евреи, които възмутено поклащат глави, Калахан ще попадне на един старец в Топека, който най-после ще му преведе „гей кокниф ен йом“. Означава „ходи да сереш в океана“. Глас номер едно пак започва да брои:

– Днодветричетри...

Джордж/Норт и Лени/Бил се спогледват плахо като герои от анимационен филм и изскачат на улицата по гашци. Изскачат и изчезват.

– Тръгвай след тях – нарежда Глас номер едно на партньора си. – Ако решат да се върнат...

– Да, да – измърморва Глас номер две и излиза.

Ярката светлина изгасва.

– Легни по корем – заповядва Глас номер едно.

Калахан се опитва да му каже, че надали ще успее, защото има чувството, че тестисите му са станали колкото баскетболни топки, но от устата му се изтръгва само неразбираемо мучене, защото челюстта му е счупена. Затова се обръща на една страна.

– Не мърдай да не те порежа – предупреждава Глас номер едно.

Не звучи много убеден, че ще се справи. Калахан го долавя въпреки тежкото си състояние. Дъхът на спасителя му е хриплив и от време на време обезпокоително пресеква. Калахан иска да му благодари. Едно е да спасиш някой непознат, ако си полицай, пожарникар или воден спасител, мисли си той. Съвсем друго е, ако си обикновен гражданин. Точно такъв е спасителят му, и двамата му спасители, макар че още не може да разбере как са се озовали тук толкова добре подготвени. Откъде знаеха имената на Братята Хитлер? И къде са се крили? Отвън ли са влезли, или през цялото време са били в изоставената перачница? Калахан няма представа. А и не го интересува. Защото някой спаси, някой спаси, някой спаси живота му тази нощ и само това има значение. Джордж и Лени замалко да го убият, но кавалерията му се притече на помощ като в

стар филм с Джон Уейн.

Сега Калахан иска да благодари на този човек. Иска колкото се може по-скоро да го натоварят на някоя линейка, преди убийците да издебнат собственика на Глас номер две на улицата или собственикът на Глас номер едно да получи сърдечен удар от превъзбуда. Той се опитва да заговори, но отново издава само мучене. Като пиянско бръщолевене. Прозвучава като „буа-гя“.

Ръцете и краката му вече са свободни. Спасителят му не получава удар. Калахан отново се извърта по гръб и вижда дебела бяла ръка, която държи скалпела. На безименния и пръст има пръстен. Той представявя отворена книга с думите „Екс либрис“ отдолу. Прожекторът отново светва и Калахан закрива очи.

„Защо го правиш?“ – пита той, но от устата му излиза: – Загу паш?

Собственикът на Глас номер едно обаче явно го разбира, защото отговаря:

– За да не ме познаеш, ако се срещнем пак. Така е по-безопасно. Проехтяват стъпки, светлината се отдалечава.

– Ще извикаме линейка от уличния телефон отсреща...

– Не! Недейте! Ами ако се върнат?

В този искрен изблик на ужас думите на Калахан прозвучават кристално ясно.

– Ще наблюдаваме – успокоява го Глас номер едно; дишането му вече не е толкова хрипливо, явно се е поуспокоил. – Предполагам, че може да се върнат, едрият звучеше доста уплашен, но ако китайците са прави, сега аз съм отговорен за живота ти. Възнамерявам да изпълня съвестно задълженията си. Ако пак се появят, ще им пръсна мозъците. – Силуетът спира, спасителят също е едър мъж и явно не му липсва кураж: – Това бяха Братята Хитлер, приятелю. Нали знаеш за кого говоря?

– Да – прошепва Калахан. – А ти кой си?

– По-добре да не знаеш – отвръща господин Екслибрис.

– Познаваш ли ме?

Кратка пауза. Стъпки. Господин Екслибрис вече стои на вратата на изоставената перачница.

– Не – отговаря, после добавя: – Свещеник си. Няма значение.

– Откъде разбрахте, че съм тук?

– Линейката скоро ще дойде – казва Глас номер едно.

– Не се опитвай да ставаш. Загубил си много кръв и може да имаш вътрешни наранявания.

И излиза. Калахан остава легнал сред миризмата на белина, прах за

пране и омекотител за дрехи. Мисли си: „Със или без наша помощ, тук всичко се очиства.“ Тестисите му пулсират от болка и се подуват. Челюстта му пулсира и се подува. Кожата на лицето му се опъва. Лежи, чака линейката и живота или Братята Хитлер и смъртта. Девојката или тигъра. Съкровището на Дияна или отровната змия. След неопределено, неоченимо време помещението се изпълва с пулсираща червена светлина и той разбира, че този път ще е девојката. Този път е съкровището. Този път е животът.

11.

– Така се озовах в стая 577 на същата болница.

– Не може да бъде! – възкликна Сузана.

– Може, и още как. Роуан Магръдър беше починал и ме настаниха на същото легло. Сигурно току-що бяха сменили чаршафите. Оставиха ме там и аз се замислих, че може би сестрата на Магръдър ще дойде да довърши работата на Братята Хитлер. Нямаше да ме изненада. Вече бях свикнал със съвпаденията. Не ви ли направи впечатление съвпадението в наименованието на Кала Брин Стърджис и моето фамилно име например?

– Разбира се, че ни направи – отвърна Еди.

– Какво стана после? – нетърпеливо попита Роланд.

Калахан се усмихна и в този момент Стрелеца забеляза, че двете половини на лицето му не са съвсем симетрични. Заради счупената челюст.

– Това е любимият въпрос на разказвача, Роланд, но мисля, че трябва да ускоря разказа си, ако не искаме да стоим тук цяла нощ. Важната част, онази, от която най-много се интересувате, е краят.

„Само така си мислиш“ – рече си Роланд и нямаше да се изненада, ако научеше, че през главите и на тримата му другари е минала подобна мисъл.

– Останах в болницата една седмица. Когато ме изписаха, ме изпратиха в една рехабилитационна клиника в Куинс. Отначало ми предложиха друга, в Манхатън, но тя беше свързана с „Дома“ – понякога изпращахме там клиентите си. Боях се, че ако отида там, Братята Хитлер може пак да ме посетят.

– Посетиха ли те? – поинтересува се Сузана.

– Не. Когато отидох на свиждане на Роуан в стая 577 в болница „Ривърсайд“, датата беше 19 май 1981 година. Закараха ме в Куинс

заедно с още трима-четирима ранени на 25 май. След шест дни, точно преди да ме изпишат и да възобновя скитанията си, видях статията в „Поуст“. Беше на една от първите страници, но не на първата. Заглавието гласеше:

ДВАМА ЗАСТРЕЛЯНИ НА КОНИ АЙЛЪНД. СПОРЕД ПОЛИЦИЯТА – РАБОТА НА МАФИЯТА.

Така смятаха, защото лицата и ръцете им били изгорени с киселина. Въпреки това полицията успяла да ги идентифицира: Нортън Рандолф и Уилям Гартън, и двамата от Бруклин. Имаше публикувани снимки, от предишно арестуване. И двамата имали дебели досиета. Това бяха те, Джордж и Лени.

– Мислиш, че подлеците са ги очистици, нали? – попита Джейк.

– Да. Сами си го бяха изпросили.

– Във вестника споменаваха ли се, че това са Братята Хитлер? – попита Еди. – Защото, човече, по мое време още се плашихме едни други с тях.

– Споменаваха се тази възможност и мога да се обзаложа, че репортерите, отразяващи престъпленията на Братята, са подозирали, че това са Рандолф и Гартън – последваха само няколко случая, жалки опити за подражание – но никой в жълтата преса не иска да убива големите престъпници, защото благодарение на тях се харчат тиражите.

– Човече! Ти наистина разбираш от кино!

– Още не сте чули последното действие. То е голямата сензация. Роланд му даде знак да продължава, но вече не така нетърпеливо. Беше си свил цигара и изглеждаше спокоен. Само Ко, заспал в краката на Джейк, имаше по-безгрижен вид.

– Когато минавах по моста „Джордж Вашингтон“ при второто ми напускане на Ню Йорк с книжка и бутилка в скута, потърсих пешеходния мост. Беше изчезнал. През следващите два месеца виждах следи от скритите шосета – и на два пъти ми попадаха десетдоларови банкноти с лика на Чадбърн, но през повечето време оставах в реалния свят. Срещнах много вампири от трети тип и веднъж си помислих, че се размножават. Гледах обаче да не ги закачам. Може да се каже, че бях загубил хъс, както Томас Харди е загубил хъс да пише романи, а Томас Харт Бентън – да рисува стенописи. „Комари – мислех си. – Нека живуркат.“ Отново се хващах на надница, отново пиех. Предпочитах барове, напомнящи за „Американо“ и „Бларни Стоун“ в Ню Йорк.

– С други думи, места, където можеш да се уединиш на собствена масичка с пиячката си – отбеляза Еди.

– Точно така. – Калахан погледна Еди като сродна душа. – Истина е! Гледах да се държа прилично в тези заведения, докато дойдеше време да се мества. Напивах се в любимия си бар, после излизах и довършвах останалото – пълзене, крещене, драйфане – другаде. Обикновено ал фреска.

– Какво... – понечи да попита Джейк.

– Означава, че е драйфал на открито, сладурче – преведе Сузана; разроши косата му, но присви очи и се хвана за корема.

– Добре ли си, сай? – попита Росалита.

– Да, но бих пийнала нещо газирано.

Росалита се изправи и леко докосна Калахан по рамото:

– Продължавай, отче. Така ще осъмнем.

– Добре. С една дума, пиех. Пиех всяка нощ и ако някой проявеше търпение да ме слуша, бърборех без прекъсване за Лупе, Роуан, Роуена, за чернокожия, който ме беше качил в окръг Исакена, и за Рута, която може би бе много забавна, но със сигурност не беше сиамска котка. Накрая губех съзнание. Така продължи, докато не се озовах в Топека. През зимата на 1982 година. Там достигнах дъното. Знаете ли какво е да достигнеш дъното?

Последва дълго мълчание и всички един по един кимнаха. Джейк си мислеше за часа по английски и есето за края на годината. Сузана си спомни Оксфорд, Мисисипи, а Еди – брега на Западното море, когато се беше надвесил над мъжа, превърнал се по-късно в негов дин, с намерение да пререже гърлото му.

– Аз достигнах дъното в една затворническа килия – каза Калахан. – Беше ранна утрин и бях сравнително трезвен. Освен това се намирах не в обикновен изтрезвител, а в килия с одеяло на койката и истинска тоалетна чиния. В сравнение с други места, където бях попадал, това беше страхотен лукс. Единственото, което ме тревожеше, беше човекът с имената... и онази песен.

12.

Под бледата светлина, проникваща през прозорчето от армирано стъкло, кожата му изглежда сива. Ръцете му са мръсни и покрити с драскотини. Мръсотията под някои от ноктите му е черна (от кал), под други – тъмнокафява (от засъхнала кръв). Той смътно си спомня как се беше нахвърлил върху някого, който упорито го наричаше „господине“, затова предположи, че са го прибрали по член 48: „Нападение на

длъжностно лице“. Беше поискал само да пробва шапката на хлапето (това си го спомня удивително ясно), която изглеждаше много готина. Спомня си как се опитваше да обясни на младия полицай (ако се съди по външния му вид, скоро в полицията щяха да наемат пеленачета, поне в Топека), че винаги си е падал по шантави нови капи, че винаги носи шапка заради знака на Каин на челото му. „Зглежда каткръс – беше казал (или се бе опитал да каже), – но фшнос е на-акайкай“, което трябваше да означава „знакът на Каин“.

Снощи беше яко фиркан, но сега не се чувства толкова зле. Сяда на койката и разрошва щръкналата си коса. Вкусът в устата му е отврат (мирише, сякаш някой като Рута Сиамската котка се е изпикал вътре), но главата не го боли много. Само гласовете да можеха да млъкнат! В коридора някой чете с монотонен глас безкраен списък от имена по азбучен ред. По-близо друг пее най-омразната му песен:

– Някой спаси, някой спаси, някой спаси живооотаа ми тази нощ...
– Нейлър!... Нотън!... О'Конър!... Осковски!... Осмър!... О'Шонеси!

Започва да осъзнава, че той е този, който пее, когато краката му затреперват. Вижда как мускулите му пулсират, отначало прасците, после бедрата. Какво му става?

– Палмгрен!... Палмър!...

Треперенето се пренася в слабините и корема му. Гашетата му потъмняват от урина. В същото време краката му започват да се мятат, сякаш се опитват да ритнат невидима топка. „Гърчове – мисли си той. – Това трябва да е. Сбогом, живот.“ Опитва се да извика за помощ, но от устата му се изтръгва само приглушен стон. Ръцете му започват да се мятат. Сега краката му ритат невидими топки, ръцете му викат „алилуя“, а онзи в коридора явно е решил да продължава до Второ пришествие.

– Пешиър!... Питърс!... Половик!... Ранкърт!... Ранс!

Тялото на Калахан започва да се клати напред-назад. При всяко залюляване напред му се струва, че всеки момент ще загуби равновесие и ще падне. Ръцете му се вдигат. Краката му се раздалечават. Под него се разлива нещо топло и той осъзнава, че е напълнил гашите.

– Рикуперо!... Робилар!... Роси!

Залита назад и се обляга във варосаната стена, на която някой е надраскал „БАНГО СКАНК“ и „Току-що получих деветнайсетата си нервна криза!“, после напред, този път като дълбоко вярващ мюсюлманин при молитва. За момент се втрещва в бетонния под между голите си колене, после губи равновесие и се плъосва по лице. Челюстта му,

която е зараснала криво-ляво, пак се счупва на три от предишните четири места. Но за попълване на бройката – четири се оказва магическо число – този път носят му също се счупва. Калахан продължава да се гърчи като риба на сухо, пръстите му размазват кръв, изпражнения и урина по пода.

„Да, сега вече ще се мре“ – мисли си той.

– Раян!... Сайър!... Санели!

Постепенно „цунамите“ в мускулите му се превръщат в обикновени вълни и накрая почти затихват. Минава му мисълта, че сега вече някой трябва да дойде, но няма никого, поне отначало. Гърчовете престават и Калахан остава проснат на пода, а онзи в коридора продължава да чете:

– Сейви!... Сейрън!... Сейцър!

Изведнъж, за първи път от месеци, той си спомня как кавалерията дойде да го спаси точно когато Братята Хитлер се канеха да го разфасоват в изоставената перачница на източна Четирийсет и седма. Щяха да го направят и след няколко дни някой може би щеше да открие Доналд Франк Калахан вкочанясал и вероятно със собствените си топки вместо обеци. Кавалерията обаче се появи и...

„Това не беше никаква кавалерия – мисли си той, докато лежи на пода и лицето му се подува. – Това бяха Глас номер едно и Глас номер две.“ Не, и това не е правилно. Това бяха двама мъже, вероятно на средна възраст или малко по-стари. Господин Екс-либрис и господин Гей-кокниф-ен-йом, каквото и да означава това. Бяха изплашени до смърт. И с право. Братята Хитлер може би не бяха убили хиляди, както се хвалеше Лени, но със сигурност имаха достатъчно опит. Затова господин Екс-либрис и господин Гей-кокниф-ен-йом имаха основателна причина да се страхуват. Всичко бе минало добре, но можеше да не стане така. Какво щеше да се случи, ако картите се бяха обърнали в полза на Джордж и Лени? Ами много просто – вместо един в изоставената перачница щяха да намерят три трупа. Това със сигурност щеше да излезе на заглавната страница на „Поуст“! И така, за какво бяха рискували живота си тези хора? За един обезобразен пияница, изпоцапан със собствените си изпражнения. Непоправим пияница.

Тогава настъпва съдбовният пократ. В коридора монотонният глас е стигнал до Спранг, Стюарт и Сътби; в килията един мъж лежи на мръсния под и лъчът дневна светлина от прозорчето най-последно достига дъното му – това място, под което не може повече да пропадне, освен, ако не вземе лопата и не се закопае.

Той извърта глава и поглежда пода, фъндъците приличат на

призрачни горички, купчинките прах – на хълмове в безплоден рудодобивен район. Калахан си мисли: „Кой месец е, февруари? Февруари 1982-ра? Май да. Ето какво. Давам си една година, за да се поправа. Една година, за да направя нещо – каквото и да е, – за да оправдая риска, който поеа онези двама души. Ако успее, ще продължа да водя достоен живот. Ако не, през февруари 1983 година ще се самоубия.“ Гласът в коридора най-после стига до Таргънфийлд.

13.

Калахан замълча за момент. Отпи глътка кафе, намръщи се и си наля чаша сладко ябълково вино.

– Знаех вече обратния път. Бях завел достатъчно отрепки на срещите на „Анонимни алкохолици“, Господ ми е свидетел. Затова, когато ме пуснаха от затвора, намерих „Анонимни алкохолици“ в Топека и започнах да посещавам срещите им всеки ден. Никога не се интересувах какво ме чака, никога не поглеждах назад. „Миналото е история, а бъдещето е мистерия“, така казват. Само че сега, вместо да седя мълчаливо на последния ред, сядах най-отпред и по време на представянето казвах: „Аз съм Дон К. и вече не искам да пия.“ Всъщност исках, ах, как исках, но анонимните алкохолици имат поговорки за всичко и една от тях гласи: „Преструвай се, докато стане истина.“ Малко по малко се получи. Една сутрин през есента на 1982-ра се събудих и установих, че вече не ми се пие. Влечението, както казват, беше изчезнало. Така започнах нов живот. През първите си трезви години човек обикновено не постига големи успехи, но един ден се озовах в парка „Гейдж“, по-точно в розовата градина „Рейниш“... – Калахан замълча и изненадано огледа слушателите си. – Какво? Знаете ли я? Не ми казвайте, че сте били в „Рейниш“!

– Бяхме – потвърди Сузана. – Видяхме влакчето.

– Удивително!

– Часът е деветнайсет и всички птички пеят – усмихна се Еди.

– Както и да е, в розовата градина забелязах първата обява: ТЪРСИ СЕ КАЛАХАН, ИРЛАНДСКИ СЕТЕР, С БЕЛЕЗИ НА ЛАПАТА И ЧЕЛОТО. ГОЛЯМА НАГРАДА. И така нататък, и така нататък. Най-после бяха научили името ми. Реших да се махам, докато не е станало късно. Затова отидох в Детройт и там попаднах в един приют, наречен „Фар“. „Мокър“ приют. Беше същият като „Дом“, само че без Роуан Магръдър. Имаха ентузиазъм, но едва се справяха. Постъпих на работа.

И точно там, през декември 1983 година, се случи.

– Какво се случи? – не разбра Сузана.

Джейк Чеймбърс и отговори. Той знаеше, може би единствен от тях имаше откъде да знае. Все пак на него също му се беше случвало.

– Тогава си умрял – каза той.

– Да, точно така. – Калахан не издаде никаква изненада, сякаш обсъждаха условията за отглеждане на ориз или възможността Анди да се захранва с ант-номика. – Тогава умрях. Роланд, би ли ми свил цигара? Явно имам нужда от нещо малко по-силно от ябълково вино.

14.

Във „Фар“ има стара традиция, от... Божке, сигурно от цели четири години (приютът съществува едва от пет). Денят на благодарността е и те празнуват във физкултурния салон на гимназията „Холи нейм“ на Конгрес Стрийт. Неколцина украсяват стените с оранжева и кафява гланцова хартия, картонени пуйки и пластмасови плодове и зеленчуци. С други думи, американски талисмани за богата реколта. За да участва, човек трябва да е бил трезвен в продължение на поне две седмици. Освен това – както Уорд Хъкман, Ал Маккоуан и Дон Калахан единодушно са приели – в украсяването не могат да участват побъркани, независимо от колко време не са пили.

На Пуешки ден стотина от най-изтъкнатите пияндета, скитници и полуоткачени клошари се събират в „Холи нейм“ на галавечеря с пуйка, картофи и всички полагащи се мурафети. Настаняват се на десетина дълги маси в средата на салона (краката на масите са увити с филц и гостите се хранят прави). Преди да започне кльопачката – такава е традицията, – всеки трябва да назове едно нещо, за което е благодарен („Ако някой се замисли повече от десет секунди, ще го отрежа“ – предупредил е Ал). Това е заради Деня на благодарността, но и защото в принципите на „Анонимни алкохолици“ е залегнало, че благодарният пияница не мисли за алкохол и благодарният наркоман не мисли за друсане.

Изказванията вървят бързо и тъй като мислите на Калахан витаят някъде, когато идва редът му, той едва не изтърсва нещо, което може да му навлече големи неприятности. Или поне да го обявят за човек с извратено чувство за хумор.

– Благодарен съм... – започва той, но бързо се усеща какво е на път да изтърси и прехапва език.

Те го гледат в очакване: брадясали мъже и разрошени жени, носещи характерната застояла миризма на непочистена метростанция, миризмата на улицата. Някои вече го наричат „отче“; откъде са разбрали? Как е възможно да са разбрали? И какво биха си помислили, ако знаеха какви тръпки го побиват при тази дума? Тя му навява спомени за Братята Хитлер и сладникавия аромат на омекотител за дрехи. Те обаче го гледат. „Клиентите“. Уорд и Ал също.

– Благодарен съм, че днес не съм пил и не съм взел наркотик.

Винаги има с какво да се измъкнеш. Съседът му казва, че е благодарен, дето сестра му го е поканила за Коледа. Никой не подозира, че Калахан едва се бе сдържал да не каже: „Благодарен съм, че наскоро не съм виждал вампири от трети тип и обяви за загубени кучета.“ Подозира, че е така, защото Господ отново го е приел в лоното си, макар и на изпитателен срок, и заразата от кръвта на Барлоу най-после е неутрализирана. Струва му се, че е загубил и зловещата дарба да вижда другите светове. Все още обаче не се осмелява да провери това, като отиде на църква. Нито за миг не му хрумва, че този път може би са решили да изчакат, докато падне невъзвратимо в мрежите им. Може бавно да се учат, ще си даде сметка със закъснение Калахан, но все пак се учат.

В началото на декември Уорд Хъкмаи получава писмо, за което не е и сънувал.

– Тази година Коледа подрани, Дон! Само погледни това, Ал! – обявява и триумфално размахва писмото. – Ако изиграем правилно козовете си, грижете ни за следващата година саминало.

Ал Маккоуан взема писмото и докато чете, резервираното му изражение бавно се разтапя в доволна усмивка. Когато подава листа на Дон, вече се хили до уши.

Писмото е от крупна фирма с клонове в Ню Йорк, Чикаго, Детройт, Денвър, Лос Анджелис и Сан Франциско. Написано е на толкова луксозна хартия, че на човек му иде да я разкрои и да си ушие риза от нея. В него се казва, че корпорацията решила да раздаде двайсет милиона долара на двайсет благотворителни организации на цялата територия на САЩ, по милион на всяка. Това трябвало да стане преди края на календарната 1983 година. Възможни кандидати били кухни за безплатна храна, приюти за бездомни, две безплатни клиники и програма за разработване на тестове за СПИН в Спокейн. Сред приютите е и „Фар“. Подписът е на Ричард П. Сейър, заместник изпълнителен директор на детройтския клон. Всичко изглежда тип-топ и поканата към тримата да посетят детройтската кантора на корпорацията, за да обсъдят условията на

дарението, също изглежда в реда на нещата. Датата на срещата – а също на смъртта на Доналд Калахан – е 19 декември 1983 година. Понеделник. Името на корпорацията е „Сомбра“.

10.

– Ти си отишъл – досети се Роланд.

– И тримата отидохме. Ако поканата беше само за мен, никога нямаше да го направя. Но тъй като канеха и трима ни... и искаха да ни дадат един милион долара... имате ли представа какво означаваха един милион за приют като „Дом“ или „Фар“? Особено по времето на Рейгън.

Сузана подскоочи. Еди я изгледа победоносно. Калахан явно се почувди какво означава това, но Роланд му даде знак да продължава и вече наистина беше късно. Не че на някого му се спеше; всички гледаха съредоточено отеча, попиваха всяка негова дума.

– Ето до какъв извод съм стигнал – сподели той, като се наведе напред. – Между вампирите и подлещите има някакво сътрудничество. Мисля, че ако проследите връзките им, ще намерите корените му в царството на мрака. В Тъндърклап.

– Не се съмнявам – отвърна Роланд; сините му очи заблестяха.

– Вампирите, освен тези от първи тип, са глупави. Подлещите са помни, но не много. Иначе нямаше да мога да им бягам толкова дълго време. Накрая обаче някой друг се беше намесил. Агент на Пурпурния крал, какъвто или каквото представлява. Подлещите вече не се занимаваха с мен. Вампирите също. През последните месеци не бях виждал нито обяви за загубени животни, нито надписи с тебешир по тротоарите. Мисля, че някой друг е поел командването. Някой доста по-умен. Един милион долара! – Той поклати глава и се усмихна мрачно. – С това най-после успяха да ме заслепят. С едни прости пари. „О, да – казах си, – но са за добро!“ и тримата си мислехме: „Така ще сме независими поне за пет години! Няма вече да просим от Градския съвет!“ Вярно беше. Едва по-късно ми хрумна една друга истина, много проста: алчността и само алчността ме подлъга.

– Какво стана? – попита Еди.

– Ами... отидохме на срещата. В сградата „Тишман“, една от най-люксоznите в града, на булевард „Мичигън“ 982; в 16.20 часа на 19 декември.

– Странно време за срещи – отбеляза Сузана.

– И ние така си помислихме, но кой обръща внимание на такива

подробности, когато са му обещали един милион? След кратко обсъждане всички се съгласихме с Ал... или по-скоро с майка му. Според нея трябваше да се появим на тази изключително важна среща пет минути по-рано, нито повече, нито по-малко. Затова облякохме най-официалните си дрехи и в 16.10 влязохме във фоайето на „Тишман“. Намерихме „Сомбра“ в указателя и се качихме на трийсет и третия етаж.

– Проверихте ли преди това фирмата? – попита Еди.

Калахан го изгледа, сякаш се подразбираше:

– Според данните, които намерихме в градската библиотека, „Сомбра“ беше затворено дружество – тоест не продаваше акции на външни лица – с основен предмет на дейност закупуване на други фирми. Занимаваха се с нови технологии, недвижими имоти и строителство. Това бе всичко, което се знаеше за тях. Активите им се пазеха в строга тайна.

– Седалището им в САЩ ли беше? – поинтересува се Сузана.

– Не, в Насау на Бахамските острови.

Еди си спомни годините си като кокаинов куриер и жалката отрепка, от която бе купил последната си пратка.

– Ходил съм там – обясни, – но не съм срещал никого от „Сомбра“.

Можеше ли обаче да бъде сигурен? Възможно ли бе жалката отрепка с британски акцент да е работила за „Сомбра“? Толкова ли невероятно беше да са свързани с търговията с наркотици покрай всичко, с което се занимаваха? Вероятно не. Ако не друго, това сочеше връзка с Енрико Балазар.

– Както и да е, фирмата фигурираше във всички видове картотеки и регистри. Нямахме много информация, но фигурираше. И беше богата. Не знам точно какво представлява тази „Сомбра“ и съм почти сигурен, че повечето хора, които видяхме на трийсет и третия етаж, са били само статисти, но вероятно фирма с такова име наистина съществува.

Качихме се с асансьора. Чакалнята беше хубава – с картини от френски импресионисти по стените; секретарката също. Една от онези жени – ще ме извиниш, Сузана, – които карат всеки мъж да си въобрази, че ако само докосне гърдите и, ще живее вечно. Еди избухна в смях, погледна Сузана и бързо спря. – Беше 16.17. Поканиха ни да седнем. Бяхме страшно нервни. Постоянно влизаха и излизаха хора. От време на време една врата отляво се отваряше и зад нея виждахме голямо помещение, пълно с бюра, разделени с временни прегради. Звъняха телефони, секретарки сновяха насам-натам с папки ръце, чуваше се бръмчене на голяма копирна машина. Ако беше нагласено – а мисля, че беше, – декорът бе правдоподобен като в холивудски филм. Бях нервен, но

нищо повече. Доста странно, като се замислиш. Вече осем години след бягството си от Сейлъмс Лот постоянно се криех и бях развил доста добра предупредителна система, но в този ден тя така и не се задейства. Предполагам, че ако се свържете по някакъв начин с духа на Джон Дилнджър, той би ви казал същото за нощта му с Ан Сейдж.

В 16.19 един младеж със скъпи и елегантни риза и вратовръзка дойде да ни вземе. Поведен по край луксозни кабинети, в които, доколкото можехме да видим, пребиваваха много важни шефове. Стигнахме до двойна врата в дъното на коридора, над която пишеше „ЗАСЕДАТЕЛНА ЗАЛА“. Придружителят ни отвори вратата. Каза ни „сбогом, господа“, това си го спомням ясно. Не ми прозвуча на място. Тогава предупредителната ми система се включи, но твърде късно. Всичко стана много бързо. Те не...

16.

Случва се много бързо. Те преследват Калахан твърде дълго, но не си хабят времето да се фукат, че са го пипнали. Вратите се затръшват зад тях, прекалено шумно, стените чак затреперват. Човек би очаквал от бизнес-асистент, получаващ по осемнайсет хиляди на година, да затваря вратата по определен начин – с уважение към парите и властта, – а не като този. Така затварят вратите разгневените пияници и наркомани, когато излизат от кенефа. Лудите също. Да, ненормалните често тряскат вратите.

Предупредителната система на Калахан се включва, не пиука, а вие и когато оглежда заседателната зала с един голям прозорец, от който се разкрива страхотна гледка към езерото Мичиган, той не без основание си мисли: „Исусе Христе и Света Майко Богородице, как може да съм такъв глупак?“ В стаята има тринайсет души. Трима от тях са подлеци и той за първи път вижда отблизо подпухналите им, болнави лица със святкащи червени очи и плътни, женствени устни. И тримата пушат. Други девет са вампири от трети тип. Тринаisetият носи крещящи риза и вратовръзка напълно в стила на подлеците, но лицето му е хилаво и издължено, излъчва интелигентност и черен хумор. На средата на челото му има кръгло петно от кръв, която не изглежда нито да тече, нито да се съсирва.

Чува се силно изпращяване. Калахан се обръща и вижда как Ал и Уорд се свличат на земята. От двете страни на вратата стоят още двама подлеци, мъж и жена, с електрически палки.

– На приятелите ти няма да им се случи нищо лошо, отче Калахан.

Той отново се обръща напред. Това е мъжът с червеното петно на челото. Изглежда около шейсетте, но е трудно да се определи със сигурност. Ризата му е яркочълта, а вратовръзката – червена. Усмивва, се и показва острите си зъби. „Това е Сейър – мисли си Калахан. – Сейър или каквото там е истинското име на този, който е подписал писмото. Онзи, който е замислил всичко това.“

– За теб обаче не гарантирам – добавя домакинят.

Подлеците гледат Калахан с жадни очи: ето го най-последно загубено-то им кученце с изгорената лапичка и белега на челото. Вампирите изглеждат още по-заинтригувани. Едва се сдържат да не заподскачат в сините си сияния. Изведнъж: Калахан чува камбанния звън. Слаб, далечен, но звучи. Вика го.

Сейър, ако това е истинското му име, се обръща към вампирите и обявява делово:

– Този е виновникът. Той уби стотици от вас в десетина версии на Америка. Моите приятели... – Посочва подлежащите. – ...не успяха да го уловят, но те са се специализирали в рутинно преследване на друга, нищо неподозираща плячка. Както и да е, той вече е тук. Хайде, действайте. Но не го убивайте!

Обръща се към Калахан. Дупката на челото му се изпълва с кръв и блести, но не изпуска нито капчица. „Това е око – мисли си Калахан. – Кърваво око.“ Кой гледа през него? Какво наблюдава и откъде?

– Всички тези приятели на Краля носят вируса на СПИН – обяснява Сейър. – Сигурно знаеш какво е това. Те ще оставят той да те убие. Така завинаги ще те отстраним от играта, от този свят и от всички останали. Тази лъжица и без това е твърде голяма за твоята уста. За такъв лъжлив свещеник като теб.

Калахан не се колебае нито за миг. Ако се забави дори секунда, е обречен. Не се страхува от СПИН, а от гнусните устни на вампирите, от целувката им, като оня, който бе целувал Лупе Делгадо в тъмната уличка. Не може да позволи да го победят. След целия път, който е изминал, след всички временни работни места, след всички отрезвители, след като завинаги се отказа от алкохола в Канзас – не може да им позволи!

Той не се старее да ги убеждава. Не прави опит за споразумение. Просто се втурва отчаяно покрай масивната махагонова маса. Мъжът с жълтата риза закрепва тревожно:

– Дръжте го! Дръжте го!

Някой закача сакото му – специално купено за случая, – но го

изпуска. Калахан има няколко секунди, колкото да си помисли: „Прозорецът няма да се счупи, направен е от някакво дебело стъкло, антисамобийствено стъкло, и няма да се счупи...“, и да отправи молитва към Господ за първи път, откакто Барлоу го принуди да отпие от заразената му кръв.

– Помогни ми! Моля те, помогни ми! – изкрещява той и се блъска с всички сили в прозореца.

Още една ръка успява да го достигне, хваща го за косата, но също го изпуска. Прозорецът се разбива и той изведнъж се озовава в студения въздух, сред падащи снежинки. Поглежда надолу, под черните обувки, купени специално за случая, и вижда булевард „Мичигън“, изпълнен с коли като играчки и хора като мравки.

Чувства как те – Сейър, подлещите и вампирите, които трябваше да го заразят, за да го извадят завинаги от играта – са се скупчили на прозореца и го гледат с невярващи очи.

И си мисли: „Така няма да изпадна от играта завинаги... Пали?“

После с детско удивление си казва: „Това е последната ми мисъл. Това е краят.“ И започва да пада.

17.

Калахан млъкна и някак свенливо погледна Джейк:

– Спомняш ли си? Същинския... момент на смъртта?

Джейк кимна сериозно:

– А ти не го ли помниш?

– Спомням си как видях улицата под новите си обувки. Спомням си чувството, че съм застинал във въздуха, сред снежинките – сякаш щях да стоя така цяла вечност. Спомням си Сейър зад мен, крещящ на някакъв друг език. Ругаеше. Гласът му звучеше гневно, затова предполагам, че е изговарял ругатни. И помня, че си помислих: „Страх го е.“ Всъщност това беше последната ми мисъл: че Сейър е уплашен. За известно време ме обгърна мрак. Понесох се в нищото. Чувах камбаните, но бяха далече. После започнаха да се приближават. Сякаш бяха монтирани на влак, който летеше към мен с убийствена скорост.

Имаше светлина. Видях светлина в мрака. Помислих си, че имам видение като при клинична смърт, и се насочих към светлината. Не ме интересуваше къде ще се озова, стига да не е на булевард „Мичигън“, размазан в локва кръв и заобиколен от тълпата. Не виждах обаче как може да стане другояче. Човек не оцелява току-така след падане от

трийсет и третия етаж. Исках да се махна от камбаните. Звънът им се усилваше. Очите ми се насълзиха. Ушите ми кънтяха. Радвах се, че още имам очи и уши, но звънът ме караше и малко да съжалявам. Помислих си: „Трябва да се добера до светлината“, и се затичах към нея. Тогава...

18.

Той отваря очи, по още преди това усеща миризмата. Ухае на сено, но много слабо. Призрачен аромат. Ами той? Призрак ли е вече?

Сяда и се оглежда. Ако това е задгробният живот, значи всички свещени писания грешат. Защото той не е нито в рая, нито в ада; намира се в някакъв обор. Подът е покрит с гнили сламки. През процепите в дървените стени прозира дневна светлина. Това е светлината, към която беше вървял в мрака, мисли си той. А също: „Това е пустинна светлина.“ Има ли причина да смята така? Може би. Въздухът е сух. Той има чувството, че диша въздуха на друга планета.

„Може би е друга планета – мисли си. – Планетата Задгробна.“

Камбаните още звънят, едновременно прекрасно и ужасно, но звънът отслабва... отслабва... и престава. Калахан чува лекия шепот на горещ вятър. Той прониква през пролуките между дъските и няколко сламки се вдигат от пода, завъртат се вяло и пак се спускат на земята.

Чува се и друг шум. Неритмично бучене. Идва от някаква машина, която не е в най-завидната си форма, ако се съди по звука. Калахан се изправя. Горещо е и лицето и ръцете му веднага се изпотяват. Той свежда поглед към тялото си и установява, че новите му дрехи са изчезнали. Носи дънки и синя работна риза, изтънели от многократно пране. Също чифт високи обувки. Изглеждат, сякаш са изминали много, много километри. Той се навежда и опипва краката си за счупвания. Не открива фрактури. Проверява ръцете си. Те също са здрави. Опитва се да разкърши пръстите си. Те леко изпращяват като чупещи се сухи съчки.

„Нима целият ми живот е бил сън? – мисли си Калахан. – Това ли е действителността? Ако да, кой съм аз и какво правя тук?“

Непрестанното бучене звучи от сумрака зад него: туф-ТУФ, туф-ТУФ-туф-ТУФ.

Той се обръща и дъхът му спира от онова, което вижда. Зад него, в средата на изоставения обор, има врата. Тя не е закрепена за стената, а стърчи сам-самичка. Има панти, но те не я държат за нищо, стоят свободно във въздуха. На вратата са издълбани йероглифи. Той не може да ги прочете. Приближава се, сякаш те ще му помогнат да разбере какво

става. В известен смисъл разбира. Защото вижда, че топчето на бравата е от кристал и на него е гравирана роза. Той е чел Томас Улф: камък, роза и неоткрита врата; камък, роза и врата. Той не вижда камък, но може би това е значението на йероглифа.

„Не – мисли си. – Не, йероглифът означава «НЕОТКРИТА». Може би аз съм камъкът.“ Той докосва кристалното топче. Сякаш по сигнал. „сигул“ – мисли си той) бученето на машините спира. Той отново чува далечния звън на камбаните. Опитва да завърти топчето, но то не помръдва. Ни на йота. Сякаш е бетонирано. Когато Калахан отдръпва ръката си, звънът престава.

Той заобикаля вратата и тя изчезва. Връща се и тя пак се появява. Той описва три кръга около нея и на всеки от тях вратата изчезва през половината от обиколката му и се появява през другата. Тръгва в обратната посока на заден ход. Същата работа. Е, и какво от това?

За известно време Калахан остава загледан във вратата, после влиза навътре в помещението, защото е любопитен какви са тези машини. Не изпитва болка, сякаш тялото му още не е разбрало, че е паднало от трийсет и третия етаж, но, Исусе, каква жега само!

В обора има отделения за коне, отдавна изоставени. Има купчина старо сено, а до нея добре сгънато одеяло и нещо, което прилича на дъска за рязане. Върху нея е останало парче спаружено месо. Той го вдига и го помирисва. Мирише на осолено. Той го лапва. Не се страхува, че ще се отрови. Как можеш да се отровиш, ако вече си мъртъв?

Докато дъвче, продължава да разглежда. В дъното на голямото помещение има стаичка, достроена сякаш след внезапно хрумване. В стените и също има пролуки, пропускащи достатъчно светлина, за да види ниска машина, поставена върху бетонна платформа. Всичко в обора навява мисли за безстопанственост и забрава, но тази машина, която прилича на доилен апарат, изглежда чисто нова. Няма ръжда, няма прах. Той се приближава. От едната и страна стърчи хромирана тръба. Под нея има канал. Металната яка около него изглежда влажна. Върху машината има малка метална плочка. До нея – червено копче. На плочката пише:

ЛАМЕРК ИНДЪСТРИС
384789-АА-45-776019
НЕ ВАДИ САЧМАТА
ОБЪРНЕТЕ СЕ ЗА ПОМОЩ
КЪМ КОМПЕТЕНТНО ЛИЦЕ

На червеното копче пише ВКЛ. Калахан го натиска. Машината пак започва да бучи и след малко от тръбата потича вода. Той слага ръце под струята. Водата е ледена, чак дъхът му секва. Той отпива. Водата не е нито сладка, нито горчива и Калахан си мисли: „Сигурно съм си загубил вкуса. Това...“

– Добър ден, отче.

Калахан изкрещява от изненада. Рязко вдига ръце и по прашния под се посипват капчици като перли. Извърта се на изгърканите си токове. Пред вратата на стаичката стои мъж с дълга роба и качулка.

„Сейър – мисли си Калахан. – Последвал ме е, минал е през проклетата врата...“

– Успокой се. „Успокой топката“, както би казал новият приятел на Стрелеца – изрича забуленият и добавя с поверителен тон:

– Казва се Джейк, но икономката го нарича Бама. – После продължава весело, сякаш току-що му е хрумнало нещо смешно:

– Ще ти го покажа! И двамата ще ти покажа! Може би не е твърде късно! Ела!

Той протяга ръка. Пръстите му, едва показващи се от ръкава, са дълги и бледи, неприятни на вид. Като восьъчни. Калахан стои като законван и непознатият настоява:

– Хайде. Не можеш да останеш тук. Това е единствената разпределителна станция и никой не се задържа тук задълго. Ела.

– Кой си ти?

Забуленият изцъква нетърпеливо:

– Нямаме време за глупости, отче. Име, име, какво е едно име, както е казал някой. Шекспир ли беше? Вирджиния Улф ли? Вече не помня. Хайде, ела и ще ти покажа едно чудо. Нищо няма да ти направя; ще вървя пред теб, за да си спокоен. Хайде, идвай.

Забуленият се обръща. Робата му се развява като полите на вечерна рокля. Връща се в конюшната и след малко Калахан тръгва след него. И без това няма какво да прави в помпената стая; тя е задънена улица за него. Навън може да избяга. „Къде ще избягам?“ Е, не може да знае,

докато не види, нали?

Когато минава покрай вратата, забуленият почуква по нея.

– Да чукам на дърво, да спи под камък зло! – изрецитирва весело и стъпва в светлия правоъгълник при отворената врата на конюшната.

Калахан вижда, че държи нещо в лявата си ръка. Квадратна кутия със стени по трийсетина сантиметра. Изглежда направена от същото дърво като вратата. А може би от нещо по-плътно. Във всеки случай материалът на кутията е по-тъмен. Калахан предпазливо следва забуления, готов е да спре, ако и той спре. Навън жегата е непоносима, като в пещ. Когато излиза, той вижда, че наистина са сред пустинята. От едната страна вижда някаква съборетина с основи от напукан пясъчник. Може би някога е била странноприемница. Или изоставен декор от филм за Дивия запад. От другата страна има заграждение, повечето му колове са паднали. Назад се простират десетки километри камениста пустиня. Няма нищо друго освен...

Не! Има още нещо! Две неща! На хоризонта се движат две малки точки!

– Ето, че ги видя! Добро зрение имаш, отче!

Мъжът в черно спира на двайсетина крачки от него. Започва да си тананика. На Калахан този звук никак не му харесва. Звучи като шумолене на мишки, които гризат стари кокали. В това няма голяма логика, но...

– Кои са това? – хладно пита Калахан. – Кой си ти? Къде сме?

Мъжът в черно разперва театрално ръце:

– Това е дълга история, а времето лети. Наричай ме Уолтър, ако искаш. Колкото до това място, то е разпределителна станция, както вече ти казах. Малко тихо местенце между данданията на твоя свят и шумотевицата на следващия. Мислеше се за голям пътешественик, а? Докато обикаляше по всички тези скрити шосета? Да, ама не, отче, истинското ти скитане тепърва започва.

– Не ме наричай така! – изкрещява Калахан.

Гърлото му е пресъхнало. Горещината сякаш натиска темето му като наковалня.

– Отче, отче, отче! – дразни го мъжът в черно.

Звучи злобно, но Калахан подозира, че оня се забавлява вътрешно. Този човек (ако изобщо е човек) явно често се надсмива над другите.

– Добре де, да не се караме за глупости. Ще те наричам Дон. Така повече ли ти харесва?

Черните точки в далечината потрепват; издигащите се потоци

нагорещен въздух ги скриват и пак ги откриват. Скоро ще изчезнат.

– Кой са това? – повтаря Калахан.

– Хора, които най-вероятно никога няма да срещнеш – отвърща мъжът в черно; качулката му се размества и Калахан за миг зърва восъчноблед нос и контурите на око, като чашка, пълна с тъмна течност. – Ще умрат под планините. Ако не умрат под планините, в Западното море живеят гадини, които ще ги изпапкат живи. Хрус-хрус, страхотен вкус!

Той отново се засмива, но...

„Но не ми звучиш много убедено, друже“ – мисли си Калахан.

– Ако не друго, това ще ги убие. – Уолтър вдига кутията и Калахан отново дочува слабо неприятния звън на камбаните. – И кой мислиш, че ще им го занесе? Ка, разбира се, но дори ка се нуждае от помощник, кай-май. Това си ти.

– Не разбирам.

– Естествено, че няма да разбираш, а аз нямам време да ти обяснявам. Като Белия заек в „Алиса“, закъснявам, закъснявам, имам много важна среща. Виж сега, те ме преследваха, но ги измавих, и се върнах, за да си похортувам с теб. Бързам, бързам, бързам! Сега пак трябва да ги изпреваря, защото как иначе ще ги подмамя в капана? Затова, Дон, трябва да прекратяваме малкия си разговор, колкото и да не ни се иска. Хайде, бързо да се връщаме в обора. Тичай!

– Ами ако не искам?

Само че тук няма никакво „ако“. Калахан за нищо на света не иска да се връща в обора. Защо просто не помоли мъжа в черно да го пусне и не се опита да догони черните точки? Какво ще стане, ако му каже: „Аз трябва да отида с тях. Там ме зове моето ка“? Досеца се какво ще последва. Все едно да спориш с радиото. Сякаш да потвърди това, Уолтър казва:

– Няма значение какво искаш. Ще отидеш, където ти нареди Кралят, и там ще чакаш. Ако тези двамата умрат, както съм почти сигурен, че ще стане, ще живееш дълги години в спокойно пасторално блаженство и с лъжливо, но без съмнение приятно чувство за изкупление. Ще достигнеш своето ниво на Кулата дълго след като съм се превърнал в прах и пепел на моето. Това ти гарантирам, отче, защото съм го видял във вълшебното стъкло, истина казвам! Ако обаче оцелеят? Ако се озоват там, където ще те изпратят? Тогава ще им помогнеш по всеки възможен начин и така ще ги погубиш. Заплетена история, не мислиш ли?

Мъжът в черно тръгва към Калахан. Калахан отстъпва към обора, където го чака неоткритата врата. Не иска да ходи там, но няма къде

другаде.

– Остави ме.

– Не. Няма да стане.

Мъжът в черно вдига кутията към Калахан и хваща капака.

– Не! – изкрещява Калахан.

Защото мъжът в черно не трябва да отваря кутията. Вътре има нещо ужасно, което би уплашило дори Барлоу.

– Върви и може би няма да я отворя – дразни го Уолтър.

Калахан отстъпва под сянката на обора. Скоро отново ще е вътре. Няма как да го избегне. Чувства как странната еднопосочна врата го чака.

– Безжалостен мръсник! – избухва той. Зениците на Уолтър се разширяват и за момент по лицето му се изписва обидено изражение. Може да е абсурдно, но в очите му Калахан съзира, че чувството е искрено. Това разбива всичките му надежди, че може би сънува, че това е последният проблясък преди смъртта. В сънищата – поне в неговите – лошите герои, злите герои никога не изпитват обикновени човешки емоции.

– Правя само онова, което ми заповядат ка, Кралят и Кулата. Всички го правим. Ние сме техни роби.

Калахан си спомня съня, в който бе пътувал: изоставените силози, мрачните залези и дългите сенки, радостта си, докато бе влачил оковите, чийто звън му се струваше като прекрасна музика.

– Знам – казва той.

– Виждам. Хайде, движение.

Калахан отстъпва в обора. Отново усеща леката, почти недоловима миризма на старо сено. Детройт му изглежда далечен сън, халюцинация. Спомените за Америка – също.

– Само не отваряй кутията – моли той. – Ще направя каквото искаш.

– Добро отче си ти, Дон.

– Нали обеща да не ме наричаш така?

– Обещанията са, за да бъдат нарушавани, отче.

– Съмнявам се, че ще успееш да го убиеш – казва Калахан.

Уолтър се намусва:

– Това е работа на ка, не моя.

– Може би не е и на ка. Представи си, че той стои над ка.

Уолтър отстъпва, сякаш е получил плесница.

„Това бяха богохулни думи – мисли си Калахан. – А на този човек такива не му минават.“

– Никой не е над ка, лъжлив свещенико! – изсъсква мъжът в черно.
– И стаята на върха на Кулата е празна. Знам го със сигурност.

Макар че няма представа за какво приказва мъжът в черно, Калахан отговаря, без да се замисли:

– Грешеш. Бог съществува. Той стои и наблюдава всички ни от небето. Той...

В този момент едновременно се случват няколко неща. Водната помпа в задното помещение се включва и започва да бучи. Калахан се блъска гърбом в твърдото, гладко дърво на вратата. Мъжът в черно вдига кутията и я отваря. Качулката му се отмята и разкрива острите черти на бледото му лице с озъбена уста. (Това не е Сейър, но по средата на челото му също има червена дупка, която нито кърви, нито се съсирва.) Калахан вижда какво има в кутията: вижда Черната тринайсетица, увита в червено кадифе и напомняща изцъкленото око на адско изчадие. Той закрепява, защото чувства безграничната и мощ: тя може да го изпрати където си поиска, дори в небитието. Вратата се отваря. И въпреки безумната си паника Калахан си помисля: „Когато отваряш кутията, вратата също се отваря.“ Залита назад и попада в някакъв друг свят. Чува кръсъщи и вопли. Един от тях е на Лупе, който го пита защо го е оставил да умре. Друг принадлежи на Роуена Магръдър, която му обяснява, че това е другият му живот, и го пита дали му харесва. Той понечва да запуши ушите си, започва да пада назад и в този момент си помисля, че мъжът в черно го е изблъскал в истинския ад. Когато вдига ръце, Уолтър пъха кутията с ужасната стъклена топка в тях. Топката се движи. Върти се като истинско око в невидима очна кухня. Калахан си мисли: „Жива е, това е истинско око, откраднато от някакво ужасно чудовище, и о, Боже, Божичко, то ме гледа!“

Той обаче взема кутията. Не иска да го прави, но не може да го предотврати.

„Затвори я, затвори я“ – мисли си, но пада, препънал се е (или мъжът в черно го е спянал, а може би неговото ка), и падайки, се извърта. Някъде отдолу всички гласове от миналото му го зоват, упрекват го (майка му иска обяснение защо е позволил нечистият Барлоу да счупи кръстчето, което му е донесла чак от Ирландия), а мъжът в черно изкрещява весело:

– Бон воаяж, отче!

Калахан се строполява на каменната земя, покрита с костите на дребни животни. Капакът на кутията се затваря и той чувства моментно облекчение..., но после пак се отваря, много бавно, и окото пак се

показва.

– Не – прошепва Калахан. – Само това не.

Той обаче не е в състояние да затвори кутията – силите му сякаш са го напуснали, – а тя не се затваря сама. Сякаш във вътрешността на черното око се появява червено петно, което бавно расте... и блести. Паника обзема Калахан, стиска гърлото му, заплашва да спре сърцето му.

„Това е Кралят – мисли си. – Това е Окоето на Пурпурния крал, който гледа от леговището си в Тъмната кула. И ме вижда.“

– НЕ! – изкрещява Калахан от пода на пещерата край Кала Брин Стърджис. – НЕ! НЕ! НЕ МЕ ГЛЕДАЙ! В ИМЕТО НА ГОСПОД, НЕ МЕ ГЛЕДАЙ!

Окоето обаче продължава да го гледа и Калахан не може да издържи този безумен поглед. Тогава изгубва съзнание. Три дни ще минат, преди отново да отвори очи, и тогава ще се озове при манихейците.

19.

Калахан ги изглежда тревожно. Нощта преваляше, до идването на Вълците оставаха двайсет и два дни. Той допи сайдера си, намръщи се, сякаш е отпил силно уиски, и остави чашата.

– Другото ви е известно. Хенчик и Джемин ме бяха намерили. Хенчик затворил кутията и вратата също се затворила. И сега Пещерата на гласовете вече се нарича Пещерата на портала.

– А ти, отче? – попита Сузана. – Какво направиха с теб?

– Занесли ме в бараката на Хенчик, в неговата кра. Там дойдох на себе си. Докато съм бил в безсъзнание, жените и дъщерите му ми давали вода и пилешки бульон, като изстисквали капки в устата ми.

– Само от любопитство да попитам, колко жени има? – поинтересува се Еди.

– Три, но може да има сношения само с една на нощ. Зависи от звездите или нещо подобно. Гледаха ме добре. Започнах да се разхождам из града и така ме кръстиха Скитация старец. Не можех добре да осъзная къде съм попаднал, но в известна степен предишните ми митарства ме бяха подготвили. Бяха калили волята ми. Понякога, Господ ми е свидетел, си мислех, че това още се случва в двете секунди, докато летя от трийсет и третия етаж към улица „Мичигън“ – че така умът ми се приготвя за смъртта, като ми представя една прекрасна последна халюцинация за дълъг и спокоен живот. Друг път се опасявах, че се е случило онова, от което най-много се страхувах в „Дом“ и „Фар“ – че мозъкът

ми е омекнал от алкохола. Представях си, че лежа в някоя лудница и си въобразявам всичко. През повечето време обаче приемах онова, което се беше случило. Радвах се, че най-после съм се озовал на това спокойно място, било то реално или въображаемо.

Когато се съвзех, отново се заех да изкарвам прехраната си както при скитанията ми из Америка. Тук няма фирми за временна заетост, но ако има желание, човек винаги може да си намери работа – има богати оризови реколти, но също и други насаждения и много добитък. Накрая отново започнах да проповядвам. Не го взех като съзнателно решение, просто един ден започнах. Открих, че тези хора знаят всичко за Исус Човека. – Калахан се засмя. – Наред с Отвъдното, Оризия и Биволската звезда... знаеш ли за Биволската звезда, Роланд?

– О, да – отвърна Стрелеца и си спомни проповедта на биволския жрец, когото веднъж се беше принудил да убие.

– Много от тях слушаха проповедите ми и когато предложиха да ми построят църква, аз им казах благодаря. Това е историята на Стареца. Както видяхте, вие също участвахте в нея... поне двамата. След като умря ли беше това, Джейк?

Момчето сведе глава. Ко почувства объркването му и изскимтя. Джейк обаче отговори спокойно:

– След първата ми смърт. И преди втората.

Калахан се сепна и бързо се прекръсти:

– Искаш да кажеш, че може да се случи няколко пъти? Света Богородица да ни е на помощ!

Росалита се приближи с нова свещ. Старите бяха почти догорели и верандата бе потънала в сумрак.

– Леглата са готови – обяви икономката. – Тази нощ момчето ще спи с отеца, а Еди и Сузана – както предишната.

– Ами Роланд? – вдигна рунтавите си вежди Калахан.

– Приготвила съм му легло на друго място. Вече му го показвах.

– Нима? Показаха си му го? Ами тогава да си лягаме. – Калахан се изправи. – Не си спомням кога за последно съм се чувствал толкова изморен.

– Ще останем още няколко минути, ако ти е угодно – каза Роланд. – Само ние четиримата.

– Както искате.

Сузана хвана ръката му и я целуна; – Благодаря за разказа, отче.

– И на мен ми олекна, щом най-после го разказах, сай.

– Кутията в пещерата ли остана, докато построите църквата? –

попита Роланд.

– Да. Не знам колко време е стояла там. Може би осем години, може би по-малко. Трудно е да се каже със сигурност. По едно време обаче започна да ме зове. Колкото и да мразех и да се страхувах от това око, нещо в мен ме караше да го видя отново.

Роланд кимна:

– Всички части от Магьосническата дъга привличат хората, но за Черната тринайсетица се говори, че е най-лошата. Сега май разбирам защо. Защото тя е Окоето на Пурпурния крал.

– Каквото и да е, почувствах, че ме зове в пещерата... и по далеч. Нашепваше ми, че трябва да възобновя скитанията си до безкрай. Знаех, че мога да отворя вратата с помощта на кутията. През нея можех да отида където пожелаех. И в което си поискам „кога“! Трябваше само да се съсредоточа.

Калахан се замисли и отново седна. Приведе се и плъзна изпитателен поглед по лицата им.

– Чуйте ме, моля. Имахме един президент, Кенеди. Беше убит тринайсет години преди да попадна в Сейлъмс Лот... беше убит на запад...

– Да – потвърди Сузана. – Джак Кенеди. Мир на праха му. – Обърна се към Роланд. – Беше стрелец.

Роланд вдигна вежди:

– Така ли казваш?

– Да. И е истина.

– Във всеки случай – продължи Калахан – никога не стана ясно дали убиецът му е действал на своя глава, или е имало заговор. Понякога се събуждам посред нощ и си мисля: „Защо не отидеш да видиш? Защо не застанеш пред вратата с кутията в ръце и не си кажеш: «Далас, 22 ноември 1963 година»? Така вратата ще се отвори и ти ще попаднеш там, също както в романа за машината на времето. Може би дори ще успееш да промениш случилото се. Защото, ако в историята на Америка е имало повратни моменти, това е един от тях. Ако промениш това, ще промениш всичко, което следва. Виетнам... расовите вълнения... всичко!“

– Господи – с уважение възкликна Еди; ако не друго, дързостта на тези мисли заслужаваше почит. – Обаче, отче... не е ли възможно да влошиш нещата?

– Джак Кенеди не беше лош човек – намеси се хладно Сузана. – Той беше добър човек. Велик човек.

– Може би, но знаеш ли какво? Мисля, че великите хора допускат най-съдобните грешки. Освен това наследникът му можеше да е голям

злосторник. Някой велик ловец на ковчези, който не е получил възможност благодарение на Харви Осуалд.

– Топката не допуска такива мисли – обясни Калахан. – Тя само мами хората да вършат зло, като им обещава, че ще направят добро. Нашепва им, че с действията си ще турят в ред не само едно нещо, а всичко.

– Да.

Гласът на Роланд прозвуча сухо, като изпращяването на клонка в огъня.

– Мислиш ли, че такова пренасяне във времето и пространството е възможно? – попита Калахан. – Или е само лъжа? Примамка?

– Мисля, че да. И вярвам, че когато напуснем Кала, ще минем през тази врата.

– Може ли да дойда с вас! – попита Калахан с изненадваща енергичност.

– Може би. И така, в крайна сметка ти прибра кутията със сферата в църквата. За да я накараш да млъкне.

– Да. И през повечето време действа. През повечето време тя спи.

– Въпреки това каза, че на два пъти те е изпращала в тодаш.

Калахан кимна. Възбудата му бе преминала. Изглеждаше уморен. И много стар.

– Първия път се пренесох в Мексико. Спомняте ли си началото на разказа ми? За писателя и момчето, които подозираха за вампирите. Те кимнаха.

– Една нощ, докато спях, сферата ме пренесе в Лос Сапатос в Мексико. На едно погребение. Погребението на писателя.

– На Бен Миърс? Автора на „Въздушен танц“? – попита Еди.

– Да.

– Някой видя ли те? – поинтересува се Джейк. – Защото нас никои не ни виждаше.

Калахан поклати глава:

– Не. Но чувстваха присъствието ми. Когато се приближавах до някого, той се отдръпваше. Сякаш се бях превърнал в студено течение. Във всеки случай, момчето беше там, Марк Петри. Само че вече не беше момче. Бе пораснал. От това и от надгробното му слово за Бен („Преди време петдесет и девет години ми се струваха...“ – така започна) предположих, че е средата на деветдесетте. Както и да е, не останах дълго... но достатъчно, за да се уверя, че младият ми приятел е добре. Може би в Сейлъмс Лот все пак бях извършил едно добро дело. – Той

замълча за миг, после добави: – В това надгробно слово Марк наричаше Бен свой баща. Това много ме трогна, много.

– Къде попадна при втория си тодаш! – попита Роланд. – Когато попадна в замъка?

– Имаше птици. Големи черни птици. Друго не мога да ви кажа. Поне не посред нощ. – Калахан отново се изправи. – Може би друг път.

Роланд се поклони смирено:

– Благодаря, сай.

– Няма ли вече да си лягате?

– След малко.

Благодариха на отеча за разказа (Ко изляя сънливо) и му пожелаха лека нощ. Изчакаха го да се прибере и постояха в мълчание още известно време.

20.

Джейк наруши мълчанието:

– Този Уолтър е бил зад нас, Роланд! На станцията е бил зад нас! Отец Калахан също!

– Да. Калахан ни е видял. Стомахът ми се свива при тази мисъл.

Еди докосна ъгълчето на окото си:

– Когато видя да се разчувстваш така, направо ми идва да зарева, Роланд. – Стрелеца го погледна безизразно и той бързо добави: – Майтап, бе, майтап. Знам, че нямаш чувство за хумор, но това малко ме дразни.

– Моля за прошка – подсмихна се леко Роланд. – Чувството ми за хумор си ляга рано.

– Моето не мигва цяла нощ. Държи ме буден. Разказва ми вицове. Чук-чук, кой е тук, нося мокри сънища за малкия палавник.

– Свърши ли за днес? – попита Роланд, когато Еди престана да бръщолеви.

– Засега да, но както знаеш, разполагам с неизчерпаем запас от глупости. Може ли да ти задам един въпрос?

– Глупав ли?

– Надявам се, не.

– Питай тогава.

– Онези двама мъже, които са спасили Калахан в перачницата. Кои са били?

– А ти как смяташ?

Еди се обърна към Джейк:

– Ами ти, сине на Елмър, имаш ли някакво предположение?

– Разбира се – отвърна момчето. – Били са Калвин Тауър и другият мъж от книжарницата, приятелят му. Онзи, който ми каза гатанката на Самсон и гатанката за реката. – Той щракна с пръсти и се ухили. – Арон Дипно.

– Ами пръстенът? Онзи с надписа „екс либрис“? Не видях някой от тях да носи такъв.

– А добре ли си гледал? – попита Джейк.

– Не, но...

– Имай предвид, че го видяхме през 1977-а. Тези хора са спасили отца през 1981-ва. Може някой да е подарил пръстена на господин Тауър през тези четири години. А може сам да си го е купил.

– Налучкваш.

– Да. Но Тауър има книжарница. Затова не е чудно, че има пръстен с надпис „екс либрис“. Не си ли съгласен с мен?

– Съгласен съм. Вероятността е голяма. Но как са разбрали, че Калахан... – Еди замълча, замисли се, сетне тръсна глава. – Не, няма да го измисля тази нощ. Още малко – и ще обсъждаме атентата срещу Кенеди. Прекалено съм уморен, за да мисля.

– Всички сме уморени – каза Роланд – и ни чака много работа. Разказът на отца обаче доста ме обърква. Не знам дали дава повече отговори, или повдига повече въпроси.

Събеседниците му мълчаха.

– Ние сме ка-тет и сега разговаряме ан-тет – продължи Стрелеца. – Съветваме се. Макар че е късно, има ли нещо друго, което трябва да обсъдим? Ако да, кажете. – Никой не се обади, затова Роланд бутна стола си назад и стана. – Добре, в такъв случай ви пожелавам лека...

– Чакай.

Това беше Сузана. Толкова отдавна не се беше обаждала, че почти я бяха забравили. Заговори тихо, с необичаен за нея глас. Със сигурност не звучеше като същата жена, която бе казала на Ибън Тук, че ако отново я нарече мургавелка, ще му изтръгне езика и ще му го завре в задника.

– Може би има още нещо... за обсъждане... Аз...

Тя огледа лицата им и накрая спря поглед върху Стрелеца. В очите и той видя жалост, укор и тревога. Но не гняв.

„Ако бе разгневена, нямаше толкова да ме е срам“ – помисли си.

– Мисля, че имам малък проблем – каза тя. – Не знам как може да е

станало... как е възможно..., но, момчета, мисля, че съм бременна.

След тези думи Сузана Дийн (или Одета Холмс, Дета Уокър, Мияничията дъщеря) закри лицето си с ръце и заплака.

ТРЕТА ЧАСТ ВЪЛЦИТЕ

ПЪРВА ГЛАВА Тайни

1.

Зад бараката на Росалита Муньос имаше висок нужник, боядисан в небесносив. Стрелеца го посети късно на следващия ден. На стената имаше импровизирана ваза от тенекиена кутия със стрък медоносен сусан. В тоалетната се усещаше само острата му миризма на лимон. На стената над тоалетната чиния имаше икона на Исус Човека със събрани за молитва ръце и разпилени по раменете дълги рижи коси, насочил поглед към Баша Си. Роланд беше чувал, че има племена бавноразвиващи се мутанти, които наричали Башата на Исус „Великия небесен татко“.

Исус Човека бе изрисуван в профил и Роланд беше доволен от това. Ако Той стоеше с лице към него, Стрелеца не беше сигурен, че ще успее да свърши сутрешната си работа с отворени очи, колкото и пълен да беше мехурът му. „Странно място за икона на Божия син“ – помисли си, после си даде сметка, че изобщо не е странно. Този нужник се използваше само от Росалита и Исус Човека нямаше какво друго да гледа освен гърба и.

Роланд Дисчейн избухна в смях и това му помогна да пусне водата си.

2.

Когато се събуди, Росалита беше излязла, и то отдавна. Нейната половина от леглото беше изстинала. Сега, застанал пред небесносиния и нужник и закопчавайки панталоните си, Роланд погледна слънцето и прецени, че не е много преди обяд.

Изчисляването на тези неща без часовник, стъкло или махало беше трудно, но все пак бе възможно. Корт сигурно щеше да се ужаси, ако видеше един от учениците си – един от завършилите си ученици – да спи до пладне в началото на подготовката за такова важно дело. А това

наистина бе началото. Всичко останало беше само ритуал и предварителна подготовка, необходими, но не решаващи. Нещо като танца на оризовата песен. Началото беше вече сложено. Колкото до спането до късно...

– Никой не е заслужил повече от мен да спи до късно – каза той и заслиза по склона.

Дворът на Калахан (а може би отецът го смяташе за двора на Господ) бе заграден. Отвъд оградата бълбукаше малко поточе, шептеше възбудено като девойче, споделящо тайните си с най-добрата си приятелка. Бреговете бяха гъсто обрасли с медоносен сусан и това даде отговор на една малка загадка. Роланд вдиша дълбоко аромата.

Замисли се за ка, което напоследък рядко му се случваше. (Това би изненадало Еди, който си въобразяваше, че мислите на Роланд са заети само с това.) Единственото священо правило бе: „Стой настрана и ме остави да действам.“ Защо, за Бога, бе толкова трудно да научи нещо толкова просто? Откъде все това глупаво желание да се бърка? Всеки от тях го правеше; всеки от тях знаеше, че Сузана Дийн е бременна. Роланд – почти от деня на зачеването и когато Джейк се беше пренесъл от Дъч Хил. Сузана бе разбрала въпреки кървавите парцали, които заравяше покрай пътя. Защо тогава бяха чакали толкова до разговора от изминалата нощ? Защо му бяха отделили такова огромно значение? И колко неща можеха да се провалят заради това?

Нищо, надяваше се Роланд. Но трудно можеше да е сигурен, нали?

Може би бе най-добре да не се меси. Тази сутрин това му се струваше добра идея, защото се чувстваше отлично. Поне физически. Не изпитваше почти никаква болка, нито...

– Очаквах да си легнете скоро след нас, Стрелецо, но Росалита каза, че си се прибрал почти на разсъмване.

Роланд се обърна. Днес Калахан носеше тъмни дрехи. Рошавата му бяла коса бе пообуздана малко, вероятно с някакъв балсам. Няколко секунди той постоя безмълвен, вгледан в очите на Стрелеца, после каза:

– Вчера дадох причастие на вярващите от малките ферми. Чух изповедите им. Днес трябва да отида за същото в животновъдните ферми. Доста пастири изповядват онова, което повечето от тях наричат „Пътят на кръста“. Росалита ще ме закара, затова за обяд и вечеря ще се оправяте сами.

– Няма проблем, но преди това трябва да поговорим за няколко минути.

– Разбира се. Ако не си готов да разговаряш с някого, най-добре

изобщо да не му се обаждаш.

Добър съвет, най-вече за свещеници.

– Ще изслушаш ли моята изповед?

Калахан вдигна вежди:

– Нима вярваш в Исус Човека?

Роланд поклати глава:

– Ни най-малко. Ще ме изслушаш ли все пак, моля? И да си остане между нас.

Калахан вдигна рамене:

– Никога не споделям с друг изповедите. Това ми е работата. Само не бъркай изслушването с опрощение. Мога да дам опрощение само на католик, ако ти е угодно.

Роланд никога не си беше помислял за опрощение и идеята, че може да се нуждае от такова (или че този човек може да му го даде), му се стори смешна. Той бавно сви цигара и се замисли как да започне. Калахан чакаше търпеливо. Накрая Стрелеца заговори:

– Предсказаха ми, че трябва да изтегля трима и да станем ка-тет. Няма да говоря за онзи, който ми го предсказа, и за онова, което се случи преди това. Имаше три врати. Зад едната намерих жената, която стана съпруга на Еди, макар че тогава тя не се наричаше Сузана.

3.

Така Роланд разказа на Калахан за Сузана и жените, обитавали това тяло преди нея. Описа как бяха спасили Джейк от пазача и го бяха взели в Средния свят, как Сузана (а може би по онова време Дета) бе отвлякла вниманието на демона в кръга, за да им даде възможност да го направят. Обясни, че е съзнавал рисковете и че бързо е научил (още докато се возеха на Блейн Моно) за бременността и. Беше казал на Еди и той не се бе изненадал особено. После Джейк сам беше разбрал и го бе засипал с упреци. Роланд беше приел упреците, защото чувстваше, че ги заслужава. До снощи обаче никой от тях не си бе давал сметка, че Сузана също знае, вероятно от толкова отдавна, отколкото и Роланд. Тя просто бе страдала много повече.

– И така, отче... какво мислиш?

– Ти каза, че съпругът и се съгласил да го запазите в тайна. Дори Джейк, който вижда ясно...

– Да. Вижда. И когато ме попита какво да правим, аз му дадох лош съвет. Казах му, че е най-добре да оставим ка да реши, през цялото

време държах тайната в ръката си като уловена птичка.

– Понякога нещата изглеждат по-ясни, когато ги видим отстрани, нали?

– Да. – Снощи каза ли и че в утробата и расте демон?

– Тя знае, че детето не е от Еди.

– Значи не си. А за Мия? Каза ли и за Мия и пиршеството в замъка?

– Да. Мисля, че това я разтревожи, но не я изненада. В нея бе живяла Дета – след нещастния случай, когато загуби краката си.

Не беше нещастен случай, но Роланд нямаше намерение да занимава Калахан с Джак Морт.

– Дета Уокър се криеше от Одета Холмс. Еди и Джейк твърдят, че е шизофреничка.

Роланд произнесе тази сложна дума изключително внимателно.

– Ти обаче си я излекувал. Срещнал си я лице в лице с тези самоличности в една от вратите. Нали?

Роланд вдигна рамене:

– Можеш да гориш брадавици със сребърен нитрат, отче, но ако човек е склонен да ги получава, те пак се появяват.

За негова изненада Калахан вдигна глава и избухна в смях. Смя се толкова дълго, че накрая извади кърпичка и се зае да бърше очите си от бликналите сълзи.

– Роланд, може да си отличен стрелец и безразсъдно смел като Сатаната в полунощ, но изобщо не те бива за психиатър. Да сравниш шизофренията с брадавици... Боже мили!

– Все пак Мия съществува, отче. Лично я видях. Не на сън като Джейк, а със собствените си очи.

– Точно това имах предвид. Тя не е друга самоличност на жената Сузана Одета Холмс. Тя си е тя.

– Има ли разлика?

– Мисля, че да. Ето какво мога да ти кажа със сигурност: независимо как стоят нещата във вашия отряд, в ка-тета, това трябва да остане в пълна тайна от жителите на Кала Брин Стърджис. Засега нещата вървят във ваша полза. Но ако се разчуе, че тъмнокожата жена може би е бременна с демонче, хората тутакси ще се отдръпнат. Начело с Ибън Тук. Знаем, че в крайна сметка ще вземеш решение според преценката си за нуждите на Кала, но четиримата не можете да се справите сами с Вълците, независимо колко способни стрелци сте. Работата е твърде много. Нямаше нужда да му отговаря. Калахан беше прав.

– От какво се боиш най-много? – попита отецът.

– От разпадането на нашия тет.

– Това ще стане, ако Мия вземе в своя власт общото им тяло и се отдели, за да роди, нали така?

– Ако се случи в неподходящо време, ще е лошо, но пак можем да се справим. Ако Сузана се върне. В нея обаче расте истинско зло. Почти съм сигурен, че първата му работа ще е да убие майката.

– Разпадането на тета – измърмори Калахан. – Не смъртта на приятелката ти. Чудя се дали приятелите ти знаят що за човек си, Роланд.

– Знаят – отсече Стрелеца.

– Какво искаш от мен?

– Първо да ми отговориш на един въпрос. Разбирам, че Росалита знае някои знахарски тайни. Дали може да изроди дете, преди да му дойде времето? И ще има ли куража да направи такова нещо?

Всички трябваше да присъстват на това – двамата с Еди, също Джейк, което никак не му харесваше. Защото онова, което растеше в нея, вече бе доста голямо и дори преждевременно родено, можеше да е опасно. „А времето за раждане вероятно е близо – помисли си. – Не съм съвсем сигурен, но го чувствам. Чувствам...“

Мислите му бяха прекъснати от изражението на Калахан: на ужас, отвращение и гняв.

– Росалита никога не би сторила такова нещо! Помни добре думите ми. По-скоро би умряла.

– Защо? – попита объркано Роланд.

– Защото е католичка!

– Не разбирам.

Калахан видя, че Стрелеца наистина не разбира, и яростта му попремина.

– Това е аборт.

– Да, и какво?

– Роланд... Роланд!

Калахан наведе глава. Когато след минута я вдигна, изражението му бе каменно.

– Моята вяра разделя греховете на два вида: простими, които са приемливи за Господ, и смъртни. Абортът е смъртен грях. Това е убийство.

– Отче, тук става дума за демон, не за човешко същество.

– Според теб. Това е работа на Господ, не моя.

– Ами ако я убие? Същото ли ще кажеш?

Роланд не беше чувал притчата за Пилат Понтийски и Калахан

знаеше добре това. Отговорът му обаче бе твърд:

– Ти ли ще ме поучаваш? Който поставя целостта на ка – тета си над живота на приятелката си! Позор за теб. Позор.

– Моята мисия, мисията на ка-тета ми, е Тъмната кула. Спасението не само на този свят, не само на тази вселена, а на всички вселени. На цялото битие.

– Не ме интересува. Не може да ме интересува. Слушай сега, Роланд, син на Стивън, чуй ме много добре. Слушаш ли?

Роланд въздъхна:

– Казвам благодаря.

– Роза няма да направи аборт. В града има други, които могат, не се съмнявам – дори на място, където на всеки двацет години чудовища отвличат половината деца, тези нечестиви умения са запазени, – но ако отидеш при някого от тях, можеш да се откажеш от борбата срещу Вълците. Кала Брин Стърджис ще се настрои срещу вас.

Роланд го изгледа удивено:

– Макар да знаеш, че можем да спасим стотици деца? Човешки деца, чиято първа задача на белия свят няма да е изяждането на майките им? Калахан продължи, сякаш не го бе чул:

– Искам от теб нещо повече, ако ти е угодно... и дори да не е. Искам да ми се закълнеш, да се закълнеш в името на баща си, че никога няма да предложиш аборт на жената.

Странна мисъл хрумна на Роланд: сега за отеча Сузана не беше просто Сузана. Тя бе жената. Хрумна му още нещо:

Колко чудовища беше убил Калахан?

Както често ставаше в тежки моменти, бащата на Роланд му заговори:

„Положението не е неспасяемо, но ако продължиш – ако изкажеш тези мисли, – ще бъде.“

– Закълни се, Роланд.

– Или ще предупредиш града.

– Да.

– А ако Сузана сама реши да направи аборт? Може да се случи, тя не е глупава. Съзнава опасностите.

– Мия – истинската майка на детето – ще го предотврати.

– Не бъди толкова сигурен. Сузана Дийн има силно чувство за самосъхранение. Мисля, че отдадеността и на нашата мисия е дори по-силна.

Калахан се замисли. Отмести поглед и стисна устни. Когато пак се

обърна, отсече:

– Ти ще го предотвратиш. Като неин дин.

„Замъкът ми е превзет“ – помисли си Роланд.

– Добре. Ще и кажа за разговора ни, за да разбере в какво положение си ни поставил. И за нищо на света да не казва на Еди.

– Защо?

– Защото той ще те убие, отче. Ще те убие за тази непростима намеса.

Роланд изпита известно задоволство от смаяния поглед на Калахан. Напомни си, че не бива да храни омраза към този човек, който върши онова, което счита за правилно. Нали доброволно им беше споделил за смъртоносния капан, който носеше навсякъде?

– Чуй ме сега добре, както те изслушах аз, защото сега ти носиш отговорност към всички ни. Особено, към „жената“.

Калахан присви очи, но кимна:

– Говори.

– Първо, ще я наблюдаваш винаги, когато можеш. Като сокол! Ще следиш особено внимателно дали се докосва тук. – Роланд потърка челото над лявата си вежда. – Или тук. – Потърка лявото си слепоочие. – Ще слушаш как говори. Внимавай, когато речта и стане насечена. Ще следиш дали ще започне да се движи на малки тласъци.

Роланд рязко вдигна ръка към главата си, почеса се, отново свали ръка. Рязко наклони главата си надясно и погледна Калахан:

– Разбра ли?

– Да. Това ли са признаците за появата на Мия?

Стрелеца кимна:

– Не искам да остава сама, когато стане Мия. Нито за миг.

– Ясно. Само че, Роланд, не мога да повярвам, че едно новородено, независимо кой е бащата, може...

– Мълчи. Млъквай. – Когато Калахан замълча, Роланд продължи: – Не ме интересува в какво вярваш и в какво – не. Това е твоя работа. Но ако Мия или отрочето и нарани Росалита, отче, ще държа теб отговорен за това. И лично ще поискам възмездие. Разбра ли ме?

– Да, Роланд – отрони Калахан.

– Добре. Искам да направя още едно нещо за мен. Когато Вълците се появят, ще се нуждая от шестима жители на града, на които мога да имам пълно доверие. Трима мъже и три жени.

– Има ли значение, ако някои от тях са родители на застрашени деца?

– Не. Но да не са всичките. И никоя от жените, които могат да хвърлят чиния, да не е сред тях – Сейъри, Заля, Маргарет Айзенхарт и Росалита. Те имат друга задача.

– За какво са ти тези шестимата?

Роланд не отговори.

Калахан изчака малко, после въздъхна:

– Ройбен Кавера. Той никога няма да забрави сестра си, обичаше я повече от всичко на света. Даян Кавера, жена му... или не искаш и двамата съпрузи?

Не, нямаше проблем. Роланд му даде знак да продължава.

– Кантаб от манихейците; децата го следват като вълшебния свирач.

– Не разбирам.

– Няма нужда да разбираш. Те го следват и това е важното. Бъки Хавиер и жена му... и какво ще кажеш за твоето момче, Джейк? Децата от града го Гледат като герой, дори подозирам, че доста момичета са влюбени в него.

– Не, той ми трябва.

„Или не искаш да го изпускаш от поглед?“ – каза си Калахан. Беше подложил Роланд на твърде силен натиск.

– Анди? Децата го обожават. И е готов да ги защитава с цената на живота си.

– Нима? От Вълците ли?

Калахан го изгледа тревожно. Беше си мислил за скалните котки. И за вълци, но четирикраки. Колкото до онези от Тъндърклап...

– Не – отсеке Роланд. – Анди – не.

– Защо? Тези шестимата нали не ти трябва, за да се бият срещу Вълците?

– Анди не става – натърти Роланд; имаше само предчувствие, но то му беше достатъчно. – Ще ти дам време да по мислиш, отче. Ние също ще мислим.

– Пак ли ще ходите в града?

– Да. Няколко дни поред.

Калахан се усмихна:

– Твоите приятели могат да го нарекат „яфефе“. Това е жаргонна дума. Тук му викат „комала“. Използват тази дума почти за всичко. – Калахан осъзна, че отчаяно се стреми да си възвърне уважението на Стрелеца; това го караше да се отвращава от самия себе си. – Във всеки случай – желая ви успех.

Роланд кимна. Калахан погледна към къщата, където Росалита вече бе подготвила каручката и го чакаше нетърпеливо. Отецът тръгна към нея, но на средата на пътя спря и се обърна:

– Не се извинявам за поведението си, но ако така съм затруднил работата ти в Кала, съжалявам.

– Твоят Исус Човека е костелив орех, когато стане дума за жени. Бил ли е женен?

Устните на Калахан потрепнаха.

– Не – отвърна, – но приятелката му е била курва.

– Е, това все пак е напредък.

4.

Роланд се върна при оградата и се облегна. Нямаше търпение да започне, но искаше Калахан да тръгне. Нямаше причина да откаже помощта на Анди; само предчувствие. Еди го завари там, докато свиваше цигара.

– Хайл, Еди.

– Хайл, шефе. Видях те да говориш с Калахан. Този ден Уилма и Фред ни оставят сами, а? Роланд вдигна вежди.

– Няма значение – добави Еди. – Роланд, в цялата суматоха не успях да ти предам разказа на Дядото. Важен е.

– Сузана стана ли?

– Да. Къпе се. Джейк яде грамадански омлет.

Роланд кимна:

– Нахраних конете. Можеш да ми разкажеш историята на стареца, докато ги оседлаваме.

– Не вярвам да отнеме толкова.

Разказът наистина беше кратък. Когато влизаха в конюшната, Еди стигна до онова, което Дядото бе прошепнал на ухото му. Роланд се обърна, изведнъж забрави конете и всичко останало. Очите му заблестяха. Стисна раменете на Еди.

– Повтори!

– Каза ми да се наведе. Подчиних се. Каза, че не е споделял това с никого освен със сина си. Тя и Заля знаят, че е станал свидетел на убийството, но не и какво е видял, когато е свалил маската. Не съм сигурен дали им е известно, че всъщност Червената Моли е убила Вълка. И тогава прошепна... Еди отново каза на Роланд какво твърдеше, че е видял, старецът.

Очите на Стрелеца заблестяха триумфално:

– Сиви коне! Всичките в един тон на сивото! Разбираш ли сега,

Еди? Разбираш ли?

– Да. – Еди се засмя зловещо. – Това май вече ни е познато.

В литературния американски английски думата с най-много значение вероятно е „gun“. В тълковния речник на „Рандъм хаус“ са изброени сто седемдесет и осем възможности, като се започне с „движа се бързо, тичам“ и се свърши с „разтопен или втечен“. В граничните земи на Полумесеца между Средния свят и Гъндърклап първенството държеше „комала“. Ако беше вписана в речника на „Рандъм хаус“, основното значение щеше да е „сорт ориз, който се отглежда в най-източните части на мултивселената“. Следващото по честота на употреба щеше да е „полово сношение“. Третото – „оргазъм“, като в изречението „Получи ли комала?“ (Отговорът, който всеки се надяваше да чуе, бе: „Да, благодаря, сай, комала много, много.“ „Намокрям комала“ означаваше „поливам ориза“, но и „мастурбирам“. Комала бе началото на голямо и весело пиршество (не самото пиршество, а моментът, в който започва яденето). За мъж, който започва да оплешивява (като Гарет Стронг), се казваше, че става комала. Когато водеха кравите си на бик, селяните правеха мокро комала. Скопените мъжкари бяха „сухо комала“, макар че никой не знаеше защо. Девствениците бяха „зелени комала“, жените, навлезли в цикъла си – „червени комала“, старците, които вече не могат да коват желязото, бяха (моля за извинение) „меко комала“. „Заставам комала“ означаваше „заставам очи в очи“, а също и „споделям тайни“. Сексуалните значения на думата бяха ясни, но защо каменистите дерета на север от града се наричаха „комала бразди“? В този ход на мисли, защо вилиците понякога се наричаха комала, а лъжиците или ножовете – не? Значенията на думата не бяха сто седемдесет и осем, но сигурно имаше седемдесет. Два пъти по толкова, ако се прибавят отделните нюанси. Едно от значенията (и то със сигурност можеше да влезе в челната десетка) бе използваното от отец Калахан като синоним на „лафене“. Пълният израз беше „отивам Стърджис комала“ или „отивам Брин-а комала“. Буквалното значение на тези изрази бе „заставам очи в очи с цялото общество“.

През следващите пет дни Роланд и неговият ка-тет продължиха този процес, започнат от чужденците в магазина на Тук. Отначало беше трудно („Все едно да палиш огън с мокри съчки“ – се беше изразила Сузана), но малко по малко местните започнаха да им се доверяват. Или поне отношението им стана по-искрено. Всяка вечер Роланд и семейство Дийн се прибираха в дома на отца, а Джейк – в ранчото „Рокинг Б“, Анди го посрещаше на разклона на Източния път, покланяше се и

казваше: „Добър вечер, сой! Искаш ли да чуеш хороскопа си? Този сезон се нарича Чарю жътва! Ще срещнеш стар приятел! Едно младо момиче въздиша по теб!“, и така нататък.

Джейк попита Роланд защо прекарва толкова много време с Бени Слайтман.

– Не ти ли харесва?

– Харесва ми, Роланд, но ако трябва да правя друго, освен да скачам в сеното, да уча Ко да се премията през глава или да правя жабки върху водата с плоски камъни, мисля, че не е зле да ми кажеш.

– Не искам друго от теб – отвърна Роланд; после, сякаш сега му беше хрумнало, добави: – И да се наспиваш. Сега растеш, имаш нужда от много сън.

– Защо въобще съм там?

– Защото имам предчувствие, че там ти е мястото. Искам само да си държиш очите отворени и да ми казваш, ако забележиш нещо особено.

– Освен това, хлапе, не стоим ли достатъчно заедно денем? – попита Еди.

През следващите пет дни те наистина не се разделяха. Новината, че са яздили конете на сай Овърхолсър, бързо остаря. Също и вестта за изтръпнали мускули и натъртени задници. При една такава езда, когато приближаваха мястото, където чакаше Анди, Роланд попита Сузана направо дали не е обмисляла аборт.

– Ами, не бих казала, че не ми е хрумвала такава мисъл.

– Изобщо не си помисляй. Никакъв аборт.

– Има ли причина?

– Ка.

– Кака ти – бързо се намеси Еди.

Това беше стара шега, но всички се засмяха. Повече не засегнаха тази тема. На Роланд не му се вярваше, че е минало толкова леко, но беше доволен. Наистина се радваше, че Сузана не настоява да обсъждат темата за Мия и бебето. Вероятно тя си даваше сметка, че е по-добре да не знае някои неща.

Все пак не и липсваше кураж. Роланд знаеше, че въпросите рано или късно ще излязат наяве, но след петия ден започна да я праща във фермата на Джафърдс, за да се упражнява в хвърлянето на чиния.

Осем дни след дългия им разговор на верандата на отца Сузана ги покани у Джафърдсови, за да им се похвали с напредъка си.

– Идеята е на Заля – обясни. – Иска да чуе мнението ви.

Роланд се досещаше, че всъщност самата Сузана иска отговор на

този въпрос.

Когато пристигнаха, завариха цялото семейство Джафърдс, събрано на верандата, а също неколцина от съседите им: Хорхе Естрада с жена си, Диего Адамс (с кожени каубойски панталони), семейство Хавиер. Приличаха на кибици около играчи на табла. Залман и Тия, тъпоумните близнаци, стояха встрани и зяпаха гостите ококорени. Анди също беше тук и бебето Арон спеше в ръцете му.

– Дотук с тайните, Роланд – измърмори Еди.

Роланд не издаде безпокойството си, въпреки че виждаше пълната безсмисленост на заплахата си към пастирите, които бяха видели как госпожа Айзенхарт хвърля чинията. Селяните обичаха да си чешат езиците, това беше; дали в баронствата, или в граничните земи, клюките бяха любимо занимание.

„Поне ще се разчуе, че Роланд е достатъчно решителен, корав комаля – помисли си той. – Че с него шега не бива.“

– Няма какво да се направи – отбеляза той. – Жителите на Кала добре знаят за чинията и Сестрите на Оризия. Може да е за добро, ако научат, че и Сузана е усвоила това умение.

– Дано... такова... не се издъни – измърмори Джейк.

Тримата бяха посрещнати с уважение.

Анди каза на Джейк, че млада жена копнее за него. Момчето се изчерви и отвърна на работата, че предпочита да не научава повече подробности за това, ако му е угодно.

– Както искаш, сой.

Джейк се втренчи в надписа на металните му гърди и се запита дали наистина е попаднал в свят на каубои и работи, или просто сънува.

– Дано това бебе скоро да се събуди, моля. И да се разплаче! Защото знам няколко успокоителни детски песнички.

– Млъквай, ръждива тенекийо! – измърмори Дядото и Анди помоли за прошка в обичайния си арогантен стил.

„Вестоносец, многофункционален – помисли си Джейк. – Дали едната от другите ти функции не е да дразниш хората, Анди?“

Сузана беше влязла в къщата със Заля. Когато излязоха, носеше две торбички, увиснали на ремъци на кръста и като кобури.

– Хитро приспособление – отбеляза Диего Адамс.

– Изобретение на Сузана – обясни Заля. – Нещо като манерки са.

„Не съвсем“ – помисли си Еди и се усмихна. Забеляза, че другите му двама приятели също се усмихват. За Бога, дори Ко.

– Дали ще задържат водата? – попита Бъки Хавиер.

Този въпрос само подчертаваше разликата между стрелците и селяните от Кала, помисли си Еди. Членовете на катета веднага се бяха досетили за предназначението на импровизираните кобури. Хавиер обаче беше земеделец и гледаше на света със съвсем други очи.

„Вие имате нужда от нас – помисли си Еди, докато изучаваше групичката мъже на верандата. – Иначе никога няма да се справите.“

Сузана изкара количката си пред верандата и сви остатъците от краката си, така че изглеждаше сякаш стои. Еди добре знаеше колко я боли, но лицето и не издаваше нищо. В същото време Роланд гледаше торбичките. Във всяка имаше по четири чинии, бели, без рисунки. Учебни чинии.

Заля отиде при обора. Макар че Роланд и Еди бяха забелязали одеялото, закачено високо на стената, още с идването си, останалите го видяха едва сега. Заля го свали и отдолу се показаха очертани с тебешир човешки контури (с усмивка на лицето и наметало). Не беше произведение на изкуството, но селяните на верандата веднага разпознаха силуета на Вълк. По-големите деца ахнаха. Семейство Естрада и Хавиер плахо изръкопляскаха като хора, които се боят, че дърпат дявола за опашката. Анди похвали художника и Дядото го смъмри да си затваря плювалника. После извика, че Вълците били съвсем малко по-едри. Звучеше възбудено.

– Начертах го с човешки ръст – обясни Заля (всъщност го беше начертала със „сържески ръст“). – Ако истинските Вълци са по-едри, толкова по-добре. Така ще са по-лесна мишена. Чуйте ме, моля.

– Казваме благодаря – успокои я Роланд.

Заля го погледна с благодарност и се отдръпна от мишената. Обърна се към Сузана:

– Давай, когато си готова.

За миг Сузана остана неподвижна, на шейсетина метра от обора. Държеше ръцете си върху гърдите. Стоеше с наведена глава, ка-другарите и се досещаха какво си мисли:

„Прицелвам се с околото си, стрелям с ръката си, убивам със сърцето си.“

Те от душа я подкрепяха, окуражаваха я, споделяха възбудата и. Роланд я гледаше жадно. Щеше ли още една ръка, умееща да хвърля чинията, да наклони везните в тяхна полза? Вероятно не, но той и желаше с цялото си сърце успех.

Тя вдигна глава. Вгледа се в силуета на стената. Изкрещя остро като Маргарет Айзенхарт при демонстрацията си в „Рокинг Б“. В този

момент Роланд ясно си спомни сокола си Давид, присвил крила и спускащ се като камък върху жертвата си.

– Оризия!

Сузана свали ръце толкова бързо, че погледът не бе в състояние да ги проследи. Само Роланд, Еди и Джейк видяха как посегна към кръста си и с всяка ръка извади по една чиния.

Сай Айзенхарт бе хвърляла високо над рамото си, жертвайки време за по-голяма точност. Сузана кръстоса ръце пред гърдите си, малко над облегалките на инвалидната количка. Хвърли чиниите едновременно, те полетяха заедно и след миг се забиха с глух звук в стената на обора.

Сузана застина с протегнати напред ръце; напомняше конференсие, който току-що е представил артист. Сетне отново посегна надолу, извади следващите две чинии. Хвърли ги, взе нови, метна и тях. Първите две още трептяха, когато последните се забиха в стената.

За миг в двора на Джафърдсови се възцари пълна тишина. Осемте чинии стърчаха, подредени като по конец, от гърлото на тебеширения силует до корема му. Бяха раздалечени на около пет сантиметра една от друга, равномерно, като копчета на риза. Беше ги хвърлила за не повече от три секунди.

– Смятате да използвате чиниите срещу Вълците? – попита задъхано Бъки Хавиер. – Това ли е?

– Още нищо не е решено – отвърна хладно Роланд.

Дийли Естрада прошепна:

– Ако това бе човек, щеше да е на парчета, чуйте ме добре.

Дядото изрече заключителните думи, които може би по право се падат на дядовците:

– Да, дявол да го вземе!

6.

На връщане (Анди крачеше отпред със сгънатата количка и свиреше някаква мелодия на гайда) Сузана замислено отбеляза:

– Мога съвсем да се откажа от револвера и да се съсредоточа върху хвърлянето на чиния, Роланд. Този боен вик носи голямо удовлетворение.

– Напомняш ми за сокола ми – призна Роланд.

Сузана се усмихна широко:

– Чувствах се като сокол. Оризия! Оризия! От самата дума ми се прииска да хвърлям.

Джейк си спомни Гашър („Старата ти дружка Гашър“, както се изразяваше този господин) и потрепери.

– Наистина ли искаш да се откажеш от револвера? – попита Роланд; не знаеше да се радва ли, или да се възмущава.

– Ти щеше ли да си свиваш сам цигарите, ако можеше да си купиш готови? Не, може би сравнението не е подходящо, но все пак чинията е хубаво оръжие. Когато Вълците се появят, се надявам, че ще мога да хвърля двайсетина. И да взема доста жертви.

– Ще ти стигнат ли чиниите? – попита Еди.

– О, да. Няма много от луксозните – като онази, която ти е показала сай Айзенхарт, Роланд, – но учебните са стотици. Росалита и Сейъри Адамс вече ги преглеждат и отделят онези, които не летят добре. – Тя замълча, след това прошепна: – Видях ги, Роланд, и макар че Сейъри е храбра като лъв и е готова да се изправи срещу торнадо...

– Не я бива, а? – попита Еди.

– Не съвсем. Добра е, но не като останалите. И не е толкова надъхана.

– Може да и измисля друго занимание – съгласи се Роланд.

– Добре ще е, сладурче.

– При охраната на децата, може би. Вдругиден ще ги видим как хвърлят. Едно малко състезание ще повдигне духа им. В пет часа, Сузана, известно ли им е?

– Да. Повечето жители на Кала ще се появят, ако им разрешим.

Това беше обезкуражаващо..., но можеше да се очаква.

„Твърде дълго не съм бил сред хора – помисли си Стрелеца. – Забравил съм някои неща.“

– Ще бъдем само ние и жените – отсече.

– Ако гражданите видят, че жените им са добри в хвърлянето, много от тях може да застанат на наша страна.

Роланд поклати глава. Не искаше никой да знае колко са добри жените им в хвърлянето, това бе може би най-важното. Градът обаче знаеше, че хвърлят... и това може би не беше чак толкова лошо.

– Колко са способни, Сузана? Каж ми.

Тя се замисли и отговори:

– Истински убийци.

– Можеш ли да ги научиш на двойното хвърляне?

Сузана се замисли. Всеки можеше да се научи на всичко, ако има достатъчно време. Оставаха само тринайсет дни, а когато Сестрите на Оризия (включително най-новият им член, Сузана от Ню Йорк) се

срещнат у отец Калахан, за да покажат уменията си, щяха да имат само седмица и половина. Долното хвърляне и се удаваше лесно, като стрелбата, но останалите...

– Росалита ще го научи – отвърна накрая. – Маргарет Айзенхарт може би, но има опасност да се обърка в най-неподходящия момент. А Заля? Не. Тя винаги хвърля с дясната ръка, не може по две наведнъж. Малко е бавна, но мога да гарантирам, че всяка нейна чиния ще попада в целта.

– Да – намеси се Еди, – докато някой прехващач не я превърне във фонтан от кръв.

Сузана продължи, без да му обръща внимание:

– Заради нас може да пострадат, Роланд. Знаеш го.

Той кимна. Видяното го беше изпълнило с увереност, особено в светлината на казаното от Еди. Сега Сузана и Джейк също знаеха тайната на Дядото. А като стана дума за Джейк...

– Днес си много мълчалив – обърна се Роланд към момчето. – Има ли нещо?

– Всичко е наред – отвърна Джейк.

Гледаше Анди. Мислеше си как роботът бе люлял бебето. Ако Тя, Заля и другите им деца загинеха и Анди трябваше да се грижи за Арон, момченцето щеше да умре след по-малко от шест месеца. Да умре или да се превърне в най-халтавото хлапе във вселената. Анди щеше да го повива, Анди щеше да го храни винаги с най-полезните неща, Анди щеше да го кара да се оригва, когато трябва, и да му пее приспивни песнички. Всяка щеше да бъде изпята съвършено правилно и лишена дори от капка майчина нежност. Или бащина. Анди щеше винаги да си остане роботът-вестоносец, многофункционален. Бебето Арон щеше да расте по-добре, ако го отглеждат... вълци.

Тази мисъл го накара да си спомни пак нощта, когато с Бени бяха спали на палатка (това им беше последният път, защото времето бе захладняло). Нощта на разговора между Анди и бащата на Бени. Таткото на приятеля му беше прекосил реката и бе тръгнал на изток. Към Тъндърклап.

– Джейк, сигурен ли си, че си добре? – попита Сузана.

– Да, госпожо.

Тя се засмя. Джейк също, но още си мислеше за бащата на Бени. За очилата му. Джейк бе почти сигурен, че той е единственият в града, който носи очила. Един ден, докато яздеха, го беше попитал за тях. Бащата на Бени му беше разказал как ги разменил за красиво расово

жребче – взел ги от един от плаващите пазари, когато сестрата на Бени още била жива, Оризия да бди над душата и. Взел ги, макар че всички, включително Вон Айзенхарт, му повтаряли, че са безполезни като хороскопите на Анди. Бен Слайтман обаче ги пробвал и всичко се променило. За пръв път виждал света ясно.

Той бе свалил очилата, беше ги почистил с ризата си и ги бе вдигнал към светлината.

– Не знам какво ще правя, ако ги изгубя или се счупят – сподели. – Живял съм без такова нещо двайсетина години, но човек бързо свиква с хубавото.

На Джейк този разказ му хареса. Беше сигурен, че Сузана ще му повярва (като се имаше предвид, че очилата бяха направили впечатление първо на нея). Роланд сигурно също щеше да повярва. Слайтман го разказваше по най-подходящия начин: като човек, който се радва на късмета си и с готовност се хвали как се е оказал прав, когато никой не му е вярвал. Еди вероятно също щеше да налага въдицата. Жалко, че историята на Слайтман бе пълна лъжа. Джейк не знаеше каква е била истинската сделка (не можеше да проникне толкова дълбоко в мислите на Слайтман), но това поне му беше известно. И го тревожеше.

„Вероятно не е важно – мислеше си. – Вероятно просто ги е получил по друг начин, който няма да звучи толкова ефектно. Може би някой манихеец ги е донесъл от друг свят и таткото на Бени просто ги е свил.“

Това беше една възможност; ако се напъне, Джейк можеше да измисли десетина други. Той имаше богата фантазия.

В комбинация с видяното край реката обаче тази история го тревожеше. Каква работа имаше главният пастир на Айзенхарт от другата страна на Уай? Джейк не знаеше. Въпреки това всеки път, когато искаше да повдигне въпроса пред Роланд, нещо го възпираше.

„И то след като аз го упреквах, че пази тайни от нас!“ Да, да, да, но... „Но какво, малък негоднико?“

Бени, ето какво. Проблемът беше в Бени. А може би в самия Джейк. Той никога не се беше сприятелявал толкова, а сега имаше добър приятел. При мисълта, че може да навлече неприятности на бащата на Бени, сърцето му се свиваше.

7.

След два дни Росалита, Заля, Маргарет Айзенхарт, Сейъри Адамс и

Сузана Дийн се събраха в пет часа в двора до нужника на Роса. Всички се кискаха нервно. Роланд, Еди и Джейк стояха настрана. Чакаха жените да се успокоят.

До оградата бяха наредени чучела с глави от остър корен. Главите бяха увити с чували, за да изглеждат, сякаш са с качулки. До всяко чучело имаше три кофи. Една бе пълна с остър корен, друга – с картофи. Съдържанието на третите възбуди недоволни възгласи. Вътре имаше репички. Роланд каза на жените да престанат да се оплакват; бил мислил да сложи грах. Така и не се разбра дали се шегуваше, или говореше сериозно.

Калахан, с дънки и елек с много джобове, излезе на верандата при Роланд, който пушеше и чакаше жените да се успокоят. До него Джейк и Еди играеха на дама.

– Вон Айзенхарт е отпред – съобщи отецът. – Каза, че отива при Тук да пие бира, но преди това иска да говори с теб.

Роланд въздъхна, стана и излезе пред къщата. Айзенхарт седеше в двуколката си и току поглеждаше нервно към църквата на Калахан.

– Добър ти ден, Роланд.

Преди няколко дни Уейн Овърхолсър бе подарил на Стрелеца ши-рокопола шапка. Сега той мълчаливо я вдигна за поздрав.

– Предполагам, че скоро ще изпратиш перото – продължи Айзенхарт. – Ще свикаш събрание, с други думи.

Роланд премълча. Не смяташе да приема нареждания от селяните как наследниците на Елд да изпълняват задълженията си, но възнамеряваше да им съобщи решението си. Поне това им дължеше.

– Искам да ти кажа, че когато получа перото, ще го докосна и ще го изпратя към следващите. После ще дойда на събранието и ще кажа да.

– Благодаря.

Всъщност Роланд се трогна от това обещание.

– Тук обаче няма да го направи.

– Няма – съгласи се Роланд. – Стига бизнесът да върви, Тук няма да докосне перото. Няма да каже да.

– Овърхолсър го подкрепя.

Това беше лоша изненада. Не че не можеше да го очаква, но все пак се беше надявал Овърхолсър да се съгласи. Роланд обаче разполагаше с достатъчна подкрепа и предполагаше, че Овърхолсър го знае. Ако беше умен, крупният земевладелец просто щеше да мирува и да чака всичко да свърши. Ако реши да се меси, вероятно нямаше да види следващата реколта в хамбарите си.

– Искам да знаеш едно – продължи Айзенхарт. – Подкрепям те заради жена си, а тя е с теб, защото и се е прибило на лов. Така става винаги с тази чиния: жената започва да командва. Това не е нормално. Мъжът е този, който трябва да управлява. Освен когато стане дума за деца, разбира се.

– Тя е жертвала всичко, когато се е омъжила за теб. Сега е твой ред.

– Мислиш ли, че не го знам? Ако обаче загине заради теб, ще те прокълна, когато си тръгваш. Ако напуснеш това място. Независимо колко деца ще спасите.

Роланд, който носеше много проклетия, кимна:

– Ако ка го иска, жена ти ще оцелее, Вон.

– Да. Но не забравяй думите ми.

– Няма. Айзенхарт плесна коня с юздите и двуколката потегли.

8.

Всяка от жените разполови главата на чучелото си от четирийсет, петдесет и шейсет метра.

– Целете се колкото се може по-високо в главите – посъветва ги Роланд. – От ниските удари няма полза. – Предполагам, заради броните – отбеляза Росалита.

– Да – отвърна Роланд, макар че това не беше цялата истина. Нямаше да им каже цялата истина, докато не се наложи.

Дойде ред на картофите. Сейъри Адамс улучи своя от четирийсет метра, само го одраска от петдесет и пропусна от шейсет. Изруга съвсем неподобаващо за една дама и се оттегли с наведена глава до нужника. Там седна и се зае да наблюдава останалите. Роланд се приближи и седна до нея. Видя сълза в ъгълчето на едното и око.

– Аз не оправдах доверието ти, чужденецо. Моля за прошка.

Роланд хвана ръката и и я стисна.

– Не, не си. За теб също ще има важна работа. Само няма да е заедно с останалите. И пак може да се наложи да хвърляш чиния.

Тя се усмихна вяло и кимна.

Еди сложи нови „глави“ от остър корен и върху всяка от тях – по една репичка.

– Късмет, дами – пожела им и се отдръпна.

– Започнете от десет метра! – извика Роланд.

От десет всички улучиха. Също от двайсет. На трийсет Сузана хвърли чинията си твърде високо, както я беше инструктирал. Искеше в

този рунд някоя от жените от Кала да спечели. От четирийсет Заля Джафърдс хвърли твърде ниско и разцепи главата от остър корен вместо репичката върху нея.

– Шибан-комала! – изкрещя, после бързо закри устата си с ръце и виновно погледна Калахан.

Той само се усмихна и и махна весело. Тя се приближи до Еди и Джейк, беше се изчервила до уши.

– Каж ми да ми даде още една възможност, моля те – каза на Еди.

– Мога да се справя, сигурна съм...

Еди постави ръка на рамото и:

– Знае, Зи. Одобрена си.

Тя сви устни.

– Сигурен ли си? – поиска да се увери.

– Да. Можеш да хвърляш за „Метс“, скъпа.

Останаха Маргарет и Росалита. И двете улучиха репичките от петдесет метра.

Еди измърмори на Джейк:

– Ако не бях видял със собствените си очи, щях да се закълна, че не е възможно.

От шейсет метра Маргарет Айзенхарт пропусна. Росалита вдигна чинията над дясното си рамо (беше левичарка), поколеба си. После изкрещя „Оризия!“ и хвърли. Въпреки острото си зрение Роланд не успя да види дали чинията одраска репичката, или тя падна от течението. Във всеки случай Росалита се ухили до уши, вдигна весело юмруци и ги размаха.

– Ура за победителката! Ура! – закрещя Маргарет и останалите се присъединиха към възгласите и, дори Калахан.

Роланд се приближи до победителката и я прегърна кратко, но силно. Използва този кратък миг, за да и прошепне, че истинската и награда ще я чака довечера в леглото.

– Е – усмихна се тя, – когато остареем, се радваме на всичко.

Заля и Маргарет се спогледаха:

– Какво и каза, знаеш ли? – попита Заля.

Маргарет Айзенхарт се усмихна:

– Нищо, което не си чувала.

9.

След това жените си тръгнаха. Отецът също отиде да свърши

някаква работа. Роланд седна на горното стъпало на верандата и се загледа към мястото на състезанието. Сузана го попита дали е доволен и той кимна:

– Да, мисля, че тук всичко е наред. Да се надяваме, защото моментът приближава. Всичко ще стане много бързо.

Истината бе, че никога не му се беше случвало събитията да текат с такава скорост..., но след като Сузана бе признала, че е бременна, все пак се беше успокоил.

„Ти си спомни истината за ка, защото тази жена показва храброст, на която никой от нас не е способен“ – помисли си.

– Роланд, ще ходя ли в „Рокинг Б“ тази вечер? – попита Джейк.

Роланд се замисли, вдигна рамене:

– Ти искаш ли?

– Да, но този път, нека взема пистолета. – Джейк се изчерви; беше се събудил с тази мисъл, сякаш богът на сънищата, когото Роланд наричаше Ние, му я беше донесъл през нощта. – Ще го сложа на дъното на торбата си и ще го увия в резервната си риза. Никой няма да разбере, че го нося. – Замълча, после добави: – Нямам намерение да се фукам с него пред Бени, ако това си мислиш.

Подобно нещо никога не би хрумнало на Роланд. Какво обаче бе намислил Джейк? Зададе му този въпрос и момчето отговори, сякаш добре бе планирало развоя на този разговор:

– Като дин ли ме питаш?

Роланд понечи да отвърне „да“, но видя колко внимателно го наблюдават Еди и Сузана и размисли. Имаше разлика между пазенето на тайни (както тази за бременността на Сузана) и действията по предчувствие. Сега трябваше да даде малко повече свобода на Джейк. Това не беше същото момче, което бе попаднало в Средния свят треперещо, уплашено до смърт и полуголо.

– Не като дин – отвърна той. – Колкото до оръжието, можеш да го взимаш, където и когато си поискаш. Нали ти го донесе в тета?

– Откраднах го – прошепна Джейк с поглед, сведен към земята.

– Взел си го, за да се спасиш – намеси се Сузана. – Има голяма разлика. Слушай, сладурче, нали не възнамеряваш да застреляш някого?

– Не, не възнамерявам.

– Внимавай. Не знам какво си намислил, но внимавай.

– И каквото и да е, гледай да го разрешиш до една седмица – заръча Еди.

Джейк кимна. Обърна се към Роланд:

– Кога мислиш да свикаш градското събрание?

– Според робота до идването на Вълците има десет дни. Значи... – Роланд направи кратка сметка. – Нека събранието да е след шест. Приемаш ли?

Джейк отново кимна.

– Сигурен ли си, че не искаш да ни кажеш какво си намислил?

– Не, освен, ако не ме попиташ като дин. Може само да си въобразявам, Роланд. Наистина.

Роланд кимна неуверено и се зае да свива нова цигара. Този пресен тютюн беше чудесен.

– Има ли още нещо? Защото, ако няма...

– Има – каза Еди.

– Какво?

– Трябва да отида в Ню Йорк – обяви младежът небрежно, сякаш предлагаше да отскочи до магазина в града, но очите му играеха възбудено. – Този път трябва да отида наистина. Това означава да използваме сферата по-директно. Черната тринайсетица. Надявам се, че знаеш как се използва, Роланд.

– Защо ще ходиш в Ню Йорк? Този път питам като дан!

– Ще ти кажа. Защото времето наистина лети. И защото Вълците от Кала не са единственият ни проблем.

– Искаш да видиш коя дата е там – досети се Джейк. – Така ли?

– Да. От последния ни тодаш знаем, че в онази версия на Ню Йорк, през 1977 година, времето тече по-бързо. Помните ли вестника, който намерих?

– Втори юни – измърмори Сузана.

– Точно така. Освен това сме почти сигурни, че в онзи свят не можем да се връщаме във времето, защото всеки път, когато отидем, е по-късна дата. Прав ли съм?

Джейк кимна:

– Да, защото онзи свят не е като останалите... освен може би, ако при онзи тодаш не сме се почувствали така заради Черната тринайсетица.

– Не мисля. Онази малка отсечка на Второ Авеню между парцела и Шейсета улица е много важна. Мисля, че е портал. Голям портал.

Джейк Чеймбърс изглеждаше все по-възбуден:

– Не чак до Шейсета. Не толкова голяма отсечка. Второ Авеню между Четирийсет и шеста и Четирийсет и четвърта, така мисля аз. В деня, когато напуснах „Пайпър“, почувствах, че нещо се промени,

когато стигнах Четирийсет и четвърта улица. Важни са само онези шест преки. Отсечката с музикалния магазин, „Пуф-паф“ и „Ресторант за мисълта“. И празният парцел, разбира се. Това е другият край. Той... не знам...

– Там сякаш попадаш в друг свят – добави Еди. – В някакъв ключов свят. Затова мисля, че времето там винаги тече малко...

Роланд вдигна ръка:

– Млъкнете.

Еди замълча; взря се в него с очакване, по устните му плъзна лека усмивка. Роланд не се усмихна. Вече не беше толкова безгрижен. Твърде много неща имаха за вършене, по дяволите. И твърде малко време.

– Искаш да видиш колко дни остават до дата, на която изтича договорот, така ли?

– Да.

– Не се налага да ходиш лично. В тодаш също ще ти свърши работа.

– Тодаш е добре за проверка на дата, но има и още нещо. Много глупаво се отнесохме с този празен парцел, момчета. Наистина глупаво.

10.

Еди смяташе, че могат да получат собствеността над запустелия парцел, без дори да докоснат наследството на Сузана; смяташе, че Калахан ясно им е показал начина. Не розата; нея не можеха да притежават, но да я пазят – да. Може би.

Уплашен или не, Калвин Тауър бе чакал в изоставената перачница, за да спаси живота на отец Калахан. И уплашен или не, Калвин Тауър беше отказал (поне на 31 май 1977 година) да продаде парцела на „Сомбра“. С други думи, Еди смяташе, че Калвин Тауър е истински герой.

Еди бе мислил и за начина, по който Калахан бе закрил лицето си при първото споменаване на Черната тринайсетица. Той бе готов на всичко, само тя да се махне от църквата му..., но досега я беше запазил. Също като книжаря, отецът се държеше геройски. Какви глупаци бяха да си помислят, че Калвин Тауър ще иска милиони за парцела! Той искаше да се отърве от него. Но бе готов да го предаде само на подходящия човек. Или на подходящия ка-тет.

– Суз, ти не можеш да отидеш, защото си бременна. Джейк, ти си дете. Сигурен съм, че не можеш да подпишеш договора, за който си мисля, откакто чухме разказа на Калахан. Бих те взел, но ти май искаш

да провериш нещо тук. Прав ли съм?

– Прав си. Но съм почти готов да дойда.

Еди се усмихна:

– „Почти“ тук не върви, хлапе. Колкото до изпращането на Роланд, не се обиждай, шефе, но ти не си много вещ по въпросите на нашия свят. Ти... така да се каже... губиш нишката.

Сузана избухна в смях.

– Колко смяташ да му предложиш? – попита Джейк. – Така де, не може съвсем без нищо, нали?

– Един долар. Вероятно ще се наложи да му го поискам на заем, но...

– Не, има по-добро решение. В раницата си имам пет шест кинта. – Джейк се усмихна. – По-късно можем да му предложим още. Когато нещата тук се поуталожат.

– Ако още сме живи – добави Сузана, но тя също изглеждаше възбудена. – Знаеш ли какво, Еди? Ти може би си гений.

– Балазар и хората му няма да са много доволни, ако сай Тауър ни продаде парцела – отбеляза Роланд.

– Да, но може би ще успеем да убедим Балазар да го остави на мира – каза Еди и по устните му заигра мрачна усмивка. – Честно да си кажа, Роланд, нямам нищо против да убия човек като Енрико Балазар два пъти.

– Кога искаш да отидеш? – попита Сузана.

– Колкото по-скоро, толкова по-добре. Най-малкото защото нямаме представа коя дата е там. Роланд? Какво мислиш?

– Предлагам утре. Ще занесем сферата в пещерата и ще пробваме да отидем във времето на Калвин Тауър. Идеята ти е добра, Еди, казвам благодаря.

– Ами ако сферата те изпрати на друго място? – попита Джейк. – В друга версия на 1977-а или... или другаде?

Той си спомни колко тънко изглеждаше всичко, когато Тринайсетницата ги изпращаше в тодаш, и колко близко им се струваше мракът.

– В такъв случай ще ви изпратя пощенска картичка – вдигна рамене Еди и се засмя.

За момент обаче Джейк видя колко се страхува. Сузана сигурно също разбра, защото стисна ръката му.

– Всичко ще е наред – успокои я Еди.

– Надявам се – отвърна тя. – Много се надявам.

ВТОРА ГЛАВА

Коганът, първа част

1.

Когато на следващата сутрин Роланд и Еди влязоха в „Пресвета Богородица“, хоризонтът на североизток едва бе започнал да просветлява. Еди, със силно стиснати устни, осветяваше пътя им със свещ. Онова, за което бяха дошли, бучеше. Сънливо, но той мразеше този шум. В църквата беше зловещо. Празна, тя изглеждаше някак си твърде голяма. Еди очакваше всеки миг да зърне призрачни силуети (скитащи мъртъвци), седнали на пейките и наблюдаващи ги с безплътното неодобрение. Бученето обаче беше най-мъчителното.

Когато стигнаха дъното на помещението, Роланд отвори торбата си и извади боулинг-калъфа, който до вчера бе стоял в раницата на Джейк. Стрелеца го задържа за миг, докато и двамата прочетат надписа: **УДРЯЙ САМО В СРЕДНИЯ СВЯТ.**

– Отсега нататък нито дума, докато не ти кажа, че е безопасно – предупреди. – Ясно ли е?

– Да.

Роланд натисна браздата между две дъски и скривалището на отеча се отвори. Той вдигна капака. Веднъж Еди бе гледал един филм за обезвреждането на бомби по време на Лондонския блиц и движенията на Роланд сега силно му напомняха за него. И защо не? Ако бяха прави за това, което се криеше в тази дупка (а Еди беше сигурен, че са), то наистина бе невзривила се бомба. Роланд отметна бялата ленена стола, с която беше покрита кутията. Бученето се усили. Еди затаи дъх. Полазиха го студени тръпки. Съвсем наблизо едно чудовище с невъобразима зла мощ сънливо бе отворило едното си око. Бученето отново намаля и Еди си отдъхна.

Роланд му подаде боулинг-торбата и му направи знак да я държи отворена. С огромно нежелание (вече му се искаше да прошепне на Стрелеца, че е по-добре да се откажат) Еди я отвори. Роланд вдигна кутията и бученето отново се усили. На светлината на свещта Еди видя капчици пот по челото му. Чувстваше, че и неговото е мокро. Ако Черната тринайсетица се събуди и ги изпрати някъде в небитието...

„Няма да отида – помисли си Еди. – Ще се съпротивлявам с всички сили, за да остана при Сузана.“

Разбира се, че щеше да го направи. Но пак изпита огромно облекчение, когато Роланд пхна богато украсената с дърворезби кутия в странната торба от метални нишки. Бученето не заглъхна напълно, но намалая до леко бръмчене. Когато Роланд внимателно стегна връвчиците на отвора, то премина в едва доловим шепот. Като шума на морска раковина.

Еди се прекръсти; Роланд се усмихна леко и последва примера му.

Когато излязоха, небето значително бе просветляло – явно все пак щяха да видят дневната светлина.

– Роланд.

Стрелеца се обърна към него, вдигна вежди. Стискаше торбата около отвора; явно не смееше да остави тежестта само на връвчицата.

– Ако сме били в тодаш, когато намерихме тази торба, как успяхме да я вземем? Роланд се замисли и отговори: – Може би и торбата е била в тодаш.

– Така неподвижно?

Роланд кимна:

– Да, така мисля. Неподвижно.

– О..., Това ме плаши.

– Да не се откажа от посещението в Ню Йорк, Еди?

Еди поклати глава. Но беше уплашен. Може би по-уплашен от всеки друг път, откакто бе задал гатанката на Блейн.

2.

В десет часът бяха едва на средата на пътя към Портала („Малко е нанасорно“, бе казал Хенчик и наистина беше така). Беше много горещо. Еди спря, избърса врата си и се загледа в разкривените сухи дерета на север. На места се виждаха черни дупки и той попита Роланд дали са гранатови мини. Стрелеца потвърди.

– В коя си решил да скриеш децата? Вижда ли се оттук?

– Да. – Роланд извади револвера си и посочи. – Погледни през мерника.

Еди видя дълбока падина с формата на двойно S. Дъното и бе в сянка. Предположи, че слънцето ще го огрее едва по обяд. На север стигаше до голяма скална стена. Вероятно входът на мината беше там. На югоизток от падината излизаше черен път, виещ се към Източния. От другата страна на Източния път започваха оризови ниви, а отвъд тях течеше реката.

– Напомня ми за твоя разказ – отбеляза Еди. – За Айболт Каньон.

- Разбира се.
- Тук обаче няма изтъняване, което да свърши мръсната работа.
- Не. Няма.
- Наистина ли смяташ да завреш всички деца в това задънено дере?
- Не.
- Жителите на Кала мислят, че си решил..., че ние сме решили да направим точно това. Дори жените с чиниите.
- Знам. Точно това е целта ми.
- Защо?
- Защото не вярвам, че в начина, по който Вълците намират децата, има нещо свръхестествено. След като чух разказа на Тяновия дядо, вече не мисля, че у Вълците има каквото и да било свръхестествено. Не, в хамбара има мишка. Някой шпионира за негодниците в Тъндърклап.
- Всеки път трябва да е различен човек. На всеки двама и пет години.
- Да.
- Кой? Кой може да е?
- Не съм сигурен, но имам предположение.
- Тук ли? Може да се предава по наследство.
- Ако си си починал, Еди, да продължаваме.
- Овърхолсър? Може би онзи Телфорд или другият, който прилича на каубой от уесърн.
- Роланд закричи мълчаливо, камъчетата заскърцаха под новите му обувки. Розовата торба в здравата му ръка се поклащаше. Нещото вътре шепнеше злоещите си тайни.
- Бъбрив както винаги – измърмори Еди и го последва.

3.

Първият глас, който се издигна от бездната, бе на голям мъдрец и непоправим наркоман.

– Глей го, маминото синче! – стенеше Хенри; звучеше на Ебънизър Скрудж от „Коледна песен“, едновременно смешно и страшно. – Маминото синче май е тръгнало за Ню Йорк. Много ще загазиш, брато. Я си стой тук... дялкай си с чекийката... бъди добро педалче... Мъртвият брат се закиска. Живият потрепери.

– Еди?

– Слушай брат си, Еди! – проплака майка му от тъмната паст на бездната; на пода белите костици проблеснаха. – Той жертва живота си

за теб, целия си живот. Послушай го!

– Еди, добре ли си?

Сега прозвуча гласът на Чаба Драбник, известен в бандата на Еди като Шибания луд унгарец. Чаба заплашваше, че ако не му даде цигара, ще му смъкне шибаните гащи. Еди с мъка се принуди да не слуша ужасяващото му, но хипнотизиращо бръщолевене.

– Да – отвърна. – Мисля, че съм добре.

– Гласовете идват от собствената ти глава. Пещерата ги долавя и ги усилва. Малко страшничко звучи, но е пълна безсмислица.

– Защо ги остави да ме убият, братле? – хлипаше Хенри. – Чаках да ме спасиш, но ти не дойде!

– Безсмислица – измърмори Еди. – Добре, ясно. Какво ще правим сега.

– Според двата разказа, които чух за това място – на Калахан и на Хенчик, – вратата ще се отвори, когато отворя кутията.

Еди се изсмя нервно:

– Дори не искам да пипаш кутията.

– Ако си се отказал...

Еди поклати глава:

– Не. Искам да го направя. – Неочаквано се усмихна широко. – Нали не се тревожиш, че ще се надрусам? Че ще намеря някой пласъор и ще си взема дрога? От бездната прозвуча гласът на Хенри:

– Това е китайски бял прах, брато! Тия негри продават най-доброто.

– Не – отвърна Роланд. – Имам достатъчно тревоги, но старите ти навици не са сред тях.

– Добре.

Еди влезе малко по-навътре и погледна самотно стърчащата врата. Освен с йероглифите и кристалната топка с гравираната роза тази не се отличаваше от трите на плажа.

– Ако я заобиколиш...

– Ако я заобиколиш, изчезва. Има обаче опасност да пропаднеш в пропастта... чак в На'ар, както твърди Хенчик. За това внимавай.

– Добър съвет и Еди Бързака казва благодаря.

Той пробва кристалната топка и установи, че не помръдва. Беше го очаквал.

– Трябва да си представиш Ню Йорк – каза Роланд. – По-специално Второ Авеню. И онази година. Хиляда деветстотин седемдесет и седма.

– Как можеш да си представиш година!

– Представи си деня, в който с Джейк последвахте предишното му аз – обясни с нетърпение Роланд.

Еди понечи да каже, че това не е подходящ ден, че е твърде рано, но замълча. Ако предположенията им бяха правилни, той не можеше да се върне в същия ден, нито в тодаш, нито наистина. Ако бяха прави, времето там бе свързано по някакъв начин с времето тук, само вървеше малко по-бързо. Ако бяха прави за правилата... ако имаше правила... „Е, иди и ще видиш“ – помисли си.

– Еди? Искаш ли да се опитам да те хипнотизирам? – Роланд беше извадил един куршум. – Може така да ти помогна да видиш по-ясно миналото.

– Не, предпочитам да съм буден.

Еди стисна и отпусна юмруци, пое си дълбоко въздух и силно издиша. Сърцето му не биеше твърде бързо, но с всеки удар тялото му потреперваше. За Бога, нещата сякаш да бъдат много по-лесни, ако имаше копчета, като машината на времето на професор Пибоди или в онзи филм за Морлокови!

– Добре ли изглеждам? – попита той. – Ако се появя на Второ Аве-ню посред бял ден, ще направя ли впечатление?

– Ако се появиш изведнъж пред хората, вероятно ще направиш. Съветвам те да не обръщаш внимание на никого, който иска да разговаря по този въпрос, и да се ометеш веднага.

– Това ми е ясно. Имах предвид как са дрехите ми.

Роланд вдигна рамене:

– Не знам, Еди. Това е твоят град, не моят.

Еди можеше да каже: „Бруклин е моят град.“ Така беше. По принцип ходеше в Манхатън най-много веднъж месечно, мислеше за него като за друга страна. Все пак разбираше какво има предвид Роланд. Огледа се: носеше фланелена блуза и тъмни дънки с копчета (от Луд не беше виждал цип). Предположи, че може да мине за нормално облечен. Поне за Ню Йорк. Ако някой го загледа по-внимателно, щеше да си помисли: „сервитър или неуспял артист, който се прави на хипи в почивния си ден“. Не вярваше много хора да го загледат и това беше добре. Сети се още нещо.

– Имаш ли ремъче?

От дълбините на пещерата гласът на господин Тъбтър, учителя му от пети клас, зловещо изкрещя:

– Имаше възможности! Беше отличен ученик, а виж какво стана от теб! Защо позволи на брат си да те развали?

Хенри му отговори възмутено през плач:

– Той ме остави да умра! Той ме уби.

Роланд свали торбата си, остави я на земята, отвори я и започна да рови в нея. Еди не знаеше колко неща има вътре, изглеждаше му бездънна. Накрая Стрелеца намери онова, което търсеше.

Докато Еди връзваше косата си на опашка (това му придаде напълно завършен вид на хипи), Роланд извади малката си торбичка и я изсипа на земята. Имаше кесийка с тютюна от Калахан, няколко вида монети и банкноти, шивашки принадлежности, чашката, която бе превърнал в импровизиран компас недалеч от поляната на Шардик, стара карта и новата, начертана от близнаците Тавъри. После свали големия си револвер, отвори цилиндъра, провери дали е пълен, кимна и пак го затвори. Прибра оръжието в торбичката, завърза я и я подаде на Еди. Отначало Еди не искаше да го вземе:

– Не, човече, това е твое.

– През последните седмици ти го носи, колкото и аз. Може би и повече.

– Да, ама сега отивам в Ню Йорк. Там всеки краде.

– Никой няма да посмее да открадне от теб. Вземи го.

Еди погледна Роланд в очите, замисли се, после взе торбичката и я преметна през рамо.

– Имаш предчувствие, така ли?

– Да. – Ка отново действа.

Роланд вдигна рамене:

– То винаги действа.

– Добре. Слушай, Роланд... ако не успея да се върна, погрижи се за Сюз.

– Твоят дълг е да не оставяш тази работа на мен.

„Не – помисли си Еди. – Моят дълг е да паза розата.“

Той се обърна към вратата. Имаше още хиляди въпроси, но Роланд беше прав; нямаше време.

– Еди, ако си се отказал...

– Не. Искам да отида. – Той вдигна палец. – Когато ти дам този знак, отвори кутията.

– Добре.

Еди вече виждаше само вратата пред себе си. Вратата с надпис „НЕОТКРИТА“ на някакъв странен и прекрасен език. Веднъж бе прочел един роман, наречен „Врата към лятото“. Вече не си спомняше от кого. От някой от добрите фантасти, на които винаги можеше да разчита, че

са написали нещо увлекателно, подходящо за дългите летни следобеди, Мъри Лейнстър, Пол Андерсън, Гордън Диксън, Айзък Азимов, Харлън Елисън... Робърт Хайнлан. „Врата към лятото“ май беше от Хайнлан. Хенри винаги го бъркаше за тези книги, наричаше го мамино синче и книжен плъх и го питаше дали може да си бие чекия, докато чете, недоумяваше как може да седи с часове, забол нос в някаква скапана измишльотина за ракети и машини на времето. Големият Хенри, чиито пъпки блестяха от мехлемите, с които ги мажеше. Хенри, който се готвеше да иде в армията. Малкият Еди не преставаше да носи книги от библиотеката. Тогава Еди бе на тринайсет, почти колкото Джейк сега. Годината е 1977-а и той е на тринайсет, на Второ Авеню, а жълтите таксита блестят на слънцето. Един чернокож с уокмен минава покрай „Пуф-паф“. Еди знае, че слуша „Някой спаси живота ми тази нощ“ на Елтън Джон – какво друго? Тротоарът гъмжи от народ. Вечер е и хората се прибират вкъщи след поредния ден в стоманените дерета на Кала Ню Йорк, където жънат не ориз, а пари, първокачествена реколта. Жените изглеждат странни, но приветливи със скъпите костюмчета и маратонките си (носят обувките си с високи токчета в чантичките си, защото работният ден е свършил и те се прибират у дома). Всички сякаш се усмихват, защото е толкова топло и светло, лято е и някъде кънти пневматичен чук като стара песен на „Лъвин спуунфул“. Пред него стои вратата към лято 1977-а, такситата вземат начална такса от долар и двайсет и пет и по долар на километър. Преди тарифата е била по-ниска, а по-късно ще се покачва, но в този момент е точно толкова. Космическата совалка с учителка на борда още не е катастрофирала. Джон Ленън е жив, но не му остава още дълго, ако не спре с този хероин, китайския бял пращец. Колкото до Еди Дийн, Едуард Кантър Дийн, той не е близвал хероин. Единственият му грях са по няколко цигари на ден (освен опитите да мастурбира, които ще останат неуспешни още близо година). Той е на тринайсет. Годината е 1977-а и той има точно четири косъмчета на гърдите, всяка сутрин ги брои с почти религиозна боязън и с надеждата скоро да достигнат свещеното число пет. Това е лятото след Лятото на високите кораби. Вечер е, юни, отнякъде весела музичка дъни. Музиката идва от магазина „Кулите на килата“, песента е „Лято“ на Мънго Джери и...

Изведнъж всичко стана реално или поне му се стори достатъчно реално. Еди вдигна палец. Роланд беше седнал на земята и бе извадил кутията от розовата торба. Сега я отвори.

Еди изведнъж чу силен камбанен звън. Очите му се насълзиха.

Пред него вратата се отвори и пещерата внезапно се озари от ярка слънчева светлина. Чуха се клаксони и кълтенето на пневматичен чук. Неотдавна толкова бе копнял за такава врата, че едва не беше убил Роланд. Сега, изправен пред нея, бе уплашен до смърт.

Звънът заплашваше да пръсне главата му. Ако го послуша още малко, сигурно щеше да полудее. „Влизай, ако ще влизах“ – помисли си. Пристъпи напред и протегна ръка; видя му се, сякаш три ръце се пресягат и хващат четири дръжки на брави. Отвори вратата и ярката слънчева светлина го заслепи. Долови миризма на бензинови газове, горещ градски въздух, афтършейв. Еди прекрачи слепешката прага на неоткритата врата и се озова в света, от който сега бе фангон, изгнаник.

4.

Озова се на Второ Авеню; пред него беше „Блимпс“, а отзад се чуваше веселата песен на Мънго Джери. Хората се носеха край него като река – напред, назад, напред-назад. Не му обърнаха внимание отчасти, защото повечето вървяха с единствената цел да се махнат от града и защото в Ню Йорк незабелязването на околните бе просто начин на живот.

Еди повдигна дясното си рамо, за да нагласи презрамката на Роландовата торбичка, и се огледа. Вратата за Кала Брин Стърджис беше зад него, Роланд още седеше край входа на пещерата с отворена кутия в скута.

„Този проклет звън сигурно го влудява“ – помисли си Еди. В този момент видя как Стрелеца изважда два куршума и ги напъхва в ушите си: Еди се ухили: „Хитро, човече.“ Този номер бе проработил, за да не чуват бученето на изгъняването край магистрала 70. Дали сега щеше да му помогне, проблемът беше на Роланд. Еди имаше работа.

Той бавно се завъртя на място. Погледна назад и видя, че вратата също се е извъртяла. Ако беше като останалите, щеше да го следва навсякъде. Дори да останеше на място, Еди нямаше много да се отдалечава. Забеляза още нещо: вече не изпитваше усещането за дебнеш мрак. Вероятно защото наистина беше тук, не просто в тодаш. Ако наоколо скитаха ходещи мъртъвци, нямаше да ги забележи.

Еди отново нагласи презрамката на торбичката и тръгна към „Ресторант за мисълта «Манхатън»“.

5.

Хората му правеха път, но това не беше достатъчно доказателство, че наистина е тук; така постъпваха и когато бе в тодаш. Накрая Еди нарочно се сблъска с млад мъж, носещ не едно, а две дипломатически куфарчета – велик ловец на ковчези в бизнеса.

– Ей, чш, гледай си в краката! – извика бизнесменчето.

– Извинявай, пич, извинявай. Абе, би ли ми казал кой ден...

Бизнесменчето го отмина, преследвайки вероятно ранен инфаркт, ако се съди по вида му. Еди си спомни един стар нюйоркски виц: „Извинете, господине, бихте ли ми казали как да стигна до кметството, или да си го начукам?“ Не се сдържа и избухна в смях.

Когато се съвзе, отново тръгна. На ъгъла на Второ и Четирийсет и четвърта някакъв мъж зяпаше витрината на магазин за обувки.

– Моля за прошка, бихте ли ми казали кой ден е? – попита Еди.

– Четвъртък. Двайсет и трети юни.

– 1977-а ли?

Мъжът се усмихна едновременно озадачено и насмешливо и вдигна вежди:

– 1977-а, самата тя. Ще е така още... олеле, цели шест месеца. Гледай ти.

– Благодаря, сай.

– Благодаря какво!

– Нищо – отвърна Еди и отмина.

„Само три седмици до петнайсети юли – помисли си. – Прекалено бързо тече това време.“

Да, но ако убеди Калвин Тауър да продаде парцела сега, времето нямаше да е от значение. Навремето Хенри се беше хвалил пред приятелите си, че ако си науми, малкото му братле може да убеди дори дявола да се самозапали. Еди се надяваше да е запазил част от тази способност. Можеше да сключи сделката с Калвин Тауър, да инвестира в недвижима собственост, а после може би да се порадва още известно време на задъханото нюйоркско ежедневие. Да празнува. Може би с шоколадов крем или...

Мислите му бяха прекъснати, когато някой се блъсна в него и изруга. Еди не му обърна внимание. Тъмносивият линкълн отново беше там – този път не до пожарния кран, а през две къщи от книжарницата. Колата на Балазар.

Еди отново пое по тротоара. Вече се радваше, че Роланд го бе

склонил да вземе револвера. И че барабанът е пълен.

6.

Менюто отново беше там (специалитет на деня беше ню-ингландско варено, състоящо се от Натаниъл Хотърн, Хенри Дейвид Тороу и Робърт Фрост; десерт по избор – Мери Маккарти или Грейс Металиъс), но на вратата висеше табелка: СЪЖАЛЯВАМЕ, ЗАТВОРЕНО Е.

Според електронния часовник на „Кулите на килата“ часът бе едва 15.14. Кой затваря в три и четвърт в работен ден?

Някой, който има специален клиент, предположи Еди. Ето кой.

Той заслони лицето си с длани и надникна в „Ресторант за мисълта“. Видя кръглата масичка с детските книжки. Отдачно беше барът, пренесен сякаш от края на миналия век, но сега на него не седеше никой, дори Арон Дипно. Касата също бе празна и на нея се мъдреше оранжева табелка: НЕ РАБОТИ.

Книжарницата беше празна. Калвин Тауър бе извикан някъде, може би имаше семейни проблеми...

„Да, има проблеми – прозвуча хладният глас на Стрелеца в ушите на Еди. – И причината е тази сива автокаляска. Погледни пак щанда, Еди. Поне веднъж използвай очите си за гледане, вместо просто да пропусках светлината през тях.“

Когато мислеше, Еди често си представяше гласовете на хората. Предполагаше, че и други имат този навик – това бе начин леко да промениш гледната си точка, да погледнеш под друг ъгъл на нещата. Сега обаче случаят не беше такъв. Старият грозник наистина му говореше.

Еди отново огледа барплота. Този път видя разпилени шахматни фигурки и преобърнатата чашка за кафе. Между два стола лежах чифт счупени очила.

Обхвана го гняв. Яростта му избухна у него с такава сила, че тежко на всеки, който в този момент се озовеше на мушката на оръжието му. Веднъж бе попитал Стрелеца дали някога е изпитвал такъв безумен гняв. Роланд му отговори: „На всички ни се случва.“ Еди поклати глава и каза, че той не е като Роланд – нито като Сузана или Джейк, – но Стрелеца не отвърна нищо.

Тауър и специалните му посетители явно бяха отзад, в склада, който служеше и за офис. Този път вероятно не бяха дошли да разговарят. Сигурно джентълмените на Балазар провеждаха кратък опреснителен курс на Тауър, за да му припомнят, че петнайсети юли приближава.

Думата „джентълмени“ разпали още повече гнева на Еди. Това опрелеление бе дяволски подходящо за хора, които счупват очилата на един пълен, безобиден продавач на книги и го завличат в склада, за да го тормозят. Джентълмени! Шибан комала!

Той опита вратата на магазина. Беше заключена, но това не представяваше голяма пречка – клатеше се на пантите като гнил зъб. Свит в дълбокия вход с вид на човек, който проявява особен интерес към някоя книга, Еди увеличи натиска, първо само с ръка, после – като опря рамо на вратата. Надяваше се да не изглежда подозрително.

„Почти сигурно е, че никой не те гледа – помисли си. – Това е Ню Йорк. Бихте ли ми казали къде е кметството, или да си го начукам?“ Отново натисна. Още не беше използвал цялата си сила, но вратата изведнъж изщрака и се отвори. Еди влезе без колебание, сякаш магазинът беше негов, и затвори. Бравата заяде. Той взе „Как Гринч открадна Коледа“ от масичката с детски книжки и откъсна последната страница („И без това никога не съм харесвал как свършва“, каза си). Сгъна я на три и я пхна в пролуката между вратата и касата. Така поне щеше да остане затворена. Еди се огледа.

Книжарницата беше празна и мрачна. Не се чуваше нищо...

Не. Не, чуваше се. От склада долетя сподавен стон.

„Внимание, джентълмените работят“ – помисли си с гняв.

С едно движение развърза торбичката на Роланд и се насочи към вратата с надпис СЛУЖЕБЕН ВХОД. Наложил се да заобиколи купчина разпилени по земята книги и преобърнатата етажерка, от онези старомодните, дето можеш да ги въртиш безспир. Калвин Тауър се беше опитал да се задържи за нея, докато хората на Балазар са го влачили към склада. Еди ясно си го представяше.

Вратата в дъното не беше заключена. Еди извади револвера и отместил торбичката на гърба си, за да не му пречи. Бавно откряна вратата на склада, след като си припомнил къде е бюрото на Тауър. Ако го видят, щеше да се нахвърли върху тях с кръсъци. Според Роланд човек винаги трябвало да крещи с цяло гърло, когато го разкрият. Така врагът се стъписвал за секунда-две, а понякога точно тези секунди били решаващи. Не се наложи да крещи. Всички бяха в дъното на склада, сенките им се кривяха злоещо на стената зад тях. Тауър седеше на стола си, но не беше зад бюрото, Бяха го сложили отпред между два-три шкафа. Без очилата добродушното му лице изглеждаше голо. Двата му посетители стояха с гръб към Еди. Тауър можеше да го види, но цялото му внимание бе насочено към Джек Андолини и Джордж Бионди. При вида на

ужасеното лице на книжаря Еди изпита нов пристъп на гняв. Усещаше се лек мирис на бензин, който вероятно би ужасил и най-хладнокръвния собственик на магазин, особено ако е заобиколен с планини от хартия. До по-високия от двамата бячи – Андолини – имаше шкафче с отворени остъклени врати. Четирите или пет рафта бяха пълни с книги с прозрачни пластмасови подвързии. Андолини държеше една, сякаш бе водещ рекламно предаване. По-ниският – Бионди – бе вдигнал също толкова демонстративно стъклена кана, пълна с жълтеникава течност. Еди веднага се досети какво има вътре.

– Моля ви, господин Андолини – плахо говореше Тауър. – Моля ви, това е много ценна книга.

– Много добре знам. Всички в това шкафче са ценни. Научих, че имаш личен екземпляр на „Одисея“, който струва двайсет и шест хиляди долара.

– Защо е толкова ценна, Джак? – със страхопочитание попита Джордж Бионди. Каква е тая книга, та струва двайсет и шест бона?

– Де да знам? Можете ли да ни обясните, господин Тауър? Всъщност може ли да ви наричам Кал?

– Моята „Одисея“ се пази в специален сейф – каза Тауър. – Не се продава.

– Тези обаче се продават – отбеляза Андолини. – Нали? Тук виждам листче с числото „7500“ с молив. Не е двайсет и шест бона, но стигат за нова кола. Ето сега какво ще направя, Кал. Слушаш ли добре?

Еди се приближи и макар че се стареше да не вдига шум, не правеше опити да се крие. Все още никой не го забелязваше. И той ли е бил толкова глупав, когато е живял в този свят? Толкова уязвим? Предполагаше, че да, и не се учудваше, че отначало Роланд го гледаше с презрение.

– Слу... слушам.

– Ти притежаваш нещо, което е толкова ценно за господин Балазар, колкото за теб – онзи екземпляр на „Одисея“. И макар че тези книги в шкафа са за продажба, предполагам, че не продаваш много от тях, защото... просто... не можеш... да понесеш... раздялата. Също както не можеш да се разделиш със запустелия парцел. Ето сега какво ще стане. Джордж хубаво ще накваси с бензин тази книга с надпис „7500“, а аз ще я запала. После ще взема друга книга от малкото ковчеже със съкровища и ще поискам устно обещание, че на 15 юли ще продадеш този парцел на „Сомбра“. Ясно ли е?

– Аз...

– Ако ми дадеш това обещание, веднага ще си тръгнем. Ако ли пък не, ще изгоря и втората книга. После трета. Четвърта. След четвъртата, опасявам се, колегата ми ще загуби търпение.

– И още как – измърмори Джордж Бионди.

Еди се беше приближил на такова разстояние, че можеше да потупа Големия нос по рамото, но те още не го забелязваха.

– Когато му писне, той ще залее цялото остъклено шкафче с бензин и всичките ти скъпоценни книги ще...

Джак Андолини най-после забеляза някакво движение. Погледна през лявото рамо на партньора си и видя млад мъж със силно загоряло лице и огромен револвер, приличащ на изключително стар театрален реквизит. Просто не можеше да е истински.

– Кой си ти, бе, шиб...

Преди да завърши, лицето на Еди се озари от радостна усмивка.

– Джордж! – изкрещя той, сякаш поздравяваше най-стария си и най-добър приятел след дълга раздяла. – Джордж Бионди! Човече, ти май още имаш най-големия нос от тази страна на Хъдсън! Радвам се да те вида, друже!

Ние, хората, притежаваме силен вроден рефлекс да поздравяваме онези, които се обръщат към нас по име. Когато обръщението е приятелско, ние сме склонни да отговорим по същия начин, независимо от ситуацията. Джордж Бионди Големия нос се обърна към гласа, който го бе поздравил толкова фамилиарно, и понечи да се усмихне. В този момент Еди го удари с револвера. Андолини имаше остър поглед, но не успя да преброи трите удара с ръкохватката: първо между очите на Бионди, после над дясното око и накрая в дясното слепоочие. При първите два се чу глухо изкънтяване, при последния – само леко, зловещо пляскане. Бионди обели очи и се свлече като чувал с картофи, с нацупени устни, които му придаваха вид на кърмаче, което иска да бозае. Каната падна и се разби на пода. Миризмата на бензин изведнъж се усили, стана натрапчива, задушлива.

Еди не даде възможност на Андолини да реагира. Още преди Бионди да престане да се гърчи в локва бензин и стъкла, той се нахвърли върху едрия мафиот.

7.

Калвин Тауър (който бе носил името Калвин Торън) не изпита внезапно облекчение. Не си помисли: „Слава Богу, спасен съм.“ Първата му

мисъл бе:

„Тези са мръсници, но сега яко загазих.“

В оскъдната светлина на склада новодошлият сякаш се сля със собствената си сянка и се превърна в триметрово привидение. Очите му сякаш искаха да изскочат от орбитите си, святкаха диво, зъбите му изглеждаха остри като тесли. Държеше револвер колкото топ, такова оръжие има само в приказките. Той сграбчи Андолини за яката и го блъсна в стената. При падането си мафиотът закачи остъкленото шкафче и то се прекатури. Тауър изкрещя ужасено, но никой от двамата мъже не му обърна внимание.

Биячът на Балазар се опита да се отскубне, ала новодошлият, онзи със страшните зъби и черната коса, вързана на опашка, скочи отгоре му и притисна гърдите му с коляно. Допря огромния патлак в гърлото му. Мафиотът изви глава, опитвайки се да се отдръпне от оръжието. Нападателят натисна дулото още по-силно. Андолини изхъмка глухо като герой от анимационен филм:

– Не ме занасяй, пич... това не е истински револвер.

Новодошлият – онзи, който сякаш се беше слял със собствената си сянка и се беше превърнал във великан – вдигна оръжието, дръпна цевта и насочи оръжието към вътрешността на склада. Тауър отвори уста да каже нещо. Само Господ знаеше какво, защото преди да издаде звук, прокътня изстрел като топовен гърмеж. Револверът изблъква оранжев огън. След миг дулото отново бе допряно до гърлото на Андолини.

– Какво мислиш сега, Джек? Още ли твърдиш, че не е истински? Ако искаш още едно доказателство, мога да пръсна мозъка ти по цялата стая.

8.

Еди видя страх в очите на Джек Андолини, но не и паника. Това не го изненада. Нали точно той го беше хванал след провала на пратката от Насау? Тази версия на Андолини – с десет години по-млад – не се различаваше много от онази. Онзи Андолини, когото великият мислител и неспасяем наркоман Хенри Дийн бе нарекъл Стария грозник, имаше изпъкнало чело и долна челюст като на неандерталец. Ръцете му бяха несъразмерно големи, с косми между пръстите. Имаше вид на тъпак, но изобщо не беше глупав. Малоумник не би могъл да се издигне до заместник на човек като Енрико Балазар. Еди се беше убедил в това в един друг свят, когато през 1986 година бе кацнал на летище „Кенеди“ с

наркотик за двеста хиляди долара под ризата. В онзи свят Андолини беше станал дясната ръка на Ил Роче. В този вероятно щеше да се пенсионира преждевременно. По всичко личеше. Освен, ако изиграеше картите си по някакъв гениален начин.

Еди силно притисна револвера към гърлото на Андолини. Миризмата на бензин и барут бе силна и вече надделяваше над мириса на книги. Някъде в мрака Серджо, котаракът, който живееше в магазина, изсъска. Очевидно не одобряваше силните шумове във владенията му. Андолини присви очи и изви глава:

– Стига, бѐ, човек... горещо е!

– И по-горещо ще ти стане, ако не ме чуеш внимателно, Джак. Шансовете ти да се измъкнеш жив оттук са малки, но все пак ги има. Слушаш ли ме?

– Никога не съм те виждал. Откъде ни познаваш?

Еди отдръпна револвера и видя червено петно на шията на Стария грозник. „Дали да не ти кажа, че ка пак ще ни срещне след десет години? И че ще бъдеш изяден от чудовищни раци? Че ще започнат от краката и обувките ти «Гучи» и ще продължат нагоре?“ Андолини, разбира се, нямаше да му повярва. Освен това в тази последователност от вероятности на това ниво на Кулата – той може би нямаше да бъде изяден от омарите. Защото този свят бе различен от всички останали. Това беше деветнайсетото ниво на Тъмната кула. Еди го чувстваше. По-късно щеше да размишлява върху това. Сега имаше друга работа. Сега най-много от всичко му се искаше да убие тези мъже и да изпрати главите им на Балазар. Той потупа влажното слепоочие на Андолини с револвера. Едва се съдържаше и мафиотът виждаше това. Примигна и навлажни устни. Еди още притискаше гърдите му с коляно. Чувстваше как се движат като ковашки мех.

– Не ми отговори на въпроса – отбеляза, – Вместо това ми зададе нов. Ако пак го направиш, Джак, ще ти размажа мутрата с този револвер. После ще прострелям едното ти коляно и до края на живота си ще трябва да скачаш на куц крак. Мога да те прострелям на доста места, без да загубиш способността да говориш. Затова не се прави на глупак. Ти не допускаш грешки – ако не броим може би избора ти на шеф – и аз много добре го знам. Затова нека повтори: Слушаш ли внимателно?

– Какъв избор имам?

Еди замахна мълниеносно. Чу се изпукване и от едната ноздра на Андолини рукна кръв. Мафиотът изпищя от болка, Тауър – от ужас.

Еди отново притисна револвера в гърлото на Андолини. Без да

отмества поглед, каза:

– Дръжте под око другия, господин Тауър. Ако се размърда, кажете ми.

– Кой сте вие? – промълви книжарят.

– Приятел. Единственият, който може да ви спаси кожата. Сега наблюдавайте другия и ме оставете да действам.

– Д-добре.

Еди отново насочи цялото си внимание към Андолини:

– Зашеметих Джордж, защото той е глупак. Дори да може да предаде посланието ми, той няма да ми повярва. А как може човек да убеди другите, ако сам не вярва в това, което казва?

– Има логика – измърмори мафиотът.

Гледаше Еди като хипнотизиран, с изпълнени с ужас очи; може би най-после бе разбрал, че с този човек шега не бива. Джак Андолини виждаше в него стрелец – какъвто Роланд бе видял още в сополивия наркоман, треперещ от абстиненцията.

– Има, и още как. Искам да предадеш едно просто съобщение на шефа си: Не закачайте Тауър.

Джак поклати глава:

– Ти нищо не разбираш. Тауър има нещо, което е необходимо на други хора. Шефът ми се съгласи да го вземе. Даде дума. Шефът ми винаги... – Винаги изпълнява обещанията си, знам. Само че този път няма да може, и не по своя вина. Защото господин Тауър е решил да не продава запустелия парцел на „Сомбра“. Ще го продаде на... хмм... на компанията „Тет“. Ясно ли е?

– Човече, не те познавам, но познавам добре шефа си. Той няма да се откаже.

– Ще се откаже. Защото Тауър няма да има вече какво да продава. Парцелът вече няма да е негов. Слушай ме сега, Джак, слушай много внимателно. Чуй ме ка-ми, не ка-май. Тоест умно, не глупаво.

Еди се наведе. Джак се втренчи в него като хипнотизиран – от кафявите му, изцъклени очи, от зловещо хилещата се уста, сега на една целувка разстояние от устата на мафията.

– Господин Калвин Тауър има нови покровители, по-могъщи и по-жестоки, отколкото можеш да си представиш. Пред тях Ил Роче е като облечено в розово хипи на фестивала „Удсток“. Трябва да го убедиш, че с издевателства върху Тауър нищо няма да спечели, а ще загуби много.

– Не мога...

– Колкото до теб, знай, че този човек е белязан със знака на Гилеад.

Само да го докоснеш – ако кракът ти стъпи отново в тази книжарница, – ще дойда в Бруклин и ще убия жена ти и децата ти. После ще намеря майка ти и баща ти и ще заколя и тях. Ще убия сестрите на майка ти и братята на баща ти. Ще убия бабите и дядовците ти, ако са още живи. Накрая ще се разправа с теб. Вярваш ли ми?

Джак Андолини се втрени в лицето над него – в кръвясалите очи и хилещата се, озъбена уста. Зениците му се разшириха от ужас. Той вярваше. Освен това със сигурност знаеше доста неща за Балазар и за тази сделка. Може би повече, отколкото подозираше.

– Ние сме много – продължи Еди – и имаме една задача: да защитаваме... – Едва не изгърси „да защитаваме розата“. – ...да защитаваме Калвин Тауър. Ще наблюдаваме това място, ще наблюдаваме Тауър и неговите приятели, хора като Дипно. При тези думи клепачите на Андолини трепнаха.

– Ако някой посмее да дойде тук и дори само да повиши тон на Тауър, ще избием всичките му близки и най-накрая него. Това важи за Джордж, за Чими Дрето, за Трикс Постино... и за брат ти Клаудио.

Андолини се ококорваше все повече при всяко име; при споменаването на брат му за миг затвори очи. Еди си помисли, че може би е постигнал своето. Дали Андолини щеше да убеди Балазар, беше друг въпрос. „Всъщност няма голямо значение – помисли си хладно. – Когато Тауър ни продаде парцела, неговата съдба вече не ни интересува.“

– Откъде знаеш толкова много? – попита Андолини.

– Няма значение. Само предай съобщението ми. Нека Балазар да каже на приятелите си в „Сомбра“, че парцелът вече не се продава. Да им каже, че Тауър вече е под закрилата на хората от Гилеад, които носят твърд калибър.

– Твърд?...

– Имам предвид, че са по-опасни от всеки, с когото Балазар някога се е срещал, в това число от хората в „Сомбра“. Кажи му, че ако се ина-ти, Бруклин ще бъде заринат с трупове. И много от тях ще са на жени и деца. Искам да го убедиш.

– Аз... ох, ще опитам.

Еди се изправи и се отдръпна. Сред локвата бензин и парченцата стъкло Джордж Бионди се размърда и изстена. Еди даде знак на Джак да се изправи.

– Вложи цялото си старание – завърши.

Тауър наля две чаши кафе, но не можа да отпие от своето. Ръцете му трепереха твърде силно. След като го погледна няколко пъти (като си мислеше за един герой от филма за обезвреждането на бомби, който бе загубил самообладание), на Еди му стана жал за него и преля половината от кафето му в своята чаша.

– Опитай сега – предложи и побутна чашата към книжаря.

Тауър отново бе сложил очилата си, но те бяха деформирани и му стояха накриво. Лявото стъкло бе напукано. Двамата седяха от двете страни на мраморния барплот. Книжарят бе взел книгата, която Андолини заплашваше да изгори, и я беше сложил до кафеварката. Сякаш се боеше да я изгуби от поглед.

Тауър взе чашата с трепереща ръка (не носеше пръстен, забеляза Еди) и я изпи наведнъж. Еди не разбираше защо предпочита да пие такова лошо кафе чисто. Той лично го обичаше със сметана. Сега обаче, след толкова месеци с Роланд (а може би дори година), това му се струваше най-прекрасното кафе на света.

– По-добре ли е? – попита той.

– Да.

Тауър погледна през витрината, сякаш очакваше връщането на сивия линкълн, който преди десет минути бе изчезнал яко дим. После се обърна към Еди. Все още се боеше от младежа, но паническият му страх беше понамалял, след като Еди прибра огромния револвер в износената кожена торбичка. На Калвин Тауър му се струваше, че заедно с оръжието младежът е прибрал и най-свирепите черти на характера си. Това беше добре, защото книжарят започваше да си мисли, че заплахите за убийство на мафиотите и целите им семейства са били блъф.

– Къде е приятелят ти Дипно днес? – попита Еди.

– На онколог. Преди две години Арон започна да вижда кръв в тоалетната чиния, когато облекчаваше червата си. Ако беше по-млад, щеше да си каже: „Шибани хемороиди“, и да си купи мехлем. Като мине седемдесетте, човек си мисли най-лошото. Случаят му е сериозен, но не е неспасяем. Като си стар, ракът се разпространява по-бавно; дори той едва крета. Забавна мисъл, а? Както и да е, опекоха го с радиация и го разкараха, но Арон казва, че от рака отърване няма. На всеки три месеца ходи на преглед. Добре, че не е тук. Може да е дъртофелник, но е луда глава.

„Трябва да запозная Арон Дипно с Джейми Джафърдс – помисли си Еди. – Могат да играят на замъци вместо на шах и да си дрънкат

колкото искат врели-некипели.“

Тауър се усмихна тъжно. Намести очилата си; за момент те останаха в правилно положение, после пак се килнаха. Изкривени, по неznайна причина му придаваха леко чалнат и уязвим вид.

– Той е луда глава, а аз съм страхливец. Може би затова сме приятели – допълваме се.

– Не си ли твърде строг към себе си?

– Не мисля. Психоаналитикът ми казва, че ако искаш да разбереш какви ще бъдат децата на дадени мъж и жена, просто трябва да погледнеш родословното дърво. Също казва...

– Моля за прошка, Калвин, но изобщо не ми дреме за психоаналитика ти. Ти си запазил онзи парцел и това ми е достатъчно.

– Не ми приписвай заслуга за това. То е като тази... – Тауър посочи книгата до кафеарката – ...и останалите, които онези негодници заплашваха да изгорят. Просто не обичам да се разделям с вещите. Когато първата ми жена поиска развод и я попитах защо, тя отвърна: „Защото не знаех какво ме чака. Мислех, че взимам мъж, а ти се оказа вехтошар.“

– С парцела е друго.

– Така ли? Наистина ли смяташ така?

Тауър го изгледа удивено. Когато вдигна чашата си, ръката му вече не трепереше толкова неударжимо.

– А ти как мислиш?

– Понякога го сънувам. Всъщност не съм стъпвал там, откакто закусвалнята на Томи Греъм фалира и платих да съборят постройката. И за оградата, разбира се, която ми струваше цяло състояние. Сънувам, че там има поляна с цветя. Розова градина. И че не свършва на Първо Авеню, а продължава в безкрайността. Странен сън, а?

Еди беше сигурен, че Калвин Тауър наистина сънува такива неща, но му се стори, че вижда и друго в очите, скрити зад напуканите и изкривени очила. Тауър криеше много други сънища.

– Да, странно – съгласи се Еди. – Сега ми сипи още кафе, моля. Трябва да направим малко споразумение.

Тауър се усмихна и отново вдигна книгата, която Андолини бе заплашвал да запали: – Споразумение. Това е от тази книга.

– Така ли?

– Да.

Еди протегна ръка:

– Дай да видя.

Тауър се подвоуми, по лицето му се четяха смесени чувства.

– Хайде, Кал, няма да си избърша задника с нея.

– Не, разбира се. Извинявай. – За момент Тауър наистина изглеждаше, че съжалява като алкохолик след някое особено тежко напиване. – Просто... някои книги са много важни за мен. А тази е истинска рядкост.

Подаде я на Еди. Той погледна найлоновата обложка и дъхът му спря.

– Какво? – попита Тауър; с трясък остави чашата. – Какво има?

Еди не отговори. Илюстрацията на корицата показваше малка кръгла колиба от дървени колове и с покрив от борови клони. От едната и страна стоеше индиански воин с кожени панталони. Беше гол до кръста и държеше томахава пред гърдите си. На заден план старомоден парен локомотив прекосяваше прерията, бълвайки черен дим в синьото небе.

Заглавието на книгата бе „Коганът“. От Бенджамин Слайтман Мл.

Калвин Тауър го питаше дали му е лошо, но гласът му звучеше сякаш от километри. Еди му отговори като в сън, че нищо му няма. Бенджамин Слайтман Мл. с други думи, Бен Слайтман Младши. И...

Еди отблъсна пълната ръка на Тауър, който се опита да си вземе книгата. Бавно преброи буквите в името на автора. Разбира се, деветнайсет.

10.

Той изгълта нова чаша кафе, този път без сметана. После отново взе книгата.

– Какво и е специалното? Така де, за мен е специална, защото наскоро се запознах с един човек, чието име звучи като името на автора, но...

Изведнъж му хрумна нещо. Еди отвори на първата страница с надежда да намери снимка на автора. Там имаше само два реда: „БЕНДЖАМИН СЛАЙТМАН МЛ. е собственик на ранчо в Монтана. Това е вторият му роман.“ Отдолу имаше рисунка на орел и призив: **КУПУВАЙТЕ ВОЕННИ ОБЛИГАЦИИ!**

– Какво я прави специална за теб! Защо струва седем хиляди и петстотин кинта?

По лицето на Тауър се изписа безгранична нежност. Преди четвърт час бе уплашен до смърт, но сега от страха не бе останал и помен. Сега той бе в плен на манията си. Роланд имаше Тъмната кула; този човек – книгите. Той пак показва на Еди корицата: – „Коганът“, нали?

– Да.

Тауър отвори книгата и посочи вътрешната страна на обложката, където бе резюмето на романа:

– А тук?

– „Коганът“ – прочете Еди. – „Вълнуващ разказ за Дивия запад и героичните усилия на един индиански воин да оцелее.“ Е, и какво?

– Гледай сега това! – заяви триумфално Тауър и отвори на титулната страница. Тук пишеше: Хоганът Бенджамин Слайтман Мл.

– Не разбирам – призна Еди. – Кое му е толкова важно?

Тауър извъртя очи:

– Погледни пак.

– Защо просто не ми кажеш какво...

– Не, гледай. Изпитай радостта от откривателството. Всеки колекционер търси точно това. Марки, монети или книги, тръпката е в откривателството. Той отново показа корицата и Еди най-после разбра:

– На корицата има печатна грешка, нали? „Коганът“ вместо „Хоганът“. Тауър кимна радостно:

– Хоган е вид индианска къща, като тази на илюстрацията. Коган не означава нищо. Печатната грешка на корицата носи известна ценност на книгата, но виж сега тук.

Той обърна на страницата с авторските права и подаде книгата на Еди. Годината на запазената марка бе 1943, което, разбира се, обясняваше орела и призова за военните облигации. Заглавието на романа бе „Хоганът“. Еди тъкмо смяташе да попита какво е особеното, когато го видя сам: – Пропуснали са „Мл.“ от името на автора, това ли е?

– Да! Да! – Тауър едва не заподскача от радост. – Все едно, че книгата е написана от бащата на автора! Веднъж бях на библиографски симпозиум във Филаделфия и обясних този случай на един адвокат по авторско право. Той ми каза, че заради тази печатна грешка бащата на Слайтман Младши би могъл да предяви претенции за собственост! Удивително, не мислиш ли?

– Абсолютно.

Еди си мислеше за Слайтман Старши и Младши в Кала. Замисли се как Джейк се беше сприятелил с втория и се зачуди защо това го изпълва с такова лошо предчувствие, докато си пие кафето тук, в стария Кала Ню Йорк. „Добре поне, че взех рюгера“ – помисли си.

– Искаш да ми кажеш, че такива дреболии могат да направят една книга много ценна, така ли? – обърна се той към Тауър. – Една-две печатни грешки и тая купчина хартия вече струва седем бона и половина?

– Не! – възкликна възмутено Тауър. – Господин Слайтман обаче е написал три превъзходни романа за Дивия запад, всичките от индианска гледна точка. След войната станал голяма клечка в Монтана – покрай правата за експлоатация на водите и полезните изкопаеми. После, и точно тук е иронията, бил убит от индианци. Всъщност го скалпирали. Пиели си уискито пред един селски магазин... „чийто собственик се е казал Тук – помисли си Еди. – Готов съм да заложа всичките си ценности, че е така.“

– ...господин Слайтман казал нещо, дето не им харесало, и... ето как става белята.

– Всички ли ценни книги са свързани с такива случки? Тъй де, тези съвпадения ли ги правят ценни, не просто съдържанието им?

Тауър се засмя:

– Младежо, повечето колекционери на редки книги дори не отварят покупките си. При разлистване книгата се поврежда и това се отразява на цената и при повторна продажба.

– Не ти ли се струва малко извратено това нещо?

– В никакъв случай – отвърна Тауър, но леко се изчерви; явно все пак разбираше гледната точка на Еди. – Ако някой е дал осем бона за подписано първо издание на „Тес Дърбървил“ на Томас Харди, напълно логично е да я постави във витрина с алармена инсталация, където може само да и се възхищава, но не и да я пипа. Ако толкова иска да прочете романа, може да си купи евтино копие с меки корици.

– Ти си маниак! – възхити се Еди. – Истински маниак.

– Ами... да. Книгите могат да са много ценни. Стойността им се определя по различни начини. Понякога само подписът на автора е достатъчен. Понякога, както в този случай, това е печатна грешка. Понякога това е първият тираж, ако е бил много малък. Това свързано ли е с дването ти тук, млади човече? За това ли искаше... споразумение с мен?

– Не, предполагам, че не.

Но за какво точно искаше да прави споразумение? Беше дошъл с ясна представа – нямаше никакво съмнение, докато извеждаше Андолини и Бионди от склада и те се качваха в колата си подкрепяйки се един друг. Дори в циничния, бездушен Ню Йорк бяха привлекли доста погледи. И двамата бяха разкървавени и имаха вид, сякаш не осъзнават какво им се е случило. Да, тогава му беше ясно. Книгата – и името на автора – отново бяха размътили мислите му. Той я взе от Тауър и я остави с предната корица надолу върху плота, за да не я гледа. Така отново успя да събере мислите си.

– Първото и най-важно е да се махнеш от Ню Йорк до петнайсети юли. Защото те ще се върнат. Може би не точно тези двамата, но някои от горилите на Балазар. И ще са бесни. Балазар е деспот. – Тази дума бе научил от Сузана, която я беше употребявала за Тик Так. – Такъв е начинът му на работа. Ако го удариш, той иска да те удари два пъти по-силно. Смачкваш му носа, а той иска да ти счупи челюстта. Хвърляш му граната, а той ти изпраща бомба.

Тауър изстена. Прозвуча престорено, като в театрална пиеса, и при други обстоятелства Еди сигурно щеше да се засмее. Вече всичко, което искаше да каже на Тауър, му се изясняваше. Щеше да се справи, да, щеше да изпълни задачата си.

– Мен вероятно няма да намерят. Живея в далечна страна, ако мога така да се изразя. Ти трябва да се погрижиш да не успеят да открият и теб.

– Добре, но... след това, което направи... и дори да не са ти повярвали за жените и децата...

Очите на Тауър изглеждаха огромни зад очилата, сякаш молеше Еди да го увери, че не е говорил сериозно, когато обещаваеше да зарине Ню Йорк с трупове. Тук Еди не можеше да му помогне.

– Слушай, Кал. При хората като Балазар няма значение какво вярват или не вярват. Те не се отказват, докато не ги напъхаш в миша дупка. Уплаших ли Големия нос? Не, само го зашеметих. Уплаших ли Джак? Да. Това ще им държи влага, защото Джак има въображение. Мислиш ли обаче, че Балазар ще се впечатли от думите на Грозника? Да... но само колкото да внимава. Еди се облегна на плота и сериозно се вгледа в Тауър.

– Аз нямам намерение да убивам деца. Искам добре да се разберам. На... да кажем, на друго място аз и приятелите ми ще рискуваме живота си за спасяването на деца. Това обаче са човешки деца. Хората като Джак, Трикс Постино и самия Балазар са зверове. Двукраки вълци. Нима са способни да отгледат човешки деца? Не, те отглеждат други вълци. Нима вълците се сношават с човешки жени? Не, те си намират вълчици. Затова, ако се наложи да се заема с тях – кълна се, че ще го направя, – ще си представя, че разчиствам вълча бърлога, и ще изстребя хищниците до крак.

– Господи, той говори сериозно! – изхриптя Тауър.

– Напълно сериозно, но това не е важно. Мисълта ми беше, че те ще се върнат. Не да те убият, а да те принудят да направиш онова, което искат. Ако останеш, Кал, мисля, че най-малкото можеш да очакваш

сериозен пердах. Има ли къде да се скриеш до петнайсети юли? Имаш ли достатъчно пари? Аз нямам, но мога да намеря.

Мислено Еди вече се беше пренесъл в Бруклин. Балазар организираше покер в задната стаичка на бръснарницата на Бърни! В работен ден вероятно никой не играеше, но все трябваше да има някакви пари. Достатъчно за...

– Арон има пари – неохотно каза Тауър. – Много пъти ми е предлагал. Винаги съм му отказвал. Той все повтаря, че имам нужда от почивка. Вероятно има предвид да се скрия от хората, с които току-що се срещна. Любопитно му е какво искат от мен, но никога не ме е питал. Може да е луда глава, но е „джентълмен“. – Тауър леко се усмихна. – Може заедно да отидем на почивка. Друг път надали ще ни се отвори възможност.

Еди бе почти сигурен, че хемо – и лъчетерапията ще поддържат живота на Арон Дипно поне още четири години, но реши да премълчи. Погледна към входа на книжарницата и видя другата врата. Зад нея беше гърлото на пещерата. Стрелеца се виждаше като силует на йога. Еди се почуди колко време е минало там, колко време Роланд слушаше приглушения, ала влудяващ звън на камбаните.

– Атлантик Сити добре ли е? – попита Тауър.

Еди Дийн едва не потрепери при тази мисъл. За кратко си представи две овце, застарели, но още сочни, шляещи се не просто сред глутници а вълци, а в цял град, населен с хищници.

– Не. Навсякъде другаде, само не там!

– Ами Мейн или Ню Хепмшър? Можем да наемем бунгало край някое езеро.

Еди кимна. Той бе градско момче. Трудно му бе да си представи мафиотите в Северна Нова Англия.

– Там е по-добре – отбеляза. – А докато сте там, можеш да потърсиш адвокат.

Тауър избухна в смях. Еди се учуди. Харесваше му, когато караше хората да се смеят, но какво, по дяволите, беше смешното сега?

– Извинявай – каза Тауър след малко. – Просто Арон беше адвокат. Сестра му и двамата му братя, всичките по-млади, още са адвокати. Все се хвалят, че имат най-простото име за адвокатска кантора в цял Ню Йорк, ако не в цялата страна. Казва се „ДИПНО“.

– Това ще улесни нещата. Нека господин Дипно състави договор, докато сте на почивка в Нова Англия.

– Докато се крием в Нова Англия. Докато сме се сврели в миша

дупка в Нова Англия.

– Наричай го както искаш, само подготви документа. Ще продадеш парцела на мен и приятелите ми. На корпорация „Тет“. За начало ще получиш един долар предплата, но почти мога да ти гарантирам, че накрая ще вземеш добра пазарна цена.

Можеше да говори много, цял ден, но замълча. Когато протегна ръка за „Коганът“ или „Хоганът“, по лицето на Тауър се изписа неохота. Неприятното на това изражение бе леко глуповатият му вид, говорещ, че книжарят още нищо не разбира. „О, Господи, той няма да се съгласи. След всичко, което стана, пак ще се противи. Защо? Защото наистина е един стар вехтошар.“

– Можеш да ми имаш доверие, Кал. Ще ти оставя часовника си като гаранция. Чуй ме сега. Чуй ме, моля.

– Не те познавам. Просто влизаш от улицата... – ...и ти спасявам живота, не забравяй това.

Тауър си придаде упорито изражение:

– Те нямаше да ме убият. Сам го каза.

– Щяха да изгорят любимите ти книги. Най-ценните.

– Не са най-ценните. Освен това може би блъфираха.

Еди си пое дълбоко въздух и издиша силно в опит да преодолее огромното си желание да се наведе над плота и да сграбчи Тауър за дебелата гуша. Припомни си, че ако книжарят не беше толкова упорит, вероятно отдавна щеше да е продал празния парцел на „Сомбра“. Розата щеше да е изкоренена. А Тъмната кула? Еди подозираше, че ако розата умре, Тъмната кула просто ще рухне като Вавилонската. Машините, поддържащи Лъчите, щяха внезапно да спрат и всичко щеше да се разпадне. И тогава? Хайл на Пурпурния крал, господаря на тодешния мрак.

– Кал, ако продадеш мястото на мен и приятелите ми, парцелът ще е в безопасност. Освен това ще имаш достатъчно пари да поддържащ малката си книжарница до края на живота си. – Изведнъж му хрумна нещо. – Хей, знаеш ли зъболекарска фирма на име „Холмс дентал“? Тауър се усмихна:

– Кой не я знае? Използвам конците им за почистване на зъби. И пастата им. Веднъж опитах разтвора за промиване на уста, но е твърде силен. Защо?

– Защото Одета Холмс е моя жена. Може да съм пълен дрипльо, но иначе съм голям свалач.

Тауър мълчеше. Еди обузда нетърпението си и го остави да размисли. Накрая книжарят каза:

– Мислиш ме за глупак. Мислиш ме за Сайлъс Марнър или по-лошо, за Ебънизър Скрудж.

Еди не знаеше кой е Сайлъс Марнър, но разбра какво има предвид Тауър.

– Да го кажем по този начин. Дори след всичко, което стана, ти си достатъчно хитър, за да усетиш от какво имаш изгода.

– Искам да знаеш, че проблемът не е само в парите. Знаем, че този парцел е скъп, всяко парче земя в Манхатън е скъпо. В склада имам сейф. В него пазя едно нещо, което е може би по-ценно от моята „Одисея“.

– Защо не е в банковия ти сейф?

– Защото трябва да е тук. Винаги е било тук. Може би чака теб или някого като теб. Навремето, младежо, семейството ми е притежавало почти целия Търтъл Бей и... я изчакай. Ще почакаш ли?

– Да – отвърна Еди.

Какъв избор имаше?

11.

Когато Тауър излезе, Еди стана и се приближи до вратата, която само той можеше да види. Погледна през нея. Долови далечния камбанен звън. Гласът на майка му прозвуча по-ясно:

– Защо не се махнеш оттам? Само ще влошиш нещата, Еди... винаги оплескваш всичко!

„Типично за мама“ – помисли си той и извика Стрелеца.

Роланд извади куршума от едното си ухо. Движенията му бяха странно непохватни, сякаш пръстите му бяха изтръпнали, но на Еди не му беше до това.

– Добре ли си? – извика той.

– Да. А ти?

– Да, но... Роланд, можеш ли да дойдеш тук? Нужна ми е малко помощ.

Роланд се замисли и поклати глава:

– Кутията може да се затвори, докато съм там. Със сигурност ще стане така. Така вратата също ще се затвори и ще останем отвъд.

– Не можеш ли да подпреш проклетия капак с камък или с кокал?

– Не. Няма да стане. Сферата е силна.

„И е на път да те подлуди“ – помисли си Еди. Лицето на Роланд изглеждаше изпито, както от отровата на гигантските раци.

- Добре – склони Еди.
- Побързай.
- Ще се опитам.

12.

Когато се обърна, Тауър го наблюдаваше изпитателно.

– С кого говореше?

Еди се изправи и посочи вратата:

– Виждаш ли нещо там, сай?

Калвин Тауър погледна, понечи да поклати глава, после се взря внимателно.

– Виждам трептене. Като горещ въздух. Кой е там? Какво има там?

– Да си представим, че няма никого. Дай да видя сега какво си донесъл.

Тауър му подаде стар пощенски плик. Отгоре пишеше: „Стефан Торен“ и „Завещание“. Отдолу внимателно бяха изрисувани древните символи, които стояха на вратата и на кутията: „Това вече е напредък“ – помисли си Еди.

– Едно време в този плик беше завещанието на прапрапрадядо ми – обясни Калвин Тауър. – Носеше датата 19 март 1846 година. Сега вътре има само едно листче, на което е написано едно име. Ако ми кажеш кое е името, младежо, ще направя каквото искаш.

„Поредната загадка“ – рече си Еди. Само че този път от правилния отговор зависеха не четири живота, а съществуването на цялата мултивселена. „Слава Богу, че е лесна.“

– Дисчейн – каза на глас. – Първото име е или Роланд, както се казва моят дин, или Стивън, което е името на баща му.

Калвин Тауър пребледня. Еди се почуди как се задържа на краката си.

– Боже Всемогъщи! – възкликна книжарят.

С треперещи пръсти извади от плика старо, пожълтяло листче; разгъна го на плата, за да могат и двамата да прочетат написаното с изящния почерк на Стефан Торен:

Роланд Дисчейн от Гилеад
наследник на Елд
СТРЕЛЕЦ

13.

Разговаряха още петнайсетина минути и вероятно си казаха важни неща, но истинската развръзка бе дошла, когато Еди спомена името, написано от прапрапрадядото на книжаря четиринайсет години преди Гражданската война.

По време на този разговор Еди узна удивителни неща за Тауър. Изпитваше уважение към този човек (уважаваше всеки, способен да издържи повече от двамадесет секунди срещу горилите на Балазар), но не го харесваше много. Книжарят му се струваше леко глуповат. Може би нарочно се правеше на такъв, а може би мозъкът му бе промит от психоаналитика му – с приказки как трябва сам да се грижи за себе си, как трябва да бъде капитан на собствения си кораб, да кове собствената си съдба и подобни. С други думи, всичко, с което да оправдае факта, че е един егоистичен негодник. Че дори е благородно. Когато Тауър му каза, че Дипно е единственият му приятел, Еди не се изненада. Изненадващо бе това, че изобщо има приятел. Този човек никога не можеше да бъде част от ка-тет и на Еди никак не му хареса, че съдбите им са толкова тясно свързани. „Довери се на ка – помисли си. – Нали това му е работата?“

Да, такава беше работата на ка, но това не означаваше, че трябва да му харесва.

14.

Еди попита Тауър дали има пръстен с надпис „Екс ливерис“. Книжарят го изгледа недоумяващо, после се засмя и каза, че сигурно има предвид „Екс либрис“. Порови из една полица, взе някаква книга и показа на Еди металната плочка на корицата. Еди кимна.

– Не – каза Тауър, – но би било много подходящ подарък за човек като мен, нали? – Изгледа изпитателно Еди.

– Защо питаш?

На Еди обаче не му се обсъждаше спасението на един човек, който в момента кръстосваше тайните пътища на Америка. Бе постигнал вече своето и трябваше да се върне през неоткритата врата, преди Черната тринайсетица съвсем да побърка Роланд.

– Няма значение – отвърна, – но ако ти попадне такъв пръстен,

вземи го. Има още нещо, преди да си тръгна.

– Казвай.

– Искам да ми обещаеш, че веднага щом напусна това място, и ти ще се махнеш.

Тауър отново; се намуси. Това бе може би най-противната му черта.

– Ами... честно да си призная, не съм сигурен, че ще мога. Вечерно време е най-натоварено... хората обичат да преглеждат книгите в края на работния ден... и господин Брайс ще мине да види първото издание на „Неспокоен въздух“, романа на Ървин Шоу за радиото и епохата Маккарти... трябва да видя дали нямам ангажименти и...

Продължи да дърдори в същия дух, докато Еди не го прекъсна с изключително любезен тон:

– Обичаш ли топките си, Калвин? Привързан ли си към тях, както те към теб?

Тауър, който тъкмо се чудеше на глас кой ще храни Серджо, ако той се изнесе така ненадейно, замълча и го погледна озадачено, сякаш тази дума не му беше позната. Еди се опита да му помогне:

– Топки. Ташаци. Тестиси.

– Не разбирам...

В чашата на Еди вече нямаше кафе. Той наля малко сметана и я изпи. Беше много вкусна.

– Споменах, че ако останеш, съществува опасност да изядеш голям пердах. Вероятно точно оттам ще започнат – от топките ти. Колкото до момента, когато това ще се случи, основното, от което зависи, е движението.

– Движение – измънка Тауър.

– Да – потвърди Еди и отпи нова глътка сметана, сякаш беше бренди. – Зависи от времето, за което Джек Андолини ще стигне до Бруклин и Балазар ще напълни някой микробус с биячи и ще го изпрати насам. Надявам се Джек да е бил твърде шокиран, за да се сети да телефонира. Да не си мислеше, че Балазар ще чака до утре? Че ще потърси умния съвет на доверени служители като Кевин Блейк и Чими Дрето? – Еди вдигна един след друг два пръста; под ноктите му имаше прах от друг свят. – Първо, те нямат капка ум. И, второ, той не приема съвети от никого. Чуй ме, Кал. Балазар ще реагира като всеки мафиотски деспот: ще действа мигновено. Задръстванията малко ще ги забавят, но ако си още тук в шест, най-късно шест и половина, можеш да целунеш топките си за последно сбогом. Ще ти ги клъцнат като едното нищо и ще обгорят

раната с някоя запалка, като онези...

– Стига! – промълви Тауър; беше позеленял. – Ще отида на хотел във Вилидж. Има два, които подслоняват изпаднали писатели и артисти. Стаите са грозни, но не са лоши. Ще се обадя на Арон и утре сутринта заминаваме на север.

– Чудесно. Но първо кажи в кой град ще отидете. Защото трябва да поддържа връзка.

– Как да избира? Не знам нито един град в Нова Англия на север от Уестпорт, Кънектикът!

– Можеш да избереш, когато се настаниш в хотела. Утре сутрин, преди да тръгнете, прати Арон при запустелия парцел. Нека да напише пощенския код на града върху оградата. – Изведнъж на Еди му хрумна неприятна мисъл:

– Нали имате пощенски кодове? Въведени са вече, нали? Тауър го изгледа като ненормален:

– Разбира се, че има!

– Добре. Да напише кода от страната на Четирийсет и шеста. На самия ъгъл. Ясно ли е?

– Да, но...

– Утре вероятно няма да наблюдават книжарницата, защото ще решат, че си се уплашил и си се чупил. Ако все пак я наблюдават, няма да се сетят да поставят човек при парцела. Ако изпратят някого там, ще го накарат да наблюдава Второ Авеню, а ако все пак наблюдава Четирийсет и шеста, ще очаква теб, не Дипно.

Тауър се усмихна; Еди си отдъхна и му отвърна със същото.

– Ами..., ако все пак очакват Арон?

– Накарай го да облече дрехи, които не носи обикновено. Ако ходи с дънки, да сложи костюм. Ако предпочита костюми...

– Да носи дънки.

– Точно така. Не е зле да сложи и черни очила, стига да не е твърде облачно. Накарай го да вземе черен флумастер. Да не се старее да пише красиво. Просто да мине, да се престори, че чете някой афиш, да надраска цифрите и да се маха. И да гледа да не оплеска всичко, за Бога!

– Как ще ни откриете, когато пристигнете в града?

Еди си спомни за магазина на Тук и разговора им с хората от града, когато бяха дали възможност на всеки да им задава въпроси.

– Отидете в местната бакалия. Разговорете се с местните. Разправайте на всеки, че пишете книга или ще рисувате кошовите за лов на омари. Така ще ви открием.

– Добре. Хитър план. Браво, младежо.

„Това е призванието ми“ – помисли си Еди, но каза само: – Сега трябва да вървя. Твърде дълго се застоях.

– Преди да си тръгнеш, можеш да ми помогнеш за още нещо? – спря го Тауър и обясни какво иска.

Еди се ококори. Когато Тауър свърши (не му отне много време), той избухна:

– Това са пълни глупости!

Тауър кимна към вратата на магазина, където се виждаше леко трептене. То караше минувачите да изглеждат като привидения.

– Там има врата. Ти сам го каза и аз ти вярвам. Не я виждам, но забелязвам, че има нещо.

– Ти си луд! Пълна откачалка!

Еди не искаше да го обижда, но как можеше съдбата му да е толкова тясно свързана с човек, способен да поиска такова нещо?

– Може да съм, може и да не съм. – Тауър скръсти ръце на широките си, но отпуснати гърди; говореше тихо, но погледът му бе твърд. – И в двата случая това е условието ми да изпълня онова, което исках от мен. С други думи, да се поддам на твоята лудост.

– О, Кал, за Бога! В името на Господ и Исус Човека! Аз само искам да изпълниш волята на Стефан Торен. Тауър продължи да го гледа неумолимо:

– Стефан Торен отдавна е мъртъв, а аз съм жив. Казах ти условието си. Единственият въпрос е дали...

– Да, да, ДА! – изкрещя Еди и допи бялата течност в чашата си; после надигна цялата кутия и я изпразни в гърлото си. – Добре. Хайде.

15.

Роланд виждаше книжарницата като на забързан кадър. Искаше му се Еди да приключва вече. Въпреки куршумите в ушите си той чуваше камбанния звън, а и нищо не можеше да спре вонята: ту на нагорещен метал, ту на разложено месо ту на вкиснал кашкавал, ту на загорял лук. Очите му сълзяха и това вероятно бе една от причините да вижда размазано през вратата.

Много по-отвратителен от звъна и вонята бе начинът, по който сферата измъчваше болните му стави, прорязваше ги сякаш с парченца стъкло. Засега лявата му ръка бе прищракала само два пъти, но той не си правеше илюзии; болките щяха да се усилят, докато кутията

оставаше отворена, а Тринайсетицата – непокрита. Щяха да поотслабнат, когато отново прибере сферата, но не му се вярваше съвсем да изчезнат. А това може би бе само началото.

Сякаш за потвърждение силна болка проряза дясната му бедрена става. Имаше чувството, че е пълна с разтопено олово. Започна да я разтрива, макар да знаеше, че няма смисъл.

– Роланд!

Гласът прозвуча приглушено, но определено беше на Еди. Роланд вдигна поглед и видя, че приятелят му и Тауър носят някакво шкафче, пълно с книги.

– Роланд, би ли ни помогнал?

Болката така се бе загнездила в коленете и хълбоците му, та не беше сигурен, че ще може да се изправи... , но стана, и то с лекота. Не знаеше какво е забелязал Еди, но не искаше да му дава повече поводи за тревога. Поне докато не изпълнят задачата си в Кала Брин Стърджис.

– Ние ще бутаме, а ти дърпай!

Роланд кимна и шкафчето мина през вратата. За миг се задържа наполовина в пещерата, наполовина в „Ресторант за мисълта“. После Роланд го хвана и го издърпа. То се потътри по пода на пещерата, като разместваше камъчета и кости.

След като мина, капакът на кутията започна да се затваря. Вратата също.

– Не, няма да стане – изръмжа Роланд. – Няма да се затвориш, гадино.

Пъхна двата си здрави пръста под капака на кутията. Вратата остана открената. Толкова стигаше. Сега дори зъбите му бръмчаха.

Еди бе останал за последен кратък разговор с Тауър, но Роланд вече не се интересуваеше, дори да си споделяха най-важните тайни за вселената.

– Еди! Еди, идвай бързо!

Еди грабна торбичката и прекрачи прага. В момента, в който премина през вратата, Роланд затвори кутията. След секунда вратата се затвори с леко изскакване. Звънът секна. Болката, разкъсваща ставите на Роланд, също. Облекчението бе така огромно, че той изкрещя. После затвори очи, сведе глава и остана неподвижен няколко секунди.

– Благодаря – промърмори накрая. – Благодаря, Еди.

– Няма защо. Да се махаме от тази пещера, как смяташ?

– Съгласен съм. В името на боговете, съгласен съм.

16.

– Не го харесваш много, а? – попита Роланд.

От връщането на Еди бяха минали десет минути. Бяха се отдалечили малко от пещерата и бяха спрели зад малка скална издатина на пътеката. Беше се разразила буря, но тук се намираха сравнително на завет. Въпреки това единични пориви развяваха косите им и караха дрехите им да плющят. Роланд се радваше на вятъра. Надяваше се да го използва като оправдание, че толкова бавно свива цигарата си. Въпреки това чувстваше погледа на Еди върху себе си; бруклинският младеж (някога тъп и ненаблюдателен почти колкото Андолини и Бонди) разбираше много неща.

– Тауър ли имаш предвид?

Роланд го изгледа насмешливо:

– Кого друго? Котарака?

Еди изръмжа. Поемаше дълбоко чистия въздух. Хубаво беше тук. Да се пренесе наистина в Ню Йорк, бе по-добре от тодаша – не беше изпитал онова чувство за дебнеш мрак и изтъняване, – но, за Бога, този град така вонеше! Най-вече на коли (дизеловите газове бяха най-отвратителни), но имаше хиляди други миризми. Не на последно място сред тях бе мирисът на хиляди човешки тела, неприкрит от разнообразните дезодоранти и парфюми. Нима хората не осъзнаваха колко отвратително смърдят, когато са наблъскани така? Еди предполагаше, че не. Самият той някога бе сред тях. Някога беше готов да убие човек, за да се върне там.

– Еди? Върна ли се от Ние?

Роланд шракна с пръсти пред лицето му.

– Извинявай. Колкото до Тауър... не, не го харесвам. Боже мили, да изпрати книгите си така! Да обвърже спасяването на шибаната вселена със скапаните си първи издания!

– Той не гледа на нещата така... освен може би в сънищата си. Знаеш, че ще изгорят магазина му, когато установят, че е избягал. Почти сигурно е. Не ми казвай само, че не ти е хрумнало. Разбира се, че му беше хрумнало.

– Е, може би.

Роланд изръмжа:

– Никакво „може би“. Така той спасява най-ценните си книги. Сега, след като са вече в пещерата, имаме зад какво да скрием съкровището на отца. Макар че вече надали можем да го наречем така.

– Мислех го за храбър човек, а се оказа, че съм сгрешил. Той просто е алчен.

– Не всички са достойни да държат меч, но всички служим на ка.

– Нима? Ами Пурпурният края? Или подлещите на Калахан?

Роланд не отговори.

– Да се оправя. Тауър имам предвид. Не котарака – уточни Еди.

– Много забавно – изсумтя Роланд.

Драсна клечка кибрит, събра шепи около пламъка и запали цигарата.

– Благодаря, Роланд. Чувството ти за хумор явно отбелязва напредък. Попитай ме сега дали смятам, че Тауър и Дипно могат да се измъкнат чисти от Ню Йорк.

– Смяташ ли?

– Не, мисля, че ще оставят дири. Ние ще можем да ги проследим, но се надявам, че хората на Балазар няма да са в състояние. Само Джек Андолини ме тревожи. Голяма лисица е. Колкото до Балазар, той е сключил договор със „Сомбра“.

– Сложил си е главата в торбата.

– Да, така мисля. Балазар знае, че при такива договори трябва да изпълниш задълженията си или да измислиш дяволски основателна причина да не го сториш. Ако не удържиш на думата си, веднага се разчува. Плъзват слухове как си омекнал, как вече за нищо не ставаш. Ще има три седмици да намери Тауър и да го принуди да продаде парцела на „Сомбра“. И няма да си губи времето. Балазар не е ФБР, но има достатъчно връзки и... най-лошото е, че Тауър изобщо не схваща сериозността на проблема. Сигурно си въобразява, че чете приключенски роман. Мисли си, че всичко ще мине благополучно, защото приказките винаги имат щастлив край.

– Мислиш, че няма да внимава достатъчно.

Еди се изсмя:

– О, сигурен съм, че няма да внимава. Въпросът е дали Балазар ще го надуши.

– Трябва да наблюдаваме господин Тауър. Да го пазим. Така мислиш, нали?

– И още как, дявол да го вземе!

След малко и двамата избухнаха в смях. Когато се успокоиха, Еди каза:

– Мисля, че трябва да изпратим Калахан, ако се съгласи. Може би ще ти се стори глупаво, но...

– Изобщо не е глупаво. Той е един от нас... или би могъл да бъде. От самото начало го чувствам. Свикнал е да пътува из странни места. Още днес ще му го предложи. Утре ще го доведе и ще го пусна през вратата...

– Нека аз да го направя. Веднъж ти стига. Поне за известно време.

Роланд го изгледа изпитателно, после хвърли фаса си в пропастта и попита:

– Защо го казваш, Еди?

– Косата ти е побеляла повече. Освен това ходиш някак си сковано. Сега изглеждаш по-добре, но подозирам, че старият ти ревматизъм пак се обажда. Признай.

– Добре, признавам – отвърна Роланд; ако Еди мислеше, че е само ревматизъм, добре.

– Мога да го доведе още тази нощ – каза Еди. – Кодът сигурно ще е написан на оградата. Обзалагам се, че там вече ще е ден.

– Да не се трепем на тази пътека по тъмниците.

Еди погледна стръмния склон под падналия камък.

– Добре.

Роланд понечи да се изправи.

Еди го хвана за ръката:

– Изчакай малко, Роланд, моля те.

Роланд го погледна.

Еди си пое дълбоко въздух:

– На Бен Слайтман не му е чиста работата. Той е шпионин, почти съм сигурен.

– Да, знам.

Еди го погледна изненадано:

– Знаеш? Откъде...

– Да кажем, че подозирах.

– Как?

– Заради очилата. Бен Слайтман Старши е единственият жител на Кала Брин Стърджис с очила. Хайде, Еди, чака ни работа. Можем да говорим, докато вървим.

Не можеха, поне отначало, защото пътеката бе твърде тясна. По-късно обаче, в подножието на планината, теренът стана по-лек. Когато пътеката се разшири достатъчно, Еди разказа на Роланд за книгата, „Коганът“ или „Хоганът“, и името на автора. Обясни му странностите в страницата с авторските права (не беше много сигурен, че Роланд разбира всичко) и сподели, че го е накарала да се замисли за ролята на сина.

Идеята беше безумна, но...

– Мисля, че ако Бени Слайтман помага на баща си да ни шпионира, Джейк ще разбере.

– Сигурен ли си, че не знае?

Роланд се замисли, после поклати глава:

– Джейк подозира бащата.

– Той ли ти го каза?

– Не е нужно. Стигнаха при конете; животните извиха шии радостно.

– Сега е в „Рокинг Б“ – каза Еди. – Дали да не отидем? Да измислим някаква причина и да го вземем... – Замълча и се вгледа в Роланд. – Не?

– Не.

– Защо?

– Защото с това Джейк трябва да се справи сам.

– Трудно е, Роланд. С Бени Слайтман са приятели. Ако Джейк трябва да изобличи бащата... – Джейк ще направи, каквото трябва. Ние също.

– Той е само едно момче, Роланд. Не разбираш ли?

– Няма да е задълго – отсече Роланд и възседна коня си. Надяваше се, че Еди не е забелязал болезненото присвиване на очите му, когато премяташе левия си крак през седлото, но Еди, разбира се, го видя.

ТРЕТА ГЛАВА

Коганът, втора част

1.

Джейк и Бени Слайтман прекараха сутринта в местене на сеното от горните етажи на трите главни сеновала на ранчото в долните. Следобедът бе посветен на плуване и боричкане в Уай; водата бе все още топла, само в дълбоките вирове бе хладна.

Междувременно обядваха обилно с десетина от ратаите (Слайтман Старши беше по работа в Телфордовото ранчо „Бъкхед“).

– Никога не бях виждал синчето на Слайтман да работи – сподели готвачът, докато слагаше големи пържоли на момчетата. – Много ще го изтощиш, Джейк.

Това беше целта. След пренасянето на бали, плуването и вечерните

скокове в сеното Бени щеше да спи като заклан. Проблемът бе, че и Джейк щеше доста да се измори. След залез слънце, когато последните розови отблясъци се разтваряха в тъмнеещото небе, той взе Ко и отиде да се измие на чешмата в двора. Наплиска лицето си и изпръска животинчето, което весело се зае да лови водните капки във въздуха. Джейк коленичи и взе главичката на зверчето в двете си ръце.

– Слушай ме, Ко.

– Ко!

– Ще си легна, но когато луната се вдигне, искам да ме събудиш. Разбираш ли ме добре?

– Бре!

Това можеше да означава всичко. Джейк обаче бе почти сигурен, че скунксът го е разбрал. Имаше голямо доверие на Ко. А може би го обичаше. Може би двете неща бяха едно и също.

– Когато луната изгрее. Кажу луна, Ко.

– Луна!

Звучеше добре. Джейк можеше да нагласи биологичния си часовник да го събуди при изгрева на луната. Искаше да отиде там, където бе видял бащата на Бени и Анди. Мисълта за тази странна среща все повече го тревожеше. Не искаше да мисли, че бащата на приятеля му може да е свързан с Вълците, Анди също, но трябваше да се увери. Защото на негово място Роланд би постъпил така. Това бе най-малката причина.

2.

Двете момчета легнаха в стаята на Бени. Имаше един креват, който Бени, разбира се, предложи на госта си, но Джейк отказа. Споразумяха се да се редуват; Бени щеше да спи в леглото през „четните нощи“, а Джейк – през „нечетните“. Сега се падаше Джейк да спи на пода и той бе доволен. Дюшекът с гъши пух на Бени беше твърде мек. Подът бе доста по-подходящ за среднощно събуждане. И по-безопасен.

Бени сложи ръцете си зад тила и се загледа в тавана. Беше взел Ко в леглото и скунксът спеше, свит на кълбо.

– Джейк? Спиш ли?

– Не.

– И аз съм буден. – Последва кратка пауза. – Страхотно е, че си тук.

– И аз много се радвам.

– Понякога човек се чувства много самотен, когато е единствено дете.

– На мен ли го разправяш? Аз винаги съм бил самичък. – Джейк замълча, после добави: – Сигурно много си се натъжил, когато

сестричката ти е умряла.

– Понякога още ми става тъжно. Ще останеш ли, след като победите Вълците?

– Вероятно не задълго.

– Имате мисия, нали?

– Да.

– Каква?

Мисията им бе да спасят Тъмната кула в този свят и розата в Ню Йорк, но Джейк не сподели това с приятеля си, колкото и да го обичаше. Кулата и розата бяха тайна. Тайна на ка-тета. Той обаче не искаше да излъже.

– Роланд не говори много за това – отвърна.

– Твоят дин малко ме плаши.

Джейк се замисли над това и призна:

– Мен също.

– Татко също се плаши от него.

Джейк застана нащрек:

– Така ли?

– Да. Казва, че не би се изненадал, ако след като се разправите с Вълците, се обърнете срещу нас. После каза, че се шегувал, но че старият каубой със суровото лице го плашел. Предполагам, че имаше предвид твоя дин, не мислиш ли?

– Да.

Джейк вече мислеше, че другото момче е заспало, когато Бени попита:

– Как изглеждаше стаята ти там, откъдето идваш?

Джейк се замисли за стаята си и установи, че е изненадващо трудно да си я представи. Отдавна не си беше мислил за нея. Сега го бе срам да я опише твърде подробно на Бени. Приятелят му живееше охолно за стандартите на Ка, а – вероятно малко селски деца можеха да се похвалят със собствени стаи, – но стаята на Джейк сигурно щеше да му се стори като покоите на приказан принц. Телевизорът? Уредбата с всички касети и слушалките? Плакатите на Стиви Уондър и „Джаксън файв“? Микроскопът? Как да опише на това момче чудесата на техниката?

– Приличаше на тази, но имах бюро – отвърна накрая Джейк.

Бени се надигна на лакът:

– Бюро за писане?

– Ами да.

Искаше му се да попита: „За какво друго?“

– Хартия? Писалки? Писалки с пера?

– Да, имах хартия. – Това поне Бени можеше да си го представи. – Само че писалките ми не бяха с пера, а с топчета. Наричаме ги химикалки.

– Химикалки? Не разбирам.

Джейк заобяснява, но още не беше свършил, когато чу похъркване. Погледна към леглото и видя, че Бени още лежи с лице към него, но със затворени очи.

Ко отвори своите очи (блестяха в тъмното) и му намигна. След това отново се престори на заспал.

Джейк остана известно време загледан в Бени; изпитваше неразбираема тревога (а може би отказваше да я разбере). Накрая и той заспа.

3.

След известно време в просъница усети, че нещо го дърпа за ръката. Нещо остро. Зъби. Ко.

– Ко, не, стига.

Зверчето обаче не се отказваше. Беше захапало внимателно китката му и я тръскаше. Отказа се едва когато Джейк седна и се загледа сънено в мрака.

– Луна – каза Ко. Седеше на пода с ухилена муцуна и блестящи очи.

– Луна!

– Да – прошепна Джейк и го хвана леко за муцуната. – Тихо.

Пусна зверчето и погледна Бени, който се беше обърнал към стената и похъркваше. Сигурно дори топ не би го събудил.

– Луна – повтори Ко, вече по-тихо. – Луна, луна, луна.

4.

Джейк можеше да язди и без седло, но искаше да вземе и Ко, а със зверчето без седло щеше да е мъчително, ако не и невъзможно. За щастие понито, дадено му от сай Овърхолсър, бе кротко като овчица и в конюшната имаше старо учебно седло, с което дори дете можеше да се справи.

Джейк оседла коня и върза постелката си отзад. Напира револвера, увит в нея. Пончото с големия джоб висеше на един пирон. Той го

свали, навиги го и го върза като пояс на кръста си. В училището му момчетата понякога носеха така ризите си, когато беше топло. Тези спомени, също като онези от стаята му, изглеждаха много далечни, почти забравени.

„Онзи живот беше по-интересен“ – нашепваше му някакъв вътрешен глас. „Този тук е по-истински“ – възрази друг.

Джейк вярваше повече на втория, но сърцето му още се свиваше от тъга и тревога. Той поведе коня за юздите и Ко тръгна до него, като от време на време поглеждаше небето и измърморваше: „Луна, луна“, но главно душеше земята. Тази среднощна екскурзия беше опасна. Самото прекосяване на Девар-тет Уай бе опасно. Джейк обаче се измъчваше най-много от болката в сърцето си. Бени бе споделил, че компанията му тук е страхотна. Дали щеше да мисли така и след седмица?

– Няма значение – въздъхна Джейк. – Това е ка.

– Ка – каза Ко и вдигна глава. – Луна. Ка, луна. Луна, ка.

– Млъквай.

– Ъквай ка. Ъквай луна. Ъквай Ейк. Ъквай Ко.

Скункът не беше говорил толкова от месеци. Изведнъж млъкна. Джейк мина покрай общото помещение на ратаите, откъдето се носеше хорово хъркане, ръмжене и пръцкане; скоро преваля близкия хълм и ранчото се изгуби от поглед. Източният път вече се виждаше и той реши, че е безопасно да се качи на седлото. Сложи Ко в дисагите и възседна коня.

5.

Беше почти сигурен, че може направо да намери мястото, където Анди и Слайтман бяха прекосили реката, но нямаше смисъл да рискува. Затова отиде най-напред там, където бяха спали на палатка, и откри първо гранитната канара, напомняща наполовина заровен кораб. Отново легна зад скалата и отново Ко дишаше във врата му. Лесно забеляза лъскавия кръгъл камък. Гнилият дънер също беше там, защото реката не бе прииждала, за да го отнесе. Не беше валяло и това бе добре.

Джейк се върна на равното място, където бяха лагерували с Бени. Беше завързал понито за един храст. Отведе го до реката, взе Ко и възседна коня. Понито не беше високо, но водата едва стигаше до глезените му. За по-малко от минута преминаха на другия бряг.

От тази страна пейзажът изглеждаше същият, но не беше. Джейк веднага го усети. Със или без луна, тук някак си бе по-тъмно. Не както

при тодаша – в Ню Йорк бе друг вид мрак и се чуваше камбанен звън, но все пак имаше някаква прилика. Усещане за дебнеща заплаха. Беше стигнал до края на Крайния свят. Джейк настръхна и потрепери. Ко го погледна тревожно.

– Няма нищо – прошепна Джейк. – Просто трябваше да се отърся от страха.

Той слезе от седлото, остави Ко на земята и пусна пончото до кръглия камък. Не вярваше да има нужда от връхна дреха при тази малка екскурзия; беше плувнал в пот. Реката ромолеше силно и Джейк постоянно хвърляше нервни погледи към другия бряг, за да се увери, че никои не идва. Не искаше да го изненадат. Усещането за чуждо присъствие бе натрапчиво и неприятно. Сигурен беше, че от тази страна на Девар-тет Уай не може да живее нищо добро. Почувства се по-спокоен, когато си сложи кобура с револвера. Рюгерът го правеше друг човек и това не винаги му харесваше. Тук обаче, от тази страна на реката, с радост усещаше тежестта му на хълбока си; чувстваше се като истински стрелец.

От изток долетя писък като на умираща жена. Джейк знаеше, че е скална котка – беше ги чувал при предишните си идвания на реката с Бени, – но въпреки това се сепна и стисна приклада. Ко наведе глава и вирна опашка. Обикновено това означаваше, че иска да си играе, но сега муцуната му бе озъбена.

– Няма нищо – успокои го Джейк.

Отново бръкна в навитата си на руло постелка и извади парче плат на червени карета. Беше кърпичката на Слайтман Старши, която бе откраднал преди четири дни от общата трапезария.

„Какъв съм крадец – помисли си. – Първо оръжието на татко, сега носната кърпичка на бащата на Бени. Не знам дали е напредък, или падение.“

В главата му прозвуча гласът на Роланд: „Правиш онова, за което си призван. Стига си се вайкал и се хващай на работа.“ Джейк стисна кърпичката и погледна Ко.

– Във филмите винаги действа. Не знам дали става и в реалния живот... особено без тренировка.

Поднесе кърпичката на Ко, който протегна врат и предпазливо я подуши.

– Търси, Ко. Търси.

– Си! – отвърна скунксът, но не помръдна. – Търси тази миризма. Хайде! Търси!

Ко се изправи, завъртя се два пъти, после заприпка на север покрай

брега. От време на време навеждаше нос към земята, но изглеждаше по-заинтригуван от откъслечните писъци на скалните котки. Джейк го наблюдаваше със свито сърце. Все пак беше видял в коя посока бе тръгнал Слайтман. Можеше да продължи малко натам, да се помотае, да потърси.

Ко се завъртя, върна се при него и спря. Подуши внимателно земята на едно място. Там, където Слайтман бе излязъл от водата? Може би. После изсумтя замислено... и тръгна на изток. Промуши се между два камъка. С възобновена надежда Джейк се метна на седлото и го последва.

6.

След известно време Джейк осъзна, че Ко следва отгъпкана пътека през каменистия терен. Започна да вижда следи от човешка дейност: кабел, полузаровена ръждясала метална кутия, парчета стъкло. В сянката на голям камък зърна бутилка. Слезе от коня, вдигна я, издуха събирания Бог знае от колко десетилетия (или века) пясък и я разгледа. На стъклото пишеше „Ноз-а-ла“.

– Любимото питие на всички гъзари – измърмори и остави бутилката на земята. До нея имаше смачкана цигарена кутия. Той я изпъна и видя рисунка на жена с червени устни и крещящожълта шапка. Между дългите си пръсти държеше цигара. Марката беше „Парти“. Ко бе спрял на десетина метра и го гледаше.

– Добре. Идвам.

В пътеката, по която вървяха, се вливаха още пътечки и Джейк си даде сметка, че това е продължение на Източния път. Виждаше отделни следи от обувки и други – по-малки и по-дълбоки отпечатьци. Те се намираха на места, защитени от вятъра. Джейк предположи, че следите от обувки са от Слайтман, а по-дълбоките – от Анди. Други нямаше. След няколко дни обаче щеше да има. Отпечатьците от сивите коне на Вълците. Те също щяха да са дълбоки като стъпките на Анди.

Пътеката преваляше едно възвишение. Отстрани се издигаха два огромни кактуса с разклонения като ръце, сочещи сякаш във всички посоки. Ко беше спрял и наблюдаваше нещо с муцуна, изкривена като в усмивка. Джейк се приближи; долавяше миризмата на кактусите, остра и натрапчива. Напомняше му за мартинито на баща му.

Джейк спря понито до Ко и сведе поглед. В подножието на възвишението имаше разбита бетонна алея. В края и стоеше плъзгаща се

врата, застинала отворена преди векове, вероятно много преди Вълците да започнат да отвличат децата на Кала. Отзад се издигаше постройка с изкривен ламаринен покрив. От малките и прозорчета струеше бледо сияние. Сърцето на Джейк затуптя силно. Това не бяха свещи, нито електрически крушки. Само флуоресцентните лампи хвърляха такава бяла светлина. В Ню Йорк флуоресцентната светлина винаги го караше да мисли за тъжни и досадни неща: огромни магазини, в които се продава всичко и никога не можеш да намериш, каквото търсиш; лениви следобеди в училище, когато учителката монотонно нарежда за търговските пътища на древен Китай или полезните изкопаеми в Перу, навън вали, а звънецът сякаш никога няма да извънни; за лекарски кабинети, където трябва да седиш на кушетката за прегледи по долни гащи, премръзнал, засрамен и сигурен, че ще ти бият инжекция.

Тази нощ обаче флуоресцентната светлина го зарадва.

– Браво! – похвали той зверчето.

Вместо да отговори по обичайния начин, като повтори името си, Ко се загледа в нещо зад Джейк и заръмжа. В същото време понито изцвили тревожно. Джейк дръпна юздите и си даде сметка, че острата (но не неприятна) миризма на джин и хвойна се е усилила. Огледа се и видя, че двете разклонения на най-близкия кактус бавно се насочват към него. Чу се тихо стъргане и по стеблото на кактуса потече бял сок. Иглите на разклоненията, които се насочваха към него, изглеждаха заплашително. Това нещо го бе надушило и беше гладно.

– Да вървим – рече той и подкара понито.

Заслизаха към постройката. Ко хвърли на движещия се кактус последен, неодобрителен поглед и ги последва.

7.

Джейк спря на алеята. На двайсетина метра от тях през пътя (защото това определено беше път) преминаваха железопътни релси и продължаваха към Девар-тет Уай. Пресичаха реката по нисък мост, наречен от местните „Насипа“. Калахан им беше казал, че по-старите му викат „Дяволския насип“.

– По тези релси влаковете докарват тьпоумните от Тъндърклап – измърмори Джейк.

Нима чувстваше привличането на Лъча? Да, сигурен беше. Обхвана го предчувствие, че когато напуснат Кала Брин Стърджис – ако я напуснат, – ще тръгнат именно по тези релси.

Джейк остана неподвижен за момент, с крака в стремената, после подкара понито към сградата. Приличаше му на военна постройка. Ко, с късите си крака, трудно се придвижваше по напукания бетон. Дупките бяха опасни и за коня. Когато минаха през портата, Джейк слезе от седлото и се огледа къде да върже понито. Наблизо имаше храсти, но нещо му подсказа, че са прекалено близо. Той изведе понито встрани от алеята, спря и се обърна към Ко:

– Стой!

– Стой! Окей! Ейк!

Джейк намери още храсти зад купчина камъни, напомнящи огромни детски кубчета. Мястото му се стори подходящо. Завърза понито и го погали по пухкавата муцуна:

– Няма да се бавя. Ще мируваш ли?

Кончето изпръхтя и поклати глава. Това не означаваше абсолютно нищо. А и вероятно нямаше нужда от толкова предпазни мерки. Все пак по-добре да вземеш мерки, отколкото да съжаляваш после. Джейк се върна на алеята и вдигна скункса. Когато се изправи, го обля ярко сияние, освети го като бацил върху микроскопско стъкло. Без да пуска Ко, Джейк закри очи с едната си ръка. Зверчето изскимтя и примигна.

Не се чу предупредителен вик, нито строго нареждане да се идентифицира, само вятърът тихо свистеше. Лампите се включваха от сензори за движение. Какво щеше да последва? Картечен огън, задействан от биполарни компютри? Отряд малки, но смъртоносни роботи като онези, които Роланд, Еди и Сузана бяха унищожили на поляната, от която следваха Лъча? Може би върху главата му щеше да се изсипе един тон фъшкии, както в един филм за джунглата, който бе гледал по телевизията?

Джейк вдигна поглед. Не видя мрежа. Не чу изстрели. Отново тръгна напред, като избягваше дупките, прескочи една пукнатина. След нея алеята бе наклонена и леко напукана, но, общо взето, здрава.

– Вече можеш да вървиш сам – каза той на Ко. – Леле, колко си тежък. Май трябва да те оставя на диета.

Погледна напред и закри очи. Светлината идваше от ред прожектори непосредствено под покрива на постройката. Тялото му хвърляше дълга сянка назад. Видя трупове на скални котки, две отляво и две отдясно. Три от тях бяха само скелети. Четвъртата бе в процес на разлагане, но Джейк забеляза дупка, твърде голяма, за да е от обикновен куршум. Предположи, че е направена от стрела за ба. Тази мисъл го поуспокои. Тук нямаше супероръжия. Въпреки това идването му бе

истинско безумие.

– Безумие – измърмори.

– Зумие – повтори Ко.

След малко стигнаха вратата. Над нея висеше ръждясала табелка:

НОРТ СЕНТРАЛ ПОЗИТРОНИКС, ООД
Североизточен Коридор Дъгов Квадрант
ПОСТ 16

Ниво на защита – средно ЗВУКОВ КОД ЗА ДОСТЪП
ЗАДЪЛЖИТЕЛЕН

Очакваше да чуе някакъв глас, но не зловещ като на Блейн Моно. Почти очакваше да имитира Джон Уейн и да го нарече „малко машинистче“.

– ТОВА Е ПОСТ СЪС СРЕДНО НИВО НА ЗАЩИТА. МОЛЯ ДАЙТЕ ЗВУКОВИЯ КОД ЗА ДОСТЪП. ИМАТЕ ДЕСЕТ СЕКУНДИ. ДЕВЕТ... ОСЕМ...

– Деветнайсет.

– ГРЕШЕН КОД. ИМАТЕ ПРАВО НА ОЩЕ ЕДИН ОПИТ. ПЕТ... ЧЕТИРИ... ТРИ...

– Деветдесет и девет.

– БЛАГОДАРЯ. Вратата се отвори.

На самата врата, леко накриво, висеше друг надпис. Някаква шега ли беше? Кодово име? Джейк предположи, че по малко от двете. Буквите бяха проядени от ръжда и почти заличени от носения от вятъра пясък, но още се четяха:

ДОБРЕ ДОШЛИ В КОГАНА

8.

Джейк очакваше вратата да е затворена и позна. Бравата се помести съвсем леко. При обикновени обстоятелства би трябвало съвсем да е яля. Отляво имаше ръждясало табло с копче и решетка на високоговорител. Отдолу пишеше ЗВУКОВ КОД. Джейк посегна към копчето и внезапно лампите под покрива угаснаха. Отначало мракът му се стори непогледен. „С часовников механизъм са – помисли си, докато изчакваше

очите му да свикнат с тъмнината. – Нагласен на доста кратък период. А може би вече е износен като всичко, оставено от Старците.“

Зрението му се нагоди към лунната светлина и той отново видя таблото. Имаше вече идея какъв може да е звуковият код. Джейк натисна копчето.

– ДОБРЕ ДОШЛИ В ДЪГОВ КВАДРАНТ ПОСТ 16 – прозвуча силен глас от високоговорителя. Джейк отскочи назад, и едва съдържа вика си на изненада.

9.

Джейк и Ко влязоха в помещение, напомнящо голямата контролна зала под град Луд, през която бяха минали на път за гарата на влака Блейн. Тази стая бе по-малка, разбира се, но много от таблата и циферблатите изглеждаха по същия начин. Пред някои компютри имаше столове на колелца. Чувстваше се постоянно течение, но от време на време Джейк чуваше тракането от климатичните инсталации. И макар че три четвърти от контролните табла светеха, останалите бяха тъмни. Стари и изтощени. В един ъгъл се хилеше скелет с остатъци от камуфлажни панталони.

От едната страна имаше стена с монитори, напомнящи на Джейк кабинета на баща му. Татко му обаче имаше само три (по един за всяка програма), а тук бяха... Той ги преброи. Трийсет. На три от тях картината бе размазана. На два образът подскачаше нагоре-надолу. Четири бяха тъмни. Образът на останалите двайсет и един бе ясен и Джейк удивено се втренчи в тях. Половин дузина показваха различни участъци от пустинята, включително възвишението, охранявано от разкривените кактуси. На други два се виждаше постът – Коганът – отзад и откъм алеята. Три монитора под тях показваха вътрешността му: стая, напомняща кухня, малко спално помещение с осем легла (на едно от горните лежеше друг скелет) и самата контролна зала. Джейк виждаше себе си и Ко. Един монитор показваше участък от железопътната линия, друг – Малки Уай, блестящ под лунната светлина. Назад се виждаше насипът с линията.

Осем монитора показваха образи, които удивиха Джейк. На единия се виждаше магазинът на Тук, сега тъмен и затворен. На друг – Павилионът. Два показваха главната улица на Кала, един – църквата, и един – хола на Калахан, вътрешността на дома му! Джейк дори видя котката на отеча, Снъгълбът, задрямала върху камината. Други два показваха

нещо, за което Джейк предположи, че е селото на манихейците (не беше ходил там).

„Къде, по дяволите, са камерите? – зачуди се. – Как може никоой да не ги вижда?“ „Усмихнете се, това е «Скрита камера».“

Добре, но църквата... къщата на отца... допреди няколко години тези сгради дори не бяха съществували. И то вътре. Вътре в къщата! Кой бе сложил камерата там и кога?

Джейк нямаше представа кога, но имаше ужасно предчувствие за онзи, който бе сложил камерата. Слава Богу, че бяха провели по-голямата част от разговора си на верандата и на двора. И все пак каква част от разговорите им бяха стигнали до Вълците – или техните господари? Каква част бяха записали тези шибани машини? Каква част бяха предали?

Джейк почувства болка в ръцете си и осъзна, че е стиснал юмруци и ноктите му се забиват в дланите. С усилие ги отпусна. Почти очакваше гласът, толкова наподобяващ Блейн Моно, да го попита какво прави тук. В залата обаче бе тихо, само мониторите леко бръмчаха и климатичните системи от време на време се задавяха. Погледна вратата и видя, че се е затворила. Това не го разтревожи – от тази страна вероятно лесно можеше да се отвори. Ако ли не, доброто старо число деветдесет и девет щеше да го изкара навън. Той си спомни как се беше представил пред хората от Кала в Павилиона: „Аз съм Джейк Чеймбърс, син на Елмър, наследник на Елд. От ка-тет деветдесет и девет.“ Защо го бе казал? Не знаеше. Госпожица Ейвъри им беше чела едно стихотворение, наречено „Завръщане“, от Уилям Бътлър Ййтс. Разправяше се за някакъв сокол, който се въртял в разширяваща се спирала. Точно така се въртеше всичко тук. За ка-тет деветнайсет (или деветдесет и девет, Джейк подозираше, че са едно и също) обаче спиралата постоянно се стесняваше, въпреки че светът около тях остаряваше, отпускате се, разпадаше се. Сякаш бяха в торнадото, подхванало Дороти, за да я отнесе в страната на Оз. Джейк имаше силно предчувствие, че всичко ще се повтори и те ще виджат едни и същи неща все по-често, защото...

На един от мониторите нещо се раздвижи. Той го погледна и видя бащата на Бени и Анди, робота-вестоносец, на охраняваното от кактуси възвишение. Бодливите клони се извъртяха, за да препречат пътя им – и може би да набучат жертвата на шиповете си. Анди обаче нямаше от какво да се бои. Замахна и счупи единия клон наполовина. Той падна в прахта и изпусна бял сок. Може би не беше сок, замисли се Джейк. Може би бе кръв. Във всеки случай кактусът бързо се отдръпна. Анди и

Бен Слайтман спряха за момент, може би, за да обсъдят станалото. Мониторите нямаха достатъчна разделителна способност, за да покажат дали устата на човека се движи. Паника скова Джейк. Тялото му като че изведнъж натежа, сякаш бе попаднало в обсега на гравитацията на някоя голяма планета, като Юпитер или Сатурн. Дъхът му секна, гърдите му отказваха да се движат. „Сигурно така се е почувствала Златокоска, когато се събудила в креватчето и чула завръщането на трите мечки.“ Той не беше изял кашата и не бе счупил столчето на малкото мече, но знаеше твърде много тайни. Всъщност всички те водеха до една по-голяма тайна, една чудовищна тайна. Те идваха. Идваха в Когана.

Ко го гледаше тревожно, изпънал до скъсване дългия си врат, но Джейк почти не го забелязваше. Пред очите му плаваха черни петна. Сигурно щеше да припадне. Щяха да го намерят проснат на пода. Ко вероятно щеше да го защити, но ако Анди не се разправи със зверчето, Бен Слайтман щеше да го стори. Навън имаше поне четири мъртви скални котки и таткото на Бени бе убил поне една от тях с верния си, ба. Един малък, лаещ скункс нямаше да е проблем за него.

„Толкова ли си бил страхлив? – прозвуча в главата му гласът на Роланд. – Защо им е да те убиват? Защо просто не те изпратят на запад с ония нещастници, които са забравили лицата на бащите си?“

Той се окопоти. Пое дълбоко въздух, докато белите дробове го заболяха. Издиша силно. Удари си плесница.

– Ейк! – изкрещя укорително Ко.

– Добре съм.

Джейк погледна мониторите, показващи кухнята и спалното помещение, и реши, че второто е по-подходящо. В кухнята нямаше къде да се скрие. Можеше да има килер, но какво щеше да стане, ако нямаше? Щеше да се провали.

– Ко, при мен – извика Джейк и прекоси бръмчашата зала под ярката флуоресцентна светлина.

10.

Спалното помещение ухаеше леко на стари подправки: канела и карамфил. Джейк разсеяно се замисли дали гробниците на египетските фараони също са миришели така, когато откривателите им са прониквали в тях. От горната койка облегнатият на лакът скелет сякаш му се усмихваше за добре дошъл. „Спи ли ти се? Аз съм си дал дълга почивка!“ Гръдният му кош бе оплетен с прашни паяжини и Джейк се почуди колко

поколения паяци са се излюпили в това гнездо. На възглавницата на друго легло почиваше самотна долна челност; тя извика стари спомени у момчето. Веднъж в света, където бе умрял, беше попаднал на такава кост. И я бе използвал.

Хрумнаха му два въпроса и той взе хладнокръвно решение. Въпросите бяха – колко време ще им е нужно, за да влязат тук, и дали ще открият понито му. Ако Слайтман яздеше, общителното пони със сигурност щеше да изцвили за поздрав. За щастие Слайтман вървеше пеша. Джейк също би дошъл така, ако знаеше, че целта му е на по-малко от километър от реката. Разбира се, когато се измъкваше от „Рокинг Б“, той дори не подозираше, че има цел.

Решението бе да убие робота и човека, ако го открият. Ако можеше. Анди беше як, но изпъкналите му святкащи очи изглеждаха слабото му място. Ако успее да го ослепи...

„Ако даде Господ, ще има дъжд – отново прозвуча гласът на Стрелеца, който сякаш се беше загнездил в главата му. – Сега просто се посетай да се скриеш.“ Къде?

Не върху леглата, защото всичките се виждаха на монитора в контролната зала. Под двата вързопа чаршафи в дъното? Рисковано бе, но щяха да му послужат... освен ако...

Джейк забеляза друга врата. Изтича, хвана дръжката и отвори. Беше килер, а килерите са добри скривалища, само че този бе претърпан с електроника. Няколко уреда паднаха.

– Мамка му!

Джейк вдигна падналите неща, нахвърля ги вътре и пак затвори вратата. Добре, оставаше да се скрие под някое легло.

– ДОБРЕ ДОШЛИ В ДЪГОВ КВАДРАНТ ПОСТ 16 – изгърмя гласът от високоговорителя.

Джейк се сепна и видя друга врата, леко открената. Дали да пробва там, или да се вмъкне под някое легло? Имаше време само за един опит.

– ТОВА Е ПОСТ СЪС СРЕДНО НИВО НА ЗАЩИТА. Джейк се втурна към вратата. Нямаше никакво време, защото Слайтман не изчака записът да свърши.

– Деветдесет и девет – прозвуча гласът му; компютърът му благодари.

Зад вратата имаше друг килер, с две-три полуразпаднали се ризи в единия ъгъл и прашно пончо на една закачалка. При влизането им се вдигна прах и Ко кихна тихо. Джейк коленичи и сложи ръка на врата

му.

– Повече нито звук, ако не искаш да ни убият. Пази тишина, Ко.

– Чина Ко – прошепна скунксът и му намигна.

Джейк отново притвори вратата. Надяваше се всичко да мине добре.

11.

Чуваше ги съвсем ясно – твърде ясно. Джейк си даде сметка, че в цялата сграда има микрофони и високоговорители. Това никак не го успокои. Защото, ако двамата с Ко ги чуваха...

Говореха за кактусите, по-скоро Слайтман говореше. Наричаше ги „бодливци“ и недоумяваше какво ги е раздразнило.

– Сигурно някоя скална котка, сай – отбеляза Анди със снизходителния си, леко превзет тон.

Еди бе споделил, че Анди му прилича на робота Трипио от „Междузвездни войни“, филм, който Джейк бе очаквал с нетърпение. Беше го пропуснал за по-малко от месец.

– Сега им е размножителният сезон – добави Анди.

– Майната му на сезона. Само не ми разправяй, че бодливците не могат да различат скална котка от нещо, което наистина могат да хванат. Някой е идвал, казвам ти. И то съвсем скоро.

На Джейк му мина ужасяваща мисъл: беше ли пращен подът на Когана? Вниманието му бе твърде заето с мониторите, за да забележи. Ако двамата с Ко бяха оставили следи, роботът и Слайтман вече ги бяха забелязали. Може би само се преструваха, че говорят за кактусите, а всъщност се промъкваха към вратата на килера.

Джейк извади револвера и постави палец на предпазителя.

– Гузната съвест прави всички ни страхливци – поучително рече Анди. – Това е моя интерпретация на...

– Млъквай, тенекийо – изръмжа Слайтман. – Ще...

Той изпищя. Джейк почувства как до него Ко настръхва. Понечи да изръмжи, но момчето стисна муцуната му.

– Пусни ме! – изкрещя Слайтман. – Пусни ме!

– Разбира се, сай Слайтман. Само натиснах едно малко нервче на лакътя ти. Няма да имаш никакви поражения, освен, ако не упражня натиск от повече от три килограма на квадратен метър.

– Защо го направи? – проплака Слайтман. – Не върша ли каквото искаш и дори повече? Не рискувам ли живота на момчето си?

– Да не споменаваме малките екстри. Очилата... музикалната машина, която криеш в дисагите си... и, разбира се...

– Знаеш защо правя това и какво ще стане с мен, ако ме разкрият! – прекъсна го Слайтман; Джейк слушаше удивено, бащата на Бени явно наистина беше негодник. – Да, взех няколко подаръка и казвам благодаря. Очила, за да виждам по-добре хората, които познавам цял живот, а сега трябва да предам. Музикална машина, за да заглуша крясъците на гузната ми съвест, за която с такава лекота дрънкаш, и да мога да спя нощем. Когато стисна нерва ми, имах чувството, че очите ми ще изпаднат от главата.

– Искан ми се да го направя с всички останали – измърмори Анди и гласът му се промени.

Джейк сякаш отново слушаше влака Блейн. Какво щеше да си помисли Тян Джафърдс, ако чуеше този глас? Ами Вон Айзенхарт? Овърхолсър? Останалите жители на Кала?

– Писна ми всеки да ми нарежда, а аз дори не мога глас да вдигна срещу тях, камо ли ръка. „Ела тук, Анди. Иди там, Анди. Престани с тези глупави песнички, Анди. Стига си бръщолевил. Не ни казвай бъдещето, защото не ни интересува.“ Затова си мълча и им съобщавам за Вълците, защото тази новина ги разстройва; всяка тяхна сълза за мен е като късче злато. „Ти си само една глупава тенекия – така ми говорят. – Кажки какво ще е времето, приспи бебето ни, а после се пръждосвай.“ И аз търпя. Аз съм глупавият Анди, една безполезна играчка, върху която всеки може да си изкарва яда. Ти се надяваш да поживееш щастливо в Кала, след като Вълците вземат своето и се оттеглят за още двайсетина години, нали?

– Добре знаеш, че е така – прошепна Слайтман толкова тихо, че Джейк едва го чу. – И го заслужавам.

– Двамата със сина ти трябва да казвате благодаря, ако изживеете дните си в Кала, да казвате комала! Това е напълно възможно, но зависи от смъртта на чужденците. Зависи от моето мълчание. Ако искаш да си трая, прояви поне малко уважение.

– Това е абсурдно – измънка Слайтман след кратка пауза.

Джейк не можеше да не се съгласи. Робот да иска уважение, това наистина беше абсурд. Но абсурд бяха и мечокът пазител на необитаема гора, морлок, опитващ се да разгадае тайните на биполярните компютри, или влак, чийто единствен смисъл на живота е решаването на гатанки.

– Освен това чуй ме, моля, как мога да те уважавам, когато съм

загубил всякакво самоуважение?

В отговор последва механично изщракване, много силно. Джейк бе чул същия звук от Блейн, когато абсурдният отговор на загадката заплашваше да стопи жиците на логическата му платка. После Анди каза:

– Не коментирам, деветнайсет. Свържи се и докладвай, сай Слайтман. Да приключваме с тази работа.

– Добре.

В продължение на трийсет-четирийсет секунди се чуваше само тракане на клавиши; последва пронизително пищене, което накара Джейк да присвие очи, а Ко да изскимти приглушено. Момчето никога не беше чувало такъв звук; идваше от Ню Йорк през 1977 година, когато моделите още не бяха изобретени.

Пищенето рязко спря. След кратко мълчание прозвуча друг глас:

– ТУК АЛГЪЛ СИЕНТО. ФИНЛИ ОТЕГО СЛУША.

МОЛЯ ВЪВЕДЕТЕ ПАРОЛА. ИМАТЕ ДЕСЕТ СЕКУНДИ...

– Събота – отвърна Слайтман и Джейк се намръщи.

За пръв път чуваше названието на някой ден от седмицата в този свят.

– БЛАГОДАРЯ. ПАРОЛАТА Е ПРИЕТА. ВЕЧЕ СТЕ ОНЛАИН. – След още едно кратко изсвирване се чу: – ДОКЛАДВАЙ, СЪБОТА.

Слайтман разказа как Роланд и „по-младият“ отишли в Пещерата на гласовете, където имало някаква врата, най-вероятно създадена от манихеите. Обясни, че използвал далекогледа и много добре видял...

– Телескоп – поправи го Анди снизходително. – Тези уреди се казват телескопи.

– Защо ти не докладваш, Анди? – сръза го Слайтман.

– Моля за прошка. Моля за прошка, моля за прошка, продължавай, продължавай, моля.

Последва пауза. Джейк си представи как Слайтман гледа строго робота. След малко мъжът продължи:

– Оставиха конете си долу и продължиха пеша. Бяха взели розова торба и я носеха на смени; явно бе твърде тежка. Вътре имаше нещо четвъртито, поне така видях с телескопа-далекоглед. Може ли да направя две предположения?

– ДА.

– Първо, може да са сложили две-три от най-ценните книги на отца, за да ги скрият на безопасно място. В такъв случай някой Вълк трябва да бъде изпратен, за да ги унищожи след завършване на мисията.

– ЗАЩО?

Гласът беше хладен. Не принадлежеше на човешко същество, Джейк бе сигурен в това. Побиваха го тръпки само като го чуеше.

– Ами, за да се даде урок на свещеника – отвърна Слайтман, сякаш беше очевидно. – За назидание!

– КАЛАХАН СКОРО НЯМА ДА СЕ НУЖДАЕ ОТ НАЗИДАНИЕ. КАКВО Е ДРУГОТО ПРЕДПОЛОЖЕНИЕ?

Когато заговори отново, Слайтман звучеше уплашено. Джейк искрено се надяваше негодникът да трепери от страх. Наистина той искаше да спаси сина си, но защо си мислеше, че това му дава право...

– Може да са били карти. Отдавна ми беше хрумнало, че човек, който притежава книги, може да има и карти. Може да им е дал карти на Източните земи, водещи към Тъндърклап – те не крият, че следващата им цел е именно там. Дори да имат карти, те няма да им послужат много. Догодина северът ще се смени с изток, а по-догодина най-вероятно с юг.

От прашния килер Джейк изведнъж си представи как Анди наблюдава Слайтман. Сините очи на робота проблесваха. Слайтман сигурно не знаеше – никой в Кала не знаеше, – но бързото мигане на електрическите крушки бе начинът, по който DNF-44821-V-63 изразяваше веселото си настроение. Сега той се присмиваше на Слайтман.

„Защото знае истината-помисли си Джейк. – Защото знае какво всъщност е имало в торбата, Залагам кутия бонбони, че знае.“

Можеше ли да е сигурен? Възможно ли бе да проникне в мислите на робота?

„Ако е способен да мисли, можеш“ – прозвуча в съзнанието му гласът на Стрелеца. Ами... тогава...

– Каквото и да е имало вътре, това е ясно доказателство, че възнамеряват да скрият децата в някое дере – продължи Слайтман. – Не в онази пещера...

– Не, не, не в онази пещера – намеси се Анди. – Там има прекалено много гласове. Ще изплашат децата! И още как!

DNF-44821-V-63, робот-вестоносец. Вестоносец. Джейк можеше да обвини Слайтман в предателство, но как би могъл някой да обвинява Анди? Той правеше онова, за което бе предназначен, и то беше шамповано на гърдите му. Отговорът бе под носа им. О, богове!

Междувременно бащата на Бени продължаваше да докладва на Финли О'Тего, който се намираще в Алгъл Сиенто, където и да беше това.

– Мината, която ни показва на картата на Тавъри, е „Глория“ и се

намира само на два километра от Пещерата на гласовете. Този негодник обаче е триг. Може ли още едно предположение?

– ДА.

– Дерето, което води към мина „Глория“, се разклонява на юг на около половин километър преди нея. Това разклонение води до друга мина – „Редбърд две“. Техният дин разправя на всички, че смята да скрие децата в „Глория“, и мисля, че ще каже така и на събранието в края на тази седмица. Там смята да посрещне Вълците. Аз обаче подозирам, че ще ги скрие в „Редбърд“. Ще сложи Сестрите на Оризия да ги пазят и изобщо не подценявайте тези жени.

– КОЛКО?

– Мисля, че пет, ако вземе и Сейъри Адамс. Освен това неколцина мъже с ба. Ще прати и мургавелката да хвърля чиния, да знаете; чух, че била добра. Може би най-добра от всички. И в двата случая обаче вече знаем къде ще бъдат децата. Голяма грешка е да ги скрие на такова място, но той не подозира. Опасен е, но е остарял и мисленето му е закостеняло. Вероятно тази стратегия му е помогнала вече веднъж.

Да, разбира се. В Айболт Каньон срещу войниците на Латиго.

– Важното е да разберем къде ще бъдат той, младежът и момчето, когато дойдат Вълците. Може да съобщи на събранието, но дори да не го направи, по-късно ще каже на Айзенхарт.

– ИЛИ НА ОВЪРХОЛСЪР?

– Не. Айзенхарт е на негова страна. Овърхолсър – не.

– ТРЯБВА ДА РАЗБЕРЕШ КЪДЕ ЩЕ БЪДАТ.

– Знам. С Анди ще разберем и тогава пак ще дойдем на това прокълнато място. С това, кълна се в Исус Човека и Господарката Оризия, ще съм изпълнил дълга си. Може ли сега да се махаме?

– Един момент, сай – каза Анди. – Аз също трябва да докладвам.

Последва ново пронизително пищене. Джейк стисна зъби и накрая то спря. Финли О'Тего се изключи.

– Свършихме ли? – попита Слайтман. – Освен, ако не искаш да останеш.

– Нещо не ти ли се струва променено тук? – попита внезапно бащата на Бени и Джейк застина.

– Не – отвърна Анди, – но много уважавам човешката интуиция. Имаш ли някакво предчувствие, сай?

Последва кратка пауза. На Джейк тя му се стори цяла вечност. Докато чакаше, силно притискаше главата на Ко до крака си.

– Не – каза накрая Слайтман. – Сигурно съм прекалено нервен.

Господи, как искам това да свърши! Отвратително е!

– Постъпваш правилно, сай – успокой го Анди и съчувственият му тон накара Джейк да стисне зъби. – Всъщност нямаш избор. Не си виновен, че си баща на единствения самотен близък в Кала Брин Стърджис. Знаем една песен, в която се разправя точно за това. Ако искаш, мога...

– Млъквай! – изписка задавено Слайтман. – Млъквай, дяволска те некийо! Продадох ти проклетата си душа, това не ти ли стига? Трябва ли да ми досаждаш с глупостите си?

– Ако съм те обидил, моля за прошка от дълбините на хипотетичното си сърце.

Анди звучеше искрено. Смирено. Джейк обаче не се съмняваше, че очите му проблесват в безмълвен синкав кикот.

12.

Заговорниците излязоха. Последва странна, безсмислена мелодия от високоговорителите (безсмислена поне за Джейк), после настъпи тишина. Той изчака достатъчно, за да им даде време да открият понито му, да се върнат, да го намерят и да го убият. След като преброи до сто и двайсет и Коганът остана празен, той се изправи (притокоът на адреналин в тялото му го караше да се чувства като старец) и се върна в контролната зала. В този момент активираният със сензор за движение лампи навън изгаснаха. На монитора, показващ върха на възвишението, двамата скорошни посетители на Когана тъкмо минаваха между бодливците. Този път кактусите не помръднаха. Явно се бяха поучили. Джейк загледа отдалечаващите се Слайтман и Анди и разликата в ръста им го накара да се усмихне мрачно. Когато видеше такива Крачун и Малчо на улицата, баща му казваше: „Вкарайте ги в някой водевил.“ Това бе най-близкото подобие на шега, на което Елмър Чеймбърс беше способен.

Когато двамата посетители изчезнаха от екрана, Джейк огледа пода. Нямаше прах, разбира се. Нито прах, нито следи. Трябваше да провери това със самото си идване. Роланд със сигурност щеше да постъпи така. Роланд щеше да види всичко.

Джейк искаше да си тръгва, но реши да остане още малко. Ако видят прожекторите на Когана да се включват, Слайтман и Анди може би щяха да помислят, че е заради някоя скална котка (или може би онова, което Бени наричаше „бронебоек“), но можеше и да се усъмнят. Докато чакаше, той заразглежда различните контролни табла, много от които носеха марката „Ламерк индъстрис“. Видя също познатите емблеми на

Джи И и Ай Би Ем, а също една непозната – на „Майкрософт“. Всички апарати носеха шампа „Произведено в САЩ“. Продуктите на „Ламерк“ нямаха такава.

Джейк бе почти сигурен, че някои от клавиатурите (бяха поне двайсетина) са свързани с компютри. Какви други джаджи имаше тук? Каква част още работеха? Имаше ли скрити оръжия? Нещо го караше да мисли, че отговорът на последния въпрос е „не“. Ако имаше някакви оръжия, най-вероятно щяха да бъдат изнесени и присвоени от Анди робота-вестоносец (многофункционален).

Накрая Джейк реши, че е безопасно да тръгне..., ако внимава и се върне в ранчото по заобиколен път. Почти бе стигнал до вратата, когато му хрумна още нещо. Имаше ли запис от посещението му с Ко в Кога-на? Пазеше ли се някъде? Той погледна работещите монитори, спря поглед върху онзи, който показваше контролната зала. Двата с животинчето отново се виждаха. Камерата заснемаше цялото помещение.

„Зарежи тази работа, Джейк – посъветва го гласът на Стрелеца. – Няма как да го предотвратиш, затова се откажи. Ако започнеш да ровиш, има опасност да оставиш следи. Дори може да задействаш аларма.“

Мисълта за алармата го накара да побърза. Джейк вдигна Ко (повече за да му вдъхне кураж, отколкото за друго) и излезе. Понито чакаше, където го беше оставил, и сънливо подръпваше с уста клонките на храста. По земята нямаше следи... но Джейк забеляза, че и от него не остават дири. Под краката на Анди твърдата почва със сигурност щеше да се раздоби, но не и под неговите. Той не беше достатъчно тежък. Вероятно таткото на Бени също не беше.

„Стига си умувал. Ако те бяха надушили, щяха да се върнат.“

Сигурно беше така, но Джейк пак се чувстваше като Златокоска, измъкваща се на пръсти от къщата на трите мечки. Поведe понито по черния път към реката, после облече пончото и пъкна Ко в предния джоб. Когато яхваше кончето, животинчето се удари в седлото.

– Ох, Ейк!

– Стига си циврил – смърри го Джейк, докато насочваше кончето към реката. – Пази тишина.

– Чина – съгласи се Ко и му намигна.

Джейк зарови пръсти в меката козина на скункса и го почеса там, където животинчето най-много обичаше. Ко затвори очи, проточи врат и се усмихна.

Когато стигнаха брега, Джейк слезе от коня, качи се на един голям

камък и се огледа. Не видя нищо, но докато пресичаха, почти не смееше да си поеме въздух. През цялото време се опитваше да измисли какво ще каже, ако бащата на Бени го поздрави и го попита какво прави тук посред нощ. Нищо не му идваше наум. В часовете по английски език и литература почти винаги бе получавал отлични оценки за находчивите си съчинения. Сега обаче установи, че страх и находчивост никак не се връзват. Ако бащата на Бени го хванеше, Джейк нямаше да има никакво оправдание.

Никой не се появи. Той благополучно стигна ранчото и върна понитото в конюшната. Наоколо беше тихо.

13.

Когато Джейк легна на рогозката на пода и се зави, Ко скочи в леглото при Бени и пак се сви на кълбо. Бени измърмори сънливо, протегна ръка и погали зверчето.

Джейк се вгледа тревожно в спящия си приятел. Харесваше Бени – той бе открит, обожаваше приключенията и с готовност изпълняваше задълженията си. Гръмкият му смях бе толкова забавен, двамата така си пасваха и... И до тази нощ Джейк бе харесвал и баща му.

Опита се да си представи как ще реагира Бени, когато разбере, че баща му е предател и приятелят му го е разобличил. Джейк можеше да приеме гнева му. Трудно щеше да понесе болката.

„Мислиш си, че ще изпитва болка? Само това? Много си наивен. Ти ще сринеш целия му свят.“ „Не съм виновен, че баща му е шпионин и предател.“

Само че и Бени не беше виновен. Ако попита Слайтман, той вероятно щеше да каже, че и той не е виновен, че са го принудили. Това сигурно отчасти беше вярно. Абсолютно вярно, ако погледнеш през очите на бащата. Какво толкова имаше в близнаците на Кала, което да е така необходимо за Вълците? Нещо в мозъка им най-вероятно. Някакво вещество, отсъстващо при единичните деца; вещество, което определяше телепатичната връзка между близнаците. Каквото и да беше, те можеха да го вземат и от Бени Слайтман, защото той само изглеждаше като единично дете. Сестра му беше умряла. Това бе тежък удар на бащата. Кой на негово място не би страдал? „Ами ако Роланд го убие? Как ще те погледне Бени тогава?“

Преди време, в един друг живот, Роланд беше обещал да се грижи за Джейк Чеймбърс, но го бе оставил да падне в пропастта. Джейк си

беше мислил, че няма по-тежко предателство от това. Сега не беше сигурен. Такива мрачни мисли дълго го държаха буден. Накрая, близо половин час преди небето над хоризонта да просветлее, той най-после се унесе в неспокоен сън.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Вълшебният свирач

1.

– Ние сме ка-тет. Ние сме един от многото. – Стрелеца забеляза скептичния поглед на Калахан и кимна: – Да, отче, ти си един от нас. Не знам откога, но съм убеден, че е така. Моите приятели също.

Джейк кимна. Също Еди и Сузана. Бяха в Павилиона; след като чу разказа на Джейк, Роланд вече не искаше да се съвещават в къщата на свещеника, нито дори в задния двор. Подозираше, че Слайтман и Анди – а може би някой друг, неизвестен засега приятел на Вълците – са поставили микрофони навсякъде. Небето беше сиво, като пред дъжд, но времето оставаше изненадващо топло за късната есен. Някой съвестен гражданин бе почистил падналите листа около сцената и тревата бе зелена като през лятото. Неколцина пускаха хвърчила, влюбени двойки се разхождаха хванати за ръце, двама-трима амбулантни търговци дебнеха клиенти и хвърляха плахи погледи към облачното небе. На платформата за оркестъра музикантите, които ги бяха поздравили с идването им в Кала Брин Стърджис, репетираха някаква нова мелодия. На няколко пъти отделни граждани понечваха да се приближат към Стрелеца и приятелите му, но Роланд поклащаше глава и те бързо се отказваха. Дните за разяснения бяха минали.

– След четири дни целият град ще се събере – рече Роланд, – не само мъжете.

– Лесно ти е да кажеш целия град – измърмори Сузана. – Как ще се съберат в Залата?

– Няма да е в Залата – обясни Калахан. – За да има място, трябва да е тук. Ще запалим факлите и ще съберем всички в Павилиона.

– Ами ако вали? – попита Еди.

Калахан вдигна рамене:

– Ако вали, ще се намокрят.

– Четири дни до събранието и девет до идването на Вълците –

отбеляза Роланд. – Това вероятно е последният ни спокоен разговор. Нямаме много време, затова да обсъдим добре всичко.

Той протегна ръце. Джейк и Сузана поеха дланите му. След малко петимата се държаха за ръце.

– Виждаме ли се един друг?

– Виждам те много добре – каза Джейк.

– Много добре, Роланд – потвърди Еди.

– Ясно като бял ден, сладурче – усмихна се Сузана.

Ко, който душеше тревата наблизо, не каза нищо, но намигна.

– Отче? – попита Роланд.

– Виждам те и те чувам много добре – отговори Калахан. – И се радвам, че се включих. Поне засега.

2.

Роланд, Еди и Сузана бяха чули по-голямата част от разказа на Джейк; Джейк и Сузана знаеха основното за случилото се с Еди в Ню Йорк. Сега Калахан научи и двете истории. Слушаше с ококорени очи и час по час зяпваше изумено. Когато Джейк му каза как се беше скрил в килера, той се прекръсти. По едно време се обърна към Еди:

– Нали не говореше сериозно за убийството на жените и децата? Нали е било само блъф?

Еди вдигна поглед към мрачното небе, замисли се и се усмихна. После се обърна към Калахан:

– Роланд ми разказа, че за човек, който не обича да го наричат „отче“, си приел доста бащинска позиция по един определен въпрос.

– Ако говориш за аборта.!

Еди вдигна ръка:

– Не говоря за нищо конкретно. Просто имаме работа за вършене и се нуждаем от помощта ти. Изобщо не ни трябва да ни проваляш с католическите си глупости. Затова да кажем, че съм блъфирал, и да продължаваме. Приемаш ли? Отче!

В усмивката на Еди имаше напрежение и раздражение. Страните му бяха поруменели. Калахан се замисли, после кимна:

– Да. Значи си блъфирал. Да не се занимаваме с това, продължавайте.

– Добре. Еди погледна Роланд.

– Първият ми въпрос е към Сузана – каза Стрелеца. – И е прост: как се чувстваш?

– Отлично.

– Наистина ли?

Тя кимна:

– Самата истина, благодаря, сай.

– Не те ли боли тук? – попита Роланд и потърка лявото си слепоочие.

– Не. И безпокойството, което изпитвах точно след залез слънце, също изчезна. И я ме погледни! – Тя прокара ръка по гърдите, ханша и бедрата си. – Леко съм отслабнала. Роланд... веднъж четох, че някои диви животни – хищници като дивите котки и тревопасни като елените и зайците – смилат зародишите си, ако условията не са подходящи за развитието им. Не мислиш ли...

Тя замълча и впи в него поглед, пълен с надежда. На Роланд му се искаше да приеме тази хубава идея, но не можеше.

Поклати глава.

Сузана посърна.

– Напоследък спи спокойно – сподели Еди. – Мия не се е проявявала.

– Росалита твърди същото – добави Калахан.

– Накарал си тази бабетка да ме следи? – изсумтя Сузана с пискливия глас на Дета, но се усмихна.

– От време на време – призна Калахан.

– Да не се занимаваме повече с въпроса за мъничето предложи Роланд. – Трябва да обсъдим проблема с Вълците. Него и още нещо.

– Роланд... – започна Еди, но Стрелеца го спря.

– Знам колко много други въпроси има пред нас. Знаем колко са спешни. Също така обаче знаем, че ако позволим нещо да ни разсее, можем да загинем тук, в Кала Брин Стърджис, а мъртвите стрелци не могат да помогнат на никого. Нито да продължат мисията си. Съгласни ли сте?

Той ги огледа. Никой не отговори. В далечината звучеше детски хор. Пееха силно, весело и невинно. Нещо за комала.

– Има все пак една малка подробност, която трябва да обсъдим – добави Роланд. – Тя засяга теб, отче. И Пещера та на портала. Съгласен ли си да минеш през вратата и да се върнеш в своя свят?

– Шегуваш ли се? Възможност да се върна, дори съвсем за малко? Искате ли питане!

Роланд кимна:

– По-късно днес двамата можем да се разходим до пещерата и да те

изпратя в Ню Йорк. Нали знаеш къде е парцелът?

– Да, минавал съм хиляди пъти покрай него.

– И знаеш какво е пощенски код? – осведоми се Еди.

– Ако господин Тауър е изпълнил нарежданията ти, трябва да е написан на ъгъла на оградата от страната на Четирийсет и шеста улица. Това между другото е гениална идея.

– Записваш номера... а също и датата – продължи Роланд. – Трябва да следим как тече времето там. Тук Еди е прав. Записваш ги и се връщаш. После, след събранието в Павилиона, трябва пак да отидеш. – Този път в градчето, където са се скрили Тауър и Дипно – досети се Калахан.

– Да.

– Ако ги намериш, искам да говориш главно с господин Дипно – намеси се Джейк; изчерви се, когато всички се обърнаха към него, но продължи: – Тауър е малко упорит... – Това е най-крещящото омаловажаване, което съм чувал – възкликна Еди. – Когато го намериш, вероятно ще е обиколил дузина стари книжарници и ще е накупил бог знае колко първи издания на „Деветнайсетият нервен срив на Индиана Джоунс“.

– ...но господин Дипно ще те изслуша – завърши мисълта си Джейк.

– Слуша, Ейк – извика Ко и се претърколи. – Слуша, чина!

Джейк почеса животинчето по корема и добави:

– Ако някой може да убеди господин Тауър да направи, каквото му кажем, това е Дипно.

Калахан кимна:

– Добре. Чувам те добре.

Пеещите деца се приближаваха. Сузана се обърна, но още не се виждаха; предположи, че вървят по Речната улица. Ако беше така, щеше да ги види, когато излязат на главната при магазина на Тук. Неколцина от клиентите на стълбището вече проточваха вратове, за да ги наблюдават. Роланд погледна Еди с лека усмивка:

– Навремето, когато използвах думата „предполагам“, ти ми каза една мъдрост от твоя свят. Бих искал пак да я чуя, ако си я спомняш. Еди се ухили:

– „Една патка предполагала, предполагала, па взела, че се удавила“, това ли имаш предвид?

Роланд кимна:

– Умна приказка. Въпреки това сега ще направя едно

предположение и нека то да е нашата надежда, че ще оцелеем след всичко това. Не ми харесва, но няма друг избор. Предположението ми е, че само Бен Слайтман и Анди работят срещу нас. Че ако ги отстраним, когато дойде време, никой няма да издава ходовете ни на врага.

– Не го убивайте – прошепна Джейк.

Беше притиснал Ко до себе си и нервно чешеше главата и дългата му шия. Животинчето търпеше безропотно.

– Моля за прошка, Джейк – каза Сузана и се наведе към него. – Не съм...

– Не го убивайте! – Този път гласът му прозвуча хрипкаво, сякаш след миг момчето щеше да избухне в сълзи. – Не убивайте таткото на Бени. Моля ви.

Еди нежно го потупа по главата:

– Джейк, таткото на Бени Слайтман иска да изпрати десетки деца в Тъндърклап само за да спаси своето. Добре знаеш как ги връщат. – Да, но той е убеден, че няма друг избор, защото...

– Можеше да избере да ни подкрепи – каза хладно Роланд.

– Да, но...

Но какво? Джейк не знаеше. Беше мислил много по този въпрос и не знаеше. Внезапно по страните му се застинаха сълзи. Калахан понечи да го докосне, но той отблъсна ръката му.

Роланд въздъхна:

– Ще направим всичко възможно да не го убиваме. Обещавам ти. Не знам дали така е по-добре, защото Слайтманови ще бъдат прогонени, но може би ще се преместят в някой друг град от Полумесеца и ще започнат нов живот. И слушай, Джейк – Бени Слайтман не бива да научава, че си подслушал баща му и Анди.

Момчето го гледаше с невярващ поглед. Пукнатата пара не даваше за Слайтман Старши, но за нищо на света не искаше Бени да научи, че Джейк го е разкрил. Вероятно това бе постъпка на страхливец, но въпреки това не искаше Бени да знае.

– Наистина ли? Сигурен ли си?

– Нищо не е сигурно, но...

Преди Роланд да довърши, пеещите деца излязоха зад ъгъла. Пред тях, със сребристи крайници и златисто тяло, крачеше Анди, роботът-вестносец. Вървеше на заден ход. В едната си ръка държеше стрела за ба, увита в разноцветни копринени панделки. На Сузана и заприлича на предводител на парада за Четвърти юли. Той размахваше енергично импровизираната си палка, дирижираше децата и им акомпанираше с

мелодия на гайда, излизаша от високоговорителите на гърдите и главата му.

– Мамка му – измърмори Еди. – Вълшебният свирач от Хамелин.

3.

Комала едно-две!
 На мама се роди дете!
 Татко скача до небето,
 бързо ще расте момчето!

Анди изпя този куплет сам, после посочи децата с пръчката. Те запяха гръмогласно:

Комала едно-две!
 На татко се роди момче!
 Мама скача до небето,
 бързо ще расте детето!

Последва весел смях. Децата не бяха толкова много, колкото си бе представяла Сузана, съдейки по шума, който вдигаха. След разказа на Джейк присъствието на Анди смрази кръвта и. В същото време пулсът и затупка гневно в гърлото и лявото и слепоочие. Как бе възможно да ги води така? Също като Вълшебния свирач – Вълшебния свирач от Хамелин.

Роботът насочи импровизираната си диригентска палка към едно тринайсет – или четиринайсетгодишно момиче. Сузана мислеше, че е от Анселмови, които имаха ферма на юг от Тян Джафърдс. Момичето запя:

Комала три-четири-пет!
 Сине, тук си има ред!
 Ще садиш ти комалато,
 ще го гледаш цяло лято!

Когато останалите се включиха, Сузана си даде сметка, че децата са повече, отколкото и се беше сторило отначало, когато се бяха появили иззад ъгъла. Малко повече. Ушите и бяха преценили по-добре от очите и за това имаше обяснима причина.

Комала три-четири-пет!

Сине, тук си има ред!
Ще се трудиш цяло лято,
ще да порасне комалато!

На пръв поглед групичката изглеждаше по-малка, защото много от детските лица бяха еднакви – момичето на Анселмови например бе до-сущ като момчето, вървящо до нея. Братът и близък. Всички деца в групичката бяха близници. Сузана изведнъж осъзна колко зловещо изглежда това, като всички странни повторения, на които се бяха натъкнали. Започна да и се повдига. Тогава почувства първата болка над лявото си око. Понечи да потърка челото си, но помисли: „Не, това е илюзия“, и свали ръка. Нямаше нужда да се разтрива. Това бе само илюзия, болка нямаше.

Анди посочи с палката си едно пълно момченце на не повече от седем години. То запя пискливо и останалите деца се разсмяха.

Комала шест, седем, осем!
През сезона плодonoсен
жътвата ще е богата,
с клас превиват се стеблата!

Хорът отговори:

Комала шест, седем, осем!
Идва месец плодonoсен!
С клас превиват се стеблата,
жътвата ще е богата!

Анди видя ка-тета на Роланд и весело помахаше с палката. Децата също... половината щяха да се върнат о лигавени и малоумни, ако роботът постигнеше своето. Щяха да израснат като великани, ревейки от болка, и да умрат преждевременно.

– Махайте – каза Роланд и вдигна ръка. – Махайте, в името на бащите ви.

Еди се ухили до уши на работа и изсъска през зъби:

– Как си, развален грамофоне? Как я караш, превъртял роботе? Чудничко, а? Благодаря! Да ти го начукам в тенекения задник!

Джейк избухна в смях. Петимата продължаваха да махат и да се усмихват. Децата също. Анди им помахаша за последно и поведе веселия хор по главната улица, като запя:

- Комала девет, десет...
- Обожават го – отбеляза Калахан; по лицето му се изписа странно изражение на отвращение. – Децата на Кала винаги са обожавали Анди.
- Това скоро ще се промени – отбеляза Роланд.

4.

- Други въпроси? – попита Стрелеца, когато Анди и децата отминаха. – Казвайте. Това е последна възможност.
- Джафърдс? – рече Калахан. – И известен смисъл той започна всичко това. Трябва да участва в решенията.

Роланд кимна:

- Имам работа за него. Ще я свършат заедно с Еди. Отче, този човек под къщата на Росалита. Висок е и е стабилен.

Калахан вдигна вежди:

- Да, казвам благодаря. Тя и съседът му Хю Анселм го построиха.
- Можеш ли да му сложиш ново резе отвън?
- Да, но...
- Ако всичко върви по план, няма да е нужно да се заключва, но човек никога не може да бъде сигурен.
- Не, не може, но ще направя както желаете.
- Какво си намислил, сладурче? – попита Сузана със странно нежен глас.

– Имам малък план. Както винаги. Най-важното отсега нататък е да не вярвате на нито една моя дума, след като станем оттук, изтърсим прахта от задниците си и се присъединим към жителите на Кала. Особено на онова, което ще кажа на събранието. – Той ги изгледа с усмивка; сините му очи обаче бяха хладни като ледени кубчета. – Баща ми и бащата на Кътбърг си бяха измислили едно правило: първо са усмивките, после са лъжите. Накрая идва стрелбата.

- Тя почти е дошла – отбеляза Сузана.

Роланд кимна:

– Всичко ще стане толкова бързо, че после ще се чудите за какво са били всички тези планове и разговори. Всичко ще се реши за пет минути, изпълнени с кръв, болка и глупост. – Замисли се, сетне добави: – После винаги чувствам вина. Както когато с Бърг отидохме да видим обесения.

- Имам един въпрос – каза Джейк.
- Слушам те.

– Ще победим ли?

Роланд мълча толкова дълго, че Сузана се разтревожи. Накрая отвърна:

– Ние знаем повече, отколкото те предполагат. Много повече. Самоуверени са. Ако Анди и Слайтман са единствените мишки в хамбара и ако Вълците не изпратят твърде голям отряд – ако използваме добре чиниите и патроните си, – тогава да, Джейк, сине на Елмър. Ще победим.

– Колко трябва да брои отрядът, за да е твърде голям?

Роланд се замисли, загледа се на изток и отвърна:

– Повече, отколкото подозираш. И надявам се, повече, отколкото ще изпратят.

5.

В късния следобед Доналд Калахан се изправи пред неоткритата врата и се опита да си представи Второ Авеню през 1977 година. Най-ясни бяха спомените му от „Пуф-паф“, където с Джордж и Лупе Делгадо често ходеха да обядват.

– Поръчвах си телешки гърди винаги, когато имаше – каза той, като се опитваше да не слуша писъците на майка си от черната бездна.

Когато двамата с Роланд дойдоха, той веднага спря поглед върху книгите на Калвин Тауър. Толкова много книги! Алчност обхвана иначе щедрия Калахан. Интересът му обаче не трая дълго – само колкото да вземе първата, която му попадна, и да установи, че е „Вирджинката“ от Оуен Уистър. Трудно е да прелистваш книги, когато мъртвите ти близки и приятели те обвиняват и сипят обиди по твой адрес.

Майка му искаше обяснение защо е позволил на вампира, на този кирлив кръвопиец, да счупи кръста, който му беше подарила.

– Винаги ти е липсвала вяра – викаше разочаровано тя. – И винаги си бил пианица. Обзалагам се, че и сега ти се иска да надигнеш чашката.

Мили Боже, и още как. Уиски. „Еншънт ейдж“. Калахан почувства капчици пот по челото си. Сърцето му туптеше лудешки.

– Телешки гърди – промърмори. – Залети с кафява горчица. Дори си представяше пластмасовата бутилка и си спомни марката на горчицата. „Плочманс“.

– Какво? – попита Роланд зад него.

– Казах, че съм готов. Ако ще го направим, сега е моментът.

Роланд открехна кутията. Камбаният звън прокънтя в ушите на

Калахан и той си спомни подлещите с мощните им коли. Стомахът му се сви и очите му се насълзиха.

Вратата обаче се отвори и в мрачната пещера проникна ярка дневна светлина.

Калахан си пое дълбоко въздух и си помисли: „О, Света Дево, непорочно заченала, моли се за Твоите слуги.“ И прекрачи в лятото на 1977 година.

6.

По обяд, разбира се. Пладне. И, разбира се, стоеше пред „Пуф-паф“. Никой не беше забелязал появата му. Пред ресторанта имаше табло с изписано с тебешир меню:

ХЕЙ ТИ, В „ПУФ-ПАФ“, МИНИ!
 СПЕЦИАЛИТЕТИ ЗА 24 ЮНИ
 БЪОФ СТРОГАНОФ ТЕЛЕШКИ ГЪРДИ (СЪС ЗЕЛЕ)
 МЕГАТАКОС ПО СЕЛСКИ ПИЛЕШКА СУПА
 ОПИТАЙТЕ НАШИЯ ХОЛАНДСКИ ЩРУДЕЛ!

Добре, на единия от въпросите имаше отговор.

Беше денят след идването на Еди. Колкото до другото...

Засега Калахан загърби Четирийсет и шеста улица и тръгна по Второ Авеню. Когато погледна зад себе си, видя вратата към пещерата, която го следваше неотлъчно, както скунксът вървеше след момчето. Роланд седеше на пода и тъкмо пяха нещо в ушите си, за да не слуша влудяващия камбанен звън.

На втората пряка Калахан спря и очите му се разшириха. Бяха му казали, че може да го очаква, но някак си не му се искаше да повярва. Бе очаквал да намери „Ресторант за мисълта «Манхатън»“ невредим в този прекрасен летен ден, толкова различен от облачната есен в Кала. О, на витрината можеше да има табелка „ВАКАНЦИЯ, ЗАТВОРЕНО ДО АВГУСТ“, но книжарницата трябваше да е там. Със сигурност.

Ала не беше. Поне голямата част от нея. Магазинът бе опожарен и ограден с жълта лента с надписи „ПОЛИЦИЯ“. Когато се приближи, той долови миризма на овъглена дървесина, изгорена хартия и... много слабо... бензин.

Стар ваксаджия, поставил сандъчето си пред магазина за обувки, се

обърна към Калахан:

– Жалко, нали? Добре, че нямаше никого.

– Да, благодаря, сай. Кога се случи?

– През ношта, кога иначе? Да не мислиш, че бандюгите ще хвърлят молотовки посред бял ден? Може да не са гении, но поне толкова им се-че пипето.

– Не е ли възможно да е било късо съединение? Или самозапалване?

Възрастният мъж го изгледа насмешливо. Сякаш казваше: „Ох, недей, моля те!“ Посочи опожарената сграда с омазания си с боя за обувки пръст:

– Видиш ли жълтата лента? Да не мислиш, че ще я слагат, ако е било самозапалване? Няма начин, приятел. Ъпсурт! Кал Тауър яко беше затънал. До уши. Всички в квартала го знаят. – Старецът склучи белите си вежди. – Не ми се мисли какво е загубил. Пазеше някои много ценни книжки. Мнооого ценни.

Калахан благодари за информацията и тръгна обратно. От време на време се пощипваше, за да се увери, че това наистина се случва. Жадно вдишваше наситения с отровни въглеродороди въздух и се наслаждаваше на всеки шум: от пърденето на автобусите (някои с реклами на „Ангелите на Чарли“) до думкащите пневматични чукове и непрестанно свирещите клаксони. Когато наближи музикалния магазин, той спря за момент, хипнотизиран от музиката, изливаща се от тонколониите на входа. Беше старо парче, което не бе чувал от години, но много популярно по времето на Лоуъл. Пееше се нещо за вълшебния свирач.

– „Криспин Сейнт Питърс“ – промърмори. – Така се казваше. Мили Боже, Иусе, аз наистина съм тук. Аз наистина съм в Ню Йорк.

Сякаш за потвърждение една раздражена жена изсъска до него:

– Някои могат да стърчат на едно място цял ден, но други имаме работа. Мръдни, бе, серсем!

Калахан се извини, но се съмняваше да го е чула (или да го оцени), и продължи. Чувството, че сънува, не го напусна до Четирийсет и шеста улица. Там чу песента на розата и всичко се промени.

7.

Отначало долови само шепот, но когато се приближи, започна да чува много гласове, ангелски гласове, пеещи псалми в прослава на Господ. Никога не беше чувал нещо толкова прекрасно и чак се затича.

Приблужи се до оградата и се опря на нея. Заплака, не можеше да се съдържи. Хората вероятно го гледаха, но не го беше грижа. Изведнъж разбра много за Роланд и приятелите му и за пръв път се почувства един от тях. Нищо чудно, че имаха такова желание да продължат! Нищо чудно, щом трябваше да спасят това. От другата страна на тази облепена с афиши ограда имаше нещо... нещо толкова прекрасно...

Един младеж с вързана на опашка дълга коса и каубойска шапка се приближи и го потупа по рамото:

– Хубаво е тук, нали? Не знам защо, но е прекрасно. Идвам веднъж на ден. И знаеш ли какво? Калахан се обърна с насълзени очи:

– Какво?

Младежът прокара ръка по лицето си:

– Имах най-тежкия случай на акне в света. Бях по-пъпчив от жаба. Лицето ми приличаше на червива пица. Когато за почнах да идвам в края на март или началото на април... всичко се изчисти. – Той се изсмя. – Докторът, при когото ме пращаше баща ми, каза, че било от цинковия оксид, но мисля, че е заради мястото. Има нещо в това място. Чува ли го?

Макар че в главата на Калахан звучаха хиляди прекрасни гласове (чувстваше се като сред огромен катедрален хор), той поклати глава. Предположи, че е просто защитна реакция.

– Не, и аз не го не чувам – призна хипито. – Но понякога ми се струва, че чувам. – Вдигна два пръста.

– Мир, братко.

– Мир – отговори Калахан и му върна жеста.

Когато хипито с каубойските дрехи се махна, Калахан прокара пръсти по една грапава дъска и плакат с реклама за „Войната на зомбитата“. От всичко на света най-много му се искаше да прескочи оградата и да види розата... да коленичи пред нея и да и се възхищава. Улицата обаче гъмжеше от хора и много от тях вече го гледаха подозрително. Някои, като хипито каубой, без съмнение усещаха силата на това място. По-добре бе да изпълни задължението си към тази ангелогласна мощ (възможно ли бе да е просто една роза?), като я защитава. А това означаваше да защити Калвин Тауър от онези, които бяха опожарили магазина му.

Като плъзгаше ръка по оградата, той зави по Четирийсет и шеста. Малко по-нататък по тази улица се намираше огромното зелено здание на хотел „Плаза“. „Кала, Калахан – помисли си той. – Кала, Калахан, Калвин. Комала едно, две, три! Роза в тоз парцел стои! Времето си не

губи, бързо Калвин намери!“

Достигна края на оградата. Отначало не забеляза нищо и сърцето му се сви. Когато се вгледа на височината на коляното си, видя пет цифри, надраскани с черен флумастер. Бръкна в джоба си и извади моливчето, което винаги носеше. Откъсна ъгълчето на афиш за някаква булевардна пиеса и ги записа.

Не искаше да си тръгва, но трябваше; толкова близо до розата бе невъзможно да мисли трезво.

„Ще се върна“ – обеща в съзнанието си. Изведнъж за негово огромно учудване в главата му прозвуча нежен глас:

„Да, отче, когато поискаш. Идвай, комала.“

На ъгъла на Второ и Четирийсет и шеста Калахан се озърна. Вратата още беше там, носеше се във въздуха на пет сантиметра от тротоара. Една възрастна двойка, туристи, ако се съди по пътеводителите в ръцете им, се приближи откъм хотела. Стигнаха до вратата и я заобиколиха. „Не я виждат, но я чувстват“ – помисли си Калахан. Ами ако имаше прекалено много хора и беше невъзможно да я заобиколят? Вероятно щяха да минат право през нея, без да почувстват нищо. Може би щяха да дочуят далечен звън и слаба миризма на прегорял лук или месо. И през нощта може би щяха да сънуват места, далеч по-странни от Града на забавленията.

Той можеше да се върне, когато поиска; може би трябваше да го направи още сега, но Нюйоркската държавна библиотека беше съвсем наблизо. Там, зад каменните лъвовве, дори човек без пукната пара можеше да получи някаква информация. Например за града с определен пощенски код. И честно да си признаеше, изобщо не му се тръгваше.

Калахан размахна ръце, докато привлече вниманието на Стрелеца. Без да се интересува от околните, отецът три пъти вдигна разперените пръсти на двете си ръце. Не беше сигурен, че Роланд го е разбрал, но той му даде знак, че всичко е наред.

Калахан почти се затича. Нямахше намерение да се мотае излишно, независимо колко му беше приятно. На Роланд сигурно никак не му бе хубаво. Според Еди можеше дори да е опасно.

8.

Стрелеца разбра какво искаше да му каже Калахан. Трийсет пръста, трийсет минути. Отецът искаше да остане още половин час. Роланд предположи, че отива да научи на кой град отговаря числото, написано

на оградата. Ако успее, много щеше да помогне. Информацията беше сила. И понякога, когато времето не стигаше, можеше да ускори нещата.

Куршумите в ушите му не позволяваха да чува гласовете. Звънът също беше приглушен. Това бе добре, защото той звучеше много поужасно от бученето на изгъняването. След два дни слушане сигурно щеше да е готов за лудницата, но трийсет минути щеше да оцелее някак. Ако положението станеше неспасяемо, щеше да хвърли нещо през вратата, да привлече вниманието на отца и да го извика. Калахан продължи по улицата. Вратите на плажа оставяха у Роланд усещането, сякаш гледа през очите на Еди, Одета и Джек Морт. Сега бе малко по-различно. Постоянно виждаше гърба на Калахан или лицето му, когато се обърнеше, а той се обръщаше често.

За да запълва времето, Роланд стана и се зае да разглежда книгите, които бяха толкова ценни за Калвин Тауър, че бе обвързал съдействието си със спасяването им. Първата, която взе, имаше очертания на човешка глава върху корицата. Човекът пушеше лула и носеше треньорска шапка. Корт имаше такава и като малък Роланд често си беше мислил, че е доста по-елегантна от старата капа на баща си, с петна от пот и износени краища. Думите в книгата бяха от света на Ню Йорк. Роланд бе сигурен, че лесно ще ги прочете, когато е в собствения си свят, но грешеше. Да, успя да прочете нещо, но то го влудяваше почти колкото камбаните.

– Сър-лук Хомес – прочете на глас. – Не, Холмс. Както се казваше бащата на Одета. Четири... къси... нофели. Нофели? – Не, това беше В. – Четири къси новели от сър Лук Холмс.

Той отвори книгата; плахо прокара пръсти по титулната страница, после ги помириса. Усети наситена миризма на стара хартия. Успя да прочете името на едната от четирите къси новели: „Знакът на четиримата“. Освен „Куче“ и „Кабинет“ заглавията на останалите бяха пълна безсмислица за него.

– Знак означава сигнал – рече на глас.

Неволно се зае да брои буквите в името на новелата и се изсмя. Бяха само осемнайсет. Върна книгата в шкафчето и взе друга, с рисунка на войник върху корицата. Заглавието беше лесно, само от една дума: „Мъртвецът“. Погледна друга. На корицата мъж и жена се целуваха. Да, в разказите винаги има мъже и жени, които се целуват. Той остави книгата и погледна докъде е стигнал Калахан. Отецът беше влязъл в огромна зала, пълна с книги и онова, което Еди наричаше спи-се-ние..., макар че Роланд още не можеше да разбере на кои им се спи и защо трябва да се изпише толкова много за това.

Взе друга книга и се усмихна на рисунката върху корицата. Имаше църква и слънцето залязваше зад нея. Църквата приличаше на „Пресвета Богородица“. Той разлисти книгата. Вътре бе пълно с думи, но той успяваше да прочете само една на, всеки три. Нямаше картинки. Тъкмо смяташе да я затваря, когато погледът му спря върху нещо. Скочи върху нещо. Роланд затаи дъх.

Изправи се, вече не чуваше камбаните, не се интересуваше от зала-та, в която беше Калахан. Започна да чете книгата с църква върху кори-цата. Или поне да се опитва. Думите сякаш плаваха пред очите му и той не беше сигурен, че разбира нещо. Изобщо не беше сигурен. Но, богове! Ако наистина виждаше онова, което си мислеше, че вижда...

Интуицията му подсказваше, че това е ключ. Но към каква врата?

Не знаеше, защото не можеше да прочете достатъчно думи. Книга-та в ръцете му обаче сякаш пулсираше. Роланд си помисли, че тя може би е като розата...

...но имаше и черни рози, нали?

9.

– Роланд, открих го! Малко градче в Централен Мейн. Казава се Ийст Стоунхам и е на шейсетина километра на север от Портланд... – Калахан тревожно изгледа Стрелеца. – Какво има?

– Звънът – задъхано обясни Роланд. – Въпреки куршумите, с които си бях запушил ушите, пак го чувах.

Вратата беше затворена и звънът на камбаните вече не долиташе до тях, но гласовете още звучаха. Бащата на Калахан се интересуваше дали според Дони онези списания, които бил намерил под леглото му, подхождали за добро християнско момче и какво щяла да каже майка му, ако разбере. Когато Роланд предложи да излязат от пещерата, отецът на драго сърце се съгласи. Твърде ясно си спомняше този разговор със ста-реца си. В крайна сметка бяха произнесли дълга молитва край леглото му и трите плейбоя отидоха в печката.

Роланд прибра кутията в розовата торба и отново я скри зад шкафа с ценните книги на Тауър. Беше върнал онази с църквата, но я обърна със заглавието надолу, за да може да я намери лесно. Когато излязоха, Роланд жадно пое свеж въздух.

– Сигурен ли си, че е само от звъна? – попита Калахан. – Човече, изглеждаш, сякаш си видял призрак.

– Годашните камбани са по-страшни от призрак.

Това обяснение може би бе вярно, а може би не, но във всеки случай задоволи Калахан. Когато заслizaха по пътеката, Роланд си спомни обещанието, което бе дал на останалите и най-вече на себе си: никакви тайни повече в тета. Колко бързо бе нарушил думата си! Чувстваше обаче, че така е правилно. Поне бе прочел някои от имената в книгата. Другите сигурно също ги знаеха. По-късно щеше да им разправи, ако книгата се окажеше важна, както подозираше. Сега обаче само щеше да смути подготовката им за посрещане на Вълците. Ако победят, може би тогава...

– Роланд, наистина ли си добре?

– Да.

Той потупа Калахан по рамото. Другите щяха да прочетат книгата и така да разберат какво значение има. Може би сюжетът на романа бе просто измислица... но как бе възможно, когато...

– Отче?

– Да, Роланд?

– Новелата е вид приказка, нали? Измислена приказка?

– Да, но по-дълга. – И измислена.

– Да, това е художествената литература. Измислени истории.

Роланд се замисли на това. „Чарли Пуф-паф“ също бе измислена история, но в много отношения, в жизненоважни отношения не беше. И името на автора се беше променило. Имаше много светове, крепящи се на Кулата. Може би... Не, не сега. Не трябваше да мисли за това сега.

– Разкажи ми за града, в който са отишли Тауър и приятелят му.

– Не мога. Просто го открих в един телефонен указател на щата Мейн. Също и една опростена карта, на която се виж да къде е.

– Добре. Много добре.

– Роланд, сигурен ли си, че нищо ти няма?

„Кала – помисли си Роланд. – Калахан.“ Положи усилие и се усмихна. Положи усилие и потупа небрежно Калахан по рамото.

– Нищо ми няма. Да се връщаме по-бързо в града.

ПЕТА ГЛАВА

Събранието

1.

Тян Джафърдс никога не се беше страхувал както сега, застанал на

сцената в Павилиона пред цялото население на Кала Брин Стърджис. Знаеше, че вероятно не са повече от петстотин – най-много шестстотин, но напрегнатото им мълчание го тревожеше. Той погледна жена си за малко увереност, но не намери. Лицето на Заля изглеждаше слабо, мрачно и съсухрено, като на старица.

Времето също не предразполагаше към спокойствие. Небето бе ясно и чисто, но изглеждаше твърде тъмно за пет часа. На югозапад се събираха големи черни облаци и слънцето се беше скрило зад тях точно когато Тян се качваше на сцената. Дядо му би нарекъл това време съдбоносно, предзнаменователно. Мълния разцепи постоянния мрак на Тъндъркляп.

„Ако знаех, че ще се стигне до това, никога нямаше да започвам – помисли си той. – Този път Татко Калахан няма да го има, за да ме вади от водата.“ Макар че Калахан присъстваше, той стоеше при Роланд и приятелите му със скръстени ръце и кръстчето на Исус Човека върху черната си риза.

Тян си каза да престане с тези глупости. Калахан щеше да му помогне; чужденците също. Бяха дошли за това. Призванието им бе да помагат, дори да трябва да убиват, и да завършат мисията си. От тях се искаше само да представи Роланд и Стрелеца щеше да поеме нещата в свои ръце. Чужденецът бе танцувал комала на същата тази сцена и беше спечелил сърцата им. Тян не се съмняваше, че може пак да го направи. Само че този път щеше да е с танца на смъртта.

Защото именно смъртта бе най-важното за тези хора; тя беше като въздух и вода за тях. На онова първо събрание (възможно ли бе да е било преди по-малко от месец?) Тян беше говорил гневно и отчаяно, но един месец бе достатъчен, за да прецени залозите. Ами ако грешеше? Ако Вълците опожарят Кала с огнепръчките си, ако направят на кайма всички оцелели – млади и стари – с бръмчащите си смъртоносни топки?

Те го чакаха да заговори. Айзенхарт и Овърхолсър, Хавиер и Тук с целите си многобройни фамилии (макар че Тук нямаше близници в предпочитаната от Вълците възраст; какъв късметлия беше този търговец); Телфорд стоеше сред мъжете, а дебеличката му, но решителна съпруга – при жените; Стронг, Роситър, Слайтман, Ханд, Росарио, Посела; манихейците, отново скупчени като тъмно мастилено петно, начело с Хенчик и младия Кантаб, когото децата толкова обичаха; Анди, още един любимец на хлапетата, с хилавите си метални ръце и тъмни очи; Сестрите на Оризия, наредени като лястовички върху жица (между тях и жената на Тян); и пастирите, ратаите, дори старият Бернардо, селският

идиот.

Отдясно на Тяг онези, които бяха разнасяли перото, се размърдаха тревожно. При обичайни обстоятелства двама близнаци бяха достатъчни за тази задача. В повечето случаи хората знаеха предварително за събранието и разнасянето на опопанаксовото перо бе само формалност. Сега (по идея на Маргарет Айзенхарт) за тази цел бяха изпратени шестима близнаци. Бяха обиколили града, малките стопанства и големите ферми с каруца, карана от Кантаб. Най-големи от вестоносците бяха близнаците Хагънгуд, на двайсет и три, родени в годината на последното нашествие на Вълците (и грозни като смъртта според разбирането на повечето местни, макар че бяха дяволски добри работници). С тях бяха близнаците Тавъри, тези малко смотани, но красиви и талантиливи хлапета. Най-малки (макар и най-големи в семейството на Тяг) бяха Хедон и Хеда. Именно Хеда го накара да се опомни. Тяг срещна погледа и и по просълзеното и лице осъзна, че дъщеричката му е усетила каква вътрешна борба води баща и.

Еди и Джейк не бяха единствените, които чуваха гласовете на други хора в главите си. Сега в съзнанието на Тяг звучаха думите на дядо му. Не на сегашния Джейми, пелтечещ и почти беззъб, а такъв, какъвто е бил преди двайсет години: стар, но все още способен да те изхвърли от пътя си, ако му се изпречиш. Навремето Джейми Джафърдс се беше изправил срещу Вълците. Тяг се беше съмнявал в това, но сега вече не се съмняваше. Защото Роланд му вярваше.

„По дяволите! – изръмжа старецът в съзнанието му. – Какво се могаеш? Просто кажи името му! За добро или за лошо той ще свърши всичко вместо теб!“

Тяг обаче остана загледан в тълпата още малко; тази вечер факлите не меняха цвета си – горяха с постоянен оранжев пламък. Той искаше да каже нищо повече, нуждаеше се да изрече нещо. Ако ще само да покаже на всички, че дотук се е стигнало отчасти благодарение на него. За добро или за лошо. Мракът на изток отново бе разцепен от мълния.

Роланд стоеше със скръстени ръце; срещна погледа на Тяг и леко му кимна. Дори на топлата светлина на факлите очите на Стрелеца бяха хладни. Почти като на Анди. Тяг обаче не се нуждаеше от повече окуражаване.

Той вдигна перото. Тълпата затаи дъх. Някъде над града изкряха ръждивче, сякаш искаше да прогони нощта.

– Неотдавна аз пак се изправих пред вас и споделих убежденията си. Казах ви, че когато Вълците дойдат, те отнасят не само децата ни, а

и частица от сърцата и душите ни. Ние бездействаме, а те забиват все по-дълбоко брадвите си. Ако проникнат твърде дълбоко в ствола на дървото, то ще изсъхне. Това дърво е нашият град.

Гласът на Росалита Муньос, която никога не бе имала деца, прозвуча силно в сумрака:

– Истина е, благодаря! Чуйте го, хора! Чуйте го добре!

– Чуйте го, чуйте го, чуйте го добре – отговори хор от гласове.

– В онази нощ Татко Калахан се изправи и каза за стрелците, вървящи през гората по Пътя на Лъча. Някои не вярваха, но той говореше истината.

– Благодаря – чуха се възгласи. – Отецът каза истината.

Една жена добави:

– Хвала на Исус! Хвала на Мария Богородица!

– Те дойдоха при нас и останаха много дни. Който искаше, разговаря с тях. Те обещаха да помогнат...

– И ще продължат по пътя си, оставяйки трупове и разва линии след себе си, ако сме достатъчно глупави, за да го до пуснем! – изрева Ибън Тук.

Сред тълпата преминаха възмутени възгласи. Когато настъпи мълчание, Уейн Овърхолсър избоботи:

– Затваряй си плювалника.

Тук се обърна към него, към най-богатия фермер на Кала, към най-добрия си клиент, със зинала от удивление уста. Тял продължи:

– Техният дин е Роланд Дисчейн от Гилеад. – Те го знаеха, но споменаването на легендарното име предизвика тих ропот. – От Вътрешния свят. Ще го чуете ли добре? Какво ще кажете, хора?

Отговорът беше гръмогласен:

– Слушаме го! Слушаме го! Ще го чуем добре! Добре ще го чуем и казваме благодаря!

Последва приглушено тропане от десетки крака по земята; не кънтеше като по дървения под на залата, но Тял се усмихна.

Сетне вдигна ръка. Роланд излезе напред. Тропането се усили. Жените се присъединиха, доколкото можеха, с меките си градски обувки. Роланд се качи на сцената. Тял му даде перото и слезе, като хвана Хеда за ръка и кимна на останалите близнаци да го последват. Роланд вдигна перото с две ръце, с всичките си осем пръста. Тропането заглъхна. Факлите съскаха и прашяха, осветяваха лицата на хората, изпълнени с надежда и страх. Ръждивчето пак изкряка. На изток голяма мълния проря за мрака.

2.

Стрелеца остана неподвижен дълго време. В погледа на всеки се четеше едно. Беше го виждал много пъти и лесно познаваше това чувство. Тези хора бяха гладни. Очакваха нещо, с което да се заситят. Той си спомни продавача на кифли, който обикаляше улиците на Гилеад дори в най-горещите летни дни, и как майка му го наричаше сепе-сай, защото от закуските му хората се разболявали. „Сепе-сай“ означаваше „продавач на смърт“. „Да – помисли си той, – само че аз, приятели мои, ви я предлагам безплатно.“

При това лицето му се озари от усмивка и той сякаш се подмлади. През тълпата премина въздишка на облекчение. – Благословена да е срещата ни в Кала, чуйте ме, моля.

Мълчание.

– Вие се отворихте за нас и ние се отворихме за вас. Така ли е?

– Да, Стрелецо – извика Вон Айзенхарт. – Така е!

– Виждате ли какви сме и приемате ли онова, което правим? Този път отговорът дойде от Хенчик манихеца:

– Да, Роланд, точно според Великата книга и казваме благодаря. Ти си наследник на Елд, на Бялото, което се изправя срещу Мрака.

Този път въздишката на тълпата бе по-продължителна.

Някъде отзад една жена захлипа.

– Народе на Кала, искате ли помощ от нас?

Еди застина. Бяха задавали този въпрос на много хора по време на престоя си в Кала Брин Стърджис, но поставянето му тук бе изключително опасно. Ами ако откажат?

След миг Еди видя, че опасенията му са напразни; както винаги, Роланд бе преценил добре слушателите си. Имаше, разбира се, такива, които казаха „не“: Хейкокови, Тукови и Телфордови водеха тази групичка, но повечето жители на Кала изкрещяха, без да се замислят:

„ДА, КАЗВАМЕ БЛАГОДАРЯ!“

Други – начело с Овърхолсър – останаха безмълвни. В повечето случаи това може би бе най-разумният ход. Най-правилният политически ход. Но не в този случай. Ако катет деветнайсет победи Вълците, градът щеше да си спомни онези, които бяха казали „не“ или бяха замълчали. Еди се почуди дали след година Уейн Овърхолсър ще продължава да е най-уважаваният и богат фермер.

Роланд обаче започна разговора си и Еди насочи цялото си

внимание към него. И цялото си възхищение. В живота си бе чул твърде много лъжи. Самият той често беше лъгал, понякога благородно. Сега обаче си даде сметка, че никога досега не е виждал такъв гений на заблудата. И... Еди се огледа и кимна доволно. И те жадно попиваха всяка негова дума.

3.

– Последния път, когато се изправих пред вас на тази сцена, аз танцувах комала – започна Роланд. – Тази вечер...

Джордж Телфорд го прекъсна. За Еди това бе твърде груба постъпка – израз на лош вкус, но не можеше да отрече смелостта на този човек.

– Да, спомням си, че танцува добре! Как танцуваш мортала, Роланд, кажи ни, моля.

От тълпата се чу неодобрително мърморене.

– Не е важно как я танцувам – отговори Роланд, без да се впечатли, – защото времето ми за танци в Кала приключи. С приятелите ми имаме работа да вършим в този град. Вие ни приехте добре и затова казваме благодаря. Поканихте ни, потърсихте помощ от нас, затова сега ви моля да ме слушате много добре. След по-малко от седмица идват Вълците.

Последва въздишка. Времето наистина летеше, но все пак им оставаха пет спокойни дни.

– През нощта преди идването им искам всички близници под седемнайсет години тук.

Роланд посочи една палатка, издигната от Сестрите на Оризия. Там вече имаше много деца, но далеч не всичките стотина, които бяха застрашени. По-големите се грижеха за малките, а от време на време някоя от Сестрите ги проверяваше дали всичко е добре.

– Тази палатка няма да ги побере, Роланд – извика Бен Слайтман.

Стрелеца се усмихна:

– Но някоя по-голяма ще свърши работа. Сигурен съм, че Сестрите ще намерят такава.

– Да, и ще им приготвим незабравима гощавка! – провикна се Маргарет Айзенхарт.

Думите и бяха посрещнати с весел смях, който бързо заглъхна. Жителите на Кала добре си даваха сметка, че ако Вълците победят, поне половината деца няма да си спомнят дори имената си, камо ли какво са яли на Вълчата вечер.

– Ще преспят тук, за да можем да тръгнем рано – продължи Роланд.

– От разказите ви става ясно, че няма начин да разберем по кое време на деня ще дойдат Вълците. Ще бъдем големи глупаци, ако се появят сутринта и заварят децата тук.

– Какво им пречи да дойдат един ден по-рано? – извика злобно Ибън Тук. – Или в полунощ след онова, което наричаш Вълча вечер?

– Не могат – отвърна простичко Роланд.

След свидетелствата на Джейми Джафърдс смяташе, че може да е сигурен в това. Разказът на стареца бе основната причина да остави Анди и Бен Слайтман необезпокоявани през следващите пет дни.

– Идват отдалеч и не всички имат коне. Денят на пристигането им е предопределен.

– Откъде знаеш? – попита Луис Хейкокс.

– По-добре да премълча. Вълците може би имат дълги уши. Последва мълчание.

– Същата нощ, през Вълчата вечер, искам дузина големи фургони, които ще закарат децата на север от града. Аз ще определя кой ще ги кара. Ще назнача и хора, които ще се грижат за децата, когато се скрият. И по-добре не ме разпитвайте каква ще е задачата им. По-добре да не говорим за това.

Разбира се, повечето си мислеха, че вече знаят къде ще бъдат скрити децата: в старата „Глория“. Слухът се беше разпространил. Бен Слайтман имаше друго предположение – „Редбърд две“ на юг от „Глория“ – и това също беше добре. Джордж Телфорд се провикна:

– Не го слушайте, хора, моля! Дори да го слушате, в името на душите и бъдещето на този град, не правете каквото ви казва! Това е лудост! И преди е имало опити за скриване на децата, но никога не са успявали! Те ще опожарят града за отмъщение, ще го изравнят със земята...

– Млъквай, страхливецо – изръмжа заплашително Хенчик.

Телфорд сигурно щеше да продължи, но големият му син го хвана за ръката и го накара да замълчи. И по-добре. Отново прозвуча тропане на десетки крака. Телфорд погледна Айзенхарт с невярващи очи, сякаш искаше да изкрещи: „Не е възможно и ти да участваш в тази лудост!“ Скотовъдецът поклати глава:

– Не ме гледай така, Джордж. Аз подкрепям жена си, а тя е на страната на Елд.

Последваха ръкопляскания. Роланд изчака да настъпи тишина.

– Телфорд е прав. Вълците вероятно ще научат къде са скрити децата. Когато дойдат, нашият ка-тет ще ги посрещне. Няма да ни е за

пръв път да се изправяме срещу такива като тях.

Последваха одобрителни крясъци. Тропане на крака. Аплодисменти. Телфорд и Тук се заоглеждаха ококорени, сякаш ненадейно се бяха озовали в лудница. Когато Павилионът отново се успокои, Роланд каза:

– Някои от вас се съгласиха да ни помагат. Хора с добри оръжия. Това също не искам да обсъждам.

Хората обаче вече знаеха за Сестрите на Оризия. Еди отново се възхити от Роланд. Погледна Сузана, която завъртя очи и се усмихна. Той хвана ръката и, но тя бе хладна. Сузана искаше най-после да се свършва. Еди много добре знаеше как се чувства. Телфорд направи последен опит:

– Хора, чуйте ме! Всичко това е пробвало вече.

– Не от стрелци, сай Телфорд – намеси се Джейк Чеймбърс.

Тези думи бяха приветствани с гръмки одобрителни възгласи, още тропане и ръкопляскания, докато Роланд не вдигна ръце за тишина:

– Повечето Вълци ще отидат там, където си мислят, че са децата, и ние ще ги посрещнем. По-малки групи наистина ще нападнат фермите. Някои може да се появят в града. Наистина има опасност да подпалят нещо.

Хората слушаха, кимаха и сами се досетиха за следващите му думи, точно както бе възнамерявал.

– Изгореното може да се възстанови; тъпоумните деца – не.

– Да – извика някой. – Съвършено вярно.

Последваха тихи възгласи на съгласие, главно от страна на жените. В Кала Брин Стърджис, както навсякъде, мъжете ценяха труда си.

– Чуйте ме сега, защото поне това мога да ви кажа. Ние много добре знаем какво са тези Вълци. Джейми Джафърдс потвърди подозренията ни.

Последва удивен шепот. Хората започнаха да се обръщат. Джейми, застанал до внук си, успя да изправи прегърбената си снага и дори да изпъчи старческите си гърди. Еди се надяваше старецът да приеме спокойно следващите думи на Роланд. Ако се ядоса и започне да противоречи, работата щеше много да се усложни. Най-малкото щеше да се наложи Анди и Слайтман да бъдат разобличени по-рано. А ако Финли О'Тего – онзи, на когото Слайтман докладваше в Когана – не получише вест от двамата преди идването на Вълците, сигурно щеше да заподозре нещо. Сузана стисна силно ръката на Еди.

– Под маските не се крият живи същества – обясни Роланд. – Вълците са ходещи мъртъвци, слуги на вампирите, които властват в Тъндърклап.

Тази безочлива лъжа бе последвана от шепот на страхопочитание.

– Моите приятели Еди, Сузана и Джейк ги наричат „зомбита“. Те не могат да бъдат убити с лък, ба или куршум, освен, ако не бъдат улучени в главата или сърцето. – Роланд се потупа отляво по гърдите, за да наблегне на думите си. – И, разбира се, носят яки брони под дрехите си.

Хенчик закима, неколцина други старци, които помнеха не едно, а две идвания на Вълците – също.

– Това обяснява много неща – отбеляза Хенчик. – Сега как...

– За нас е невъзможно да ги улучим в мозъка, защото под качулките си носят шлемове – продължи Роланд. – Ние обаче сме срещали такива същества в Луд. Слабостта им е тук. – Той отново се потупа по гърдите. – Ходещите мъртъвци не дишат, но над сърцето им има отвор. Ако го покрийт с броня, умират. Точно там ще ги целим.

Последва приглушено мърморене. Дядото на Тян се провикна:

– Вярно е, вярно е! Моли Дулин улучи един там с чинията си и въпреки че не го рани сериозно, той умря!

Сузана отново стисна ръката на Еди, но се усмихваше. По лицето на Джейк се бе изписало подобно изражение. „Стара лисица си ти, дядко – помисли си Еди. – Извинявай, ако съм се съмнявал в теб. Нека Слайтман и Анди отидат на другия бряг на реката и да докладват за тази глупост!“ По-рано бе попитал Роланд дали мисли, че те (непознатите врагове, криещи се зад гласа на Финли О'Тего) ще се хванат на тази вдица. „Нападат земите от тази страна на Уай от повече от сто години и са загубили само един боец – беше отвърнал Роланд. – Мисля, че ще повярват на всичко. Най-голямата им слабост сега е самонадеяността им.“

– Доведете близнаците си в седем часа на Вълчата вечер – заръча Роланд. – Ще има жени – от Сестрите на Оризия – със списъци. Те ще отмятат всяко дете при идването му. Надявам се, че до девет часа всички имена ще бъдат зачертани.

– Не и моите! – обади се гневен глас от задните редици. Онзи, който бе извикал, разбута околните и излезе напред. Застана редом с Джейк. Беше нисък и набит. Роланд се разрови в наскорошните си спомени и се сети кой е човекът – Нийл Фарадей, собственик на дребно стопанство. Един от малкото, който не ги беше приел при обиколката им по къщите. Добър работник според Тян, но и голям пияница.

Второто си личеше и сега по тъмните кръгове под очите му и синкавите капилляри, прозиращи през кожата на лицето му. С други думи, отрепка. Въпреки това Телфорд и Тук го погледнаха с благодарност. „Още един със здрав разум – сякаш искаха да кажат. – Слава на боговете.“

– Швлекат вшки и ш'згорят шибания ви град – зафъфли Нийл. – Ама аз ш'дам три от моите и пак ш'ми останат. – Презрително огледа останалите. – 'Згорете и да сте прокле ти. Глупаци!

Той отново се оттегли и остави удивително много хора разтревожени и замислени. С тази презрителна и (поне за Еди) неразбираема тирада бе разколебал съгражданите си повече от Телфорд и Тук, взети заедно.

„Може да е най-големият бедняк, но следващата година надали ще срещне трудности да взема на кредит от Тук – помисли си Еди. – Ако магазина още го има, разбира се.“ – Сай Фарадей има право на собствено мнение, но се на дявам да го промени през следващите няколко дни – каза Роланд. – Надявам се вие, уважаеми граждани, да му помогнете да го промени. Защото, ако продължава да държи на своето, вероятно ще се прости с всичките си деца. – Той повиши глас и се загледа заплашително в мястото, където бе стоял Фарадей. – А после да видим как ще обработва земята само с две мулета и без никаква помощ освен от жена си.

Телфорд се приближи до сцената; лицето му гореше от гняв:

– Какво още ще кажеш, за да постигнеш своето? Какви още лъжи ще измислиш?

– Аз не лъжа и не обещавам нищо. Ако някой се заблуждава, че знам какво ще стане, нека ви кажа, че преди месец дори не подозирах за съществуването на Вълците. Нека обаче ви разкажа нещо, преди да ви пожелае лека нощ. Когато бях малък, в Гилеад, още преди идването на Добрия човек и големия пожар след това, в източната част на баронството имаше една ферма за дървета.

– Къде се е чуло и видяло ферма за дървета? – подигравателно извика някой.

Роланд кимна и се усмихна:

– Не става дума за обикновени дървета, нито дори за железни, а за цветonosни, с прекрасна лека, но яка дървесина. Най-добрият материал за плавателни съдове. Гредите от това дърво сякаш се носят във въздуха. Фермата бе огромна, с десетки хиляди цветonosни дървета в прави редици, пазени от лесничей на баронството. Основното правило там, което всеки стриктно спазваше, бе: ако вземеш две, посади три.

– Да – обади се Айзенхарт. – Така е и при добитъка. При нескопелните животни съветваме на всяко заклано или продадено да се запазват четири. Друг въпрос е дали можем да си го позволим. Роланд огледа тълпата и продължи:

– През лятото, когато навърших десет години, цветоносните дървета се разболяха. Вредители оплитаха горните клонки с бели паяжини и дърветата умираха, изгниваха и падаха под собствената си тежест, преди още заразата да достигне корените. Лесничият нареди всички здрави дървета да бъдат отсечени веднага. За да спаси материала, преди да бъде похабен, разбирате ли? Правилото „отсечи две, посади едно“ вече не се спазваше, защото нямаше смисъл. На следващото лято на изток от Гилеад нямаше нито едно цветоносно дърво.

Настъпи гробна тишина. Беше се възцарил сумрак. Факлите съскаха. Всички погледи бяха приковани към лицето на Стрелеца.

– Тук в Кала Вълците жънат деца. Дори не им се налага да ги саят, защото, чуйте ме, това е нормалният живот за мъжете и жените. Дори децата го знаят: „Татко не е глупав, когато сади комала, мама знае какво да прави.“ През тълпата премина шепот.

– Вълците взимат, после чакат. Взимат... и чакат. Тази система действа добре за тях, защото мъжете и жените винаги правят бебета, независимо какво ще ги сполети. Сега обаче идва нещо ново. Идва зараза.

– Да, вярно е, зараза, която вие... – започна Тук, но някой неочаквано събори шапката от главата му.

Търговецът се извъртя, готов да се бие, и се озова срещу петдесетина недобронамерени лица. Вдигна шапката, притисна я до гърдите си и стисна устни.

– Ако са решили, че отглеждането на деца тук вече няма смисъл – продължи Роланд, – този път ще вземат не по един от близнаците, а всички. Затова доведете всичките си деца в седем часа. Това е съветът ми.

– Какъв избор им даваш? – изкрещя Телфорд, пребледнял от страх и гняв.

На Роланд му беше дотегнало от него. Сините му очи засвяткаха.

– Ти няма за какво да се кахъриш, сай – повиши глас той, – защото твоите деца са пораснали, както всички в града добре знаят. Ти вече каза каквото искаше. Сега млъквай!

Тези думи бяха посрещнати с гръмки ръкопляскания и тропане. Телфорд наведе глава като бик, който се кани да нападне. След малко се обърна и започна да си проправя път сред тълпата. Тук го последва.

Скоро се изгубиха от поглед. Нямаше гласуване. Роланд не им бе оставил избор.

Не, помисли си Еди, докато буташе количката на Сузана към масата с напитките, нямаше какво да се обсъжда.

5.

Роланд се приближи до Бен Слайтман. Главният пастир на Айзенхарт стоеше под една факла с чаша кафе и парче сладкиш в една чинийка. Роланд също си беше взел сладкиш и кафе. В палатката за децата изведнъж се бе появила богата трапеза. Хората се редяха на дълга опашка. Разговаряха, но не се чуваше смях. Наблизо Бени и Джейк си подхвърляха топка, като от време на време оставяха и Ко да се включи. Зверчето лаеше радостно, но момчетата изглеждаха угрижени като хората на опашката.

– Добра реч – каза Слайтман и чукна чашката на Роланд със своята.

– Така ли мислиш?

– Да. Разбира се, те бяха готови, както си знаел, но Фарадей сигурно те е изненадал и ти добре се справи с него.

– Просто казах истината. Ако Вълците загубят твърде голяма част от отряда си, ще вземат каквото могат, за да попълнят загубите си. Хората имат голяма фантазия, а двайсет и три години са достатъчно за превръщането на един слух в легенда. Жителите на Кала си мислят, че в Тъндъркларп има хиляди Вълци, може би милиони, но според мен не е вярно. Слайтман го гледаше с възхищение.

– Защо мислиш така?

– Защото всичко се разпада – отвърна Роланд; после добави: – Искам да ми обещаеш нещо.

Слайтман го погледна тревожно; очилата му проблеснаха на светлината на факлите.

– След пет дни доведи момчето си тук. Сестра му може да е мъртва, но за Вълците той си остава близък. Много е вероятно да поискат да го отвлекат.

Слайтман не скри облекчението си:

– Разбира се, ще го доведе. Не съм мислил да правя друго.

– Добре, имам и една задача за теб, ако си съгласен.

Изражението на Слайтман отново стана тревожно:

– Каква задача?

– Мислех си, че шестима ще са достатъчни да се грижат за децата,

докато се разправим с Вълците, но Росалита ме попита какво ще предприемем, ако се уплашат.

– Нали ще ги скриеш в някоя пещера? Няма да могат да избягат далеч.

– Могат да се наранят сериозно в стените или да паднат в някоя дупка. Ще има кръсъци, огън, пушек, може да настъпи паника. Реших да взема десет души, които да се грижат за тях. Искам ти да си сред тях.

– Роланд, поласкан съм.

– Това означава ли, че си съгласен?

Слайтман кимна.

– Нали знаеш, че ако загубим, онези, които пазят децата, най-вероятно ще загинат?

– Ако мислех, че ще загубим, нямаше да се съглася да отида с децата. Нито да ти изпратя моето.

– Благодаря, Бен. Ти си добър човек.

Слайтман прошепна:

– В коя от мините ще бъдат? В „Глория“ или в „Редбърд“? – Тъй като Роланд не отговори веднага, добави: – Е, ако не искаш да кажеш...

– Не е това. Просто не сме решили.

– Но ще е в една от двете, нали?

– О, да, къде другаде? – отвърна разсеяно Роланд и за почна да сви-ва цигара.

– И ще ги нападнете отгоре?

– Няма да стане. Ъгълът не е подходящ. – Роланд се потупа по гърдите. – Трябва да ги целим тук, нали казах. На други места... няма да стане. Дори бронебоен куршум няма да навреди много на едно зомби.

– Това е голям проблем, нали?

– Това е една възможност. Нали знаеш сипея под входовете на двете мини? Прилича на бебешки лигавник.

– Да, и?

– Ще се скрием там. Отдолу. Когато се приближат, ще изскочим и...

Роланд насочи показалец срещу събеседника си. Слайтман се засмя:

– Блестяща идея!

– Не, това е проста идея. Обикновено най-простият план е най-добър. Мисля, че ще ги изненадаме. Ще ги обградим и ще ги избием. Преди съм прилагал успешно тази тактика. Защо не и сега?

– Сигурно ще проработи. Роланд се огледа:

– Да не говорим за това тук, Бен. Знам, че мога да ти имам доверие, но...

Бен кимна:

– Добре, Роланд, разбирам.

Топката се търколи в краката на Слайтман.

Синът му вдигна ръце и се усмихна:

– Татко! Мятай!

Бен хвърли силно топката. Тя полетя като чинията на Моли в разказа на Дядото. Бени скочи и я хвана с една ръка. Баща му се усмихна и пак се обърна към Роланд:

– Като братя са, нали? Твоят и моят.

– Да. Почти като братя.

6.

Ка-тетът тръгна към дома на Калахан. Чувстваха всички погледи върху себе си.

– Доволен ли си как мина, сладурче? – попита Сузана.

– Добре беше – уклончиво отвърна Роланд и се зае да свива цигара.

– Дай да пробвам една от тези – неочаквано каза Джейк. Сузана го изгледа едновременно удивено и развеселено:

– Къде се буташ, дребосък? Още нямаш тринайсет.

– Баща ми започнал на десет.

– И няма да доживее петдесет.

– Няма да е голяма загуба – измърмори Джейк, но престана да настоява.

– Какво става с Мия? – попита Роланд, докато палеше клечка кибрит. – Кротува ли?

– Ако не бяхте вие, момчета, сигурно изобщо нямаше да ми хрумне, че съществува такава откачалка.

– Коремът ти също ли е добре?

– Да.

Сузана предполагаше, че всеки си има някакви правила, когато лъже. Нейното бе да лъже колкото се може по-кратко. С готовност щеше да сподели тревогите си за мъничето – за чудовището, – но след една седмица. Ако още бе в състояние да се тревожи за каквото и да било. За сега нямаше нужда да занимава приятелите си с леките колики, които чувстваше.

– Значи всичко е наред – заключи Стрелеца.

Продължиха мълчаливо; по едно време Роланд каза:

– Надявам се, че ви бива в копаенето, момчета. Ще се наложи да се поизпотим.

– Гробове ли? – попита Еди; дали на шега, или сериозно, сам не знаеше.

– Гробовете по-късно. – Роланд вдигна очи към небето, но облаците от запад се бяха сгъстили и закриваха звездите. – Тях ги копаят победителите.

ШЕСТА ГЛАВА

Преди бурята

1.

От мрака, изпълнен с болка и упрек, се издигна гласът на Хенри Дийн, великия мъдрец и непоправим наркоман:

– Аз съм в ада, брато! В ада съм, не мога да се надрусам и всичко само заради теб.

– Колко трябва да стоим тук? – обърна се Еди към Калахан.

Току-що бяха дошли в Пещерата на портала и братлето на великия мъдрец вече приготвяше два куршума за ушите си. Беше денят след решаващото събрание и когато двамата тръгваха от града, главната улица бе необичайно тиха. Сякаш хората се криеха сами от себе си, уплашени от собственото си решение.

– Боя се, че дълго – призна Калахан.

Беше спретнато облечен (и се надяваше, че няма да се набива на очи). В горното джобче на ризата му бяха всички американски пари, които успяха да съберат: единайсет намачкани долара и две монети по двацет и пет цента. Хрумна му, че би било лоша шега, ако попадне във версия на света с Линкълн на едnodоларовите банкноти и Вашингтон на петдесетачките.

– Но сигурно можем да го направим на етапи – добави.

– Моля се на Господ – измърмори Еди и извади розовата торба иззад шкафа на Тауър. Вдигна я и понечи да я завърти, но спря и се намръщи.

– Какво има? – попита Калахан.

– Вътре има нещо.

– Да, кутията.

– Не, има нещо в торбата. Зашито в подплатата. Прилича на камъче. Може би – таен джоб.

– А може би не е сега времето да го изследваме.

Въпреки това Еди стисна леко предмета. На пипане не приличаше много на камък. Калахан обаче вероятно беше прав. Имаха предостатъчно загадки. Тази можеше да почака.

Когато извади кутията от призрачно дърво, Еди изпита страх.

– Мразя това нещо. Имам чувството, че ще се обърне и ще ме лапне като... фъстък.

– Вероятно може. Ако почувстваш опасност, затвори кутията.

– Ако го направя, ще останеш от онази страна.

– Не бих казал, че ще се чувствам на чуждо място.

Калахан се втренчи във вратата. Еди чуваше брат си; отецът – майка си. Тя постоянно нареждаше, наричаше го Дони. Той винаги бе мразил това име.

– Просто ще изчакам пак да се отвори – добави той.

Еди напъха куршумите в ушите си.

– Защо му позволяваш да го прави, Дони? – застана майката на Калахан. – Куршуми в ушите, това е опасно.

– Хайде, Еди. Давай.

Еди отвори кутията.

Камбанният звън нахлу в ушите на Калахан. В сърцето му. Вратата завсякъде се отвори.

2.

Той прекрачи прага, като си мислеше за две неща: за годината 1977-а и за мъжката тоалетна в Нюйоркската държавна библиотека. Озова се в кабинка с надписи по стените (БАНГО СТАНК бе разтоварвал там); отляво се чу шуртене на писоар. Калахан изчака другият мъж да излезе и тогава се показа от кабинката.

За десетина минути намери каквото търсеше. Когато отново влезе в пещерата, държеше някаква книга. Помоли Еди да излезе навън с него и не се наложи да настоява. На чист въздух и под яркото слънце (облаците се бяха разкарали) Еди извади куршумите от ушите си и заразглежда книгата. Заглавието беше; „Американски пътища“.

– Отчето било крадец на книги – отбеляза Еди.

– Благодарение на такива отрепки се чувствам по-добър човек.

– Ще я върна някой ден – оправда се искрено Калахан. – Важното е,

че улучих от втория път. Виж на сто и деветнайсега страница.

Еди отвори. Имаше снимка със скромна бяла църква върху малко възвишение край черен път. Отдолу пишеше: „Методисткият център в Ийст Стоунхам. Построен през 1819 г.“

Еди си помисли: „Сборът на цифрите естествено е деветнайсет.“ Сподели това с Калахан, който се усмихна и каза:

– Забелязваш ли нещо друго?

Разбира се, че забелязваше.

– Прилича на Градското събрание в Кала.

– Така е. Почти същата сграда. – Калахан си пое дълбоко въздух.

– Готов ли си за втори тур?

– Вероятно.

– Сега може би ще се забавя по-дълго, но има с какво да си запълниш времето. Цял шкаф с книги.

– Не вярвам да съм в състояние да чета. Сера ми се от страх, ако ме извиниш за израза. По-скоро ще проверя какво има в подплатата на торбата.

Еди обаче забрави за предмета в подплатата.

В крайна сметка Сузана го откри, а тогава вече не беше тя.

3.

Калахан се замисли пак за 1977 година, отвори на снимката на Методисткия център в Ийст Стоунхам и отново мина през вратата. Озова се под яркото утринно слънце на Нова Англия. Църквата беше там, но вече преобоядисана. До нея се намираше друга постройка, която отсъстваше на снимката: смесеният магазин на Ийст Стоунхам. Добре.

Той тръгна по улицата, следван от призрачната врата, като си напосни да не харчи една от двайсет и пет центовите си монети, освен ако не е абсолютно необходимо. Онази на Джейк бе от 1969 година и вършеше работа. Неговата обаче бе от емисия 1981 и не ставаше. Когато минаваше покрай бензиностанцията на „Мобайл“ (където литър нормален бензин струваше шестнайсет цента), Калахан я прехвърли в задния си джоб.

Когато влезе в магазина (миришеше съвсем като в дюкяна на Тук), прозвуча звънче. Отляво имаше купчина от портландския „Прес хералд“ и датата го изненада неприятно. Когато беше взел книгата от нюйорската библиотека преди по-малко от половин час, беше 26 юни. Датата на вестниците бе 27-и.

Той взе един, зачете заглавията (наводнение в Ню Орлиънс и обичайните вълнения сред малоумниците в източните щати) и погледна цената: пет цента. Това беше добре. Дори нямаше да изхарчи всичките двайсет и пет от 1969-а. Можеше дори да си купи парче хубав американски салам. Когато се приближи до касата, продавачът го погледна весело:

– Това ли ще е?

– Ами, вижте, бихте ли ме насочили към пощата, ако ви е угодно?

Продавачът вдигна рамене и се усмихна:

– Вие май не сте от тоя край.

– Щом така мислите.

– Ъхъ. Както и да е, пощата лесно се намира. На километър и нещо по тази улица, вляво.

Произнесе „улица“ като „у'ца“, точно както би го казал Джейми Джафърдс.

– Хубаво. Продавате ли салам на парче?

– Продавам го по всички възможни начини. Кажете, от леговниците ли сте?

Говореше поразително като хората от Кала; отецът почти очакваше да чуе „кажете, моля“.

– Може да се каже – отвърна.

4.

В пещерата Еди слушаше слабия, но влудяващ звън на камбаните и се взираше през полуотворената врата. Калахан се разхождаше по улицата. Нека да се забавлява. Междувременно малкото синче на госпожа Дийн можеше да почете. Със студена (и леко треперееща) ръка той поsegна към шкафа и издърпа книгата, стояща през една от единствената, която бе сложена с гърба назад – онази, която наистина би променила живота му, ако я беше взел. Сега обаче държеше „Четири кратки новели за Шерлок Холмс“. А, Холмс, още един велик мъдрец и непоправим наркоман. Еди отгърна на „Аленият кабинет“. От време на време поглеждаше кутията, откъдето Черната тринайсетица излъчваше зловещата си сила. Стъклената сфера едва се показваше. След малко се отказа да чете; остана втрънен в сферата като хипнотизиран. Камбанният звън обаче отслабваше и това беше добре, нали? Не мина много – и почти не го чуваше. След известно време въпреки куршумите в ушите той чу глас. И се заслуша в него.

5.

– Извинете, госпожо.

– Ъхъ?

Пощаджийката беше около шейсетте, с наситеносиня коса.

– Бих искал да оставя писмо за едни приятели – обясни Калахан. – Нюйоркчани са и вероятно ползват услугата „писма до поискване“.

Беше спорил с Еди, че Калвин Тауър няма да остави името си в пощата при тази заплаха от главорези, които искаха кожата му. Еди му бе напомнил за твърдоглавието на Тауър по отношение на скъпоценните книги и Калахан се беше съгласил да опита.

– Летовници ли са?

– Да – потвърди Калахан, но това не му прозвуча съвсем на място. – Искам да кажа, ъхъ. Калвин Тауър и Арон Дипно. Предполагам, че не давате такава информация на случайни, но...

– О, по тия краища не спазваме тези глупави разпоредби. Само да проверя в списъка... толкова много дойдоха между Деня на загиналите и Деня на труда... Жената взе една подложка, на която бяха защипани три четири листа. Имаше много имена. Тя прегледа първия, после втория; когато стигна до третия, обяви:

– Дипно! Ъхъ, ей го на. Как... я да видим дру...

– Не си правете труда.

Калахан внезапно изпита тревога, сякаш от другата страна нещо не беше наред. Погледна назад и видя вратата, пещерата и Еди, седнал с кръстосани крака и книга в скута.

– Някой да не ви преследва? – попита с усмивка пощаджийката.

Калахан се захили. Смехът му прозвуча пресилено и глупаво, но жената явно не забеляза нищо нередно.

– Ако напиша писмо на Арон и го сложа в плик с марка, ще му го предадете ли? Или на господин Тауър, ако се появи?

– О, няма нужда да давате пари за марка. С удоволствие ще ви услужа.

Да, тук наистина беше като в Кала. Отецът изведнъж изпита голяма симпатия към жената. Харесваше му много, много.

Калахан отиде на гишето при прозореца (вратата послушно се извъртя заедно с него) и се зае да пише; представи се като приятел на човека, който бе помогнал на Тауър срещу Джек Андолини. Молеше Дипно и Тауър да паркират колата си със запалени фарове така, че да

осветяват къщата, където бяха отседнали, и после да се преместят някъде наблизо – в плевня, изоставена барака или нещо подобно. Незабавно да го направят. „Оставете бележка къде сте под постелката при седалката на шофьора или под стъпалото на верандата – завърши. – Ще ви открием.“ Надяваше се, че го прави както трябва; не искаше да се провали накрая. Подписа се, както му бе казал Роланд: Калахан, наследник на Елд. После, въпреки нарастващата си тревога, добави още един ред: „И нека тази разходка до пощата да ви е ПОСЛЕДНА. Как може да сте толкова глупави.“

Пъхна бележката в плик, запечата го и го адресира: „До поискване, Арон Дипно или Калвин Тауър“. Занесе го на гишето.

– Все пак да купя марка – настоя.

– Не, само два цента за плика – усмихна се жената. Даде и монета от пет и получи три цента ресто. Насочи се към вратата. Обикновената.

– Късмет – пожела му чиновничката.

Калахан се обърна да я погледне и да благодари. Зърна неоткритата врата, която още бе отворена. Еди обаче не се виждаше. Беше изчезнал.

6.

Щом излезе от пощата, Калахан се обърна към вратата между световите. Обикновено не можеше да го направи така. Обикновено тя се въртеше, за да бъде винаги зад гърба му. Сега явно бе прочела мислите му. Беше разбрала, че иска да мине през нея.

Веднага щом се озова от другата страна, камбаният звън отекна в главата му. Майка му крещеше от бездната:

– Видя ли сега, Дони? Остави хубавото момче и то се самоуби! Ще стои вечно в чистилището, и само заради теб!

Калахан не я слушаше. Втурна се към изхода на пещерата, все още с „Прес хералд“ под мишница. За момент хвърли поглед към кутията и видя защо не се е затворила (при което той завинаги щеше да остане затворник в Ийст Стоунхам, Мейн, лето 1977-о) – капакът бе подпрян с дебела книга. Калахан дори се опита да прочете заглавието: „Четири кратки новели за Шерлок Холмс“. В следващия миг изскочи навън.

Отначало видя само канарата, паднала напреко на пътеката, и го обзе непоколебимо убеждение, че гласът на майка му е бил прав. После погледна наляво и видя Еди на три метра от себе си на ръба на пропастта. Ризата му се развяваше около големия револвер на Роланд. Иначе острот му лице изглеждаше подпухнало и безизразно. Като на боксьор,

който се съвзема от нокаут. Косата му се вееше пред очите. Залитна напред... но стисна устни. Хвана се за една скална издатина и пак запази равновесие.

„Той се съпротивлява – помисли си Калахан. – Сигурен съм, че се съпротивлява, но ще загуби.“

Ако го извика, можеше да го стресне и да причини падането му; интуицията на стрелец, винаги остра и безпогрешна, му го подсказваше. Калахан не изкрещя, а се втурна по полусрутената пътека и хвана Еди за ризата, когато младежът отново залитна – този път пусна скалната издатина, за която се държеше, и закри очи. При други обстоятелства жестът му би изглеждал смешно: „Сбогом, жесток свят.“

Ако ризата се беше скъсала, Еди Дийн несъмнено щеше да излезе от голямата игра, но може би домашно тъканото платно от Кала Брин Стърджис служеше на ка. Във всеки случай дрехата не се раздра и Калахан го задържа. Дръпна Еди и го хвана, но преди това се погрижи главата на младежа да се удари силно в скалната издатина, за която се беше държал. Клепачите му потрепнаха и той глуповато се втренчи в Калахан. Изломоти нещо несвързано: „Ткач млетя дклата.“

Калахан го стисна за раменете и го разтърси:

– Какво? Не те разбирам!

Никак не му се искаше, но трябваше да установи някакъв контакт, отново да върне Еди към действителността, където и да го беше пратила проклетата кутия.

– Не те... разбирам.

Този път отговорът бе по-ясен:

– Тя каза, че мога да долетя до Кулата. Пусни ме. Искам да отида!

– Не можеш да летиш, Еди.

Калахан не беше сигурен, че младежът е схванал думите му, затова наведе глава. Сега двамата стояха лице в лице, сякаш се готвеха да се целунат.

– Опитва се да те убие.

– Не... – започна Еди, но очите му бавно се проясниха.

– Да.

Калахан вдигна глава, но продължи предпазливо да стиска Еди за раменете.

– Добре ли си вече?

– Да. Предполагам. Всичко беше наред, отче. Кълна се. Звънът ме дразнеше, но иначе бях добре. После взех една книга и се зачетох. – Еди се огледа. – Господи, надявам се, че не съм я изгубил. Тауър ще ме

скалпира.

– Не си я загубил. Подпрял си с нея кутията. Иначе вратата щеше да се затвори и вече да си станал на кайма.

Еди погледна над ръба на пропастта и пребледня. Калахан веднага съжали за искреността си, защото в този миг младежът повърна върху новите си обувки.

7.

– Тя ме издебна, отче. Подмами ме.

– Да.

– Ти успя ли да свършиш нещо?

– Ако получат писмото ми и направят каквото съм заръчал, да. Ти беше прав. Дипно е оставил името си в пощата. За Тауър не знам. Калахан гневно поклати глава.

– Мисля, че Тауър е убедил Дипно да го направи – отбеляза Еди. – Този твърдоглавец още не чатка в какво се е забъркал, а след като малко не се размазах, изобщо не съм склонен да търпя такива малоумници. – Кимна към вестника под мишницата на Калахан. – Какво е това?

– Вестник – отвърна отецът и му го подаде. – Искаш ли да прочетеш за положението в Израел?

8.

Вечерта Роланд внимателно изслуша разказа на Еди и Калахан. Случката, при която Еди едва не се бе простил с живота си, го заинтересува доста по-малко от приликите между Кала Брин Стърджис и Ийст Стоунхам. Дори накара Калахан да имитира говора на продавача и чиновничката. Това се удаде доста лесно на Калахан (все пак той дълго бе живял в Мейн).

– Дааъ – имитира Роланд, после: – Ъхъ. Дааъ, ъхъ. Замисли се.

– Мислиш ли, че засега са в безопасност? – попита Еди.

– Надявам се. Ако някой е застрашен, това е Дипно. Ако Балазар не се е отказал от запустелия парцел, Тауър му трябва жив. Дипно е досадна пречка.

– Можем ли да ги оставим и да се заемем с тях след идването на Вълците?

– Не виждам друг начин.

– Можем да се откажем и да отидем там да ги пазим! – възбудено предложи Еди. – Какво ще кажеш? Слушай, Роланд, ще ти кажа защо Тауър е накарал приятеля си да се регистрира в пощата: хвърлил е око на някоя книга, която иска да притежава. Когато се появих и го убедих да си плюе на петите, преговорите са били стигнали до деликатен етап. Тауър обаче... човече, колко е алчен! Не се отказва. Ако Балазар научи, а вероятно вече знае, няма да има нужда от пощенски код, за да го намери, само от списък на хората, с които Тауър търгува. Силно се надявам, ако е имало такъв списък, да е изгорял с магазина.

Роланд кимна:

– Разбирам, но не можем да се откажем от работата си тук. Дали сме дума.

Еди се замисли, въздъхна и поклати глава:

– Какво пък? Тук ни остават още три дни и половина. Там – седемнайсет, преди договърът на Тауър да изтече. Може би ще успеем навреме. – Замълча и прехапа устни.

– Може би.

– Това „може би“ ли ни остава? – попита Калахан.

– Да. За момента мисля, че да.

9.

На следващата сутрин уплашената до смърт Сузана Дийн седеше превита в тоалетната и чакаше контракциите и да преминат. Получаваеше ги вече от малко повече от седмица, но сега бяха много по-силни от всеки друг път. Тя опипа корема си. Беше обезпокояващо твърд. „Мили Боже, ами ако се роди сега? Ако е тръгнало?“

Опита се да се самоуспокои, че не може да бъде, че водите и не са изтекли, а без това не може да настъпи раждане. Но какво разбираше тя от раждания? Твърде малко. Дори Росалита Муньос с богатия си опит на акушерка не можеше да и помогне много, а и тя бе израждала само човешки бебета от майки с нормална бременност. Сузана изобщо не приличаше на бременна. И ако Роланд беше прав за това бебе...

„Това не е бебе. Това е мъниче и не е мое. То е на Мия, която и да е тя. Мия, ничията дъщеря.“

Болките престанаха. Коремът и се отпусна. Тя опипа отвора на влагалището си. Изглеждаше нормално. Сигурно можеше да издържи още няколко дни. Трябваше. И макар че беше съгласна с Роланд, че между членовете на ка-тета не бива да има повече тайни, чувстваше, че тази

трябва да запази за себе си. Когато боят започне, силите щяха да са седем срещу четирийсет или петдесет. Може би дори седемдесет, ако Вълците не се разделят. Трябваше да дадат най-доброто от себе си, да не се разсейват с нищо. Тя трябваше да заеме своето място.

Сузана вдигна дънките си, закопча ги и излезе на яркото слънце, като разсеяно потъркваше лявото си слепоочие. Видя ново резе на нужника (точно както бе поръчал Роланд) и понечи да се усмихне. Погледна обаче сянката си и усмивката и помръкна. Когато беше влязла в тоалетната, тъмната и двойница бе издължена както обикновено в девет часа. Сега се беше скъсила, сигурно приближаваше обяд.

„Невъзможно – помисли си. – Стоях там само няколко минути. Само колкото да пишкам.“

Може би. Може би останалото време в тоалетната бе седяла Мия.

– Не – изрече тя на глас. – Не може да бъде.

Знаеше обаче, че може. Мия още не беше поела нещата в свои ръце, но се надигаше. Готвеше се да установи контрол.

„Моля Те, Господи – помисли си тя, като се облегна с една ръка на дървената барака. – Само още три дни. Дай ми три дни, нека изпълним дълга си към тези деца. После прави, каквото искаш. Каквото искаш. Но, моля Те...“

– Само три дни – прошепна. – Ако ще, да загинем тук. Само три дни, Боже. Чуй ме, моля аз.

10.

На следващия ден Еди и Тян Джафърдс тръгнаха да търсят Анди и го откриха сам на прашния кръстопът на Източния и Речния път. Роботът пееше с пълно...

– Не – измърмори Еди, – не може да се каже гърло, той няма гърло.

– Моля? – попита Тян.

– Нищо. Няма значение. Изведнъж му хрумна нещо.

– Тян, има ли лекар в Кала? – попита. Фермерът го изгледа изненадано и леко развеселено:

– Не и за нас, Еди. Лечителите са за богаташите. Когато някой от нас се разболе, отиваме при Сестрите.

– Сестрите на Оризия?

– Да. Ако улучат лекарството – а обикновено улучват, – оздравяваме. Ако не, състоянието се влошава. Накрая земята лекува всички, нали знаеш?

– Да.

Еди се замисли как вместиаха тълпоумните деца в тази философия. Тълпоумните също умираха, но с години просто... крееха.

– Всеки човек си има три кутии – каза Тян, докато се приближаваха към пеещия робот.

На изток, между Кала Брин Стърджис и Тъндъркларп, се издигаха колони от прах, макар че нямаше никакъв вятър.

– Кутии ли?

– Да, истина е. – Тян докосна челото, гърдите и седалището си. – Кратунокутия, цицокутия и лайнокутия. Засмя се весело.

– Тъй ли казваш?

– Е... между нас върви, но никоя дама няма да одобри, ако ги назовеш така на масата. – Тян отново докосна главата, гърдите и седалището си. – Кутия на мисълта, кутия на сърцето и кю'кутия.

Еди чу „ключ-кутия“.

– Какво означава това последното? Кой ключ отключва задникът ти?

Тян спря. Анди вече ги виждаше, но не им обръщаше внимание; продължаваше да пее нещо като оперна ария на неразбираем за Еди език. От време на време вдигаше ръце и ги кръстосваше; този жест изглеждаше част от песента.

– Чуй ме – каза Тян. – Мъжът е зареден, ако разбираш. Най-отгоре са мислите му, те са най-хубавата част на мъжа.

– Или на жената – усмихна се Еди.

Тян кимна сериозно:

– Да, или жена, но казваме „мъж“ за двете, защото жената се е родила от неговия дъх, да знаеш.

– Така ли казваш? Еди се замисли за властните жени, които бе познавал в Ню Йорк, преди да се прехвърли в Средния свят. Надали щяха да обърнат на тази теория повече внимание, отколкото на онзи пасаж в Библията, според който Ева била направена от реброто на Адам.

– Както ще да е – съгласи се Тян, – но във всеки случай Господарката Оризия създаде първия човек, така разправят старите хора. Те казват: Кан-а, кан-га, анна, Оризия. „Дъхът идва от жената.“

– Разкажи сега за тези кутии.

– Най-хубава и най-високо е главата с всички мисли и сънища. След това е сърцето с всички чувства: любов, тъга, радост, щастие...

– Емоциите.

Тян го изгледа озадачено:

– Така ли казваш?

– Ами... там, откъдето идвам, се казва така.

– Аха.

Тян кимна, сякаш предложението му се е сторило интересно, но доста неразбираемо. Този път не докосна седалището, а слабините си:

– В последната кутия е всичко, което наричаме ниско-комала: сношаване, ходене по нужда, може би желание без причина да навредиш подло на някого.

– Ами ако има причина?

– О, тогава няма да е подло, нали? В този случай ще идва от главата или от сърцето.

– Странно – измърмори Еди.

Представи си три добре подредени кашона: глава и сърце над всички животински нужди, над безпочвената злоба, която понякога ни обхваща. Особено впечатление му направи употребата на думата „подлост“, сякаш беше някакъв модел на поведение. Имаше ли логика, или не? Трябваше да помисли внимателно, а сега не беше моментът.

Анди още стоеше неподвижно и пееше. Еди си спомни едни хлапета в стария му квартал, които се бяха драли с цяло гърло: „Аз съм Севилският бръснар, духай ми, бе, тъпанар“, после се хилеха като побъркани и бягаха.

– Анди! – извика Еди и роботът млъкна.

– Хайл, Еди, добра среща! Дълги дни и спокойни нощи.

– Същото и на теб. Как си?

– Отлично, Еди! – отвърна разпалено Анди. – Много обичам да пея преди първия семинон.

– Семинон?

– Така наричаме силните бури преди същинската зима – обясни Тян и посочи прашните облаци отвъд Уай. – Това е първата; доколкото мога да преценя, ще ни стигне в деня, когато дойдат Вълците, или на следващия.

– В деня на Вълците, сай – уточни Анди. – „Щом дойде семинонът, знай, на топлите дни идва край.“ Такава е приказката. – Наведе се към Еди, изшпрака и очите му проблеснаха. – Еди, направил съм ти страшен хороскоп, много дълъг и пълен. Показва победа над Вълците! Блестяща победа! Ще убиеш враговете си и ще срещнеш хубава жена!

– Аз вече имам хубава жена – отвърна Еди, като се стареше да придаде на гласа си добронамерено звучене.

Прекрасно знаеше какво означава това бързо святкане на сините

лампички; негодникът му се присмиваше.

„Е – помисли си, – ще видим кой ще се смее след два дни, Анди.“

– Така е, но много женени мъже си имат тайно цуни-гуни, както казах на сай Тян преди известно време.

– Не и онези, които обичат жените си – обади се Тян, – както ти отвърнах тогава.

– Анди, стари приятелю – обърна се към робота Еди, – дойдохме да те помолим за една услуга вечерта преди идва неето на Вълците. Да ни помогнеш малко, нали се сещаш.

От гърдите на Анди се чува няколко изшраквания и този път, когато очите му проблеснаха, в тях пролича нещо като тревога.

– Ще ви помогна, ако мога, сай. О, да, повече от всичко на света обичам да помагам да приятелите си, но много неща не ми се удават, колкото и да искам.

– Защото така си програмиран ли?

– Да.

Самодоволният тон съвсем бе изчезнал от гласа на робота. Сега звучеше като обикновена машина.

„Аха, хванах ли те натясно? – помисли си Еди. – Хитра лисица си ти. Виждаш как се раждат и умират, нали, Анди? Някои те наричат стара тенекия и те гледат с пренебрежение, но в крайна сметка ти оставаш и пееш над гробовете им. Този път обаче няма да е така. Не, този път ще е различно.“

– Кога си конструиран, Анди? Любопитно ми е да разбера. Кога излезе от поточната линия на старата „Ламерк“?

– Много отдавна, сай. Сините очи на робота святкаха много бавно, той вече не се смееше. – Преди две хиляди години?

– По-отдавна, струва ми се. Сай, знам една песен за маса, която сигурно ще ти хареса...

– Друг път. Слушай, приятелю, ако си на хиляди години, как са те програмирали за Вълците?

От вътрешността на Анди се чу силно къртене, сякаш нещо се беше счупило. Когато отново заговори, гласът му бе монотонен и зловещ, какъвто Еди го беше чул в гората. Като гласа на Боско Боб, когато старото ченге се кани да се нахвърли върху теб.

– Каква е паролата ти, сай Еди?

– Вече сме минавали през този етап, нали?

– Парола. Имаш десет секунди. Девет... осем... седем...

– Тези глупости с паролата много те устройват, нали?

– Невярна парола, сай Еди.

– Винаги се измъкваш така.

– Две... едно... нула. Имаш право на още един опит. Ще опиташ ли?

Еди се усмихна лъчезарно:

– Семинонът духа ли през лятото, стари приятелю?

Последваха още изщраквания и кълтене. Главата на Анди, която досега бе наклонена на една страна, се наклони на другата.

– Не те разбирам, Еди от Ню Йорк.

– Извинявай. Аз съм просто едно глупаво човешко същество. Не ща да опитвам. Поне не сега. Нека ти обясня с какво искам да ни помогнеш, а ти ще кажеш дали програмата ти го позволява. Звучи ли ти справедливо?

– Напълно, Еди.

– Добре.

Еди хвана робота за тънката метална ръка. Беше гладка и някак неприятна на пипане. Мазна. Въпреки това Еди я задържа и прошепна доверително:

– Казвам на теб, защото знам, че можеш да пазиш тайна.

– О, да, сай Еди! Никой не пази тайна по-добре от Анди!

Роботът отново се чувстваше в свои води; говореше с обичайния си самодоволен и надменен глас.

– Ами... – Еди се изправи на пръсти. – Наведи се малко. Някакво двигателче забръмча в Анди – в гръдния му кош, ако не беше една купчина ламарина. Той се наведе. Еди се надигна още, почувства се като малко момченце, споделящо някаква детска тайна.

– Отецът има няколко оръжия от нашето ниво на Кулата – прошепна. – Добри оръжия.

Главата на Анди се завъртя. Очите му заблестяха ярко, което можеше да изразява само удивление. Еди запази спокойно изражение, макар да му идеше да се разсмее.

– Истина ли е, Еди?

– Истина, и още как.

– Отецът твърди, че са много мощни – добави Тяг. – Ако действат, можем да ги използваме срещу Вълците. Трябва обаче да ги пренесем на север от града... а са тежки. Можеш ли да ни помогнеш да ги натоварим на една каруца във Вълчата вечер?

Последва мълчание. После тракане и щракане.

– Обзалагам се, че програмата му не позволява – тъжно измърмори

Еди. – Е, ако се напънем...

– Мога да помогна – каза Анди. – Къде са тези оръжия, сайове?

– По-добре да не ти казвам засега – отвърна Еди. – Ела в къщата на отеца рано на Вълчата вечер, разбрахме ли се?

– В колко часа? – Шест добре ли е?

– Шест часа. Колко оръжия ще има? Кажете ми поне количеството, за да изчисля необходимото ниво на енергията.

„Ех, приятелю, на стар краставичар краставици ли ще продаваш?“ – помисли си весело Еди, но запази сериозно изражение и отвърна:

– Дузина, може би петнайсет. Всяко тежи по около двеста фунта.

Знаеш ли какво е фунт, Анди?

– Да, благодаря, сай. Един фунт е около четиристотин и петдесет грама. Шестнайсет унции. „Пинтата цял фунт тежи, ти за туй не се грижи.“ Това е голямо нещо, Еди, истина е! Могат ли да стрелят?

– Още не знаем. Нали, Тян?

Тян кимна:

– Ще ни помогнеш ли?

– Да, с удоволствие. В шест часа при отеца.

– Благодаря, Анди – завърши Еди; понечи да си тръгне, но спря и се обърна:

– Нали на никого няма да кажеш?

– Не, сай, разчитай на мен.

– Затова само на теб казвам. Не искаме Вълците да научат отнякъде, че имаме тежка артилерия.

– Разбира се. Това е чудесна новина. Приятен ден, сайове.

– На теб също, Анди. На теб също.

11.

На връщане към дома на Джафърдс (беше на малко повече от километър от мястото, където бяха намерили Анди) Тян каза:

– Дали повярва?

– Не знам. Но дяволски го стреснах, почувства ли?

– Да, усетих.

– Ще дойде да види с очите си, гарантирам.

Тян кимна и се усмихна:

– Вашият дин е хитрец.

– Да, така е – съгласи се Еди.

Джейк лежеше загледан в тавана на стаята. Ко се бе стугил при Бени. Утре вечер Джейк щеше да отиде у отец Калахан и отново да се събере с ка-тата си; с нетърпение очакваше този момент. Утре бе Вълчатата вечер, а днес – в навечерието и – Роланд беше решил, че е по-добре Джейк да остане в „Рокинг Б“.

– За да не възбуждаме подозрения преди самия край бе обяснил.

Джейк го разбираше, но, Божичко, колко гадно се чувстваше. Самоото очакване на Вълците бе достатъчно. Мисълта как би могло да се промени отношението на Бени само след два дни го измъчваше още повече.

„Може би всички ще загинем – мислеше си Джейк. – В такъв случай няма от какво да се опасявам.“

В сегашното му състояние тази идея изглеждаше дори примамлива.

– Джейк? Спиш ли?

За момент Джейк се изкуши да се престори на заспал, но нещо го накара да се откаже от тази страхлива постъпка.

– Не, но трябва да опитам, Бени. Утре няма да имам време за сън.

– Сигурно – прошепна със страхопочитание приятелят му. – Уплашен ли си?

– Разбира се. За побъркан ли ме смяташ?

Бени се надигна на лакът:

– Колко очакваш да убиеш?

Неочаквано Джейк си спомни учителката по английски, госпожица Ейвъри. Висящите от тавана жълти мухоловки с полепнали по тях мъртви мухи. Лукас Хансън, който винаги се опитваше да го спъне, когато излизаше на дъската. Написаните с тебешир изречения: попълни липсващия определителен член. Петра Джесърлинг, която винаги носеше широки пуловери и го харесваше (поне според Майк Янко). Монотонният глас на госпожица Ейвъри. Обедната почивка – безкусен обяд в едно безлично държавно училище. Следобедните занимания, когато с мъка оставаше буден. Нима същото това момче, същият този прилежен ученик от „Пайпър“, бе дошло на север в земеделското градче Кала Брин Стърджис, за да се сражава срещу чудовища, отвличащи деца? Нима само след трийсет и шест часа същото това момче щеше да лежи мъртво, с разпилени вътрешности, изкормено от устройство, наречено „прехващач“? Не беше възможно, нали? Икономката, госпожа Шоу, бе махала коричките от сандвичите му и понякога го наричаше Бама. Баща му го беше научил да изчислява петнайсетпроцентовите бакшиши. Такова

момче не можеше да загине с револвер в ръка. Нали?

– Обзалагам се, че ще тръгнеш поне двайсет! – продължи Бени. – Как ми се иска да те видя! Пат! Пат! Пат! Презареждане!

Джейк седна и изгледа приятеля си с любопитство.

– Би ли дошъл? Ако можеше?

Бени се замисли. Изражението му се промени, лицето му изведнъж придоби по-разумен вид. Той поклати глава:

– Не. Много ще се уплаша. Ти наистина ли се страхуваш?

– До смърт.

– Боиш се, че ще умреш?

– Да, но повече ме е страх, че ще се проваля.

– Няма.

„Лесно ти е да го кажеш“ – помисли си Джейк.

– Добре, че татко идва с децата. Ще си вземе ба. Виждал ли си го да стреля?

– Не.

– Е, много е точен. Ако изпуснете някой Вълк, той ще го убие. Ще се прицели в онзи отвор в гърдите му и праас...

Ами ако каже на Бени, че няма никакви отвори? Че това е просто измислица, която баща му трябва да предаде? Ако Джейк му каже...

В главата му прозвуча гласът на Еди с грубия акцент на бруклински хулиган: „Да, бе, ако рибите можеха да карат колело, по реките щяха да се организират колоездачни състезания.“

– Бени, наистина трябва да поспя.

Бени легна. Джейк отново се втренчи в тавана. Изведнъж се почувства гадно, че Ко е при другото момче, че толкова лесно се е сприятелил с Бени. Неочаквано всичко на света му се стори гадно. Часовете до момента, когато щеше да си вдигне багажа, да яхне понито и да се махне оттук, му се струваха безкрайни.

– Джейк?

– Какво, Бени, какво!

– Извинявай. Искам само да ти кажа, че много се радвам, че си тук. Много се забавлявахме, нали?

– Да – отвърна Джейк.

Помисли си: „Направо да не повярваш, че е по-голям от мен. Звучи като... не знам... петгодишен може би.“ Това беше сурова мисъл, но Джейк осъзна, че ако съдържи злобата си, ще заплаче. Мразеше Роланд, че го беше осъдил да прекара тази последна нощ в „Рокинг Б“.

– Да, много, много се забавлявахме.

– Ще ми липсваш. Но съм сигурен, че ще ви издигнат статуи в Павилиона.

– Ти също ще ми липсваш.

– Голям късметлия си, че следваш Лъча и виждаш толкова нови места. Аз вероятно ще остана в този скапан град до края на живота си.

„Не, няма – помисли си Джейк. – С татко ти ще скитате доста... ако имате късмет, ще ви пуснат да си ходите. Според мен до края на живота си ще мечтаеш за това скапано градче. За дома си. И всичко това заради мен. Аз видях... и разказах. Но какво друго можех да направя?“

– Джейк?

Това вече не се издържаше. Влудяваше го.

– Заспивай, Бени. И ме остави да спя!

– Добре.

Бени се обърна към стената. След малко дишането му стана равномерно, после леко захърка. Джейк остана буден почти до полунощ, после също заспа. В съня му Роланд бе коленичил наред прашния Източен път срещу настъпваща армия от Вълци, проточваща се от възвишенията до реката. Опитваше се да презареди, но ръцете му бяха схванати, а едната – и с два пръста по-малко. Куршумите падаха в прахта. Още не беше успял да презареди големия си револвер, когато Вълците го прегазиха.

13.

На сутринта Еди и Сузана се показаха на прозореца на спалнята и се загледаха към къщата на Росалита.

– Той получи нещо от тази жена – отбеляза Сузана. – Радвам се за него.

Еди кимна:

– Как си?

Тя се усмихна:

– Добре. А ти, сладурче?

– Ще ми липсват нощите в истинско легло и с истински покрив над главата. Освен това изгарям от нетърпение, но иначе съм добре.

– Ако се прецакаме, няма какво да се тюккаш за леглото.

– Вярно е, но не мисля, че ще се прецакаме. А ти?

Преди Сузана да отговори, силен порив на вятъра разтърси прозорците и изсвири под стряхата. Семинонът идваше.

– Този вятър никак не ми харесва – сподели Сузана. – Може да

обърка нещата.

Еди отвори уста, но тя добави бързо:

– Ако пак кажеш нещо за ка, ще те фрасна.

Еди замълча и направи знак, сякаш затваря устата си с цип. Въпреки това Сузана леко докосна носа му с юмрук.

– Имаме голям шанс за победа – отбеляза. – Те винаги са получавали онова, което искат, и това притъпява бдителността им. Също като Блейн.

– Да. Като Блейн.

Тя го подхвана през кръста и го накара да се обърне към нея.

– Има обаче възможност да се провалим, затова искам да ти кажа нещо насаме, Еди. Искам да знаеш колко много те обичам.

– Знам, но проклет да съм, ако разбирам защо!

– Защото ме караш да се чувствам цяла. Когато бях по-млада, не знаех дали любовта наистина е толкова велико и прекрасно тайнство, или просто някаква измислица на холивудските продуценти, за да продават повече билети по време на Депресията.

Еди се засмя.

– Сега мисля, че всеки от нас е роден с празнота в сърцето и трябва да намери човека, който да я запълни. Ти, Еди, запълваш тази празнота. – Тя го хвана за ръката и го поведе към леглото. – Както запълваш и нещо друго в мен.

– Сюз, безопасно ли е?

– Не знам. И не ме интересува.

Любиха се дълго. Тя леко изстена под него миг преди собствения му оргазъм. „Ще я загубя, ако не внимавам – помисли си Еди. – Не знам защо го чувствам... но е така. Тя просто ще изчезне.“

– И аз те обичам – прошепна той, когато вече лежах един до друг.

– Да. – Тя стисна дланта му. – Знам.

– Хубаво е да направиш някое щастлив. Не бях предполагал, че е тъй.

– Няма значение – успокои го тя и го целуна по устните. – Все пак си го разбрал.

14.

В малкия хол на Роса имаше люлеещ се стол. Стрелеца седеше в него гол и с глинена чинийка в едната ръка. Пушеше и гледаше изгрева. Не знаеше дали отново ще стане свидетел на тази гледка от това място.

Роса, също гола, излезе от спалнята, спря на вратата и го загледа.

– Как са старите ти кости, кажи ми, моля аз?

Роланд кимна:

– Този твой мехлем прави чудеса.

– Няма да е задълго.

– Не, но има друг свят, света на приятелите ми, и там може би има средство, което да ми помогне. Изпитвам предчувствие, че скоро ще ида там.

– Пак ли за битка?

– Да, така мисля.

– Няма ли да се върнеш тук?

Роланд я погледна:

– Не.

– Уморен ли си, Роланд?

– До смърт.

– Ела тогава да си легнеш, хайде.

Той смачка фасата си и стана. Усмихна се и сякаш се подмлади.

– Благодаря, сай.

– Ти си добър човек, Роланд от Гилеад.

Той се замисли и поклати глава:

– Реакциите ми винаги са били бързи, но когато правя едно хубаво нещо, винаги съм бил бавен.

Тя вдигна приканващо ръка:

– Ела, Роланд. Ела комала.

Стрелеца я последва.

15.

След обяд Роланд, Еди, Джейк и Татко Калахан тръгнаха по Източния път – всъщност в този участък той вървеше на север покрай криволическия Девар-тет Уай. В постелките им отзад на седлата бяха увити лопати. Сузана бе освободена от това занимание заради бременността си. Беше отишла в Павилиона при Сестрите на Оризия, където бе издигната голяма палатка и се приготвяше богата гощавка. Когато тръгнаха от Кала Брин Стърджис, в градчето вече прииждаха хора като за празник. Никой обаче не викаше весело и не се смееше, не гърмяха бомбички и не се организираха състезания. Анди и Бен Слайтман не се виждаха наоколо и това беше добре.

Роланд наруши тягостното мълчание, като се обърна към Еди:

– Тян?

– Ще дойде у отеча в пет часа.

– Добре. Ако до четири не свършим работата, трябва да отидеш сам.

– Мога да дойда с теб, ако искаш – предложи Калахан. Според китайте, ако спасиш някого, поемаш отговорност за живота му до края на дните си. Калахан не се беше замислял, но след като бе задържал Еди над пропастта при пещерата, му се струваше, че в това схващане има много истина.

– По-добре остана с нас – каза Роланд. – Еди ще се справи и сам. За теб имам друга задача. Освен копаенето.

– Нима? И каква е тя?

Роланд посочи прашните вихри, издигащи се към небето пред тях:

– Моли се на бога си да спре този проклет вятър.

– За окопа ли се тревожиш? – попита Джейк.

– С окопа няма проблем. Тревожа се за Сестрите на Оризия. Хвърлянето на чинии е трудна работа при такива условия. Ако се разрази буря точно когато Вълците се появят, вероятността за провал... – Стрелеца вдигна ръка към хоризонта и я изви в характерен за Кала (и суверен) жест. – Делах.

Калахан се усмихна:

– С радост ще отправя молитва към Господ, но погледни на изток и тревогата ти ще се разсее. Погледни, моля.

Те се обърнаха. По склоновете, спускащи се към оризовите ниви, растеше царевица – изсъхналите стебла стърчаха на равни редове. Зад оризовите насаждения беше реката, очертаваща края на граничните земи. Прашни вихри се виеха над пустинята.

– Семинонът обикновено стига до Уай и се връща. Според старите хора, когато достигне водата, Господарят Семинон моли Господарката Оризия да го посрещне, но тя не го пуска, защото ревнува. Причината е...

– Семинон се оженил за сестра и – прекъсна го Джейк. – Господарката Оризия искала тя да му стане жена, да сключат брак между вятър и ориз. Още не може да му прости.

– Откъде знаеш това? – изненада се Калахан.

– Бени ми каза.

Джейк се замисли за дългите им разговори (понякога в плевнята, понякога край реката), за приказките, които си бяха разправяли, и го обзе тъга.

Калахан кимна:

– Да, така гласи легендата. Предполагам, че става дума за метеорологично явление, предизвикано от топлия въздух, издигащ се над реката, но каквато и да е причината, този семинон дава всички признаци, че ще се върне откъдето е дошъл.

Един порив на вятъра го лъхна в лицето, сякаш да докаже, че греши, и Калахан се усмихна:

– Утре призори вече ще е спрял, почти съм сигурен. Но...

– „Почти“ не е достатъчно, отче.

– Исках да кажа, Роланд, че понеже „почти“ наистина не е достатъчно, все пак ще отправя молитва към Бог.

– Благодарен съм ти. – Стрелеца се обърна към Еди и вдигна два пръста към лицето си. – Очите, нали?

– Очите. И паролата. Не е деветнайсет, затова сигурно е деветдесет и девет.

– Не можем да сме сигурни.

– Знам.

– Все пак... внимавай.

– Ще внимавам.

След няколко минути достигнаха изоставения път към мините „Глория“ и „Редбърд“ 1 и 2. Жителите на Кала смятаха, че каруците ще бъдат оставени там, и бяха прави. Освен това мислеха, че децата и пазаците им ще продължат пеша до една от двете мини. Тук грешаха.

Скоро тримата вече копаеха от западната страна на пътя, четвъртият пазеше. Никой не се появи – жителите на близките ферми бяха отишли в града – и работата вървеше бързо. В четири часа Еди ги остави да довършат и потегли към града, за да се срещне с Тяг Джафърдс. Носеше един от револверите на Роланд.

16.

Тяг бе взел своя ба. Еди му каза да го остави на верандата на отеца и фермерът го изгледа недоволно и тревожно.

– Той няма да се усъмни, ако ме види въоръжен, но това нещо ще събуди подозренията му – обясни Еди.

Това бе истинското начало и нийоркчанинът се чувстваше напълно спокоен. Сърцето му биеше бавно и равномерно. Зрението му се беше прояснило; струваше му се, че може да види сянката на всяка тревичка в двора на пасторския дом.

– Както разбирам, той е доста силен. И много бърз, когато се наложи. Затова ме остави да действам.

– Защо съм ти тогава?

„Защото дори най-хитрият робот няма да ме заподозре, ако съм довел такъв некадърник като теб“ – помисли си Еди, но отговорът му бе доста по-дипломатичен:

– За всеки случай. Хайде, ела.

Слязоха при нужника. Еди го беше използвал многократно през последните няколко седмици и все с удоволствие – вътре винаги имаше купчина меки листа за бърсане и той не се опасяваше от отровни растения, – но едва сега огледа по-внимателно бараката. Беше дървена, висока и солидна, но Еди не се съмняваше, че Анди може да я събори. Ако му дадат възможност.

Роса се появи на задния вход на къщата си и ги погледна, като закри очите си от слънцето.

– Как си, Еди?

– Засега добре, Роузи, но ти се прибири все пак. Ще има малка схватка.

– Истина ли? Приготвила съм няколко чинии...

– В този случай чиниите няма да помогнат. Ала няма да навреди, ако си нашрек.

Тя кимна и се прибра. Двата мъже седнаха на земята от двете страни на отворената врата на тоалетната. Тя се опита да свие цигара. Първата се изплъзна от треперещите му пръсти и той опита пак.

– Тези неща не ми се удават много – сподели и Еди разбра, че не говори за свиването на цигари.

– Няма нищо.

– Така ли казваш? – обнадеждено попита Тя.

– Да, затова нека така да бъде.

Анди се появи точно в шест часа („Негодникът сигурно има вграден часовник, точен до милионната частица на секундата“ – помисли си Еди); дългата му сянка бавно се плъзгаше по тревата. Видя ги и сините му очи проблеснаха. Вдигна ръка за поздрав. Под лъчите на залязващото слънце ръцете му изглеждаха омазани с кръв. Еди отвърна на поздрава с усмивка и се изправи. Запита се дали всички мислещи машини в този разпадащ се свят са се обърнали против господарите си и ако е така – защо.

– Стой мирно и ме остави да говоря – прошепна на Тя.

– Да, добре.

– Еди! – извика Анди. – Тяг Джафърдс! Колко се радвам да ви видя! И оръжията, които ще използвате срещу Вълците! Уха! Къде са?

– Скрити са в кенефа – отвърна Еди. – Когато ги извадим, ще докараме каруца, но са тежки... и тук няма достатъчно място...

Той се отдръпна встрани. Анди се приближи. Очите му проблясваха, но не в израз на насмешка. Бяха толкова ярки, че Еди присви своите – сякаш гледаше светкавица на фотоапарат.

– Аз ще ги извадя – предложи Анди. – Обичам да помагам! Много често съжалявам, че програмата ми не позволява... Беше стигнал до вратата на тоалетната, наведе се, за да мине. Еди извади револвера на Роланд. Прикладът от сандалово дърво легна в дланта му; сякаш го подканваше да действа.

– Моля за прошка, Еди от Ню Йорк, но не виждам никакво оръжие.

– Не, и аз не виждам. Виждам само един шибан предател, който учи децата на песнички, докато ги обрича...

Анди се извъртя неочаквано бързо. Сглобките на врата му изщракаха силно. Двамата с Еди бяха на по-малко от метър един от друг. – На ти, тенекиен негоднико!

Еди стреля два пъти. Гърмежите отекнаха във вечерната тишина. Очите на робота се пръснаха и изгаснаха. Тяг изкрещя от изненада.

– НЕ! – изрева Анди толкова гръмко, че в сравнение с вика му гърмежите бяха като отпушване на бутилка шампанско. – НЕ, ОЧИТЕ МИ, НЕ ВИЖДАМ, О, НЕ, ВИДИМОСТ НУЛА, ОЧИТЕ МИ, ОЧИТЕ МИ...

Вдигна хилавите си стоманени ръце към счупените крушки, където проблесваха сини искри. Изправи се рязко и главата му проби касата на вратата; разхвърчаха се трески.

– НЕ, НЕ, НЕ, НЕ ВИЖДАМ, ВИДИМОСТ НУЛА, КАКВО НАПРАВИ, ЗАСАДА, НАПАДЕНИЕ, АЗ СЪМ СЛЯП, КОД 7, КОД 7, КОД 71.

– Помогни ми, Тяг! – извика Еди и прибра револвера в кобура.

Тяг обаче бе застинал, гледаше като хипнотизиран робота (чиято глава вече бе изчезнала в тоалетната), а време за губене нямаше. Еди блъсна с все сила Анди в гърдите – там, където се намираще плочката, обявяваща името, предназначението и серийния му номер. Роботът бе удивително тежък (първата асоциация на Еди беше с бутане на метална стена), но беше сляп, изненадан и извън равновесие. Залитна назад и изведнъж млъкна. От вътрешността му зазвуча пронизителна сирена. На Еди му се струваше, че тъпанчетата му ще се спукат. Той затръшна вратата. Отгоре в касата имаше голяма дупка, но вратата се затвори добре.

Той дръпна новото резе, дебело почти колкото китката му. Сирената не спираше.

Роса изскочи с чиния в ръка. Очите и бяха огромни.

– Какво става? В името на Господ и Исус Човека, какво става! Преди Еди да отговори, нужникът се разтресе из основи.

– Анди има проблеми с хороскопа. Май не му...

– НЕГОДНИЦИ – прокълът гласът, толкова нехарактерен за самодоволния Анди. – МРЪСНИЦИ! ИЗМАМНИЦИ! ЩЕ ВИ УБИЯ! ОСЛЕПЯХ, ОХ, СЛЯП СЪМ, КОД 7! КОД 7!

Сирената отново зави. Роса остави чинията и запуши ушите си.

Бараката отново се разтресе, две от дъските и се извиха навън. Следващият удар ги счупи. Ръката на Анди се показа през дупката, четирите му пръста отчаяно се свиваха и отпусаха. В далечината прозвуча силен лай.

– Ще се измъкне, Еди! – изкрещя Тян и хвана нюйоркчанина за рамото. – Ще се освободи!

Еди поклати глава и се приближи до вратата. Последва нов трус. Още няколко дъски се счупиха. Разхвърчаха се трески. Еди обаче не можеше да надвика сирената; беше твърде силна. Той изчака следващия удар, когато Анди отново закрещя:

– МРЪСНИЦИ! ЩЕ ВИ УБИЯ! УКАЗАНИЕ 20, КОД 7! ВИДИМОСТ НУЛА, СТРАХЛИВИ...

– Анди, робот-вестносец! – изкрещя Еди; беше си записал серийния номер на листче и сега го прочете:

– ОКР-44821 У-63! Парола!

Ударите и кръсците секнаха, но ушите на Еди продължаваха да пишат от сирената. Чу се щракане. После:

– Тук ОКР-44821-У-63. Моля, дайте парола. – Последва пауза, след това монотонен глас: – Подъл негоднико Еди Дийн от Ню Йорк. Имаш десет секунди. Девет...

– Деветнайсет.

– Грешна парола. – В гласа на Анди ясно прозвуча задоволство. – Осем... седем...

– Деветдесет и девет.

– Грешна парола.

Сега в гласа на робота звучеше истински триумф. Еди мигом съжали за безумната си самоувереност. Роса и Тян се спогледаха уплашено. Кучетата още лаеха.

– Пет... четири... Не беше нито деветнайсет, нито деветдесет и

девет. Какво друго? Какво, за Бога, изключваше този негодник? – ...три...

В съзнанието му сякаш проблесна мълния, по-ярка от очите на Анди, преди да ги простреля. Той изведнъж си представи оградата на пустия парцел и надписа:

„О, СУЗАНА МИА, психарката проклета, в «ДИКСИ» се паркира през 1999-а.“

– ...две...

Не беше едно от двете, а и двете. Затова проклетият робот не прекъсваше броенето след всеки неправилен отговор. Защото те не бяха съвсем неправилни.

– Деветнайсет деветдесет и девет – изкрещя с цяло гърло Еди.

Последва мълчание. Еди очакваше отново да чуе сирената, очакваше Анди да продължи с опитите си да се измъкне. Бе готов да извика на Тя и Роса да бягат, да се скрият...

От полуразбитата барака прозвуча монотонен глас, гласът на машина. Фалшивото угодничество и искрения гняв ги нямаше. Анди, познат от поколения на жителите на Кала, бе изчезнал завинаги.

– Благодаря. Аз съм Анди, робот-вестносец, многофункционален. Сериен номер ОКР-44821-У-63. Как мога да ви помогна?

– Като се изключиш.

Настъпи тишина.

– Разбираш ли какво искам от теб?

От нужника се чу тънък, уплашен гласец:

– Моля те, не ме карай да го правя. Лош човек. О, лош човек.

– Изключи се веднага.

Отново последва мълчание. Роса бе притиснала ръка до гърлото си. Иззад къщата на отца се появиха неколцина мъже, грабнали импровизирани оръжия. Роса им махна да се отдръпнат.

– Да, Еди от Ню Йорк. Ще се самоизключи. – В новия тънък гласец на Анди звучеше ужасна мъка. – Анди е сляп и ще се самоизключи. Даваш ли си сметка, че с главна батерия, изтощена на деветдесет и осем процента, може никога повече да не се включи?

Еди си спомни големите тъпоумци в стопанството на Джафърдс – Тия и Залман, – после се замисли за всички останали в този злощастен град от поколения насам. Замисли се за близнаците Тавъри, толкова умни и добри. И красиви.

– Остани изключен завинаги, Анди. Край на разговора. Изключвай се.

Отново настъпи мълчание. Тя и Роса се приближиха от двете страни на Еди. Роса го хвана за ръката, но той веднага се дръпна. Искаше ръката му да е свободна, в случай че се наложи да стреля. Макар че нямаше представа къде да се цели сега, когато очите на Анди ги нямаше.

Роботът отново заговори. Тя и Роса подскочиха. Еди остана на мястото си. Беше чувал вече такъв глас, на поляната на великия мечок.

– ОКР-44821-У-63 СЕ ИЗКЛЮЧВА! ВСИЧКИ СУБНУКЛЕАРНИ БАТЕРИИ И ЕЛЕКТРОННАТА ПАМЕТ СА В ПРОЦЕС НА ИЗКЛЮЧВАНЕ! 13 ПРОЦЕНТА ОТ МОЩНОСТИТЕ СА ИЗКЛЮЧЕНИ! АЗ СЪМ АНДИ, РОБОТ-ВЕСТОНОСЕЦ, МНОГОФУНКЦИОНАЛЕН! МОЛЯ, СЪОБЩЕТЕ МЕСТОПОЛОЖЕНИЕТО МИНА „ЛАМЕРК ИНДЪСТРИС“ ИЛИ „НОРТ СЕНТРАЛ ПОЗИТРОНИКС ООД“! ТЕЛЕФОН 1-900-54! ПРЕДЛАГА СЕ ПАРИЧНА НАГРАДА! ПОВТАРЯМ, ПАРИЧНА НАГРАДА! – Последва изтракване и съобщение то се повтори:

– Ти беше Анди – тихо каза Еди; обърна се към Роса и Тя и не можа да не се усмихне на уплашените им физиономии. – Всичко е наред. Свърши. Ще бърбори така известно време, после ще се изключи. Може да го използвате за... де да знам... за саксия или нещо подобно.

– По-добре да го заровим тук – каза Роса и кимна към тоалетната.

Еди се усмихна широко. Идеята да заровят Анди сред изпражнения му хареса. Много му хареса.

17.

Когато се спусна нощта, Роланд седна на мястото на оркестъра и заоглежда жителите на Кала, готвещи се за пиршеството. Всички съзнаваха, че това може би е последната им вечеря заедно, че утре хубавото им градче може да представлява обгорени руини. Въпреки това се веселяха. И не само заради децата, помисли си Роланд. Той усещаше огромното им облекчение, че най-после са взели правилно решение. Въпреки че съзнаваха каква може да с цената, те се радваха. Повечето от тези хора щяха да прекарат нощта на открито до палатката с децата и внуците им; тук щяха да чакат началото на битката. Щяха да чуят изстрели (звук, който може би бе непознат на много от тях), после големият пращен облак, показващ приближаването на Вълците, щеше или да се разсее, или да се върне откъдето е дошъл, или да се насочи към тях. В последния случай хората щяха да се разпръснат и да чакат опожаряването. Когато то свърши, щяха да се окажат бежанци в родния си град. Щяха ли да го

възстановят, ако бъде сринат? Роланд се съмняваше. Нямахме смисъл, ако нямахме деца, които да живеят в него – защото, ако победят, Вълците щяха да отвлекат всички, нямахме съмнение. Когато дойде време за следваща им поява, тук щеше да се простира един призрачен град.

– Моля за прошка, сай.

Роланд се обърна. Зад него стоеше сай Овърхолсър с шапка в ръце. Така приличаше по-скоро на скитник, отколкото на богат фермер. Очите му бяха големи и изпълнени с тъга.

– Няма защо да молиш за прошка, докато още нося шапката, която ми подари – каза тихо Стрелеца.

– Да, но... – Овърхолсър замълча, замисли се, после явно реши да говори направо. – Мислеше да вземеш Ройбен Кавера, за да пази децата, нали?

– Да.

– Червото му се спуска отзарана. – Овърхолсър докосна корема си около мястото на апендикса. – Има треска и бъл нува. Сигурно ще умре от отравяне на кръвта. Някои оздравяват, но рядко.

– Съжалявам.

Роланд се замисли с кого да замени Кавера, едър мъж, който сякаш никога не изпитваше страх.

– Защо не вземеш мен на негово място?

Роланд го изгледа изненадано.

– Моля те, Стрелецо. Не мога да стоя и да гледам. Мислех, че мога... че трябва..., но не мога. Сърцето ми се свива.

Да, помисли си Роланд, явно тази мисъл наистина не му даваше мира.

– Жена ти знае ли, Уейн?

– Да.

– Съгласна ли е?

– Да.

Роланд кимна:

– Ела половин час преди зазоряване.

На лицето на Овърхолсър се изписа благодарност и той сякаш изведнъж се подмлади.

– Благодаря, Роланд! Благодаря! Много, много!

– Радвам се, че си с нас. Ще ме изслушаш ли за минутка?

– Да?

– Нещата няма да станат така, както обявих на голямото събрание.

– Заради Анди ли?

– Да, отчасти.

– Какво още? Да няма друг предател? Само не ми казвай, че е така.

– Искам само да ти кажа, че ако ще дойдеш с нас, трябва да ни подкрепяш във всичко. Ясно ли е?

– Да, Роланд, напълно.

Овърхолсър отново му благодари за шанса да загине и се отдалечи все още с шапка в ръце. Може би се опасяваше, че Роланд ще си промени решението.

– Да не би Овърхолсър да идва на купона? – приближи Еди.

– Така изглежда. Имаше ли проблеми с Анди?

– Всичко мина добре.

Еди не искаше да признае, че тримата с Тя и Роса може би на косям се бяха разминали с опичането. В далечината още се чуваше високият глас на робота, но вероятно не задълго. Вече седемдесет и девет процента от мощностите бяха изключени.

– Мисля, че много добре се справи.

Комплиментите на Роланд винаги го изпълваха с огромна гордост, но той се опита да не го показва: – Дано се справим добре и утре.

– А Сузана?

– Изглежда добре.

– Не е ли?... Роланд се потърка над лявата вежда.

– Не, поне не съм я виждал.

– И не говори рязко?

– Не, добре е. Докато копаехте, непрекъснато се е упражнявала с чиниите. – Еди посочи Джейк, седнал с Ко. – За него се тревожа повече. Ще съм доволен, когато си тръгнем. Много тежко го преживява.

– За другото момче ще е по-тежко – каза Роланд и се изправи. – Връщам се у отеча. Трябва да поспя.

– Можеш ли да заспиш?

– И още как. С котешкото масло на Роса ще спя като заклан. Вие със Сузана и Джейк също трябва да опитате.

– Добре.

Роланд кимна мрачно:

– Ще ви събудя утре сутринта. Ще дойдем тук заедно.

– И ще се бием.

– Да. – Роланд се втреничи в лицето на Еди; сините му очи заблестяха на светлината на факлите. – Ще се бием. Докато избием всичките или загинем.

СЕДМА ГЛАВА

Вълците

1.

Вижте това, добре го вижте.

Широк път и добре поддържан като всяко второкласно шосе в Америка, но настилката е отъпкана пръст, която жителите на Кала наричат „оган“. От двете страни има канавки, а под огана има дървени канали за отвеждане на водата. Под слабата светлина непосредствено преди разсъмване дузина покрити фургони пътуват по пътя. Брезентовите им платнища са снежнобели, за да отразяват слънчевите лъчи през лятото и да пазят хлад; приличат на странни ниски облаци. Всеки фургон се дърпа от впряг от шест мулета или четири коня. Отпред седят по двама бойци или от онези, които ще се грижат за децата. Овърхолсър кара челния фургон и Маргарет Айзенхарт седи до него. Следват Роланд от Гилеад и Бен Слайтман. На петия фургон са Тян и Заля Джафърдс. На седмия – Еди и Сузана Дийн. Инвалидната количка е сгъната зад Сузана. Бъки и Анабел Хавиер се грижат за десетия. На седалката на последния фургон седят Татко Доналд Калахан и Росалита Муньос.

В каруците има деветдесет и девет деца. Самотният близък – този, заради когото броят е нечетен – е Бени Слайтман. Той се вози в последния фургон (стеснява се да пътува с баща си). Децата мълчат. Някои от по-малките са заспали; ще бъдат събудени, когато фургоните стигнат целта си. На по-малко от километър и половина напред е разклонът за насечения от сухи дърета планински склон. Всички от време на време поглеждат на изток към вечния мрак на Тъндърклап. Очакват да зърнат приближаващ се пращен облак. Такъв не се вижда. Дори семинонът вече не духа. Поне в това отношение молитвите на Калахан са зачетени.

2.

Бен Слайтман заговори едва чуто:

– Какво ще правиш с мен?

Ако преди тръгването на фургоните го бяха попитали за шансовете на Слайтман да оцелее, Роланд би казал пет на сто. Не повече. Имаше два ключови въпроса, на които трябваше да получи подходящи отговори. Първият бе зададен от самия Слайтман. Роланд не го беше очаквал,

но се оказа, че греша. Той погледна спътника си.

Главният пастир на Вон Айзенхарт бе бял като платно, но свали очилата си и срещна погледа на Стрелеца. В това Роланд не видя израз на смелост. Слайтман Старши със сигурност го бе преценил добре и знаеше, че трябва да го гледа в очите, ако се надява да бъде пожален.

– Да, знам – продължи Слайтман. – Какво ли? Знам това, което и ти.

– Предполагам, че си се досетил още когато те взех, нещастнико.

Роланд нарочно говореше с подигравателен тон (сарказмът бе неговото разбиране за хумор) и Слайтман присви очи, но кимна.

– Предположих, че щом знаете за Анди, знаете и за мен. Макар че той никога не би ме издал. Програмата му не го позволяваше. – Накрая не издържа и отмести поглед. – Досетих се най-вече заради Джейк.

Роланд не успя да скрие изненадата си.

– Той се промени. Не го искаше, твърде е умен и смел, но се промени. Не в отношението си към мен, а към сина ми. През последната седмица и половина. Бени... недоумяваше. Чувстваше, че става нещо, но не знаеше какво. Аз знаех. Твоето момче сякаш вече не искаше да дружи с него. Запитах се каква може да е причината. Отговорът изглеждаше ясен. Като бял ден.

Роланд изостана от фургона на Овърхолсър. Шибна животните с юздите и те ускори ход. Отзад се чуваше детски шепот, леко похъркване и звън на сбури. Роланд бе накарал Джейк да събере в една кутия дребни вещи от децата и той го беше направил. Беше работливо момче и никога не бягаше от задълженията си. Тази сутрин носеше шапка срещу слънцето и пистолета на баща си. Седеше на единайсетия фургон с един от хората на Естрада. Слайтман сигурно също бе добър човек, но се беше забъркал в твърде сериозна каша.

– Джейк ви е видял в Когана, когато сте докладвали – каза Роланд.

Слайтман присви очи, сякаш изпита болка.

– Ето какво било. Да, усещах, че има нещо... или поне ми се струваше... Мамка му.

Роланд погледна на изток. Небето беше просветляло, но още не се виждаше прах. Това беше добре. Вълците сяка да се появят скоро след прашния облак. Роланд зададе втория въпрос. Ако отговори отрицателно, Слайтман щеше да доживее идването на Вълците, независимо колко бързо препускаха сивите им коне.

– Ако го беше открил, Слайтман, ако беше намерил моето момче, щеше ли да го убиеш?

Слайтман отново си сложи очилата и се замисли; Роланд не знаеше дали разбира важността на въпроса. От отговора зависеше животът на този човек. Трябваше да реши бързо, защото приближаваха мястото, където щяха да спрат и да свалят децата.

Най-после Слайтман вдигна глава и срещна погледа на Роланд. Отвори уста, но не успя да заговори. Всичко беше ясно: той можеше да отговори на въпроса или да гледа Стрелеца в очите, но не и двете едновременно.

Слайтман отново сведе поглед към дъсчения под на фургона и каза:

– Да, предполагам, че щяхме да го убием. – Замълча; кимна; когато вдигна глава, една сълза капна върху дъските.

– Да, какво иначе? – Отново вдигна очи. – Направи го бързо и не позволявай момчето ми да види. Моля те.

Роланд отново шляпна конете с юздите. – Няма да съм аз този, който ще прекрати жалкия ти живот.

Дъхът на Слайтман секна. Когато бе отговорил, че е бил готов да убие едно дванайсетгодишно момче, за да запази тайната си, по лицето му се четеше известна гордост. Сега имаше и надежда и тя го правеше да изглежда грозно. Почти зловещо. Той издиша силно и каза:

– Разиграваш ме. Подиграваш ми се. Решил си да ме убиеш. Защо ще ме оставиш жив?

– Страхливецът преценява всичко през своя поглед. Нямам намерение да те убивам, ако не се наложи, Слайтман, защото обичам момчето си. Това поне трябва да разбираш. Любовта към едно дете.

– Да.

Слайтман наведе глава и се зае да търка загорелия си от слънцето врат. Сигурно вече си представяше как лежи покрит с пръст.

– Знай обаче едно. Както за наше добро, така и за твое и на Бени. Ако Вълците победят, ти ще умреш. Не се съмнявай в това.

Слайтман отново присви очи.

– Чуй ме добре, Слайтман, добре ме чуй. Ние няма да бъдем там, където Вълците очакват да ни намерят. Нито децата. Независимо дали ще победят, или ще загубят, те ще дадат жертви. Независимо дали ще победят, или ще загубят, те ще разберат, че са ги заблудили. Кой в Кала Брин Стърджис ги заблуди? Само двама. Анди и Бен Слайтман. Анди е изключен и не могат да му отмъстят. – Роланд се усмихна хладно на спътника си. – Ти обаче си жив. И няма как да се оправдаеш.

Слайтман се замисли. Това очевидно не му беше хрумвало, но той разбираше логиката.

– Ще си помислят, че си преминал в нашия лагер – продължи Роланд, – но дори да ги убедиш, че е било случайно, пак ще те убият. Сина ти също. За отмъщение.

Слайтман се изчерви от срам, но докато обмисляше вероятността синът му да загине, отново пребледня. А може би си представи как Вълците отвличат Бени на изток и го връщат тъпоумен.

– Съжалявам – промълви.

– Пикая на съжалението ти. Ка командва.

Слайтман мълчеше.

– Склонен съм да те изпратя с децата – продължи Роланд. – Ако нещата вървят по план, няма да изпуснеш нито миг от събитията. Ако нещо се промени, ще се подчиняваш безпрекословно на Сейъри Адамс, която е началник на отряда, и тежко ти, ако не изпълниш дори едно нейно нареждане. – Тъй като Слайтман продължаваше да мълчи, Роланд повиши глас: – Каж ми, че ти е ясно. Искам да чуя, че разбираш.

– Да, Роланд, много добре разбирам. – След кратка пауза Слайтман добави: – Ако победим, другите ще научат ли? Ще научат ли... за мен?

– Анди няма как да им каже, той вече е изключен. Ако правиш каквото ти наредя, няма да научат и от мен. Нито от ка-тата. Не го правя заради теб, а заради Джейк Чеймбърс. Ако Вълците паднат в капана, който сме им приготвили, кой ще предположи, че има и друг предател? – Роланд изгледа спътника си изпитателно. – Това са прости хора. Доверчиви. Както сигурно знаеш. Ти добре използва наивността им.

Слайтман пламна и сведе поглед. Роланд погледна напред и видя мястото, където отиваха, на около триста метра. Добре. На хоризонта не се виждаше пращен облак, но той чувстваше, че ще се появи всеки момент. Да, Вълците идваха. Някъде отвъд реката бяха слезли от влака, бяха яхнали конете си и препускаха като адски изчадия. Каквито бяха.

– Направих го заради сина си – промълви Слайтман. – Анди дойде и каза, че със сигурност ще го отвлекат. Някъде там, Роланд... – Посочи на изток към Тъндърклап. – Някъде там живеят нещастни същества, наречени прекъсвачи. Затворници. Анди каза, че владеят телепатия и психокинеза и макар че никоя от тези думи не ми беше позната, аз се досетих, че правят нещо с разума си. Прекъсвачите са човечи и ядат като всички нас, за да поддържат телата си, но се нуждаят и от друга, специална храна, за да подхранват специалните си умения. – За подхранване на мозъка.

Майката на Роланд бе наричала рибата храна за мозъка. Роланд изведнъж се сети за нощните угощения на Сузана. Само че не Сузана

посещаваше отрупаната с храна зала; там ходеше Мия, ничията дъщеря.

– Да, предполагам – съгласи се Слайтман. – Както и да е, те се нуждаят от нещо, което присъства само в организма на близнаците, нещо, което свързва умовете им. И онези хора – не Вълците, а тези, които ги пращат – го извличат. Когато им го вземат, децата стават идиоти. Тъпоумни. Това е храна, Роланд, разбираш ли? Затова ги отвлечат! За да хранят проклетите си прекъсвачи. Не коремите или телата, а умовете им! Дори нямам представа какво трябва да прекъснат!

– Двата Лъча, които още поддържат Кулата – отвърна Роланд. Слайтман го изгледа сащисано:

– Тъмната кула? Истина ли е?

– Самата истина. Кой е Финли? Финли ОТего?

– Не знам. Гласът, който приема докладите ми. Тахин, струва ми се... знаеш ли какво е това?

– А ти?

Слайтман поклати глава.

– Да не го обсъждаме тогава. Може би някой ден ще се срещнем и ще му поискам отговори и на това.

Слайтман остана безмълвен, но Роланд почувства съмнението му. Какво от това? Почти бяха свършили и неприятното чувство, което потискаше Стрелеца досега, почти изчезна. Той погледна спътника си в очите.

– Анди винаги е намирал някого като теб, когото да сплаши, Слайтман. Не се съмнявам, че е оставен тук точно с тази цел, както не се съмнявам, че дъщеря ти, сестричката на Бени, не е умряла случайно. Те винаги са се нуждаели от един жив близък и един слаб родител.

– Не можеш...

– Млъквай. Вече каза, каквото имаше да казваш.

Слайтман замълча.

– Разбирам предателите. Аз също съм предавал, веднъж дори самия Джейк. Това обаче не те оправдава; разбери ме добре. Ти си един лешояд.

– Направих го заради момчето си – отчаяно извика Слайтман.

Роланд плю в ръцете си и погали мъжа по лицето, свали очилата му и ги заклати пред носа на селянина.

– Никога няма да измиеш позора. Заради тези очила. Те са твоето клеймо, Слайтман. Все си повтаряш, че го правиш заради момчето си, защото иначе няма да можеш, да спиш. Аз си повтарям, че съм причинил онова на Джейк, за да не изпусна шанса си да спася кулата... и това

ми помага да заспя. Единствената разлика между нас е, че аз никога не съм получавал чифт очила. – Роланд избърса ръце в панталона си. – Ти си се продал, Слайтман. И си забравил лицето на баща си.

– Остави ме – прошепна Слайтман и изтри плюнката на Стрелеца; на нейно място потекоха сълзи. – Заради момчето ми.

– Всичко е заради момчето ти! Влачиш го след себе си като мъртво коте. Е, няма значение. Ако всичко мине по плана ми, ще живееш дълго с него в Кала и ще се радваш на уважението на съседите си. Ти ще си от героите, които са се опълчили срещу Вълците, когато стрелците са дошли по Пътя на Лъча. Когато грохнеш, той ще те подкрепя. Предвиждам такова бъдеще, но не знам какво друго да очаквам. Защото човек, който е продал душата си за чифт очила, отново ще я продаде за някоя друга дрънкулка, дори по-евтино, и синът ти скоро ще разбере какъв си. Най-хубавото за момчето ти е да загинеш като герой днес. Преди Слайтман да отговори, Роланд извика:

– Хей, Овърхолсър! Спри там! Стигнахме!

– Роланд... – започна Слайтман.

– Стига – спря го Стрелеца, докато връзваше юздите. – Дотук с разговора. Помни само какво казах, сай: ако загинеш като герой днес, синът ти ще се гордее с теб.

3.

Отначало всичко вървеше по плана и те го наричаха ка. Когато започнаха провалите и потече кръв, пак го нарекоха ка. Човек не може да стои над ка, така твърдеше Стрелеца.

4.

Роланд бе обяснил на децата какво иска от тях още в града. Сега, в сумрака преди изгрева, те се наредиха точно както им беше казал, от най-големите до най-малките; близнаците се държаха за ръце. Каруците бяха спрени от лявата страна на пътя, досами канавката. Единствената пролука между тях бе при началото на пътя за мините. До децата в редица застанаха пазачите им, вече повече от дузина след присъединяването на Тян, Татко Калахан, Слайтман и Уейн Овърхолсър. Срещу тях, покрай дясната канавка, се строиха Еди, Сузана, Роса, Маргарет Айзенхарт и Заля Джафърдс. Жените носеха по една торба с чинии. В

канавката отзад имаше сандъци с още. Чиниите бяха общо около двеста.

Еди погледна отвъд реката. Още не се виждаше прах. Сузана му се усмихна нервно. Трудното започваше. Страшното започваше. Той знаеше, че по-късно червената мъгла ще го обгърне и ще го замае. Сега сестивата му бяха твърде изострени. Чувстваше се безпомощен и уязвим като костенурка без коруба.

Джейк се приближи с кутията дрънкулки: панделки, биберони, една тръстикова свирка, стара обувка, чорапче. Имаше трийсетина дребни вещи.

– Бени Слайтман! – извика Роланд.

– Франк Тавъри! Франсин Тавъри! При мен.

– Чакай! – намеси се тревожно Бен Слайтман. – Защо викаш сина ми...

– За да изпълни дълга си, както ти ще изпълниш своя. Млъквай сега и нито дума повече.

Четири деца се наредиха пред него. Близнаците Тавъри още се държаха за ръце; бяха зачервени, задъхани, очите им блестяха.

– Слушайте добре и не ме карайте да повтарям.

Трите деца се наклониха тревожно напред. Джейк изглеждаше спокоен; той знаеше какво да прави и какво ще последва. Онова, което Роланд се надяваше, че ще последва.

Стрелеца заговори, но не толкова силно, че другите да го чуят:

– Ще продължите по този път и на всеки няколко крачки се оставяте по някоя дреболия, сякаш са изпуснати неволно. Не се бавете. Не е нужно да тичате, но вървете бързо. Внимавайте къде стъпвате. Идете до разклона на пътя, на по малко от километър оттук, но не по-далеч. Ясно ли е? Нито крачка по-натам.

Те закимаха енергично. Роланд премести погледа си върху възрастните, застанали зад тях.

– Четирите деца ще тръгнат след две минути. След тях идва ред на останалите, първо по-големите, накрая – най-малките. Няма да стигнат далеч; последните едва ще са тръгнали по пътя. – Повиши заповедно глас.

– Деца! Когато чуете това, искам да се върнете! Върнете се бързо! Той пхна два пръста в устата си и изсвири толкова пронизително, че децата запушиха ушите си.

Анабел Хавиер се обади:

– Сай, ако искаш да скриеш децата в някоя от пещерите, защо ще ги викаш обратно?

– Защото няма да ги крия в пещерите. Ще отидат там. – Роланд посочи на изток. – Господарката Оризия ще се грижи за тях. Ще се скрият в оризовите ниви от тази страна на реката. Всички погледнаха, накъдето сочеше и тогава забелязаха и прашния облак. Вълците идваха.

5.

– Нашите приятели идват, сладурче – отбеляза Сузана. Роланд кимна, после се обърна към Джейк:

– Тръгвай. Изпълнявайте каквото ви казах.

Джейк извади няколко предмета от кутията и ги подаде на близнаците Тавъри, после чевръсто прескочи канавката и тръгна по пътчето за мините, преминаващо по дъното на сухо дере. Бен и двамата близнаци го последваха. След малко Франсин Тавъри пусна една шапчица на земята.

– Добре – каза Овърхолсър. – Отчасти разбирам. Вълците ще видят джунджуриите и ще си помислят, че децата са тръгнали на север. Защо обаче ги изпращаш натам, а не направо в оризищата?

– Защото трябва да приемем, че Вълците надушват следите на плячката си като истински хищници – отвърна Роланд, после повиши глас: – Тръгвайте, деца! Първо големите! Дръжте се за ръце и вървете! Когато чуете изсвирването ми, веднага се връщайте!

Децата тръгнаха; Калахан, Сейъри Адамс, семейство Хавиер и Бен Слайтман им помагаша да се прехвърлят през канавката. Всички възрастни вършеха с готовност работата си; само бащата на Бени изглеждаше неуверен.

– Вълците ще тръгнат натам, защото имат причина да смятат, че децата са там – обясни Роланд, – но те не са глупави, Уейн. Ще търсят следи и ние ще им оставим. Ако могат да надушат плячката (а съм готов да заложа цялата оризова реколта на този град, че могат), „изпуснатите“ вещи ще ги убедят допълнително. След миризмата на основната група следите на другите четирима ще ги подмамат малко по-надалеч. Може да се подлъжат по тях, а може и да не ги заблудим. Това обаче няма значение.

– Да, но...

Без да обръща внимание на Овърхолсър, Роланд се обърна към бойците. Бяха общо седем. „Хубаво число – помисли си той. – Силно число.“ Погледна зад тях към прашния облак. Той се издигаше по-високо от вихрите на семинона и се приближаваше с ужасяваща бързина. Засега обаче нещата вървяха според плана.

– Слушайте добре – обърна се той към Заля, Маргарет и Роса;

членовете на ка-тета му вече знаеха тази тайна, спо делена от Джейми на верандата на Джафърдсови. – Вълците не са нито хора, нито зверове, те са работи.

– Работи! – удивено възкликна Овърхолсър.

– Да, и нашият ка-тет вече се е срещал с такива. – Роланд си спомни една поляна, където последните стражи на големия мечок ги бяха нападнали. – Носят качулки, за да крият малките въртящи се предмети, които носят на главите си. Те вероятно са толкова широки и толкова високи. – Роланд показва размери от около пет на десет сантиметра. – Точно това Моли Дулин е улучила и отсякла с чинията си. Уцелила го с случайно. Ние ще се целим съзнателно.

– Мислещи шапчици – вметна Еди. – Те са тяхната връзка с околния свят. Без тях са мъртви.

– Целете се тук – заръча Роланд и вдигна ръка на два пръста над главата си.

– Ами гърдите... отворите на гърдите им... – заекна Маргарет.

– Това беше опашата лъжа. Целете се във върха на качулките им.

– Иска ми се да знам защо онзи ден наговори толкова много глупости – измърмори Тян.

– Надявам се, че ще доживееш да научиш.

Последните деца, най-малките, вече тръгваха по пътя през дерето, послушно хванали се за ръце. Най-големите сигурно се бяха отдалечили на около двеста метра. Толкова стигаше. Роланд се обърна към пазачите на децата:

– Сега ще ги извикам. Прехвърлете ги през канавката и ги водете между царевицата в два успоредни реда. – Посочи зад гърба си, без да се обръща. – Не е нужно да обяснявам колко е важно царевичните стъбла да останат непокътнати. Особено тези покрай пътя, които Вълците могат да видят.

Те кимнаха.

– Когато стигнете оризищата, влезте в един от каналите. Заведете ги до самата река и ги накарайте да залегнат неподвижно сред ориза. – Роланд разпери ръце. – Накарайте ги да се разпръснат. Вие застанете откъм реката. Ако има още Вълци, ще дойдат оттам.

Без да им даде възможност за въпроси, Роланд пхна пръсти в уста си и изсвири.

Еди се озърна и с тревога забеляза колко се е приближил прашният облак. Това бе съвсем логично, когато човек знаеше тайната; сивите коне не бяха живи същества, а машини, направени като коне.

„Като конвой държавни шевролети“ – помисли си той.

– Роланд, бързи са! Дяволски бързи!

– Ще успеем.

– Сигурен ли си? – попита Роса.

– Да.

Най-малките деца вече се прехвърляха през канавката, хванати за ръце и с разширени от страх и възбуда очи. Манихеецът Кантаб и жена му Ара ги водеха. Тя ги насочваше през царевицата, като заръчваше дори да не докосват стеблата.

– Защо, сай? – попита едно хлапе на не повече от четири с подозрително тъмно петно отпред на панталона. – Царевицата вече е обрана.

– Такава е играта – обясни Кантаб. – Казва се „не докосвай царевицата“.

Той запя. Някои деца последваха примера му, но повечето бяха твърде уплашени, за да пеят.

Роланд погледна на изток. Доколкото можеше да прецени, на Вълците им оставаха още десетина минути, докато стигнат Уай. Десет минути, богове, колко бяха бързи. Вече му бе минало през ума, че ще се наложи да оставят Слайтман Младши и близнаците Тавъри при себе си. Не беше планирано така, но при такъв бърз развой на събитията плановете винаги се променят. Трябва да се променят.

Последните деца се върнаха и на пътя останаха само Овърхолсър, Калахан, Слайтман Старши и Сейъри Адамс.

– Тръгвайте – нареди Роланд.

– Искам да изчакам сина си! – възрази Слайтман.

– Върви.

Слайтман изглеждаше готов да спори, но Сейъри Адамс го потуша по ръката, а Овърхолсър го хвана за ръкава.

– Хайде – нареди богатият фермер. – Той ще се грижи за твоето така, както за своето.

Слайтман изгледа с недоверие Стрелеца, но се прехвърли през канавката и тръгна след децата заедно с Овърхолсър и Сейъри.

– Сузана, покажи им скривалището.

Погрижиха се децата да прекосят канавката далеч от мястото на изкопа им. Сузана разрита с отрязания си до коляното крак листата и клонките, с които бяха покрили дупката.

– Плитко е – обясни почти като извинение. – Отгоре е покрито с дъски. Леки са и лесно могат да се избутат. Тук ще се скрием. Роланд е направил... о, не знам как се нарича тук... при нас се казва перископ,

има огледала и се използва за гледане над земята. Когато дойде моментът, ще изскочим. Дъските ще паднат настрани.

– Къде са Джейк и останалите трима? – попита Еди. – Трябваше да са се върнали вече.

– Рано е още. Успокой се, Еди.

– Не, няма да се успокоя. Не е рано. Трябва поне да мо жем да ги видим. Ще отида...

– Не, стой тук – нареди Роланд. – Трябва да убием колкото се може повече, преди да разберат какво става. Това означава непрекъснат огън в гърба им.

– Роланд, нещо не е наред.

Роланд не му обърна внимание.

– Госпожи-сай, пхнете се тук, ако обичате. Сандъците с допълнителните чинии ще са до вас, само ще ги покрием малко с листа.

Заля, Роса и Маргарет започнаха да се провират през дупката; Роланд погледна от другата страна на пътя. Пътеката към мините бе безлюдна. Джейк и другите три деца не се виждаха никакви. Той започна да си мисли, че Еди е прав, че има нещо гнило.

6.

Джейк и спътниците му бързо и благополучно стигнаха до разклона. Джейк бе запазил две джунджурийки и захвърли една счупена дрънкалка към „Глория“ и една плетена гривничка към „Редбърд“. „Избирайте – помисли си. – И в двата случая сте обречени.“

Когато се обърна, близнаците Тавъри вече бяха тръгнали назад. Бени го чакаше, пребледнял и с грейнали очи. Джейк му кимна и с мъка се усмихна:

– Да тръгваме.

Когато чуха изсвирването на Роланд, близнаците се затичаха въпреки нестабилните камъни по дъното на дерето. Още се държаха за ръце и заобикаляха онези препятствия, които не можеха да прескочат.

– Хей, не тичайте! – изкрещя Джейк. – Той каза да не тичаме и да внима...

В този миг Франк Тавъри стъпи в дупка. Джейк чу изпращяването от счупване на глезен и по ужасеното изражение на Бени разбра, че и на неговото лице се е изписало такова. Франк изпищя и падна. Франсин понечи да го задържи, но момчето бе твърде тежко. Главата му издумка силно върху един камък. От раната рукна искряща под утринното слънце кръв. „Проблеми – помисли си Джейк. – И точно на нас.“ Бени гледаше с отворена уста, беше блед като платно. Франсин коленичи до брат

си, свит под невъзможен ъгъл и с крак още в дупката. Момичето захленчи. Изведнъж млъкна. Завъртя очи и се свлече в безсъзнание върху неподвижния си брат.

– Хайде – извика Джейк, но Бени стоеше като закован; Джейк го ощица. – В името на баща ти! Това накара Бени да се размърда.

7.

Джейк виждаше всичко през хладнокръвния поглед на стрелец. Камъка, облян с кръв. Кичурче косми, залепнало за него. Крака в дупката. Пяната на устните на Франк Тавъри. Започваха да се подуват като напъпилите гърди на сестра му, просната върху него. Вълците бяха близо. Усещаше ги. „Еди – помисли си. – Еди иска да дойде.“

Джейк никога не се беше опитвал да предава мислите си, но сега го направи: „Стойте там! Ако не успеем да се върнем навреме, ще се опитаме да се скрием тук. ЗА НИЩО НА СВЕТА НЕ ИДВАЙТЕ ТУК! НЕ ПРЕЦАКВАЙТЕ ВСИЧКО!“ Нямаше представа дали посланието му е достигнало до някого, но осъзнаваше, че друго не може да стори. Междувременно Бени... какво? Каква бе точната дума? Госпожица Ейвъри в „Пайпър“ винаги ги караше да търсят точната дума. Сега тя изведнъж му хрумна. Бени се вайкаше.

– Какво ще правим, Джейк? Исусе, и двамата. Всичко беше наред! Те просто тичаха и изведнъж... ами ако Вълците дойдат? Ако дойдат и сме още тук? Дали да не ги оставим?

– Няма да ги оставим.

Джейк се наведе и хвана Франсин Тавъри за раменете. Сложи я да седне, за да позволи на брат и да диша. Главата и се отметна назад; косата и се разпиля като коприна. Клепачите и потрепнаха, отдолу очите и бяха бели. Без да се замисля, Джейк и удари плесница. Силно.

– Ох! Ох! Тя отвори очи, сини, красиви и уплашени.

– Ставай! – изкрещя Джейк. – Стани от него!

Колко време беше минало? Всичко бе толкова тихо, след като деца-та се бяха върнали на пътя! Не се чуваха дори птички, дори ръждивче не се обаждаше. Той очакваше да чуе ново изсвирване, но Роланд не изсвири. А и защо да го прави? Вече бяха сами. Франсин се отмести и с мъка се изправи.

– Помогни му... моля те, сай... – Бени. Трябва да извадим крака му от дупката.

Бени коленичи до проснатото на земята момче. Франк още беше

блед, но стискаше устни и това се стори окуражително на Джейк.

– Хвани го за рамото.

Бени хвана Франк Тавъри за едното рамо. Джейк стисна другото. Погледите им се срещнаха над тялото на припадналото момче. Джейк кимна:

– Хайде.

Дръпнаха го заедно. Франк Тавъри отвори очи – бяха сини и красиви като очите на сестра му – и изпищя толкова високо, че почти не се чу.

Кракът му обаче не излизаше. Беше пропаднал твърде дълбоко.

8.

Сивкавозеленикавият облак се очертаваше ясно и те чуваха тропота на много копита. Трите жени бяха в скривалището. Само Роланд, Еди и Сузана оставаха в канавката. Взираха се към пътя за мините. Още не се виждаше никой.

– Чух нещо – каза Сузана. – Мисля, че някой от тях е пострадал.

– Майната му, Роланд, отивам при тях – изръмжа Еди.

– Това желанието на Джейк ли е, или твоето?

Еди се изчерви. Беше чул гласа на Джейк в съзнанието си – макар и не точните думи, но схващаше смисъла – и предполагаше, че и Роланд го е доловил.

– Там има сто деца, а там – само четири – изтъкна Ро ланд. – Влизай в окопа, Еди. Ти също, Сузана.

– А ти? – попита Еди.

Роланд издиша силно:

– Ще помогна, ако мога.

– Няма да отидеш там, нали? – Еди го изгледа с невярващи очи. – Не можеш да го направиш!

Роланд погледна към прашния облак и сиво-зелената сянка отдолу, в която само след минута щяха да се очертаят отделни силуети. Ездачи с маски на озъбени вълци и зелени качулки. Те не просто язدهа към реката, а по-скоро се изливаха в нея.

– Не – отсече Роланд. – Не мога. Влизай в окопа.

Еди се забави още за миг, с ръка върху приклада на револвера, с напрегнато лице. После мълчаливо се обърна и хвана Сузана за лакътя. Коленичи до нея и се пхна в дупката. Навън остана Роланд, загледан към празния път в дерето.

9.

Бени Слайтман беше яко момче, но не можеше да помести камъка, заклешил крака на Франк. Джейк го разбра още при първия опит. Опита се да прецени теглото на момчето и на камъка. Камъкът може би бе по-тежък. – Франсин. Тя го погледна с влажни и почти заслепени от страх очи. – Обичаш ли го? – попита Джейк. – Да, с цялото си сърце! „Той е твоето сърце – помисли си Джейк.“ – Тогава ни помогни да го издърпаме. Когато ти кажа, дърпай колкото сила имаш. Нищо, че ще пици, ти дърпай. Тя кимна, сякаш разбираше. Джейк се надяваше да е така.

– Ако не успеем да го измъкнем, ще трябва да го оста вим.

– Не! – изкрещя тя.

Нямаше време за спорове. Джейк се приближи до Бени при плоския бял камък. От едната му страна глезенът на Франк изчезваше под набения ръб. Момчето беше в пълно съзнание и дишаше на пресекулки. Лявото му око се въртеше ужасено. Дясното бе покрито с кръв. Парче кожа висеше над ухото му.

– Ще повдигнем камъка, а ти ще издърпаш Франк – обърна се Джейк към Франсин. – На „три“. Готова ли си?

Момичето кимна и косата и падна върху лицето като завеса. Тя не се опита да я отметне, само хвана брат си под мишниците.

– Франсин, боли – изстена той.

– Млъквай.

– Едно – започна Джейк. – Дърпай този проклет камък, дори да ти се пръснат топките. Чуваш ли?

– И още как. Брой.

– Две. Три.

Двамата дръпнаха с крясък. Камъкът се помръдна. Франсин също извика и с всички сили дръпна брат си.

Писькът на Франк Тавъри заглуши всички.

10.

Роланд чу виковете на напрежение и писък от болка. Нещо се беше случило и Джейк бе направил нещо. Въпросът беше дали бе достатъчно, за да оправи положението.

Вълците скочиха в Уай и на утринната светлина около сивите им коне се разхвърчаха пръски. Роланд ги виждаше ясно, по петима-шестима в редица. Бяха към шейсет на брой. Прекосиха реката и се скриха зад

едно тревисто възвишение. Когато пак се появиха, бяха на по-малко от два километра. Щяха да се скрият още веднъж, зад близкия хълм, и това бе последният шанс на Джейк и другите деца да дойдат и да се скрият.

Роланд се загледа към страничния път, искаше децата да се появят – искаше Джейк да се появи, – но отново не видя никого.

Вълците препускаха покрай западния бряг на реката, от конете им се ръсеше дъжд от позлатени от слънцето капчици, под копитата им се вдигаха облаци от пръст и пясък. Тропотът прерасна в тътен.

11.

Джейк бе прихванал Франк под мишницата, Бени го подкрепяше от другата страна. Трескаво го влачеха по пътя, без да обръщат внимание на острите камъни. Франсин ги следваше неотлъчно.

Минаха последния завой и Джейк с облекчение видя Роланд в канавката от другата страна на главния път. Стрелеца стоеше с ръка на спусъка и нахлупена над очите шапка.

– Брат ми! – изкрещя Франсин. – Падна! Счупи си крака!

Роланд изведнъж се скри от поглед. Франсин се огледа, не уплашено, но неразбиращо:

– Какво...

– Стой – срязя я Джейк, защото не се сещаше какво да каже.

Нямаше никаква идея. Ако и Стрелеца не беше измислил нищо, сега щяха да умрат.

– Кракът ми... боли – прошепна Франк.

– Млък.

Бени се изсмя безумно. Джейк го погледна над хлипация, окървавен Франк... и му намигна. Бени също му намигна. Така изведнъж те отново бяха старите добри приятели.

12.

Легнала в мрака, сред миризмата на гнили листа, Сузана изведнъж почувства болките. В този миг остра болка прониза лявото и слепоочие и цялото и лице и вратът и сякаш се вдървиха. В същото време пред очите и се появи огромна трапезария: изпускащи пара печени меса, риба, пържоли, огромни бутилки шампанско, купи със сосове, реки от червено вино. Чу звуците на пиано. Някой пееше с ужасно тъжен глас:

– Някой спаси живота ми тази нощ, някой спаси живоо-отааа ми...

„Не!“ – понечи да извика на онова, което искаше да я обладае. Как му беше името? А, да. Името означаваше Майка. Ръката на това същество бе създадена да люлее бебешка люлка, а който люлее люлката, управлява све...

„Не! Остави ме да довърша това! Сетне, ако толкова искаш да го родиш, ще ти помогна! Ще ти съдействам! Ако обаче се опиташ да ме принудиш сега, ще се съпротивлявам със зъби и нокти! А ако бъда убита, скъпоценното ти мъниче също ще умре! Чуваш ли, кучко?“

За момент не последва нищо, тя усещаше само докосването на Еди, скованото си лице, острата миризма на гнило, чуваше тътена от приближаващите Вълци и дишането на Сестрите, които се готвеха за битка. После някъде отляво над окото и Мия заговори за пръв път; думите прозвучаха кристално ясно в съзнанието и:

„Сражавай се, щом искаш, жено. Дори ще ти помогна, ако мога. После ти ще изпълниш обещанието си.“

– Сузана? – прошепна Еди. – Добре ли си?

– Да – отвърна тя.

И наистина беше добре. Болката секна. Гласът се загуби. С него изчезна и ужасното вдървяване.

Някъде наблизо обаче Мия чакаше.

13.

Роланд лежеше по корем в канавката; наблюдаваше Вълците с взора на въображението и интуицията, не с очите си. Те бяха между двете възвишения, язدهа с разветви наметала. Щяха да са скрити зад последния хълм около десетина секунди. Ако останат в група и водачите им не избързат напред. Ако беше преценил правилно скоростта им. Ако беше прав, може би имаше пет секунди, през които да махне на децата да идват. Или седем. Ако не грешеше, те имаха пет секунди да прекосят пътя. Ако грешеше (или ако децата се забавят), Вълците щяха да видят човека в канавката или децата на пътя, а може би и двете. Разстоянието нямаше да е достатъчно за врага да използва оръжията си, но толкова внимателно устроената засада щеше да се провали. Най-разумното бе да остане залегнал и да остави децата на произвола на съдбата. По дяволите, четирите деца на пътя за мините щяха допълнително да убедят Вълците, че останалите се крият там. „Стига размишления – прозвуча гласът на Корт в главата му. – Ако ще действаш, нещастнико, сега е единственият ти

шанс.“

Роланд скочи на крака. Точно срещу него, скрити зад купчина камъни, бяха Джейк и Бени Слайтман, хванали от двете страни Франк. Момчето бе цялото в кръв, боговете само знаеха какво му се беше случило. Сестричката му надничаше над рамото му. В този момент приличаха на сиамски близнаци.

Роланд размаха ръце в знак да тичат към него. В същото време погледна на изток. Вълците не се виждаха. За момент се бяха скрили от поглед зад хълма.

Джейк и Бени се втурнаха през пътя, влачейки Франк. Роланд само се надяваше Вълците да не забележат пресните следи от обувките му. Момиченцето дотича последно.

– Долу! – извика Роланд. – Долу, долу, долу!

Скочи върху нея, Джейк се приземи върху него. Роланд чувстваше лудото биене на сърцето му и изпита моментно облекчение.

Тропотът се приближаваше, усилваше се с всяка секунда. Дали предните ездачи ги бяха забелязали? Скоро щяха да разберат. Засега оставаше само да се придържат към плана. В окопа щеше да е тясно, но ако Вълците ги бяха забелязали, всичко щеше да се реши без изстрелването на нито един куршум и без хвърлянето на нито една чиния. Имаха най-много минута, може би само четирийсет секунди и времето летеше.

– Мушкай се в скривалището – прошепна той на Джейк. – Веднага!

Джейк се изхлузи от него и изчезна под земята.

– Хайде, Франк. И тихо. След две минути можеш да крещиш колкото си искаш, но засега си дръж устата затворена. Това важи за всички ви.

– Ще мълча – изстена момчето.

Бени и сестричката на Франк кимнаха.

– По някое време ще изскочим и ще започнем да стреляме. Вие тримата – Франк, Франсин и Бени – ще кротувате. Не се показвайте. Ако ви е мил животът, стойте долу.

14.

Роланд лежеше в мрака; усещаше миризмата на пръст и слушаше задыханото дишане на децата. Скоро този шум бе заглушен от приближаващия се тропот. Той отново гледаше през очите на въображението и интуицията. След по-малко от трийсет секунди, може би петнайсет, червеният гняв на битката щеше да го заслепи, но засега той виждаше

всичко и то бе точно както го искаше. И защо не? Каква полза имаше да си представя провала?

Видя близнаците на Кала, проснати в най-гъстата и влажна част на оризищата, с омазани от тиня дрехи. Видя възрастните, наредени край брега. Видя Сейъри Адамс с чиниите и и Ара – жената на Кантаб – също с няколко, защото Ара също хвърляше (макар че като манихейка не можеше да дружи с другите жени). Видя неколцина мъже – Естрада, Адамс, Овърхолсър – въоръжени с ба. Вон Айзенхарт държеше пушката, която Роланд му бе почистил. На пътя видя приближаващата орда на сиво-зелените ездачи и сивите им коне. Вече забавяха ход. Металните им маски проблеснаха на слънцето. Иронията на тези маски бе, че под тях имаше още много метал. Роланд насочи окото на въображението си в търсене на друга група ездачи – които да отиват на юг към града. Не видя такива. В неговото въображение поне всички Вълци идваха насам. Така трябваше да бъде, ако бяха налупали примамката. Той видя фургоните покрай пътя и съжали, че не са разпрегнали животните, но, разбира се, така изглеждаше по-добре, сякаш бяха избягали панически. Видя пътя към мините, изоставени и действащи, и към пещерите зад тях. Видя как първите ездачи дърпат юздите си и как конете им гневно се озъбват. Видя през очите им не живи образи като през човешки очи, а застинали картини като в спи-се-ние. Видя детската шапчица, която Франсин Тавъри бе хвърлила. Освен образи той си представяше и миризми. Подуши нещо силно и апетитно – онова, което Вълците отнемаха от отвлечените деца. Във въображението си той имаше и уши и чу (много слабо) познатото щракане като от Анди, същото тихо бръмчене на релета, двигателчета, хидравлични помпи и боговете знаеха какви други устройства. Представи си как Вълците изучават обърканите следи на пътя (надяваше се да са объркани), после поглеждат към дерето. Защото нямаше никаква полза да си ги представя как гледат в другата посока, готови да изпекат десетимата като в тенджерата. Не, те гледаха пътя през дерето. Трябваше да гледат натам. Те надушваха децата – може би не само веществото, съдържащо се в мозъка им, а и страха им, – виждаха няколкото дреболийки, изпуснати от плячката им. Седяха на железните си коне. И гледаха. „Хайде, вървете – мълчаливо ги подкани Роланд. – Вървете. Идете да ги потърсите. Вземете онова, за което сте дошли.“

Чу се силно изсвирване от един от Вълците. То бе последвано от кратко изсвирване на сирена. След това прозвуча пронизително изсвирване, каквото Джейк бе чул в Когана. После те отново тръгнаха. Копитата на конете им прокънтяха върху огана, после по по-каменистия път

към мините. Това бе единственият шум; конете не цвилеха уплашено като впрегнатите във фургоните. За Роланд това беше достатъчно. Те бяха налупали въдицата. Той извади револвера си. До него Джейк се размърда и Роланд се досети, че и момчето вади оръжието си.

Беше им казал какво да очакват, когато изскочат от скривалището: една четвърт от Вълците – обърнати към реката; друга четвърт – към Кала Брин Стърджис. А може би повече щяха да гледат към града, защото точно оттам очакваха да дойдат неприятности. А останалите? Трийсетина или повече? Вече трябваше да са тръгнали през дерето към мините.

Роланд започна да брои до двайсет, но когато стигна до деветнайсет, реши, че толкова стига. Той сви краката си – сега не изпитваше никаква болка в ставите – и стисна бащиния си револвер.

– За Гилеад и Кала! – изкрещя. – Напред, стрелци! Напред, Сестри на Оризия! Напред! Убийте ги! Без милост! Избийте ги до крак!

15.

Те изскочиха от земята като възкръснали мъртъвци. Разхвърчаха се дъски, бурени и листа. Роланд и Еди държаха револвери с приклади от сандалово дърво. Джейк бе въоръжен с пистолета на баща си. Маргарет, Роса и Заля стискаха по една чиния. Сузана бе хванала две.

Вълците се бяха разположили точно както Роланд ги беше видял през хладнокръвните очи на убиец; за миг той изпита триумфращо чувство, преди червената завеса на гнева да се спусне пред очите му. Както винаги когато започваше да сее смърт, той се чувстваше на върха на щастието. „Пет минути на кръвопролитие и глупост“ – беше им казал и сега това време бе дошло. Беше им разказал също, че след това винаги се чувства зле, но сега, в този начален момент, радостта му бе огромна, защото виждаше смисъл в живота си. Нямаше значение, че това бяха работи; о, не! Важното бе, че те издевателстваха в продължение на поколения над безпомощните жители на тази страна и най-после на това щеше да се сложи край.

– Целете качулките! – изкрещя Еди и револверът му започна да сее олово; мулетата и конете от фургоните се подплашиха и се задърпаха във впряговете. – Качулките! Целете мислещите шапчици!

Локаторните устройства от главите на трима ездачи отхвърчаха като бирени капачки. Трите Вълка се свлякоха безжизнени от седлата. Според разказа на Дядото за подвига на Моли Дулин убитият от нея

робот се беше гърчил, но тези се проснаха на земята неподвижни като камъни. Моли може би не беше улучила добре локатора, но Еди си го биваше в стрелбата. Роланд също започна да стреля, от нивото на хълбока си, почти небрежно, но всеки негов куршум попадеше в целта. Целеше се само в онези в началото на дерето, за да създаде барикада от тропове там.

– За Оризия! – изкрещя Росалита Муньос. Чинията и със свистене прелетя Източния път и преряза качулката на един ездач, който отчаяно се опитваше да извърти коня си. Той се свлече от седлото и падна надолу с главата.

– Оризия! – изкрещя Маргарет Айзенхарт.

– За брат ми! – прозвуча викът на Заля.

– Оризия ще ви подпали задниците! – провикна се Сузана.

Замахна и хвърли двете чинии. Те се кръстосаха във въздуха и поразиха целите си. Две зелени парцалчета отхвърчаха от качулките на поразените Вълци и те паднаха тежко.

Сред обърканите ездачи проблеснаха яркочервени лазерни мечове. Джейк простреля локатора на един, той падна и наметалото му се запали от собственото му оръжие. Конят му се отдръпна настрана и се допря до огненпръчката на съседния ездач. Главата му отхвърча и отдолу се показаха кабели, изпускащи искри. Вече звучеше постоянен вой на сирени.

Роланд беше очаквал Вълците, разположени откъм града, да побягнат към Кала. Деветте останали обаче (Еди бе поразил вече шест) пришпориха конете си към тях. Двама или трима хвърлиха бръмчащи сребристи топки.

– Еди! Джейк! Прехващачи! Отдясно!

Двамата веднага се извъртяха, като оставиха жените да хвърлят чинии. Джейк стоеше разкрячен, с пистолет в дясната ръка; с лявата стискахе дясната си китка. Косата му се вееше, лицето му изглеждаше още по-красиво; усмихваше се. Стреля три пъти. Смътно си спомни дните, когато се беше упражнявал с глинени панички в гората. Сега мишените му бяха далеч по-опасни и той се радваше. Радваше се. Първите три блестящи топки се взривиха със синя светлина. Четвъртата продължи право към него. Джейк се наведе и чу как преминава точно над главата му, бръмчейки като развален тостер. Щеше да се върне.

Преди да успее, Сузана хвърли чиния срещу прехващача. Когато се сблъскаха, топчицата избухна. В царевичката се посипаха отломки и няколко растения пламнаха.

Роланд презареди, свел за миг пушещото дуло на револвера между краката си. Зад Джейк Еди правеше също.

Един Вълк прескочи купчината трупове в началото на дерето. Чинията на Роса посече качулката му и отдолу за момент се показва радарна антена. Локаторите на роботите при мечока се бяха движили бавно; този тук се въртеше с бясна скорост. В следващия миг отхвърча и Вълкът се блъсна в конете, впрегнати във фургона на Овърхолсър. Те уплашено се изправиха на задните си крака и блъснаха каруцата в четирите животни отзад. Те се опитаха да отстъпят, но нямаше накъде. Фургонът на Овърхолсър се заклати, после се прекатури. Поразеният Вълк падна върху трупа на друг и остана проснат в прахта с изкривени на една страна крака.

Роланд беше презаредил. Вълците в началото на дерето оставаха зад преградата от трупове, точно както бе предвиждал. От петнайсетте, които бяха наблюдавали града, оставаха само двама. Онези от другата страна се опитваха да заобиколят канавката, но трите Сестри на Оризия и Сузана успешно ги държаха на разстояние. Роланд остави двата Вълка от своята страна на Еди и Джейк, прехвърли се зад Сузана и започна да стреля по десетимата противници от този край. Един понечи да хвърли прехващач, но куршумът на Стрелеца отнесе антената му. Роса поразя втори, Маргарет Айзенхарт – трети.

Маргарет бръкна в торбата си за друга чиния. Когато се изправи една огнепръчка я обезглави; косата и пламна и главата и падна в канавката. Реакцията на Бени беше предвидима; тя бе като втора майка за него. Когато горящата глава падна до него, той изскочи панически от канавката и запищя от ужас. – Бени, не, върни се – изкрещя Джейк.

Двама от оцелелите Вълци хвърлиха сребристите си смъртоносни топчета към уплашеното момче. Джейк улучи едното във въздуха, но не му остана време за другото. То улучи Бени Слайтман в гърдите и тялото му избухна; едната му ръка се откъсна и отхвърча встрани.

Сузана отсече локатора на Вълка, който беше убил Маргарет, после поразя убиеца на момчето. Извади две нови чинии и се обърна към настъпващите Вълци точно когато първият скачаше в канавката; конят му повали Роланд. Той замахна с лазерния си меч към Стрелеца; оръжието приличаше на ярка неонва тръба.

– Няма да стане, мръсноко! – изкрещя Сузана и хвърли едната от чиниите.

Тя премина през искрящата пръчка и мечът избухна, откъсвайки ръката на Вълка. В следващия момент чинията на Роса отсече локатора

му и той се стовари на земята на сантиметри от вцепенените от страх близнаци Тавъри. След миг разкривената в зловеща усмивка маска започна да пуши и да се топи.

Джейк закрепя името на Бени и прекоси Източния път, като зареждаше пистолета; без да осъзнава, газеше в кръвта на приятеля си.

От лявата му страна Роланд, Сузана и Роса довършваха останалите пет Вълка.

– Искаш ли помощ, хлапе? – попита го Еди.

От дясната им страна всички Вълци, оставени да наблюдават града, бяха мъртви. Само един от тях бе успял да стигне до канавката и сега лежеше с глава, забита в прясно изкопаната пръст. Тялото му беше увило в зеленото наметало като насекомо, умряло в пашкула си.

– Да – отвърна Джейк, който вече не знаеше дали говори, или само мисли. – Както искаш. Те убиха Бени.

– Знам. Гадно е.

– Това трябваше да е шибаният му баща – добави Джейк. Плачеше ли? Сам не знаеше.

– Съгласен съм. Ето ти един подарък.

Еди пусна в ръката му две топки около седем сантиметра в диаметър. Повърхността им беше като от метал, по когато стисна едната, тя се огъна като гумена. От едната страна имаше малка табелка:

ПРЕХВАЩАЧ ТИП „СНИЧ“ МОДЕЛ „ХАРИ ПОТЪР“
сериен
465-11-АА НРЖК
ВНИМАНИЕ ВЗРИВООПАСНО

До табелката имаше копче. Джейк разсеяно се почуди кой е Хари Потър. Вероятно създателят на прехващача.

Достигнаха купчината мъртви Вълци. Може би не е възможно машина да е мъртва, но Джейк не се сещаше за друго определение за безжизнените работи. Мъртви, да. Това му доставяше огромно удоволствие. Отзад се чу експлозия, последвана от крясък, изразяващ или огромна болка, или огромна радост. Джейк обаче не се интересуваше от причината. Цялото му внимание бе насочено към Вълците, оставащи на пътя към мините. Бяха двайсетина.

Точно пред него един нападател бе вдигнал прашящата си пръчка. Беше се обърнал наполовина към другарите си и размаха оръжието към пътя. „Само че това не е никаква пръчка – помисли си момчето. – Това е

лазерен меч също като онези в «Междувездни войни». Тези обаче не са специални ефекти, а наистина убиват. Какво, по дяволите, става тук?“ Е, роботът отпред се опитваше да организира войниците си, това беше ясно. Еди реши да ускори нещата. Натисна копчето на един от трите прехващача, които бе запазил за себе си, и топчето започна да вибрира в ръката му.

– Ехо, приятел! – извика той.

Вълкът не реагира и затова Еди просто го замери с прехващача. При тази сила на хвърляне топчето би трябвало да падне на двайсетина метра напред и да се изтърколи в краката на Вълците. То обаче се вдигна, набра скорост и удари Вълка в озъбената маска. Главата му се пръсна на парченца.

– Давай! – извика Еди. – Пробвай. С техните камъни по техните глави!

Джейк не му обърна внимание. Пусна прехващачите, дадени му от Еди, на земята, прескочи купчината трупове и навлезе в дерето.

– Джейк? Джейк, това не е много добра идея...

Някой хвана Еди за ръката. Той се извъртя, вдигна револвера, но видя Роланд и отново го смъкна.

– Не те чува – каза Стрелеца. – Хайде, да го последваме.

– Чакай, Роланд, чакай – извика Роса; беше омазана с кръв и Еди предположи, че е от бедната сай Айзенхарт. – И аз искам.

16.

Достигнаха Джейк точно когато останалите Вълци предприеха последната си атака. Неколцина хвърлиха прехващачи. Роланд и Еди лесно ги свалиха. Джейк изстреля девет куршума на равни интервали и всеки път поваляше по един Вълк. Когато пълнителят му се изпразни, Росалита уби десети с чиния, викайки името на Господарката Оризия. Заля Джафърдс също ги беше последвала и сега поразил единайсети.

Докато Джейк зареждаше, Роланд и Еди, застанали един до друг, се захванаха за работа. Те със сигурност можеха да убият оставащите осем (Еди не се изненадваше, че в последната групичка в крайна сметка се бяха оказали деветнайсет), но преотстъпиха двама на Джейк. Те се приближаваха, въртейки лазерните мечове и главите си по начин, който несъмнено би ужасил някой селяк, но момчето хладнокръвно уби единия. После се отдръпна и се наведе, когато другият вяло замахна към него.

Конят му прескочи труповете в началото на пътя. Сузана седеше от другата страна, при канавката, сред купчина метал и разлагащи се маски. Тя също бе покрита с кръвта на Маргарет Айзенхарт.

Роланд разбра, че Джейк отстъпва последния на Сузана, която не можеше да се присъедини към тях в дерето. Стрелеца кимна. Момчето бе видяло ужасни неща тази сутрин, беше преживяло ужасен шок, но щеше да се справи. Ко – който ги чакаше в дома на отца – със сигурност щеше да му помогне.

– О-РИЗИЯ1 – изкрещя Сузана и хвърли последната чиния, когато Вълкът насочваше коня си на изток, към онова, което бе негов дом.

Чинията изсвистя и посече върха на зелената качулка. За миг този последен крадец на деца остана на седлото, потрепери и алармата му зазвуча, викайки помощ, която нямаше да получи. После се преобърна назад, направи кълбо и падна с главата надолу. Сирената му секна.

„Така нашите пет минути свършиха“ – помисли си Роланд. Погледна пушешото дуло на револвера си и го прибра в кобура. Една по една алармите на повалените работи започнаха да се изключват.

Заля го гледаше замаяно и с невярващи очи.

– Роланд!

– Да, Заля?

– Това ли е краят? Възможно ли е вече да ги няма? Наистина ли?

– Избихме ги до един. Преброих шейсет и един и сега всичките лежат на пътя или в канавката.

Съпругата на Тян остана неподвижно за миг, сякаш още осмисляше тази информация. После направи нещо, което изненада дори Роланд. Хвърли се върху него, притисна го в обятията си и обсипа лицето му със страстни целувки. Стрелеца потърпя известно време, после я отблъсна. Отвратителното чувство вече го обхващаше. Усещането за пълна безполезност. Чувството, че ще води тази битка или други като нея во веки веков, на едно място изгубвайки два пръста в щипките на чудовищни раци, на друго – може би око в ноктите на хитра вещица и че след всяка битка Тъмната кула ще му се струва малко по-далеч, вместо да се приближава. Всеки път болестта щеше да прониква все по-дълбоко в тялото му. „Стига – рече си. – Това са глупости.“

– Ще изпратят ли още? – попита Роса.

– Вероятно нямат какво повече да изпрашат. Ако го направят, почти съм сигурен, че ще са по-малко. А вие вече знаете как да ги убивате, нали?

– Да.

Тя се усмихна зловещо. Очите и обещаваха още целувки за него, но по-късно, ако той иска.

– Идете в оризищата, двете със Заля. Извикайте останалите и им кажете, че вече е безопасно. Днес Господарката Оризия беше благосклонна към Кала. Също и към наследниците на Елд.

– Вие няма ли да дойдете? – попита Заля; беше се отдръпнала от него и страните и горяха. – Няма ли да дойдете, за да ви приветстват?

– Може би по-късно ще приемем приветствията им, но сега трябва да говорим ан-тет. Момчето преживя голям шок.

– Да – каза Роса. – Добре. Хайде, Зи. – Хвана Заля за ръката. – Ела да съобщим добрата вест.

17.

Двете жени пресякоха пътя, като заобиколиха отдалеч мъртвия Бени. Останките му се държаха само благодарение на дрехите. Заля потрепери при мисълта за скръбта на баща му.

Сузана оглеждаше разпръснатите около канавката трупове. Откри един робот, чиято антена не беше съвсем откъсната и още се опитваше да се върти. Ръката на Вълка се свиваше и отпускаше неконтролируемо в прахта. Сузана взе голям камък и хладнокръвно премаза локатора. Вълкът веднага застина. Тихото бръмчене, което се чуваше от него, секна.

– Отиваме да извикаме останалите, Сузана – каза Роса, – но преди това искаме да те поздравим. Обичаме те като истинска приятелка!

Заля кимна:

– Казваме благодаря, Сузана от Ню Йорк. Много, много благодаря.

Сузана вдигна очи и се усмихна. За момент Росалита я изгледа смутено, сякаш бе видяла нещо странно в мургавото и лице. Сякаш се досещаше, че Сузана Дийн вече не е сред тях. После изражението и на съмнение изчезна и тя повтори:

– Отиваме да съобщим добрата вест, Сузана.

– Вървете и ги зарадвайте – отвърна Мия, ничията дъщеря. – Кажете им да идват. Кажете им, че опасността е преминала и който не вярва, да дойде да преброи мъртвите.

– Крачолите ти са мокри – отбеляза Заля.

Мия кимна замислено. Коремът и бе станал твърд като камък от контракциите, но тя не го издаваше с нищо.

– Това е кръв. – Тя кимна към обезглавения труп на Маргарет. – От

нея.

Двете жени се хванаха за ръце и тръгнаха сред царевичата. Роланд, Еди и Джейк пресякоха пътя и се приближиха до Мия. Ставаше опасно. Е, може би не чак толкова; приятелите на Сузана изглеждаха замаяни от битката. Ако им се стореше малко странна, вероятно щяха да си помислят същото за нея.

Оставаше само да чака възможност. Да чака... и когато дойде моментът, да се измъкне. Междувременно през корема и преминаваха вълни като в бурно море.

„Ще разберат къде си се скрила“ – нашепваше и вътрешен глас. Той не беше в главата, а в корема и. Гласът на мъничето. И казваше истината.

„Вземи сферата – нашепваше гласът. – Вземи я със себе си. Така няма да могат да те последват.“ Да, така щеше да стори.

18.

Рюгерът изгърмя и един кон умря.

От оризищата проехтяха радостни викове. Заля и Роса бяха предали добрата вест. Сетне над хора от щастливи възгласи прозвуча писък на скръб. Бяха предали и лошата.

Джейк Чеймбърс седеше на колелото на преобърнатия фургон. Беше разпрегнал трите коня, които не бяха пострадали. Четвъртият бе със счупен крак и беше лежал с разпенена муцуна и жални очи. Момчето бе прекратило мъките му. Сега седеше и гледаше втренчено мъртвия си приятел. Кръвта на Бени бе напоила пътя. Откъснатата му ръка лежеше с разперени пръсти, сякаш Бени искаше да се здрависа с Господ. Кой Господ? Според последните слухове стаята на върха на Тъмната кула беше празна.

От оризището прозвуча втори вик на болка. От кого, Слайтман или Айзенхарт? От това разстояние Джейк не можеше да различи гласовете им. Имаше ли някаква поука тук, или само онова, което госпожица Ейвъри в „Пайпър“ наричаше ГТНР – грешни тълкувания, наподобяващи реалността?

Дланта на откъснатата ръка, обърната към небето, със сигурност беше реалност.

Децата запяха. Джейк познаваше песента. Беше нова версия на изпятата от Роланд през първата им нощ в Кала Брин Стърджис.

Ком-ком-комал а, ориза ще сади-ла.

Днес в ориза скри-ли, Вълци победи-ли.

Всички живи, здра-ви, О-ризия ни па-зи...

Оризът се поклащаше, сякаш танцуваше от радост. Някои от хората носеха бебета в ръце, но също се люлееха в такт с мелодията. „Ние всички танцувахме тази сутрин – помисли си Джейк; не знаеше какво означава това, само – че е вярно. – Танцувахме единствения танц, който знаем. Бени Слайтман ли? Загина, танцувайки. Сай Айзенхарт – и тя.“

Роланд и Еди се приближиха; Сузана също, но тя остана малко назад, сякаш бе решила, че е по-добре момчето да поговори с мъжете. Роланд пушеше и Джейк кимна към цигарата:

– Ще ми свиеш ли една?

Роланд се обърна към Сузана и вдигна вежди. Тя кимна. Роланд сви цигара, подаде я на Джейк и му я запали с клечка кибрит. Джейк пак седна на колелото на фургона и започна да пуши, задържаше дима в устата си, преди да го изпусне. Устата му се напълни със слюнка. Това не му беше неприятно. За разлика от други неща, човек лесно се освобождава от слюнката. Не правеше опити да вдиша дима.

Роланд погледна към реката, когато първите двама мъже навлизаха тичешком в царевичата.

– Това е Слайтман – каза той.

– Добре.

– Кое му е добрето, Роланд? – попита Еди.

– Защото сай Слайтман ще ме обвинява. В скръбта си не се интересува кой ще го чуе и какво може да издаде.

– Танцувай – подкани го Джейк.

Обърнаха се към него. Той замислено се изплю върху колелото на фургона и добави: – Тази сутрин е за танци. Роланд се замисли и кимна:

– Това е неговата партия в танците. Ако дойде навреме, може би ще успеем да му запушим устата. Ако не, смъртта на сина му ще е само началото на неговата комала.

19.

Слайтман бе с петнайсетина години по-млад от собственика на ранчото, в което работеше, и дотича много преди него. За момент остана като вцепенен до канавката, втренчен в обезобразеното тяло на сина си. Нямаше толкова кръв, бързо бе попила в земята, но откъснатата ръка легеше на пътя и говореше красноречиво. Роланд за нищо на света не би я поместил преди идването на Слайтман. Бени почти бе успял да изпълзи

на пътя. Баща му имаше право да види къде и как е станало.

Слайтман остана неподвижно няколко секунди, после си пое дълбоко въздух и изкрещя. Викът му смрази кръвта на Еди. Той се огледа за Сузана, но не я видя. Не можеше да я обвинява, че се е скрила. Сцената беше неприятна. Най-лошата възможна.

Слайтман се огледа и забеляза Роланд със скръстени ръце до преобърнатия фургон. Джейк седеше до него на колелото и пушеше първата си цигара.

– ТИ! – изкрещя Слайтман; носеше ба и сега го свали. – ТИ СИ ГО НАПРАВИЛ! ТИ!

Еди издърпа оръжието от ръцете му.

– Не си и помисляй – измърмори. – Това сега няма да ти трябва. Дай да ти го пазя.

Слайтман сякаш не го забеляза. Вдигна ръка като че се канеше да стреля.

– ТИ УБИ СИНА МИ! ЗА ОТМЪЩЕНИЕ! МРЪСНИК! УБИЕЦ...

С удивителна скорост, която не преставаше да учудва Еди, Роланд стисна Слайтман за врата и го дръпна към себе си.

– Слушай сега и ме чуй добре – изсъска Стрелеца. – Не давам пукната пара за живота или честта ти, но синът ти за гина и неговата чест ми е много скъпа. Ако не млъкнеш веднага, жалко нищожество, аз лично ще ти запуша устата. Какво предпочиташ? На мен ми е все едно. Ще им кажа, че си загубил ума си, измъкнал си револвера ми и си се застрелял. Какво избираш? Решавай.

Чу се вик. Айзенхарт, задъхан, тичаше и крещеше името на жена си.

– Маргарет! Маргарет! Отговори ми! Обади се, моля те!

Роланд пусна Слайтман и се втренчи строго в лицето му. Селянинът се обърна към Джейк:

– Твоят дин ли уби момчето ми за да ми отмъсти? Кажи ми истината.

Джейк дръпна за последен път от цигарата, хвърли я и попита:

– Ти погледна ли го изобщо? Никои куршум не може да причини такова нещо. Главата на сай Айзенхарт падна до него. Бени се уплаши и изпълзя от канавката. Хвърлиха два прехващача. Аз свалих единия, но... другия... не успях... опитах, но...

Лицето му се беше изкривило в ужасна гримаса. Гласът му изневеряваше. Очите му бяха сухи и не по-малко ужасени от очите на Слайтман.

– Не можах да сваля другия – завърши момчето, сведе глава и заплака. Роланд погледна Слайтман и вдигна вежди.

– Добре – каза селянинът. – Разбирам. Да. Кажете ми, държа ли се смело? Кажете, моля.

– С Джейк донесоха един от близнаците – обясни Еди и махна към двамата Тавъри. – Момчето. Беше си счупил крака. Джейк и Бени го довякоха. Голям храбрец бе твоето момче.

Слайтман кимна. Сваля очилата си и ги погледна, сякаш никога не ги беше виждал. Задържа ги така няколко секунди, после ги пусна на земята и ги стъпка. Погледна виновно Роланд и Джейк.

– Вече нямам нужда от тях. След тези думи отиде при сина си.

Вон Айзенхарт изскочи от царевицата. Видя жена си и изрева. Разкъса ризата си и започна да се удря в гърдите, като не преставаше да крещи името и.

– Роланд, трябва да го спреш – прошепна Еди. – Не аз.

Слайтман вдигна откъснатата ръка на сина си и я целуна с такава нежност, че сърцето на Еди се сви. Постави ръката върху гърдите на момчето и се приближи до стрелците. Без очилата лицето му изглеждаше голо и някак незавършено.

– Джейк, би ли дошъл да вземем одеяло?

Джейк стана от колелото. В канавката Айзенхарт притискаше главата на жена си до гърдите си и леко я полюляваше. От царевицата все по-силно звучеше преиначената Оризова песен. Отначало Еди си мислеше, че откъм града се чува само ехо, но после си даде сметка, че останалите жители на Кала също пеят.

Те бяха разбрали. Бяха чули песента. И идваха.

Татко Калахан излезе от царевицата; носеше Лия Джафърдс. Въпреки шума момиченцето спеше. Калахан погледна труповете на Вълците, извади едната си ръка изпод детето и бавно се прекръсти.

– Слава на Господ.

Роланд го хвана за ръката.

– Прекръсти и мен, отче.

Калахан го изгледа неразбиращо.

Роланд кимна към Вон Айзенхарт:

– Този мъж обеща да ме прокълне, ако нещо стане с жена му.

Можеше да говори още, но нямаше нужда. Калахан разбра и очерта кръст върху челото му. Роланд дълго щеше да чувства топлината на пръстите му. И макар че Айзенхарт така и не изпълни закана си, Стрелеца никога нямаше да съжалява за тази допълнителна защита срещу

злото.

20.

На Източния път започна спонтанно празненство. Дори в оплакването на двамата загинали имаше радост. Никои не смяташе, че загубата им е била напразна. Еди предполагаше, че е вярно. Щом човек не е загубил своите жена и дете, всичко изглежда оправдано.

Песента откъм града приближаваше. В далечината се виждаше облак прах. На пътя хората се прегръщаха. Някой се опита да отнеме главата на Маргарет Айзенхарт от съпруга и който досега отказваше да се раздели с нея. Еди се приближи до Джейк и го попита:

– Не си гледал „Междувездни войни“, нали?

– Не, нали ти казах. Исках да ги гледам, но...

– Но си напуснал света твърде скоро. Знам. Тези неща, които размахваха... Джейк, те са от филма.

– Сигурен ли си?

– Да. И Вълците... Джейк, самите Вълци... Джейк кимна бавно. Вече виждаха хората от града. Новодошлите забелязаха децата – всички деца, живи и здрави – и нададоха радостни възгласи. Онези, които вървяха най-отпред, се затичаха.

– Знам.

– Така ли? – изненада се Еди. – Наистина ли? Защото... човече, толкова е безумно...

Джейк погледна натрупаните на купчини Вълци. Зелените качулки. Сивите панталони. Черните обувки. Озъбените, разлагащи се лица. Еди бе смъкнал една от тези маски и бе погледнал отдолу. Имаше само метал с две лещи за очи, метална решетка на мястото на носа и два микрофона за уши. Не, единствените им отличителни черти бяха в маските и дрехите.

– Безумно или не, аз знам какво са, Еди. Или поне откъде са дошли. От „Марвъл комикс“.

По лицето на Еди се изписа върховно облекчение. Той се наведе и целуна Джейк по бузата. Момчето леко се усмихна. Не беше много, но бе добро начало.

– Да, „Човекът паяк“ – възкликна Еди. – Като дете не можех да се наситя на тези комикси.

– Аз не съм ги купувал, но Тими Мучи в боулинг-залата имаше огромна колекция: „Човекът паяк“, „Вълшебната четворка“, „Капитан

Америка“, всички. Тези тук... – ...са като от „Доктор Гибел“.

– Да. Ако не са точни копия, вероятно маските им са преработени, за да приличат повече на вълци, но иначе... същите зелени качулки, същите зелени наметала. Да, Доктор Гибел.

– А прехващачите „Снич“? Чувал ли си за този Хари Потър?

– Не. А ти?

– Не, но веднага ще ти кажа защо. Защото „сничовете“ са от бъдещето. Може би от някой комикс, който ще излезе през 1990-а или 1995-а. Разбираш ли ме?

Джейк кимна.

– Всичко е деветнайсет, нали?

– Да – съгласи се момчето.

Еди се огледа:

– Къде е Сюз?

Преди обаче да се заемат с търсене на Сузана Дийн (а тогава вероятно вече бе твърде късно), първите празнуващи хора от града се появиха. Еди и Джейк бяха подхванати от тълпата – всеки искаше да ги прегърне, целуне, да им стисне ръката, да се смее с тях, да плаче на рамото им, да им благодари, благодари и така до безкрай.

21.

Десетина минути след идването на основната група от града Росалита плахо се приближи до Роланд. Стрелеца много се радваше да я види. Ибън Тук го беше хванал за ръцете и не спираше да повтаря колко са сгрешили двамата с Телфорд, колко ужасно и жестоко са се излъгали и как, когато дойдело време да си тръгват, той щял да ги екипира от глава до пети с всичко необходимо, без да им вземе дори стотинка.

– Роланд!

Стрелеца се извини, хвана Росалита за ръцете и двамата се отдалечиха. Вълците бяха разпръснати навсякъде и радостните хора безмилостно ограбваха трупове им. Всяка минута прииждаха нови граждани.

– Роса, какво има?

– Вашата приятелка. Сузана.

– Какво?

Роланд се намръщи и се огледа. Не видя Сузана, дори не си спомняше кога за последно я е зърнал. Когато даваше на Джейк цигарата ли? Толкова отдавна? Така му се струваше.

– Къде е тя?

– Точно това е проблемът. Не знам. Затова погледнах във фургона, с който дойде, като си мислех, че е влязла да си почине. Или че може би е припаднала. Но я нямаше. Освен това... количката е изчезнала.

– Богове! – изръмжа Роланд и се плесна по бедрото. – О, богове!

Росалита уплашено се отдръпна.

– Къде е Еди? – попита Стрелеца.

Тя посочи. Еди бе заобиколен от ликуващи хора и Роланд надали щеше да го забележи, ако не беше качил едно момченце на раменете си – Хедон Джафърдс, усмихнат до уши.

– Дали да го тревожим? – несигурно попита Росалита. – Може би се е оттеглила за малко, за да се съвземе.

„Оттеглила се е, и още как“ – помисли си Роланд. Сърцето му се свиваше. Сякаш го обгръщаше мрак. Да, беше се оттеглила. И той знаеше коя е заела мястото и. Бяха се разсеяли след битката... покрай скръбта на Джейк... поздравленията... объркването и радостта..., но това не беше оправдание.

– Стрелци! – изкрещя той и ликуващата тълпа бързо утихна.

Ако се беше загледал по-внимателно, Роланд щеше да съзре страха в очите им. Това нямаше да го учуди; хората винаги се боят от онези, които носят големи патлаци. Сега, след края на битката, те бяха готови да им осигурят едно последно пиршество, може би една последна вечер на любовни ласки, а после да ги изпратят по пътя им и отново да се заемат с работите си.

„Е – помисли си Роланд, – скоро ще се махаме. Всъщност един от нас вече си тръгна. О, богове!“

– Стрелци, при мен! При мен!

Еди дотича пръв.

Огледа се и попита:

– Къде е Сузана?

Роланд посочи скалистите, насечени от сухи дерета склонове, после нагоре към тъмната дупка под самия връх на планината.

Еди Дийн пребледня.

– Това е Пещерата на портала. Нали?

Роланд кимна.

– Топката... Черната тринайсетица... Сузана не искаше да се приближава до нея, когато беше в църквата на Калахан.

– Не. Но сега Сузана няма думата.

– Мия? – попита Джейк.

– Да. – Роланд се загледа в далечната пещера. – Мия е отишла да

роди детето си. Мъничето.

– Не! – възкликна Еди. Хвана Роланд за ризата; около тях хората стояха смълчани. – Роланд, кажи, че не е истина.

– Да тръгваме и да се надяваме, че не сме закъснели – нареди Стрелеца.

Чувстваше обаче, че с твърде късно.

ЕПИЛОГ

Порталът

1.

Бяха бързи, но Мия беше по-бърза. Намериха количката на малко повече от километър след раздвояването на пътеката. Тя беше бутала колелата с всички сили, за да се придвижи по неравния терен. Накрая количката бе станала неизползваема. Истинско чудо беше, че е стигнала толкова далеч.

– Шибан комала – измърмори Еди.

Втренчи се в очуканата инвалидна количка. После вдигна глава, събра длани като фуния пред устата си и изкрещя:

– Сузана, не се оставяй! Съпротивлявай се! Идваме!

Избута количката встрани и продължи напред, без да се интересува дали останалите го следват.

– Тя не може да се добере до пещерата, нали? – попита Джейк. – Така де, та тя няма крака.

– Не си убеден в това, нали? – сръза го Роланд.

Джейк понечи да каже нещо, но се отказа.

– Какво ще прави там? – попита Калахан.

Роланд се обърна, изгледа го хладно и отвърна:

– Ще отиде някъде другаде. Сигурно вече сам се досещаш. Хайде.

– Луд ли си? Да не ти се е разхлопала дъската след битката?

– Ако я оставим на мира, може да свърши работата и да си тръгне – предположи Роланд, но сам се съмняваше в думите си.

– Да, ще си свърши работата. Първо, да роди детето. После да убие жена ми.

– Това ще е самоубийство.

– Да, но може да го стори. Трябва да я настигнем.

Роланд рядко се предаваше, но когато се наложеше, умееше да го прави с достойнство. Погледна Еди в очите и каза:

– Добре, но трябва да внимаваме. Тя ще се съпротивлява. Готова е да убие, за да се измъкне. Най-вече теб.

– Знам.

Еди погледна нагоре по пътеката, но след няколко метра тя завиваше и се скриваше зад склона. После правеше нов завой и пак

почваше да криволичи от тяхната страна точно под пещерата. По цялото и протежение не се виждаше никой, но какво от това? Тя можеше да е навсякъде. На Еди му хрумна, че може изобщо да не е тръгвала нагоре, че може да е оставила количката само за заблуда.

„Не ми се вярва – помисли си. – В тази планина има милион дупки, но ако е решила да се скрие в някоя от тях...“

Калахан и Джейк ги бяха настигнали и гледаха Еди с очакване.

– Хайде – каза той. – Не ме интересува коя е тя, Роланд. Ако четирима здрави мъже не могат да се справят с една саката жена, по-добре да се гръмнем.

Джейк леко се усмихна:

– Поласкан съм. Нарече ме мъж.

– Само да не си вирнеш носа сега. Да тръгваме.

2.

Роланд настигна Еди. Постави ръка на рамото на младежа, но той я отблъсна. На втория път Еди неохотно се обърна и погледна своя дин. Роланд видя петна кръв по ризата му. Почуди се дали са от Бени, от Маргарет или и от двамата.

– Ако Мия е поела властта над тялото и, може би е по-добре да я оставим сама за известно време.

3.

Еди и Сузана говореха и мислеха един за друг като съпрузи, но той някак си нямаше възможност да и купи венчална халка от скъп бижутериен магазин. Някога бе имал доста хубав абитуриентски пръстен, но го беше изгубил на Кони Айланд през лятото на седемнайсетата си година, лятото на Мери Джийн Собиески. По време на съвместното им пътуване от Западното море насам обаче Еди бе открил в себе си талант на резбар („дялкай си с чекийката, чекиджийо“, би казал великият мъдрец и не-поправим наркоман) и беше изработил за любимата си прекрасен пръстен от дърво, лек и здрав. Сузана носеше украшението на връвчица между гърдите си.

Намериха го на пътеката. Еди го взе, погледна го мрачно и го сложи на врата си.

– Гледайте – възкликна Джейк.

Обърнаха се, накъдето сочеше. В рядката тревица край пътеката имаше следи. Не човешки, нито животински. Следи от три колела, които навяха на Еди мисли за детско велосипедче. Е, и какво от това?

– Хайде – подкани ги той и се запита колко пъти вече е изрекъл тази дума, откакто бяха забелязали отсъствието на Сузана.

Почуди се също колко още щяха да го следват, ако продължава да я повтаря. Не че имаше значение. Той щеше да продължи, докато си я върне или докато умре. Толкова беше просто. Най-много го плашеше бебето... мъничето. Ами ако се обърнеш срещу нея? Това му се струваше много вероятно.

– Еди.

Еди извърна очи към Стрелеца и направи характерния нетърпелив жест на Роланд, когато искаше да побързат.

Роланд посочи следите отстрани:

– Това е някакъв мотор.

– Ти чу ли бръмчене?

– Не.

– Тогава не можеш да си сигурен.

– Да, но съм. Някой я е закарал. Или нещо.

– Не можеш да си сигурен, по дяволите!

– Може Анди да и е оставил количка – предположи Джейк. – Ако са го инструктирали така.

– Кой може да го инструктира?

„Финли – помисли си момчето. – Финли О Тего. А може би Уолтър.“ Джейк обаче замълча. Не искаше допълнително да тревожи Еди.

– Я си го начукайте! – изръмжа Еди и отново се обърна напред. – Хайде, да вървим.

4.

Въпреки това Еди чувстваше, че Роланд е прав. Той отново тръгна към пещерата – не с надежда, а с отчаяна решителност. При падналата кана намериха триколка с електрически мотор, който все още тихо бръмчеше. На Еди му напомняше за всъдеходчетата, които се продаваха в „Абърком-би и Фич“. Имаше скоростен лост и ръчни спирачки. Той се наведе и прочете малката табелка върху лявото лостче:

СПИРАЧКИ „СКУИЗ-ПАЙ“ НОРТ СЕНТРАЛ ПОЗИТРОНИК

Зад седалката имаше малък багажник. Еди го отвори и без изненада откри кашонче „Ноз-а-ла“, любимата напитка на всички гъзари. Една от шестте кутии липсваше. Тя е била жадна, разбира се. От бързане се ожаднява. Особено ако си бременна.

– Това е дошло от другата страна на реката – измърмори Джейк. – От Когана. Сигурно е било скрито там. Вероятно има цял гараж за такива. Обзалагам се, че Анди го е докарал.

Еди трябваше да признае, че има логика. Коганът явно бе някакъв преден пост, вероятно построен много преди появата на сегашните зловещи обитатели на Гъндърклап. Това превозно средство беше идеално за неравния терен.

От пътеката добре се виждаше бойното поле. Източният път бе пълен с хора и много приличаше на шествие за Деня на благодарността. Цяла Кала ликуваше. „Изгубих жена си заради вас, негодници такива“ – помисли си Еди. Това бе глупава мисъл, изключително груба, но все пак му даваше някакво успокоение. Какво беше онова стихотворение от Стивън Крейн, което бяха чели в училище? „Харесвам го, защото с мъка изпълва моето сърце.“ Нещо подобно.

Роланд бе спрял при изоставеното возило и съчувствието – или дори жалостта – в очите му вбесяваше Еди.

– Хайде, момчета. Да я намерим.

5.

Този път гласът, който ги посрещна от дълбините на пещерата, принадлежеше на жена, която Еди никога не беше виждал, макар че бе слушал за нея; веднага позна гласа.

– Тя си тръгна, нещастнико! – крещеше Рия от Къос. – Отиде да ражда другаде! И когато се роди, малкото чудовище ще нагълта майка си откъм сливата, да! – Тя се изкикоти с типичния глас на стара вещица. – Това мъниче не ще да бозае мляко, не! То иска месооо.

– Млъквай! – изкрещя Еди в мрака. – Млъквай глупава... глупава призрачко. И като по чудо тя млъкна.

Еди се огледа. Видя проклетия шкаф на Тауър – първи издания зад стъклени вратички, – но не и розовата торба, нито кутията от призрачно дърво. Неоткритата врата още стоеше, но сега изглеждаше необичайно мрачна. Не просто неоткрита, но и незапомнена; една безполезна, забравена вещ.

– Не! – извика Еди. – Не може да бъде. Силата е още тук. Силата е

още тук!

Обърна се към Роланд, но Стрелеца не го гледаше. За негова изненада Роланд преглеждаше книгите. Сякаш издирването на Сузана вече го отегчаваше и търсеше някакво четиво за запълване на времето. Еди го хвана за рамото и го извъртя към себе си.

– Какво е станало, Роланд? Знаеш ли?

– Това е очевидно – отвърна Стрелеца.

Калахан се беше приближил. Само Джейк, който за пръв път стъпваше в Пещерата на портала, стоеше на входа.

– Стигнала е с количката, докдето е могла, продължила е пълзешком, което е доста изморително за бременна жена. Намерила е возилото, оставено от някого, вероятно от Анди.

– Ако е бил Слайтман, ще го убия.

Роланд поклати глава:

– Не е бил Слайтман.

„Но Слайтман със сигурност е знаел“ – помисли си.

Вероятно нямаше значение, но той не обичаше неразрешените загадки.

– Хей, брато, извинявай, че ти го казвам, но твоята флорца пукаса – закрепя Хари Дийн от дълбините на пещерата. – Малкото чудовище я схруска. Спря само преди да изяде мозъка, за да се изплюе от устата и!

– Млъквай! – изкрещя Еди.

– Най-добрата храна за мозъка е самият мозък, да знаеш – продължи с поучителен тон Хенри. – Канибалите по целия свят го смятат за деликатес. Това мъниче е голям симпатяга, Еди! Симпатяга е, ама е толкова лакоом...

– Млъквай, в името на Господ! – изкрещя Калахан и гласът на Хенри секна; всички гласове млъкнаха. Роланд продължи, сякаш не го бяха прекъсвали:

– Дошла е. Взела е торбата. Отворила е кутията, за да отвори вратата. Това са действия на Мия, не на Сузана. Мия, ничията дъщеря. Взела е кутията и е преминала през вратата. После е затворила кутията, за да не можем да я последваме.

– Не! – изкрещя Еди и сграбчи кристалната топка с гравираната роза. Тя не се завъртя. Не поддаде дори милиметър.

Елмър Чеймбърс заговори от мрака: – Ако беше по-бърз, сине, щеше да спасиш приятеля си. Ти си виновен.

– Не е истински, Джейк – каза Еди и потърка розата. По пръста му се полепи прах. Вратата стоеше, сякаш не само неоткрита, а и

неизползвана от векове. – Това просто е ехо от най-лошите мисли, които минават през главата ти.

– Винаги съм те мразила, самонадеян скапаняко! – победоносно извика Дета от бездната. – Цяло щастие е, че се отървах от теб!

– Ето, сам виждаш – добави Еди и посочи с палец към дупката.

Джейк кимна, блед и замислен.

Роланд отново се беше заел с книгите на Тауър.

– Роланд? – Еди се опита да скрие раздражението и да внесе поне малко шеговита нотка. – Отегчаваме ли те?

– Не.

– Ами тогава защо не зарежеш тези книги и не ми помогнеш да отворим вра...

– Знам как да я отворя – прекъсна го Роланд. – Първият въпрос е – къде ще ни отведе, след като топката я няма? Вторият е: къде искаме да отидем? При Мия или в градчето, където Тауър и приятелят му се крият от хората на Балазар?

– При Сузана! – изкрещя Еди. – Ти слушаш ли изобщо тези гласове? Те казаха, че детето е канибал! Може би в този момент жена ми ражда чудовище и ако си мислиш, че има по-важно от това...

– Кулата е по-важна. И някъде зад тази врата има един мъж на име Тауър. Той е собственик на един празен парцел, на който расте една роза.

Еди го изгледа неразбиращо. Джейк и Калахан също. Роланд отново се обърна към шкафчето. То наистина изглеждаше странно в полумрака.

– Тези книги са негови – продължи Стрелеца. – Рисува всичко, за да ги спаси.

– Защото е маниак.

– Да, но всичко и всички служат на ка и Лъча.

Роланд взе една книга от горната полица. Еди забеляза, че беше сложена с гърба назад, което никак не беше в стила на Калвин Тауър.

Роланд задържа книгата, сякаш се колебаеше на кого да я даде. Погледна Еди... погледна Калахан... накрая я даде на Джейк и нареди:

– Прочети ми какво пише отпред. От думите от вашия свят ме заболява главата. Виждам буквите, но мозъкът ми отказва да ги осмисли.

Джейк не го слушаше; беше заковал поглед в корицата с рисунка на малка селска църквица при залез. Калахан се беше приближил до вратата, за да я огледа по-добре. Накрая момчето вдигна поглед:

– Ама... Роланд, това не е ли градчето, за което ни разказа Татко

Калахан? Онова, където вампирът счупил кръста му и го накарал да пие от кръвта му?

Калахан се извъртя рязко:

– Какво?

Джейк му подаде книгата.

Калахан я дръпна от ръката му.

– „Сейлъмс Лог“ – прочете. – „Роман от Стивън Кинг“. – Погледна Еди, после Джейк. – Чували ли сте за него? Не е от моето време, не ми е познат.

Джейк поклати глава.

Еди понечи да последва примера му, но изведнъж забеляза нещо:

– Тази църква. Прилича на Градското събрание на Кала. Като близнаци са.

– Прилича и на методистката църква в Ийст Стоунхам, построена през 1819 година – отбеляза Калахан. – Затова пред полагам, че става дума за тризнаци.

Собствените му думи обаче му прозвучаха глухо и далечно, като гласовете от дъното на бездната. Изведнъж всичко му се стори фалшиво, нереално. Той почувства деветнайсет.

6.

„Не може да бъде – мислеше си. – Сигурно е съвпадение. Нали е роман, значи...“

Изведнъж му хрумна нещо и той усети облекчение. Беше временно облекчение, но все пак бе нещо. Хрумна му, че понякога хората пишат измислени истории за съществуващи места. Сигурно това беше отговорът. Трябваше да е това.

– Виж на сто и деветнайсета страница – каза Роланд. – Успях да прочета нещо, но много малко разбрах. Почти нищо. Калахан отвори на съответната страница и прочете:

– „По време на обучението му в семинарията един приятел на отец...“

Млъкна и бързо започна да преглежда следващите изречения.

– Продължавай – подкани го Еди. – Чети, отче, или ще ти взема книгата.

Калахан бавно продължи:

– „...един приятел на отец Калахан му беше подарил кърпичка с богохулна бродерия. Навремето това му се беше сторило дяволски

смешно, но с годините му изглеждаше все по-вярно и по-малко богохулно: «Господ да ми даде МЪДРОСТ, за да приема онова, което не мога да променя, УПОРСТВО, за да променя онова, което мога, и КЪСМЕТ, за да не се прецаквам твърде често.» И това – избродирано с готически шрифт на фона на изгряващо слънце. Сега пред гроба на... пред гроба на Дани Глик той отново... той отново се сети за този стар девиз...“

Калахан отпусна ръка. Ако Джейк не я беше хванал, книгата вероятно щеше да падне.

– Имал си такава, нали? – попита Еди. – Имал си такава кърпичка.

– Франки Фойл ми я подари – прошепна Калахан. – В семинарията. И Дани Глик... аз го опях; мисля, че ви казах. Тогава всичко сякаш се промени. Но това е роман. Измислица. Как... как е възможно... – Той изведнъж закрещя; прозвуча като призрачните гласове от бездната:

– По дяволите, аз съм РЕАЛНО СЪЩЕСТВУВАЩ ЧОВЕК!

– Ето тази част, където вампирът счупва кръста ти – докладва Джейк. – „Най-после се срещнахме!“, усмихна се Барлоу. Лицето му излъчваше сила и интелигентност; имаше остри черти и изглеждаше заплаштелно – но когато се обърна, сякаш...

– Спри – промълви Калахан. – Заболя ме главата.

– Тук пише, че лицето му приличало на таласъма, който като дете си си представял, че живее в скрина. На господин Флип.

Калахан пребледня като мъртвец:

– На никого не съм казвал за господин Флип, дори на майка си. Това не може да е само книга. Просто не може.

– Книга е – настоя Джейк.

– Я да си изясним нещо – намеси се Еди. – Като дете ти наистина си си представял този господин Флип и наистина си си помислил за него, когато си се изправил срещу вампира Барлоу. Така ли е?

– Да, но...

Еди се обърна към Стрелеца:

– И ти мислиш, че това ще ни заведе при Сузана, така ли?

– Да. Достигнахме сърцето на една голяма загадка. Може би на най-важната голяма загадка. Чувствам, че Тъмната кула е толкова близо, та почти можем да я докоснем. А ако Кулата е близо, ще можем да намерим и Сузана. Калахан трескаво разгръщаше книгата; Джейк надничаеше над рамото му.

– И знаеш как да отвориш вратата, така ли? – настоя Еди.

– Да – отвърна Роланд. – Нуждая се от помощ, но мисля, че хората от Кала Брин Стърджис ни дължат една малка услуга, не смяташ ли?

Еди кимна:

– Добре тогава. Нека да ти кажа едно нещо: почти съм сигурен, че съм виждал името на Стивън Кинг поне веднъж.

– На таблото със специалитетите – намеси се Джейк, без да вдига очи от книгата. – Да, сега си спомням. Беше на таблото със специалитетите при първия ни тодаш.

– Какви специалитети? – намръщи се Роланд.

– Таблото пред книжарницата на Тауър – обясни Еди. – Беше на витрината, спомняш ли си? Нещо като меню на „Ресторанта за мисълта“.

Роланд кимна.

– Слушайте! – възкликна Джейк и този път вдигна поглед от книгата. – Името беше на таблото, когато с Еди се пренесохме в тодаш, но го нямаше при първото ми влизане в магазина. Когато Дипно ми обясни гатанката за реката, на таблото имаше друго име. Променило се е точно като името на авторката на „Чарли Пуф-паф“.

– Това не може да е книга – промълви Калахан. – Аз не съм измислица... нали?

– Роланд – проговори Еди.

Стрелеца се обърна към него.

– Трябва да я намеря. Не ме интересува кой съществува и кой – не. Не ми дреме за Калвин Тауър, Стивън Кинг или папата. Докато съм жив, само тя има значение. Трябва да открия жена си. – И добави шепнешком: – Помогни ми, Роланд.

Роланд взе книгата с лявата си ръка. С дясната докосна вратата.

„Ако още е жива – помисли си. – Ако я намерим и ако пак дойде на себе си. Ако, ако, ако.“

Еди го стисна за лакътя:

– Моля те! Моля те, не ме карай да я търся сам. Толкова я обичам. Помогни ми да я намеря!

Роланд се усмихна. Лицето му сякаш се подмлади. Сякаш засвети в мрачната пещера. Цялата древна мощ на Елд бе в тази усмивка: силата на Бялото.

– Да – обяви накрая. – Тръгваме.

После повтори, сякаш да затвърди вярата им на това зловещо място:

– Да.

Бангор, Мейн

15 декември 2002 г.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Влиянието на американските уестърни върху сюжета на „Тъмната кула“ е повече от ясно; разбира се, последната дума в името на Кала не е случайна. Трябва обаче да отбележа, че поне двама от вдъхновителите ми не са американци. Серджо Леоне („Шепа долари“, „За един пробит долар“, „Добрият, лошият, злият“ и др.) е италианец. Акира Куросава („Седемте самураи“) е японец. Биха ли съществували книгите от тази поредица без филмовото влияние на Куросава, Леоне, Пекинпа, Хауард Хоукс и Джон Стърджис? Вероятно без Леоне – не. Но без останалите щеше ли да има Леоне?

Дължа също благодарности на Робин Фърт, който ми даваше всякаква информация, от която се нуждаех; и, разбира се, на жена ми Табита, която продължава търпеливо да ми осигурява светлина и пространство, от които се нуждая, за да си върша добре работата.

С. К.

КРАЙ

© 2003 Стивън Кинг
© 2003 Марин Загорчев, превод от английски

Stephen King
Wolves of the Calla, 2003

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007
Публикация: ИК „Плеяда“, 2003

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2762>]